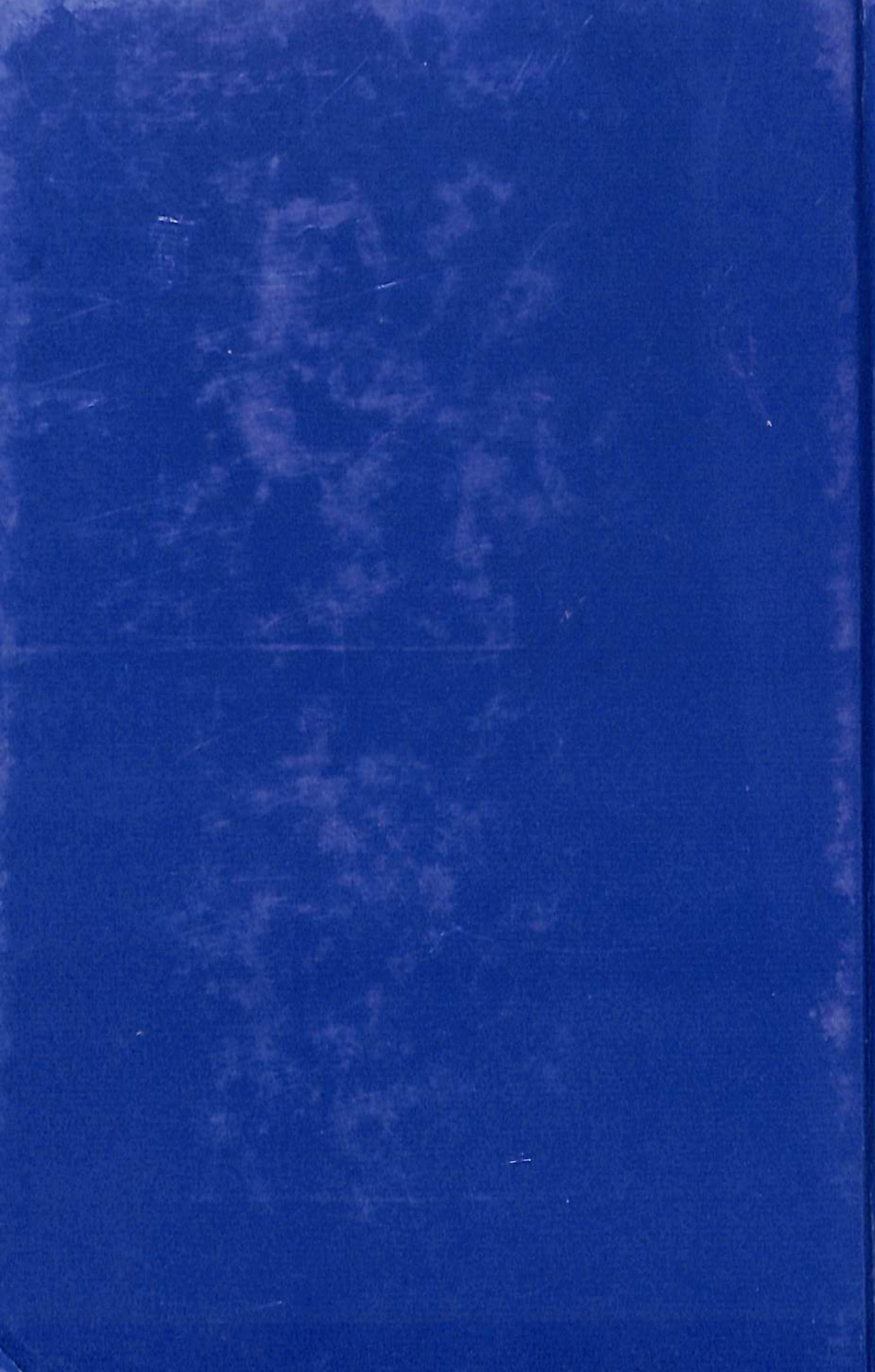
ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளிச் செய்த பாஷ்யமும்

மொழிபெயர்ப்பு
ப்ரஹ்மநிஷ்டர் ஸ்ரீ த. சுந்தரராஜ சர்மா

வெளியிடுபவர்
ஸ்ரீ ஞானானந்த நிகேதன்
தபோவனம்

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளிச் செய்த பாஷ்யமும்

மொழிபெயர்ப்பு

ப்ரஹ்மநிஷ்டர் ஸ்ரீ த. சுந்தரராஜ சர்மா

வெளியிடுபவர்

ஸ்ரீ ஞானானந்த நிகேதன்
தபோவனம் அஞ்சல் – 605 756
விழுப்புரம் மாவட்டம்
தமிழ்நாடு
2013

முதற் பதிப்பு : 1905
இரண்டாம் பதிப்பு : 1977
மூன்றாம் பதிப்பு : 1983
நான்காம் பதிப்பு : 2013

தட்டச்சு, வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சிட்டோர் :
சுதர்ஸன் கிராஃபிக்ஸ் ப்ரைவேட் லிமிட்.,
சென்னை – 600 017

வெளியிடுபவர்:
ஸ்ரீ ஞானானந்த நிகேதன்
தபோவனம் அஞ்சல் – 605 756
விழுப்புரம் மாவட்டம்
தமிழ்நாடு
தொலைபேசி : 04153 – 224938

விலை ரூ. *250/–*

ॐ

श्रीसद्गुरुभ्यो नमः

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्याः श्रीज्ञानानन्द गिरि स्वामिनः

मन्दस्मितमुखाम्भोजं महनीयगुणार्णवं
मधुराभाषिणं शान्तं सर्वभूतदयापरम्।
भक्तवात्सल्यजलधिं परमानन्दविग्रहं
ज्ञानानन्दं प्रपन्नोऽस्मि निर्मलज्ञानसिद्धये ॥

ஸமர்ப்பணம்

(நான்காம் பதிப்பு)

மதுரை ஜில்லா மேல் மங்கலம் ஸ்ரீ த. சுந்தரராஜ சர்மா அவர்கள் ஆதிசங்கரர் அருளிய ஸ்ரீமத்பகவத் கீதா பாஷ்யத்தை வடமொழி அறியாதவர்களும் படித்துணர்ந்து பயன் பெறவேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன் நேரிடையான தமிழ்மொழியில் மொழிபெயர்த்து 1905–ல் வெளியிட்டார்கள். "இந்த கீதா சாஸ்திரத்திற்கு பகவத்பாதர் அருளிச்செய்த பாஷ்யத்தையும், கீதாமூலத்தையும், கூட்டாமலும் குறைக்காமலும், உள்ளது உள்ளபடி என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய அளவு மொழி பெயர்த்திருக்கின்றேன். இந்நூற் ஸ்வபாவ ரீதியானது எவ்வளவு இடம் கொடுத்ததோ, அவ்வளவு தெளிவான எளிய தமிழ்நடையில் இம்மொழி பெயர்ப்பை எழுதியிருக்கின்றேன்" என்று சிறந்த வேதாந்த விற்பன்னரான ஸ்ரீ சுந்தரராஜ சர்மா அவர்கள் தமது முகவுரையில் கூறுகிறார். 1908–ல் ஸ்ரீ சிருங்கேரி மஹாஸந்நிதானம் ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த சிவாபிநவ ந்ருசிம்ம பாரதிஸ்வாமிகள் தமது பெரியகுளம் முகாமிற்கு இவரை வருவித்து "சங்கரர் ஹ்ருதயத்தை அப்படியே அனுவாதத்தில் படம்பிடித்த மஹாபாக்கியசாலி" என்று பாராட்டினார்கள்.

கீதாபாஷ்யத்தின் இந்த தமிழ்மொழிபெயர்ப்பின் இரண்டாவது பதிப்பை ஸ்ரீ ஞானானந்த தபோவனத்தைச் சேர்ந்த ஸந்நியாசிகள், சிருங்கேரி ஸ்ரீ சாரதாபீடம் ஜகத்குரு மஹாஸந்நிதானம் ஸ்ரீ அபிநவவித்யா தீர்த்த ஸ்வாமிகளும், காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஜகத்குரு ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும் அருளிய ஸ்ரீமுகங்களுடன் 1977–ல் வெளியிட்டனர். பரமபூஜ்ய ஸ்ரீவித்யானந்தகிரி ஸ்வாமிகளின் "ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா பாஷ்யத்தின் தனிச்சிறப்பு" என்ற கட்டுரையும், டாக்டர் ஸ்ரீ டி.எம்.பி. மகாதேவன் அவர்களின் முகவுரையும் இப்பதிப்பில் இடம் பெற்றன.

இந்த தமிழாக்கத்தின் மூன்றாம் பதிப்பு, மூன்று பாகங்களாக, திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானம் வழங்கிய பொருளுதவியுடன், 1983–ல் ஸத்குரு ஸ்வாமி ஸ்ரீ ஞானானந்தகிரி மெமோரியில் டிரஸ்டினால் வெளியிடப்பட்டது.

இந்த நான்காம் பதிப்பு ஸ்ரீ ஞானானந்த நிகேதன் அறக்கட்டளையின் பிரசுரமாக வைகாசி விசாகத் திருநாளன்று வெளிவருகிறது. இந்நூலின் அருமை தெரிந்து இப்பதிப்பிற்கு பொருளுதவி செய்த பக்தர்களுக்கும், இதை அச்சிட்டுத் தந்த சுதர்ஸன் கிராஃபிக்ஸ் நிறுவனரான ஸ்ரீ என். சுப்ரமணியன் மற்றும் எல்லோருக்கும் எங்களது நாராயணஸ்மிருதி.

இவ்வரிய நூலை அனைவரும் படித்துணர்ந்து பிறவிப்பயனைப் பெற்றுய்ய வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன், ஸத்குருநாதரின் பாதாரவிந்தங்களில் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ ஞானானந்த நிகேதன்
தபோவனம் அஞ்சல் – 605 756
வைகாசி விசாகம், பூர்ணிமா
விஜயஸ்ரீ வைகாசி மீ' 10ம் தேதி
வெள்ளிக் கிழமை
24.05.2013

ஓம் நித்யானந்தகிரி ஸ்வாமிகள்

முகவுரை

(முதற் பதிப்பு)

''ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய.'' ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா சாஸ்திரமானது ஸகல வேதார்த்தஸாரமென்றும், பொருளுணர்தற்கு அரியதென்றும், வேதரஹஸ்யமென்றும், ஆன்றோரனைவராலும் ஏத்திப் போற்றப் படுகின்றதென்பது உலகெலாம் அறிந்த உண்மை. ஆகவே, ருக்வேதம், ஸாமவேதம் என்றாற்போல கீதாவேதமெனக் கூறலாகும். அப்படியே, ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும் ''பீஷ்ம பர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக,[1] ப்ரஹ்மவித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாகவிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே'' என இந்நூலினுட் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், இதற்கு இயைய இந்நூல் தனக்குள் அமையப்பெற்ற மஹாபாரதத்தை ஐந்தாம் வேதமென்றலும், ''ஸகல வேதார்த்தமும் பாரதத்திலிருக் கின்றது; பாரதார்த்தம் முழுவதும் கீதையிலிருக்கின்றது; ஆதலின், இது ஸகல சாஸ்திரமும் நிறைந்ததாக உயர்த்தி மதிக்கப்படுகின்றது[2]'' என்று மஹாபாரத உரையாசிரியர் நீலகண்டர் பகவத்கீதை உரையின் தொடக்கத்தில் கூறியிருத்தலும், கீதாபாராயண ஆரம்பத்தில் ''எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களாக, கோபாலனென்னும் குழந்தை பால் கறப்பவனாக, அர்ஜுனன் பாலூட்டும் கன்றாக, நல்லறிவுடையோர் பால் குடிப்பவராக, கீதை – சாகாமையைத் தருகின்ற சிறந்த அமிருதமான பாலாகி நின்றது[3]'' எனத் தியானித்தலும் காண்க.

---

[1] இந்நூல் யாவரும் மேலாகக் கொண்டு பூஜிக்கத்தக்க மேம்பாட்டையுடையதாயிருத்தல் பற்றி, இவ்வுயர்வுப்பன்மை இரண்டும் இங்கு வழங்கலாயின.

[2] भारते सर्ववेदार्थाः भारतार्थश्च कृत्स्नशः ।
गीतायामस्ति तेनेयं सर्वशास्त्रमयी मता ॥

[3] सर्वोपनिषदो गावः दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥

மேலும், கீதா சாஸ்திரமானது வ்யாஸ மகர்ஷிகளால் செய்யப் பட்டது எனக் கூறாது, "மகாபாரதத்தில் வெளியிடப்பட்டது[4]" என்று கூடார்த்த தீபிகையின் இறுதியிலும், "புருஷோத்தமனுடைய திருவாக்காய், கீதை என்னும் பெயருடையதாய், வேத வாக்கியங்களின் ரஹஸ்யமாய் எது உள்ளதோ ....[5]" என்று 18–ஆம் அத்தியாயத்து 66–ஆம் சுலோகத்தின் உரையிலும் மதுஸூதன ஸரஸ்வதியாரும், "கிருஷ்ணத்வைபாயனர், பகவான் உபதேசித்த அதே பொருளை எழுநூறு சுலோகங்களால் சேர்த்தமைத்தனர். அவற்றுள், பெரும் பான்மையாக ஸ்ரீகிருஷ்ண (பகவான்) முகத்தினின்று வெளிவந்த சுலோகங்களையே எழுதலாயினர். அவற்றின் (முன் பின் உள்ள கதாஸந்தர்ப்பத்) தொடர்ச்சிக்காக, தாம் சில சுலோகங்களைச் செய்து சேர்த்தனர். (இதனை) "பத்மநாபனுடைய முகாரவிந்தத்தினின்றும் ஸ்வயமாகவே வெளிவந்த கீதைகளையே நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். மற்றைய சாஸ்திர விஸ்தாரங்களால் என்ன?" எனக் கீதா மாஹாத்மியத்தில் கூறப்பட்டிருக்குமாறு (காண்க)[6]" என்று கீதையின் உரைப்பாயிரத்தில் ஸ்ரீதரஸ்வாமிகளும், "என்னுடைய உயர்ந்த வித்யையானது ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகிய கீதைதான்; ஸம்சயமில்லை... (அது), அறிவும் ஆனந்தமுமான கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குத் தன் வாயினால் அருளிச் செய்தது; (ருக், யஜுஸ், ஸாமமென்னும்) மூன்று வேதமாய்ப் பரமானந்தமாகி நிற்பது..[7]" என்று வராஹபுராணமும் கூறுகிறபடி, பரம் பொருளின் உண்மையை உணர்த்தும் பகவானுடைய திருவாக்குக்குக் கீதை என்று பெயர்.

இது "முற்றுணர்ந்தவரான வேதவ்யாஸ பகவான் கீதை என்னும் பெயருடைய எழுநூறு சுலோகங்களால் அந்த தர்மத்தை பகவான்

---

4 "......महाभारते.....विख्यातम् "

5 " वचो यद्गीताख्यं परमपुरुषस्याऽगमगिरां रहस्यम् ...."

6 तमेव भगवदुपदिष्टं अर्थं कृष्णद्वैपायनः सप्तभिः श्लोकशतैः उपनिबबन्ध।
तत्र च प्रायशः श्रीकृष्णमुखनिस्सृतानेव श्लोकान् अलिखत। कांश्चित् तत्संगतये स्वयं व्यरचयत्।
यथोक्तं गीता माहात्म्ये
"गीताः सुगीताः कर्तव्याः किमन्यैः शास्त्रविस्तरैः।
याः स्वयं पद्मनाभस्य मुखपद्माद्विनिस्सृता॥" इति

7 गीता मे परमा विद्या ब्रह्मरूपा न संशयः ...... चिदानन्देन कृष्णेन प्रोक्ता स्वमुखतोऽर्जुनम्।
वेदत्रयी परानन्दा ...... ॥

உபதேசித்த வண்ணம் திரட்டி அமைத்தார்[8]'' என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த திருவாக்கினுடைய ஒவ்வொரு பதத்தின் நோக்கத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்து ஊகித்தறிவார்க்கு இனிது புலப்படும். ஆகவே ப்ரஹ்மாவினிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ருக், யஜுஸ் ஸாமாதி வேதங்களைப் பாதராயண பகவான் (வ்யாஸர்) ஒழுங்காகத் திரட்டி அமைத்தது போல, பகவானிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கீதா வேதத்தையும் அப்படியே அமைத்தாரெண்க.

ஆகவே, இப்படிப்பட்ட இவ்வேதத்தின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, உணர்ந்து, உலகத்திற்கு உரைக்கத்தக்க உரிமையுடையார் பகவதவதாரமான மகான்களேயாவர். அத்தகையார் அருளிச் செய்த உரையானது, இந்நூற்பொருளை ஸம்சய விபரீதமற உணர்தற்கு எவ்வாற்றானும் இன்றியமையாதது. ஏனெனில், அவ்வாறான உரையின்றிப் படித்தால், பொருளை அறியவே முடியாது. ஒருகால் முடியுமாயினும், அது புருஷார்த்தம் கைகூடா வண்ணம் கெடுத்து அநர்த்தமும் விளைவிக்கும். எங்ஙனமெனில், "கடலின் ஜலத்தைத் தனது உள்ளங்கையால் விலக்கி, அதனுள் புதைந்து கிடக்கும் ரத்னங்களை ஒரு நல்ல தெப்பத்தின் உதவியன்றி எடுக்க முயல்பவன் சுழல்களில் அகப்பட்டு மூழ்கிவிடுவானன்றோ."

இது இங்ஙனம் நிற்க. பிற நாடுகளிற்போல நம் தமிழ் நாட்டிலும் பகவத் கீதா சாஸ்திரமானது ஸர்வஜன ஸாதாரணமாய் பெரிதும் வழங்குகின்றது. இவ்வாறு வழங்குகின்ற அரிதுணர் பொருள்தான் இவ்வேத ஸாரத்திற்குக் கீழ்க் கூறியவாறு உரிய ஆசார்யர் எவராயினுமாகுக; அவர் அருளிச் செய்த உரையின் ஒரு மொழி பெயர்ப்பாயினும் நம் தமிழ்ப் பாஷையில் கறந்த பால் கறந்த வண்ணம் அவர் சொன்னவாறே அமைந்து வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆதலால், இச்சாஸ்திரத்திற்கு பகவத்பாதர் அருளிச் செய்த பாஷ்யத்தையும் கீதா மூலத்தையும், கூட்டாமலும் குறைக்காமலும் உள்ளது உள்ளபடி என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய அளவு மொழி பெயர்த்திருக்கின்றேன். இந்நூற் பொருளின் ஸ்வபாவ ரீதியானது எவ்வளவு இடங்கொடுத்ததோ, அவ்வளவு தெளிவான எளிய தமிழ்

---

[8] I-ம் பக்கத்தில் 2–5 வரிகளைப் பார்க்க

நடையில் இம்மொழிப் பெயர்ப்பை எழுதியிருக்கின்றேன். மற்றும், முதனூற் கூறும் விஷயங்களுக்குத் தலைக்குறிப்புகளும், எளிதில் பொருள் விளங்காத இடங்களில் குறிப்புகளும் தந்திருக்கின்றேன். (முதனூல் – கீதையும், பாஷ்யமும்)

''ஒரு பாஷையினின்று மற்றொரு பாஷைக்கு ஒன்றை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு போகும்போது, முதனூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் மொழி பெயர்ப்பாகிய வழிநூலிற் குறைவுபடுதல், உலகத்திற் பெரும்பான்மை.'' மேலும், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையை அர்த்த ஞானமின்றிப் பாடமாத்திரமாகப் பாரயணஞ் செய்தலும் புண்ணியமாகும்; (18–70). அவ்வாறே, புண்ணியமாகும் பாஷ்யபாராயணமும். ஆகவே முதனூலையே நேரே படித்துணர்தலும் அர்த்த ஞானத்தோடு பாராயணஞ் செய்தலும் மிக விசேஷமாதலால், கீதையும் பாஷ்யமும் இம்மொழி பெயர்ப்போடு ஒருங்கே பதிப்பிக்கலாயின.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஏ. மகாதேவ சாஸ்திரியார், பி.ஏ., அவர்கள் ஆங்கில பாஷையில் மொழி பெயர்த்துள்ள கீதையை உபயோகித்ததற்கு அன்புடன் அநுமதித்த பெருந்தகமைக்கு மனமுவந்து வந்தனஞ் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இனி, என் போன்றவர் செய்யும் இத்தகைய மொழி பெயர்ப்பிலும் முதனூற் பதிப்பிலும் குற்றங் குறைகள் வந்திருத்தல் கூடும். ஆதலின், எவராயினும் அவற்றை எடுத்து எனக்குத் தெரிவிப்பராயின், அப்பேருதவி செய்த அவரிடம் மகிழ்வோடு நன்றி பாராட்டச் சித்தனாயிருக்கின்றேன்.

''ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ப்பண மஸ்து.'' ''ஓம் தத் ஸத்''

சென்னை   *த. சுந்தராஜசர்மா*

டிசம்பர் மீ", 1905

முகவுரை

(இரண்டாம் பதிப்பு)

ஆதி சங்கரர் அருளிய மூன்று பாஷ்ய க்ரந்தங்களுள் ஒன்று ஸ்ரீமத் பகவத் கீதாபாஷ்யம். இவ்வரிய நூலையும், ஐத்ரேய உபநிஷத், ஸனத் ஸுஜாதீயம் இவற்றிற்கான ஸ்ரீ சங்கரரின் பாஷ்யங்களையும், அவர் அருளிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தை ''மானஸோல்லாஸம்'' என்ற விளக்கவுரையுடனும், வடமொழி அறியாதவர்களும் படித்துணர்ந்து பயன்பெற வேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன் நேரிடையான தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரித்து 1904–10ல் வெளியிட்டவர் மதுரை ஜில்லா மேல்மங்கலம் ஸ்ரீ.த. சுந்தரராஜ சர்மா, பேரறிஞர்கள் பலரது பாராட்டுதல்களைப் பெற்ற இவர் சிறுவயதிலேயே ஸ்வானுபவம் அடைந்தவர். நுட்பமான கருத்துக்களையும் தக்க மேற்கோளுடன் தெளிவுபட உணர்த்தும் இவரது மொழி பெயர்ப்பு இனிய எளிய நடையில் நயம்பட உணர்த்தும் திறன் கொண்டதாகும். ''பகவத் கீதையும் சங்கரபாஷ்யமும்'' என்ற இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளிவந்தபின், 1908ல் ஸ்ரீ சிருங்கேரி மஹாஸந்நிதானம் ஜகத்குரு ஸ்ரீசச்சிதானந்த சிவாபினவ ந்ருசிம்மபாரதி ஸ்வாமிகள் தமது பெரியகுளம் முகாமில் இவரை வருவித்து ''சங்கரர் ஹிருதயத்தை அப்படியே அனுவாதத்தில் படம் பிடித்த மஹா பாக்கியசாலி'' என்று பாராட்டினார்கள்.

ஸ்ரீ சிருங்கேரி குரு பரம்பரையில் ஸ்ரீ சாரதாபீடத்தை முதன் முதலாக அலங்கரித்த ஸ்ரீஸுரேச்வராசாரியர் இயற்றிய க்ரந்தமான மானஸோல்லாஸ வார்த்திகத்தின் இவரது தமிழ் மொழி பெயர்ப்பின் இரண்டாவது பதிப்பு 1965ல் சென்னை கவர்னர் மேதகு மகாராஜா ஸ்ரீ ஜெய சாமராஜா உடையார் அவர்கள் தலைமையில் டாக்டர் சி.பி.ராமஸ்வாமி ஐயர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இந்தப் பதிப்பிற்கு அருளிய ஸ்ரீமுகங்களில் சிருங்கேரி, காஞ்சி பீடாதிபதிகள் ஸ்ரீ சுந்தரராஜ சர்மாவின் அனுபவ நிலையை மெச்சிப் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் நிறுவிய உத்தர ஆம்னாய ஜோதிர் மடத்தின் பீடாதிபதி ஸ்ரீ சிவரத்னகிரி ஸ்வாமிகளின் சீடரும், பிரம்ம

ஞானியும், முதுபெரும் ஞானஸித்தரும், தமிழ்நாட்டில் திருக்கோவிலூரையடுத்த தபோவனத்தில் தங்கி அருள்பாலித்து வந்து 1974ல் பரிபூர்ணத்வமெய்தியவருமான ஸ்ரீ ஞானானந்தகிரி ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யர்களான சந்நியாசிகளின் முயற்சியால் கீதாபாஷ்யத்தின் ஸ்ரீ சுந்தரராஜ சர்மா அவர்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பின் இரண்டாம் பதிப்பு இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை ஜோதிர் ஆம்னாயத்தின் க்ரந்தமாகவும் உள்ளது. முதற்பதிப்பில் உள்ள கீதாபாஷ்யத்தின் வடமொழி மூலம் இப்பொழுது எங்கும் எளிதில் கிடைப்பதாலும், வெளியீட்டு செலவு அதிகரிப்பு கருதியும் இப்பதிப்பில் அச்சிடப்படவில்லை. முதற்பதிப்பில் உரைப்பாயிரத்திலும் 2, 3 அத்தியாயங்களிலும் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஆசிரியரின் அருஞ் சொற்களுக்குரிய விளக்கங்கள் ''குறிப்புகள்'' என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒன்றாய்த் தொகுக்கப்பட்டு இப்பதிப்பின் இறுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

1933—ல் பிரம்மஸ்ரீ டி. அருணாசல சாஸ்திரிகளால் இயற்றப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட ''ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா தாத்பர்ய நிர்ணயம்'' என்ற நூலின் இரண்டாம் பதிப்பும் ஸ்ரீ ஞானானந்த தபோவனத்துத் துறவிகளால் 1973—ல் பிரசுரிக்கபட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதாரவிந்தங்களில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்நூல் கீதாபாஷ்யத்தின் ஸாராம்சத்தை உள்ளது உள்ளபடி புரிந்துகொள்ள மிகவும் அனுகூலமாயிருக்கும்.

கீதாபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பின் இந்த இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட அனுமதியும், முழு உரிமையும் தந்த பெரியகுளம் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ C.Y. நாகேச்வரய்யர் குமாரர் ஸ்ரீ யக்ஞ நாராயணய்யருக்கும் இந்நூலின் அருமை தெரிந்து பொருள் உதவி புரிந்த பக்தர்களுக்கும், இவ்விரண்டாம் பதிப்பிற்கு மனமுவந்து முன்னுரை அளித்த டாக்டர் ஸ்ரீ. T.M.P. மகாதேவன் அவர்களுக்கும் எங்கள் நாராயண ஸ்மிருதி.

இப்பதிப்பிற்கு ஸ்ரீமுகம் கொடுத்து ஆசி நல்கிய ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ சாராதாபீடம் ஜகத்குரு ஸ்ரீ மகாஸந்நிதானம் அபிநவ வித்யா தீர்த்த ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஸ்ரீ ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் பாதார விந்தங்களில் எங்கள் ஹ்ருதயாரவிந்தங்களை

ஸமர்ப்பித்து எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். சிறந்த இவ்வரிய நூலை அனைவரும் படித்துணர்ந்து பிறவிப்பயன் பெற வேண்டுமென்று பிரார்த்தனையுடன் இந்நூலை ஸத்குரு ஸ்ரீ ஞானானந்தகிரி ஸ்வாமிகள் பாதாரவிந்தங்களில் அஞ்சலியுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறோம்.

நளஹு தை மீ கிருத்திகை
29.01.1977

ஸந்நியாசிகள்
ஸ்ரீ ஞானானந்த தபோவனம்

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா பாஷ்யத்தின் தனிச்சிறப்பு

''அறிவு அறியாமையினால் மூடப்பட்டுள்ளது. அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன.'' (ப.கீ. V-15) அவித்யை என்பது செய்கை. செய்பொருள்கள், பயன் என்னும் பேதபுத்தியான வேற்றுமையுணர்வு. (அது) ஆத்மாவினிடத்து எப்பொழுதும் தங்கியுள்ளது. ''செய்கை என்னுடையது; இப்பயனுக்காக இச்செய்கையைச் செய்யப் போகிறேன்'' என்ற இந்த அவித்யையானது அனாதி காலமாக தலைப்பட்டிருப்பது. 'அகர்த்தாவாய், கர்மமில்லாதவனாய், பயனில்லாதவனாய், தனிப் பொருளாய் இதோ நான் இருக்கிறேன், என்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லை, என இத்தகையதாக உண்டாகும் ஆத்மஞானம், கர்மத்திற் செல்லுவதற்குக் காரணமான பேத உணர்ச்சியைப் போக்குகின்றதால், அவித்யையைத் துடைக்கிறது.' (ப.கீ. XVIII-66) என்கிறார் பாஷ்யகாரர்.

''ஆனால் எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தால் நசிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கு ஞானம் சூரியன் போல, அப்பரம் பொருளை விளங்கும்படி செய்கின்றது.'' (ப.கீ. V-16) இந்த பகவத் வசனத்திலிருந்து பந்தம் அஜ்ஞானத்தால் வந்ததால், மேலான நன்மையாகிய மோக்ஷம் அல்லது விடுதலை ஆத்ம ஞானத்தினால் தான் ஏற்படும் என்று விளங்குகிறது.

பகவான் கீதையில் ஜகத்தை தன்னிடமிருந்து அந்யமாய் சொல்லவில்லை. தானே ஜகத்திற்குக் காரணமென்றும், உலகம் முழுவதும் தானேயாயிருப்பதாகவும், தன்னை விட்டு எதுவுமில்லை யென்றும் சொன்னதோடு, தான் இந்த ஜகத்துக்கு அந்யமாய், த்ருச்ய தர்ம ரஹிதமான நிர்குண க்ஷேத்ரஜ்ஞனாயிருக்கிறதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். நிர்குண க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபமும், குணமய ஜகத்ரூபமும் பரஸ்பர விருத்தமாயிருப்பதால், ஒரு ரூபம் ஸத்யமாயும், மற்றொரு ரூபம் தோற்ற மாத்திரமாயும், அதாவது மித்யையாயும் தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு வஸ்துவின் தோற்ற ரூபத்தை க்ரஹித்தவன் அஜ்ஞனென்றும், யதார்த்த ரூபத்தை க்ரஹித்தவன்

அறிந்தவனென்றும் உலகத்தில் சொல்வார்கள். பகவான், தன்னுடைய குணமய ஜகத் ரூபத்தைக் கண்டு மோஹித்து, அதில் விருப்பு வெறுப்புள்ள பிராணிகள் அஜ்ஞர்களென்றும், நிர்குண க்ஷேத்ரஜ்ஞ ரூபத்தைக் கண்டவர்கள் ஞானிகள் என்றும் சொல்லியிருப்பதால், க்ஷேத்ரஜ்ஞனான பரமாத்மாவொன்றே உண்மையென்றும் குணமயமான ஜகத் மித்யை அல்லது தோற்றம் மாத்திரமேயென்றும் ஸித்திக்கின்றது. ''ஸர்வ க்ஷேத்ரங்களிலுமுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நான் என்று அறிந்து கொள்.'' (ப.கீ. XIII-2) அதே பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் 22ம் சுலோகத்தில் ''இந்த உடம்பினுள் (உள்ள)'' என்றும் ''பரமாத்மா'', ''மேலான புருஷன்'' முதலிய விசேஷணங்களால் க்ஷேத்ரஜ்ஞனே உத்தம புருஷன், அவனே பரமாத்மாவென்றும் தெரிகிறது. ஜகத் மித்யை அல்லது தோற்றமாத்திரமேயென்றும், அத்தோற்றத்திற்கு அதிஷ்டானமாக, அதாவது அடிப்படையாக இருக்கும் ஸத்ரூபியான பரமாத்மா க்ஷேத்ரஜ்ஞனான நானேயென்று நிச்சயிப்பது தான் ஞானம். இவ்விதமாகிய ஆத்ம விஷயமான அறிவு அறியாமையைப் போக்கடித்து தானும் அழிந்துவிடுகிறது. ஸ்வரூபம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் இருப்பதால் மிஞ்சுகிறது.

ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம்:

மேலே கூறப்பட்ட பிரஹ்மாத்ம தத்வம் உபநிஷத்துக்களில் செம்மையாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை சாஸ்திரங்களிலிருந்தும், குருவினிடமிருந்தும் அவற்றில் பூர்ண நம்பிக்கையோடு கேட்டு அறிவது ச்ரவணம் எனப்படும். பிறகு ச்ருதியால் அனுமதிக்கப் பட்டதும், ஆத்ம அனுபவத்திற்கு ஒத்ததாகவும், அதனுடன் ஒன்றுபட்டதாகவும் இருக்கும் தர்க்கத்தைக் கொண்டு, அந்த தத்வத்தை அடிக்கடி மனதில் தென்படும்படி பரிசீலனை செய்வதை மனனம் என்பார்கள். ச்ருதிகளின் நானாத் தன்மையால் பிரமாணத்தில் (சாஸ்திரத்தில்) எழும் சம்சயங்களும் அகண்ட ஏக ரஸ அத்விதீய ப்ரஹ்ம வடிவ மஹாவாக்யத்தின் அர்த்தத்தின் அலௌகிகத் தன்மையால் அது அஸம்பாவிதம் என்று ப்ரமேயத்தில் ஏற்படும் சந்தேகங்களும் ச்ரவண மனனங்களால் நிவிர்த்தியாய் விட்டாலும்,

அந்த ஞானம் பரோக்ஷம்தான். வெகு ஜன்மங்களின் திடாப்பியாசத்தினால் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் மீண்டும் மீண்டும் தேகாதிகளில் ஆத்ம புத்தியும், க்ர்த்ருத்வம் முதலியவற்றின் அபிமானமும் இவ்வாறு ஜகத்தினது ஸத்தியத் தன்மையின் புத்தியுமாகிய விபரீதபாவனை வந்து கொண்டிருக்கிறது. உபநிஷத் ஜன்யமான ஞானமும் அனாதிகாலமாய் இருந்து வரும் இந்த அஜ்ஞானம் உள்ள அளவிற்கு அனுபவ ஆருடமானால் தான் அந்த விபர்யயங்களை நீக்கவும், ''பல்வேறு ஜீவன்களில் நான் ஒருவன்'', ''ஜீவன் வேறு, ஈச்வரன் வேறு'' ''ஜகத் ஸத்யம்'' என்ற விதமான அஜ்ஞானத்தை அழிக்கவும் வல்லதாகும். ச்ரவண மனனங்களால் ஏற்பட்ட பரோக்ஷ ஞானத்தை நிச்சய வடிவமான புத்தியைக் கருவியாகக் கொண்டு 'அவகதி' எனப்படும் அனுபவத்தில் போய் முடியும் வரை செய்யப்படும் ப்ரயத்னமே நிதித்யாஸனம் எனப்படும். உபநிஷத்துக்களிலிருந்து கிடைக்கும் தத்வம் நம்முடைய அனுபவத்துடன் ஒன்றுபடுவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக நிதித்யாஸனம் அமைந்திருப்பதால், அதுவே ச்ரவண மனனங்களையும் விட அதிக மதிப்புள்ளதாகிறது. அதனால் தான் அது 'விஜ்ஞானம்' என்ற சொல்லால் ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (ப்ரு–உப.II- 4.5)

ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் யாக்ஞ்யவல்க்யர் மைத்ரேயிக்கு அருளிய உபதேசத்தின் விளக்கவுரையிலும் ப்ரஹ்ம சூத்ர பாஷ்யத்தில் ஜிக்ஞாஸாதிகரணத்தின் பாஷ்யத்திலும் நிதித்யாஸனத்தைப் பற்றி பாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னவாறு குறிப்பிட்டிருந்தாலும், கீதா பாஷ்யத்தில்தான் பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தின் 50வது ச்லோகத்தில் ''எது ஞானத்தின் முடிந்த எல்லையோ'' (நிஷ்டையோ) என்று பகவான் கூறுமிடத்து, 'ஞானநிஷ்டை' என்பதை விவரிப்பதிலும், 55வது ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் ஞானநிஷ்டையே பராபக்தி என்று சொல்லுமிடத்திலும், நிதித்யாஸனத்தின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தாரமாகவும், தெளிவாகவும் முமுக்ஷுக்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாகும் முறையிலும் விசாரித்திருக்கிறார். சாதாரணமாக, ஓர் பொருளை அறியும்பொழுது அந்த அறிவு அப்பொருளினது உருவத்தைக் கொள்கிறது. ஆனால், ஆத்மாவோ அறியப்படும் பொருளாகாது; மேலும், அது உருவமற்றது. அத்தகைய

ஆத்மாவினுடைய வடிவ ஞானமானது நிகழக் கூடுமா? இதற்கு பதில் அளிக்கையில் பாஷ்யகாரர் ஆத்மா மிக நிர்மலமாயும், மிக ஸ்வச்சமாயும், மிக நுண்மையாயுமிருத்தாலால், புத்தியும் அவ்வாறு ஆத்மாவைப் போல நிர்மலமாகவும், ஸ்வச்சமாகவும் நுண்மையாகவும் இருக்கக்கூடுமென்பதினால், அத்தகைய புத்தி ஆத்மாவினுடைய ஞான வடிவத்தின் சாயலைக் கொள்ளுதல் அமையும் என்பதை தெளிவாக விளக்குகிறார். (ப.கீ. XVIII- 50)

''ஆத்மாவை அறியச் செய்ய வேண்டியதென்ன?'' ''பெயர், உருவம் முதலிய அனாத்மாக்களை, ஆத்மா அல்லாதவற்றைத் தள்ளுதலே தான் செய்ய வேண்டியது; ஆத்ம சைதன்ய உணர்ச்சியைச் செய்ய வேண்டாம். ஏனெனில் அவ்வுணர்ச்சி அவித்யையினால் ஏற்றப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களினுடைய உருவங்களோடு கூடவே சேர்ந்து (அவற்றை அறியும்பொழுது) உணரப்படுகின்றது.'' (ப.கீ. XVIII- 50) என்கிறார் ஆசார்யாள்.

ஆகவே ''வெளித் தோற்றங்களுடைய பேத புத்தியைத் தவிர்த்தலே ஆத்ம வடிவத்தைப் பற்றுதற்குக் காரணமாம். ஆத்மா என்பது ஒருவனுக்கும் ஒரு பொழுதாயினும் தெரியாத பொருளன்று; அடையவேண்டிய பொருளன்று; தள்ளவேண்டிய பொருளன்று; அல்லது கொள்ள வேண்டிய பொருளன்று'' (ப.கீ. XVIII-50). ஒருவனுக்கு தனது உடம்பை அளந்தறிய வேறு பிரமாணம் வேண்டுமா? அதுபோலவே, ஆத்மா உடம்பினும் உள்ளே உள்ளமையால், அதாவது உடம்பைக் காட்டிலும் மிகச் சமீபத்திலிருப்பதினால், அதனை அறியும் விஷயத்தில் வேறு பிரமாணம் தேவையில்லை.

''ப்ரஹமம் மிகப் பிரஸித்தமாயுள்ளது; ஆகையால், அதை உணர்வதிலே முயற்சி செய்ய வேண்டாம். அதனிடத்து அவித்யையினால் ஏற்பட்டவற்றை தள்ளுதல் மாத்திரம்தான் செய்ய வேண்டும்'' என்று வலியுறுத்துகிறார் பாஷ்யகாரர். (ப.கீ. XVIII- 50)

ஆத்மா இவ்வளவு பிரஸித்தமாயிருந்தால் ஏன் ஆத்ம ஞானம் இவ்வளவு அரிதாயிருப்பது போல் தோன்றுகிறது? இதற்கு அன்புடன் விடையளிக்கிறார். ''ஆத்மா (யாவர்க்கும்) நன்கு தெரிந்திருப்பது,

எளிதில் அறியக்கூடியது; மிகச் சமீபத்திலுள்ளது. ஏனெனில் ஒருவனுக்கு 'தான்' என்பது எதுவோ, அதுவாயிருக்கிறது. ஆயினும், பகுத்தறிவு இல்லாத அவிவேகிகளின் புத்தி அவித்யையினாற் கற்பிக்கப்பட்ட பெயர், உருவம் என்பவற்றினுடைய பல தோற்றங்களால் கவரப்பட்டுள்ளதால், அப்புத்திக்கு அந்த ஆத்மா தெரியாததாகவும் அறிவிற்கு அரியதாகவும், வெகு தூரத்திலிருப்ப தாகவும், வேறு பொருள் போலவும் தோன்றுகிறது. ஆனால், ஆசார்யனது அருளையும், மனத்தினது தெளிவையும் பெற்று வெளித்தோற்றங்களின்றும் புத்தி நீங்கியவர்க்கு, எளிதில் அறியக் கூடியதாயும், மிகச் சமீபத்திலுள்ளதாயும் இருப்பது வேறொன்று மில்லை'' என்று ஆணித்தரமாச் சொல்கிறார். (ப.கீ. XVIII - 50)

சித்தசுத்தியும், ஸாதனாசதுஷ்டயமும், ச்ரவண மனனங்களால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட புத்தியுடையோர்க்குத் தான் ஞான நிஷ்டை நிகழும் என்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகிறார் ஆசார்யாள். ''குரு ஸம்பிரதாயமில்லாதவராய், வேதாந்த நூல்களை படித்துணராதவராய், வெளி விஷயங்களில் புத்தி முழுதும் அழுந்தியவராய், நேரான (ச்ருதி) பிரமாணங்களில் பயிற்சி செய்யாதவர்க்கு ஞான நிஷ்டையானது அமையாது. மற்று அவர்கட்டு மாறானவர்க்கு குரு ஸம்பிரதாயத்தையும் மற்றும் இது போன்றவற்றையுமுடையவர் ஆத்ம அறிவைத் தவிர வேறோர் பொருளைக் காண மாட்டார்; ஆகவே, உணரப்படுவதும் உணர்வதுமாகிய உலகப்பொருளிலே, த்வைதப் பொருளிலே அவர்களுடைய புத்தி சிறிதும் அமையாது. (த்வைதம் மெய்யென்னும் எண்ணம் அவர்க்கு உதிக்காது)'' (ப.கீ. XVIII-50) என்று ப்ரௌடமாகப் பேசுகிறார் பாஷ்யகாரர். அதாவது ஞான நிஷ்டையினால் விபர்யயங்கள் யாவும் நீங்கும் என்பது பொருள். அந்த விக்ஷேபங்கள் நீங்கிய மெய்ஞான நிலையையே பகவானும் ''எது பிராணிகட்கெல்லாம் இரவோ, அதில் அடக்கமுள்ளவன் விழித்திருக்கிறான். எதில் பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றனவோ அது (உண்மையைக்) காணும் முனிவனுக்கு இரவு'' (ப.கீ. II 69) என்னும் ச்லோகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு பொருளைப் பற்றிய அறிவு, எழும் பொழுதிலேயே, அப்பொருள் விளங்க அங்ஙனமே அறிபவன் அதனையறிந்து

விடுகிறான். எனவே இங்கு ஞானத்தின் ஆவிர்த்தியாகிய ஞான நிஷ்டை, அதாவது பயிற்சியினால் அறிவு அடுத்தடுத்து வருவதாகிய ஞானநிலை ஏன் வேண்டும்? இந்த சங்கையைத் தீர்க்கிறார் ஆசார்யாள். ''சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களது உபதேசத்தினால் ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் பிறப்பதற்கும், அது முதிர்ந்து பழுப்பதற்குக் கராணமாயும் அந்த உபதேசத்திற்கு துணையாயுமுள்ளவையுமான புத்தியின் தெளிவு (ப.கீ. XVIII 51–53) முதலியவற்றையும், 'அமானித்வம' (பணிவு) (ப.கீ. XIII 7–11) முதலியவற்றையும் நாடி, அவ்வுபதேசத்தால் பிறந்த க்ஷேத்ரக்ஞனும் பராமாத்மாவும் ஒன்று என்னும் ஞானமானது, கர்த்தா முதலான செய்பொருள்களைப் பற்றிய பேத புத்தியினால் அமைகின்ற எல்லாக் கர்மங்களையும் துறந்திடுதலோடு (ஸர்வ கர்ம ஸன்யாஸத்துடன்) கூடி தன் ஆத்ம அனுபவ நிச்சய வடிவாய் நிற்றல் எதுவோ, அதுவே மேலான **ஞான நிஷ்டை** எனக் கூறப்படுகின்றது'' (ப.கீ. XVIII-55) ''ஈச்வரன் வேறு, க்ஷேத்ரஜ்ஞன் வேறு'' என்னும், அனாதி காலமாய் வெகு ஜன்மங்களின் அப்பியாசத்தினால் அனுபவத்தில் ஏறிய எண்ணம் முற்றும் ஒழிவதற்கே இந்த ஞானத்தின் ஆவிர்த்தியாகிய ஞான நிஷ்டை அவசியமாகிறது.

அறிவு வடிவமான ஆத்மா மற்ற பொருள்களையறியும் அறிவிற்கு அடிப்படையாயுள்ளது; இந்த உதயாஸ்தமன ரஹித ஆத்ம சைதன்யத்தினால் ஒளிரப்பட்டே புத்தி பொருள்களையறிகிறது. ஆகவே அந்த ஆத்மாவை அறியப் புகுதலென்பது பொருந்தாது. அது ஸ்வதஸ் ஸித்தாயுள்ளது; ஸ்வயம் பிரகாசமாய் விளங்குகிறது; ஒவ்வொரு பொருளின் அறிவின் மூலமும் யாவர்க்கும் தெரிந்துள்ளது. குடம் போன்ற ஒரு பொருளை அறிவினால் எட்ட முயலுவதுபோல எல்லாவிதமான அறிவிற்கும் மூலமான இந்த ஆத்மாவை வேறொரு அறிவினால் அறிய முயற்சிப்பது தவறு. ஏனெனில் அது முடிவில்லாமற் போய்விடும். ஆத்ம ஞானத்திற்கு உருவமில்லை; அது பிரத்யக்ஷமாயில்லை எனச் சொல்வோரும் கூட அந்த ஆத்ம சைதன்யத்தின் வழியாகத் தான் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிகிறார்கள், என்கிறார் ஆசார்யாள். (ப.கீ. XVIII - 50).

ஆகவே கார்யகாரண ரஹிதமான புருஷோத்தமனை எவ்விதம் தெரிந்து கொள்வது என்றால், தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பிரயத்னத்தை அபேக்ஷிக்காமல் மற்றொன்றையறியும் பிரயத்னத்தை நிறுத்தின மாத்திரத்தில் தனக்குத்தானே விளங்கும் நித்ய ஸித்தமான க்ஷேத்ரஜ்ஞனான பரமாத்மா, அவனே புருஷோத்தமன்.

அனாத்ம பிரத்யய திரஸ்கரணமான ஞான நிஷ்டையை எப்படிச் செய்வது? ''மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிற்பதாகச் செய்து ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது'' (ப.கீ. VI - 25) என்ற பகவத் வசனத்தை விளக்கும் வகையில் சொல்கிறார். ''தைர்யத்தையுடைய புத்தியினால் ஸகலமும் ஆத்மாதான். அதைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை, என இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிலைத்ததாகச் செய்து, (அவன்) ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது'' இதை ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் முதல் மந்திரத்தின் பாஷ்யத்திலும் கூறுகிறார். ''அந்த சொந்த ரூபமான ஈசனாகிற ஆத்மாவினால், அதாவது, ப்ரத்யகாத்மாவாக இருப்பதால் நானே இவை யாவும் என்பதாய் பரமார்த்த ஸத்ய ரூபத்தினால், அந்ருதமான (அழியக் கூடியது) அசையுமசையாப் பொருள் ரூபமான இவையாவும் மறைக்க (போக்க)த் தக்கதாகவாகிறது.'' சந்தகனாகரு த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லி, ''அவ்விதமே சொந்தமான ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் அத்யசிக்கப்பட்டதும் ஸ்வாபாவிகமும் (வெகு) ஜன்ம பழக்கத்தாலேற்பட்டதும் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ ரூபமானதுமான பூமியிலுள்ள த்வைத ரூபமான ஜகத்தானது, பரமார்த்த ஸத்யமான ஆத்ம பாவனையால் விடப்பட்டதாகவாகிறது'' இவ்விதம் ஆத்மவித்துக்கு புத்திராதிகளாகிய ஏஷணாத்ரயத்தின் ஸன்னியாஸத்தினால் ஆத்ம ஞான நிஷ்டை ஏற்படுதல் வாயிலாக ஆத்மா ரக்ஷிக்கத்தக்கது என்றும் தெரிகிறது.

ஆசார்யாளின் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸமன்வயாதிகரணத்திலும் ''அழிவற்ற புருஷார்த்தத்தை (சுகத்தை) விரும்பும் அந்த புருஷனை ஊழ்வினை காரணமாயுண்டான தேஹேந்திரிய ஸங்காத (கூட்ட)த்தின் பிரவிர்த்திக்கு விஷயமான அனாத்ம பதார்த்தங்களினின்றும் திருப்பிவிட்டு ப்ரத்யகாத்ம ஞானதாரையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும்படி

செய்தலையே ''ஏ மைத்ரேயீ! ஆத்மாவேதான காணத்தக்கது.'' (ப்ரு. உப VI 5–6) முதலிய வாக்கியங்கள் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டன'' என்றும் ''இது என்றும் எல்லாம் என்றும் எது சொல்லப்படுகிறதோ, அது இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமே (ப்ரு.உப. IV 5–7)'' (அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை விட இவை யாவும் உண்மையில்லாததே என்பதாம்) என்றும், ''அந்தர்முகப்பட்ட ஆத்மானுபவத்தில் பிரவிர்த்தித்த இவனுக்கு எந்த நிலையில் எல்லாம் ஆத்மாகவேயாகுமோ, அந்நிலையில், எந்த ஸாதனத்தைக் கொண்டு எந்த ஸாத்தியத்தைக் காண்பான்! அறிவான்? எல்லாவற்றையும் அறிவிக்கும் விக்ஞான விருத்திக்கும் பிரகாசனான ஆத்மாவை எந்த ஸாதனத்தால் ஒருவன் அறியக் கூடும்?'' (ப்ரு.உப IV 5–15) என்றும், ''இந்த ப்ரத்யகாத்மாவே ப்ரஹ்மம்'' (மா.உப. 2) என்ற வாக்கியங்களால், தள்ளத்தக்கதுமல்லாததும், கொள்ளத்தக்கதுமல்லாததுமான (அதாவது நித்யமாகவும், ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகவுமுள்ளதான) ஆத்மதத்வம் போதிக்கப்படுகிறது என்பதால், கீதாபாஷ்யத்தில் மேற்சொன்னவாறுள்ள ஞானநிஷ்டையின் லக்ஷணங்களே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்ற மஹா வாக்கியத்தைக் கூறுமிடத்து, ''ஆத்மானமேவாவேத் என்பதை விளக்கும் பொழுதும் ஆசார்யாள் மீண்டும் இதையே குறிப்பிடுகிறார். ''ஆகையால் அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்டவற்றைத் தள்ளுவதே 'ஆத்மாவை அறிந்தது' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவை விஷயீகரிப்பது அல்ல'' (ப்ரு.உப I 4–10).

சுருங்கச் சொல்ல, இதரத்தை நாடாமல் தன்னைவிடாதிருத்தலே ஞான நிஷ்டையின் ஸ்வரூபமாகும். ''த்ருச்யம் இல்லை என்கிற ஞானத்தினால் மனதில் த்ருச்யத்தின் அழிவு ஏற்படுமாகில், அதனால் மேலான நிர்வாண சுகம் உற்பத்தியாகிறது'' என்ற வாசிஷ்ட வாக்கியத்தினால் ''இதரத்தை நாடாதிருத்தல்'' என்கிற வைராக்கியமும், ''ஆத்மாதான் சத்தியம் என்ற ஞானத்தினால் மனதில் எப்பொழுது எண்ணங்கள் எழாமல் இருக்கின்றனவோ, அப்பொழுது வெளியே க்ரஹிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமல், அந்த மனம் க்ரஹிக்கும் தன்மையற்று, மனமல்லாததாக ஆகிறது'' (மா.கா. III-32) என்ற கௌடபாத மாண்டுக்ய காரிகையினால் தன்னை

விடாமலிருத்தலுமாகிற அப்யாஸமும் குறிப்பிடப்படுகின்றன இந்த ஞானநிஷ்டையின் பலன் கேவலீபாவம்.

ஆகவே ச்ரவண மனனங்களால் சந்தேகம் நீங்கிய ப்ரஹ்மாத்ம ஐக்கியமாகிய அர்த்தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சித்தத்தின் ஒருமை அதாவது அந்த ஐக்கிய வடிவமாகிய விருத்தியின் பிரவாகமுடைமையாகிய நிதித்யாஸனத்தின் ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் ஆசார்யாளின் கீதாபாஷ்யத்தின் தனிச்சிறப்பு. ஆசார்யாளின் உபதேசங்களில் முமுக்ஷுக்களின் சாதனைக்கு மிகவும் பிரயோஜனமாயிருக்கும் இது உத்கிருஷ்டமானதாகும்.

முடிக்க: இருப்பது உண்மை அல்ல; இருப்பே உண்மை.
அறிவது உண்மை அல்ல; அறிவே உண்மை.
அனுபவிப்பது உண்மை அல்ல; அனுபவமே உண்மை.

ஓம் தத் ஸத்

சங்கர பகவத்பாதாரவிந்த அவலம்பீ
வித்யானந்தகிரி

முன்னுரை

(இரண்டாம் பதிப்பு)

ஆதி சங்கரர், தம் கீதாபாஷ்யத்தில் பகவத்கீதையை ஸகல வேதார்த்த ஸாரத்தின் திரட்டு, பொருளுணர்தற்கு அரியது என்று புகழ்கின்றார். மேலும், தமக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட உரைகளில், முன்னுக்குப்பின் முரணாக விளக்கப்பட்டுள்ளதால், கீதையின் பொருளைத் தெளிவாய் நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு, தாம் உரையெழுதியிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

கீதாசார்யன் கீதையின் இரண்டாம் அத்யாயத்திலேயே உண்மையான தத்துவம் எது என்பதையும், அதை அடையும் மார்க்கத்தையும் விளக்கியபின், அந்த உன்னத நிலையை அடைந்த மனிதர்களின் குணங்களையும் விவரித்துள்ளார். சாங்கிய யோகம் அல்லது ஞான யோகம் என்பதின் சாரமாக, ஆத்மா அழிவற்றது, விகாரமற்றது, எங்கும் நிறைந்தது, பிறப்பும் இறப்பும் அற்றது என்று விவரிக்கின்றார். சங்கரர் ப்ரம்மம் இவ்விதம் விவரிக்கப்பெறுமாகில் அது 'இரண்டற்றது' என்றும் விளக்கம் கூறுகிறார். ''வேதங்கள் முக்குணங்களை (ஸத்வம், ராஜசம், தாமசம்) விஷயமாகக் கொண்டுள்ளன. நீ முக்குணங்களற்றவனாக ஆவாயாக'' என்று அர்ச்சுனனை விளிக்கின்றார். இவ்வாறாக, கர்மத்தில் பற்றற்றவனாக பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து, ''பலன் கைகூடினும் அல்லது கூடாவிட்டாலும் சமமாக இருப்பதே கர்மயோகம் என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு சமத்வ புத்தியை அடைவதால் ஒருவன் நல்வினை தீவினைகளினின்றும் விடுதலையடைய முடியும். இதுதான் 'ஸ்திதப்ரக்ஞன்' என்பவனின் நிலையாகும். இந்த ஜீவன்முக்தன் ஆசைகளைத் துறந்தவன், ஆத்மாவிடத்தே சந்தோஷமாயிருப்பவன், பற்றற்றவன் என்று பலவகையாக விவரிக்கின்றார். இவ்வாறு இரண்டாவது அத்தியாயத்திலேயே முக்தியின் தன்மை, அதை அடையும் மார்க்கம் இவை வெகு சூக்ஷ்மமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இரண்டற்ற ஆத்மாவில் நிலைத்திருப்பதே முக்தி. ஒருவனுடைய கடமையை பலன் கருதாது, பலனை கடவுளிடம் அர்ப்பணித்துச் செய்து வருவதால் அவனுடைய மனம் தூய்மை அடைந்து, தெளிவு பெற்று ஞான யோகத்திற்கு உரியவனாகிறான். பின்னர் ஞான யோகத்தினால் தன் உண்மையை உணர்வதால், முக்தி நிலையை அடைகிறான்.

உண்மை தத்துவமும், அதன் மார்க்கமும் அறிவது மிகக் கடினமாதலால் பகவான் மூன்றாவது முதல் பதினேழு அத்யாயம் வரை அவற்றை வெவ்வேறு வகைகளில் விளக்குகிறார். நடுநடுவே அர்ச்சுனன் கேட்கும் கேள்விகட்கும் அவர் பதிலளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் சங்கரர் விளக்கியிருப்பதுபோல் கீதையின் சாரத்தை திரும்பவும் அளிக்கிறார். அப்படியிருந்தும் நாம் கடவுளின் உண்மையை அறியாவிடில் இது ப்ரம்மத்தின் தன்மையை அறிவதின் கடினத்தையோ அல்லது நம்முடைய அறியாமையின் கொடுமையையோ குறிப்பதாகும். நிற்க

கர்மண்யகர்ம ய: பச்யேதகர்மணி ச கர்மய: ।
ஸ புத்திமான் மனுஷ்யேஷு: ஸ யுக்தஸ் க்ருத்ஸனகர்மக்ருத் ॥
(ப.கீ. IV 18)

இப்பாடலுக்கு சங்கராசார்யார் ஒருவரே உண்மையான விளக்கத்தைக் கூறியுள்ளார். எவன் 'கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ, அகர்மத்தில் கர்மத்தை காண்கிறானோ' அவனே ஞானி என்று பகவான் கூறுகிறார். அகர்மமான ஆத்மாவினிடத்தில் கர்மம் தோன்றுகிறது. மேலும் 'சும்மாயிருத்தல்' என்ற கர்மத்தில் விபரீதமாக 'அகர்மம்' தோன்றுகிறது. இவ்வுண்மையை அறிவதனால் தான் ஒருவன் விடுதலைப் பெறுகிறான். நித்திய கர்மம் பலன் கொடுக்காததால், அதைச் செய்வதை 'அகர்மம்' என்றும், அவற்றைச் செய்யாதது 'கர்மம்' என்றும் விளக்கம் கூறுவது தவறு என்று சங்கரர் வெகு அழகாக விளக்குகிறார்.

"ஆருருக்ஷோர்முனேர்யோகம் கர்ம காரணம்" என்ற (ப.கீ. VI .3) பாடலில் சங்கரர் கர்மத்தின் பயனாக யோக நிலையடைவதையும், அந் நிலையடைந்தபின் கர்மத்தைத் துறந்து ஞானநிலையடைவதையும் மிக அழகாக விவரித்துள்ளார். இவ்வாறு கர்ம யோகத்தால் பக்தி கர்மத்துடன் கூடியுள்ளது. கர்மயோகத்தின் முடிவாக பக்தி யோகத்தில் ஒருவன் பகவானையே தியானிக்கிறான். பக்தி யோகத்திலேயே நான்கு வகை பக்தியை விவரிக்கிறார் கண்ணன். துயரத்தை நீக்க, உண்மையை அறிய, பொருள் பெற, பக்தி கடவுளிடம் செலுத்தப்படுகிறது. ஆனால் ஞானியோ எங்கும் நிறைந்த கடவுளின் உண்மையை அறிந்ததால் கடவுளின் ஆத்மாவாகிறான். அல்லது கடவுள் அவனுடைய ஆத்மாவாகிறார், இங்கு சங்கரர் ப்ரம்மத்தின் இரண்டற்ற தன்மையை விவரித்து ஜீவ—ஈச்வர ஐக்கியத்தைத் தெளிவாக்குகிறார்.

க்ஷேத்ர—க்ஷேத்ரக்ஞ விபாக யோகத்திலோ மிகத் தெளிவாக பகவான், "எல்லா சரீரங்களிலும் உள்ள க்ஷேத்ரக்ஞன் நான்" என்று கூறுகிறார். இந்த க்ஷேத்ரக்ஞனான ஆத்மா, சம்சாரத்தினால் துக்கப்படுபவனல்ல. ஆத்மா, பந்தம், மோக்ஷம் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது.

பதினெட்டாவது அத்யாயமாகிய மோக்ஷஸந்யாஸ யோகத்தில், தியாகத்திற்கும், ஸந்யாஸத்திற்கும் விளக்கம் தரும்போது கர்மத்தைத் துறப்பதை ஆதரிக்கிறார் சங்கரர். ஆத்மா அகர்த்தா என்பது இவ்வாறு தெளிவாகின்றது. கர்மத்தினால் பகவானைத் தொழுதல் அவசியம். ஆனால் முக்திக்கு கர்மத்தைத் துறப்பது அவசியம் என்பதே சங்கரரின் கொள்கை. ஞானம் கர்மத்துடன் ஒன்று படாது, கர்மத்தினால் மோக்ஷம் அடைவது என்பது தவறு. நித்திய கர்மம் மறு பிறப்பையளிக்கக் கூடியது என்று பலவாறு விளக்குகிறார். கர்மநெறி, ஞான நெறி இருதிறத்தார்க்கு உரியவை. ஒருவனே ஒரே நேரத்தில் இரு முறைகளையும் அனுஸரிக்க முடியாது. கர்மம் அவித்யையினால் விளைகிறது. ஆனால் ஞான யோகியோ அவித்யையை நீக்கியவன்.

(ப.கீ. XVIII. 66) சங்கரர் அவித்யையின் குணங்களை ஆராய்ந்துள்ள முறை மிக வியக்கத்தக்கது. ஸம்ஸாரத்தின் காரணம் அவித்தை அவித்தையைப் போக்க வல்லது ஞானம் ஒன்றே என்று முடிவாக விளக்கியுள்ளார் சங்கரர்.

கீதையை கர்மயோக சாஸ்திரம், பக்தியோக சாஸ்திரம் அல்லது ஞானயோக சாஸ்திரம் என்று கூறுவது தவறு என்பது சங்கரரின் பாஷ்யத்தைப் படிப்பதால் மிக எளிதில் புரியும். கர்ம யோகமும், சாங்க்ய யோகமும் ஒன்றே என்கிறார். இது இரண்டும் சேர்ந்ததே ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தினின்றும் வேறுபட்ட நிவ்ருத்தி மார்க்கமாகும். குருவின் சமீபத்திற்கு உலகத்தை வெறுத்தவனே செல்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் ஆசையற்றவனாய் கர்மயோகத்தின் மூலமாக உள்ளத் தூய்மையை அடைகிறான். பக்தியோகத்தின் மூலமாயும் ஒரே நிலையிலுள்ள மனநிலையை அடைகிறான். இந்நிலையில், ஞான யோகத்தில் கூறியுள்ளபடி ஜீவ—ஈச்வர ஐக்கியத்தை உணர்ந்தறிவதால் அவித்யையினின்றும் விடுபட்டு முக்தியடைகிறான். இவ்வாறு நம்பிக்கையுடன் கூடிய பக்தியே ஒருவனை ஞான நிலையை அடையச் செய்யும்.

ஆத்மாவின் 'அனன்யமற்ற' தன்மை, அவித்யையின் உண்மை, சம்சாரத்தின் உண்மையற்ற நிலை, கடவுளின் எங்கும் நிறைந்த தன்மை இவற்றின் விளக்கமே கீதை. சங்கரர் கூறியவாறு அத்வைத வேதாந்தத்தையே போதிப்பது தெளிவாக்குகிறது. ஆகையால், கீதை கர்மத்திற்கு ஸாதகமல்லாது மோக்ஷத்திற்கே ஸாதகமான சாஸ்திரமாகும்.

சங்கரர் வடமொழியில் எழுதிய கீதா பாஷ்யத்தின் இத்தமிழாக்கம், சிறந்த வேதாந்த விற்பன்னரான பெரியகுளம் சுந்தரராஜ சர்மா அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இதுவே இத்தகைய முதல் நூல். ஸ்ரீ சர்மா அவர்கள் எளிய தெள்ளிய தமிழ் நடையில் எழுதியுள்ளார். இது ஸ்ரீ ஞானானந்த தபோவனத்தினால் சிறந்த முறையில் வெளியிடப்

பட்டுள்ளது. எல்லா ''யக்ஞங்களிலும் சிறந்த இந்த ஞான–யக்ஞம்'' சிறப்புற ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அருள்புரிவாக.

சென்னை

18.12.1976

டி.எம்.பி. மஹாதேவன்

ॐ

॥ श्री शृङ्गेरी जगद्गुरुसंस्थानम् ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीण यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहार-धारणाध्यानसमाध्यष्टाङ्गयोगानुष्ठाननिष्ठ तपश्चक्रवर्त्यनाद्यविच्छिन्न श्रीशङ्कराचार्य गुरुपरम्पराप्राप्त-षड्दर्शनस्थापनाचार्य व्याख्यानसिंहासनाधीश्वर सकलनिगमागमसारहृदय-सांख्यत्रयप्रतिपादक-वैदिकमार्गप्रवर्तकसर्वतन्त्रस्वतन्त्रादिराजधानी-विद्यानगरमहाराजधानी-कर्णाटकसिंहासनप्रतिष्ठापनाचार्य श्रीमद्राजाधिराजगुरुभूमण्डलाचार्य ऋष्यशृङ्गपुरवराधीश्वर तुङ्गभद्रातीरवासि श्रीमद्विद्याशङ्करपादपद्माराधक श्रीजगद्गुरु श्रीचन्द्रशेखरभारतीस्वामिगुरु-करकमलसञ्जात श्रीजगद्गुरु शृङ्गेरी श्रीमदभिनवविद्यातीर्थस्वामिभिः॥ समस्त आस्तिक महाजनविषये नारायणस्मरणपूर्वकं विरचिता आशिषस्समुल्लसन्तु।

इह लोके संसारपङ्कनिमग्नान् लोकान् समुद्दिधीर्षुः भगवान् नारायणः प्रपन्नायार्जुनाय सर्वोपनिषत्सारभूतं तत्त्वं उपदिदेश। तच्च भगवान् बादरायणः भगवद्गीतेति नाम्ना सप्तभिः श्लोकशतैः उपनिबबन्ध। गभीरार्थायाः भगवद्गीतायाः शङ्करावतारभूताः श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्याः भाष्यं व्यतानिषुः। परन्तु भाष्यमिदं न समेषां सुलभावगाहमास्ते। श्रीसुन्दरराजनामानः श्रोत्रियाः समधिगतवेदान्ततत्त्वाः द्रविडभाषया भाष्यमिदमनूद्य लोकानां महान्तमुपकारमकार्षुः। सानुवादोऽयं ग्रन्थः पूर्वं कदाचिन्मुद्रितोऽपि द्वितीयवारं अधुना मुद्राप्यत इतीदमेव ग्रन्थस्यास्योपादेयतां व्यनक्ति। प्रकाशकानामयं प्रयत्नः फलेग्रहिर्भूयादिति वयमाशास्महे॥

कल्याणनगर चबेङ्गलूरुफ

नलकार्तिक कृष्णप्रतिपत् भानुवासरः

७-११-१९७६

इति नारायणस्मरणम्

अज्ञानान्तर्गहनपतितान् आत्मविद्योपदेशैः
त्रातुं लोकान् भवदवशिखातापपापच्यमानान् ।
मुक्त्वा मौनं वटविटपिनो मूलतो निष्पतन्ती
शम्भोर्मूर्तिश्चरति भुवने शंकराचार्यरूपा ॥

ஓம்

ஸ்ரீ சிருங்கேரீ ஸம்ஸ்தானம்

ஸ்ரீ முகம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சிருங்கேரீ ஸ்ரீமத் அபிநவ வித்யாதீர்த்த ஸ்வாமிகளால் எல்லா ஆஸ்திக மஹாஜனங்களுக்கும் நாராயணஸ்மரண பூர்வகமாக ஆசிர்வாதங்கள் ஏற்படட்டும்.

இவ்வுலகில் ஸம்ஸாரமென்னும் சேற்றில் அமுங்கிக் கிடக்கும் ஜனங்களை உத்தாரணம் செய்ய நோக்கம் கொண்ட பகவான் நாராயணர் தன்னை சரணடைந்த அர்ஜுனனுக்கு ஸகல உபநிஷத்துகள் ஸாரமான தத்வத்தை உபதேசித்தார். அந்த தத்வத்தை பகவான் பாதராயணர் பகவத்கீதை என்ற பெயரால் 700 சுலோகங்களாக தொகுத்தார். ஆழ்ந்த கருத்தைக் கொண்ட பகவத் கீதைக்கு சங்கரரின் அவதாரமாயுள்ள ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் பாஷ்யம் (வியாக்யானம்) செய்துள்ளார்கள். ஆனால் இந்த வியாக்யானம் யாவரும் சுலபமாக (எளிதில்) அறிந்து கொள்ளும் நிலையில் இல்லை.

ஸ்ரீசுந்தரராஜர் என்ற பெயர் கொண்ட உத்தம பிராமணர் வேதாந்த தத்வத்தை நன்கு மனதில் அறிந்து கொண்டு தமிழ் பாஷையில் பாஷ்யத்தை மொழி பெயர்த்து உலகிற்குப் பெருத்த உபகாரத்தை செய்தார்கள். ஏற்கனவேயே தமிழ் அர்த்தத்தோடு இந்த புஸ்தகம் அச்சிடப்பட்டிருந்தும் தற்சமயம் 2வது தடவையாக அச்சிடப்படுகிறது என்பதே இந்த கிரந்தத்திற்கு பல பேர்களுடைய அபேக்ஷையை தெரிவிக்கிறது. இதை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துகிறவர்களுடைய முயற்சி ஸபலமாக ஆகவேண்டும் என்று நாம் அருளாசி கூறுகின்றோம்.

நாராயண ஸ்மரணம்

கல்யாண நகரம் (பெங்களூர்)
நள—கார்த்திக மீ" கிருஷ்ணபக்ஷ
பிரதமை ஞாயிற்றுக்கிழமை
7–11–1976

॥ श्रीः ॥

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छङ्कर भगवत्पादप्रतिष्ठित श्रीकाञ्ची कामकोटि पीठाधिपति जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादादेशानुसारेण श्रीमज्जयेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ।

"शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्" इति अनन्यशरणतया गुरुं प्रपन्नाय अर्जुनाय भगवता श्रीकृष्णेनोपदिष्टा क्रमेणाध्यायषट्कत्रयेण शोधितजीवेश्वर-तदैक्यप्रतिपादिका अत एवोपनिषदिति व्यवह्रियमाणा च श्रीभगवद्गीता परशिवावतार श्रीशङ्करभगवत्पादानुगृहीत भाष्ययुता विराजते।

अस्याः श्रीमद्गीतायाः सभाष्यायाः अथ द्राविडी (तमिऴ्) भाषाज्ञाननिकटे प्रचारयितुं बद्धश्रद्धेन मेऌमङ्गलग्रामाभिजनेन श्रीसुन्दरराजेन विख्यातेन गार्हस्थ्ये स्थितवताऽपि उत्तमसंन्यासि-मनोभावभरितेन पुरुषेण द्राविडीभाषायां प्रणीतोऽनुवादः विशदया शैल्या तत्तद्विषयान् प्रतिपादयन् द्राविडीभाषाज्ञानां गीतार्थजिज्ञासूनां महते उपकाराय प्रभवति।

षष्टिवर्षेभ्यः पूर्वं दाक्षिणात्यग्रन्थलिप्यां मुद्रापितस्य तल्लिपिज्ञेषु प्रसिद्धस्यास्य ग्रन्थस्याधुना दुर्लभत्वं अधिकप्रचारसौलभ्यं च विचिन्त्य अनुवादकमहापुरुषस्य अनेके शिष्याः देवनागरीलिप्यां श्रीभगवद्गीताश्लोकान् शाङ्करभाष्यद्राविडयनुवादं च मुद्राप्य प्रकाशयन्तीति विदित्वा भृशं मोदामहे।

द्राविडीभाषाज्ञाः आस्तिकाः उत्तमस्यास्य ग्रन्थस्य साहाय्येन श्रीभगवद्गीतातथ्यार्थं विजानन्तः

" एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ "

इति गीतोपदेशमनुसृत्य शास्त्रविहितानि स्वस्वकर्माणि कर्तृत्वाभिमान-फलाभिसन्धित्यागपूर्वकमाचरन्तश्च श्रीभगवदनुग्रहात् अभ्युदयनिःश्रेयसपरम्पराः अवाप्नुयुरित्याशास्महे।

श्रीकाञ्चीक्षेत्रम्
अनलाऽऽश्विन शुद्ध द्वादशी
४-१०-१९७६

नारायणस्मृतिः

ஸ்ரீ முகம்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சந்திரசேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ பாதர்களில் ஆதேசத்தை அனுஸரித்து, ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் ஜயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மிருதி செய்யப்படுகிறது.

உன் சிஷ்யன் தங்களை சரணாகதி பண்ணுகிற என்னை உபதேசித்து அநுக்ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று தன்னை குருவாக அடைக்கலம் புகுந்த அர்ஜுனனுக்கு பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட மூன்று ஆறு அத்யாயங்களாக, உபாதியை விளக்கிய ஜீவ ஈசுவர ஒருமையை விளக்குகிறதாயும் ஆதலாலேயே உபநிஷத் என்று யாவராலும் சொல்லப்படுகிற பகவத்கீதை பரமேசுவருடைய அவதாரமான ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதரால் அருளிய பாஷ்யத்துடன் நன்கு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த பகவத்கீதைக்கு சங்கர பாஷ்யத்துடன் சேர்ந்து தமிழ் பாஷை அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்படி செய்வதற்கு அதிக சிரத்தையுடன் மேல்மங்கலக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ சுந்தரராஜர் என்று பிரஸித்தரான இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே இருந்தாலும் ஸந்யாஸிக்குரிய மனோநிலையைப் பெற்ற ஒருவரால் தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்ட உரையானது எளியநடையில் அந்தந்த விஷயங்களை நன்கு விளக்கிக்கொண்டு தமிழ் பாஷை தெரிந்தவர்களுக்கு கீதையின் சரியான அர்த்தத்தை அறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு பெருத்த உதவியை அளிப்பதாக இருக்கிறது. 60 வருஷங்களுக்கு முந்தி தென்பிராந்தியத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகத்திலிருந்த கிரந்தலிபியில் அச்சிடப்பட்டு அந்த லிபி தெரிந்தவர்களிடத்தில் மாத்திரம் உபயோகப்பட்டு வந்த கிரந்தமும் தற்சமயம் கிடைக்காத நிலையாலும் யாவருக்கும் சுலபமாக பிரசாரத்தில் இருக்கவேண்டியதைக் கருதி தமிழில் மொழி பெயர்த்த மஹா புருஷருடைய பல சிஷ்யர்கள் தேவநாகரீ லிபியில் பகவத்கீதா சுலோகங்களையும் சங்கரபாஷ்யத்தின்

தமிழ் அநுவாதங்களையும் அச்சிட்டு வெளியாக்குகிற விஷயத்தை அறிந்து நாம் மிகவும் ஆனந்தப்படுகிறோம்.

தமிழ் பாஷை அறிந்த ஆஸ்திகர்கள் இந்த உத்தம கிரந்தத்தை கையாண்டு பகவத்கீதையின் நிஜமான அர்த்தத்தை நன்கு அறிந்து கொண்டு பகவானின் உபதேச வாக்யத்தின்படி அவரவர்களுக்குச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மாக்களை பலத்தில் அபேக்ஷை இல்லாமலும் நாம் செய்தோம் என்ற அபிமானமும் இல்லாமல் செய்து கொண்டு பகவத் அநுக்ரஹத்தால் மோக்ஷபர்யந்தமான சிரேயஸ்ஸை அடையவேண்டும் என்று அநுக்ரஹிக்கிறோம்.

நாராயண ஸ்மிருதி:

ஸ்ரீ காஞ்சீக்ஷேத்ரம்
அநல வர்ஷம், ஆச்வின
4.10.1976

விஷய அட்டவணை

உரைப்பாயிரம்

முதல் அத்தியாயம்:
அர்ஜுன விவாத யோகம்

இரண்டாம் அத்தியாயம்:
ஸாங்க்ய யோகம்

மூன்றாம் அத்தியாயம்:
கர்ம யோகம்

நான்காம் அத்தியாயம்:
ஞான யோகம்

ஐந்தாம் அத்தியாயம்:
ஸந்யாஸ யோகம்

ஆறாம் அத்தியாயம்:
த்யான யோகம்

ஏழாம் அத்தியாயம்:
விஜ்ஞான யோகம்

எட்டாவது அத்தியாயம்:
அப்யாஸ யோகம்

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்:
ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

பத்தாம் அத்தியாயம்:
விபூதி யோகம்

பதினோராம் அத்தியாயம்:
விச்வரூப்தர்சன யோகம்

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்:
பக்தி யோகம்

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்:
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்

பதினான்காம் அத்தியாயம்:
குணத்ரய விபாக யோகம்

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்:
புருஷோத்தம யோகம்

பதினாறாம் அத்தியாயம்:
தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்

பதினேழாம் அத்தியாயம்: ச்ரத்தாத்ரய விபாக யோகம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்: மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்

ॐ

नमो भगवते वासुदेवाय

॥ श्रीमद्भगवद्गीता ॥

श्रीशङ्करभगवत्पूज्यपादाचार्य - विरचितेन भाष्येण सहिता

ॐ नारायणः परोऽव्यक्तात् अण्डमव्यक्तसंभवम् ।
अण्डस्यान्तस्त्विमे लोकाः सप्तद्वीपा च मेदिनी ॥

நாராயண: பரோऽவ்யக்தாத் அண்டமவ்யக்தஸம்பவம் ।
அண்டஸ்யாந்தஸ்த்விமே லோகா: ஸப்தத்வீபா ச மேதினீ ॥

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும்

ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாத ஆசார்யர் அருளிச்செய்த பாஷ்யமும்

உரைப்பாயிரம்

கடவுள் வாழ்த்து

ஓம் *"நாராயணன் (என்னும் பரம்பொருளானது) அவ்யக்தத்திற்கு அப்பால் உள்ளது. அண்டம் அவ்யக்தத்தினின்று உண்டாவது : அண்டத்துளன்றோ இந்த உலகங்களும் ஏழு தீவுள்ள பூமியும் உள்ளன."*[1]

[அவ்யக்தம் - மாயை.]

1. *இந்த சுலோகம் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலிருப்பதாக ராகவானந்தர் மனுஸ்மிருதியின் 1-ஆம் அத்தியாயத்து 10-ஆம் சுலோகத்தினுரையிற் கூறியுள்ளார். இன்னும் இது, மனுஸ்மிருதியின் சில பிரதிகளில், 1-ஆம் அத்தியாயத்து, 11-ஆம் சுலோகமாகவும் காணப்படுகின்றது.*

வேதத்திற் கூறிய இருவகைத்தான தருமம்

அந்த பகவான் இந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதனை நிலைபெறச் செய்ய விரும்பியவராய், முதலில் மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளைச் சிருஷ்டித்து, வேதத்திற் கூறிய பிர-விருத்தி என்னும் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளச் செய்தனர்; பின்பு ஸனகர் ஸனந்தனர்[2] முதலிய மற்றையோரையும் படைத்து, ஞான வைராக்கியங்களைக் குறிப்பாகப் பெற்ற நிவிருத்தி என்னும் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளப் பண்ணினர். வேதத்திற் கூறிய பிரவிருத்தி என்னும் இரு வகைத்தான தருமமே உலகத்தை (ஒழுங்குபட) நிலைபெறச் செய்வது. பிராணிகளுக்குச் செல்வத்தையும் உறுதியான நன்மையையும் நேரே தருவதான அத்தருமமே (தம்தமக்கு) நன்மையைத் தேடிக் கொள்ளும் பிராமணர் முதலிய வர்ணத்தாராலும் ஆச்ரமத்தாராலும் நெடுங்காலமாக[3] அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

பகவதவதாரத்தின் பிரயோஜனம்

(அங்ஙனம்) அநுஷ்டிப்பவருடைய காமக்கிளர்ச்சியால் (நிலையின்றி) விவேகபுத்தி தேய, அதனால் அதர்மம் விளைய, அவ்வதர்மத்தால் தருமம் கீழே யமர்த்தப்பட்டும், அதர்மம் மேலிட்டும் வருமளவில், (வரைமுறையில்லாமல் வரம்-பழிந்து போகாவண்ணம்) ஜகத்தின் நிலையைப் பாதுகாக்கக் கருதிய அவ்வாதிகர்த்தாவான நாராயணனென்னும் திருநாமமுடைய விஷ்ணுவானவர், "பூலோகத்திற்குரிய ப்ரஹ்ம',[4] மாகிய பிராம்ஹண்யத்தைக் காத்தற்பொருட்டு

---

2. "அவர்கள் வைராக்கியத்தை அடைந்து மோக்ஷமார்க்க நிரந்தர்களாய் ப்ரஜா சிருஷ்டியில் பிரவிருத்தியாமல் ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகிகளாய் யோக நிஷ்டை பெற்று, காமக் குரோத மத மாச்சரியங்களில்லாதவர்களாய், நிருதார்த்தராயிருந்தார்கள்" (2-1-7-). இதற்கு இணங்க ஸனத் குமாரர் [எப்பொழுதுஞ் சிறுவர்]' என்ற பெயரினையுங்காண்க.

3. '' दीर्घेण कालेन என்பதை अनुष्ठातृणाम् என்பதோடுங் கூட்டி, அவற்றுள் மூந்தினது "வெகு காலமான பின், அதாவது கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் முடிந்து, துவாபரயுகமும் முடிவுபெறுமளவிலே" என உரைப்பர். (ஆ).

यं देवं देवकी देवी वसुदेवादजीजनत् । भौमस्य ब्रह्मणो गुप्त्यै . . . . . ॥

4. "தேவகிப் பிராட்டியாரானவர் பூலோகத்திற்குரிய ப்ரஹ்மத்தைக் காத்தற்காக வஸுதேவர்க்கு எந்தக் கடவுளைப் பெற்றாரோ..........." ம-சா-7). பூலோகத்திற்குரிய ப்ரஹ்மமாவது – வேதங்களும், பிராமணர்களும், யாகங்களுமாம்" என உரையாசிரியர் நீலகண்டர் இங்கு இச்சுலோகத்தினுரையிற் கூறியிருத்தலை இங்கு அறிக.

வஸுதேவருக்குத் தேவகியாரிடத்து (ஸ்ரீமத்) கிருஷ்ண (பகவா)னாக அம்சத்தால்[5] அவதரித்தனரென்ப. ஏனெனில், பிராம்ஹண்யம் பாதுகாக்கப் படுமாயின். வைதிகதரும மானது பாதுகாக்கப்பட்டதாகும்; வர்ணாச்ரம பேதங்கள் அதனைச் சார்ந்துநிற்றலின்.[6]

[வைதிகம்-வேதத்தில் விதித்தது.]

ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, பலம், வீர்யம், தேஜஸ் என்ப வற்றை எப்பொழுதுமுடைய அந்த பகவானானவர், முக்குண வடிவமும் விஷ்ணுவிற்கு உரியதுமான தம் மாயை[7] யாகிய மூலப்பிரகிருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு—(உண்மையில்) பிறவாதவராய், அழிவற்றவராய், பிராணி களுக்கு ஈச்வரராய், இயல்பாகவே நித்யராய் சுத்தராய் புத்தராய் முக்தராயிருப்பினும்—தம் மாயையினாலே உடம் பொடு நிற்பவர்போலவும் பிறந்தவர்போலவும், லோகா நுக்கிரகஞ்செய்பவராய் (உலகத்தில்) காணப்படுகிறார்.

[புத்தர்-ஜடத்தன்மையற்றவர், ஞானவடிவானவர்]

தமக்கு ஒருபயனும் இல்லையாயினும், பிராணிகளை ஈடேற்றவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தால் வேதத்தில் விதித்துள்ள தருமமிரண்டையும் சோகமோகப் பெருங் கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற அர்ஜுனனுக்கு—நற்குணம் மிகுந்தவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டும், அநுஷ்டிக்கப் பட்டும் வருவதான தருமம் பரவுதலையடையுமென்று (கருதி) உபதேசித்தருளினார்.

---

5. "அம்சத்தால்" என்பதற்கு "स्वेच्छानिर्मितेन मायामयेन दिव्येन रूपेण" "தமதிச்சைசைப்படி எடுக்கப்பட்ட மாயாமயத் திருமேனியால்" என உரைப் பர் (ஆ). பகவானுடைய திருமேனி மாயையினாலாகியதாம். அது மனித சரீரம் போலப் பஞ்ச பூதங்களாலாகியது மன்று; உண்மையுமன்று; அதாவது அங்கே தான் உள்ளது இங்கே தான் உள்ளது என வரையறுக்கப்படாது எங்கும் பரிபூரணமாகி நிற்கும் பரமானந்தப் பரம்பொருளே லோகாநுக் கிரகஞ் செய்தற்பொருட்டுப் பிறப்பது போலவும், உடம்பொடு நிற்பது போலவும் காணப்படுகிறதென உணர்க. கீதையின் (4–6) ஐப் பார்க்க,

6. க்ஷத்திரியர் முதலாயினோர் யாகஞ்செய்தலிலும், வேதமோதுதலிலும் பிராமணர்களுடைய உதவியை வேண்டி நிற்கிறார்கள்.— ஆ

7. "தம்", "மாயை", என்ற இவ்விரண்டனுள் முந்தியது 'பிரகிருதி பகவா னுக்கு உட்பட்டது' என்றும், பிந்தியது 'பிரகிருதியின் வடிவம் தோற்ற மாத்திரமேயன்றி மெய்ப்பொருளன்று' என்றும் "வசப்படுத்திக் கொண்டு" என்பது ஜீவன் பிரகிருதிக்கு உட்படுவது போல, பகவான் அதற்கு உட் படாதவர் என்றும் தெரிவிக்குமாறு காண்க. ஆ "பகவானை அடைக்கல மாகப் புகுந்தவர் மாயையைக்கடந்து நிற்பவர்" (7-14) என்ற இதனையும் இங்கு நோக்கிக் கொள்க. [மாயை, மாயா வடசொல். மா-இல்லை, யா-எது இல்லை யோ அது: அதாவது போலியான தோற்றம், பொய்ம்மை].

உரைப்பாயிரம்

கீதையும், பாஷ்யமும்

முற்றுணர்ந்தவரான வேதவ்யாஸ பகவான், கீதை என்னும் பெயருடைய எழுநூறு சுலோகங்களால் அந்த தருமத்தைப் பகவான் உபதேசித்த வண்ணம் திரட்டி அமைத்தருளினார். [வேத வியாஸர் - வேதங்களை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தியவர்]

பிரசித்தமான இந்த கீதா சாஸ்திரமானது ஸகல வேதார்த்த ஸாரத்திரட்டு; பொருளுணர்தற்கு அரியது. அதன் பொருளை வெளியிடுதற்காக (முன் உரையெழுதினோர்) அநேகரால் பதம், பதப்பொருள், வாக்கியப்பொருள், நியாயமென்பன விவரிக்கப் பெற்றிருந்தும், (அது, முன் பின்) முற்றும் மாறுபட்ட பல பல பொருளுள்ளதாக ஸாமான்ய ஜனங்களால் கிரகிக்கப்பட்டு வரக்கண்டு, அதன் பொருளைத் தெளிவாய் நிர்ணயித்தற் பொருட்டு யான் சுருக்கமாய் உரை செய்கிறேன்.

[நியாயம் - ஆக்ஷேப ஸமாதானம்]

ஞானயோகமே முக்திக்கு நேரான ஸாதனம்

பிரசித்தமான இந்த கீதா சாஸ்திரத்தின் பயனாவது சுருக்கமாக(ச் சொல்லில்) ஸம்ஸாரமானது (தனது) காரண(மாகிய மூல அஜ்ஞான)த்தோடு முற்றும் ஒழிந்திடுதலாகிய (யாவற்றினும்) மேம்பட்ட உறுதியான நன்மையேயாம். அது, ஸகல கர்மங்களையும் துறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்மஞான நிஷ்டை என்னும் தருமத்தினின்று உண்டாகின்றது. அவ்வண்ணமே கீதையின் பொருளான இதே தருமத்தைக் குறிப்பிட்டு "ப்ரஹ்மத்தின் நிலையைப் பெறுதற்கு அந்தத் தருமமே நன்றாகப் போதும்" (ம-அச்வ-16-12) என அநுகீதைகளில் பகவானே கூறினர். இன்னும், அங்கு "எவன் ஒன்றில் நிற்றலிலே ஊன்றி அமர்ந்தவனாய், ஒன்றும் நினையாதவனாய்ச் சும்மாவிருக்கின்றானோ அவனுக்குப் புண்ணியமுமில்லை, பாபமுமில்லை; வாழ்வுமில்லை, தாழ்வுமில்லை." "ஞானத்திற்குத் துறவே அடையாளம்" (ம-அச்வ-43-26) என்றும் கூறியுள்ளார். இங்கேயும் இறுதியில் "ஸகல தரும (அதரும)ங்களையும் விட்டொழிந்து என்னையே தஞ்சமாகக் கொள்" (18-66) என்று அர்ஜுனனுக்கு அருளிச் செய்தனர். [ஒன்றில் நிற்றலிலே ஊன்றி அமர்ந்தவன்-ப்ரஹ்மத்திலே லயித்தவன்]

கர்மயோகமானது முக்திக்கு ஸாதனமாயிருக்கும் விதம்

பிரவ்ருத்தி என்னும் தருமமானது, செல்வத்திற்குப் பயன்படுவதாயினும், வர்ணங்களையும் ஆச்ரமங்களையும் உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டதாம். அது, (பயனை எதிர் நோக்கிச் செய்யப்பட்ட பொழுது) தேவர் முதலாயினோர்களின் நிலையைப் பெறுதற்கு ஏதுவாயிருப்பினும், பயனை எதிர் நோக்காது ஈச்வரார்ப்பணபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட சித்தசுத்தி வரப்பண்ணுவதாம். இனிப் பரிசுத்தமான மனம் ஞான நிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதிபெற, அவ்வழியாக (ப் பிரவிருத்தி தருமமானது) ஞானமுண்டாகச் செய்தலால் (இவ்வாறு) முக்திக்கு (ப் பரம்பரையான) காரணமாதலையும் பெறுகின்றது. அவ்வண்ணமே (இதே கருத்தை உட்கொண்டு) "ப்ரஹ்மத்தினிடத்துக் கர்மங்களை அர்ப்பித்து" "............யோகிகள் பற்றைவிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள், சித்தசுத்திக்காக', (5.10-11) என (ஸ்ரீ பகவான்) கூறுவார்.

கீதாசாஸ்திரத்தின் சிறப்புப்பொருளும், சிறப்புப்பயனும்

கீதா சாஸ்திரமானது, முக்திக்குப் பயன் படுவதான இவ்விருவகை தருமத்தையும் (பொதுவாய்) வெளிப் படுத்தி, (தான்) சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட (விஷயமான ப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவ னென்ற பரமார்த்த தத்துவத்தைச் சிறப்பாய் வெளிப்படுத்துகின்றது; (எனவே,) சிறப்புப் பயனும், சிறப்புச் சம்பந்தமும், சிறப்புப் பொருளும்[8] உடையது (என்பதாயிற்று). அதன் பொருளைக் கண்டு தேறியவளவிலே ஸகல புருஷார்த்தங்களும் கைகூடு மாதலால், யான் அதற்கு உரையெழுத முயற்சி செய்கின்றேன்.

---

8. ஒரு நூல் கேட்கப்புகுந்தவர்க்கு அந்நூலாற் கூறப்படும் பொருளும், நூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனும் கேட்பதற்கு உரிய அதிகாரிகளாவர் இவரென்பதும், நூற்கும் நூல் கூறிய பொருளுக்குமேயன்றி நூல் கூறிய பொருளுக்கும் பயனுக்கும் ஸம்பந்தமும் உணர்ந்தாலன்றி நூல் கேட்பதில் மன வூக்கம் செல்லாமையின், இந்நான்கையும் உணரவேண்டும்; ஆகவே, அவை இங்கு வருமாறு:—நூலாற் கூறப்படும் பொருள்-பரப்ரஹ்மம்: நூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயன் - முக்தி: கேட்பதற்கு உரிய அதிகாரிகளாவார் - அர்ஜுனன் போன்றவர்: நூற்கும் நூல் கூறிய பொருளுக்கும், உணர்த்துவதும் உணர்த்தப்படுவதுமாகிய ஸம்பந்தம்: நூல் கூறின பொருளுங்கும் பயனுக்கும், ஸாதனமும் ஸாத்தியமுமாகிய ஸம்பந்தம்; இவற்றை முறையே விஷயம், பிரயோஜனம், அதிகாரி, ஸம்பந்தம் என்னும் அநுபந்தசதுஷ்டயம் என்பார் வடநூலார். [ஸாதனம்–கருவி. ஸாத்தியம்–கருவியால் ஸாதிக்கப் படுவது.]

குறிப்பெழுத்துக்களின் விவரம்.

ஆ = ஆனந்தகிரி.
ஈ = ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்.
கட = கடோபநிஷத்.
கே = கேநோபநிஷத்.
கௌ = கௌஷீதகி உபநிஷத்.
ச்வே = ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்.
ச-ப = சதபத ப்ராஹ்மணம்.
சா = சாந்தோக்ய உபநிஷத்.
சாரீ = சாரீரக பாஷ்யம்.
ஜா = ஜாபாலோபநிஷத்.
தை = தைத்திரீயோபநிஷத்.
தை-ஆ = தைத்திரீய ஆரண்யகம்.
தை-உப = தைத்திரீய உபநிஷத்.
தை-ஸம் = தைத்ரீய ஸம்ஹிதா.
தை-ப்ரா = தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம்
ப்ர, பி, பிரு } பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்.
பு-ஸூ = புருஷ ஸூக்தம்.
போ = போதாயன தர்மஸூத்ரம்.
ம = மதுஸூதன ஸரஸ்வதி.
ம-அச்வ = மஹாபாரதம், அச்வமேத பர்வம்.
மகா-சா-மோ = மகாபாரதம், சாந்தி பர்வம், மோக்ஷதர்மம்.
மநு = மநு ஸ்ம்ருதி.
ம-சா = மஹாபாரதம், சாந்தி பர்வம்.
ம-ஸ்திரீ = மஹாபாரதம், ஸ்திரீ பர்வம்.
மு = முண்டகோபநிஷத்.
மோ = மோக்ஷதர்மம் (மஹாபாரதம்).
யா-உப = யாஜ்ஞிகீ உபநிஷத்.
யோ-சா = யோகசாஸ்திரம்.
ருக் = ருக்வேதம்.
வி = விஷ்ணு புராணம்.
வே = வேதாந்த தர்சனம்

[ப்ரஹ்மஸூத்ரம்].

श्री:

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

முதல் அத்தியாயம்

அர்ஜுன விஷாதயோகம்

போரின் ரீதியை ஸஞ்ஜயன் விவரமாய்ச் சொல்லுதல்

धृतराष्ट्र उवाच —

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत संजय ॥ १ ॥

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச —

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்டவாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥ *1*

திருதராஷ்டிரன் சொல்லலுற்றான் :

1. ஸஞ்ஜய! போர் செய்ய ஸன்னத்தராய் குருக்ஷேத்திர மென்னும் தரும பூமியிலே ஒருங்குகூடிய நம்மவரும் பாண்டவரும் என் செய்தார்கள்?

संजय उवाच—

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।
आचार्यमुपसंगम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥

ஸஞ்சய உவாச—

த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவானீகம் வ்யூடம் துர்யோதனஸ்-ததா ।
ஆசார்ய-முபஸங்கம்ய ராஜா வசன-மப்ரவீத் ॥ *2*

ஸஞ்சயன் சொல்லலுற்றான் :

2. துர்யோதனராஜன், பாண்டவர்களின் படை அணி வகுக்கப்பட்டு நிற்பதைக் கண்டு, அப்பொழுது ஆசார்யரருகிற் சென்று (இவ்) வார்த்தையைப் பேசலானான்.

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम् ।
व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ ३ ॥

பச்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணும் ஆசார்ய மஹதீஞ் சமூம் ।
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ சிஷ்யேண தீமதா ॥ 3

துர்யோதனன் துரோணரோடு பேசுதல் :

3. ஆசார்யரே! பாண்டவருடைய இப்பெரிய ஸேனையானது தங்களுடைய சிஷ்யனான புத்திசாலியுள்ள த்ருபதபுத்திரனால் அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்பதைப் பார்ப்பீர்களாக.

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि ।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः ॥ ४ ॥

அத்ர சூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுன-ஸமா யுதி ।
யுயுதானோ விராடஸ்ச த்ருபதஸ்ச மஹாரத: ॥ 4

4. இங்கே மகாவில்லாளரான சூரரும், போரில் வீமனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸமானருமான யுயுதானன், விராடன், மகா ரதனான த்ருபதன்

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च वीर्यवान् ।
पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः ॥ ५ ॥

த்ருஷ்டகேதுஸ் சேகிதான: காசிராஜஸ்ச வீர்யவான் ।
புருஜித் குந்திபோஜஸ்ச சைப்யஸ்ச நரபுங்கவ: ॥ 5

5. த்ருஷ்டகேது, சேகிதானன், வீர்யசாலியான காசிராஜன் புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதரிற் சிறந்தவனான சைப்யன்,

युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः ॥ ६ ॥

யுதாமன்யுஸ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஸ்ச வீர்யவான் ।
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥ 6

6. *பராக்கிரமசாலியான யுதாமந்யு, வீர்யசாலியான உத்த மௌஜஸ், ஸுபத்ரா குமாரன், திரௌபதி குமாரர் (ஆகிய இவர்கள்) எல்லோருமே மகாரதர்கள்.*

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते ॥ ७ ॥

அஸ்மாகந் து விசிஷ்டா யே தாந்-நிபோத த்விஜோத்தம ।
நாயகா மம ஸைன்யஸ்ய ஸம்ஞார்த்தம் தான் ப்ரவீமி தே ॥ 7

7. *ஆனால், பிராமணோத்தமரே! நம்மில் சிறந்தவரான என் சேனைத் தலைவர்கள் எவரோ, அவர்களைத் தெரிந்து கொள்க (தாங்களே தெரிந்து கொள்ளக்கூடு மென்றாலும், இந்த யுத்தக் குழப்பத்தில்) தங்களுக்கு ஒரு குறிப்புக்காக அவர்களைக் கூறு-கின்றேன்.*

भवान्भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिंजयः ।
अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च ॥ ८ ॥

பவான் பீஷ்மஸ்ச கர்ணஸ்ச க்ருபஸ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அச்வத்தாமா விகர்ணஸ்ச ஸௌமதத்திஸ்-ததைவ ச ॥ 8

8 *தாங்களும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், போரில் வெற்றி பெறும் கிருபரும் அச்வத்தாமனும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தன் குமாரனும், அவ்வாறே*

अन्ये च बहवः शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः ।
नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ ९ ॥

அன்யே ச பஹவ: சூரா மதர்த்தே த்யக்த-ஜீவிதா: ।
நானா சஸ்த்ர-ப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்த-விசாரதா: ॥ 9

9. மற்றும் அனேகசூரரும் எனக்காக உயிரைவிடத் துணிந்தவர்: போர் செய்யக் கருவியான பல பல ஆயுதங்களுடையவர், போர்புரிதலில் ஸகலரும் தேர்ந்தவர்.

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ॥ १० ॥

அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தந் த்வித-மேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் ॥ 10

10. பீஷ்மரால் பாதுகாக்கப்பட்டதான நம்முடைய இச்சேனை அபரிமிதமாயிருக்கின்றது. வீமனூற் காக்கப்பட்டதான இவர்களுடைய இச்சேனையோ மிதமாயிருக்கின்றது.

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि ॥ ११ ॥

அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்த்திதா: ।
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த; ஸர்வ ஏவ ஹி ॥ 11

11. ஆகவே, நீங்களெல்லோருமே எல்லாப்படை வகுப்புகளிலும் தம்தம் நிலைகளினின்று பீஷ்மரையே எல்லாப்புறங்களிலும் காத்தல் வேண்டும்.

तस्य संजनयन्हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।
सिंहनादं विनद्योच्चैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १२ ॥

தஸ்ய ஸஞ்ஜனயன் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: ।
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: சங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவான் ॥

இரு திறத்துச்சேனைகளும போருக்குச் சன்னத்தமாயிருத்தல்.

12. கௌரவர்களில் பெரியவரும் பிரதாபசாலியுமான பாட்டனுர் [பீஷ்மர்] அவனுக்கு [துர்யோதனனுக்கு] உத்ஸாஹமுண்டாக்குபவராய், உரக்க ஸிம்ஹநாதஞ்செய்து சங்கையூதினர்.

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखाः ।
सहसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥ १३ ॥

தத: சங்காஸ்ச பேர்யஸ்ச பணவானககோமுகா: ।
ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ சப்தஸ்-துமுலோऽபவத் ॥ 13

13. *பின்பு உடனே சங்குகளும், பேரிகளும், தம்பட்டங்களும் பறைகளும் ஊதுகொம்புகளும் முழக்கப்பட்டன, அவ்வொலி நிரம்பி நின்றது.*

ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ ।
माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥

தத: ச்வேதைர் ஹயைர் யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தனே ஸ்திதௌ ।
மாதவ: பாண்டவஸ்சைவ திவ்யௌ சங்கௌ ப்ரதத்மது: ॥ 14

14. *அப்பால், மாதவனும் பாண்டவனும் வெண்குதிரைகள் பூட்டியதோர் பெரிய தேரினுள் இருந்தே (தம்முடைய) திவ்விய மான சங்குகளை ஊதினார்கள்.*

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनंजयः।
पौण्ड्रं दध्मौ महाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः ॥ १५ ॥

பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேசோ தேவதத்தம் தனஞ்ஜய: ।
பௌண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாசங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர: ॥ 15

15. *ஹ்ருஷீகேசன் பாஞ்சஜந்யத்தையும், அர்ஜுனன் தேவதத்தத்தையும், பயங்கரத்தொழிலனான வீமன் பௌண்ட்ரமென்னும் பெரிய சங்கையும் முழக்கினார்கள்.*

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥ १६ ॥

அனந்தவிஜயம் ராஜா குந்திபுத்ரோ யுதிஷ்டிர: ।
நகுல: ஸஹதேவஸ்ச ஸுகோஷ-மணிபுஷ்பகௌ ॥ 16

16 குந்திகுமாரனை யுதிஷ்டிரராஜன் அநந்தவிஜயத்தையும், நகுலன் ஸுகோஷத்தையும், ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் (ஊதினார்கள்.)

काश्यश्च परमेष्वासः शिखण्डी च महारथः ।
धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः ॥ १७ ॥

காச்யஸ்ச பரமேஷ்வாஸ: சிகண்டீ ச மஹாரத: ।
த்ருஷ்டத்யும்னோ விராடஸ்ச ஸாத்யகிஸ்சாபராஜித: ॥ 17

17. சிறந்தவில்லாளனை காசிராஜனும், மஹாரதனை சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும், விராடனும், (பகைவரால்) ஜயிக்கப்படாத ஸாத்யகியும்,

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते ।
सौभद्रश्च महाबाहुः शङ्खान्दध्मुः पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥

த்ருபதோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வச: ப்ருதிவீபதே ।
ஸௌபத்ரஸ்ச மஹாபாஹு: சங்கான் தத்மு: ப்ருதக்ப்ருதக் ॥ 18

18. த்ருபதனும், திரௌபதிகுமாரர்களும், உயிர்தோழனை ஸுபத்ராகுமாரனும் ஆகிய ஸகலரும், பூபதியே! தனித்தனியாய் (தம் தம்) சங்குகளை முழக்கினார்கள்.

स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।
नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १९ ॥

ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயானி வ்யதாரயத் ।
நபஸ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயன் ॥ 19

19. ஆரவாரித்த அவ்வொலியானது, பூமியையும் ஆகாசத்தையும் எதிரொலிக்கும்படி செய்வதாய்த் திருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களின் நெஞ்சுகளைப் பிளந்தது.

अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान्कपिध्वजः ।
प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः ॥ २० ॥
हृषीकेशं तदा वाक्यमिदमाह महीपते ।

अर्जुन उवाच—

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ॥ २१ ॥

यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान् ।
कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन्रणसमुद्यमे ॥ २२ ॥

அத வ்யவஸ்திதான்த்ருஷ்ட்வா தார்த்தராஷ்ட்ரான் கபித்வஜ: ।
ப்ரவ்ருத்தே சஸ்த்ர-ஸம்பாதே தனு-ருத்யம்ய பாண்டவ: ॥ 20
ஹ்ருஷீகேசம் ததா வாக்ய-மிதமாஹ மஹீபதே ।

அர்ஜுன உவாச—

ஸேனயோ-ருபயோர்-மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேऽச்யுத ॥ 21

யாவதேதாந் நிரீக்ஷேऽஹம் யோத்துகாமானவஸ்த்திதான் ।
கைர்-மயா ஸஹ யோத்தவ்ய-மஸ்மின் ரணஸமுத்யமே ॥ 22

அர்ஜுனன் தனது எதிரிகளை நோக்குதல்

20, 21, 22. *வேந்தே! பின்பு (போர்வீரர்) ஆயுதங்களை வழங்கத் தலைப்பட்டவுடன், குரங்குக் கொடியையுடைய பாண்டவன் ஒழுங்காக அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்கும் திருதராஷ்டிர ஜனத்தாரைப் பார்த்து, (கையில்) வில் ஏந்தி, அப்பொழுது ஹ்ருஷீகேசனிடத்து இவ்வார்த்தையைக் கூறினான் :*

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

"போர்செய்யக் கருதி (இங்கு) நிற்கின்ற இவர்களை யான் பார்க்கக்கூடிய இடத்திலே, இரு சேனைக்கும் நடுவிலே, அச்யுத! எனது தேரை நிறுத்துக, இப்போர்க்குழப்பத்திலே யான் எவருடன் போர் செய்ய வேண்டுமோ, (அவரைத் தெரிந்து வைத்துக்கொள்கிறேன், ஏனெனில்,)

योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः ।
धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः ॥ २३ ॥

யோத்ஸ்யமா-னனவேக்ஷேऽஹம் ய ஏதேऽத்ர ஸமாகதா: ।
தார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய துர்ப்புத்தேர் யுத்தே ப்ரியசிகீர்ஷவ: ॥ 23

23. *திருதராஷ்டிரபுத்திரனை கெடுபுத்தியானுக்கு [துர்யோதனனுக்கு]ப் போல உதவிபுரியக்கருதி (பற்பலதேசங்களிலிருந்து) இங்கு வந்துள்ள இவர்களைப், போர்செய்ய வந்தவராகக் காண்கின்றேன்."*

संजय उवाच —

एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत ।
सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ २४ ॥
भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषां च महीक्षिताम् ।
उवाच पार्थ पश्यैतान्समवेतान्कुरूनिति ॥ २५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடாகேசேன பாரத ।
ஸேனயோ-ருபயோர்-மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥ 24
பீஷ்மத்ரோண-ப்ரமுகத: ஸர்வேஷாஞ் ச மஹீக்ஷிதாம் ।
உவாச பார்த்த பச்யைதான் ஸமவேதான் குரூனிதி ॥ 25

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்

24, 25. *பாரத! இவ்வாறு குடாகேசனால் கூறப்பெற்ற ஹ்ருஷீகேசன், இரு சேனைக்கும் நடுவிலே, பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் (மற்றுமுள்ள) சகல அரசருக்கும் எதிரிலே சிறந்த தேரை நிறுத்தி, "பார்த்த! (இங்குக்) கூடிய இக்கௌரவர்களைப் பார்" என மொழிந்தனர்.*

तत्रापश्यत्स्थितान् पार्थः पितॄनथ पितामहान् ।
आचार्यान्मातुलान्भ्रातॄन्पुत्रान्पौत्रान्सखींस्तथा ॥ २६ ॥
श्वशुरान्सुहृदश्चैव सेनयोरुभयोरपि ।
तान्समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान्बन्धूनवस्थितान् ॥ २७ ॥

தத்ராபச்யத் ஸ்திதான் பார்த்த: பித்ருனத பிதாமஹான் ।
ஆசார்யான் மாதுலான் ப்ராத்ருன் புத்ரான் பௌத்ரான்
ஸகீன்ஸ்ததா ॥ 26

ச்வசுரான் ஸுஹ்ருதஸ் சைவ ஸேனயோருபயோரபி ।
தான் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வான் பந்தூனவஸ்தி-
தான் ॥

26, 27. *பார்த்தன், - தன் தந்தையரும், பாட்டனரும், ஆசார்யரும், அம்மான்களும், பிராதாக்களும், புத்திரரும், பேரன் மார்களும். தோழர்களும், மாமனரும், மித்திரரும் அங்கு இரு சேனையிலும் நிற்கக் கண்டான்.*

कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ।
अर्जुन उवाच—
दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ॥ २८ ॥

க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதன் னிதமப்ரவீத் ।

அர்ஜுன உவாச—

த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜனம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும்
ஸமுபஸ்த்திதம் ॥ 28

27, 28 *அவ்வுறவினரனைவரும் (அங்கு) நிற்கக் கண்டு, மிக்க இரக்கம் மேலிடப்பெற்று, மனத்திடனிழந்து கலங்கி அக்குந்தியின் குமாரன் இதனைச் சொல்லலாயினன்.*

सीदन्ति मम गात्राणि मुखं च परिशुष्यति ।
वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ॥ २९ ॥

ஸீதந்தி மம காத்ராணி முகஞ்ச பரிசுஷ்யதி ।
வேபதுச்ச சரீரே மே ரோமஹர்ஷச்ச ஜாயதே ॥ 29

அர்ஜுனன் மனங்கலங்கிக்கூறும் சோகவார்த்தைகள்

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றன்

28, 29, *போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு (போர்க்களத்திற்) போந்துள்ள இந்த ஸ்வஜனத்தைப் பார்த்ததும், கிருஷ்ணா! என்*

அவயவங்கள் சோர்கின்றன : வாயும் உலர்கின்றது, என் உடம்பில் நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சும் உண்டாகின்றன.

गाण्डीवं स्रंसते हस्तात्त्वक्चैव परिदह्यते ।
न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः ॥ ३० ॥

காண்டீவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்சைவ பரிதஹ்யதே ।
ந ச சக்நோம்யவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மந: ॥ 30

30. காண்டீவமும் கையினின்று நழுவுகின்றது; உடம்பு முழுதும் எரிச்சலும் காண்கின்றது; என்னால் நிற்கவும் முடியவில்லை; என் மனமும் (மயங்கிச்) சுழல்கின்றது போலும்.

निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव ।
न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥ ३१ ॥

நிமித்தானி ச பச்யாமி விபரீதானி கேசவ ।
ந ச ச்ரேயோऽனுபச்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜனமாஹவே ॥ 31

31. கேசவ! கெட்ட சகுனங்களுங் காண்கிறேன். அன்றியும் போரில் ஸ்வஜனங்களைக் கொன்று, பின்பு (அதனாலாகும்) நன்மையுங் காணேன்.

न काङ्क्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च ।
किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा ॥ ३२ ॥

ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகானி ச ।
கிம் நோ ராஜ்யேன கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேன வா ॥ 32

32. க்ருஷ்ண! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம்; ராஜ்யமும் வேண்டாம்; ஸுகங்களும் வேண்டாம். கோவிந்த! நமக்கு ராஜ்யத்தால் தான் என்ன? போகங்களால் தான் என்ன? உயிர் வாழ்க்கையினால் தான் என்ன?

येषामर्थे काङ्क्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥
आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव च पितामहाः ।
मातुलाः श्वशुराः पौत्राः स्यालाः संबन्धिनस्तथा ॥ ३४ ॥

யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகானி ச ।
த இமேऽவஸ்த்திதா யுத்தே ப்ராணும்ஸ் த்யக்த்வா
தனனி ச ॥ 33

ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ்-ததைவ ச பிதாமஹா: ॥
மாதுலா: ச்வசுரா: பௌத்ராஸ்ஸ்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா ॥ 34

33, 34, எவர்பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யமும், போகங்களும், ஸுகங்களும் வேண்டுமோ, அந்த ஆசார்யரும், தந்தையரும், புத்திரரும், பாட்டனுரும், அம்மான்களும், மாமனுர்களும், பேரன்மார்களும், மைத்துனர்களும், ஸம்பந்திகளுமாகிய இவர்களே உயிரையும் பொருளையும் விடத் துணிந்து போருக்கு (வந்து) நின்றுகொண்டிருக்கிறுர்கள்.

एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन ।
अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किं नु महीकृते ॥ ३५ ॥

ஏதாந் ந ஹந்துமிச்சாமி க்னதோऽபி மதுஸூதன ।
அபி த்ரைலோக்ய-ராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே ॥ 35

35. மதுஸூதந! (இந்தத் துர்யோதனுதியர் என்னைக்) கொல்பவராயினும், (நான்) இவர்களைக் கொல்ல விரும்பவும்) மாட்டேன்; மூவுலகராஜ்யமும் (எனக்குக்) கிடைப்பதென்றிருந் தாலும்: (ஆதலின், இம்)மண்ணுக்காக என்ன?

निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन ।
पापमेवाश्रयेदस्मान्हत्वैतानाततायिनः ॥ ३६ ॥

நிஹத்ய தார்த்தராஷ்ட்ராந் ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜனுர்த்தன ।
பாபமேவாச்ரயேதஸ்மான் ஹத்வைதானுததாயின: ॥ 36

36 ஜநார்த்தந! திருதராஷ்டிரபுத்திரைக் கொன்றபின், நமக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷமென்ன? இக்கொடும்பாவிகளைக் கொன்றால் நமக்குப் பாபமே வந்து சேரும்.

तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ॥ ३७ ॥

தஸ்மாந்-நார்ஹா வயம் ஹந்தும் தார்த்தராஷ்ட்ரான் ஸ்வபாந்தவான் ।
ஸ்வஜனம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகின: ஸ்யாம மாதவ ॥ 37

37. ஆதலின், நாம் நமது பந்துக்களாகிய திருதராஷ்டிர குமாரர்களைக் கொல்லத்தகாது. ஏனெனில், மாதவ! ஸ்வஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் எப்படி ஸுகிகளாக இருப்போம்?

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः ।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ॥ ३८ ॥

कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम् ।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन ॥ ३९ ॥

யத்யப்யேதே ந பச்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ: ।
குலக்ஷய-க்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் ॥ 38

கதம் ந ஜ்ஞேய-மஸ்மாபி: பாபா-தஸ்மாந்-நிவர்திதும் ।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜனார்த்தன ॥ 39

போரின் தீங்குகளைப்பற்றி அர்ஜுனன் வருந்துதல்

38, 39. லோபத்தால் கெட்ட மனத்திரான இவர்கள், குலநாசத்தாலான தீங்கையும் மித்திரத்துரோகத்தில் (விளையும்) பாதகத்தையும் அறியாவிட்டாலும், குலநாசத்தாலான தீங்கை (நாம்) நன்றாய்ப் பார்க்கும்பொழுது, நமக்கு இப்பாபத்தைத் தவிர்க்க எப்படித் தெரியாமற் போகும்?

कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।
धर्मे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत ॥ ४० ॥

குலக்ஷயே ப்ரணச்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதனா: ।
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்னமதர்மோऽபிபவத்யுத ॥ 40

40. குலம் கெட்டுப் போகும்பொழுது ஸநாதனமான குல தர்மங்கள் (அநுஷ்டானத்தில்) இல்லாமற் போகின்றன. தர்மங்கள் இல்லாமற் போக, குலம் முழுவதையும் அதர்மம் வியாபிக்கின்றது.

अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसंकरः ॥ ४१ ॥

அதர்மாபிபவாத் க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய: ।
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே
வர்ணஸங்கர: ॥ 41

41. அதர்மம் வியாபித்தலால், கிருஷ்ண! குலஸ்திரீகள் கற்பழிந்து விடுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கற்பழிய வார்ஷ்ணேய ஜாதிக்கலப்பு உண்டாகின்றது.

संकरो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च ।
पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥ ४२ ॥

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்னானாம் குலஸ்ய ச ।
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்த-பிண்டோதகக்ரியா: ॥ 42

42. ஜாதிக்கலப்பானது குலத்தைக் கெடுத்தவரது குலத்திற்கும் நரகத்திற்கு ஏதுவாகின்றது. ஏனெனில் இவர்களுடைய பித்ருக்கள் பிண்டக்கிரியையும் உதகக்கிரியையும் இழந்திட்டவராய் (நரகத்தில்) வீழ்கிறார்கள்.

दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसंकरकारकैः ।
उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ ४३ ॥

தோஷைரேதை: குலக்னானாம் வர்ணஸங்கரகாரகை: ।
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாஸ்ச சாச்வதா: ॥ 43

43. ஜாதிக்கலப்பை விளைவிப்பனவாகிய குடிகேடர்களுடைய இத்தீத்தொழில்களால், சாச்வதமான ஜாதி தர்மங்களும் குல தர்மங்களும் கெட்டழிந்து போகும்படி செய்யப்படுகின்றன.

उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।
नरके नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ ४४ ॥

உத்ஸன்னகுலதர்மாணாம் மனுஷ்யாணாம் ஜனார்தன ।
நரகே நியதம் வாஸோ பவதீத்யனுசுச்ரும ॥ 44

44. ஜநார்த்தந! குலதர்மங்கெட்ட மனிதர்களுக்கு நரகத்தில் வாஸம் அவச்யம் உண்டெனக் கேட்டுள்ளோம்.

अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।
यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः ॥ ४५ ॥

அஹோ பத மஹத்பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் ।
யத்ராஜ்ய-ஸுக-லோபேன ஹந்தும் ஸ்வஜன-முத்யதா: ॥ 45

45. ஆ! என்ன மஹத்தான பாபஞ்செய்ய (அஞ்சாது) துணிந்திட்டோமே! ராஜ்யஸுகவிஷயமான கடும்பற்றினாலே ஸ்வஜனத்தைக் கொல்ல(வும்) முயன்றுளோமாதலின்.

यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः ।
धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् ॥ ४६ ॥

யதி மாமப்ரதீகாரம் அசஸ்த்ரம் சஸ்த்ரபாணய: ।
தார்த்ராஷ்ட்ரா ரணே ஹன்யுஸ்-தன்மே க்ஷேமதரம் பவேத் ॥ 46

46. கையில் ஆயுதத்தையுடைய திருதராஷ்டிபுத்திரர், போரில் (அவர்களை) எதிர்க்காமலும் கையில்) ஆயுதமில்லாமலும் இருக்கின்ற என்னைக் கொல்வார்களானால், அது எனக்கு அதிக நன்மையாகும்.

संजय उवाच -

एवमुक्त्वाऽर्जुनः संख्ये रथोपस्थ उपाविशत् ।
विसृज्य सशरं चापं शोकसंविग्नमानसः ॥ ४७ ॥

ஸஞ்சய உவாச—

ஏவமுக்த்வார்ஜுன: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த்த உபாவிசத் ।
விஸ்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம் சோக-ஸம்விக்ன-மானஸ: ॥ 47

ஸஞ்சயன் சொல்லலுற்றான்:

47. அர்ஜுனன், இவ்வாறு சொல்லி, அம்போடு வில்லையும் போர்க்களத்திற் (கீழே) எறிந்து, சோகத்தாற் பதைத்த மனத்தினனாய்த் தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

நூறாயிரக்கிரந்தஸம்ஹிதையாய் வியாஸர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைகளாக,
உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக
இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே
அர்ஜுனவிஷாதயோகமென்னும் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்

1. சரணாகதி — 7 உ
2. ஞானயோகம் — 11 TO 25
3. கர்ம யோகம் — 47
4. ஸ்திதப்ரக்ஞன் — 55, 56, 57, 69.

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

இரண்டாம் அத்யாயம்

ஸாங்க்யயோகம்

பகவான், அர்ஜுனன் மனநொய்ம்மையைக் கண்டித்தல்

संजय उवाच -

तं तथा कृपयाऽऽविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।
विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ॥ १ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

தம் ததா க்ருபயாவிஷ்ட-மச்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் ।
விஷீதந்தமிதம் வாக்யமுவாச மதுஸூதன: ॥ *1*

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்

1: அவ்வாறு இரக்கம் மேலிட்டு, கண்களில் நீர் நிரம்பித் ததும்பப் பெற்று மனமேங்கி நிற்கின்ற அவனுக்கு மதுஸூதனன் இவ்வார்த்தையைக் கூறலானார்.

श्रीभगवानुवाच -

कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् ।
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

குதஸ் த்வா கச்மலமிதம் விஷமே ஸமுபஸ்த்திதம் ।
அனார்யஜுஷ்ட-மஸ்வர்க்ய-மகீர்த்திகர-மர்ஜுன ॥ *2*

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்

2. அஸத்துக்கள் கைக்கொண்டதும், ஸவர்க்கத்தை அடையவொட்டாமல் தடுப்பதும், பழியைக் குவிப்பதுமான இம்மனநொய்ம்மையானது, (இந்த யுத்த) ஸங்கடத்திலே உனக்கு எங்கிருந்து வந்ததோ? அர்ஜுன!

क्लैब्यं मा स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते ।
क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परंतप ॥ ३ ॥

க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம: பார்த்த நைதத் த்வய்யுபபத்யதே ।
க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப ॥ 3

3. பார்த்த! ஆண்மையற்றதன்மைக்கு உட்படாதே; இது உனக்குத்தகாது. பரந்தப! இந்த இழிவான மனநொய்ம்மையைத் தூரத்தள்ளிவிட்டு எழுந்திரு.

अर्जुन उवाच -

कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणं च मधुसूदन ।
इषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ॥ ४ ॥

கதம் பீஷ்ம-மஹம் ஸங்க்யே த்ரோணஞ்ச மதுஸூதன ।
இஷுபி: ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதன ॥ 4

அர்ஜுனன், பகவான் உபதேசத்தை நாடுதல்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்ருன்

4. மதுஸூதன! (புஷ்பாதிகளால்) பூஜிக்கத்தக்கவர்களான பீஷ்மரையும் துரோணரையும் யான் எப்படிப் போரில் அம்புகளால் எதிர்த்துச் சண்டை செய்வேன், அரிஸூதன!

गुरूनहत्वा हि महानुभावान् श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपीह लोके ।
हत्वार्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुञ्जीय भोगान्रुधिरप्रदिग्धान् ॥ ५ ॥

குரூனஹத்வா ஹி மஹானுபாவான்
ச்ரேயோ போக்தும் பைக்ஷ்ய - மபீஹ லோகே ।
ஹத்வார்த்தகாமாம்ஸ்து குரூனிஹைவ
புஞ்ஜீய போகான் ருதிர-ப்ரதிக்தான் ॥ 5

5. மாட்சிமை தங்கிய மகான்களைக் கொல்லாமல் இவ்வுலகிலே பிச்சையெடுத்துப் புசித்தாலும் நல்லதாம் [அதாவது மகான்களைக் கொன்று அரசாள்வதை விட க்ஷத்திரியனுக்கு நிஷித்தமாயுள்ள பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தலே மேலானதாம்]. யான் பெரியோர்களைக் கொன்றுவிட்டாலோ, *இரத்தந்தோயப் பெற்றவையான ஸம்பத்து, காமம், போகம் இவைகளை இவ்வுலகிலேயே அனுபவிக்கவேண்டும்.

न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ।
यानेव हत्वा न जिजीविषामस्तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥६॥

ந சைதத் வித்ம: கதரந்நோ கரீயோ
யத்வா ஜயேம யதி வா நோ ஜயேயு: ।
யாநேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாமஸ்
தேऽவஸ்திதா: ப்ரமுகே தார்த்தராஷ்ட்ரா: ॥ 6

6. மேலும், (பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தல், ஸ்வஜாதி தருமமென்று போர் புரிதல் என்ற இவ்விரண்டனுள்) எது நமக்கு மேலானதோ? (நாமே அவர்களை) வெல்வோமா? — அல்லது (அவர்களே) நம்மை வெல்வாரோ? (என்ற) இதுவும் நமக்குத் தெரியாது. (நாம்) எவர்களைக் கொன்ற பின்னர் உயிர் வாழவிரும்ப மாட்டோமோ, அந்தத் திருதாஷ்டிர புத்திரர்களே (இப்போர்க்களத்தில் நமக்கு) எதிரே வந்து நிற்கிறார்கள்.

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वां धर्मसंमूढचेताः ।
यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥ ७ ॥

---

* "இரத்தம்தோயப் பெற்றவையா. ஸம்பத்து." "தான் ராஜபோகம் அநுபவித்தற்காக அர்ஜுனன் மகான்களைச் கொன்றுவிட்டான்" என்னும் அபகீர்த்தி வியாபிக்குமாதலின், ஸம்பத்தின் அநுபவமும் காமநுகர்ச்சியும் இரத்தந் தோய்ந்தவைபோல மிக்க அருவருப்பானவை.

நான் உங்களை சிஷ்யன் என்னை காப்பாற்றுங்கள்.

கார்ப்பண்ய-தோஷோபஹத-ஸ்வபாவ:
ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதா: ।
யச்ச்ரேயஸ்யாந் நிஸ்சிதம் ப்ரூஹி தன்மே
சிஷ்யஸ்தேsஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம் ॥ 7

7. லோபம் என்ற குற்றத்தினால் கெட்டழிந்த மனத்தினனாய் தரும விஷயத்திலே மனம் திகைத்த அடியேன் (யாது நன்மை, எனத்) தங்களை வினவுகின்றேன்; எது உறுதியான நன்மையோ அதனை எனக்கு உரைப்பீர்களாக; (ஏனெனின்,)நான் தங்களுடைய சிஷ்யனாகின்றேன்; தங்களை வந்தடைந்த எனக்கு, (நல்வழிப்படுமாறு) அறிவுறுத்தியருளுக.

[லோபம் - இங்கு, ராஜ்யத்தைப் பெறவேணுமென்ற ஆசை]

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम् ।
अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम् ॥ ८ ॥

ந ஹி ப்ரபச்யாமி மமாபனுத்யாத்
யச்சோக-முச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் ।
அவாப்ய பூமாவஸபத்னம்ருத்தம்
ராஜ்யம் ஸுராணா-மபி சாதிபத்யம் ॥ 8

8. உலகிலே பகைவரற்றதாய்ச் செழித்திருக்கும் ராஜ்யமும், தேவர்கட்குத் தலைவனாயிருத்தலும் கிடைக்கப்பெற்றாலும், புலன்களை(த் தீப்போல) அழற்றுகின்றதான என் துயரத்தைப் போக்குவது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவே இல்லை. [இந்திரப்பதவியைப் பெற்றாலும், என் துயரம் தீருமாறு இல்லை]

संजय उवाज -

एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परंतपः ।
न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ९ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேசம் குடாகேச: பரந்தப: ।
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்த-முக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ ॥ 9

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்:

9. பகைவரை எரிக்கும் குடாகேசன், இவ்வாறு ஹ்ருஷீகேசனிடம் சொன்ன பின்பு, "போர் புரியமாட்டேன்" என்று(ம்) கோவிந்தனிடஞ் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான்.

तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत ।
सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः ॥ १० ॥

தமுவாச ஹ்ருஷீகேச: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேனயோ- ருபயோர்-மத்யே வீஷீதந்த-மிதம் வச: ॥ *10*

10 பாரத! இருசேனைக்கும் இடையே (இவ்வாறு) மனங் கலங்கிநிற்கும் அவனுக்கு, ஹ்ருஷீகேசன், புன்னகைசெய்கிறவர் போன்று இவ்வார்த்தையைக் கூறலாயினர்.
[புன்னகை செய்கிறவர் போன்று—(தேறுதல் சொல்லுவதற்காகப்) பிரஸன்னமுகராகி]

ஆத்மஞானமே துன்பத்தை அறத் துடைக்கும்

இங்கு "துர்யோதனராஜன்" (1—2) என்பது முதல் "போர் புரியமாட்டேனென்று(ம்) கோவிந்தனிடஞ் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான் (2-9) என்பது ஈறாகவுள்ள நூல், ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்துக்களான சோக மோகாதித்தீங்குகள் (எல்லாம்) பிராணிகளுக்கு உண்டாவதன் காரணத்தை நன்கு விளக்குவதாக உரைக்கவேண்டும். எங்ஙனமெனில் - ராஜ்யமும், பெரியோரும், புத்திரரும், மித்திரரும், ஸுஹ்ருத்துக்களும், தன் ஜனங்களும், ஸம்பந்திகளும், பந்துக்களுமாகிய இவர்களின் மீது "நான் இவர்களைச் சேர்ந்தவன், இவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்" என்ற இத்தகைய எண்ணத்தால் உண்டாகும் பற்றினாலும், (அப்படித் தான் பற்று வைத்த அவர்களை) இழந்துவிடுதலாலும், இன்னும் (இவை போன்ற) பிறவற்றாலும் விளைவனவாகிய தனது சோகமோகங்கள், "மதுஸூதந! (புஷ்பாதிகளால் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான" (2-4) என்பது முதலாக (ஐந்து சுலோகங்களால்) அர்ஜுனனால் நன்கு காட்டப்பட்டன. க்ஷத்திரிய தர்மமாகிய யுத்தத்தைத்தானே மேற்கொண்டு (போர்க்களத்திற்கு வந்து) இருந்தும், (தன்)

விவேகபுத்தி (நிலைகுலைந்து கலங்கும்படி) சோகமோகங்களாலே தாக்கப்பட்டவனாய் அந்த யுத்தத்தைத் தவிர்த்தான். பிற [ஸந்யாஸி] தருமமாகிய பிச்சையெடுத்து ஜீவித்தல் முதலியனவும் செய்யத்தலைப்பட்டான். அவ்விதமாகவே, சோகமோகாதியான தீங்குகள் நிறைந்து கிடக்கும் மனத்தினையுடைய ஸகல பிராணிகளும் இயல்பாகவே தமது தருமத்தைக் கைவிடலும், விலக்கியதைக் கைக்கொள்ளலும் கூடும். தமது தருமத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகுபவராயினும். அவர்களுடைய மனம், மொழி, மெய் முதலியவைகளின் போக்கு, பயனை எதிர்பார்த்தலை முன்னிட்டு நின்றே (நான் என்னும்) அஹங்காரத்தோடு அமைந்துள்ளது. அவர்கள் இப்படியிருத்தலால், தரும அதருமங்களின் பெருக்கத்தால் நல்லன–தீயவான பிறவிகளையும் இன்பதுன்பங்களையும் அடைதலாகிய ஸம்ஸாரமானது ஒழிவின்றி நிற்கின்றது. ஆகவே, சோகமோகங்கள் ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்துக்களாம் அவைகளோ, ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்மஞானத்தினாலன்றி நீங்கா என்று அதனை [ஆத்மஞானத்தை] ஸகலலோகாநுக்கிரகத்தின் பொருட்டு உபதேசிக்க விரும்பியவராய், அர்ஜுனனைக் காரண (வியாஜ)மாகக் கொண்டு பகவான் வாஸுதேவன் "நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரைக் குறித்து" (2-11) என்பதாதியாக அருளிச் செய்யலானார்

ஞானம் கர்மம் இரண்டுங்கூடியே முக்திக்கு ஸாதகமாம் என்னும் கொள்கை

இவ்விஷயத்திலே, "ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்ம ஞானநிஷ்டையாலே மாத்திரம் முக்தி கிடைக்கவே கிடைக்காது. மற்று என்னையோவெனின், அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மங்களையும், (ஔபாஸநாதி) ஸ்மார்த்தகர்மங்களையும் துணையாகப்பெற்ற ஞானத்தினால் (தான்) முக்தி கிடைக்குமென்பது, கீதை முழுவதிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்" என்று சிலர் கூறுகிறார். இதுதான் கீதையின் பொருள் என்பதற்கு அறிகுறியாகவும், "இனி நீ இந்த நியாயமான யுத்தத்தைச் செய்யாவிடில்" (2-33), "கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம்" (2-47), ஆதலால் நீ கர்மத்தையே செய்யக் கடவாய்" (4-15) என்பன முதலியவற்றை (மேற்கோளாக எடுத்துக்) கூறுகின்றனர். "வேதத்தில் விதித்த கர்மமானது, ஹிம்ஸை (கொலை) முதலியன கூடியுள்ளமையால் அதருமத்தின் பொருட்டாகின்றது." என்ற இச்சங்கையும் படவேண்டாம்! எப்படியெனில் க்ஷத்திரியனுக்கு உரிய யுத்தமென்னும் கர்மமானது, மூத்தோர்,

ஸஹோதரர், புத்திரர் முதலாயினோரை ஹிம்ஸிப்பதாய் (இருத்தலால் மிக்க கொடியதாயினும், தனது (க்ஷத்திரியனது) தொழில் என்ற காரணத்தால் அதருமமாகாது. அதனைச் செய்யாவிடிலோ "நீ தவ [உன்] தருமத்தையும் விட்டு, புகழையும் இழந்து, பாபத்தை அடைவாய்" (2-33) என (ஸ்ரீ பகவான்) அருளிச்செய்கிறார்; செய்யவே, "உயிர்வாழ்க்கை முழுதும்"[1] என்று தொடங்கும் சுருதியினாலும், மற்றும் இது போன்ற சுருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்ப் பசு முதலானவற்றை ஹிம்ஸித்தலாகிய கர்மங்கள் ஏற்கெனவே[2] அதருமமாகா எனத் தீர்ந்த முடிவாகக் கூறப்பட்டதாகின்றது.

ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் பகுத்தல்

அது சரியன்று; இருவகைத்தான புத்தியை (முறையே) சார்ந்துநிற்கும் ஞான கர்மநிஷ்டைகளை (ஸ்ரீ பகவான்) வேறாகப் பிரித்துரைக்கின்ற திருவாக்கினாலென்க "நீ (யாவராலும்) துக்கிக்கவேண்டாதவரை" (2-11) என்பது முதல் "ஸ்வதருமத்தை நோக்கும்பொழுதும்" (2-31) என்பதுவரையிலுமுள்ள நூலினால், பரம்பொருளான எந்த ஆத்மதத்துவமானது, பகவானால் உணர்த்தப்பட்டதோ, அது ஸாங்க்யமாம். ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு முதலிய விகாரங்கள் இல்லாமையினால் 'ஆத்மா அகர்த்தா, 2-19, 20) என்னும் ப்ரகரணத்தின் பொருளை உய்த்துணர்தலால் அவ் [ஆத்மதத்துவ] விஷயமாக யாதொரு (நிச்சய) புத்தி பிறக்கின்றதோ, அது ஸாங்க்ய புத்தியாம். அது எந்த ஞானிகளுக்கு உரித்தாயுள்ளதோ, அவர் ஸாங்க்யர்களாவர். இந்த (ஸாங்க்ய) புத்தி உண்டாவதற்கு முன்னர், ஆத்மாவை, உடம்பு முதலியவற்றினின்றும் வேறாகவும் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் மற்றும் இத்தன்மையதாகவும் பாவித்துக்கொண்டு (அதற்கு ஏற்பத்) தரும - அதருமங்களின் பகுத்தறிவு கூடி, [3]முக்திக்கு ஸாதந(மான கர்ம)த்தை அநுஷ்டித்தல் யோகமாம். அது (ஸ்வ) விஷயமான (நிச்சய) புத்தி யோகபுத்தியாம்.

---

1 यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति [உயிர்வாழ்க்கை முழுதும் அக்நிஹோத்ரஞ் செய்ய வேண்டும்], என்பது बह्वृच ब्राह्मणम् ।

2 ஆசார்யர் முதலானோரை ஹிம்ஸித்தலாகிய யுத்தம் முதலியனவான ஸ்மார்த்தகர்மங்களே அதர்மமாகா எனின், ஸ்மிருதியினும் மேலான சுருதியில் விதித்த பசுஹிம்சாதி கர்மங்கள் அதர்மமாகா என்பது, தானே அமையுமென்றவாறு.

3 அஜ்ஞானியின் கருத்துக்கு ஆத்மா, உடல் முதலியவற்றிற்கு வேறாகவும், கர்த்தாவாகவும், போக்தாவாகவும், காணப்படுகின்றதாதலின் அவன் இது தர்மம், இது அதர்மம் எனக் கல்வி கேள்விகளால் பகுத்தறிந்து அதருமத்தை விலக்கி தருமத்தைக் கைகொண்டு, அதனை ஈச்வரார்ப்பணமாக

கர்மத்தைச் செயயும் எவர்க்கு உரித்தாயுளதோ, அவர் யோகியர் அப்படியே, தனித்தனியான இரண்டு புத்திகள் "ஸாங்க்ய விஷயத்திலே உனக்கு இந்தப் புத்தியானது சொல்லப்பட்டது; இனி நீ யோகவிஷயத்திலே இந்தப் புத்தியைக் கேள்" (2-39) எனப் பகவானுலே குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், ஸாங்க்யபுத்தியைச் சார்ந்து நிற்கும் ஞானயோகநிஷ்டையை "வேதமாகிய என்னுல் முன்கூறப்பட்டது" (3-3) என ஸாங்க்யர்களுக்குத் தனியாய்க் கூறுவர். அவ்வாறே, யோகபுத்தியைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மயோக நிஷ்டையை "கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கு" (3-3) என (யோகிகளுக்குத்) தனியாய்க் கூறுவர். கர்த்தாவென்னும் உணர்வையும் அனேகமென்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான கர்மமும் அகர்த்தாவென்னும் உணர்வையும் ஏகமென்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான ஞானமும் ஒருத்தனையே ஒருங்கு சார்ந்து நிற்கக்கூடாமையைக் கண்டு, பகவானே இவ்வாறு ஸாங்க்ய புத்தியையும் யோகபுத்தியையும் குறித்து இரண்டு நிஷ்டைகளை தனித்தனியாகப் (பிரித்து)க் கூறலானுர். (ஸ்ரீ பகவான்) பிரித்துரைக்கின்ற இத்திருவாக்கு எப்படியோ, அப்படி சதபதப் பிராமணத்திலும் "பற்றற்றவராய் இதே லோகத்தை [அதாவது-ஆத்மாவை](ப் பெற) விரும்பும் பிராமணர்கள் உலக வியாபாரங்களை ஒழித்திடவேண்டும்" என்று ஸகலகர்மத்தினது துறவு விதித்து, "இந்த ஆத்மாவாகிய இவ்வுலகிலுள்ள எங்களுக்கு மக்களாலாவதென்ன?" (பி 4-4-22) என்ற அதன்* சேஷத்திலுல், (ஞானமானது, கர்மத்தினின்றும் வேருகக்) காட்டப்பட்டுள்ளது. பின்னும் அதனுள், சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த ஸகலகர்மங்களும், அஜ்ஞானியான ஒருவன் (தான்) மணஞ்செய்து கொள்வதற்குமுன் (வேதத்திற்கூறிய) தருமங்களை ஆராய்ந்த பின்பு, (மானுஷலோகம், பித்ருலோகம், தேவலோகமென்ற) மூவுலகங்களையும் அடைவதற்கு ஸாதனமான

அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பது, கர்மயோகத்தின் லக்ஷணத்தால் அமையுமாறு கண்டுகொள்க.

* "எது மற்றென்றிற்குப் பயன்படுகின்றதோ [அதாவது—எது வேருென்றை வற்புறுத்துகின்றதோ] அது அதன் சேஷமாம்', (ஜைமினிஸூத்ரம் 3-1-2: சபர பாஷ்யம்)." அஜ்ஞானியாவான் இவ்வுலகித்திலே இம்மைப்பயனையும், பிருதிலோகத்திலே மறுமைப்பயனையும் நன்மக்களைப் பெறுவதலால் சாதித்துக் கொள்கிறுன். ஞானியோ எங்கும் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறுன். அந்த ப்ரஹ்மமோ நன்மக்கள் முதலிய எவற்றுலும் ஸாத்யமன்று. ஆகவே. அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைய விரும்புபவர்கள் உலகவியாபரங்களை ஒழித்திடவேண்டும்" என "பற்றற்றவராய் என்னும் முந்தின வாக்கியத்தை "இந்த ஆத்மாவாகிய" என்னும் பிந்தின வாக்கியம் வற்புறுத்துமாறு கொள்க.

புத்திரனையும், மானுஷம் தெய்வமென்று இருவகைச் செல்வத்தினையும் — அவற்றுள் மானுஷச்செல்வமென்பது பித்ருலோகமடைதற்கு ஸாதனமாய்க் கர்மஸ்வரூப(மு)மாயிருப்பது; தெய்வச் செல்வமென்பது தேவலோகமடைதற்கு ஸாதனமான வித்யை [அதாவது, உபாஸனை]—அவன் விரும்பினான்'' (பி-1-4-17) என, அஜ்ஞானமும் கர்மமும் உடையவனுக்கே எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை முற்றத்துறத்தல், ஆத்மாவாகிய லோகத்தையே நாடுபவனும் காமமற்றிருப்பவனுக்கு விதிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆகவே, சுருதியில் விதித்த கர்மமும், ஞானமு-மாகிய இரண்டுங் கூடுதலே பகவான் கருத்தெனில், அப்பொழுது (அவர்) பிரித்துரைக்கின்ற இத்திருவாக்கானது பொருத்த மில்லாததாகும்.

ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டுங்கூடுதலென்பது பகவான் மேலே சொல்வதோடு இயையாமை

மேலும், "ஞானமானது" (3-1) என்பது முதலாகவுள்ள அர்ஜுனன் வினு ஏற்காது. ஒருவனே ஞானகர்மங்களை (ஒருங்கே) அனுஷ்டிக்கமுடியாதென்பதும், ஞானமானது கர்மத்திலும் மேலானதென்பதுமாகிய இவை—பகவான் முன் சொல்லாதனவும், (தனது செவிகளால்) கேளாதனவுமாக இருக்க, அவற்றை, "ஞானமானது கர்மத்திலும் மேலானதென்பது தங்களுடைய கருத்தானல்" (3-1) எனப் பகவானிடத்து அர்ஜுனன் பொய்யாக எப்படி ஏற்றக் கூடும்?

அன்றியும், ஞானம், கர்மம் என்ற இரண்டுங்கூடுதல் யாவர்க்குமே உரைக்கப்பட்டதென்ருல், அது அர்ஜுனனுக்கும் உரைக்கப் பட்டதுதான்; எனவே, "(கர்மஞ் செய்தலும் தவிர்த்தலுமாகிய) இவ்விரண்டனுள் மிக்க நலமுள்ள ஒன்றை எனக்குத் தேர்ந்த முடிவாக உரைத்தருள்வீராக'' (5-1) என இரண்டில் ஏதாவ தொன்றைப் பற்றியதாகவே எப்படி (அவன்) வினவலாகும்? (உ-தாரணமாக) தனது பித்தந் தணித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒருவனுக்கு 'இனிமையும், குளிர்ச்சியுமான பதார்த்தங்களைப் புஜிக்கவேண்டும்' என்று வைத்தியன் உரைத்தால் "அவ்விரண் டனுள், பித்தந் தணிதற்குக் காரணமான ஏதாவதொன்றைச் சொல்" என வினவுதல் நிகழாதன்றோ!

இனி அர்ஜுனனுடைய வினவானது, பகவான் அருளிச் செய்த திருவாக்கின் பொருளை(த் தன்) விவேகத்தினால் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையினால் வந்ததாகக் கொள்ளலாமென்றால், அப்பொழுது பகவான் "யான் ஞானம் கர்மம் இரண்டுங் கூடுதலைக் கூறினேன்; நீ ஏன் இவ்வாறு மயங்குகின்றாய்?" என வினவுக்கு ஏற்றதாக மறுமொழி கொடுக்க வேண்டுமேயன்றி "யான் இரண்டு நிஷ்டைகளைக் கூறினேன்" (3-3) என வினவுக்கு ஏற்றதல்லாததாய்க் கேட்டதற்கு மாறாகவே மறுமொழி கூறப் படாது.

மற்றும், ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு மாத்திரமே ஞானமும் கூடுதலென்பது (பகவான் கருத்தெனில், அப்பொழுதும் ஞான கர்மமிரண்டையும்) பிரித்துரைத்தல் முதலிய ஸகலமும் பொருத்த-முறாதனவாம், அன்றியும் யுத்தமாகிய ஸ்மார்த்த கர்மமானது க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வதர்ம மெனத் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனன், "அப்பொழுது கர்மத்தில் என்னை ஏன் ஏவுகிறீர்?" (3-1) எனப் (பகவானைப் பற்றிப்) பழித்தல் அடாது.

ஆதலின் கீதாசாஸ்திரத்தில் ச்ரௌதகர்மத் தோடாயினும் ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடாயினும் ஆத்மஞானங் கூடுத லென்பதைச் சிறிதும் எடுத்துக்காட்ட ஒருவராலும் இயலாதென்க.

சில இடங்களிலே போலியாகக் கூடிக் காணப்படும் ஞான கர்மங்களின் விவரம்.

(இனி, அஞ்ஞானத்தாலும் ஆசை முதலிய குற்றங்களாலும் கர்மத்தை மேற்கொண்டு (அநுஷ்டித்து) வருபவனாய், யாகத் தாலும் தானத்தாலும், தவத்தாலும் மனம் பரிசுத்தமாகப் பெற்ற எவனுக்கு, பரம்பொருளுண்மையைப் பற்றி "இதெல்லாம் ஒன்றுதான், ப்ரஹ்மம் அக்கர்த்தாவே" என்னும் ஞானம் உண்டாகுமோ, அவனுக்குக் கர்மமும் கர்மத்தின் பயனும் ஒழிந்திட்டதாயினும், (அவன் முன்) எப்படி ஊக்கத்தோடு கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தானோ அப்படியே (ஞானோதயமான பின்பும்) உலகத்தை நல்வழி நடக்கச் செய்தற்பொருட்டுக் கர்மத்தை (மேற்கொள்ளக்கூடும்; அப்படி) மேற்கொண்டு ஒழுகுபவனுடைய ப்ரவ்ருத்திரூபமாய் (கர்மப் போலியாய்) எது காணப்படுகின்றதோ, அது (மோக்ஷமடைதற்கு ஸாதனமாய்) ஞானத்தோடு ஒருங்கு சேர்க்கவேண்டிய கர்மமன்று. உதாரண

மாக, பகவான் வாஸுதேவன் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்தல் (அவர்க்குப்) புருஷார்த்தம் கைகூடுதற்காக ஞானத்தோடு ஒருங்கு சேர்க்கப்படுவதில்லை; அதுபோல, பயனை எதிர்நோக்காமையும் அகங்காரமின்மையும் ஞானிக்கும் ஸமமாயிருத்தலின் என்க[1]. மெய்யுணர்ந்தவன் 'யான் செய்கிறேன்' என மனத்திற் கொள்வதுமில்லை. அதன் பயனை எதிர்நோக்குவதுமில்லை.

பின்னும் உதாரணமாக, ஸ்வர்க்கம் முதலிய காமங்களை நாடுபவன், அக்நிஹோத்ரம் முதலிய காம ஸாதனங்களைச் செய்யும் பொருட்டு, அக்நியை (முன்னே) வைத்துக் கொண்டு காம்யமான அக்நிஹோத்ராதியைச் செய்யத் தலைப்பட, பாதி செய்தவுடன் (தான் முன் மனத்திற்கொண்டு அக்நிஹோத்ராதியைத் தொடங்கின) ஆசையானது நீங்கிவிடினும் (விட்டிடாது) அதே அக்நிஹோத்ராதியைச் செய்து முடிக்கி(ருன்; அப்படிச் செய்து முடிக்கி)ன்ற (அ)வனுக்கும் அது காம்ய அக்நிஹோத்ராதியாக ஆகிறதில்லை. அவ்வாறே பகவான் "(கர்மங்களைச்) செய்கிறவனாயினும் (அவற்ருல்) பற்றப்படுகிருனில்லை" (5-7), "(கர்மங்களைச்) செய்கிருனில்லை. (அவற்ருல்) பற்றப்படுகிருனில்லை" (13-31) என ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டுகிருர்.

மற்றும், "(கர்மமானது) முன்ஞேர்களாலே முந்தின பண்டைக் காலத்திலே செய்யப்பட்டது" (4-15) "கர்மத்திஞலேயே ஜனகர் முதலோஞர்கள் ஸித்தி பெற்ருர்கள்" (3-20) என வருவனவற்றை (இருவகையாகப்) பகுத்துணர்க. அஃது எப்படியெனில், —

(முதல் வகை) :— முன்ஞேர்களான ஜனகாதியார் மெய்யுணர்ந்தவராயினும் கர்மத்தை மேற்கொண்டவராயின் —அவர்கள் ஜனங்களை நல்வழியில் நடக்கச் செய்தற் பொருட்டு "இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் செல்லுகின்றன(வேயன்றி ஆத்மா செல்வதில்லை)" (3-28) என்னும் ஞானத்திஞலேயே ஸித்தியை [மோக்ஷத்தை] அடைந்தார்கள். கர்மத்தை துறத்தற்கு உரிய நிலை(மையானது அவர்கட்கு) வந்திருந்தும் கர்மத்தை (விடாது) உடன் கொண்டே ஸித்தி பெற்ருர்கள்; கர்மத்தைத் துறக்கவில்லை யென்றபடி.

1. பகவான் மேற்கொண்டுள்ள க்ஷத்ரிய தர்ம்ம புருஷார்த்தத்துக்காக காரணமாகாமல் உலகத்தை நல்வழிப் படுத்தக் காரணமாவது போல ஞானியின் கர்மமும் பயனையெதிர்நோக்காமல் அகங்காரமின்றிச் செய்யப்பட்டு உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தவே காரணமாகின்றது என்றபடி.

(இரண்டாம் வகை) :— அல்லது, அவர்கள் மெய்யுணர்ந்தவரல்லராயின்— ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்ட கர்மமாகிய (ஞான) ஸாதனத்தால் ஸித்தியை (அதாவது-) சித்த சுத்தியை அல்லது ஞானேதயமாகிய ஸித்தியைப்பெற்றுர்கள் ஜனகாதியர் என உரைக்க. இந்த விஷயத்தை "(யோகிகள்) சித்த சுத்திக்காகக் கர்மத்தைச் செய்கிறுர்கள்" (5-11) எனப் பகவான் கூறுவர். "மனிதன் தன் கர்மத்தினுல் அவனை (ஈச்வரனை)ப் பூஜித்து ஸித்தி பெறுகிறுன்." (18-46) எனக் கூறிப் பின்பு, ஸித்தி பெற்ற (அ)வனுக்கு ஸித்தி பெற்றவன் எப்படி ப்ரஹ்மத்தை (அடைகிறுன் என்பதை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்)" (18-50) என்பது முதலாக மீண்டும் ஞானநிஷ்டையைக் கூறுவர்.

ஆகவே, முக்தி கைகூடுதலானது மெய்ஞானமொன்றினுல் மாத்திரமேயன்றி, கர்மத்தோடு ஒருங்குகூடிய ஞானத்தினுல் அன்று என்பது கீதா சாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளாம். இதுவே (கீதையின்) பொருளாய்க் கிடக்கும் விதத்தை (அந்தந்தப்) பிரகரணத்திற்கு ஏற்ப ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

ஆத்மா இறவாதது.

இனி இவ்வாறு (தான் செய்யவேண்டிய) தர்மத்திலே மயங்கிய மனத்தினனும், சோகப் பேருங்கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற அர்ஜுனனை ஆத்ம ஞானத்தாலன்றி (வேறுவகையால்) கரையேற்றுதலைக் காணுத பகவான் வாஸுதேவன், அதனின்றும் அர்ஜுனனைக் கரையேற்ற விரும்பி, அவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தைப் புகட்டுபவராய் " நீ(யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரை" (2-11) என்பதாதியாக அருளிச் செய்கின்றுர்.

श्रीभगवानुवाच -

வேதாந்தத்தின் ஸாரம்.

अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे ।
गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः ॥ ११ ॥

ஞான யோகம் 11 To 25

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

அசோச்யா—னன்வசோசஸ்-த்வம் ப்ரக்ஞாவாதாம்ச்ச பாஷஸே |
கதாஸூந கதாஸூம்ச்ச நானுசோசந்தி பண்டிதா; || 11

துயரத்திற்குக் காரணம் மோஹம். ஆத்மாவைப் பற்றிய அறியாமை.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர் :

11. நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரைப்பற்றித் துக்கப்படுகிருய்; ஞானவார்த்தைகளையும் பேசுகிருய். உயிர் போனவரையும், உயிர் வாழ்பவரையும் பற்றி ஞானிகள் துக்கியார்.

பீஷ்மத்ரோணுதியர் (யாவராலும்) துக்கப்படத்தகாதவர்; ஏனெனில், (வ்யாவஹாரிகமாக) நல்லொழுக்கமுடையவர், பாரமார்த்திகமாகவும் நித்யரானவர். (நீ) துக்கிக்கத்தகாத அவர்களைக் குறித்து "அவர்கள் சாகப் போகிருர்களே, (அதற்கு) நானன்ருே காரணம். நான், அவர்களில்லாமல் ராஜ்யஸுகம் முதலானவற்ருல் என்ன செய்யப் போகிறேன்? [அதனுல் எனக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லையே!]" என ஏங்கி வருந்துகிருய். (மேலும்) நீ ஞானிகளுடைய வார்த்தைகளையும் பேசுகிருய்: பித்தன் போல, அந்த மௌட்டியமும்[1] இந்த ஞானமுமாகிய மாறுபாட்டை உன்னிடத்திற் காட்டுகின்ருய் என்பது கருத்து. ஏனெனில், இறந்தவரையும் உயிர் வாழ்பவரையும் குறித்துப் பண்டிதரான ஆத்மஞானிகள் துக்கிக்க மாட்டார். எவர்க்கு ஆத்ம விஷயமான ஞானம் உள்ளதோ, அவரே பண்டிதராவர் : (இதனை) "பாண்டித்யத்தை [ஆத்மஞானத்தை] உறுதியாகப் பெற்று ...." (பி-3-5-1) என்னும் சுருதியினுல் (அறிக). உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்தோ, நித்யராயிருப்பதால், துக்கப்படத்தகாதவர்களான அவர்களைக் குறித்து (நீ) துக்கிக்கிருய்; ஆதலின் (நீ) மூடனுகிருய் என்றபடி. (15)

ஏன் அவர்கள் (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவர்?— நித்தியராதலின், எப்படி?—

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः ।
न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥ १२ ॥

ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜனுதிபா: |
ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வய-மத: பரம் || *12*

1. அந்த மௌட்டியமாவது - வருத்தப்பட வேண்டாத விஷயத்தில் வருத்தப்படுதல்; இந்த ஞானமாவது -1-43 முதலான ச்லோகங்களில் புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுதல்.

12. நானும், நீயும், இந்த அரசர்களும் ஒரு பொழுதும் இல்லாதிருந்ததில்லை இனிமேலும் நாமெல்லோரும் இல்லாமற் போவதுமில்லை.

நான் ஒருபோதும் இல்லாதிருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தேன்; உடலுக்கு நேர்ந்த சென்ற பிறப்புக்களில் நான் நித்யனுகவே இருந்தேன் என்று கருத்து. அப்படியே, நீ இல்லா-திருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தாய். அவ்வண்ணமே, இந்த அரசர்களும் இல்லாதிருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தார்கள். அவ்வாறே, நாம் இல்லாமற்போவதுமில்லை; மற்று, நாமெல்லோரும் இவ்வுடல் இறந்தபின்பும் இருக்கவே இருப்போம். (இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும்) முக்காலங் களிலும் (நாம்) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால் நித்யர்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

(ஆத்மா ஒன்றேயாயினும்) உடல்கள் வேறு வேருயிருப்பது பற்றி "நாமெல்லோரும்" என்னும்) பன்மை (வழங்கலாயிற்று); ஆத்மா வேருயிருப்பதென்னும் கருத்தால் அன்று. (12)

இனி, ஆத்மா நித்தியமென்பது எப்படி?— திருஷ்டாந்தம் கூறுகிருர் :

देहिनोऽस्मिन्यथा देहे कौमारं यौवनं जरा ।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १३ ॥

தேஹிநோऽஸ்மின் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா ।
ததா தேஹாந்தரப்ராப்திர்-தீரஸ்-தத்ர ந-முஹ்யதி ॥ *13*

13. தேகிக்கு, இந்தத்தேகத்திலே பால்யமும், யௌவனமும், கிழத்தனமும் எப்படியோ, அப்படித்தான் வேறு தேகத்தை அடைவது(ம்); அவ் விஷயத்தில் ஞானி மயங்கமாட்டான். [தேகி-தேகமுடையது : ஆத்மா].

உடம்பொடு நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு இப்பொழுதுள்ள தேகத்திலே பாலப்பருவமும், யௌவனமாகிய நடுப்பருவமும், வயதின் முதிர்ச்சியான கிழப்பருவமும் ஆகிய இம்மூன்று பருவங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவையாம். அவற்றுள், முதற்பருவம்

போனவுடன் (ஆத்மா) அழிவது [இறப்பது] இல்லை. இரண்டாம் பருவம் வந்தவுடன், (ஆத்மா) உண்டாவது [பிறப்பது] இல்லை. அப்பொழுது என்னவெனில்.— (பாலப்பருவம் மாறினாலும்,) ஆத்மா மாறுபடாமலே இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமான பருவங்களை அடையக் காண்கிறோம்; அவை போலவே, ஆத்மா விகாரப்படாமலே வேறு தேகத்தை அடைகிறதென்க. அது இப்படியிருப்பதனால் (தான்) ஞானவான் (மதி) மயக்கமடைவதில்லை. (13)

பொறுமை என்பது ஞானத்திற்கு ஒரு ஸாதனம்.

"ஆத்மா நித்யம் என்று அறிகின்றவனுக்கு, 'ஆத்மா இறந்து விடும்' என்ற (அஜ்ஞானத்)தால் உண்டாகும் மயக்கம் நிகழாதாயினும், குளிர் வெப்பங்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் அடைதலாகும் மயக்கமும், ஸுகம் நீங்கிப் போதலாலும் துக்கம் வந்து சேர்தலாலும் உண்டாகின்ற சோகமும் உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படுகின்றனவே" என்ற இதனை அர்ஜுனன் வார்த்தையாகச் சங்கித்து, பகவான் கூறுகிறார்:

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥ १४ ॥

மாத்ரா-ஸ்பர்சாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ணஸுகது:க்கதா: |
ஆகமாபாயினோऽநித்யாஸ் தாம்ஸ் திதிக்ஷஸ்வ பாரத || 14

14. கௌந்தேய! இந்திரிய ஸ்பர்சங்களே குளிர் வெப்பத்தையும், இன்ப துன்பங்களையும் கொடுத்துத் தோன்றி மறையுந்தன்மையனவாய் அநித்தியமாயிருக்கின்றன; பாரத! அவற்றை (நீ) பொறுக்கக்கடவாய்,

ஓசை முதலியவற்றை அறிபவை, செவி முதலிய இந்திரியங்கள், (அந்த) இந்திரியங்களின் ஸ்பர்சங்கள் என்பவை- (அவற்றிற்கு) ஓசை முதலியவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தங்களாம். அவைகளே (அந்த ஸம்பந்தங்களே) குளிரையும் வெப்பத்தையும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும தருகின்றன என்பது. அல்லது ஸ்பர்சங்கள் (என்றால் இந்திரியங்களால்) ஸ்பர்சிக்கப்படுவன ஓசை முதலிய விஷயங்கள் (எனக்கொண்டு), இந்திரியங்களும் விஷயங்களும், குளிர்-வெப்பம், ஸுகம்-துக்கம் என்பவற்றைத்

தருகின்றன (என்றும் உரைக்கலாம்). குளிர் ஒரு காலத்தில் ஸுகமாயும், மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் இருக்கின்றது; அப்படியே, வெப்பமும் ஒரு தன்மையதன்று. ஸுகதுக்கங்களோ ஒரு நிலைப்பட்டிருத்தலைப் பிறழ்கின்றனவில்லை [அதாவது - எப்பொழுதும் ஸுகம் ஸுகமாகவும், துக்கம் துக்கமாகவுமே இருக்கின்றன.] ஆதலின் குளிர் வெப்பங்கள் அவற்றினின்றும் வேறாக எடுத்துக் கூறப்பட்டன. இந்திரிய ஸ்பர்சங்கள் தோன்றி மறையுந் தன்மையனவாதலின், அநித்தியங்கள், ஆகவே, (நீ) அந்தக் குளிர், வெப்பம் முதலியவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்: அவற்றின் விஷயமாக நீ ஸந்தோஷத்தையாவது துயரத்தையாவது கொள்ளவேண்டாம் என்றபடி. [அநித்யம்-நிலையில்லாதது.]

குளிர் - வெப்ப முதலியவற்றை ஸஹிப்பவனுக்கு வரும் நன்மையாவது என்னவெனின் —(அதைக்) கேள்:

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ १५ ॥

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப ।
ஸமதுக்கஸுகம் தீரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ 15

15. மனிதரிற் சிறந்தவனே! ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாகக் கொண்ட எந்தத் தீரபுருஷனை, இவை உண்மையாகவே துன்பப் படுத்துகின்றனவில்லையோ, அவன் சாகாநிலைக்கு உரியவனாகிறான்.

ஸுக-துக்கங்களை ஸமமாகக்கொண்ட (அதாவது—) ஸுகம் வந்தபோது ஸந்தோஷங் கொள்ளாமலும் துக்கம் வந்தபோது துயரமடையாமலும் இருக்கின்ற ஞானியை, கீழ்க்கூறிய குளிர்-வெப்ப முதலியன தாக்கி அசைக்கின்றனவில்லை; (அவன்) நித்யமான ஆத்மாவைக் காண்கிறபடியால். அவன் நித்யமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்டறிதலிலே உறுதியாக நிற்பவன்; த்வந்த்வங்களை ஸஹிக்கக் கூடியவன்: சாகாத்தன்மையான மோக்ஷமென்பதனை அடையவல்லவன். [த்வந்த்வங்கள் - குளிர் - வெப்பம் முதலியன.]

இக்காரணத்தாலும், துயரமும் மயக்கமும் கொள்ளாது, குளிர் - வெப்பம் முதலியவற்றைப் பொறுத்தல் (முக்திபெற விரும்புவோனுக்கு) உரியதாகும், எதனாலெனில், —

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।

उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ १६ ॥

(மிக முக்கியம்.)

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத: ।
உபயோரபி த்ருஷ்டோऽந்தஸ்-த்வநயோஸ்-தத்வதர்சிபி: ॥ 16

16. 'பொய்ப்பொருளுக்கு உண்மை இல்லை; மெய்ப் பொருளுக்கு இன்மை இல்லை' (என) இவ்விரண்டற்கும் முடிவு கண்டுவைக்கப்பட்டுள்ளது மெய்ம்மையைக் காணும் இயல்பினராலே.

பொய்ம்மையான குளிர் - வெப்பம் முதலியவற்றிற்கும், (அவற்றின் காரணமான (நீர், நெருப்பு முதலிய)வற்றிற்கும் உண்மையென்பது இல்லை. பிரமாணங்களால் ஆராயுங்கால், குளிர், வெப்ப முதலாயினவும் (அவற்றின்) காரணங்களும் உண்மைப்பொருளாய் இருக்கின்றனவில்லை. ஏனெனில், அவை விகாரமாம். விகாரமோ பிறழ்ந்திடுகின்றது (தன் நிலை திரிகின்றது) உதாரணமாக, குடம் முதலியவற்றின் உருவங்கள் (மண்ணினால் உள்ளும் புறமும்) உற்றுப்பார்த்து ஆராயப்படும் பொழுது மண்ணைத் தவிர வேறாகப் புலப்படாமையால் [அதாவது மண்ணாகவே புலப்படுகின்றமையால்] பொய்ம்மையாம். அப்படியே ஸகலவிகாரங்களும் காரணத்தைத்தவிர வேறாகப் புலப்படாமையால் பொய்யே. அன்றியும். (மண்ணின்) கார்யமான குடம் முதலானவை தோன்றுதற்கு முன்னும் அழிதற்குப் பின்னும்[1] புலப்படாமையாலும் (பொய்ம்மையாம்). பின்னும் மண் முதலிய காரணங்களும் தம் காரணமா(ன நிலம் முதலானவா)கவன்றி வேறாகப் புலப்படாகையின் பொய்ம்மை- யேயாமென்க.[2]

1. "எது முந்தியும் பிந்தியும் இல்லையோ, அது நிகழ்காலத்திலும் [நடுவிலும்] இல்லை" என்பது மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் கௌடபாதகாரிகை-4-31—(ஆ.)

2. இதனால், கேவல மெய்ப்பொருளானது, காரணகார்ய வரம்பிற்கு அப்பால் உள்ளது" என்று தோன்றுமாறு காண்க.—(ஆ.).

(ஆக்ஷேபம்) :—அதுவும் அவ்வாறு பொய்யாகுமளவிலே ஸகலமும் இல்லையாகும் எனில்[1]—

(ஸமாதானம்) : —அப்படியன்று; எங்கும் (வ்யவஹாரநிலையிலே) மெய்யுணர்வும் பொய்யுணர்வுமென இருவகை உணர்வு புலப் படுதலால். எதனைக் குறித்து நிற்கும் உணர்வு பிறழ்ந்திடுகின்ற தில்லையோ, அது மெய்ப்பொருள்; எதனைக் குறித்து நிற்கும் உணர்வு பிறழ்ந்திடுகின்றதோ. அது பொய்ப் பொருள் என மெய்ம்மை பொய்ம்மைகளின் வேறுபாடு, புத்தியைப் பொறுத்து நிற்கின்றது; நிற்கவே, எங்கும் [வ்யவஹாரநிலையிலே] (இந்த) இரு வகை உணர்வுகள், 'கரியது நெய்தல்' என்பது போலவல்லாமல்,[2] 'உள்ளது குடம்', 'உள்ளது ஆடை', 'உள்ளது யானை' என யாவ ராலும் ஒரே இடத்து[3] உணரப்படுகின்றன. இவ்வாறே எங்கும் (காணப்படுகின்றன). அவ்விருவகை உணர்ச்சியுள் குடமென்னும் உணர்வும், இன்னும் இதுபோன்ற உணர்வுகளும் பிறழ்கின்றன அவ்வண்ணமே (கீழ்) எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால், உள்ள-தென்னும் உணர்வு (அப்படிப் பிறழ்ந்திடுவது) இல்லை. ஆகவே, குடம் முதலிய உணர்வினாற் குறிக்கப்படும் பொருள் [குடம் முதலானவை] பிறழ்ந்திடுதலால் பொய்ப்பொருளாம். ஆனால் உள்ளதென்னும் உணர்வினாற் குறிக்கப்படும் பொருள் பிறழாமை யால் (அப்படி) இல்லை [மெய்ப்பொருளாம் என்றபடி].

(ஆக்ஷேபம்) :—குடம் அழிவுற்றவளவிலே, குடமென்னும் உணர்வு பிறழ (இல்லாமற்போக), உள்ளதென்னும் உணர்வும் (அங்ஙனம்) பிறழ்கின்றதெனில்—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; ஆடை முதலியவற்றிலும் உள்ளதென்னும் உணர்வினைக் காண்கிறபடியால், அந்த உள்ள தென்னும் உணர்வு விசேஷணத்தைக் குறித்தே நிற்பதாம்.

---

1. ஒரு பொருள் காரணமாகவாவது, கார்யமாகவாவது அல்லாமல் இருக்கமுடியாது என்பது ஆக்ஷேபம் செய்கிறவனுடைய கருத்து—(ஆ).

2. ஒரே இடத்தில் [ஸாமாநாதிகரண்யமாக] பொய்ம்மையும் மெய்ம்மையும் ஆகிய இரண்டு புத்திகள் உண்டாகின்றன என்றால், 'கரியது நெய்தல்' என்னுமிடத்தில் தோன்றுகிற 'கருமை,' 'நெய்தல்' என்ற இரண்டு பொருள்களைப் பற்றிய உணர்வுகளும் பொய்மையேயன்றோ என்று வரக் கூடிய ஆக்ஷேபத்தையும் நீக்க, 'கரியது நெய்தல்' என்பது போலல்லாமல்' என்றார்.

3. "இது புஸதகம்" என்றவிடத்து 'இது' என்பதும் 'புஸ்தகம்' என்பதும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பது போல, "உள்ளது குடம்" என்னுமிடத் தில் 'உள்ளது' என்பதும், 'குடம்,' என்பதும், ஒரேப் பொருளைக் குறிக் கின்றன. இவ்வாறு கொள்வதை வடநூலார் 'ஸாமாநாதிகரண்யம்' என்பர்.

(ஆக்ஷேபம்) :— உள்ளதென்னும் உணர்வு போலக் குடமென்னும் உணர்வும் மற்றொரு குடத்திற் காணப்படுகின்றதெனில், —

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; (குடமென்னும் உணர்வினை) ஆடை முதலானவற்றிற் காணாமையின்.

(ஆக்ஷேபம்):—உள்ளதென்னும் உணர்வும், அழிவுபட்ட குடத்தில் காணப்படுகின்றதில்லையெனில், -

(ஸமாதானம்): - அப்படியன்று; விசேஷ்யமில்லாமையின்[1] உள்ளதென்னும் உணர்வு விசேஷணத்தைக் குறித்து நிற்பதாய், விசேஷ்யமில்லாத இடத்து விசேஷணம் பொருந்தாமையால், எதைக்குறித்து நிற்கும்? ஆனால், உள்ளதென்னும் உணர்வினால் குறிக்கப்படும் பொருள் இல்லாமையாலன்று.[2] -

(ஆக்ஷேபம்) :—(இனி,) குடம் முதலிய விசேஷ்யம் பொய்ம்மையான வளவிலே, (விசேஷணம் விசேஷ்யம் இரண்டும்) ஒரே இடத்து நிற்றலென்பது கூடாதெனின்[3]—

(ஸமாதானம் :— அப்படியன்று; (விசேஷணம் விசேஷ்யம் என்ற) இரண்டினுள் ஒன்று பொய்மையானவளவினும், கானல் முதலானவற்றிலே 'இது ஜலம்'[4] என, (இவை இரண்டும்) ஒரே இடத்துநிற்றலைக் காண்கிறபடியாலென்க. ஆகவே, தேகம் முதலியனவும்,(குளிர்-வெப்பம் முதலான) த்வந்த்வமும், அவற்றின்) காரணமுமாகிய பொய்ப்பொருளுக்கு இருப்பில்லை யென்பதாம்.

1. உலகத்திலுள்ள எல்லா பொருள்கட்கும் 'இருத்தல்' என்பது உண்மைப் பொருளினாலேயே அமைதலால், 'உள்ளது' என்பது அந்த உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதாம் என்று அறிக. ஆகவே குடம் முதலியன அழிவுற்றாலும், மற்றைப் பொருள்களைக் குறித்து 'உள்ளது, உள்ளது' என வழங்கும்படி அந்த உண்மைப் பொருள் இருக்கின்றதென்க.

2. குடம் அழிவிற்றவிடத்து 'உள்ளது' என்பதை எடுத்துக் காட்ட அறிகுறி இல்லை. ஆகவே, ,உள்ளது' என்பது விளங்கவில்லையேயன்றி அந்த உள்ளது என்பதனால் குறிக்கப்படும் உண்மைப்பொருள் இல்லை என்பதில்லை, இருக்கவே இருக்கின்றது என்றபடி —(ஆ.)

3. "எங்கும், விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டும் மெய்ப்பொருளாகவே இருக்கக் காண்கிறோம். ஆகவே 'உள்ளது' என்பது போல, குடமும் மெய்ப் பொருளாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது ஆக்ஷேபஞ் செய்கிறவனுடைய கருத்து.—(ஆ.)

4 கானலைப் பார்த்து 'இது ஜலம்' என்றவிடத்து ஜலம் பொய்ம்மையாயினும், இது என்று சுட்டுதற்குக் காரணமாய் ஒன்று இருப்பதை உணர்க; அவ்வாறே, உள்ளது குடம்' என்னுமிடத்தில் குடம் என்பது மெய்ப்பொருளாயினும், உள்ளது என்று வழங்குமாறு அங்கு ஒரு பொருள் [ப்ரஹ்மம்] இருக்கின்றதென்க.

அவ்வாறே ஆத்மாவாகிய மெய்ப்பொருளுக்கு இருப்பின்மை இல்லை; எவ்விடத்தும் பிறழாமையால் எனக் (காரணம் கீழே) கூறியுள்ளோம்.

இவ்வாறு, மெய்ப்பொருள்பொய்ப் பொருள்களாகிய கீழ்க் கூறிய இந்த ஆத்மா அநாத்மாக்கள் இரண்டின் விஷயமாகவும், "மெய்ப்பொருள் (எப்பொழுதும்) உள்ளது தான், பொய்ப் பொருள் (எப்பொழுதும்) இல்லாதது தான்" என்னும் முடிவான நிர்ணயத்தைத் தத்துவதர்சிகள் கண்டறிந்தேயுள்ளார். (தத்) என்பது, ஸகலத்திற்கும் பெயர். ஸகலமும் ப்ரஹ்மம்; (எனவே,) அதன் பெயர் 'தத்' என்பதாம். அதனது தன்மை தத்துவம்; (அதாவது-) ப்ரஹ்மம் உள்ளபடியிருக்கும் தன்மை. அதனைக் காணும் இயல்பினரே தத்துவதர்சிகள். நீயும் தத்துவதர்சிகளின் நோக்கை [கொள்கையை]ப் பின்பற்றி, சோகத்தையும் மோகத்தையும் விட்டு ஒரே தன்மையுள்ளனவும் [ஸுகம்-துக்கம் முதலியவும்] ஒரே தன்மையில்லாத குளிர் வெப்பமும் முதலிய த்வந்த்வங்களை, "விகாரமாயுள்ள இது, பொய்ப்பொருளாகவே-யிருந்தது. கானல் ஜலம் போலப் பொய்யாகத் தோன்றுகிறது." என உள்ளத்தில் நிச்சயித்து, (தீரத்தன்மையோடு சாந்தனாய்ப்) பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

(16)

ஆனால், எப்பொழுதும் மெய்ப் பொருளாகவே இருப்ப தென்பது யாது?—கூறுவோம்:

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ॥ १७ ॥

அவிநாசி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் ।
விநாச-மவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித் கர்த்து-மர்ஹதி ॥ 17

17. இதெல்லாம் எதனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதையே அழிவில்லாததாகத் தெரிந்து கொள். (தன்) நிலை திரியாத இதற்கு ஒருவராலும் அழிவு இயலாது.

அதை(யே) அழிவுப்படுந்தன்மையில்லாததாகத் தெரிந்து கொள். (இங்கு 'அதையே' என்பதிலுள்ள) ஏகாரம் (பொய்ம்மை யினின்றும் மெய்ம்மையைப் பிரித்து வேறுபடுத்தி நிற்றலால்)

பிரிகிலைப் பொருளுடையது—எதனை? குடம் முதலிய ஆகாசத்தினால் (வியாபிக்கப்பெறுமாறு)போல, ஆகாசமுள்பட இந்த ஜகத்முழுவதும் எந்த 'ஸத்' என்னும் பெயருடைய ப்ரஹ்மத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, (அதனை) அழிவெனினும், மறைதலெனினும், இன்மையெனினும் ஒக்கும். (ப்ரஹ்மம்) வளர்தலும் தேய்தலும் அடைகிறதில்லை; (ஆதலின் தன்) நிலை திரியாததாம். ஸத் என்னும் பெயருடைய இந்த ப்ரஹ்மம் தன்நிலை மாறுகிறதில்லை; சரீராதிகள் போல அவயவங்களைப் பெற்றிராமையால். (மேலும்,) தன்னுடைய(து எதுவாயினு மாகுக; அதனாலான நஷ்டத்)தாலும், (ப்ரஹ்மம் நிலைமாறுவது) இல்லை; (அதற்குத்) தன்னுடைய தென்பதே இல்லையாதலின். உதாரணமாக, தேவதத்தன் (தன்னுடைய) பணநஷ்டத்தால் கெட்டுப்போகிறான்; ப்ரஹ்மமோ இவ்வாறு கெட்டுப் போவதில்லை. ஆகவே, (தன்) நிலைமாறாத இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவராலும் அழிவு செய்ய முடியாது. ஆத்மாவை அழிக்க ஒருவராலும்—ஈச்வரனாலுங்கூட—முடியாது: ஏனெனில் ஆத்மா ப்ரஹ்மம்: தன் ஆத்மாவினிடத்தே தொழில் கூடாமையாலென்க. (17)

ஆனால், தானிருக்கும் நிலையைப் பிறழுந்தன்மையுள்ள பொய்ப் பொருள் என்பது யாது? - கூறுவோம்:

अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः शरीरिणः ।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत ॥ १८ ॥

அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா : சரீரிண : ।
அநாசிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்த்யஸ்வ பாரத ॥ 18

18. நித்யமாய், கேடில்லாததாய், அறிதற்கு அரியதான தேகியின் இச்சரீரங்கள், முடிவுள்ளவையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; ஆதலின், போர் செய்யக் கடவாய், பாரத!

எவைகட்கு அழிவு உண்டோ, அவை முடிவுள்ளவை; கானல் முதலானவைகளில் (ஜலம் முதலியன) இருக்கின்றன என்னும் புத்தியானது,(இடையறாது) தொடர்ச்சியாக வியாபித்திருந்து(ம்), பிரமாண ஆராய்ச்சியின் முடிவிலே விட்டுப் போகின்றது: அது அதற்கு [அதாவது-அந்தப் புத்தி விட்டுப் போதல், கானல் ஜலம்

முதலியவற்றிற்கு] முடிவு: அப்படியே, நித்யமாய் சரீரியாய் கேடில்லாததாய் அறிதற்கு அரியதான ஆத்மாவின் இச்சரீரங்கள், ஸ்வப்னத்திலும் இந்திரஜாலத்திலும் (காணப்பட்ட) சரீராதிகள் போல முடிவுள்ளவை என்று விவேகிகளாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. [கானலில் ஜலமிருக்கிறதென்னும் புத்தியானது, ஆராய்ச்சியினுல் விட்டுப் போகும்போது, கானல் ஜலமும் பொய்ப் பொருளாவதுபோல, சரீரமிருக்கின்றது என்னும் புத்தி ஆராய்ச்சியினுல் விட்டுப்போக, சரீரமும் பொய்ப்பொருளாமென ஆராய்ந்தறிக.]

'நித்யமாய்', 'கேடில்லாததாய்' என்றது, கூறியது கூறலன்று; நித்யமாயிருத்தலும் கேடும் உலகத்தில் இருவகையாயிருத்தலின். உதாரணமாக, சாம்பலாய்ப் போய் மறைதலே அடைந்த சரீர(மு)ம், கேடுற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது; பிணி முதலானவற்ருேடு கூடி வேறுவகையாக மாறிப்போய் (உயிரோடு) உள்ளதான சரீரமும் கேடுற்றதாகச் சொல்லப் படுகின்றது. ஆகவே 'கேடில்லாததாய்', 'நித்யமாய்', என இருவகைத்தான கேட்டிலும் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்க. இப்படி ('நித்யமாய்' 'கேடில்லாததாய்' என்று) கூருு விட்டால், பூமி முதலானவை போல ஆத்மா நித்யமென்றும் தோன்றும்; அது [அவ்வாறு தோன்றுதல்] கூடாதென்று 'நித்யமாய்', 'கேடில்லாததாய்', எனக் கூறலாயினர்.

அறிதற்கு அரியதான = ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்க முடியாததான.

(ஆக்ஷேபம்): ஏன், ஆத்மா சாஸ்திரததினுலும், (அந்த சாஸ்திரத்திற்கு) முந்தி ப்ரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களினுலும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றதன்ருே, (எனில்)—

(ஸமாதானம்):— அப்படியன்று; ஆத்மா ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருத்தலின், அறிபவனுன் ஆத்மா நிச்சயமானவிடத்தன்ருே, (பொருள்களை) அறியப் புகுந்தவன் (அறிதற்குக் கருவியான) ப்ரமாணங்களைத் தேடுதல் கூடும். (ஒருவன்) முதலில் ஆத்மாவை 'நான் இன்னுன்' என்று நிச்சயிக்காமல், பின்பு ப்ரமேயங்களை [அறியப்படும் பொருள்களை] நிச்சயித்தற்பொருட்டுத் தலைப் படுவதில்லையன்ருே. ஆத்மாவென்பதோ ஒருவர்க்கும் தெரியாத

தன்று. ஆனால் முடிவான ப்ரமாணமாகிய ச்ருதியானது அதன் தன்மையல்லாததை, [அதாவது-ஆத்மா, கர்த்தா என்பது முதலானவற்றை] (அதனிடத்து) ஏற்றுதலைமாத்திரம் நீக்குவதாயிருப்பதனாலே ஆத்மாவுக்குப் ப்ரமாணமாகின்றதே யன்றி, (முற்றிலும்) தெரியாத பொருளை (ப் புதிதாகத் தெரிவிப்பதனால் அன்று. அவ்வண்ணமே, "எது தெரிந்ததும் தெரியாததுமான ப்ரஹ்மமோ, எது ஆத்மாவோ, எங்குமுளதோ" (பி-2-4-1) என்று ச்ருதி (கூறுகின்றது)

ஆத்மா இவ்வாறு நித்யமாய், நிர்விகாரியுமாயிருத்தலால் நீ போர் செய்யக்கடவாய்: போரினின்றும் ஒழிதலைச் செய்யாதே (போர் செய்யாது நிற்கவேண்டாம்) என்று பொருள்.

இங்கு, யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப்படவில்லை இவன் [அர்ஜுனன்] (முந்தியே தானகப்) போர்புரியப் புகுந்தவனே, (பின்பு) சோக மோஹங்களால் தடுக்கப்பட்டுப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றான். ஆதலால் அவனுடைய (யுத்தத்திற்குத்) தடை (செய்து நிற்கின்ற சோக மோஹங்)களை நீக்குதல் மாத்திரம் பகவானால் செய்யப்படுகின்றது. ஆகவே, "போர்செய்யக் கடவாய்"என்பது அநுவாதமாத்திரமேயன்றி, விதி(த்தற்பொருளுடையது) ஆகாது. [அநுவாதம்-முன்னமே அமைந்துள்ள ஒன்றை யாதாயினும் ஓர் நிமித்தத்தால் பின்னும் கூறுதல்].

ஆத்மா அகர்த்தா

"கீதாசாஸ்திரமானது சோக-மோகம் முதலான ஸம்ஸார காரணங்களைப் போக்குதற்குப் பயன்படுவதல்லது. (அவற்றுள்) புகும்படி செய்வதன்று" என்ற இவ்விஷயத்திற்கு ஸாக்ஷிகளாய் உள்ள இரண்டு ருக்குகளைப் பகவான் (கடோபநிஷத்தினின்றும்) எடுத்தாளலானார்.

"யுத்தத்திலே பீஷ்மாதியர்கள் என்னால் கொல்லப் படுகிறார்கள்; நான் அவர்களைக் கொல்பவன்" என்று நீ நினைக்கிற இந்தப் புத்தி தவறே—எப்படி?—

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् ।
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥ १९ ॥

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஸ்சைனம் மன்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥ 19

19. எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ, எவன் இதனைக் கொல்லப்படுவதாக அறிகிறானோ; அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவர் ஆகார். (ஏனெனில்,) இது கொல்வது(ம்) இல்லை, கொல்லப் படுவது(ம்) இல்லை.

எவன் இப்பொழுது பேசிவருகின்ற இத்தேகியை, கொலைத் தொழிலைச் செய்வதாக அறிகின்றானோ; வேறு எவன் இதனை, சரீரம் கொல்லப்படுவதால் 'நான் கொல்லப்பட்டவன்' என் கொலைத் தொழிலுக்குச் செயப்படுபொருளாகக் கருதுகின்றானோ. —அவ்விருவரும், அவ்விவேகத்தால் ஆத்மாவை உணராதவர். உடலைக் கொல்லுதலால் 'நான் கொல்பவன், நான் கொல்லப் படுகிறவன்' என்று (நினைத்து), ஆத்மாவை 'நான்' என்னும் எண்ணத்திற்கு எட்டுவதாக அறிகிற அவர்கள், ஆத்மா இன்ன-தென்பதை ஆராய்ந்தறியாதவர்களென்க. ஏனெனில். இந்த ஆத்மா அவிகாரியாதலின் கொலைத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவு மாகாது, செயப்படுபொருளுமாகாது என்றபடி. (19)

ஆத்மா நிர்விகாரி.

ஆத்மா நிர்விகாரி யென்பது எப்படி?— இரண்டாம் மந்திரம் (விடை கூறுகின்றது):

न जायते म्रियते वा कदाचि-
न्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः ।
अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो
न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ २० ॥

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய: ।
அஜோ நித்ய: சாச்வதோऽயம் புராணோ ந ஹன்யதே ஹன்யமானே சரீரே ॥ 20

20. இது பிறப்பதில்லை: (ஒரு காலத்து) இறப்பதும் இல்லை; (ஒருகாலத்து) இருந்து மறுபடி இல்லாமற்போவதும் இல்லை; (ஒரு காலத்து இல்லாதிருந்து) மறுபடி இருப்பதும் இல்லை. பிற வாததாய், நித்யமாய், சாச்வதமாய் புராணமாயுள்ள இது, சரீரம் கொலையுண்ணும்பொழுது (தான்) கொல்லப்படுவதில்லை.

இது உண்டாகிறதில்லை: பொருள்களுக்கு உற்பத்தி என்னும் விகாரம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்க. அவ்வண்ணமே. இது இறப்பதுமில்லை. 'இறப்பதும் இல்லை' எனக் கடைசியாயுள்ள அழிவென்னும் விகாரம், மறுக்கப்படுகின்றது. 'ஒரு காலத்து' என்ற சொல்லை, ஒருகாலத்துப் பிறப்பது(ம்) இல்லை, ஒருகாலத்து இறப்பது(ம்) இல்லை என இவ்வாறு (ஆத்மாவுக்கு) ஸகல விகாரங்களையும் மறுத்த ('இல்லை' என்னும் ஒரே சொல்)-லோடு சேர்த்துக் கொள்க. இந்த ஆத்மா (முதலில்) இருத்தலென்னும் வினையைப் பெற்று, பின்பு மீண்டும் இல்லாமற் போதலை அடைவதில்லை யாதலின், இறப்பதில்லை; எது (ஒரு காலத்தில்) இருந்து, பின்பு இல்லாமற் போகின்றதோ, அது இறக்கின்றது என்று உலகத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. ('இறப்பதும் இல்லை) என்பதிலுள்ள) 'உம்' என்ற சொல்லினாலும் 'இல்லை' சொல்லினாலும். இந்த ஆத்மா சரீரம்போல (முதலில்) இல்லாதிருந்து. பின்பு இருத்தலைப் பெறுவதும் [பிறப்பதும்] இல்லை (எனவும் கொள்க). ஆதலின். (ஆத்மா) பிறப்பதில்லை. எது (முதலில்) இல்லாதிருந்து, பின்பு உண்டாகின்றதோ, அது பிறக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்மா இவ்வாறன்று; ஆதலின், பிறப்பதில்லை. (அது) இவ்வாறிருத்தலின், பிறவாததாம்; இறப்பதில்லையாதலின் நித்யமாயு மிருப்பதாம். முதலிலும் முடிவிலுமுள்ள விகாரங்களை மறுத்திடவே, ஸகல விகாரங்களும் மறுக்கப்பட்டவையாகின்றன; என்றாலும், இடைநின்ற விகாரங்களை, அந்தந்தச்சொற்கள் கொண்டே [வெளிப்படையாக] மறுத்தல் வேண்டுமென (இங்குக்) கூறாதொழிந்த அசைதல் முதலிய ஸகலவிகாரங்களின் மறுத்தலும் (கூறப்பட்டதாகவே) ஆகும்படி "சாச்வதமாய்" என்பது முதலாகக் கூறுகிறார்: சாச்வதமாய்எனத்தேய்தலாகிய விகாரம்மறுக்கப்படுகின்து. சாச்வதமாய் = எப்பொழும் உள்ளதாய்; (ஆத்மா) அவயவங்களைப் பெற்றிராமையால் தன் வடிவத்தில் தேய்வதில்லை; அன்றியும் குணக்குறைவால் குறைந்து போவதும் இல்லை; நிர்க்குணமாதலால். புராணமாய் எனத் தேய்தலுக்கு மறுதலையாகிய வளர்தல் என்னும் விகாரம் மறுக்கப்படுகின்றது: அவயவங்கள் அதிகரித்ததால் எது மிகுகின்றதோ, அது வளர்கின்றது எனவும், புதியது எனவும் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாத்மாவுக்கோ அவயவங்கள் இல்லையாதலின், (அது இப்பொழுதும் இனிமேலும் புதிதாக இருப்பது போல) முந்தியும் புதிதாகவே இருப்பதென்று புராணம் (எனப்படுகின்றது). (எப்பொழுதும் ஒரே நிலையையுடையதாதலின், அது) வளர்கின்றதில்லை யென்க. அவ்வாறே, சரீரம் கொலையுண்ணும்

பொழுதும், (அதாவது-சரீரம் தன்) நிலைமாறும்பொழுதும் (ஆத்மா) கொல்லப்படுவதில்லை, (அதாவது - தன்) நிலைமாறு வதில்லை. (கூறியது கூறல் (என்னும் குற்றம்) வாராமைக்காக, கொல்லுதல் என்பதை - இங்கு நிலைமாறுதல் என்ற பொருளில் நிற்பதாகக் கொள்க. (ஆத்மா) நிலைமாறுகின்றதில்லை என்றபடி.

இந்த மந்திரத்திலே, உலகத்துப் பொருள்களின் நிலைவேறு-பாடாகிய (பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், மாறுதல், தேய்தல், அழிதல் என்னும்) ஆறு பாவவிகாரங்களும் ஆத்மாவினிடத்து மறுக்கப்படுகின்றன. எவ்விதமான விகாரமும் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்பது வாக்கியத்தின் பொருள். இப்படியிருப்பதனால், "அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவராகார்" (2-19) என முந்தின மந்திரத்தோடு இதனைச் சேர்த்துக் கொள்க. (20)

ஞானி, கர்மங்களைத் துறக்கவேண்டியதாயிருத்தல்.

"எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ" (2-19) என்ற இம்மந்திரத்தால் (ஆத்மா) கொலைத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவும் செயப்படுபொருளும் ஆவதில்லை எனப் பிரதிஜ்ஞைசெய்து, "இது பிறப்பதில்லை" (2-20) என்ற இதனால் அவிகாரியாயிருத்தலை ஏதுவாகக் கூறி, பிரதிஜ்ஞை செய்த விஷயத்தை முடிக்கிறார்:

वेदाविनाशिनं नित्यं य एनमजमव्ययम् ।
कथं स पुरुषः पार्थ कं घातयति हन्ति कम् ॥ २१ ॥

வேதாவிநாசினம் நித்யம் ய ஏனமஜமவ்யயம் ।
கதம் ஸ புருஷ: பார்த்த கம் காதயதி ஹந்தி கம் ॥ *21*

21. எவன் இதனை அழிவற்றதாய், நித்யமானதாய், பிறவாத-தாய், குறைபாடில்லாததாக அறிகிறானோ, அப்புருஷன், பார்த்த! எப்படி யாரைக்கொல்லும்படி செய்கிறான்? யாரைக் கொல்கிறான்?

முந்தின மந்திரத்தால் லக்ஷணம் கூறப்பெற்ற இதனை [ஆத்மாவை], அழிவற்றதாய் கடைசியாயுள்ள (அழிவென்னும்) பாவவிகாரமற்றதாய், நித்யமானதாய்=(தன்) நிலைதிரிதல் இல்லாததால், பிறவாததாய் குறைபாடில்லாததாக=பிறத்தலும் தேய்தலும் இல்லாததாக எவன் அறிகிறானோ, அந்த அதிகாரி புருஷனான ஞானி, எவ்விதத்தால் கொலைத்தொழிலைச் செய்கிறான்?

எப்படித்தான் கொல்பவனை ஏவுகிறான்? ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்வதில்லை, ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்லும்படி செய்வதுமில்லை என இரண்டிடத்திலும் எதிர் மறையே பொருள்; வினுப்பொருள் பொருந்தா)து, மேலே விடை இல்லா)மையால். (கொலைத்தொழிலை மறுத்தற்குக் கூறிய) காரணமானது [ஆத்மா நிர்விகாரியென்பது], (மற்றைய தொழில்களை மறுத்தற்கும்) ஒப்ப நிற்றலின், ஞானிக்கு ஸகல கர்மங்களையும் மறுத்தலே (இப்)பிரகரணத்தின் பொருளாகப் பகவானுற் கருதப்பட்டுள்ளது; கொல்லுதலின் மறுப்போ, உதாரணத்திற்காகக் கூறப்பட்டதாம்.

(ஆக்ஷேபம்) :—ஞானிக்குச் செய்தொழில் இல்லாமற் போவதற்கு, பகவான், எத்தகைய சிறப்புக்காரணத்தைக் கண்டு "அவன் எப்படிக் கொல்கிறான்?" எனச் செய்தொழில்களை மறுக்கிறார்?

(ஸமாதானம்) ;—ஏன்! ஆத்மா அவிகாரியாயிருத்தல், செய் தொழில்களெல்லாம் இல்லாமற்போவதற்குச் சிறப்புக்காரண மாக (முன்னமே) கூறப்பட்டுள்ளதே.

(ஆக்ஷேபம்) : கூறப்பட்டுள்ளது உண்மைதான். ஆனால் அது சிறப்புக்காரணமாகாது; அவிகாரியான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஞானி வேருனவனுகலின் என்பது, ஒருதூணை, அசைதல் முதலிய விகாரமற்றதாக அறிந்தவனுக்குத் தொழில் உண்டாவதில்லையென்பது இல்லையே யெனின்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; ஞானியே ஆத்மாவாக இருத்தலின், ஞானியாயிருத்தலென்பது உடல் முதலியவற்றின் சேர்க்கைக்கு அன்று. ஆதலின், பரிசேஷாநுமானத்தால், ஞானி-யானவன் (உடல் முதலியவற்றின்) சேர்க்கையல்லாத அவி-காரியான ஆத்மா என(அமையும்; அமைய)வே, அந்த ஞானிக்குச் செய்தொழில்கள் நிகழ்வதில்லையாதலின் "அவன் எப்படிக் கொல் கிறான்?" என்னும் மறுப்பு ஏற்கு மென்க. உதாரணமாக, (ஆத்மாவினின்றும்) புத்திவ்ருத்தியை வேருகப் பகுத்தறிய மாட்டாத அஜ்ஞானத்தால் — அவிகாரியாயேயிருக்கும் ஆத்மா, புத்தி முதலியவற்ருற் கவரப்பட்ட ஒசை முதலிய பொருள்களை உணர்வதாகக் கற்பனைசெய்யப்படுகின்றது. இவ்வண்ணமே, ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறிகிற புத்திவ்ருத்தியாகிய

பொய்ம்மையேயான அஜ்ஞானத்தால் — உண்மையில் நிர்விகாரி-யேயான ஆத்மா, ஞானியாகக் கூறப்படுகின்றது. ஞானிக்குத் தொழில் ஏற்காதென்று உரைத்தலின், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப் பட்ட கர்மங்களெல்லாம் அஜ்ஞானிக்கு விதிக்கப்பட்டவை [ஏற்பட்டவை] எனப் பகவானுடைய நிர்ணயமென்று தெரிகின்றது.

அஜ்ஞானிக்கே கர்மங்கள்

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், ஞானமும் அஜ்ஞானிக்கே விதிக்கப்படுகின்றது; முன்னமே ஞானம் கைகூடப்பெற்றவனுக்கு (மீண்டும்) ஞானத்தை விதித்தலென்பது அரைத்ததை அரைப்பதுபோலப் பயனில்லையாதலின். அப்படியிருக்க, "அஜ்ஞானிக்குக் கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றனவேயன்றி, ஞானிக்கு அல்ல" என்னும் வேறுபாடு கூடாதெனில்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; (அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களை அஜ்ஞானி) செய்யவேண்டியது உண்டு, (ஞானி செய்யவேண்டியது) இல்லை" என்னும் வேறுபாடு கூடுமாதலின். அக்நிஹோத்ரம் முதலிய விதிகளின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின், அனேக ஸாதநங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு அநுஷ்டிக்கவேண்டியதான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்கள், "நானே கர்த்தா, (இது) எனது கடமை" என்னும் இத்தகைய அறிவுடைய அஜ்ஞானிக்கு எப்படிச் செய்யவேண்டியன ஆகின்றனவோ, அப்படி, "இது பிறப்பதில்லை" (2–20) என்பது முதலாக ஆத்மா இன்னதென்று (உணர்த்துகின்ற) விதிகளின் பொருளைக் கண்டறிந்தபின், (ஞானிக்கு) ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதாவதில்லை: ஆனால், "நான் கர்த்தா அன்று, நான போக்தா அன்று" என்பது முதலாக ஆத்மா ஏகமெனவும் அகர்த்தாவெனவும் ஆகிய இவை போன்ற விஷயங்களின் நிச்சய அறிவைக்காட்டிலும் வேறு (அறிவு) உண்டாவதில்லை என, இவ்வேறுபாடு கூடு மென்க.

மற்று, எவன் ஆத்மாவை "நான் கர்த்தா" என்று அறிகிறானோ, அவனுக்கு "நான் இது செய்யவேண்டும்" என்னும் எண்ணம் அவசியம் உண்டாகும். அதற்கு ஏற்ப, அவன் கர்மத்திற்கு) அதிகாரியாகிறான் என அவனைப் பற்றி கர்மங்கள்,

---

25. ராமன் கிருஷ்ணன் என்ற இருவருள் 'இவன் ராமனல்லன்' என்றால், 'இவன் கிருஷ்ணன் என்பது' பரிசேஷாநுமானம். [பரிசேஷம் ஒழிப்பு]

விதிக்கப்படுகின்றனவாம்). அ(ப்படிப்பட்ட)வன் அஜ்ஞானியே; "அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவராகார்" (2-19) என்னும் திருவாக்கினுலும், சிறப்பித்துக்கூறியுள்ள ஞானிக்கு "அவன் எப்படி கொல்கிருன்?" என்று கர்மத்தை மறுக்குந் திருவாக்கினுலும் என்க. ஆகவே, அவிகாரியான ஆத்மாவைக் காண்கின்ற ஞானிக்கும், முக்தி (பெற) விரும்புவோனுக்கு ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலிலேதான் அதிகாரம். ஆதலால்தான், பகவான் நாராயணன் ஸாங்க்யர்களான ஞானிகளையும், கர்மிகளான அஜ்ஞானிகளையும் (தனித்தனியே) பிரித்து "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும், கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்" (3-3) என (முறையே) இரண்டு நிஷ்டைகளை உணர்த்துகிருர். அவ்வண்ணமே வ்யாஸ பகவான் "இனி, இவ்வழிகள் இரண்டாயுள்ளன" (மோ 24-6) என்பது முதலாக(த் தமது) புத்திரனுக்குக் கூறுகிருர். அப்படியே, "கர்மமார்க்கமே முந்தியது, துறவே பிந்தியது" என(வும் அதே ஸந்தர்ப்பத்திற் கூறுவர்). பகவான், அகங்காரத்தால் மனம் மயங்கி உண்மையுணராதிருப்பவன் 'நான் கர்த்தா' எனக் கொள்கிருன்"; உண்மையுணர்ந்தவனே நான் (ஒன்றும்) செய்கிறவனில்லை' (எனக் கொள்கிருன்)" (3-27-28) என இதே வேறுபாட்டை அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டுவர். அவ்வாறே, "ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஸுகமாகத்) தங்கியிருக்கிருன்" (5-13) என்பது முதலியவற்றை (எடுத்துக்காட்டுவர்).

நிர்விகாரியான ஆத்மாவின் ஞானம், உண்டாகக் கூடியது தான்.

(ஆக்ஷேபம்) :—இனி, தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணியுள்ள சிலர், "எத்தகைய ஞானமுண்டானல், ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலென்பது விதிக்கப்படுகின்றதோ, (அத்தகைய ஞானம், அதாவது-) "நான் - (உலகிலுள்ள) பொருள்களுக்கு உரிய பிறப்பு முதலிய (ஆறு) விகாரங்களும் இல்லாமல் நிர்விகாரியாய், அகர்த்தாவாய், ஏகமாயிருக்கும் ஆத்மா" என்னும் ஞானம் ஒருவனுக்கும் உண்டாகாது" என்று கூறுகிருர்கள்.

(ஸமாதானம்) :—அது சரியன்று; "இது பிறப்பதில்லை" (2-20) என்பது முதலான சாஸ்திரத்தின் உபதேசம் வீணாய்விடுமாதலின், சாஸ்திர உபதேசத்தின் வல்லமையினுல்—'தருமமென்பதும், அதர்மமென்பதும் உண்டு' என்ற ஞானமும், (ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகர்மங்களைச்) செய்கிறவனுக்கு (ஸ்வர்க்கலோகத்திலே ஸுகம் அநுபவிக்கத் தக்கவாறு உண்டாகும்)

வேறொரு உடலைப் பற்றிய ஞானமும் எப்படி உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே சாஸ்திரத்தால் — 'அந்த ஆத்மாவே நிர்விகாரி யாக, அகர்த்தாவாக, ஏகமாக, மற்றும் இவை போன்றதாக உள்ளது' என்ற ஞான(மு)ம் ஏன் உண்டாகாதென்று அவர்களையே கேட்கவேண்டும்.

(பிரதிவாதியின் மறுமொழி) :—(ஆத்மா) புலன்களுக்கு எட்டாததாதலின் என்றால்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; "(ஆத்மா) மனத்தினாலேயே காணத்தக்கது" (பி-4 4-19) என்னும் சுருதியினாலென்க. சாஸ்திர உபதேசத்தாலும், ஆசார்ய உபதேசத்தாலும், மனமும் இந்திரியங் களுமாகிய இவற்றின் அடக்கத்தாலும் மற்றும் இவை போன்ற வற்றாலும் பரிசுத்தமாய்த் தெளிந்த மனம், ஆத்மாவைக் காண்பதற்குக் கருவியானது. அவ்வாறாக, அதனை [ஆத்மாவை]த் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு அநுமானமும்[1] சாஸ்திரமும் இருத்தலால், ஞானம் உண்டாகாதென்றல் ஆராய்ச்சியில்லாமையா மென்க.

ஞானியானவன் ஞானயோகத்தை நாடவேண்டும்.

ஞானம் - உண்டாகுமளவிலே, அதற்கு எதிராகிய அஜ்ஞானத்தைத் தவறாமல் போக்குமென்பதை (யாவரும்) ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். அந்த அஜ்ஞானமும், "நான் கொல்பவன், (நான்) கொல்லப்படுபவன்" என்(று நினைக்)கின்ற "அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவராகார்" (2-19) என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்திலோ, ஆத்மாவைக் கொலைத்தொழிலுக்கு (இயற்று தற்)கர்த்தா வென்றாலும், செயப்படு பொருளென்றலும் ஏவுதற் கர்த்தா வென்றலும் அஜ்ஞானத்தாலானவையாக உணர்த்தப் பட்டன. அது — (அப்படி ஆத்மாவைக்) கர்த்தாவென்றலும், இன்னும் இத்தன்மையது என்றதும் அஜ்ஞானத்தாலானவை யென்பது, எல்லாத்தொழில்கட்கும் ஸமானமாம்; ஆத்மா நிர்விகாரியாதலால். விகாரியான கர்த்தாவன்றோ தனக்குச் செயப்படுபொருளான வேறொன்றை 'செய்' என்று ஏவுவது. ஆதலால் (தான்), பகவான் வாஸுதேவன் ஞானிக்குக் கர்மங்களிலே அதிகாரமின்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு, ஞானி எல்லாத்தொழில்களிலும் வேறுபாடின்றி (இயற்றுதற்)

1. இந்த அநுமானம் வருமாறு:— பிறப்பு, இறப்பு, கர்த்தாவாயிருத்தல் முதலியது ஆத்மாவைச் சேர்ந்தது அன்று; விகாரமாதலால், மற்றைய விகாரங்கள் போல—(ஆ).

கர்த்தாவாகவும் ஏவுதற்கர்த்தாவாகவும் ஆதலாகிய இதனை "எவன்...........அப்புருஷன் எப்படி" 2-21 என்பது முதலாக மறுக்கிறார்.

(வினா) :—ஆனால், ஞானிக்கு எதில்தான் அதிகாரம் என்பது? [அவன் செய்யவேண்டியது தான் என்ன ?]—

(விடை) ;— "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு" (3-3) என்ற இது முன்னமே கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றை (பகவான்), "(அடக்கமுள்ள தேகியானவன்) மனத்தால் ஸகல கர்மங்களையும் (துறந்து ஒன்றுஞ் செய்யாதவனும், செய்விக்காதவனுமாய், ஒன்பது வாசல் பட்டணமான சரீரத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்)" (5-13) என்பது முதலாக ஸகலகர்மங்களையுந் துறத்தலைக் கூறுவர்.

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால், 'மனத்தால்' என்னும் சொல்லினால் வாக்கினாலும் சரீரத்தாலுஞ் செய்யப்படுந் தொழில்களைத் துறத்தலென்பது இல்லை எனின்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று, 'ஸகலகர்மங்களையும்' என விசேஷித்திருப்பதனால்.

(ஆக்ஷேபம்) :—மனத்திற்கு உரிய ஸகலகர்மங்களை மாத்திரம் (என்பது, அதற்குப் பொருள்) எனில்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; வாக்கின் தொழில்களும், சரீரத்தின் தொழில்களும் மனத்தின் தொழிலை முன்னிட்டு நிற்றலால், மனத்தின் தொழில் நிகழாதவிடத்து (அந்த வாக்-சரீரங்களின்) தொழில்களும் நிகழாமையின்.

(ஆக்ஷேபம்) :—சாஸ்திரத்திற் கூறிய வாக்சரீர கர்மங்களுக்கு காரணமாயுள்ள மானஸகர்மங்களைத் தவிர, மற்றைய ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்திடவேண்டும் (என்பது, 'ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து' என்பதற்குப் பொருள்) எனில்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; "ஒன்றும் செய்யாதவனும் செய்விக்காதவனுமாய்" (5-13) என்னும் விசேஷத்தினால்.

(ஆக்ஷேபம்) :— ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறியதான இ(ந்த விஷயமான)து, சாகும் நிலையிலிருப்பவனுக்குத் தான்; உயிரோடிருப்பவனுக்கு அன்று எனில்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; "ஒன்பது வாயில் பட்டண மான சரீரத்திலே தங்கியிருக்கிறான்" (5-13) என்னும் விசேஷணம் பொருந்தாமையின். இறந்தவன் ஸகலகர்மங்களையுந்துறந்து அந்த சரீரத்திலே தங்கியிருத்தலென்பது கூடாதன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்) :— (ஸகல கர்மங்களையும்) தேகத்திலே ஸந்யஸித்து,[1] (ஒன்றும்) செய்யாதவனும் செய்விக்காதவனுமாய் (ஸுகமாகத்தங்கியிருக்கிறான்) எனச்சேர்க்க வேண்டுமேயன்றி 'தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்' எனச் சேர்க்கப்படாது எனில்,—

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; 'ஆத்மா நிர்விகாரி என்று எங்கும் [சுருதி ஸ்மிருதிகளில்] தேற்றமாகக் கூறியிருத்தலாலும், தங்கியிருத்தல் என்னும் தொழில் ஒரு இடத்தை வேண்டி நிற்றலாலும், துறத்தல் என்னும் தொழில் அதனை வேண்டாமை யாலு(ம் என்பதா)ம்; 'ஸம்' (என்னும் உபஸர்க்கத்தை) முன் நிற்கப் பெற்றுள்ள 'ந்யாஸம்' என்னும் சொல்லோ, துறத்தல் என்னும் பொருளை யுடையதேயன்றி 'வைத்தல்' என்னும் பொருளையுடையதன்று (என்பதையும் காண்க).

ஆதலால், கீதாசாஸ்திரத்திலே, ஆத்மஞானமுடையவனுக்குத் துறவிலே தான் அதிகாரம், கர்மத்திலே அன்று' என்று (பகவான் கூறுவதை) ஆங்காங்கு மேலே ஆத்ம ஞான(த்தை உணர்த்தும்) பிரகரணத்திலே எடுத்துக் காட்டுவோம். (21)

ஆத்மா நிர்விகாரியாயிருக்கும் விதம்

இனி, எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பேசுவோம். ஆத்மாவுக்கு அழிவு இல்லை என்று அங்கே[கீழ்] பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. அது எது போலவென்பது?—(விடை) கூறப் படுகின்றது :

1. பிரதிவாதிபக்ஷத்திலே 'ஸந்யஸித்து' என்பதற்கு 'வைத்து' என்று பொருள் ஸகல கர்மங்களையும் தேகத்திலே வைத்து — ஸகலகர்மமும் உடலைச் சேர்ந்தவையேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்தன வல்ல என உணர்ந்து. வாதி பக்ஷத்திலோ, 'ஸந்யஸித்து' என்பதற்கு = 'துறந்து' என்று பொருள்.

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही ।।२२

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா விஹாய நவானி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி ।
ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணான்யன்யானி ஸம்யாதி நவானி தேஹீ ॥ 22

22. *எப்படி ஒரு மனிதன் பழைய ஆடைகளைக் கழித்து வேறு புதிய ஆடைகளை எடுத்துக்கொள்கின்றானோ, அப்படியே தேகியானது பழைய உடல்களைக் கிழித்து வேறு புதிய உடல்களை அடைகின்றது.*

உலகத்திலே எப்படி மனிதன் இற்றுப்போன வஸ்திரங்களைக் கழித்து, வேறு புதிய வஸ்திரங்களைக் கைக்கொள்ளுகிறானோ, அது போலவே, தேகியான ஆத்மா (மூப்பு முதலியவற்றால்) நொய்ந்து போன உடல்களைக் கழித்துவிட்டு, (அந்த) மனிதன்போல விகாரமேயில்லாமல் [மாறுபாடில்லாமலே] புதிய சரீரங்களைப் பெறுகின்றது என்பது பொருள்.

ஏன் (ஆத்மாவுக்கு) விகாரமே இல்லையென்பது?—(பகவான்) கூறுகிறார்:

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
न चैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ।। २३ ।।

நைநஞ் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: ।
ந சைனம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத: ॥ 23

23. *இதனை ஆயுதங்கள் வெட்டா : இதனை நெருப்பு எரிக்கா; இதனை நீரும் நனைக்கா : இதனைக் காற்று(ம்) உலர்த்தா.*

பிரகிருதத்தில் பேசிவரும் இந்தத் தேகியை ஆயுதங்கள் வெட்டா : (ஆத்மாவுக்கு) அவயவங்கள் இல்லையாதலின், வாள் முதலிய ஆயுதங்கள் உறுப்பு உறுப்பாகப் பிரிந்திடுதலைச் செய்ய மாட்டா. அப்படியே இதனை நீரும் நனைக்கா; நீருக்கோ, அவயவங்களாலாகிய பொருளை நனையும்படி செய்து அ(வ்வ)வயவங்களைப்

பிரித்திடச்சக்தியுண்டு. அது, அவயவங்களாலாகியதல்லாத ஆத்மாவினிடத்து நிகழாது. அவ்வண்ணமே, காற்றானது ஈரமுள்ள பொருளை ஈரத்தையுலர்த்தி அழிக்கின்றது. இந்த ஆத்மாவையோ (அக்)காற்றும் உலர்த்தாது. (23)

இவ்வாறிருத்தலின்,

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ॥ २४ ॥

அச்சேத்யோऽய-மதாஹ்யோऽய-மக்லேத்யோऽசோஷ்ய ஏவ ச ।
நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்த்தாணு-ரசலோऽயம் ஸநாதன: ॥ 24

24. இதனை வெட்டமுடியாது : இதனை எரிக்கமுடியாது : நனைக்க முடியாது : உலர்த்தவும் முடியாது. இது நித்திய மானது : எங்கும் உள்ளது : நிலையானது : அசைவற்றது : எப்பொழுதும் உள்ளது.

ஒன்றை ஒன்று அழிக்கக் காரணமான வாள் முதலிய பொருள்கள் இந்த ஆத்மாவை அழித்தற்கு வல்லன அல்ல; ஆதலால், இவ்வாத்மா நித்யமானது. நித்யமாதலால் எங்கும் உள்ளது. எங்கும் உள்ளதாதலால், தூண்போல நிலையான தென்பதாம். நிலையானதாதலால், அசைவற்றது: ஆகவே, எப் பொழுதும் உள்ளது: பழமையானது. ஒரு காரணத்தால் உண்டான புதியதன்று, என்றபடி,

"இது பிறப்பதில்லை: இறப்பதும் இல்லை" (2–20) என்று தொடங்குகின்ற ஒரு சுலோசத்திலுலே ஆத்மா நித்யமென்றும், நிர்விகாரியென்றும் கூறப்பட்டிருக்க, "அங்கு [2-21, 22,23,24.] ஆத்மாவைப்பற்றி யாதொன்றே சொல்லப்படுகின்றதோ, அது இந்தச் சுலோக அர்த்தத்திலும் விசேஷமாக இல்லை. சிறிது பொருளினாலும் மீண்டும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது" எனறு இந்த [2-21,22,23,24] சுலோகங்களுக்குக் கூறியது கூறலைக் குற்றமாகக் கொண்டு வரப்படாது. (ஏனெனில்,) ஆத்மா என்னும் பொருளை அறிதல் அரிதாலின், 'ஒரு சிறிதுந் தெளிவாய்ப் புலப்படாத உண்மையானது ஸம்ஸாரிகளுடைய புத்திக்கு எப்படியாவது எட்டி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்க வேண்டும்' என்று பகவான்

வாஸுதேவன் மீண்டும் மீண்டும் (விஷயத்தை) வருவித்துக் கொண்டு, அதே பொருளை வேறு சொற்களால் உணர்த்துகின்றார்

துக்கித்ததற்கு இடமே இல்லை

அன்றியும்,

अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।

तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २५ ॥

அவ்யக்தோऽய-மசிந்த்யோऽய-மவிகார்யோऽய-முச்யதே ।
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நாநுசோசிதுமர்ஹஸி ॥ 25

25. இது புலப்படாதது; இது நினைக்கமுடியாதது; இது விகாரப்படாதது (என்று வேதங்களால்) கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், நீ இதனை இவ்வாறு தெரிந்து கொண்டு, வருந்த வேண்டாம்.

இந்த ஆத்மா ஸகல இந்திரியங்கட்கும் எட்டாதிருத்தலின் புலப்படாதது. ஆதலால்தான் இது நினைக்கமுடியாதது; எது இந்திரியங்கட்கு எட்டுகின்றதோ அதுவன்றோ நினைப்பிற்கு எட்டுவதாகும்? இந்த ஆத்மாவோ இந்திரியங்கட்கு எட்டாமையால் நினைக்கமுடியாததாம். விகாரப்படாதது = எப்படிப் பாலானது மோர்ப்பிரையிடுதல் முதலியவற்றால் வேறுபடுகின்றதோ, அப்படி இவ்வாத்மா (விகாரப்படுவது) அன்று. (ஆத்மாவுக்கு) அவயவங்கள் இல்லையாதலாலும், அவிகாரியாம். அவயவமில்லாததென்றும் விகாரப்படுந்தன்மையதாய்க் காணப்படவில்லையன்றோ? இவ்வாத்மா அவிகாரியாதலின் விகாரப்படாததாம் (என்று) சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே, கீழ்க் கூறியபடி இந்த ஆத்மாவை அறிந்துகொண்டு, "நான் இவர்களைக் கொல்பவன், இவர்கள் என்னால் கொல்லப்படப்போகிறார்கள்" என்று நீ வருத்தப்படத்தகாது. (25)

(பகவான் அர்ஜுனனுடைய சோகத்தைப் போக்குதற்காக) ஆத்மா அநித்யமென்று ஒப்புக்கொண்டு, இதனைக் கூறுகிறார் :

अथ चैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।
तथापि त्वं महाबाहो नैवं शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

அத சைனம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மன்யஸே ம்ருதம் ।
ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைவம் சோசிது-மர்ஹஸி ॥ 26

26. ஒருகால் நீ இதனை என்றும் பிறப்பதும், என்றும் இறப்பதுமாக எண்ணினாலும், உயர்தோளா! நீ இவ்வாறு துக்கிக்கவேண்டாம்.

'ஒரு கால்' என்றது-(பிறர் மதத்தை) அங்கீகரித்தற்பொருளது; இப்பொழுது பேசிவரும் ஆத்மாவானது, பற்பல உடல்கள் உண்டாகுந்தோறும் பிறந்து பிறந்து வருகிறதென்றும், அவ்வாறே அஃதந்த் (உடல்கள்) அழியுந்தோறும் இறந்து இறந்து போகிறதென்றும் ஸாமான்ய ஜனங்கள் எண்ணுகிறபடி நீ நினைத்தாலும், உயர்தோளா! அவ்விதமாக ஆத்மா இருந்தாலும் நீ இவ்வாறு துக்கித்தல் தகாது; ஏனெனின், பிறப்புற்றதற்கு இறப்பும், இறப்புற்றதற்குப் பிறப்பும் என்ற இவை இன்றியமையாதனவன்றோ!

அப்படி (ஆத்மா அநித்யமென்று) இருந்தாலும்,

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர் த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச ।
தஸ்மா-தபரிஹார்யேऽர்த்தே ந த்வம் சோசிது-மர்ஹஸி ॥ 27

27. பிறந்ததற்கோ இறப்பு நிச்சயம்; இறந்ததற்குப் பிறப்பும் நிச்சயம். ஆதலின், தவிர்க்கமுடியாத விஷயத்திலே நீ துயரப்படுதல் தக்கதன்று.

பிறப்பெடுத்ததற்கு இறப்புத் தவறாமல் வரும்: இறந்ததற்கும் பிறப்புத் தவறாமல் வரும்: பிறப்பு, இறப்பு என்னும் விஷயங்கள் தவிர்க்கமுடியாதன; ஆதலால் தவிர்க்கமுடியாத விஷயத்திலே நீ சோகப்படுதல் தகாது. பிறப்புடையதற்கு இறப்பும் இறப்புடையதற்குப் பிறப்பும் இயல்பாயின என்றால், அது

(ஒருவராலும்) தவிர்க்கமுடியாத விஷயம். அந்தத் தவிர்க்க முடியாத விஷயத்திலே நீ சோகித்தல் கூடாது.

கார்ய - காரணங்களின் [நீர், நிலம் முதலியவற்றின்] சேர்க்கையாலாகிய பூதங்களைப்பற்றியும் நீ துயரப்படுவது சரியன்று; ஏனெனில்—

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥ २८ ॥

அவ்யக்தாதீனி பூதானி வ்யக்த-மத்யானி பாரத ।
அவ்யக்த-நிதனான்யேவ தத்ர கா பரிதேவனா ॥ 28

28. பூதங்கள் அவ்யக்தத்தை [காணப்படாமையை] ஆதியாகவும், காணப்படுதலை நடுவாகவும், காணப்படாமையை முடிவாகவுமே உடையன. பாரத! அவ்விஷயத்திலே புலம்புகை என்ன?

அவ்யக்தமெனினும், காணாமையெனினும், புலப்படாமை யெனினும் ஒக்கும். கார்யகாரணங்களின் சேர்க்கையாலாகிய புத்திரமித்திராதியரான பூதங்களுடைய ஆதியானது. (அவர்-களுடைய) உற்பத்திக்கு முன்பு காணாமையையுடையதாம். உற்பத்தியாயினவை, மரணத்திற்கு முன்னர் நடுவிலே [சிறிது காலம்] காணப்படுகின்றன. மீண்டும் அவைகள் காணாமையையே மரணமாகப் பெற்றுள்ளன; மரணத்திற்கு பின்பும் (அவை) காணாமையையே அடைகின்றன. [காணாமற்போகின்றன] என்று பொருள். அவ்வண்ணமே "காணாமையினின்று வந்தவன் மீண்டும் காணாமைக்கே சென்றனன் : அவன் உன்னைச் சேர்ந்தவ-னல்லன் : வீணாய் என்ன புலம்புதல்?" (ம - ஸ்திரீ – 2-13) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (முதலில்) காணப்படாமல், (பின்பு) காணப்பட்டு, (மறுபடியும்) மறைந்துபோகின்ற பிராந்தியான அந்தப் பூதங்களைப் பற்றி என்ன புலம்புகை? என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (28)

பிரகிருதத்தில் பேசிவருகின்ற இந்த ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது. (அப்படி அதனை அறியமுடியாதற்குக்) காரணமாயுள்ள மயக்கமானது (ஸகல ஜனங்களுக்கும்)

ஸமானமாயிருக்க, நான் உன்னை ஒருத்தனையே ஏன் பழிக்க வேண்டும்? இந்த ஆத்மாவை அறிதல் கஷ்டமானதென்பது எப்படி?—(விடை) கூறுகிறார் :

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेनमाश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः ।
आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति श्रुत्वाप्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥२९॥

ஆஸ்சர்யவத் பச்யதி கஸ்சிதேனம் ஆஸ்சர்யவத்
வததி ததைவ சான்ய: ।
ஆஸ்சர்யவச்சைன-மன்ய: ச்ருணோதி
ச்ருத்வாப்யேனம் வேத ந சைவ கஸ்சித் ॥ 29

29. ஒருவன் இதனை ஆச்சரியமானதுபோலப் பார்க்கிறான்: அப்படியே வேறொருவன் (இதனை) ஆச்சரியமானதுபோலப் பேசுகிறான்: பின்னும் மற்றொருவன் இதனை ஆச்சரியமானது போலக் கேட்கிறான்: கேட்டும், ஒருத்தனும் இதனை அறிவதே இல்லை.

(ஒருவராலும் முன்) பார்க்கப்படாத ஒரு அற்புதமானது தற்செயலாய்ப் பார்க்கப்படுவது போல, ஒருவன் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான். அப்படியே வேறொருவன் இதனை ஆச்சரியம் போல் பேசுகிறான். மற்றொருவன் இதனை ஆச்சரியம் போலவே கேட்கிறான். கேட்டும், பார்த்தும் பேசியும் ஒருவனும் ஆத்மாவை உணர்வதேயில்லை.

அன்றி, (வேறு ஒருவரை வருமாறு): — ஆத்மாவைப் பார்ப்பவனும், சொல்பவனும், கேட்பவனும் (உலகத்தில்) ஆச்சரியம் போலாகிறார் [பிறரால் ஆச்சரியப்படத் தக்கவராகிறார்]. அப்படிப்பட்டவன் பல ஆயிரத்தில் ஒருவனேயாவன். ஆதலால், ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது என்று கருத்து.

இனி, (இந்த) ப்ரகரணத்தின் விஷயத்தை முடிக்கிறார் : (29)

**देही नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत ।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३० ॥**

தேஹீ நித்ய-மவத்யோSயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத !
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதானி ந த்வம் சோசிது-மர்ஹஸி ॥ 30

30. எல்லாருடைய சரீரத்திலுமுள்ள இந்தத்தேஹியானது, ஒரு பொழுதும் கொல்லமுடியாதது; ஆதலால், பாரத! நீ எந்தப் பூதங்களைப் பற்றியும் வருந்தத்தகாது.

பிராணிவர்க்கங்கள் எல்லாவற்றினுடைய சரீரங்கள் கொல்லப்பட்டாலும், இந்த சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவானது கொல்ல முடியாதது. ஆதலால், நீ பீஷ்மர் முதலான எந்தப் பிராணிகளைப் பற்றியும் வருந்துதல் தகாது. (30)

க்ஷத்திரியன் போர் புரிய வேண்டும்

'உண்மைப்பொருளை உற்றுநோக்குமிடத்துச் சோகமாயினும் மோகமாயினும் உண்டாகாது' என்று இங்குக் (2-30) கூறப்பட்டது. உண்மைப்பொருளை உற்று நோக்குமிடத்து மாத்திரமேயல்லாமல்,

**स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ ३१ ॥**

ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிது-மர்ஹஸி ।
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச் ச்ரேயோSன்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே॥31

31. ஸ்வ [உன்] தருமத்தை நோக்கும்பொழுதும், நீ பின்னிடவேண்டாம்; ஏனெனில், நியாயமான யுத்தத்திலும் நன்மையானது க்ஷத்திரியனுக்கு வேறு இல்லையன்றோ!

நீ 'யுத்தம் க்ஷத்திரியதருமம்' என்பதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்து, க்ஷத்திரியனுக்கு இயல்பா யமைந்த, அதாவது-உனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள (யுத்தமாகிய இந்தத்) தருமத்தினின்றும் பின்னிடுதல் தகாது. அந்த யுத்தமோ,

பூமியை ஜயிப்பதன் மூலமாகத் தருமத்திற்கும் குடிகளைக் காத்தற்கும் பயன்படுவதால், நியாயத்தை விட்டு நீங்காத சிறந்த தருமமாம். அந்த நியாயமான யுத்தத்தைக்காட்டிலும் க்ஷத்திரியனுக்கு நன்மையானது வேறு இல்லை; ஆதலால், (யுத்தத்தை விட்டுப் பின் வாங்குதல் சரியன்று). (31)

ஏன் அந்த யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது?—(விடை) கூறப்படுகின்றது :

यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ ३२ ॥

யத்ருச்சயா சோபபன்னம் ஸ்வர்க்கத்வார-மபாவ்ருதம் ।
ஸுகின: க்ஷத்ரியா: பார்த்த லபந்தே யுத்த-மீத்ருசம் ॥ 32

32. தற்செயலாய் நேர்ந்திருக்கின்றதும், திறந்துள்ள ஸ்வர்க்கவாசலுமான இத்தகைய யுத்தத்தைப் பாக்கியவான்-களான க்ஷத்திரியர்கள் பெறுகிறார்கள்.

விரும்பித்தேடாமலே தற்செயலாய் வந்திருப்பதும், திறந்-துள்ள ஸ்வர்க்க வாசலுமான[1] இப்படிப்பட்ட இந்த யுத்தத்தை எந்த க்ஷத்திரியர்கள் அடைகிறார்களோ, அவர்கள் பாக்கிய வான்கள் அல்லரா? (32)

இவ்வாறு, (யுத்தமானது உன்னுடைய) கடமையாயிருந்தும்

अथ चेत्त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ।
ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥

அத சேத் த்வமிமம் தர்ம்யம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி ।
தத: ஸ்வதர்மம் கீர்த்திஞ் ச ஹித்வா பாப-மவாப்ஸ்யஸி ॥ 33

1. யுத்தத்திலே இறக்கும் வீரர்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் உடனே கிடைக்குமாதலின், அவர்கட்கு அதன் கதவு எப்பொழுதும் திறந்திருக்கின்றதென்னலாம்.

33. இனி, இந்த நியாயமான யுத்தத்தை நீ செய்யாவிடில், அதனால் ஸ்வதருமத்தையும் புகழையையும் இழந்து பாவத்தை யடைவாய்.

இனி, தருமத்தை விட்டு நீங்காததும், (உனக்கு) விதிக்கப் பட்டதுமாகிய இந்த யுத்தத்தை நீ செய்யாமற்போனால், அதனால் (அதாவது -) அதனைச் செய்யாமையினால், நீ ஸ்வதருமத்தையும் விட்டு, சிவபிரான் முதலானோரை எதிர்த்தனலாகிய புகழையும் இழந்து பாபமொன்றையே அடைவாய். (33)

ஸ்வதருமத்தையும் புகழையும் கைவிடுதல் மாத்திரம் அன்று.

अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।
संभावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥

அகீர்த்திஞ்சாபி பூதானி கதயிஷ்யந்தி தேऽவ்யயாம் । 34
ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்த்திர்-மரணா-ததிரிச்யதே ॥

34. ஜனங்கள் உன்னுடைய அபகீர்த்தியையும் என்றைக்கும் சொல்லுவார்கள்; மதிப்பைப் பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்திலும் அதிகமாகும்.

ஜனங்கள் உன்னுடைய பழியையும் நெடுங்காலம் கூறு வார்கள். 'தர்மஸ்வபாவமுள்ளவன்', 'சூரன்' என இவ்வாறாக இத்தகைய குணங்களால் மதிக்கப் பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தி மரணத்திலும் அதிகமாகும்; மரணமானது அபகீர்த்தியினும் நல்லதாம் என்பது பொருள். (34)

மேலும்'

भयाद्रणादुपरतं मंस्यन्ते त्वां महारथाः ।
येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ ३५ ॥

பயாத்-ரணா-துபரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாராதா: ।
யேஷாஞ் ச த்வம் பஹுமதோ பூத்வா யாஸ்யஸி லாகவம் ॥ 35

35. மகாரதர்கள், உன்னை, பயத்தால் யுத்தத்தினின்று பின்வாங்கினவனாக நினைப்பார்கள். நீ எவர்களிடத்தில் பெருமை பெற்று (இருக்கிறாயோ, அவர்களிடத்தில் இப்பொழுது) சிறுமையைப் பெறுவாய்.

துர்யோதனன் முதலிய மகாரதர்கள், (பிராணிகளிடத்துள்ள) இரக்கத்தாலல்லாமல் கர்ணன் முதலானோர்களிடத்தில் அச்சத்தினால் நீ யுத்தத்தினின்றும் பின்வாங்குகிறாய்" என்று எண்ணுவார்கள். நீ எந்தத் துர்யோதனாதியர்களால் பல நற்குணங்களுடையவன் என்று இவ்வாறு நன்கு மதிப்பைப் பெற்று (இருக்கின்றாயோ, அவர்களிடத்தில்) மறுபடியும் சிறுமையைப் பெறுவாய். (35)

अवाच्यवादांश्च बहून्वदिष्यन्ति तवाहिताः ।
निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥ ३६ ॥

அவாச்ய-வா தாம்ஸ்ச பஹூன் வதிஷ்யந்தி தவாஹிதா: ।
நிந்தந்தஸ்-தவ ஸாமர்த்யம் ததோ து:க்கதரம் நு கிம் ॥ 36

36. உன் பகைவர்கள் உனது வலிமையை இகழ்பவராய், சொல்லத் தகாத பல சொற்களையும் சொல்லுவார்கள். அதனினும் அதிக துக்கமானது ஏதாவது உண்டோ?

உனது வல்லமையைப் பழித்து, சொல்லத்தகாத பழிச்சொற்களையும் பல பலவகையாக உனது பகைவர்கள் சொல்வார்கள். அப்படிப் பழியைப் பெறுவதாகிய துக்கத்தைக் காட்டிலும் அதிக கஷ்டமான துன்பம் வேறு இல்லை என்பது பொருள்.

இனி கர்ணன் முதலானோரோடு போர்புரிந்தால்,

हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ३७ ॥

ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்க்கம் ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே மஹீம் ।
தஸ்மா-துத்திஷ்ட்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிச்சய: ॥ 37

37. நீ கொலையுண்டாலோ, ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய்; ஜயித்தாலோ, பூமியை அநுபவிப்பாய். ஆதலால் கௌந்தேய! போர்புரிய உறுதிகொண்டு எழுந்திரு.

கொல்லப்பட்டால், ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவாய்: (அன்றி,) கர்ணன் முதலான சூரரை ஜயித்தால், பூமியை அநுபவிப்பாய். இருவிதத்தாலும் [வெற்றியாலும் தோல்வியாலும்] உனக்கு லாபந்தான் என்பது கருத்து. இப்படியிருத்தலின், போர்புரிய உறுதிகொண்டு "ஒன்று சத்துருக்களை வெல்லுவேன், அல்லது இறப்பேன்" என்னும் உறுதிகொண்டு போர்க்கு எழுந்திரு என்பது பொருள்.

இனி யுத்தம் ஸ்வதருமம் என்று இவ்வாறு போர்புரிகின்ற உனக்கு (நான் கூறுகின்ற) இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுக்கொள்.

सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ ३८ ॥

ஸுகது:க்கே ஸமே க்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ ।
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாப-மவாப்ஸ்யஸி ॥ 38

38. இன்பதுன்பங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஸமமாகப் பாவித்து, பின்பு போரைக் கூடு வாயாக. (நீ) இவ்வாறு செய்தால் பாவத்தை அடையமாட்டாய்.

ஸமமாகப் பாவித்து - விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கொள்ளாமல் என்பதாம். அவ்வாறே லாபநஷ்டங்களையும் வெற்றிதோல்வி களையும் ஸமமாக எண்ணிப் போரைக் கூடுவாயாக. (நீ) இவ்வாறு யுத்தம் செய்பவனாய் பாவத்தை யடையமாட்டாய். இந்த உபதேசம் இடையே வந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் நேர்ந்தது (என்று அறிக). (38)

யோகம்

உலகநடையான நியாயமானது (அர்ஜுனனுடைய) சோக மோகங்களைப் போக்குதற்காக "நீ ஸ்வ[உன்]தருமத்தை" (2-31) என்பது முதலான சுலோகங்களால் கூறப்பட்டது; ஆனால் (அது) முக்கியம் அன்று. பரம்பொருளைக் காட்டுதலே இங்கு எடுத்துக்

கொண்ட விஷயம். (கீழ் 2-20ல்) கூறப்பட்ட அதுவும் நூலின் விஷயத்தைப் பகுத்துக்காட்டும்பொருட்டு "இந்தப் புத்தி உனக்கு சொல்லப்பட்டது" (2-39) என முடிக்கப்படுகின்றது. இங்கு நூலின் விஷயத்தைப்பகுத்துக்காட்டினால் தான் "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும் கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்" (3-8) என மேலே (கூறுகின்ற) இருவகை நிஷ்டைகளைப்பற்றிய நூலானது (இனிதாகச்) செல்லும். விஷயத்தைப் பகுத்தலினால் கேட்பவரும் (நூற்பொருளை) எளிதாகத் தெரிந்து கொள்வார்கள் என்பதாம். ஆதலால், (பகவான்) அருளிச்செய்கிறார் :

एषा तेऽभिहिता सांख्ये बुद्धियोंगे त्विमां शृणु ।
बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥

ஏஷா தேடபிஹிதா ஸாங்க்யே புத்திர்-யோகே த்விமாம் ச்ருணு ।
புத்த்யா யுக்தோ யயா பார்த்த கர்மபந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி ॥ 39

39. இந்தப் புத்தியானது ஸாங்க்யவிஷயத்திலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், பார்த்த! நீ எந்தப் புத்தியைக்கூடி, கர்மமாகிய கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்வாயோ, (அந்த) இதனை [யோகபுத்தியை] யோகவிஷயத்திலே கேள் :

துன்பம், மயக்கம் முதலிய ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான தீங்கை [அஞ்ஞானத்தை] நேரே போக்குவதான இந்த ஞானமானது பரம்பொருளை உள்ளபடி ஆராயுமாறு உனக்கு(க் கீழே) சொல்லப்பட்டது. அ(ந்தஞானத்)தைப் பெறுதற்கு வழியாய், த்வந்த்வங்களை(ப் பாராட்டாது) தள்ளிவிட்டுப் பற்றில்லாமல் ஈச்வரனைத் தொழுதற் பொருட்டுச் செய்யும் கர்மா-நுஷ்டானமான கர்மயோகமும் ஸமாதியோகமுமாகிய யோகத்தைப் பற்றிப் பின்வரும் இப்புத்தியைக் கேள் :

அந்தப் புத்தியை விரும்பி நாடுதற்காக(ப் பகவான்) கொண்டாடுகிறார் : பார்த்த! நீ யோகத்தைப் பற்றிய புத்தியை யுடையவனாய், கர்மமேயாகிய தரும அதருமங்கள் என்ற பெயரை யுடைய அக்கட்டை நீக்கிக்கொள்வாய்; ஈச்வராநுக்கிரகத்தால் வரும் ஞானத்தைப் பெறுவதனாலேயே (அந்தக் கட்டை விலக்கிக் கொள்வாய்) என்பது கருத்து. (39)

யோகமே அபாயமில்லா வழி

(கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் அவச்யம் என்பதற்குக் காரணம்) இன்னும் ஒன்று (உண்டு) :

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ॥ ४० ॥

நேஹாபிக்ரம-நாசோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ।
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் ॥ 40

40. இதில் முயற்சி பாழாகாது : குற்றம் வராது. இந்த தருமத்தின் சொற்பமும்கூட (ஒருவனைப்) பெரிய பயத்தினின்றும் காக்கின்றது.

முக்திக்கு வழியாயுள்ள இந்தக் கர்மயோகத்தில், வேளாண்மை முதலியவற்றிற் போல முயற்சி பழுது படுகின்ற தில்லை. யோக விஷயத்தில் செய்யும் பிரயத்தினம் பயன் தவறுவ தில்லை [நிச்சயமாய்க்கிடைக்கும்] என்பது பொருள். அன்றியும் வைத்தியஞ் செய்வதிற்போல அனர்த்தமும் (நேரிடுதல்) இல்லை. மற்று, இந்த யோகத்தைச் சிறிது அநுஷ்டித்தலும் (ஒருவனைப்) பிறப்பு இறப்பு முதலாகிய ஸம்ஸார பயமான பெரிய பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது.

நிச்சய புத்தி ஒன்று தான், அநேக மன்று

ஸாங்க்யத்தைப்பற்றியும் யோகத்தைப் பற்றியும் கீழே கூறியுள்ள புத்தி லக்ஷணம் வருமாறு :

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन ।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥ ४१ ॥

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி-ரேகேஹ குருநந்தன ।
பஹுசாகா ஹ்யனந்தாஸ்ச புத்தயோऽவ்யவஸாயினும் ॥ 41

41. குருநந்தன! இங்கு நிச்சயத்தன்மையுடைய புத்தி ஒன்று தான். உறுதியற்றவர்களுக்கு, புத்திகளோ அளவில்லாதனவாய்ப் பல கிளைகளை உடையன.

ஏ! குருநந்தன! இந்த நல்வழியிலே உறுதித் தன்மையையுடைய புத்தி ஒன்று தான், (அது) சரியான ப்ரமாணத்தினின்றும் உண்டானமையால், பல கிளைகளையுடைய மற்றைய விபரீத புத்திகளை வரவொட்டாமல் தடுப்பது. ஆனால், எவைகள் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து செல்வதனால் ஸம்ஸாரம் முடிவில்லாமல் இடைவிடாது எப்பொழுதும் பரவி நிலைபெறுகின்றதோ; (சரியான) ப்ரமாணத்தால் உண்டாகும் விவேகபுத்தியினால் (எந்த) அளவிறந்த பேதபுத்திகள் ஒழிந்திட, ஸம்ஸாரமும் ஒழிந்திடுகின்றதோ; அந்த வேறான விபரீத புத்திகள் பல கிளைகளை உடையன: அதாவது - பல பேதங்களையுடையன. பல பிரிவுகளையுடைமையால், புத்திகளும் அளவிறந்தனவே. — எவர்கட்கு (இவை உள்ளன? எனில்) — உறுதியற்றவர்களுக்கு (சரியான) ப்ரமாணத்தால் உண்டான விவேக ஞானம் இல்லாதவர்களுக்கு என்றபடி. (41)

உலக வாழ்க்கையில் அழுந்தியவர்க்கு நிச்சயபுத்தி வராது.

எவர்கட்கு நிச்சயத்தன்மையுடைய புத்தி இல்லையோ அந்த

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।
वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ ४२ ॥

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम् ।
क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ ४३ ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयापहृतचेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ ४४ ॥

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்-யவிபஸ்சித: ।
வேதவாதரதா: பார்த்த நான்ய-தஸ்தீதி வாதின: 42

காமாத்மான: ஸ்வர்க்கபரா ஜன்மகர்ம-பலப்ரதாம் ।
க்ரியாவிசேஷபஹுலாம் போகைச்வர்யகதிம் ப்ரதி ॥ 43

போகைச்வர்ய-ப்ரஸக்தானாம் தயாபஹ்ருத-சேதஸாம் ।
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி: ஸமாதௌ ந விதீயதே ॥ 44

42, 43, 44. *அறிவீனர்கள் பார்த்த! வேதவார்த்தைகளில் பிரியமுடைவராய், வேறு (ஒன்றும்) இல்லை என்று கூறுபவராய், காமத்தன்மையராய், ஸ்வர்க்கத்தையே மேலாகக் கொண்டு, ஜன்மத்தையே கர்மத்தின் பயனாகக் கொடுப்பதும், போகத்தையும் செல்வத்தையும் அடையும் விஷயத்தில் சிறப்புக் கர்மங்கள் மிகுந்துள்ளதுமான யாதொரு இந்தப் புஷ்பித்த வார்த்தையைக் கூறுகிறார்களோ; அ(ந்)த (வார்த்தையி)னால் கவரப்பட்ட மனத்தினராய்ப் போகத்திலும் செல்வத்திலும் அழுந்தினவர்களுடைய மனத்தில் நிச்சயத்தன்மையதான புத்தி உண்டாவதில்லை.*

பூத்துள்ளமரம் போல நேர்த்தியானதாய்க் கேட்கும்பொழுது ரம்மியமானதாய் வாக்கியம் போல் தோற்றுவதான[1] *வார்த்தையை [கர்மகாண்ட வேதத்தை]ச் சொல்லுகிறார்கள். —எவர்கள்? — புத்தியில்லாதவர்கள், அவிவேகிகள் என்றபடி. (அவர்கள்) அநேக அர்த்தவாதங்களையும் [இதனை விரும்பியவன் இதனைச் செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற விதிகளின் புகழ்ச்சியையும்] பயன்களையும், (அவற்றைப் பெறும்) ஸாதனங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற வேதவாக்கியங்களில் பற்றுடையவர்: ஏ! பார்த்த! ஸ்வர்க்கம், பசு முதலிய பயன்களைப் பெறுதற்கு ஸாதனமான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறு இல்லையென்று சொல்லும் இயல்பினர்.* (42)

அவர்கள் பின்னும் காமஸ்வபாவர்கள் — காமத்தையே (யாவற்றினும்) மேலாகக் கொண்டவர்கள் என்றபடி; (அவர்கள்) ஸ்வர்க்கத்தையே மேலான புருஷார்த்தமாகப் பிரதானமாகக் கொண்டு, கர்மவிசேஷங்கள் மிகுந்ததும், ஸ்வர்க்கம், பசு, மக்கள் முதலிய பயன்களை மிகுதியாக எடுத்துக்காட்டுவதும், போகத்தையும் செல்வத்தையும் பெறும் விஷயத்தில் ஸாதனமுமான கர்ம விசேஷங்கள் நிரம்பியதாய், பிறப்பையே கர்மத்தின் பயனாகக்கொடுக்கின்ற அந்த வார்த்தையைக் "கூறுகிறார்கள்" எனக் கூட்டுக. அவ்வார்த்தையைச் சொல்லும் மூடர்கள் சம்சாரத்தில் சுழலுகிறார்கள் என்பது கருத்து. (43)

---

1. அழியாப் பயனை உணர்த்தும் வார்த்தையே வாக்கியமாவது: அழியும் பயனை உணர்த்துவது வாக்கியப்போலியாம் என்பது, இங்கே சொல்லுவான் குறிப்பு.—[ஆ.]

போகமும் ஸம்பத்தும் அவச்யமென அவற்றின் மேலேயே பிரியங்கொண்டு தன்மயமாய், கர்ம விசேஷங்கள் நிறைந்த அவ்வார்த்தையினால் மூடுண்ட விவேகபுத்தியையுடைய அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்திலே, (அதாவது -) ஜீவனுடைய போகத்தின் பொருட்டு ஸகல (போகவிஷய)மும் செரிந்து கிடக்கின்ற மனத்திலே, ஸாங்க்யத்திலாயினும் யோகத்திலாயினும் நிச்சயத்தன்மையுள்ள புத்தி, உண்டாகமாட்டாது.

யோகிக்கு உரிய உபதேசம்

எவர்கள் இவ்வாறு விவேகபுத்தியில்லாதவரோ, அந்தக் காமஸ்வபாவமுடையவர்க்கு (வரும்) பயன் இன்னதென்று கூறுகிறார் :

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥ ४५ ॥

த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுன ।
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸத்தோ நிர்யோகக்ஷேம
ஆத்மவான் ॥ 45

45. வேதங்கள் முக்குணங்களையும் (தாம் கூறும்) விஷயங்களாக உடையன. அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களற்றவனாகவும், த்வந்த்வங்களற்றவனாகவும், எப்பொழுதும் ஸத்துவத்திலேயே நிற்பவனாகவும், யோக க்ஷேமமில்லாதவனாகவும், ஜாக்கிரதையுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

வேதங்களால் உணர்த்தப்படும் விஷயம் முக்குணங்களாலாகிய ஸம்ஸாரமாம் ஆனால் அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களும் அற்றவனாய் இரு : ஆசை நீங்கியவனாய் இரு என்பது பொருள். இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமும் ஒன்றிற்கொன்று எதிரியுமான இரண்டு பொருள்கள் த்வந்த்வமென்னுஞ் சொல்லால் கூறப்படுவன; (நீ) அவற்றினின்றும் நீங்கியவனாய் இரு. எப்பொழுதும் ஸத்துவ குணத்தைச் சார்ந்தவனாய் இரு. யோகம்-ஸம்பாதியாததை ஸம்பாதித்தல்; க்ஷேமம் - தேடினதைக் காப்பாற்றுதல்; யோக க்ஷேமங்களை முக்கியமாகக் கொண்டவன் நன்மையை [முக்தியை] நாடுதல் அருமையாதலின்,

அவ்வண்ணமே யோகக்ஷேமத்தை (நாடுதல்) இல்லாதவனாய் இரு. ஜாக்கிரதையுடையவனாக இரு. நீ ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் பொழுது (கைக்கொள்ளவேண்டிய) உபதேசம் இதுவாகும். (45)

கர்மயோகம்.

வேதங்களிற் கூறிய ஸகலகர்மங்களினுடைய அளவற்ற பயன்கள் எல்லாம் விரும்பப்படாதனவானால், அவை [அந்தக் கர்மங்கள்] எதற்காக ஈச்வரனுக்கென்று [நிஷ்காமமாக] அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பது? — (விடை) கூறுவோம், கேள் :

यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके ।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ ४६ ॥

யாவாநார்த்த உதபானே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।
தாவான் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராமஹ்மணஸ்ய விஜாநத:॥ 46

46. (கிணறு முதலிய) நீர்நிலையில் எவ்வளவு உபயோகம் உள்ளதோ, அவ்வளவு (உபயோகமும்) எங்கும் பெருகிய நீர்ப் பெருக்கில் உள்ளது. (அதுபோல,) ஸகலவேதங்களிலும் (எவ்வளவு) ப்ரயோஜனம் உள்ளதோ, அவ்வளவு ப்ரயோஜனமும்) ஞானியான ப்ராஹ்மணனுக்கு (ப்ரஹ்மானந்தத்தில் உள்ளது.)

உலகத்திலே கிணறு குளம் முதலாகப் பலவாயுள்ள சொற்ப ஜலமுடைய நீர் நிலைகளில் ஸ்நானபானம் முதலிய எவ்வளவு ப்ரயோஜனங்கள் உள்ளனவோ. அவ்வெல்லாப்ரயோ- ஜனங்களும் எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கிலும் உண்டாகின்றன: அங்கு (ப்ரயோஜனங்கள்) உள்ளடங்கி நிற்கின்றன என்பது பொருள். இவ்வாறே, வேதங்கள் முழுவதிலும் கூறப்பட்ட கர்மங்களில் யாதொரு ப்ரயோஜனம் (அதாவது -) கர்மத்தின் பயன் உள்ளதோ, அந்த ப்ரயோஜனம் முழுவதும் பரம்பொருளின் உண்மையைக் கண்டறிந்த துறவியான ப்ராஹ்மணனுக்கு உண்டாவதாய், எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததான ஞானப்பயனிலே [ப்ரஹ்மா- னந்தத்திலே] ஆகின்றது [அந்த ஆனந்தத்தினுள் அடங்கு கின்றது]. (இதனை,) "ஜனங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு நன்மையும்

ஞானம் அடைய மனம் தூய்மை அடைந்திருக்க வேண்டும். அதற்கு உபாயம் கர்மயோகம்.
சு-47.

அவன் [ரைக்வன்] அறிந்ததை அறிபவனுக்குப் போய்ச்சேரும்" (சா-4-1-4) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). "பார்த்த! ஸகல கர்மங்களும்" (4-33) என (இதே விஷயத்தைப் பற்றிப் பகவான்) கூறுவர். (ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைதற்கு நிஷ்காமகர்மம் பரம்பரையான காரணம்;) ஆதலால், (கர்மமானது) கிணறு, குளம் முதலியவற்றை நிகர்த்ததாயிருந்தாலும், ஞான நிஷ்டைக்குத்தக்க உரிமையைப் பெறுதற்குமுன், கர்மத்திலே அதிகாரம் பெற்றுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். (46)

இனி உனக்கு (அதிகாரம் எதிலே என்றால்),

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । கர்மயோகம்.
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥ ४७ ॥

கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசன ।
மா கர்மபலஹேதுர்ப்பூர்-மா தே ஸங்கோஸ்த்-வகர்மணி ॥ 47

47. கர்மத்திலே தான் உனக்கு அதிகாரம். ஒரு காலும் பயன்களிலே அதிகாரம் வேண்டாம். (நீ) கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக் கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இல்லாதிருக்கட்டும்.

கர்மத்திலேயே உனக்கு அதிகாரம்; ஞானநிஷ்டையில் அன்று, அங்ஙனம் கர்மஞ் செய்கின்ற உனக்குப் பயன்களில் அதிகாரம், அதாவது—கர்மத்தின் பயன்களிலே ஆசையானது எந்த நிலையிலும் வேண்டாம். உனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே எப்பொழுது ஆசை உண்டாகுமோ, அப்பொழுது நீ கர்மத்தின் பயனைப் பெறுதற்கு காரணமாவாய். நீ இவ்வாறு கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக் கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தின் பயனிலேயுள்ள ஆசையினால் தூண்டப்பட்டவனாய் (எவன்) எப்பொழுது கர்மத்தைச் செய்யச் சொல்லுகின்றானோ, அப்பொழுது அவன் கர்மத்தின் பயனேயாகிய பிறப்புக்குக் காரணமானவன்; "கர்மத்தின் பயனை விரும்பாவிடில், துன்பவடிவமாகிய கர்மத்தால் என்ன?" என்று (நினைத்துக்) கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே நீ விருப்பங் கொள்ளக் கூடாது. (47)

கர்மத்தின் பய(னிலேயுள்ள ஆசையி)னால் ஏவப்பட்டுக் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டாமென்றால், அப்பொழுது எப்படி

[எதை உத்தேசித்து]க் கர்மம் செய்ய வேண்டும் என்பது?— (அதற்கு விடை) கூறப்படுகின்றது.

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनंजय ।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

யோகஸ்த்த: குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தனஞ்ஜய ।
ஸித்த்யத்யஸித்த்யோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்யதே ॥ 48

48. தனஞ்ஜய! யோகத்திலே நிலைத்துப் பற்றைவிட்டுப் (பயன்) கைகூடினும் கைகூடாவிடினும் ஸமமாக இருந்து கர்மங்களைச் செய்; ஸமமாயிருத்தலே யோகம் எனப்படுகின்றது.

நீ யோகத்திலே நிலைத்து நின்று கேவலம் ஈச்வரன் பொருட்டே கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும்; அதிலுங்கூட "ஈச்வரன் எனக்கு ப்ரஸன்னராக வேணும்" என்ற பற்றையு(ம்) விட்டு (விடு) தனஞ்ஜய! பயனிலே ஆசையில்லாதவன் கர்மத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, (அவனுக்கு உண்டாகின்ற) சித்தசுத்தியினால் (அவன்) ஞானத்தைப் பெறுதலானது ஸித்தி யாம் அதற்கு மறுதலையா(ன மன அழுக்கினா)ல் உண்டாவது அஸித்தியாம். அந்த ஸித்தி அஸித்திகளிலும் ஸமமாக இருந்து (நீ) கர்மங்களைச் செய்யக் கடவாய்.

எதிலே நிலைத்து நின்று (கர்மங்களைச்) 'செய்' என்று சொல்லப்பட்டதோ, அந்த யோகமென்பது யாது? — ஸித்தி அஸித்தி இரண்டிலும் ஸமமாயிருத்தல் யோகம் எனப் படுகின்றது.

(கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும்) ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடி ஈச்வரனை ஆராதித்தற் பொருட்டுச் செய்வது இந்த(நிஷ்காம) கர்மமே.

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनंजय ।
बुद्धौ शरणमन्विच्छ कृपणाः फलहेतवः ॥ ४९ ॥

தூரேண ஹ்யவரம் கர்ம புத்தியோகாத் தனஞ்ஜய ।
புத்தௌ சரண-மன்விச்ச க்ருபணா: பலஹேதவ: ॥ 49

49. புத்தியோகத்தைக் காட்டிலும் (காம்ய) கர்மமானது தனஞ்ஜய! மிகத்தாழ்ந்ததன்றோ. (அந்தப்) புத்தியிலே (உனக்கு) அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள். பயனைக் கருதுபவர் கீழோ-ராவர்.

பயனை நாடுபவனால் செய்யப்படும் கர்மமானது, ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடிய புத்தியோகமாகிய கர்மத்தினும் மிகத்தாழ்ந்தது; பிறப்பு இறப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதலால், ஏ தனஞ்ஜய, இவ்வாறிருத்தலின், யோகத்தைப்பற்றிய புத்தியிலா-யினும், அதன் பக்குவத்தால் உண்டாகும் ஸாங்க்ய புத்தியிலா யினும் பயமில்லாமைக்குக் காரணமான அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள்; பரம்பொருளின் ஞானத்தையே (உனக்குத்) தஞ்சமாகக் கொண்டிரு என்பது பொருள், ஏனெனில், பயன்-களின் மீதுள்ள ஆசையினால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு தாழ்ந்த கர்மத்தைச் செய்பவர்கள் கீழ்மக்களாவர். (இதனை.) "கார்க்கி! எவன் இந்த அழிவில்லாப் பொருளை அறியாமலே இவ் வுலகத்தினின்று செல்லுகிறானோ, அவன் கீழானவன்" (பி-3-8-13) என்னுஞ் சுருதியினால் (அறிக). (49)

ஸமத்துவபுத்தியின் சிறப்பு

ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடியவனாய் ஸ்வதருமத்தை அநுஷ்டிப்பவன் எந்தப் பயனை அடைகிறானோ, அதைக் கேள்:

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते ।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ ५० ॥

புத்தி-யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே ஸுக்ருத-துஷ்க்ருதே ।
தஸ்மாத்-யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்மஸு கௌசலம் ॥ 50

50. (ஸமத்துவ) புத்தியைக் கூடியவன் இங்கே நல்வினை தீவினைகளை நீக்கிக் கொள்கிறான்; ஆதலால் (நீ) யோகத்தைக் கூடுவாயாக; யோகமானது கர்மங்களில் ஸாமர்த்தியமாம்.

இவ்வுலகத்திலே கர்மங்களில் ஸமத்துவ விஷயமான புத்தி யோடு கூடிய அவன் சித்தசுத்தியையும் ஞானத்தையும் பெற்று, அதன் மூலமாகப் புண்ய பாபங்கள் இரண்டையும் (தன்னைச்

சாராதபடி) நீக்கிக் கொள்கிறான்; ஆகவே, நீ ஸமத்துவபுத்தி யோகத்தைக் கூடுவாயாக. யோகம் கர்மங்களில் ஸாமர்த்திய மன்றோ. அந்த ஸாமர்த்தியமாவது - ஈச்வரனிடத்து மனதை அர்ப்பித்திருப்பதால் ஸ்வதருமமெனப்படுகின்ற கர்மங்களில் இருப்பவனுக்கு(ப் பயன்) கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும் உள்ள ஸமத்துவ புத்தியாம். "கர்மங்கள் (பிராணிகளை ஸம்ஸாரத்தில்) கட்டுபடுத்துகின்ற ஸ்வபாவமுடையனவாயினும், ஸமத்துவ புத்தியோடு (செய்யப்படும்பொழுது) அப்படிக் கட்டுப் படுத்துகின்ற (தம்) ஸ்வபாவத்தினின்றும் நீங்கிவிடுகின்றன" என்ற அதுவன்றோ ஸாமர்த்தியம். ஆகவே, நீ ஸமத்துவ புத்தியை யுடையவனாக இரு. (50)

ஏனெனில்,

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ ५१ ॥

கர்மஜம் புத்தியுக்தா ஹி பலம் த்யக்த்வா மனீஷிண:।
ஜன்மபந்த-விநிர்முக்தா: பதம் கச்சந்த்-யனாமயம் ॥ 51

51. (ஸமத்துவ) புத்தியுடையவர்கள், கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயனை விட்டு விட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பென்னும் கட்டினின்று முற்றும் விடுபட்டுத் தொந்தரவு அற்ற இடத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயன்-கர்மத்தினின்று வரும் நல்லன தீயனவான சரீரங்களை எடுத்தல், ஸமத்துவ புத்தியுள்ள (ஸாதுக்கள் அப்பயனை விரும்பாது) விட்டு விட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பாகிய கட்டினின்றும் உயிரோடிருக்கும் போழுதே முற்றும் விடுபட்டவராய் ஸகல ஸங்கடமும் அற்றதான மோக்ஷமெனப்படுகின்ற விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை சேர்கிறார்கள். ஆதலால் (நீ ஸமத்துவ புத்தியைக் கூடுவாயாக).

அல்லது, எங்கும் பெருகிய(பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததாய்க் கர்ம யோகத்தால் வரும் சித்த சுத்தியினால் உண்டாவதாய்ப் பரம்பொருளைக் கண்டுணர்தலேயான புத்தியானது, "புத்தியோகத்தைக் காட்டிலும்" (2-49) என்பது முதல் இது வரையிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; (அது) புண்யபாபங்களை

நீக்கிக் கொள்ளுதல் முதலியவற்றிற்கு நேரே காரணமானதென்று சுருதி கூறுதலால் (என்றும் உரைக்கலாம்). (51)

கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனுலே உண்டாவதான சித்த சுத்தியால் வரும் புத்தியை [ஞானத்தை]ப்பெறுவது எப்பொழுது என்பது?— (விடை) கூறுவோம்:

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ॥ ५२ ॥

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்-வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ச்ரோதவ்யஸ்ய ச்ருதஸ்ய ச ॥ 52

52. எப்பொழுது உன் மனமானது மோஹ ஸ்வரூபமான கலக்கத்தைக் கடந்திடுமோ, அப்பொழுது (நீ) கேட்கவேண்டிய திலும் கேட்டதிலும் வெறுப்பை அடைவாய்.

ஆத்மா அநாத்மாக்களைக் பகுத்தறியும் அறிவைக் கலக்கி மனத்தை விஷயங்களிற் செலுத்துகின்ற மோஹஸ்வரூபமாகிய அவிவேகமென்னும் கலக்கத்தை. எப்பொழுது உன் புத்தியானது கடந்துவிடுமோ, அதாவது - பரிசுத்தமான தன்மையை அடையுமோ அப்பொழுது நீ கேட்க வேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் ஆசையின்மையை அடைவாய்; அப்பொழுது உனக்கு(வேதாந்த நூலைத்தவிர மற்றைய நூலை)க்கேட்கவேண்டிய தும் நிஷ்ப்ரயோஜனமெனத் தோன்றும் என்பது கருத்து. (52)

மோஹஸ்வரூபமாகிய கலக்கம் நீங்குவதனுல் ஆத்ம விவேக புத்தியைப் பெற்றவனுக்க் கர்மயோகத்தின் பயனுக உண்டாகும் பரமார்த்த யோகத்தை [ஞான யோகத்தை] நீ எப்பொழுது பெறுவாய் என்ருல், அதனைக் கேள்:

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥ ५३ ॥

ச்ருதிவிப்ரதிபந்ா தே யதா ஸ்த்தாஸ்யதி நிஸ்சலா ।
ஸமாதாவசலா புத்திஸ்-ததா யோக-மவாப்ஸ்யஸி ॥ 53

53. (பல) கேள்விகளால் பலவாருய்க் கலங்கியுள்ள உன் மனமானது எப்பொழுது ஆத்மாவிடத்து நிச்சலமாய் அசைவற்ற தாய் நிற்குமோ, அப்பொழுது (நீ) யோகத்தைப் பெறுவாய்.

பல பயன்களையும், (அவற்றைப் பெறுதற்கான பல) கருவி களையும், (அப்பயன்கட்கும் கருவிகட்கும் உள்ள) ஸம்பந்தங் களையும் விளக்கி ப்ரவிருத்தி நிவிருத்திகளை உணர்த்தும் (நூல் களின்) கேள்விகளால் பலவிதமாய் மயங்கிக் கலங்கிய உன் மன மானது, சித்தத்தைத் தன்னிடத்தில் வைக்கப் பெறுவதாகிய ஆத்மாவினிடத்து ஸம்சய விபரீதமற்றதாய் எப்பொழுது ஸ்திர மாய் நிற்குமோ, அப்பொழுது நீ யோகத்தை—விவேக புத்தி யாகிய ஸமாதியைப் பெறுவாய். (53)

ஜீவன்முக்தனுடைய லக்ஷணம்.

வினவுக்கு ஸமயம் வாய்த்தது கண்டு, ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு மென்ற விருப்பத்தால் அர்ஜுனன் சொல்லலுற்ருன்:

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்ருன் :

अर्जुन उवाच—

स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव ।
स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम् ॥ ५४ ॥

அர்ஜுன உவாச—

ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்த்தஸ்ய கேசவ ।
ஸ்திததீ: கிம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் ॥ 54

54. கேசவ! ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனை எவ்வாறு சொல்வது? ஞானம் நிலைத்தவன் எவ்வாறு பேசுவான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்?

"நான் பரப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்" என்னும் ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனைச் சொல்லுதல் எவ்வாறு? கேசவ!

தன்னிடத்தில் தான் சந்தோஷமாயிருத்தல்.
சு-55.

பிறரால் எவ்வாறு இவன் பேசப்படுகிறான்? [இவனுடைய லக்ஷணம் என்ன?] நிலைத்த ஞானமுள்ளவன், தான் எப்படிப் பேசுவான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்? அவனுக்கு இருத்தலாவது, நடத்தலாவது எப்படி? என்பது பொருள். இந்த சுலோகத்தால் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய கேட்கப்படுகின்றது. (54)

எவன் முதலிலிருந்தே [ப்ரஹ்மசர்யநிலையிலிருந்தே] கர்மங்களைத் துறந்து ஞான யோகநிஷ்டையில் சென்றிருக்கின்றானோ, (வேறு) எவன் (துறவாது) கர்மயோகத்தால் செல்லுகின்றானோ [கர்மயோக நிஷ்டையிலே சென்றிடுகின்றானோ], அந்த இருவர்க்கும் "பார்த்த!" (2-55) என்பது முதல் அத்தியாயம் முற்றும் வரையிலும் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய லக்ஷணமும், (அவனுடைய நிலையைப்பெறுதற்கான ஸாதனமும் உபதேசிக்கப் படுகின்றன: ஏனெனில், முக்தி கைகூடப் பெற்றவனுடைய லக்ஷணங்கள் எவைகளோ, அவைகளே வேதாந்த நூல்களில் எங்கும் ஸாதனங்களாக உபதேசிக்கப்படுகின்றன: முயற்சியினால் ஸாதிக்கக் கூடியவையாதலின், முயற்சியால் ஸாதிக்கக்கூடிய ஸாதனங்களும், (ஞானத்தின் வல்லமையினால் வரக்கூடிய) லக்ஷணங்களும் எவைகளோ, அவற்றை ஸ்ரீபகவான் கூறலானார்:

(1) தன்னிடத்தே தனக்கு ஸந்தோஷம்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

श्रीभगवानुवाच—

प्रजहाति यदा कामान्सर्वान्पार्थ मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥ ५५ ॥

ஸ்திதப் பிரக்ஞன் லட்சணம்.

ஸ்ரீபகவானுவாச—

ப்ரஜஹாதி யதா காமான் ஸர்வான் பார்த்த மனோகதான் |
ஆத்மன்யேவாத்மனா துஷ்ட: ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞஸ்-ததோச்யதே|| 55

55. பார்த்த! தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய், மனத்திலுள்ள ஸகல ஆசைகளையும் எவன் எப்பொழுது தள்ளிவிடுகின்றானோ, அப்பொழுது (அவன்) ஞானம் நிலைத்தவன் எனப்படுகிறான்.

எப்பொழுது (ஒருவன் தன்) நெஞ்சினுள் புகுந்து கிடக்கின்ற பல படியான ஆசைகளை முற்றிலும் விட்டொழிக்கின்றானோ, உள்ளேயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே தானாகவே திருப்தனாய், வெளிலாபங்களை வேண்டாதவனாய், பரம்பொருளைக் கண்டுணர்தலாகிய அமிருதரஸம் கிடைக்கப் பெற்றமையால் மற்றைய பொருள்கள் வேண்டாம்' என்ற எண்ணம் வந்தவனாய் இருக்கின்றானோ, அப்பொழுது (அவன்) ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியாலான ஞானம் நிலைத்திருக்கப் பெற்றவன் வித்வான் (ஞானி) எனப்படுகிறான். ஸகல ஆசைகளையும் ஒழிந்திட்டவளவிலே, ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்க ஒன்றும் இல்லாமையாலும், உடம்போடு நிற்றற்குக்காரணமான (கர்மத்தின் மிச்சம் பின்னும் இருப்பதனாலும் (ஞானம் நிலைத்தவனுடைய) நடக்கையானது பித்தன் வெறியன் இவர்களுடைய (நடக்கை) போல ஆகும் என்றதனால் (தான்) "தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய்" என அருளிச்செய்கிறார். மக்கள், பொருள், உலகம் என்றவற்றினிடத்துப் பற்றை விட்டு முற்றத் துறந்தவனாய், ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்பவனாய். ஆத்மாவோடு விளையாடுபவன், ஞானம் நிலைத்தவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (55)

(2) இன்ப துன்பங்களில் ஒப்பநிற்றல்.

மேலும்,

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥ ५६ ॥

து:கேஷ்வனுத்விக்னமனா: ஸுகேஷு விகத-ஸ்ப்ருஹ: ।
வீத-ராக-பயக்ரோத: ஸ்திததீர் முனி-ருச்யதே ॥ 56

56. துக்கங்களில் நொந்திடாத மனத்தினாய், ஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாய், (பொருள்களின் மேல்) பற்றும் பயமும் கோபமும் நீங்கப் பெற்றவனாய் இருப்பவன், நிலைத்த ஞானமுடையவன் முனிவன் எனப்படுகிறான். (56)

ஆத்யாத்மிகம் முதலிய[1] துன்பங்கள் வந்தபொழுது மனமானது நிலை குலைந்து நோவப் பெறாமலும், அப்படியே, விறகு முதலியவற்றை இடும்பொழுது தீயானது (மேன்மேலும் வளர்வது) போல ஸுகங்கள் வந்த பொழுது ஆசையானது ஸுகங்களை ஒட்டி மேன்மேலும் மிகப் பெறாமலும், பயகோபங்கள் நீங்கவும் பெற்றவன் எவனோ, அவன் அப்பொழுது ஸ்திதப்ரஜ்ஞன், முனி ஸந்யாஸி எனப்படுகிறான்.

(3) வெறுப்பும், களிப்பும், பற்றும் இல்லாமை.

அன்றியும்,

यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥

ய: ஸர்வத்ராநபிஸ்நேஹஸ் தத்தத் ப்ராப்ய சுபாசுபம் |
நாபிநந்ததி ந த்வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா || 57

57. எவன் எங்கும் பற்றில்லாதவனாய், நல்லதும் தீயதுமான அததைப் பெற்று ஸந்தோஷமும் வெறுப்பும் கொள்வதில்லையோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைபெற்றது.

முனியென்பவன் சரீரஜீவனம் முதலியவற்றிலுங்கூடப் பற்றில்லாதவனாய், நல்லதையும் தீயதையும் பெற்று ஸந்தோஷிப்பதில்லை, வெறுப்புறுவது(ம்) இல்லை; நல்லவற்றை அடைந்து மகிழ்வது(ம்) இல்லை, தீயவற்றைப் பெற்று பகைப்பதும் இல்லை என்பது பொருள், இவ்வாறு ஸந்தோஷமும் வ்யஸநமும் இல்லாதவனுக்கு விவேகத்தாற் பிறந்த ஞானமானது நிலை பெற்று நிற்கின்றது. (57)

(4) இந்திரியங்கள் தம்தம் விஷயங்களினின்றும் முற்றிலும் அடங்கி உள்நோக்கிச் செல்லுதல்.

மற்றும்,

---

1. முதலிய என்றதனால், ஆதிபௌதிகமும் ஆதிதைவிகமும். கொள்க. தலைவலி, ஜ்வரம் முதலியவற்றால் வருவது ஆத்யாத்மிகம். தேள், பாம்பு முதலியவற்றால் வருவது ஆதிபௌதிகம். இடி, மழையின்மை முதலியவற்றால் வருவது ஆதிதைவிகம். ஆத்யாத்மிகம்-தன்னைப்பற்றி வருவது ஆதிபௌதிகம்-பிற[illegible]யிர்களைப் பற்றி வருவது. ஆதிதைவிகம்-தெய்வத்தைப் பற்றி வருவது. துன்பங்கள் இவ்வாறாக மூன்றுவகை.

यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோSங்காணீவ ஸர்வச: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்யஸ்-தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா॥ 58

58. *ஆமை (தன்) அவயவங்களை எல்லாப் பக்கங்களினின்றும் (உள்ளே) அடக்குமாறுபோல, இவன் எப்பொழுது விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை அடக்குகிறானோ, (அப்பொழுது) அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.*

எப்படி ஆமையானது அச்சத்தினால் தன் அங்கங்களை எல்லாப் புறங்களினின்றும் முற்றிலும் ஒடுக்கி வைத்துக் கொள்கின்றதோ அப்படி, ஞான நிஷ்டையை மேற்கொண்ட இந்த யதியானவன் ஸகல விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை எப்பொழுது ஒடுக்கிக் கொள்கின்றானோ, (அப்பொழுது) "அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது" என்னும் வாக்கியத்திற்குப் பொருள் (57-ஆம் சுலோகத்தின் உரையில்) கூறப்பட்டது.

இனி, விஷயங்களைக் கவராத [அவற்றை நுகர்தற்கு மனம் நோகாத] நோயாளிக்கும் இந்திரியங்கள் ஒடுங்குகின்றன ; அவற்றின் மீதுள்ள ஆசையோ ஒடுங்குவதில்லை. அஃது ஒடுங்கும் வகை எப்படி என்பது ?—(விடை) கூறுவோம் :

विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ।
रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹின: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோSப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே॥ 59

59. *உணவில்லாத மனிதனுக்கு ரஸத்தைத் தவிர விஷயங்கள் ஒழிகின்றன. பரம்பொருளைக் கண்டபின்பு, இவனுடைய ஆசையும் (ரஸமும்) ஒழிகின்றது.*

(இங்கே) "விஷயங்கள்" என்னும் சொல்லால் கூறற்கு உரியன – (அந்த) விஷயங்களால் உணர்த்தப்பட்ட இந்திரியங்கள்.

விஷயங்களை ஒழித்துக் கடுந்தவம்புரிகின்ற மூடமனிதனுக்கும் இந்திரியங்கள் (தம் தம் விஷயங்களினின்றும்) ஒழிகின்றன. என்றாலும், விஷயங்களிலுள்ள ரஸத்தைத் தவிர (மற்றது ஒழிகின்றது). (அதாவது – ஆசை மாத்திரம் நீங்குவதில்லை). ரஸம் என்ற சொல்லானது 'ஆசை' என்னும் பொருளில் பயின்று வழங்குவது : 'ஸ்வரஸமாகப் புகுந்தவன்', 'ரஸிகன்', 'ரஸஜ்ஞன்' என்பன முதலியவாகக் காண்கிறபடியால் பரமார்த்த உண்மையாகிய ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டுணர்ந்து "நானே அது" என்றிருக்கின்ற இந்த யதிக்கு இன்பத்திலே ருசியாகிய நுண்மையான அந்த ஆசையும் நீங்குகின்றது: விஷயங்களின் உணர்வு வேரோடு அற்றுப் போகின்றது என்பது பொருள். நல்லறிவு இல்லாவிடத்து ஆசை அறுவதில்லை. ஆகவே, நல்லறிவு என்னும் ஞானத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து. (59)

இந்திரியங்களை அடக்காவிடின் அவை தீங்கு செய்யும்.

நல்லறிவு என்னும் புத்தியை நிலைப்படுத்தக் கருதியவன் முதலில் இந்திரியங்களைத் தன்வசத்தில் நிற்கும்படி செய்ய வேண்டும், ஏனெனில், அவற்றை அடக்காத வழி (வரும்) தீங்கைக் கூறுகிறார்.

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சித: |
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மன: || 60

60. ஏனெனில், புத்திசாலியான புருஷன் (தன் இந்திரியங்களை அடக்க) முயல்கின்றவனாயினும், கௌந்தேய! கொந்தளிக்கும் இயல்புடைய இந்திரியங்கள் மனத்தை வலியக்கவர்ந்து கொண்டு போகின்றன.

(எதையும்) கலங்கச்செய்யும் தன்மையையுடைய இந்திரியங்கள், விஷயங்களிலே நோக்கமுள்ள புருஷனைக் கலக்கிக் குழம்பச் செய்கின்றன. அவை அப்படிக் கலக்கிய பின்னும், (விஷயங்களின் கெடுதிகளை அவன்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே விவேக புத்தியுள்ளதாய்த் தெளிந்தே நிற்பதான (அந்த புத்திசாலியினுடைய) மனத்தை வலியக் கவர்ந்திடுகின்றன. (60)

(5) பகவானை இடைவிடாது தியானித்தல்.

எதனால் (இவ்வாறு), அதனால்

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥

தானி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ।
வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ 61

61. (அவன்) அவற்றையெல்லாம் அடக்கி, என்னிடத்தே ஈடுபட்டவனாய் அமைந்து இருக்கவேண்டும். இந்திரியங்கள் எவனுக்கு(த் தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுக்கு ஞானம் நிலைத்தது.

அந்த (இந்திரியங்கள்) எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்திக் கொண்டு, அடக்கமுடையவனாய், ஸகலத்திற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனான என்னிடத்து ஈடுபட்டு (நிற்க வேண்டும்): "நான் அவனினும் வேறு அல்லேன்" எனக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பது பொருள். இவ்வாறு இருக்கின்ற எந்த யதிக்கு(த் தன்) இந்திரியங்கள் பயிற்சியினால் (தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது (61)

விஷயங்களின் நினைப்பே கெடுதிக்கு மூலம்.

இனி, இப்பொழுது கெட்டழிந்து போகின்றவனுடைய அநர்த்தத்திற்கெல்லாம் காரணமானதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
सङ्गात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ ६२ ॥

த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ: ஸங்கஸ்-தேஷூபஜாயதே ।
ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோऽபிஜாயதே ॥ 62

62. விஷயங்களை நினைக்கும் புருஷனுக்கு அவற்றின் மேல் பற்று உண்டாகிறது: பற்றினின்றும் ஆசை உண்டாகிறது: ஆசையினின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது.

ஓசை முதலிய விஷயவிசேஷங்களில் [அவ்விஷயங்களின் மேல் தானாக ஏற்றி வைத்துக்கொண்ட அழகு முதலியவற்றிலே] கருத்தைச் செலுத்தும் புருஷனுக்கு அந்த விஷயங்களின் மேல் பிரியம் உண்டாகின்றது: ஏதாவதொரு காரணத்தால் ஆசை தடைப்பட, அதனின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது (62)

क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः ।
स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ ६३ ॥

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸம்ருதிவிப்ரம: |
ஸம்ருதிப்ப்ரம்சாத் புத்திநாசோ புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி || 63

63. கோபத்தினின்று மயக்கமும், மயக்கத்தினின்று நினைவுத் தவறும், நினைவுத் தவறினின்று அறிவுகேடும் உண்டாகின்றது. அறிவு கெடுதலால் (ஒருவன்) முற்றும் கெட்டுப்போகிறான்.

கோபத்தினின்று மயக்கம் உண்டாகின்றது, (மயக்கம்) செய்யத்தக்கனவற்றையும் செய்யத்தகாதனவற்றையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியில்லாமை. கோபம் கொண்டவன் (ஒன்றுந் தெரியாது) மயங்கிவிட்டவனாய்க் குருவையும் பழித்திடுகிறானன்றோ. மயக்கத்தினின்றும் நினைவுத்தவறு (உண்டாகின்றது): சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களின் உபதேசத்தால் (புத்தியுள்) நாட்டப்பட்ட பயிற்சியாலாகும் (தரும நியாயங்களின்) நினைவு, தவறிப் போகின்றது. (அந்த நினைவு உண்டாவதற்குக் காரணம் அமைத்திருக்க [தான் கேட்டுள்ள நல்ல உபதேசம் ஒருவனுடைய நினைவுக்கு வரக்கூடியதாயிருந்தும்] (கோபம் வந்த போது அவன் மயக்கத்தால் மூடப்படுகின்றமையால் அவனுக்கு அந்த நினைவு) உண்டாவதில்லை. அந்த நினைவுத் தவறினின்றும் அறிவுகேடு வருகின்றது: அந்தக்காரணத்திற்கு கார்ய அகார்யங்களைப் பகுத்தறிய முடியாமை, அறிவுகேடு எனப்படுகின்றது. அறிவு கேட்டினால் முற்றும் அழிந்துவிடுகிறான்: எவ்வளவு காலம் அவனுடைய அந்தக்கரணம் கார்யாகார்யங்களைப் பகுத்தறிய வல்லமை பெற்றுள்ளதோ அவ்வளவு காலமேயன்றோ புருஷன். அதற்கு [அவற்றைப் பகுத்தறிதற்கு]த் தகுதியற்றால், புருஷன் அழிந்தவனாகவே ஆகிறான். ஆகவே அவனுடைய அந்தக்கரணத்தின் அறிவுகேட்டினால் அழிந்துவிடுகிறான்: புருஷார்த்தத்திற்குத் தகாதவன் ஆகிறான் என்பது பொருள். (63)

இந்திரியங்களின் அடக்கம் மனத்தெளிவையும், ஸுகத்தையும் கொடுக்கும்.

விஷயங்களைக் கருதலானது அநர்த்தங்கட்கெல்லாம் காரணம் என்று கூறப்பட்டது. இனி இப்பொழுது மோக்ஷத்திற்கு வழி, இது எனப்படுகின்றது.

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ ६४ ॥

ராகத்வேஷ-வியுக்தைஸ்து விஷயா-னிந்த்ரியைஸ் சரன் ।
ஆத்மவச்யைர் விதேயாத்மா ப்ரஸாத-மதிகச்சதி ॥ 64

64. அந்தக்கரணம் அடங்கியவனே, விருப்புவெறுப்புக்கள் நீங்கப் பெற்றுத் தனக்கு அடங்கி நிற்கும் இந்திரியங்களால் விஷயங்களிற்சென்று (மனத்)தெளிவைப் பெறுகிறான். (64)

இந்திரியங்களுடைய இயற்கையான போக்கானது விருப்பு வெறுப்புகளை முன்னிட்டன்றே இருப்பது. இனி, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புகின்றவன் எவனோ அவன், அவற்றினின்றும் நீங்கியவனாய்த் தன்வசப்பட்ட செவி முதலிய இந்திரியங்களால். (உணவு முதலிய) தவிர்க்கத் தகாதவிஷயங்களை நாடிக்கொள்பவனாய்த் (தன்) இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடிய அந்தக்கரணத்தைப் பெற்றுத் தெளிவை அடைகிறான். தெளிவு-கலங்காமை, நிலைபெற்ற தன்மை அமைதியுடைமை. (64)

தெளிவு உண்டானால், என்ன உண்டாகும் என்பது?—(விடை) கூறப்படுகின்றது:

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ ६५ ॥

ப்ரஸாதே ஸர்வ து:க்கானாம் ஹானி-ரஸ்யோபஜாயதே ।
ப்ரஸன்ன-சேதஸோ ஹ்யாசு புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே ॥ 65

65. தெளிவுள்ள வழி, இவனுடைய துன்பங்கட்கெல்லாம் அழிவு பிறக்கின்றது; ஏனெனில், மனந்தெளிந்தவனுக்குப் புத்தி விரைவாக நிலைத்து நிற்கின்றது.

தெளிவுண்டான வழி இந்த யதிக்குத் தன்னைப்பற்றி வருவன முதலிய துன்பங்களெல்லாவற்றிற்கும் அழிவு உண்டாகின்றது. அன்றியும், சுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு எதனால் புத்தியானது விரைவாக நிலைத்து நிற்கின்றதோ, அதாவது ஆகாசம் போல எங்கும் நிலைபெறுகின்றதோ, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகவே அலையாது அமைந்து நிற்கின்றதோ, (அதனால், புத்தித் தெளிவுக்காக முயற்சி செய்ய வேண்டும்).

இவ்வாறு மனம் தெளிந்து புத்தி நிலைத்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடுகின்றமையால், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புகிறவன்) விருப்பு வெறுப்புகள் நீங்கிய இந்திரியங்களால் சாஸ்திரத்தோடு மாறுபடாத (உணவு முதலிய) தவிர்க்க முடியாத விஷயங்களை அமைதியோடு நாடவேண்டும் என்பது, (இந்த) ஸ்ந்தர்ப்பத்திற் கூறப்பட்ட பொருளாம். (65)

ஆதலால், இந்த (மனத்)தெளிவைப் புகழ்ந்து சொல்லுகிறார்:

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ ६६ ॥

நாஸ்தி புத்தி-ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவனா ।
ந சாபாவயத: சாந்தி: அசாந்தஸ்ய குத: ஸுகம் ॥ 66

66. ஒரு நிலையில்லாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை: ஒரு நிலையில்லாதவனுக்கு (ஆத்ம)த்யானமும் உண்டாவதில்லை: (ஆத்ம)த்யானமில்லாதவனுக்கு ஒழிப்பும் உண்டாவதில்லை; ஒழிப்பற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது?

மனம் ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு உண்டாகாது. ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்க ஊக்கமும் உண்டாகாது. அவ்வாறே, ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்க ஊக்கங்கொள்ளாதவனுக்கு ஒழிப்பு உண்டாவதில்லை. ஒழிப்பற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது? இந்திரியங்கள் விஷயநுகர்ச்சியிலுள்ள ஆசையினின்றும்

நீங்குதலன்றோ ஸுகமாவது : விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசை (ஸுகம்) அன்று; அது துன்பமேயன்றோ. ஆசையுள்ளவிடத்து ஸுகத்தின் நாற்றமாத்திரமும் உண்டாகாது என்பது பொருள். (66)

உறுதியான ஞானத்தைத் தருவது, இந்திரிய அடக்கம்.

ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஏன் ஞானம் உண்டாவதில்லை என்பது?— (அதற்கு விடை) கூறப்படுகின்றது:

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ ६७ ॥

இந்த்ரியாணும் ஹி சரதாம் யன்மனோ஽னுவிதீயதே ।
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்-நாவமிவாம்பஸி ॥ 67

67. ஏனெனில், எந்த மனமானது (விஷயங்களில்) திரிகின்ற இந்திரியங்களைப் பின்தொடர்கின்றதோ, அது, ஜலத்திலே கப்பலைக் காற்று (அடித்துக் கொண்டு போவது) போல, இவனுடைய அறிவைக் கவர்ந்து கொண்டு போகின்றது.

ஏனெனில், தம் தம் விஷயங்களிற்செல்லுகின்ற இந்திரியங்களை எந்த மனம் பின்பற்றுகின்றதோ மனம் பின்பற்றுகின்றதோ அது, (அதாவது-) இந்திரிய விஷயங்களை ஆராய்ந்து கொண்டு சென்ற மனமானது ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியால் வருவதான இந்த யதியின் அறிவை அழிக்கின்றது. — எப்படி?— காற்றானது ஜலத்திலே செல்லப்புகுந்த கப்பற்காரர்களுடைய வழியினின்றும் கப்பலை விலக்கி, தப்பு வழியிலே செலுத்துகின்றது; இதுபோல, மனமானது, ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவைக் கவர்ந்து, விஷயங்களை நோக்கும்படி செய்கின்றது. (67)

"புத்திசாலியான" (2-60) என்று கூறிய விஷயத்திற்குப் பலவாறாகப் பொருத்தத்தைக் கூறிய பின்பு அதே விஷயத்தை நிருபித்து முடிக்கிறார்:

तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥

தஸ்மாத் யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதானி ஸர்வச: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்ய;தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா ॥ 68

68. *ஆதலால், உயர்தோளா! எவனுடைய இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களினின்று முழுதும் அடக்கப்பட்டனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.*

எதனால், இந்திரியங்கள் (விஷயங்களிற்) செல்வதனால் (வரும்) தீங்கு உணர்த்தப்பட்டதோ, அதனால் மானஸம் முதலிய பலவகையாலும் [மனமொழி மெய்களால்] எந்த யதியினுடைய இந்திரியங்கள் ஓசை முதலிய விஷயங்களினின்றும் அடக்கப்பட்டனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது. (68

(6) ஜீவன்முக்தனுக்கு உலகம் கனவுதான்.

“லௌகிகமாகவும் வைதிகமாகவுமுள்ள இந்த வ்யவஹாரம் எதுவோ, அது, அஜ்ஞானத்தின் கார்யமார்தலால், விவேக புத்தி பிறந்து ஞானம் நிலைத்தவனுக்கு அஜ்ஞானம் நீங்கிய உடனே நீங்கிவிடுகின்றது. அஜ்ஞானம் ஞானத்தின் விரோதத்தாலும் [அதன்முன் நிற்காததாலும்] நீங்குகிறது” என்ற இவ்விஷயத்தைத் தெளியச்செய்பவராய்(ப் பகவான்) அருளிச்செய்கிறார்.

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।
यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥

யா நிசா ஸர்வபூதானும் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ ।
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதானி ஸா நிசா பச்யதோ
முனே: ॥ 69

69. *எது பிராணிகட்கெல்லாம் இரவோ, அதில், அடக்கமுள்ளவன் விழித்திருக்கிறுன். எதில் பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றனவோ, அது, (உண்மையைக்) காணும் முனிவனுக்கு இரவு.*

எது தாமஸத்தன்மையையுடைமையால் ஸகல பிராணிகட்கும் ஒவ்வொரு பொருளைப்பற்றியும் வெவ்வேருகப் பகுத்தறிய முடியாமையைச் செய்வதான இரவோ, அது யாது?—ஞானம்

நிலைத்தவனுக்கு எட்டுவதான பரமார்த்த உண்மை. இரவில் திரிவன(வாகிய கோட்டான் முதலிய)வற்றிற்குப் பகலாகவே இருப்பது, காக்கை முதலிய) மற்றையவற்றிற்கு இரவாகவே எப்படி ஆகின்றதோ, அப்படியே பரம்பொருளின் உண்மை யானது இரவில் திரிவனவற்றை ஒத்த அஜ்ஞானிகளான ஸகல பிராணிகட்கும் இரவுபோன்றுள்ளாமையால் இரவாகவே இருக் கின்றது; அதில் அறிவில்லாதவர்க்கு (அது) எட்டாதலின், அடக்கமுடையவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்த (ஞான) யோகியான வன், அஜ்ஞான உறக்கம் தெளிந்து அந்தப் பரமார்த்த உண்மை யிலே விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். உணரப்படுவதும் உணர் வதுமான பேதமாகிய எந்த அஜ்ஞான இரவிலே உறங்கிக்கொண் டேயிருக்கும் பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றன என்று கூறப்படு கின்றனவோ, எந்த இரவிலே (அவை) உறங்கியவைபோலக் கனவு காண்கின்றனவோ, அது அஜ்ஞான வடிவமாதலால், பரமார்த்த உண்மையைக் காணும் முனிவனுக்கு இரவென்ப தாம்.

கர்மம் ஞானிக்கு அன்று.

ஆகவே, அஜ்ஞான நிலையில்தான் கர்மங்கள் விதிக்கப்படு கின்றன; ஞானநிலையில் அல்ல. சூரியன் உதிக்க இரவின் இருள் (கெடுமாறு)போல ஞானமுண்டாக அஜ்ஞானம் முழுவதும் நாச மடைகின்றதன்றோ. ஞானம் உண்டாவதற்குமுன் அஜ்ஞான மானது, செய்கையும் செய்பவனும் பயனுமாகிய பேதவடிவமாய் நின்று, ப்ரமாணபுத்தியால் கிரகிக்கப்பட்டு [அந்தப் பேதபுத்தி அஜ்ஞானநிலைமையிலே வாஸ்தவமாய்த் தோற்றுதலால்] ஸகல கர்மத்திற்கும் காரணமாதலைப் பெறுகின்றது. "(இந்தப் பேத புத்தி) ப்ரமாண மன்று" எனக் கொள்ளப்படும்பொழுது, (அந்த அஜ்ஞானமானது) கர்மத்திற்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. "ப்ரமாணமாயுள்ள வேதத்தினுல் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத் தைச் செய்யவேண்டும்" என்று நினைத்தன்றோ செய்பவன் செய்கையில் தலைப்படுகிறான். "இதெல்லாம் இரவுபோல அஜ் ஞானமேதான்" என்று(நினைத்து) அன்று(செய்பவன் செய்கை யில் தலைப்படுவது). "இந்தப் பேதக்கூட்ட(மாகிய உலகத்தோற்ற மெல்லாம் இரவுபோல அஜ்ஞானமேதான்" என்னும் ஞானம் எவனுக்கோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு ஸகலகர்மங்களையும் துறத்- தலிலேதான் அதிகாரம்; கர்மத்தைச் செய்வதில் அன்று. அவ் வண்ணமே (பகவான்) "அதிலே புத்தியையுடையவராய்" (5-17)

என்பது முதலாக ஞானநிஷ்டையிலேயே அவனுக்கு அதிகாரத்தைக் காட்டுவர்.

(ஆக்ஷேபம்):—(ஞானநிஷ்டையை) மேற்கொள்ளும்படி செய்கிற விதி இல்லாதிருந்தால், அதையும் மேற்கொள்ளுதல் கூடாதெனின்,—

(ஸமாதானம்):— அப்படியன்று; ஆத்மஞானமென்பது தன் ஆத்மாவைப் பற்றியதாதலின், தன்னைத் தன் ஆத்மாவினிடத்துச் செல்லும்படி செய்கிற விதிவேண்டுவதில்லையன்றோ; (தான்) ஆத்மாவேயாதலும், ப்ரமாணங்களெல்லாம் ப்ரணமாயிருத்தலென்பது அதுவரையிலும் மாதலாலுமென்க [ப்ரமாணங்களெல்லாம் உண்மையாயிருத்தலானது, ஆத்மஞானம் உண்டாகிற வரையிலும்தான்; பின்பு அவை, உண்மையாயிருக்க மாட்டா]. ஆத்மா இன்னதென்று கண்டறிந்தவிடத்துப் பின்பு (இது) ப்ரமாணம் [அறிதற்கான கருவி], (இது) ப்ரமேயம் [அறியப்படும் பொருள்] என, (பேதபுத்தியினால் வரக்கூடிய) வழக்கு நிகழாதன்றே. ஏனெனில், முடிவான ப்ரமாணமா(கிய வேதமா)னது ப்ரமாதாவாயிருத்தலை [ஒரு பொருளை அறிதற்குக் கர்த்தாவாகின்றதென்பதை ஆத்மாவுக்கு நீங்குகின்றது. (அப்படி) மறுக்குமளவிலேயே, கனக்காலத்து அறிவு விழிப்பு நிலையிலேயே (ப்ரமாணமாகாதவாறு) போல (அந்த வேதமும்) ப்ரமாணமாவதில்லை. லோகத்திலேயும் ஒரு பொருளை (ஒருவன் இன்னதென்று சரியாய்) அறிந்தவிடத்து, ப்ரமாணமானது (மறுபடியும் அவனை, அதை அறியப்)புகும்படி செய்வதைக் காணாமையின். ஆகவே 'ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கர்மத்தில் அதிகாரமில்லை' என்பது பெறப்பட்டது. (69)

(7) தனது அடக்கமும், ஆசையை அறுத்தலும்.

'ஆசையை ஒழித்தவனாய் ஞானம் நிலைபெற்ற ஞானியான யதிக்குத்தான் முக்திகைகூடுதல்; (கர்மத்தைத்) துறக்காமலும், கர்மத்தை விரும்பியுமுள்ளவனுக்கு அன்று' என்ற இவ் விஷயத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தால் உணர்த்த (மீண்டும்) அருளிச் செய்கிறார்.

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत् ।
तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न
कामकामी ॥ ७० ॥

ஆபூர்யமாண-மசலப்ரதிஷ்ட்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிசந்தி யத்வத்।
தத்வத் காமா யம் ப்ரவிசந்தி ஸர்வே ஸ சாந்திமாப்னோதி
ந காமகாமீ ॥ 70

70. (தானே) எப்புறமும் நிரம்பியதாய்(த் தன்) நிலைமாறுது நிற்கும் ஸமுத்திரத்தை (நதியின்) ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே ஆசைகளெல்லாம் எவனைப் புகுகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை அடைகிறான்; காமத்தை விரும்புகிறவன் (அதனை அடைவது) இல்லை.

ஜலங்களால் எப்புறம் நிரம்பியதாய், மாறுத நிலையுள்ளதாய், வேறுபாடில்லாமலே (ஒரே தன்மையாகத்) தன் நிலையிலே நிற்பதான ஸமுத்திரத்தை எங்குமுள்ள ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே—(அந்த) ஜலங்கள் ஸமுத்திரத்தைப் புகுமாறு போல — பலவகைப்பட்ட ஆசைகளெல்லாம் எந்த முனிவனை விஷயங்களின் முன்னிலையிலும் விகாரப்படுத்தாமல் புகுகின்றனவோ (அதாவது—) எந்த முனியைத் தம் வசமாகச் செய்யமுடியாது. ஆத்மாவினிடத்தேயே ஒடுங்குகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை=முக்தியைப் பெறுகிறான். விஷயங்களை விரும்பும் தன்மையனான மற்றையவன் அன்று; அவன் (மோக்ஷத்தைப்) பெறுவதில்லை என்று பொருள்.

இப்படியிருத்தலின்,

विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः ।
निर्ममो निरहंकारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

விஹாய காமான் ய: ஸர்வான் புமான்ச்-சரதி நிஸ்ப்ருஹ: ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ சாந்தி-மதிகச்சதி ॥ 71

71. எந்தப் புருஷன் ஸகலகர்மங்களையும் விட்டு, பற்றற்றவனாய், அஹங்காரமமகாரங்கள் இல்லாதவனாய் திரிகின்றானோ, அவன் சாந்தியைப் பெறுகிறான்.

எந்தத் துறவியான புருஷன் கர்மங்களை(ச் சிறிதும்) மிச்சமில்லாது முழுதும் ஒழித்துத் திரிகின்றானோ அதாவது— ஜீவித்திருப்பதற்கு மாத்திரம் (வேண்டிய) செய்கையை மிச்சம்

வைத்துக்கொண்டவனாகத் திரிகின்றானோ, பற்றற்றவனாய்—கேவலம் சரீரம் ஜீவித்திருப்பதிலுங்கூடப் பற்று நீங்கியவனாய் மமகாரம் இல்லாதவனாய்—சரீரம் ஜீவித்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய உடைமையிலும் "இது எனது" என்னும் பிடிப்பில்லாதவனாய், அஹங்காரம் இல்லாதவனாய் — கல்வி யுடைமை முதலியவற்றால் உண்டாகும் ("நான்" எனத்) தன்னையே (தான்) மதித்தல் இல்லாதவனாய் இருக்கின்றானோ, அவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், ஞானம் நிலைத்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாய், ஸம்ஸாரத் துன்பமெல்லாம் ஒழிந்திடுதலாகிய நிர்வாணமென்னும் பெயருடைய சாந்தியை [மோக்ஷத்தை]ப் பெறுகிறான்: ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்பது பொருள். [நிர்வாணம்–பேரின்பம்]

ஞானமே ப்ரஹ்மாநந்தத்தைத் தருவது.

ஆதலால், இந்த நிஷ்டையானது பாராட்டப்படுகின்றது:

एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ।
स्थित्वास्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ ७२ ॥

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி।
ஸ்தித்வாஸ்யா-மந்தகாலேபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி ॥ 72

72. பார்த்த! இது ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை. இதனை அடைந்து (ஒருவனும்) மயங்கமாட்டான். (ஒருவன்) கடைசிக் காலத்திலும் [முதுமைப் பருவத்திலும்] இதிலே நின்று ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைகிறான்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய் வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஸாங்க்யயோகம் என்னும் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

கீழ்க்கூறிய இது, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை: எல்லாவற்றையும் துறந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே நிற்றலென்பது. ஏ! பார்த்த! இந்த நிலையைப் பெற்று (ஒருவனும்) மயக்கத்தை அடையமாட்டான். (ஒருவன்) ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய கீழ்க்கூறிய இந்த நிலையில் கடைசி வயசில் இருந்தாலும், ப்ரஹ்மானந்தமாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான்; (எனவே,) எவன் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே துறந்து உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கின்றானோ, அவன் ப்ரஹ்மானந்தத்தைப் பெறுகிறான் என்ற சொல்லவேண்டுவது? (72)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

1. கர்ம யோகம்
2. லோக சங்கிரஹம்
3. கர்ம தியாகம் (ஆசையை துறத்தல்)

1. கர்மயோகம்:— 8 TO 19. (8,9 முக்கியம்)

ⓐ கடமைகளை பற்றில்லாமல் செய்ய வேண்டும்.
ⓑ போகங்களை விரும்பினால் பிரசாதமாக (அனுபவி)
ⓒ எதையும் அனுபவிப்பதால் உழைப்பு இருக்க வேண்டும்.

2. லோக சங்கிரஹம்:- பகவான் ஜனகர் சிஷ்டாச்சாரம், மேலோர்கள் செய்வதையே கீழ் உள்ளவர்கள் செய்வர்கள்.

3. கர்ம தியாகம்:- ஆசையே பாவத்திற்கு காரணம். காமமே—கோபம் பகைவன்— காமத்தின் இருப்பிடம் இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி.

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

மூன்றும் அத்தியாயம்

கர்மயோகம்

அர்ஜுனனுடைய மனமலைப்பு

ப்ரவிருத்தி நிவிருத்திகளைப் பற்றியவையான (கீதா) சாஸ்திரத்தின் இரண்டு கொள்கைகள் பகவானால் (இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்) ஸாங்க்ய விஷயத்திலே புத்தி எனவும் யோக விஷயத்திலே புத்தி எனவும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் எப்பொழுது (2-55) என்பது முதல் அத்தியாயம் முடிகிறவரையிலும், ஸாங்க்ய புத்தியைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் துறவு அவச்யம் வேண்டுமெனக்கூறி, அந்த நிஷ்டையையுடைமையினாலேயே புருஷார்த்தங் கைகூடுதலும் 'இது, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை'' (2-72) எனக் கூறப்பட்டது. அர்ஜுனனுக்கும் (பகவான்) ''கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம்... கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இருக்கக் கூடாது'' (2-47) என யோகபுத்தியைப்பற்றிக் கர்மத்தையே செய்யவேண்டுமெனக் கூறினர்; (ஆனால்), அதிலிருந்தே நன்மை [முக்தி] பெறுதலைக் கூறவில்லை. அதையும் [முக்திக்கு நேரே ஸாதனமான ஞானத்தைப் பிறர்க்கு எடுத்துக் காட்டியதையும்], இதையும் [அதற்கு விரோதமான கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும்படி தனக்கு சொன்னதையும்] பார்த்து அறிவு திகைத்த அர்ஜுனன் (3-1, 2-ஆம் சுலோகங்களைக்) கூறலானான்.

'எது நன்மை [முக்தி]யைப் பெறுதற்கு நேரான ஸாதனமோ, (அந்த) ஸாங்க்ய புத்தி நிஷ்டையை, நன்மையை நாடும் பக்த(னை வேறொருவ)னுக்கு உபதேசித்து, (நன்கு) தெரிகின்ற பல தீங்குகளோடு கூடியதும், பரம்பரையாகவாயினும் நன்மை கைகூடுதலென்னும் பயன் (இதே ஜன்மத்தில் என்பது) நிச்சயமில்லாததுமான கர்மத்தில் (பகவான்) எப்படி என்னை ஏவக் கூடும்? என்று அர்ஜுனன் மனத்திகைப்புக் கொண்டது ஏற்கும். ''கர்மயோகமானது'' (3-1) என்பது முதலான வினவும் அதற்கு ஏற்ப உள்ளது. பின்னும் சாஸ்திரமானது கீழ்க்கூறிய (ஞானம்

கர்மம் என்ற இப்)பிரிவை(த் தான் கூறும்) விஷயமாகக் கொண்டிருந்தால் (தான், அர்ஜுனனுடைய) வினாவைக் (ஏற்றுக் கொள்ளாது) தள்ளிவிடுகின்ற பகவானுடைய திருவாக்கும் (3-3) பொருத்தமாகும்.

ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கு சேரப்பெறுமை.

ஆனால் சிலர் அர்ஜுனனுடைய வினாப்பொருளை வேறு விதமாகக் கற்பித்து, பகவான் மறுமொழியை அதற்கு [வினாவுக்கு] மாறாக விவரிக்கிறார்கள்; அன்றியும் (தாம் கீதைக்கு எழுதிய) முகவுரையிலே கீதையின் பொருளானது தம்மால் எப்படி ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டதோ, அதற்கு மாறாகவும் இங்கே [மூன்றாம் அத்தியாயத் தொடக்கத்திலே] வினா விடைகளின் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். — எப்படியெனில்? — அந்த முகவுரையிலே 'ஆச்ரமத்தார் அனைவர்க்கும் ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டும் கூடுதலானது; கீதாசாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்' என்று கூறப்பட்டது; பின்னால், "உயிர்வாழ்க்கை முழுதும்" என்னும் சுருதியினால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறந்து, ஞானமொன்றினாலே மாத்திரம் முக்தி கிடைக்கும் என்ற இது முற்றிலுமே மறுக்கப்பட்டதென்றும் சிறப்பித்துக் கூறப் பட்டது. இங்கேயோ [மூன்றாம் அத்தியாயத்தொடக்கத்திலோ], (பகவான்) ஆச்ரம வேறுபாட்டை [ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டினுள் ஒருவனுக்கு ஏதாவதொன்றிலேயே நிஷ்டையை] உணர்த்துகிறார்; உணர்த்தவே, "உயிர் வாழ்க்கை முழுவதும்" என்னுஞ் சுருதியினால் விதிக்கப்பட்ட அந்தக் கர்மங்களையே துறந்திடுதல் கூறப்பட்டதாயிற்று. இத்தகைய மாறுபட்ட அந்த விஷயத்தைப் பகவான் எப்படி அர்ஜுனனுக்குக் கூறுவார்? அல்லது கேட்பவன்தான் மாறுபட்டபொருளை எப்படிக் கேட்பான் ?

அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து இது (அவர்களுடைய கருத்தாக) இருக்கலாம் :— "ச்ருதிஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறந்திடுதலோடு (கூடிய) ஞானமொன்றினாலேயே முக்தி (கிடைக் காதென்று) மறுக்கப்படுகின்றது கிருகஸ்தர்களுக்கேதான் ; மற்றைய ஆச்ரமத்தார்க்கு அன்று" என்ற இதுவும் முன் பின் னுக்கு மாறுபட்டதுதான். எப்படி ?—'ஆச்ரமத்தார் எல்லார்க் குமே ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டும் கூடுதலானது, கீதாசாஸ் திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்' என்று (முகவுரையிலே)

ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, இங்கே [மூன்றும் அத்தியாயத்திலே] அதற்கு மாருக, ஞானமொன்றினுலேயே மாத்திரம் மற்றைய ஆச்ரமங் களுக்கு மோக்ஷ (உபாய)த்தை எப்படிக் கூறலாம் ?

(இனி, இது) கருத்தாயின் :—'ச்ரௌதகர்மம் (சேர்தல்) இல் லாத ஞானமொன்றினுலே மட்டும் மோக்ஷமானது, கிருகஸ்தர் களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது' என்ற இவ்வசனம் ச்ரௌதகர்மத் தைக் குறித்து (நிற்பது). ஸ்மார்த்த கர்மமானது கிருகஸ்தர் களுக்கு இருந்தும், (அது ச்ரௌதகர்மம்போல ப்ரதானமன்ருகை யால் அதனை) இல்லாததுபோலக்கொண்டு அ(ந்த வசனத்)திலே "ஞானமொன்றினுலேமட்டும்" எனப்படுகின்றது என்பது. இது வும் மாறுபட்டது(தான்)—எப்படி ?—"ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு ஒருங்கு சேரப்பெற்ற ஞானத்தாலே மோக்ஷமானது மறுக்கப்படு கின்றது கிருகஸ்தர்களுக்கேயன்றி, மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு அன்று" என்று விவேகிகளால் எப்படிக் கொள்ளக் கூடும் ? இன்னும், ஸந்யாஸிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மங்கள் மோக்ஷஸாதன மாக (ஞானத்தோடு) ஒருங்கு சேர்க்கப்படுமாயின், அவ்வாறே கிருகஸ்தனுக்கும் ஸ்மார்த்த கர்மங்களோடேயே (ஞானத்தை) ஒருங்கு சேர்த்தலைக் கொள்ளலாம். ச்ரௌதகர்மங்களோடு (ஞானத்தை ஒருங்கு சேர்த்துக்கொள்ள) வேண்டாம்.

இனி, 'முக்தியின் பொருட்டு (ஞானத்தை,)ச்ரௌத(மும்) ஸ்மார்த்த(முமான கர்ம)ங்களோடு ஒருங்கு சேர்த்தல் கிருகஸ்த னுக்கே ; ஸந்யாஸிகளுக்கோ ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடு மாத்திரம் ஒருங்கு சேரப்பெற்ற ஞானத்தால் முக்தியாம்" என்ருலோ,—

அது இவ்வாறுள்ளவளவிலே, உழைப்பு மிகுதியால், பல துன்பவடிவமாகிய ச்ரௌதமும் ஸ்மார்த்தமுமான கர்மம் கிருகஸ்தன் தலையிலே ஏற்றப்பட்டதாகும்.

சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த துறவு

இனி, "உழைப்பு மிகுதியால் கிருகஸ்தனுக்கே மோக்ஷமாம் ; மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு இல்லையாம் ; சுருதியில் விதித்துள்ள நித்யகர்மம் இல்லாமையால்" எனின்,—

அதுவும் சரியன்று : (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பு வோனுக்கு ஞானத்திற்குத்துணையாக ஸகலகர்மங்களையும் துறத் தலை உபநிஷத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும், புராணங்களிலும், இதி

ஹாஸங்களிலும், யோகநூல்களிலும், விதித்தலாலும் (முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களினின்று நான்காம் ஆச்ரமத்திற்கு) முறையாக வாயினும், அல்லது முதன் மூன்று ஆச்ரமங்களுள் ஏதாவதொன் றிலிருந்து நான்காம் ஆச்ரமத்திற்குச்) சடக்கென்றாயினும் (போக விரும்பியவனுக்கு அப்படியே ஆச்ரமங்களை சுருதிஸ்மிருதிகளில் விதித்தலாலும் என்க.

அப்பொழுது ஆச்ரமங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்குசேரல் அமைந்தது (என்றால்).

அப்படியன்று : (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு ஸகல கர்மங்களையும் துறத்தலை விதித்தலின். "மக்களாசையையும், பொருளாசையையும், உலக ஆசையையும் விட்டுப் பின்பு, பிச்சையெடுத்து ஜீவிக்கிறார்கள்" (பி 3-5-1), "ஆதலால் இத்தவங்களுள் துறவை மேலானதாகக் கூறுகிறார்கள்" துறவே சிறப்புற்றது" (தை-4-79, 78) என்றும், "சிலர் கர்மத்தினாலும் மக்களினாலும், பொருளினாலும் அல்லாமல், துறவினால் சாகாத் தன்மையைப் பெற்றார்கள்" (தை-4-12) என்றும், "ப்ரஹ்மசர்யத் தினின்றே துறக்கலாம்" (ஜா-4) என்றும் முதலாக உள்ளவை (துறவை விதிக்கும்) சுருதிகளாம். "தர்மம் அதர்மம் என்ற இரண்டினையும் விட்டிடு; மெய் பொய் என்ற இரண்டினையும் விட்டிட்டுப் பின்பு, எதனால் இவற்றை விட்டிடுகிறாயோ, அதனை (யும்) விட்டிடு ["நான் இவற்றை விடுகிறேன்" என்று நினைக்கும் பற்றையும் விட்டிடு]," "மணஞ்செய்து கொள்ளாதவர்களாய் ஸம்ஸாரத்தையே ஸாரமற்றதாகக் கண்டு, ஸாரமாயுள்ளதைக் காணவேண்டுமென்னும் கருத்தோடு மிக்கவைராக்கியத்தை யடைந்து துறக்கிறார்கள்" என்பது பிருகஸ்பதி (வசனம்). பிராணிகள் கர்மத்தால் கட்டப்படுகின்றன; ஞானத்தால் விடுவிக்கப்படுகின்றன; ஆதலால், முடிவைக் கண்டறிந்த யதிகள் கர்மத்தைச்செய்வதில்லை" (மோ-241-7) என்பது சுகர் உரைப்பது. இங்கேயும் [கீதையிலும்] "ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து" (5-13) என்பது முதலானவை(யெல்லாம் துறவை விதிக் கும் ஸ்மிருதிகளாம்.)

மோக்ஷம் கர்மத்தினாலடைய முடியாது.

மற்றும், மோக்ஷமென்ப(தனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆலோசித் தாலும், அது கார்யமாக [கர்மத்தினால் ஸாதிக்கப்படுவதாக]

இல்லை; ஆகவே, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பு வோனுக்குக் கர்மம் பயன்படாது.

(ஆக்ஷேபம்) :—நித்தியகர்மங்கள் (செய்யாது விட்டிடுதலால் வரும்) குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பயன்படு கின்றன எனின்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; (கர்மங்களைச் செய்யாவிடின்) குற்றம் வரும் என்பது ஸங்யாஸிகளால்லாதவர்களுக்காதலின். இன்னும் (விதிப்படி) ஸங்யாஸிகளாகாத ப்ரஹ்மசாரிகளுக்குக் (குற்றம் வருவது) போல அக்நிகார்யம் முதலியவற்றைச் செய்யாமையினால் ஸங்யாஸிக்குக் குற்றம் (வருமென்று) கற்பிக்க முடியாதன்றோ. [ஸமித்துகளால் ஹோமஞ்செய்தல், வேதம் ஓதுதல் முதலியன ப்ரஹ்மசாரிக்கு விதிக்கப்பட்டவை. அவற்றை அவன் செய்யாவிடில், அவனுக்கு குற்றம் வரும். அவற்றை ஸங்யாஸி செய்யாவிடில், ஸங்யாஸிக்கு குற்றம் வராது, எப்படி யெனில்,—அந்தந்த ஆரசமத்திற்கு விதிக்கப்பட்டதை அந்தந்த ஆச்ரமத்திலுள்ளவர்கள் செய்யாவிடில், அவர்கட்குக் குற்றம் வருமேயன்றி, ஒரு ஆச்ரமத்திற்கு விதிக்கப்பட்டதை மற்றோராச்-ரமத்திலுள்ளவர்கள் செய்யாவிட்டால். அதனால் இவர்கட்குக் குற்றம் வராது. ஒருவன் ப்ரஹ்மசர்யநிலையிலிருந்தால், அக்நி கார்யம் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். அவனே ஸங்யாஸி யாய்விட்டாலோ, அவற்றைச் செய்யவேண்டியதில்லை. ஏனெனில், அவை ப்ரஹ்மசார்யநிலைக்கேயன்றி ஸங்யாஸநிலைக்கு விதிக்கப் பட்டவை அல்ல. ஆதலால், ப்ரஹ்மசர்யநிலையிலிருந்து ஸங்யாஸியானபின் அவற்றைச் செய்யாமையினால் குற்றம் வாராதென்க—ஆ.]

இனி, நித்திய கர்மங்களைச் செய்யாமையாகிய இன்மை-யினின்றே உண்மையாகிய குற்றம் உண்டாவதென்பதைக் கொள்ளமுடியாது, "இன்மையினின்றும் உண்மை எப்படி உண்டாகும்" (சா-6 2) என, இன்மையினின்று உண்மை உண்டாதல் கூடாமையைக் கூறுஞ்சுருதியினால், வேதமானது' விதித்ததைச் செய்யாமையினால் நேரிடக்கூடாத குற்றத்தையும் கூறுமாயின், அப்பொழுது கெடுதி செய்கின்ற வேதம் ப்ரமாணகா தென்று கூறப்பட்டதாகும்; விதித்ததைச் செய்தல் செய்யாமை என்ற இரண்டும் துன்பத்தை மாத்திரம் கொடுத்தலினா லென்க. மேலும் அவ்வாறே, சாஸ்திரமானது காரகமேயன்றி ஞாபகம்

அன்று என, (அது) பொருத்தமில்லாப் பொருளையுடையதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டதாகும் (காரகம்-செய்வது: உண்டாக்குவது. ஞாபகம்-தெரிவிப்பது. நீர், நெருப்பு முதலிய பொருள்களின் சக்தி உலகப்பிரஸித்தம். அச்சக்தியைச் சேர்ந்தே சாஸ்திரமானது தெரியாததைத் தெரிவிக்கின்றது ஆனால், தானாக அப்பொருள்கட்கு ஒரு சக்தியை உண்டாக்கக் சாஸ்திரத்திற்கு முடியாது. முடியுமாயின், அது நியாயவிரோதமாதலால் சாஸ்திரம் அஸங்கதமாகும்.) இதுவோ (நமது) கொள்கையன்று. ஆகவே, ஸந்யாஸிக்குக் கர்மங்கள் (செய்யவேண்டியன) இல்லை. ஆதலால் ஞானகர்மங்கள் என்ற இரண்டும் கூடுதல் பொருந்தாதென்க.

இரண்டும் கூடுதலென்பது, அர்ஜுனன் வினாவோடு பொருந்தாமை.

மற்றும், "ஞானமானது கர்மத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததென்பது உமது கொள்கையானால்" (3-1) என்னும் அர்ஜுனனுடைய வினா பொருந்தாது. "நீ ஒருவனே ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கவேண்டும்" என்று இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் பகவான் கூறியிருந்தாலன்றோ, அப்பொழுது ஞானமானது கர்மத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததென்பது உமது கொள்கையானால்" (3-1) என்னும் அர்ஜுனனுடைய வினா பொருத்தமுறுததாகும். "நீ ஞான கர்மங்கள் இரண்டையும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும்" என அர்ஜுனனுக்கு கூறப்பட்டிருந்தால், (அப்பொழுது), கர்மத்தினும் மேலாக யாதொரு ஞானம் உள்ளதோ, அதுவும் கூறப்பட்டதுதான்; எனவே, "கேசவ! அப்பொழுது ஏன் என்னைக் கொடியதான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?" (3-1) என்று (பகவானைப்) பழித்தலாவது, வினவுவதலாவது ஒரு விதத்தாலும் பொருந்தாது. "ஞானமானது" (3-1) என்னும் வினா நிகழுமாறு "நீ கர்மத்தின் மேலான ஞானத்தை அநுஷ்டிக்கக் கூடாது" என்று அர்ஜுனனுக்கு மாத்திரம் பகவான் முன் உரைக்கவில்லை என்று கொள்வதும் சரியன்று. ஆனால், ஞான கர்மங்களுக்கு (ஒன்றிற்கொன்றுள்ள) விரோதத்தால் ஒரே புருஷன் (அவற்றை) ஒருங்கே அநுஷ்டித்தல் நிகழாதென்று (சுருதி), (அவை) வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கததக்கவை' என்று பகவான் முன் கூறியிருந்தால், அப்பொழுது "ஞானமானது" (3-1) என்பது முதலான இக்கேள்வியானது பொருந்தியது. (பகவான் அருளிச்செய்ததைத்) தெளிவாகத் தெரிந்து

கொள்ளாமையினுல் கேள்வி கேட்கப்பட்டதெனக் கொண்ட விடத்தும், 'ஞானநிஷ்டையும் கர்ம்நிஷ்டையும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை' என்ற பகவான் மறுமொழி பொருந்தாது. அன்றியும் பகவான் மறுமொழியையும் அறியா மையினு லானதாகக்கொள்ளுதல் தகாது. 'ஞானகர்மநிஷ்டைகள் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை' என்னும் பகவானுடைய இம்மறுமொழியைக் காண்கிறபடியால், ஞான கர்மங்கள் ஒருங்கு சேரலென்பது இயையாதென்க.

ஆகவே, "ஞானமொன்றினுலேயே முக்தி" என்ற இது, கீதையிலும் எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளாம்.

இரண்டும் ஒருங்கு சேரக்கூடுமாயின், ஞானகர்மங்களுள் 'ஒற்றை நிச்சயித்துச் சொல்லுக' (3-2) என (ஏதாவது) ஒன்றைப் பற்றியதாகவே (அர்ஜுனன் பகவானைப்) பிரார்த்தித்தல் பொருத்தமில்லையாகும். 'ஆதலால் நீ கர்மத்தையே செய்யக்கட வாய்' (4-15) என்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஞானநிஷ்டை கூடாமை யைத் தேற்ற (ஏகார)த்தினுல் காட்டுவர்.

अर्जुन उवाच —

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

ஜ்யாயஸீ சேத்கர்மணஸ்-தே மதா புத்திர் ஜனார்த்தன |
தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ || 1

ஞானமா கர்மமா எது சிறந்தது ?

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்ருன் :

1. ஜநார்த்தன! ஞானம் கர்மத்தினும் மேலானதென்பது உமது கருத்தாஞல், அப்பொழுது ஏன் கேசவ! என்னைக் கொடிய தான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர் ?

ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்குசேர்தல் (முக்திக்கு ஸமா தானம் என்பது பகவான்) கருத்தாஞல், அப்பொழுது (ஒருங்கு

சேர்க்கப்பட்ட) மோக்ஷதானம் ஒன்றுதான். எனவே, 'கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் மேலானது' என்று கர்மத்தினின்றும் ஞானத்தைப் பிரித்திடுதல் அர்ஜுனன் தப்பாகச் செய்ததாகும்; அதே அதனின்றும் பயனுல் வேறுபட்டதாகாதன்றே [ஒரே பயனைப் பெறுதற்கு இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸாதனமாயிருத்தல், அவற்றுள் ஒன்றிற்கொன்று கீழானது மேலானது என்ற வேறுபாடு எப்படிக் கூடும்? கூடாது. உதாரணமாக, பித்தம் தணிதலென்னும் பயனைப் பெறுதற்குக் குளிர்ச்சியும் இனிமையுமான இரண்டு பதார்த்தங்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் புஜித்தல் ஸாதனமாயின், அவற்றுள் மற்றையதைக் காட்டிலும் இனிமையான பதார்த்தம் மேலானதென்னும் வேறுபாடு பொருந்தாதன்றோ.] இன்னும் அவ்வாறே பகவான் கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் நன்மை செய்வதாகக் கூறினர்; நன்மை செய்வதல்லாததான கர்மத்தை (நீ) செய்யக்கடவாய் என்று எனக்கு உபதேசிக்கிறுர். அஃதென்ன காரணமோ?" என்று பகவானைப் பழிக்கிறவன் போல 'கேசவ! அப்பொழுது ஹிம்ஸையாகிய கொடிய கர்மத்தில் எக்காரணத்தால் ஏவுகிறீர்?' என்று (அர்ஜுனன்) கூறுவதும் பொருந்தாது.

இனி, ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு மாத்திரம் (ஞானம்) ஒருங்கு சேர்தல் பகவானுல் ஸகலருக்கும் கூறப்பட்டு, அர்ஜுனனுலும் (அப்படியே) கிரகித்துக் கொள்ளப்பட்டது என்றுல், — "அப்பொழுது ஏன் என்னைக் கொடியதான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?" (1) என்பது முதலான வார்த்தை எப்படி நேராகும்?

அன்றியும்,

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

வ்யாமிச்ரேணேவ வாக்யேன புத்திம் மோஹயஸீவ மே ।
ததேகம்வத நிச்சித்ய யேன ச்ரேயோஹ-மாப்னுயாம் ॥ 2

2. மலைக்கச்செய்வதுபோன்ற வார்த்தையினுல் என்னுடைய புத்தியை மயக்குகின்றீர் போலும். நான் எதனுல் நன்மையைப் பெறுவேனே, அந்த ஒன்றை [ஞானகர்மங்களுள் உனக்கு உரியது இன்னதுதான் என்பதை]ப் பிரித்துச் சொல்லவேண்டும்.

பகவான் தெளிவாகப் பேசுபவராயினும், மந்தபுத்தியான எனக்குப் பகவான் வார்த்தையானது மலைக்கச் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்றது. அதனால் என் மதியை மயக்குகின்றீர்போலும்: மந்தபுத்தியான என்னுடைய மயக்கத்தைப் போக்குதற்கென்றே தலைப்பட்டுள்ள நீங்கள் (என்னை) எப்படி மயங்கச் செய்வீர்கள்? [செய்யமாட்டீர்கள்.] ஆதலால் கூறுகிறேன் "எனது புத்தியை மயங்க செய்கின்றீர் போலும்" என்று. ஆனால் "ஞானத்தை அநுஷ்டிப்பவன் வேறு, கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவன் வேறு; ஒருவனே (ஒரே காலத்து இவ்விரண்டையும் ஒருங்கே) அநுஷ்டித்தல் நிகழாது" என நீங்கள் நினைத்தால், (அப்பொழுது) அது இவ்வாறிருக்க, அவற்றுள் (ஏதாவது) ஒன்றை—ஞானத்தை அல்லது கர்மத்தை—"இதுவே அர்ஜுனனுக்குத் தக்கது, (அவனுடைய) புத்திவல்லமைக்கும், நிலைமைக்கு ஏற்றது" என நிச்சயித்து அருளிச்செய்க. ஞானமாகவாயினும், கர்மமாகவாயினுமுள்ள எந்த எதாவதொன்றினால் நான் நன்மையைப் பெறுவேனோ, (அதனை உரைத்தருளுக).

பகவான் ஞானத்தைக் கர்மநிஷ்டைக்குத் துணையாகவாவது கூறியிருந்தால், அப்பொழுது "அவ்விரண்டினுள் ஒன்றைச் சொல்லவேண்டும்" என ஒன்றைப்பற்றியதாகவே அர்ஜுனன் எப்படிக் கேட்க விரும்பலாகும்? (அவன்), தான் இரண்டையும் பெறமுடியாதென்று நினைக்கின்றவனாய் ஒன்றையே வேண்டும்படிக்கு, பகவான் முன் "ஞானகர்மங்களுள் எதாவதொன்றுதான் சொல்லுவேன், இரண்டையும் (சொல்ல)மாட்டேன் எனக் கூறவில்லையன்றோ.

ஞானவழியும், கர்மவழியும்.

ஸ்ரீபகவான், வினவுக்கு ஏற்பவே மறுமொழி கூறலானார்:

श्रीभगवानुवाच—

लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ ।
ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३ ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

லோகேஸ்மின் த்விவிதா நிஷ்டா புரா ப்ரோக்தா மயானக।
ஜ்ஞானயோகேன ஸாங்க்யானாம் கர்மயோகேன
யோகினாம் ॥ 3

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

3. பாபமற்றவனே ! முன்பு இவ்வுலகத்திலே ஸாங்க்யர்களுக்கு ஞானயோகத்தாலும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகத்தாலும் இருவகையான நிஷ்டைகளை யான் கூறினேன்.

எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற ஈச்வரனான யான், முன்பு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் ஜனங்களைப் படைத்து, அவர்கட்குச் செல்வமும் முக்தியும் கிடைப்பதற்கு ஸாதனமான வேதப்பொருளின் ஸம்பிரதாயத்தை வெளிப்படுத்திய பொழுது, இவ்வுலகத்திலே, நூற்பொருளை அநுஷ்டிக்க அதிகாரம் பெற்ற மூன்று வர்ணத்தார்க்கும் இருவிதமான நிஷ்டையை—நிலையை, அநுஷ்டிக்கக்கடவதிலே அமர்ந்து நிற்றலைக் கூறலானேன். இனி, அந்த இருவகைத்தான நிஷ்டை யாதென்றவிடத்துக் கூறுகிறார் :—அவற்றுள் ஞானமாகிய யோகத்தால், ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் ஞானமுடையவராய், ப்ரஹ்மசர்ய நிலையினின்றே துறந்தவராய், வேதாந்த ஞானத்தால் பொருள்களை நன்கு நிர்ணயித்தவராய், பரமஹம்ஸரென்னும் ஸந்யாஸிகளாய், ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கின்ற ஸாங்க்யர்களுக்கு ஞான நிஷ்டையைக் கூறினேன் ; கர்மமாகிய யோகத்தால் யோகிகளான கர்மிகளுக்கு நிஷ்டை கூறப்பட்டது என்பது பொருள்.

ஒரே புருஷனாலே ஒரே புருஷார்த்தத்தின் பொருட்டு ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கே சேர்ந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்பது கீதையிலே பகவானாலே (தமது) கருத்தாக (முன்) கூறப்பட்டதும் அல்லது (பின்) கூறப்படுவதும், வேதங்களிலும் ஓதப்பட்டது மாக இருந்தால், பகவான் (தன்னை) வழிபட்ட அன்பனான அர்ஜுனனுக்கு "ஞான நிஷ்டையை அநுஷ்டித்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு, கர்மநிஷ்டையை அநுஷ்டித்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு" என்றே இங்கு எப்படிக் கூறலாம் ? மற்று, ''அர்ஜுனன் ஞானம் கர்மம் இரண்டையும் கேட்டுத் தானாகவே (அவற்றை ஒருங்கே) அநுஷ்டிப்பான் : மற்றையோர்க்கோ 'அவை வேறு வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை' எனக்கூறுவேன்'' என்று பகவான் கருத்தெனக்கொண்டால், அப்பொழுது பகவான் விருப்பு வெறுப்பினை யுடையவராக, அப்ராமாணிகராக நினைக்கப் பட்டவராவர். அதுவோ தக்கதன்று. ஆகவே எந்த யுக்தியினாலும் ஞானகர்மங்கள் ஒருங்கு சேர்தல் அமையாதென்க. (3)

கர்மயோகமானது ஒருவனைக் கர்மத்தினின்றும் விடுவிக்கும்.

ஞானம் கர்மத்தின் மேலானதென்று அர்ஜுனன் கூறியது நிலைத்தது; (பகவான் அதனை) மறுக்காமையால், பின்னும் அந்த ஞானநிஷ்டையானது ஸந்யாஸியினாலேயே அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பதும், "(ஞானகர்மங்கள்) வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை" என்னும் திருவாக்கினால் (நிலைத்தது), இப்படியே பகவான் கருத்தென்று தெரியவருகின்றது. இனி "(ஸம்ஸாரக்) கட்டுக்குக் காரணமான கர்மத்திலேயே என்னை ஏவுகிறீர்" என்று மனம் வருந்திய அர்ஜுனன் 'கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேன்' என நினைத்திருப்பதாகக் கண்டு, பகவான் "ஒருவன் கர்மங்களை" (3-4) என்பதை அருளிச் செய்கின்றார் :

அல்லது, (பின்வருமாறு கொண்டாலும் அமையும்) : ஞான கர்ம நிஷ்டைகள் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டிருந்தலால், ஒரே புருஷன் (அவற்றை) ஒரே சமயத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடாமையின் (அவை) ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்காமலே புருஷார்த்தத்தைத் தருவன' என்பதாயிற்று. ஆகவே, கர்மநிஷ்டையானது ஞானநிஷ்டையைப் பெறக் காரணமாவதால் புருஷார்த்தத்தைத் தருவதென்பது; ஸ்வதந்திரமாகவே [தானாகவே] (அது புருஷார்த்தத்தைத் தருவது) அன்று. ஞானநிஷ்டையோ, கர்மநிஷ்டையாகிய உபாயத்தால் கிடைக்கப் பெறுவதாய், பிறஉதவி இல்லாமல் ஸ்வதந்திரமாகவே [நேராகவே] புருஷார்த்தத்தை தருவது, என்ற இவ்விஷயத்தைத் தெளிய விளக்கும் பொருட்டுப் பகவான் கூறுகிறார் :

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

ந கர்மணா-மநாரம்பாந்-நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽச்நுதே ।
ந ச ஸந்யஸநாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி ॥ 4

4. ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் நைஷ்கர்மயத்தை (கர்மமற்றநிலையை)ப் பெறுகிறானில்லை; (அவற்றைத்) துறத்தலினாலேயே ஸித்தியை அடைகிறானுமில்லை.

இப்பிறப்பிலாயினும், முற்பிறப்பிலாயினும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் முன்செய்த பாவத்தைத் தேயப்

பண்ணுவதால் சித்த சுத்தியை உண்டாக்குகின்றன; (அவை) அதனை உண்டாக்குவதானுல் ஞானமுண்டாதல் மூலமாக ஞான நிஷ்டைக்குக் காரணமாகின்றன (அவை அவ்வாறு ஞானத்திற்குக் காரணமாதலை), “பாவகர்மம் தேய்தலாலே மனிதர்க்கு ஞானம் உண்டாகின்றது; (அவ்வளவிலே ஒருவன்) துலக்கமான கண்ணுடியிற்போலத் தன்னில் தன்னைக் காண்கிருன்' (ம சா-204-8) என்பது முதலிய ஸ்மிருதிவசனங்களால் (அறிக). (கர்மங்களைச்) செய்யாமையினுல் நைஷ்கர்ம்யத்தை—கர்மம் நீங்கிய தன்மையை பிரவிருத்தியில்லாமற்போன நிலையை ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை, அதாவது-தொழிலைப்பெருத ஆத்மஸ்வரூபமாகவே நிற்றலை ஒருவன் அடையமாட்டான். “ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமையினுல், நைஷ்கர்ம்யத்தைப் பெறுகிருனில்லை” என்னும் திருவாக்கினுல், “அதன் மறுதலையால், (அதாவது-) அவற்றை அநுஷ்டித்தலால் கர்மம் நீங்கிய நிலையைப் பெறுவான்” என்று தோன்றுகின்றது. மற்று, எக்காரணத்தால் கர்மங்களைச் செய்யாமையினுல் கர்மங்களினின்று நீங்கிய நிலையைப் பெறமாட்டானென்பது?—கூறுவோம்: கர்மத்தைச் செய்தலே கர்மமற்ற நிலையைப் பெறுதற்கு உபாயமாதலின் என்க. உபாயமின்றி ஒரு பயனைப் பெறுவதில்லையன்றே. நைஷ்கர்ம்ய நிலைமையாகிய ஞானயோகத்திற்குக் கர்மயோகம் உபாயமாம்; (அவ்வாறே) சுருதியிலும், இங்கு [கீதையிலு]ம் உணர்த்துவதானுல். சுருதியிலோ, இங்குப் பேசி வருகின்றதும் அறியவேண்டியதுமான ஆத்மாவாகிய உலகத்தை அறிதற்கு உபாயமாக “ப்ராஹ்மணர்கள் வேதம் ஓதுதலாலும், யாகத்தாலும், அந்த இதனை [ஆத்மாவை] அறியநாடுகிருர்கள்” (பி-4-22) என்பது முதலானவற்ருல் கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு உபாயமென்பது உணர்த்தப்பட்டது. இங்கேயும் [கீதையிலும்], “உயர்தோள! ஸந்யாஸமோ, (கர்ம)யோகமின்றிப் பெறுவது கஷ்டமே” (5-6), “யோகிகள் பற்றைவிட்டுச் சித்த சுத்திக்காகக் கர்மத்தைச் செய்கிருர்கள்” (5-11), “யஜ்ஞமும், தானமும், தவமும் பயனை எதிர்நோக்காதார்க்குத் தூய்மை செய்வனவாம்” (18-5) என்பன முதலியவற்றை(ப் பகவான்) உணர்த்துவர்.

அப்படியானுல், (இனி ஒரு சங்கை வருமாறு):— “ஸகலப் பிராணிகட்கும் அபயமளித்த பின்பு நைஷ்கர்ம்யத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும்” என்பது முதலானவற்றிலே, (ஒருவன் தான்) செய்யவேண்டிய கர்மங்களைத் துறத்தலாலும் நைஷ்கர்ம்யத்தைப் பெறலாமென்று காட்டப்படுகின்றது. உலகத்திலும், கர்மங்களைச்

செய்யாமையினுல் கர்மம் நீங்கிய தன்மையென்பது (யாவரும்) நன்கு அறிந்த விஷயம். ஆகவே, நைஷ்கர்ம்யத்தைத் தேடுகிறவனுக்குக் கர்மத்தைச் செய்வதனுல் ஆவதென்ன? [ஒன்றுமில்லை] என்னும் (சங்கை) வந்தது.

ஆதலால் (ஸ்ரீபகவான்) கூறுகிறுர் "துறவினுலேயே இல்லை" என்று. கர்மத்தை விட்டிடுதல் மாத்திரமேயாகிய ஞானமில்லாத வெறுந்துறவினுலேயே ஸித்தியை — கர்மமற்றநிலையாகிய ஞான யோக நிஷ்டையை அடையமாட்டான்.

அஜ்ஞானிகள் முக்குணங்களாலும் ஆட்டப்படுகிருர்கள்.

மற்று, 'எக்காரணத்தால் ஒருவன் ஞானமில்லாத கேவல கர்மத்துறவினுலே மாத்திரம் கர்மமற்றநிலையாகிய ஸித்தியைப் பெறுவதில்லை' என்பதற்குக் காரணம் (கூற) வேண்டுமிடத்து, (அதனைக்) கூறுகிறுர்:

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ५ ॥

ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்-யகர்மக்ருத் ।
கார்யதே ஹ்யவச: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ரிதிஜைர்-குணை: ॥ 5

5. ஏனெனில், ப்ரகிருதியினின்றுந் தோன்றும் குணங்களால் ஒவ்வொன்றும் ஸ்வாதீனமற்றுக் கர்மத்திற் செலுத்தப்படுகின்றதாதலால், ஒன்றுவது எக்காலத்தும் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் தொழிலைச் செய்யாததாக இருப்பதில்லை.

ஒவ்வொன்றும்–உயிருள்ள ஒவ்வொரு பிராணியும். ஸத்துவம் ரஜஸ், தமஸ் என்பன குணங்கள். ("ஒவ்வொன்றும்" என்பதற்கு முன்) 'அஜ்ஞானியான' . என்பது வாக்கியத்தில் தொக்கி நிற்கின்றது; ஏனெனின், "எவன் குணங்களால் அசைக்கப்படுவதில்லையோ" (14-23) என (ஞானியைப்பற்றி)க் கூறுவர்.

ஸாங்க்யர்களை வேருகப்பகுத்தலால், அஜ்ஞானிகளுக்கே கர்மயோகம்; ஞானிகளுக்கு அன்று. குணங்களால் அசைக்கப்படாத ஞானிகளுக்கோ, தங்களிடத்து அசைவு[யாதொரு

விகாரமும்] இல்லாமையால் கர்மயோகம் ஒவ்வாது. அவ்வண்ணமே, "எவன் இதனை" (2-2) என்றவிடத்து உரைக்கப்பட்டது. (5)

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தை விடக்கூடாது.

ஆனால், 'ஆத்மாவை அறியாதவன் (தனக்கு) விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பது சரியன்று' என்று கூறுகிறார்:

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ६ ॥

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரன் ।
இந்த்ரியார்த்தான் விமூடாத்மா மித்யாசார: ஸ உச்யதே ।। 6

6. எவன் கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, இந்திரிய விஷயங்களை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு மனம் மயங்கி இருக்கின்றானோ, அவன், 'ஆசாரக்கள்ளன்' எனப்படுகிறான்.

கைமுதலிய கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, இந்திரியவிஷயங்களை மனத்தில் கருதிக்கொண்டு அகக்கரணம் மயங்கிநிற்பவன் 'ஆசாரக்கள்ளன்', 'பொய்யொழுக்கமுடையான்', 'கெட்ட நடத்தையுள்ளவன்' எனப்படுகிறான். (6)

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ।
कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ७ ॥

யஸ்த்விந்த்ரியாணி மனஸா நியம்-யாரபதேऽர்ஜுன ।
கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோக-மஸக்த: ஸ விசிஷ்யதே ।। 7

7. அர்ஜுன! மற்று எவன் இந்திரியங்களை மனத்தால் அடக்கிக் கொண்டு, கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தைப் பற்றற்றவனாய் அநுஷ்டிக்கின்றானோ, அவன் மேலாகிறான்.

ஆனால், கர்மத்திற்கு உரியவனாகிய எந்த அஜ்ஞானியானவன், மனத்தால் ஞானேந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, பயனை எதிர் பார்த்தல் இல்லாதவனாய், வாய் கை முதலிய கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கிறானோ, அவன் மற்றைய ஆசாரக் கள்ளனினும் சிறந்தவனாகிறான். (7)

இப்படியிருப்பதனால்,

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।
शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ८ ॥

நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: ।
சரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்யேதகர்மண: ॥ 8

8. நீ (உனக்கு) அமைந்த கர்மத்தைச் செய்யக்கடவாய்; ஏனெனின், செய்தல் செய்யாமையினும் மேலானது: மற்றும் (அதனைச்) செய்யாதிருப்பதனால், சரீரத்தைக்கொண்டு செலுத்தலும் உனக்கு முடியாது.

எவன் எந்தக் கர்மத்திற்கு உரியவனோ, ஒருபயனைப் பெறும் பொருட்டு (எவனுக்கு எந்தக் கர்மமானது வேதத்திற்) கூறப்படவில்லையோ, (அவனுடைய) அந்த நித்யகர்மமானது - (அவனுக்கு) அவச்யமான கர்மமென்பது. ஏ அர்ஜுன ! நீ அதனைச் செய்ய-வேண்டும். ஏனெனில், செய்தல் செய்யாமையைக் காட்டிலும் பயன் விஷயத்திலே மிக்க அதிகமானது. [செய்தலிலே வரும் பயன், செய்யாமையிலே வரும் பயனைக் காட்டிலும் மிக்க அதிகம்], —எப்படி? (கர்மத்தைச்) செய்யாமையினால் உனக்குச் சரீரம் நிற்றலும் அமையாது. ஆகவே, (இவ்வாறு) உலகத்திலே, செய்தற்கும் செய்யாமைக்கும் வேறுபாடு கண்டுவைக்கப்பட்டுள்ளது. (8)

இன்னும், 'கர்மமானது கட்டுக்குக் காரணமாதலால் (அதனைச்) செய்யக்கூடாது' என்று நீ நினைப்பது எதுவோ, அதுவும் சரியன்று.—எப்படி ?—

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ९ ॥

யஜ்ஞார்த்தாத் கர்மணோऽன்யத்ர லோகோऽயம் கர்மபந்தன: ।
ததர்த்தம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க: ஸமாசர ॥ 9

9. யஜ்ஞத்திற்கான கர்மத்தைத் தவிர (மற்றைய கர்மத்தினால் தான்) இவ்வுலகம் காமக்கட்டை யுடைத்து: கௌந்தேய !

அதற்கான கர்மத்தைப், பற்றுவிட்டவனாய் நன்கு செய்யக்கடவாய்.

"யஜ்ஞமே விஷ்ணு" (தை-ஸம்-1-7-4) என்னும் சுருதியினால் யஜ்ஞம் (என்பதற்கு)-ஈச்வரன் (என்று பொருள்). எது அவன் பொருட்டுச் செய்யப்படுகின்றதோ, அது யஜ்ஞத்திற்கான கர்மம், (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய்க் கர்மத்தைச் செய்கிறவன், அந்தக் கர்மமொழிந்த மற்றைய கர்மத்தினாலே கர்மமாகிய கட்டைப் பெறுகிறான்; ஈச்வரனுக்கான கர்மத்தினாலோ (இவ்வாறு கட்டைப்பெறுவது) இல்லை. ஆகவே, கௌந்தேய! கர்மத்தின் பயனிலே பற்றில்லாவனாய் ஈச்வரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்து வரவேண்டும். (9)

இக்காரணத்தாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்.

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥ १० ॥

ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி: ||
அனேன ப்ரஸவிஷ்யத்வ-மேஷ வோऽஸ்த்விஷ்ட-காமதுக் ||

10. ப்ரஜாபதியானவர் முதலில் யஜ்ஞங்களோடு கூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து "(நீங்கள்) இதனால் [யஜ்ஞத்தால்] அபிவிருத்தி செய்யுங்கள்; இது, உங்களுக்கு வேண்டிய விருப்பங்களைக் கொடுப்பதாக (இருக்கட்டும்)" என்று கூறினர்.

ப்ரஜைகளை-மூன்று வர்ணத்தாரை. முதலில்-முன்பு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில். ப்ரஜாபதி-ப்ரஜைகளைப் படைப்பவர். வேண்டிய விருப்பங்களை-(பெறக்) கருதிய பல ப்ரயோஜனங்களை. (10)

எப்படி ?—

देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

தேவான் பாவயதானேன தே தேவா பாவயந்து வ: |
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத || 11

11. "(நீங்கள்) இதனால் தேவர்களை விருத்தியடையச்செய் யுங்கள் : அத்தத் தேவர்கள் உங்களை விருத்தியடையச் செய்யட் டும் ; (இவ்வாறு) ஒருவரையொருவர் விருத்திசெய்கிறவர்களாய் மேலான தன்மையை அடையுங்கள்."

தேவர்களை—இந்திரன் முதலானோர்களை. விருத்தியடையச் செய் யுங்கள்-போஷியுங்கள், திருப்தி செய்யுங்கள்.) இதனால்-யஜ்ஞத் தினால். விருத்தியடையச் செய்யட்டும்-மழை முதலியவற்றால் வளம் பெறச் செய்யட்டும். மேலான நன்மையை - படிப்படியாக ப்ரஹ்ம ஞானத்தைப் பெறுதலை, அல்லது ஸ்வர்க்கத்தை. [ஸம்ஸாரத்தி னின்றும் விடுபடவிரும்புவோனுக்கு, படிப்படியாக ப்ரஹ்ம ஞானத்தைப் பெறுதல்-மேலான நன்மை ; ஸம்ஸாரவிஷயங்களை அநுபவிக்க விரும்புவோனுக்கு, ஸ்வர்க்கமே - மேலான நன்மை. என வேறுபாடு கண்டுகொள்க.—ஆ.] (11)

அன்றியும்,

इष्टान्भोगान्हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।
तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥

இஷ்டான் போகான் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா: ।
தைர்-தத்தா-னப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேன ஏவ ஸ: ॥ 12

12. "தேவர்கள் யாகங்களால் விருத்தியடைவிக்கப் பெற்ற வர்களாய் உங்களுக்கு வேண்டிய போகங்களைக் கொடுப்பார்க ளன்றோ." அவர்கள் கொடுத்தவற்றை இவர்கட்குக் கொடாமல் எவன் அநுபவிக்கின்றானோ, அவன் திருடனே யாவன்.

தேவர்கள் யாகங்களால் விருத்தியடைவிக்கப்பட்டு=திருப்தி அடைவிக்கப்பெற்று, ஸ்திரீகள், பசுக்கள், மக்கள் முதலிய இஷ்ட மான போகங்களை உங்களுக்குக் கொடுப்பார்களன்றோ. அந்தத் தேவர்கள் கொடுத்த போகங்களை அந்தத் தேவர்களுக்குக் கொடா மல், அதாவது—கடனைத் தீராமல், எவன் தன்னுடைய சரீரத் தையும் இந்திரியங்களையுமே திருப்திசெய்து வருகின்றானோ, அவன் தேவர் முதலானோர்களுடைய சொத்தைப் பறித்துக் கொண்ட திருடனே. (12)

ஆனால், எவர்கள்

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।
भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥ १३ ॥

யஜ்ஞசிஷ்டாசின: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: ।
புஞ்ஜதே தே த்வகம் பாபா யே பசந்த்-யாத்மகாரணாத் ॥ 13

13. *யாகசேஷத்தைப் புஜிக்கும் ஸாதுக்களோ, (அவர்கள்) ஸகல பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள். மற்று, தமக்காக எவர்கள் சமைக்கிறார்களோ, அந்தப் பாவிகள் பாவத்தை உண்கிறார்கள்.*

தேவயஜ்ஞம் முதலியவற்றைச்செய்து முடித்தபின்பு, அவற்றின் சேஷமாய் அமிருதமெனப்படுகின்ற அன்னத்தைப் போஜனஞ் செய்யுந் தன்மையுடைய நல்லோர்கள், பிராணிஹிம்ஸை நேர்ந்திடுகின்ற அடுப்பு முதலிய ஐந்து இடங்களிலும் உண்டாகின்றனவும், (அறியாது நிகழும்) தவறினால் நேர்ந்த (பிராணி) ஹிம்ஸை முதலியவற்றால் வருகின்றனவுமான எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள், தம்மையே [தமது உடலையும் இந்திரியங்களையும்] வளர்ப்பவராய்த் தமக்காகச் சமையல் செய்துகொள்ளும் மற்றவரோ, தாங்களும் பாவிகளாகிப் பாவத்தை உட்கொள்கிறார்கள். (ஐந்து இடங்களாவன - அடுப்பு, அரிவாள்மணை, அரைக்கும் யந்திரம், தண்ணீர்க் குடம், துடைப்பம் என்பன.) இங்கு நேரும் பாவங்கள், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் முதலிய பஞ்ச மகா யஜ்ஞங்களால் தேய்ந்துவிடும். (மநு – 3-67,78) (13)

ஜகத்தின் சக்கிரத்தைச் சுற்றிவரச் செய்யவேண்டும்.

இக்காரணத்தாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவன் கர்மஞ்செய்ய வேண்டும்; ஏனெனில் கர்மமானது ஜகத்தின் சக்கிரத்தைச் செல்லும்படி செய்வது.—எப்படி என்பது ?—கூறுவோம் :

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसंभवः ।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥

एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः ।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति ॥ १६ ॥

அன்னாத்-பவந்தி பூதானி பர்ஜன்யா-தன்னஸம்பவ: |
யஜ்ஞாத் பவதி பர்ஜன்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்பவ: || 14

கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்பவம் |
தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே
ப்ரதிஷ்ட்டிதம்|| 15

ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நானுவர்த்தயதீஹ ய: |
அகாயு ரிந்த்ரியாராமோ மோகம் பார்த்த ஸ ஜீவதி|| 16

14, 15. (உட்கொள்ளும்) உணவினின்று பிராணி(களின் சரீரங்)கள் உண்டாகின்றன: உணவு மழையினின்று உண்டாகின்றது: மழை யாகத்தினின்று உண்டாகின்றது. யாகம் கர்மத்தினின்று உண்டாகின்றது. கர்மத்தை ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டானதாக(வும்), ப்ரஹ்மத்தை அழிவில்லாப்பொருளினின்று உண்டானதாக(வும்) தெரிந்துகொள். ஆதலால் ஸகலத்தையும் பற்றிய ப்ரஹ்மமானது யாகத்திலே நிலைபெற்றதாம்.

16. பார்த்த! இங்கு எவன் பாவஆயுளையும் இந்திரிய விளையாட்டையும் உடையவனாய் இவ்வாறு செலுத்தப்பட்டுள்ள சக்கிரத்தை அநுஸரிப்பதில்லையோ, அவன் வீணாக உயிர் வாழ்கின்றான்.

ரக்தமாகவும், ரேதஸ் ஆகவும் திரிவதான உட்கொண்ட உணவினின்று (ஸகலருக்கும்) ப்ராத்யக்ஷமாக பிராணிகள் உண்டாகின்றன. (அந்த) உணவு மழையினின்று உண்டாகின்றது. (அந்த) மழை யாகத்தினின்று உண்டாகின்றது. (என்பதை) "அக்நியிலே போட்ட ஆகுதியானது நேரே ஸூரியனைச் சேர, ஸூரியனிடத்தினின்று மழை உண்டாகின்றது. மழையினின்று உணவும், உணவினின்று பிராணிகளும் (உண்டா

கின்றன)" (மநு-3-76) என்னும் ஸ்மிருதியினால் (உணர்க.) யஜ்ஞமென்பது அபூர்வம் [—ஒன்று செய்யப்படுகின்ற காலத்திற்கும், பயனைக் கொடுக்கின்ற காலத்திற்கும் நடுவான இடைக்காலத்திலே, தான் ஒருவராலும் காணப்படாது நிற்கின்ற நிலைமை: அதாவது, வெகுகாலத்திற்கு முன் நடந்த காரணமாகிய ஒரு கர்மத்தின் கார்யமாகிய ஒரு பயனை நெடிது காலத்திற்குப் பின்னாயினும், வேறு உலகத்திலாயினும் கொடுக்கக்கூடிய ஓர் வகைத் தன்மை]. கர்மமென்பது ரித்விக்குகளும் யஜமானனுமாகிய இவர்களுடைய தொழில். அந்த யஜ்ஞமோ, அ(ந்தக் கர்மத்)தினின்று உண்டாவது. (14)

அந்தக் கர்மமும் ப்ரஹ்மத்தினின்று = வேதத்தினின்று வெளிப்படுவது வேதமென்னும் பெயருடைய ப்ரஹ்மமோ, அழிவில்லாத பரமாத்மாவினின்று தோன்றுவது. ப்ரஹ்மம் (என்பதற்கு) - வேதம் என்று பொருள். மநுஷ்யனிடத்தினின்று மூச்சு (வெளிப்படுவது) போல, பரமாத்மா என்னும் பெயரையுடைய அழிவிலாப் பொருளினின்றும் வேதம் நேரே உண்டானதாதலின், (அது) ஸகலவிஷயத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாதலால் ஸகலத்தையும் பற்றியதாயிருப்பினும், யஜ்ஞவிதிகளைப் பிரதானமாகவுடைமையின் எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்திலே நிலைபெற்றதென்க. (15)

இவ்வுலகத்திலே, கர்மத்திற்கு உரியவனாயுள்ள எவன், இவ்வாறு ஈச்வரனால் வேதங்களையும் யாகங்களையும் முன்னிட்டுச் செலுத்தப்பட்டுள்ள ஜகத்சக்கிரத்தை அநுஸரியாது, பாவ ஆயுளையும்—பாவவாழ்க்கையையும், இந்திரியங்களினால் விஷயங்களிலே விளையாடுதலையும் உடையவனாய் இருக்கின்றானோ, அவன் ஏ! பார்த்த! வீணாக உயிர்வாழ்கின்றான். (ஜகத்சக்கிரம்-ஜகத்தை கொண்டு செலுத்தும் சக்கிரம்'. கர்மத்தால் யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தால் மழையும், மழையினால் உணவும், உணவினால் பிராணிகளும், மீண்டுமிவ்வாறே பிராணிகளால் கர்மமும், கர்மத்தால் யஜ்ஞமும் உண்டாவன என்பது சக்கிரம் போலச் சுற்றிவருதல் காண்க.

ஆகவே, (கர்மத்திற்கு) உரிய அஜ்ஞானியானவன் கர்மத்தைச் செய்யவே வேண்டுமென்பது (இந்த) ஸந்தர்ப்பத்தின் பொருள். (கர்மத்திற்கு உரியவனாய் ஆத்மாவை அறியாதிருப்பவன், ஆத்மஞான நிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதி பெறுவதற்கு முந்தி அது [ஆத்மஞானம்] (தனக்குக்) கைகூடும்படிக்கு கர்மயோகத்தை

அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பது "ஒருவன்" (3-4) என்ற இது முதல் "அன்றியும்" (3-8) என இவ்வாறுள்ள (நூல்) வரையிலும் உணர்த்தப்பட்டது. (பின்னும்,) "யஜ்ஞத்திற்கான" (3-9) என்பது முதலாக "அவன் வீணாக" (3-16) என இவ்வாறு ஈறாகவுள்ள நூலினாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய் ஆத்மாவை அறியாதிருப்பவன் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திலே பல காரணங்கள், இடையே நேர்ந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் கூறப்பட்டன. அதனைச் செய்யாமலிருந்தாலும் குற்றம் கூறப்பட்டது. (16)

ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கர்மயோகம் அன்று.

(இது) இங்ஙனம் நிற்க. "இவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட சக்கிரத்தை யாவரும் அநுஸரிக்கவேண்டியதா? அல்லது ஆத்மாவை அறியாதவன் முற்கூறிய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தலாகிய உபாயத்தால் அடையக்கூடியதும், ஆத்மாவை அறியும் ஸாங்க்யர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதுமான ஞானயோக நிஷ்டையைப் பெறுதவன் மாத்திரமே (அநுஷ்டிக்கவேண்டியதா?)" என்ற இவ்வாறான விஷயத்தை, (கேட்போர்க்கு இந்) நூற்பொருள் தெளிவாகத் தெரியும் பொருட்டுப் பகவான் தாமே அர்ஜுனன் வினவாகச் சங்கித்து, "பிராமணர்கள் பிரஸித்தமான இந்த ஆத்மாவை அறிந்து, பொய்யறிவு நீங்கப்பெற்று, பொய்யறிவுள்ளவரால் அவச்யம் பாராட்டப்படுவனவாகிய மக்களாசை முதலியவற்றைத் துறந்து, பின்பு உடல்நிற்றற்கு மாத்திரம் வேண்டிய பிச்சையெடுத்தலைச் செய்து திரிகின்றனர்கள்; அவர்கட்கு - ஆத்மஞானநிஷ்டையைத்தவிர வேறு கார்யம் இல்லை" (பி 3-5-1) என்ற இவ்வாறான வேதப்பொருளே இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்திலே உணர்த்தக்கருதியது என்பது வெளியாதற்பொருட்டுக்கூறுகிறார்.

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।
आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ १७ ॥

யஸ்த்வாத்ம-ரதிரேவ ஸ்யா-தாத்ம-த்ருப்தச்ச மானவ: ।
ஆத்மன்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ் தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே ॥ 17

17. மற்று, எந்த மனிதன் ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்ச்சியுடையவனாய், ஆத்மாவிலேயே த்ருப்திபெற்றவனாய், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவனாய் இருக்கின்றானோ,

அவனுக்கு (உலகவ்யவகாரமும் வேதவ்யவகாரமுமான)கார்யம் இல்லை.

ஆனால் எந்த ஸாங்க்யன் ஆத்மாவை அறிதலிலே உறுதியாக நின்று ஆத்மாவினிடத்தேயன்றி விஷயங்களிலே மகிழ்ச்சியில்லாதவனாகவும், ஆத்மாவினாலேயேயன்றி உணவுருசி முதலியவற்றால் திருப்திபெறாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ, அந்த ஸந்யாஸியான மனிதன் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷித்திருக்கிறான். (பணம் முதலிய) வெளிப்பொருள்களைப் பெறுதலாலன்றோ யாவர்க்கும் ஸந்தோஷம் உண்டாகின்றது? (இவனோ,) அ(ந்தப் பணம் முதலியவற்றைப் பெறுவ)தை வேண்டாது ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமடைந்தவன்: எல்லாவற்றிலும் ஆசை நீங்கியவன் என்பதாம். எவன் இத்தகைய ஆத்மஞானியாக இருக்கின்றானோ, அவன் செய்ய வேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லை என்க. (17)

மேலும்,

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ १८ ॥

நைவ தஸ்ய க்ருதேனார்த்தோ நாக்ருதேனேஹ கச்சன ।
ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கச்சிதர்த்த-வ்யபாச்ரய: ॥ 18

18. இங்கே (ஒன்று) செய்யப்பெற்றதனாலும், செய்யப் பெறாததனாலும் அவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லவே இல்லை. இன்னும், இவனுக்கு ஸகலபூதங்களினிடத்தும் ஒரு பயனுக்காக ஆச்ரயிக்க வேண்டுவது ஒன்றும் இல்லை.

இவ்வாறு ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்வுற்றவனுக்குக் கர்மத்தால் பயன் இல்லவே இல்லை.—அப்பொழுது, குற்றம் எனப்படுகின்ற அனர்த்தம் (கர்மத்தைச்) செய்யாமையினால் (வருமன்றோ)? இவ்வுலகத்திலே, குற்றம் வருதலாகவாயினும் ஆத்மாவை இழத்தலாகவாயினுமுள்ள ஒரு அநர்த்தமும், செய்யாமையினால் இல்லவே இல்லை. இன்னும் இவனுக்கு ப்ரஹ்மாமுதல் (புல் முதலிய) ஸ்தாவரம் ஈறாகவுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காக ஒரு கார்யத்தால் ஸாதிக்கப்படுவதும்,

(தான்) ஆச்ரயிக்கவேண்டியதுமான ஒன்றும் இல்லை. அ(வன் பயனைப்பெற)தற்கான ஒரு தொழிலைச்செய்யவேண்டியதாகும்படி, எதோ ஒரு சிறப்புப் பொருளைச் சார்ந்து (தனக்கு) ஸாதித்துக் கொள்ளவேண்டிய பயன் ஒன்றும் இல்லை.

அர்ஜுனன் கர்மயோகத்திற்கு உரியவன். (18

நீ எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை நிகர்த்ததான (2-46) இந்த நல்லறிவிலே இருக்கிறாய் இல்லை. எதனால் இவ்வாறு (இருக்கிறாயோ)

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।
असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ १९ ॥

தஸ்மா-தஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர ।
அஸக்தோ ஹ்யாசரன் கர்ம பரமாப்னோதி பூருஷ: ॥ 19

19. அதனால், நீ செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப் பற்றில்லாதவனாய் எப்பொழுதும் செய்யக்கடவாய்; ஏனெனில், பற்றற்றவனாய்க் கர்மஞ் செய்கிற புருஷன் மேலானதைப் பெறுகிறான்.

ஆதலால், என்றைக்கும் செய்யவேண்டிய நித்யகர்மத்தை, பற்றில்லாதவனாகச்செய்; ஏனெனில், பற்றற்றவனாய் ஈச்வரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்பவன் சித்தசுத்தியைப் பெறுதல் வழியாக மேலானதை=மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

ஞானிகள் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை நடத்திக்காட்ட வேண்டும்.

இன்னும் எதனால்,

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।
लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி-மாஸ்திதா ஜனகாதய: ।
லோகஸங்க்ரஹ-மேவாபி ஸம்பச்யன் கர்த்துமர்ஹஸி ॥ 20

ஜனகர் முதலானோர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸித்திபெற்றார்களோ, (அதனாலும்,) நீ உலகத்தை நல்வழியில் நடக்கச்செய்தலை நன்கு ஆலோசித்தும், (கர்மத்தைச்) செய்யத்தகுந்தவனே ஆகிறாய்.

ஏனெனில், முன்னோர்களான க்ஷத்திரியர்களாகிய ஜனகர், அச்வபதி முதலான ஞானிகள் கர்மத்தினாலேயே முக்திபெற முயன்றார்கள். (அச்வபதியைப்பற்றி சா-5-2-4 பார்க்க). அவர்கள் நல்லறிவைப் பெற்றவராயின்,— அப்பொழுது ப்ராரப்த கர்மம் இருந்தமையால் கர்மத்தோடு கூடவே கர்மத்தைத் துறவாமலே முக்தி பெற முயன்றார்கள் என்பது பொருள். ஜனகர் முதலானோர் நல்லறிவைப் பெறாதவர்களானாலோ, — அப்பொழுது சித்த சுத்திக்கு ஸாதனமான கர்மத்தைக்கொண்டு, முக்தி பெறப் படிப் படியாக முயன்றார்கள் என்று (இச்)சுலோகம் உரையிடத்தக்கது.

இனி, "ஜனகாதியருமான முன்னோர்களும் அஜ்ஞானிகளாயிருக்கும் பொழுதுதான் நித்யகர்மத்தைச் செய்தார்கள்; அதனால், 'நல்லறிவு உடையவனாய்ப் புருஷார்த்தங்களைக் கூடப்பெற்ற வேறொருவன் அவச்யம் (கர்மத்தைச்) செய்யவேண்டியதென்பது அமையாது" என்று நீ நினைத்தாலும், (க்ஷத்திரிய ஜன்மத்தை இப்பொழுது உனக்குத் தந்துள்ள) ப்ராரப்தகர்மத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்ற நீ உலகம் தீவழியிற் செல்லுதலைத் தடுத்தலாகிய (இப்)பயனை மாத்திரமாவது நன்றாக ஆலோசித்து (க் கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும். (20)

உலக நன்மையை யார் செய்யவேண்டும்?—எப்படி(ச் செய்ய வேண்டும்) என்பது?—கூறுவோம் :

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥

யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட்டஸ் தத்ததேவேதரோ ஜன: |
ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்-ததனுவர்த்ததே || 21

21. மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதனையே மற்றை ஜனங்கள் (செய்கிறார்கள்): அவன் எதனை ப்ரமாணமாகக் கொள்கின்றானோ, அதனை உலகம் அநுஸரிக்கின்றது.

முதன்மையானவனுகச் சிறந்தவன் எங்கெந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்ருனே, அந்தந்தக் கர்மத்தையே அவனைப் பின் தொடர்ந்த மற்றைய ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்கிருர்கள். அன்றியும், (மனிதரிற்) சிறந்தவனுன அவன் லௌகிக விஷயத்திலாயினும் வைதிக விஷயத்திலாயினும் எதனை ப்ரமாணமாகக்கொள்கிருனே, அதனை உலகம் பின்பற்றுகின்றது: அதனையே பிரமாணமாகக் கொள்கின்றது என்றபடி. (21)

உலக நன்மையைச் செய்யவேண்டியதான இதிலும் உனக்கு ஸம்சயமிருந்தால், நீ ஏன் என்னைப் பார்க்கவில்லை ?—

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किंचन ।
नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि ॥ २२ ॥

ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரீஷு லோகேஷு கிஞ்சன ।
நாநவாப்த-மவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி ॥ 22

22. பார்த்த! மூன்று உலகங்களிலும் எனக்குச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. (இனி நான்) அடையவேண்டிய தாய் (இப்பொழுது) அடையாதிருப்பது (ஒன்றும்) இல்லை. ஆயினும் கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கின்றேன்.

பார்த்த! மூவுலகங்களிலும் எனக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை.—எதனுல்?—(நான்) அடையாதது (ஒன்றும்) அடையவேண்டியதாக இல்லை. ஆயினும் நான் கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கிறேன் [கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே வருகிறேன்.] (22)

यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥

யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்-யதந்த்ரித: ।
மம வர்த்மானுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: ॥ 23

23. ஏனெனில், நான் சோம்புதலில்லாதவனுய் எப்பொழுதாயினும் கர்மத்தில் இராவிட்டால், பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வகையிலும் என் வழியை அநுஸரிப்பார்கள்.

என்-(பிராணிகட்கெல்லாம்) மேலாக இருக்கின்றவனுடைய. (23)

அவ்வாறு (இருந்தால், வரும்) கெடுதி என்ன என்பது?— கூறுகிறார் :

उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् ।
संकरस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः ॥ २४ ॥

உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யா-முபஹன்யா-மிமா: ப்ரஜா: ॥ 24

24. யான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், இந்த உலகங்கள் அழிந்துபோகும் : ஜாதிகலப்புக்குக் காரணமுமாவேன் : இந்த ப்ராணிகளை கெடுத்தவன் ஆவேன்-

நான் 'கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், உலகம் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான கர்மம் இல்லாமையால், இந்த உலகங்களெல்லாம் கெட்டுவிடும் : அன்றியும், ஜாதிகலப்பைச் செய்பவனுமாவேன். அக்காரணத்தால், இந்தப் ப்ராணிகளைக் கெடுத்தவனுவேன். 'ப்ராணிகளை அநுக்ரகிக்கப் புகுந்த யான் அவைகட்குக் கெடுதி செய்வேன்' என்பது ஈச்வரனுன எனக்குத் தகாததாகும். (24)

ஞானியின் கர்மத்திற்கும், அஜ்ஞானியின் கர்மத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு.

நீயாவது, அல்லது வேறொருவனாவது என்னைப்போல ஆத்மாவை அறிந்தவனுகவும், (தனக்குப்) புருஷார்த்தங்கள் கூடிவிட்டதென்னும் புத்தியையுடையவனுமாகவும் இருந்தால், அவனுக்கும் தான்செய்யவேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லாமலிருந்தாலும், (அவனும்) பிறரை ஈடேற்றுதலையே செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறார்:

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत ।
कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम् ॥ २५ ॥

ஸக்தா: கர்மண்-யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத ।
குர்யாத் வித்வாம்ஸ்-ததாஸக்தஸ் சிகீர்ஷுர் லோகஸங்க்ரஹம் ॥

25. பாரத! எப்படி அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தில் பற்றுடையவராய்(க் கர்மத்தைச்) செய்கிறார்களோ, அப்படியே ஞானிகள் (கர்மத்திற்) பற்றில்லாதவராய் உலகத்தைக் காக்க விரும்பி (கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும்.

"(நான் செய்கின்ற) இக்கர்மத்தின் பயன் எனக்கு வரும்" என்று கர்மங்களில் பற்றுள்ளவர்கள் [பயனை எதிர்நோக்கியிருப்பவர்கள்] — யார்? — அஜ்ஞானிகள். (அவர்கள்) எவ்வாறு கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ. அவ்வாறே ஆத்மாவை அறிந்தவன் பற்றில்லாதவனாய் (அவற்றைச்) செய்யவேண்டும், — அ(வன், அஜ்ஞானி செய்கிற)து போல எதற்காகச் செய்கிறான்?— அதனைக் கேள்: உலக நன்மையைச் செய்யவிரும்பி. (25)

இவ்வாறு உலக நன்மையைச் செய்யக்கருதியவனும், ஆத்மாவை அறிந்திருப்பவனுமான எனக்காவது, வேறொருவனுக்காவது உலக நன்மையைத் தவிர்த்துச் செய்யவேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லை. ஆகவே ஆத்மாவை அறிந்த அவனுக்கு இது, உபதேசிக்கப்படுகின்றது:

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।
जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥

ந புத்திபேதம் ஜனயே-தஜ்ஞானம் கர்மஸங்கினம் ।
ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி வித்வான் யுக்த: ஸமாசரன் ॥ *26*

26. ஞானியானவன், கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகளுக்குப் புத்திக்கலக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடாது [அவர்களுடைய புத்தியைக் கலையும்படி செய்யக்கூடாது] ஸகல கர்மங்களையும் (தானும்) நன்றாகச் செய்து கொண்டு, அவர்களையும் செய்விக்கவேண்டும்.

ஞானியானவன் கர்மத்திற்பற்றுடைய அவிவேகிகளுக்குள் "நான் இதனைச் செய்யவேண்டும்; இக்கர்மத்தின் பயனை அநுபவிக்கவேண்டும்" என்னும் நிச்சயபுத்திக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்கக்கூடாது, — மற்று, என்ன செய்யவேண்டும்? — அஜ்ஞானிகளுடைய அதே கர்மத்தைத் தான் ஊக்கத்தோடு நன்றாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு அவர்களையும் அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டும். (26)

(ஆத்மாவை) அறியாத அஜ்ஞானியானவன், கர்மத்தில் எப்படிப் பற்றுக்கொள்கிறான் என்பது? — கூறுகிறார்:

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।
अहंकारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ॥ २७ ॥

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: ।
அஹங்கார-விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மன்யதே ॥ 27

27. அகங்காரத்தால் மனம் மயங்கியிருப்பவன், எவ்வகையிலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை "நான் செய்கிறேன்" எனக்கொள்கிறான்.

ப்ருகிருதி என்பது-ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களுடைய ஸமநிலை, அந்த ப்ரகிருதியின் குணங்களாலே—சரீர இந்திரியங்களா(க வேறுபட்டவையா)ன விகாரங்களாலே, லௌகிகமாகவும் வைதிகமாகவுமுள்ள எத்தகைய கர்மங்களும் செய்யப்படுகின்றன. 'சரீர இந்திரியங்களின் சேர்க்கையே ஆத்மா' என்னும் எண்ணமாகிய அகங்காரத்தால் பலவகையாக மயங்கியுள்ள அந்தக்கரணமுடையவன். (அதாவது-) சரீர இந்திரியங்களுடைய தன்மையையுடையவனாய் [தன்னை அத்தன்மையனாகவே நினைப்பவனாய்], சரீர இந்திரியங்களே நான்' என்று எண்ணுகின்ற இவனை, அஜ்ஞானத்தால் ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மங்களை(ஏற்றி)க் கொண்டு, அந்தந்தக் கர்மங்களுக்கு "கர்த்தா நான் எனக் கொள்கிறான். (27)

ஆனால், எவன் ஞானியோ, (அவன் எப்படிக் கொள்கிறான் எனில்)—

तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणकर्मविभागयोः ।
गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

தத்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்ம-விபாகயோ: ।
குணா-குணேஷு வர்த்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ॥ 28

28. உயர்தோளா! குணங்களும் (அவற்றின்) தொழில்களுமாகிய (இ)வற்றின் பிரிவுகளினுடைய உண்மையையுணர்ந்த

'வனே, இந்திரியங்கள் விஷயங்களின் வழியே செல்லுகின்றன எனக் கொண்டு (கர்மங்களிற்) பற்றுக்கொள்வதில்லை.

உயர்தோள! உண்மையையுணர்ந்தவனே, — எவற்றினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவன்? — குணங்களுடைய பிரிவும், (அவற்றின்) தொழில்களுடைய பிரிவுமாகிய (இ)வற்றினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவன் "இந்திரியங்களாகிய குணங்களிற் செல்லுகின்றன, ஆத்மா அன்று" எனக்கொண்டு, (கர்மங்களில்) பற்றுவைப்பதில்லை. (28)

மற்று, எவர்கள்

प्रकृतेर्गुणसंमूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।
तानकृत्स्नविदो मन्दान्कृत्स्नविन्न विचालयेत् ॥ २९ ॥

ப்ரக்ருதேர்-குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு ।
தானக்ருத்ஸ்ன-விதோ மந்தான் க்ருத்ஸ்னவிந்ந விசாலயேத்॥29

29. ப்ரகிருதியின் குணங்களால் முற்றும் மயங்கியவராய், குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்றுக்கொள்கிறார்களோ, அந்த முற்றும் உணராத அஜ்ஞானிகளை முற்றும் உணர்ந்தவன் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது.

(அஜ்ஞானிகள்) ப்ரகிருதியின் குணங்களால் நன்றாக மயங்கியுள்ளவர்களாம், "நாம் கர்மத்தைச் செய்கிறோம் (அதனுடைய) பயனைப் பெறுதற்காக" எனக் குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்றுவைக்கிறார்கள். முற்றும் உணர்ந்த ஆத்மஞானியானவன், கர்மத்தின் பயனை மட்டும் பார்ப்பவராய்க் கர்மத்திலே பற்றினையுடைய அந்த மந்த புத்திகளை, தான் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது: (அவர்களுடைய நிச்சய)புத்தியைப் பேதிக்கும்படி செய்தலே- கலங்கும்படி செய்தல்; அதனைச் செய்யக்கூடாது என்பது பொருள். (29)

ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புகிறவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டிய விதம்.

ஆனால், கர்மத்திற்கு உரியவனும், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவனுமான அஜ்ஞானி எப்படிக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது (விடை) கூறப்படுகின்றது.

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३० ॥

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ன்யஸ்யாத்யாத்ம-சேதஸா ।
நிராசீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்த்யஸ்வ விகதஜ்வர: ॥ 30

30. ஆத்மாவைப் பற்றிய மனத்தோடு ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடத்து வைத்து, ஆசையற்றவனும் மமகாரமில்லாதவனும்த் துயரம் நீங்கி போர் செய்யக் கடவாய்.

எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவும் முற்றும் உணர்ந்தவனுகவும் பரம ஈச்வரனுகவுமுள்ள கடவுளாகிய வாஸுதேவனை என்னிடத்து, "நான் செய்பவன்; ஈச்வரனுக்காகத் தொண்டன் போல (க் கர்மத்தைச்) செய்கிறேன்" என்ற இவ்விவேக புத்தியோடு கர்மங்களெல்லாவற்றையும் அர்ப்பித்துப் பின்னும் ஆசையும், '(இது) எனது' என்னும் (பற்றும்) அற்றவனும் மனங்கலங்கித் துயரமுறாது போர் செய்ய வேண்டும் என்க. (30)

"(அஜ்ஞானி) கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்று (யான்) நியாயத்தோடு கூறியுள்ள என்னுடைய இக் கொள்கையை அவ்வாறு (அநுஷ்டிப்பவர்கள் படிப்படியாக முக்தி பெறுகிறார்கள்.)—

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३१ ॥

யே மே மதமிதம் நித்ய-மனுதிஷ்ட்டந்தி மானவா: ।
ச்ரத்தாவந்தோऽனஸூயந்தோ முச்யந்தே தேऽபி கர்மபி: ॥ 31

31. எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய இக் கொள்கையை இடக்குப் பேசாமல் நம்பிக்கையோடு எப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்களும் கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள்.

பரமாசார்யனுகிய வாஸுதேவனை என்னைப் பற்றி, (மடமையினலாவது, "என்னையே தஞ்சமாகக் கொள் என்று பகவான் தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றார்" என இது போன்றவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டாவது) இடக்குப் பேசாமல் நம்பிக்கை

யோடு என்னுடைய இக் கொள்கையை அநுஸரிக்கின்ற இத்-தகையோரும், தரும அதருமங்கள் என்னும் பெயருடைய கர்மங்-களால் விடப் படுகிறார்கள். [அஸூயை குணமாயுள்ள தனுடைய நலத்தைப் பொறாது, எவ் வகையினாலாவது அதனிடத்தே குற்றத்தை ஏற்றுதல், இடக்குப் பேசுதல்.] (31)

ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः ॥ ३२ ॥

யே த்வேத-தப்யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்டந்தி மே மதம் |
ஸர்வஜ்ஞான-விமூடாம்ஸ்-தான் வித்தி நஷ்டானசேதஸ: || 32

32. ஆனால், இடக்குப் பேசுகின்ற எவர்கள் என்னுடைய இக் கொள்கையை அநுஷ்டிப்பதில்லையோ, அவர்களை அவிவேகிகளாகவும் (ஸகுண நிர்குணங்ககளைப் பற்றிய) அறிவெல்லாம் பலவாறாக மயங்கியவர்களாகவும் அழிந்து போனவர்களாகவும் தெரிந்துகொள்.

எவர்கள் - (முந்தின சுலோகத்திற் கூறிய) அவர்கட்கு விபரீதமானவர்கள் (32)

ஒருவனுடைய நடவடிக்கையானது அவன் ஸ்பாவத்திற்கு வசமாயிருத்தல்

(அவர்கள்) எக்காரணத்தால் உமது கொள்கையை அநுஷ்டியாது, பிறருடைய தருமங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள்? ஸ்வ[தமது] தருமத்தையும் அநுஸரிப்பதில்லை? உமக்கு மாறாக நடப்பவர்கள் உங்களுடைய கட்டளையை மீறுதலாகிய குற்றத்திற்கு ஏன் அஞ்சுவதில்லை?—

सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३३ ॥

ஸத்ருசம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞானவானபி |
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதானி நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி || 33

33. ஞானமுள்ளவனுங்கூடத் தன்னுடைய சுபாவத்திற்கு ஏற்ப நடக்கிறன்: பிராணிகள் (எல்லாம் தம் தம்) ஸ்வபாவத்தை அநுஸரிக்கின்றன. தடுப்பது என்ன செய்யும்? [அந்த ஸ்வபாவத்தைத் தடுக்க ஒருவராலும் முடியாது]

ஏற்ப செய்கையைச் செய்கிறன்,—எதற்கு?—தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு (யார்?— ஞானவானுங்கூட,) ஸ்வபாவ மென்பது - இப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் தொடக்கத்திலே வெளிப் பட்டதாய், முந்தி(ன பிறப்புக்களிலே) செய்யப்பட்ட தரும அதருமங்கள் முதலியவற்றின் வாஸனை. அது ப்ரகிருதி (எனவும் படும்.) அதற்கு ஏற்பவே ஒவ்வொரு பிராணியும்—ஞானமுள்ளவனுங்கூட — நடக்கிறன். மூடனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, பிராணிகள் (தம் தம்) ப்ரகிருதியைப் பின்பற்றுகின்றன. நானாவது, வேறொருவனாவது (அதனைத்) தடுத்து ஒடுகுதல் என்ன செய்யும்? [அறிவுள்ளவனுங் கூட வாஸனைக்கு வசப்பட்டு, பாவங்களான தீவினைகளை எண்ணாது செய்து நிற்கிறன் என்க.] (33)

மனிதனுடைய சொந்த முயற்சிக்கு இடம் உண்டு

ஸகல பிராணிகளும் தம் (தம்) ப்ரகிருதிக்கு ஏற்பவே நடப்பனவாகவும், என்றும் ப்ரகிருதியற்றதாக இல்லையாகவும் இருந்தால்,— அப்பொழுது புருஷனுடைய முயற்சிக்கு இடமில்லாமையால், சாஸ்திரம் வீண் என்று (அதனைத்) தூஷணமாகச் சொல்லவேண்டி) வருமிடத்து, (பகவான்) இதனை அருளிய செய்கிருர்:

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥ ३४ ॥

இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்த்தே ராகத்வேஷௌ
வ்யவஸ்த்திதௌ ।
தயோர்-ந வசமாகச்சேத் தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்திநௌ ॥ 34

34. விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினுடைய விஷயத்திலேயும் அமைந்துள்ளன: (ஒருவனும்) அவற்றின்

(விருப்பு வெறுப்புக்களின்) வசத்தை அடையக் கூடாது: ஏனெனில், அவை இவனுக்கு விரோதிகள்.

இந்திரியங்களெல்லாம் விஷயங்களாகிய ஓசை முதலியவற்றுள், (ஒருவனுக்கு) வேண்டியதிலே விருப்பும் வேண்டாததிலே வெறுப்பும் என இவ்வாறாக இந்திரியவிஷயந்தோறும் விருப்பு வெறுப்புக்கள் அவச்யம் உண்டாகின்றன. இனி, முயற்சிக்கும் சாஸ்திரவிஷயத்திற்கும் இது இடமாகக் சொல்லப் படுகின்றது:— சாஸ்திர விஷயத்தை மேற்கொண்டவன் முதலில் இருந்தே விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு உட்படக் கூடாது. ஏனெனில், எது புருஷனுடைய ப்ரகிருதியோ, அது விருப்பு வெறுப்புக்களை முன்னிட்டே தன் கார்யத்தில் (அப்)புருஷனைச் செலுத்துகின்றது; அப்பொழுது தன் தருமத்தைக் கைவிடுதலும் பிறர் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளலும் உண்டாகின்றன; ஆனால், எப்பொழுது (ஒருவன்) விருப்பு வெறுப்புக்களை அவற்றின் விரோதி(யான விவேகபுத்தி)யினால் தடுத்து ஒடுக்குகின்றானோ, அப்பொழுது (அப்)புருஷன் சாஸ்திரத்தில் கருத்துள்ளவனாகவே ஆகிறானே-யன்றிப் பிரகிருதிக்கு வசமாவதில்லை. வழியில் திருடர்கள்போல அவை [விருப்பு வெறுப்புக்கள் இப் புருஷனுக்கு நல்வழிக்கு இடையூறு செய்வனவாதலால், அவ்விருப்பு வெறுப்புகட்கு வசமாகக்கூடாது. (சாஸ்திரீயமான விவேகபுத்தியினால், நல்லனவற்றை எண்ணிச்செய்வலும், தீயவனவற்றை எண்ணித்தவிர்த்தலும், கூடும் என்பது, தேர்ந்த கருத்து.) (34)

இனி, விருப்புவெறுப்புக்களால் தூண்டப்பட்டவன், "பிறருடைய தருமமும் தருமமாதலால் செய்யத்தக்கதுதான்" என சாஸ்திர விஷயத்தை வேறு விதமாக [மாறாக]க் கொள்கிறான் அது சரியன்று:

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ ३५ ॥

ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்ட்டிதாத் ।
ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: ॥ 35

35. நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தர்மத்தைக் காட்டிலும் குணமில்லாத [நன்கு அநுஷ்டிக்கப்படாத] தன்

தருமம் மேலானது; தன் தருமத்திலே சாதல் நல்லது; பிறருடைய தர்மம் அபாயத்தை விளைப்பது.

செவ்வையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தர்மத்தைக் காட்டிலும் சொந்த தருமமானது குறைவாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் மேலானது. பிறருடைய தருமத்திலிருந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் சொந்த தருமத்திலிருந்து சாதலும் நல்லதாம் — எதனால்?—பிறருடைய தர்மமானது நரகம் முதலான அபாயத்தை விளைக்கின்றது என்பதனால் என்க. (35)

மனிதனுக்கு ஆசை சத்துரு

"விஷயங்களை" (2-62) என்ற (சுலோகத்)திலும், "விருப்பு வெறுப்புக்கள்" (3-34) என்ற (சுலோகத்)திலும் கெடுதிக்கு மூலம் கூறப்பட்டது. ஆயினும், பல இடங்களில் சிதறிக் கிடப்பதும், நன்றாகத் தெரியாமலிருப்பதுமான (கீழ்க்) கூறிய (விஷயத்)தை இது தான் என்று சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அறியக் கருதி "அதனை [கெடுதியின் மூலத்தை] அறிந்தாலன்றோ, அதனை அறுத்தற்கு முயற்சி செய்வேன்" என்று அர்ஜுனன் கூறலானான் :

अर्जुन उवाच—

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः ॥ ३६ ॥

அர்ஜுனன் உவாச—

அத கேன ப்ரயுக்தோऽயம் பாபம் சரதி பூருஷ: ।
அனிச்சன்னபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித:॥ 36

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்:

36. வார்ஷ்ணேய! இனி, இப் புருஷன் இஷ்டமில்லாமலிருந்தாலும், வலிய ஏவப்பட்டவன் போல, எதனால் தூண்டப்பட்டுப் பாவத்தைச் செய்கிறான்?

தூண்டப்பட்டு-அரசனால் ஏவப்பட்ட வேலைக்காரன் போல, வார்ஷ்ணேயன் வ்ருஷ்ணி குலத்திற் பிறந்தவன். அரசனால்

தூண்டப்பட்டவன் போல என்னும் திருஷ்டாந்தம் (இஷ்டமில்லாமலே தொழிலைச்செய்தற்குக்) கூறப்பட்டது. (36)

"நீ எதனை(ப்பற்றி என்னை)க் கேட்கின்றனையோ, அதனை (அதாவது) ஸகல அநர்த்தங்களையும் செய்கின்ற (அச்)சத்துருவை(க்கூறுகிறேன்); கேள்". என்று பகவான் கூறலானார்:

ஐச்வர்யம் முதலிய ஆறும் எந்த வாஸுதேவனிடத்து எப்பொழுதும் தடையில்லாது முழுதும் இருக்கின்றனவோ எவனுக்கு (ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றைப் பற்றிய, விசேஷ அறிவும் உள்ள)தோ, அந்த வாஸுதேவனுக்குப் பகவான் என்று பெயர். (அவ்வாறே,) "நிறைந்த ஐச்வர்யமும் [ஆளுந் தன்மையும்,] வீர்யமும், புகழும் திருவும் [செல்வம், அழகு முதலாயினவும்], வைராக்கியமும், மோக்ஷமுமாகிய ஆறுக்கு 'பகம்' என்று பெயர்" (வி6-5-74) "பூதங்களுடைய உற்பத்தியையும் அழிவையும், வருதலையும், போதலையும், ஞானத்தையும், அஜ்ஞானத்தையும் அறிகிறவர் 'பகவான்' என்று சொல்லுதற்கு உரியவர்" (வி-6-5-78) (என வருவனவற்றைக் காண்க).

श्रीभगवानुवाच—

काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥ ३७ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண-ஸமுத்பவ: ।
மஹாசனோ மஹாபாப்மா வித்த்யேந-மிஹ வைரிணம் ॥ 37

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

37. *இது காமம் : இது(வே கோபம் : (இதுவே) ரஜோகுணத்தினின்று உண்டாவது: பெருந்தீனியுடையது: மிகப்பொல்லாதது: நீ இங்கே இதனைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள்.*

எது காரணமாகப் பிராணிகட்கு ஸகல அனர்த்தங்களும் வருகின்றனவோ, (அது,) உலகமனைத்திற்கும் சத்துருவான இக்காமமே(தான்). அத்தகைய இக்காமம், (ஏதோ) ஒருகாரணத்

தால் தடுக்கப்பட்டுக் கோபமாக மாறுகின்றது. ஆதலால், கோபமும் இதுவே. காமம், ரஜஸ் என்னும் குணத்தினின்று உண்டாவது; அல்லது, (அது) ரஜோகுணம் உண்டாதற்குக் காரணம். ஏனெனில், காமம் உண்டானவுடன் ரஜோகுணத்தைத் தலையெடுக்கச்செய்து ஒருவனை (ஒருகாரியத்திற்) செலுத்துகின்றது. ரஜோகுணத்தின் தொழிலான அடிமைத்தனம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வருந்துகிறவர்கள் "ஆசையாலன்றோ நான் (அடிமைத்தொழிலைச்) செய்யும்படி பண்ணப் படுகிறேன்" என்று புலம்புதலைக் கேட்கிறோம். (காமம்) பெருந் தீனியுடையது; ஆதலால் மிகப்பொல்லாதது. பிராணியானது காமத்தினால் தூண்டப்பட்டன்றோ பாவத்தைச் செய்கின்றது. ஆகவே, இந்த ஸம்ஸாரத்திலே இக்காமத்தைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள். (37)

ஆசை, அறிவைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றது.

(அது) எவ்வாறு சத்துரு?' என்பதை திருஷ்டாந்தங்களால் மெய்ப்பிக்கிறார் :

धूमेनाव्रियते वह्निर्यथादर्शो मलेन च ।
यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥ ३८ ॥

தூமேனாவ்ரியதே வஹ்னிர்-யதாதர்சோ மலேன ச ।
யதோல்பேனாவ்ருதோ கர்ப்பஸ்-ததா தேனேதமாவ்ருதம் ॥ 38

38. நெருப்புப் புகையாலும், கண்ணாடி அழுக்காலும் எவ்வாறு மூடப்படுகின்றனவோ, கருவானது பையினால் எவ்வாறு மூடப்படுகின்றதோ, அவ்வாறு அதனால் இது மூடப்படுகின்றது.

ஒளியாகிய தீயானது இருளாகிய உடன்பிறந்த புகையினால் சூழப்படுவது போலவும், கண்ணாடி அழுக்கினால் மறைக்கப் படுவதுபோலவும், கருவானது கர்பப்பையினால், மூடப்படுவது போலவும் அதனால் இது மூடப்படுகின்றது. (38)

ஆனால், 'இது' என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுவதும் காமத்தால் மூடப்பட்டிருப்பதுமாக எது உள்ளதோ, அது யாதென்பது?—(விடை)—கூறப்படுகின்றது :

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ।
कामरूपेण कौन्तेय दुष्पूरेणानलेन च ॥ ३९ ॥

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞானமேதேன ஜ்ஞானிநோ நித்யவைரிணா।
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணானலேன ச ॥　　39

39. ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்துருவும், (விஷயநுகர்ச்சியால்) நிரம்பாததும், (அதிலே) திருப்திவராததுமான காமமாகிய இதனால் அறிவு மூடுண்டு கிடக்கின்றது.

ஞானியானவன் "நான் இதனால் கெடுதியிலே தூண்டப்பட்டிருக்கின்றேன்" என்று (அக்கெடுதி வருவதற்கு) முந்தியே அறிகிறான்; ஆதலால் எப்பொழுதுமே வருத்தப்படுகிறவனாகிறான். ஆகவே, இது எப்பொழுதும் சத்துருவென்பது ஞானிக்கேயன்றி மூடனுக்கு அன்று. ஏனெனில், அவன் [மூடன்] (ஒரு விஷயத்தை) ஆசைப்பட்டு அநுபவிக்கும் ஸமயத்திலே காமத்தைத் தோழன்போலப் பார்ப்பவனாய் அதன் தொழிலாகிய துன்பம் வந்தவிடத்து "நான் ஆசையினால் வருத்தப்படுகின்றவனாகச் செய்யப்பட்டேன்" என்று (பின்னால்) அறிகிறானேயன்றி முன்னமே (அறிகிறான்) இல்லை. ஆகவே, (இது) ஞானிக்கே எப்பொழுதும் சத்துரு என்க.—எவ்வடிவினால்?—(விஷய நுகர்ச்சியால் பூர்த்தியாக) நிரப்பமுடியாததும், (விஷய நுகர்ச்சி இவ்வளவு) போதுமென்பது இல்லாததுமான விருப்பம் என்னும் வடிவுள்ள காமமென்ற ரூபத்தால்.　(39)

ஆசையின் இருப்பிடம்

மற்று, அறிவை மறைப்பதனால் ஸகலஜனத்திற்கும் சத்துருவான காமத்தின் இருப்பிடம் யாது? என்று கவனிக்குமிடத்துக் கூறுகிறார்: ஏனெனில், சத்துருவின் இருப்பிடத்தை அறிந்தால், சத்துருவை எளிதாகக் கொல்லமுடியும் என்று—

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ।
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥ ४० ॥

இந்த்ரியாணி மனோபுத்தி-ரஸ்யாதிஷ்டான-முச்யதே ।
ஏதைர்-விமோஹயத்-யேஷ ஜ்ஞான-மாவ்ருத்ய தேஹினம் ॥ 40

40. இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதனுடைய இருப்பிடம் எனப்படுகின்றன. இது இவற்றின் வழியாக அறிவை மறைத்துத், தேஹியைப் பலவகையாக மயக்குகின்றது.

இதனுடைய - காமத்தினுடைய. இவற்றின் வழியாக - இந்திரியங்கள் முதல்ான இருப்பிடத்தின் வழியாக. இது - காமம்.

ஆசையைக் கொல்லும் வழி.

எதனால் இப்படி(க் காமமானது இருக்கின்றதோ)—

तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ ।
पाप्मानं प्रजहि ह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम् ॥ ४१ ॥

தஸ்மாத்-த்வமிந்த்ரியாண்-யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷப ।
பாப்மானம் ப்ரஜஹி ஹ்யேனம் ஜ்ஞான-விக்ஞான-நாசனம் ॥ 41

41. அதனால், ஏ! பரதரிற் சிறந்தோனே! நீ முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிக்கின்ற பொல்லாத இதனைக் கொன்றுவிடு.

நீ (ஆசைகளைத் தடுப்பதற்கு) முந்தியே இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு தீமையான செய்கையையுடையதாய்ச் சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிப்பதான இக்காமத்தைத் தூரத்தள்ளிவிடு: ஞானம் சாஸ்திரத்தினின்றும், ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ஆத்மா முதலானவற்றை உணர்தல். விஜ்ஞானம் - அப்பொருள்களை சிறப்பாக அநுபவித்தல். நன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமான அந்த ஞானவிஜ்ஞானங்கட்குக் கேடுசெய்கின்ற (காமத்)தை உன்னிடமிருந்து உதறித்தள்ளிவிடு என்பது பொருள். (41)

"முதலில் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு, காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு" என்று கூறப்பட்டது. அங்ஙனம், எங்கே நின்றுகொண்டு [யாரை அண்டினால்] காமத்தைக் கொல்வது என்பது?—(அதனைக்) கூறுவோம் :

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः ।
मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥ ४२ ॥

एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना ।
जहि शत्रुं महाबाहो कामरूपं दुरासदम् ॥ ४३ ॥

இந்த்ரியாணி பராண்-யாஹு-ரிந்திரியேப்ய: பரம் மன: ।
மனஸஸ்து பரா புத்திர் யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: ॥ 42

ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மான-மாத்மனா ।
ஜஹி சத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ॥ 43

42. (ஞானிகள்) இந்திரியங்களை மேலாகக் கூறுகிறார்கள்: இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனம் மேலானது; மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தியோ மேலானது: புத்தியைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவோ, அது (ஆத்மா).

43. உயர்தோள! நீ இவ்வாறு புத்திக்கு மேலானதை அறிந்து மனத்தை மனத்தால் நிறுத்தி, வெல்வதற்கு அரிதான காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே கர்மயோகம் என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

செவி முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்து. வெளியிலே இருப்பதும் அளவிற்கு உட்பட்டதுமான ஸ்தூல [பருத்த] உடம்பை நோக்க, (அவை) நுண்மையாகவும உள்ளேயிருப்பனவாகவும் வியாபக மாகவும் [அதிகத் தொழிலையுடையனவாகவும்] மற்றுமிவை போன்றனவாகவும்] இருப்பதைப் பார்த்து ஞானிகள் (அந்த இந்திரியங்களை அந்த ஸ்தூல உடம்பிலும்) மேலாகக் கூறு கிறார்கள். அவ்வண்ணமே, எண்ணமென்பதையும் வேற்றுமை யென்பதையும் தன் வடிவாக உடைய மனம் இந்திரியங்களைக்

காட்டிலும் மேலானது. அப்படியே, நிர்ணயவடிவமுள்ள புத்தியோ மனதைக் காட்டிலும் மேலானது. அவ்வாறே — எது' (உடம்பு முதல்) புத்தி உள்படக் காணப்படுகின்ற ஸகலத்திற்கும் அப்பால் உள்ளதோ, காமமானது இந்திரியங்கள் முதலானவற்றை இருப்பிடமாகக் கொண்டு, ஞானத்தை மறைத்து எந்தத் தேஹியை மயக்குகின்றது எனக்கூறப்பட்டதோ, அது புத்தியைக் காட்டிலுங் கூடமேலானது. புத்தியைப் பார்க்கும் பரமாத்மா அது. (42)

புத்திக்கு மேலான ஆத்மாவை நீ எவ்வாறு தெரிந்து கொண்டு, மனத்தை உன் மனத்தாலேயே அலையாது நன்கு நிறுத்தி, அதாவது - சுத்தமாகத் தெளிந்த மனத்தால் ஸமாதானப்படுத்தி, காமமாகிய இச்சத்துருவைக் கொல்லு. (அது,) அறிதற்கு அரிய பல விசேஷங்களை [பல பல ஸ்வபாவத்தை] யுடைமையால், வெல்லுதற்கு அரியது. (43)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

---

1. மனஸ் ஸமாதானத்திற்குப் பரிசுத்தமாகத் தெளிந்த மனம் காரணம்.—(ஆ)

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

நான்காம் அத்தியாயம்

ஞானயோகம்

ஞானயோகத்தின் வரலாறு.

கர்மயோகத்தை ஸாதகமாகக் கொண்டு, ஸந்யாஸத்தோடு கூடி நிற்கும் ஞான நிஷ்டையாகிய இந்த யாதொரு யோகமானது (முந்தின) இரண்டு அத்தியாயங்களால் சொல்லப்பட்டதோ, ப்ரவிருத்தியினுல் உணரப்படும் (கர்ம யோகமும்) நிவிருத்தியினுல் உணரப்படும் (ஞானயோகமுமாகிய) வேதப் பொருளானது எதிலே முடிந்திருக்கின்றதோ, (அந்த) இதே யோகந்தான் கீதை முழுவதிலும் பகவான் உபதேசிக்கக் கருதியது. ஆகவே, வேதத்திற் கூறிய பொருளை (அந்த ஞானயோகத்திலே) முடியப் பெற்றதாகக் கொண்டு ஸ்ரீபகவான் (அதனுடைய) ஸம்பிரதாய வரலாற்றைக் கூறி அதனைப் புகழ்கின்றார்:

श्रीभगवानुवाच—

इमंविवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं परंपराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
स कालेनेह महता योगो नष्टः परंतप ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவா-னஹ-மவ்யயம் |
விவஸ்வான் மனவே ப்ராஹ மனு-ரிக்ஷ்வாகவேடப்ரவீத் || 1

ஏவம் பரம்பரா-ப்ராப்த-மிமம் ராஜர்ஷயோ விது: |
ஸ காலேனேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரம்தப || 2

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார்

1. இந்த அழிவிலா யோகத்தை யான் விவஸ்வானுக்குக் கூறினேன்: விவஸ்வான் மனு(ப்ரஜாபதி)க்குக் கூறினன்: மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குக் கூறினன்.

2. இவ்வாறு பரம்பரையாக வந்த இதனை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். வெகுகாலமானமையால் பரந்தப! இந்த யோகம் இப்பொழுது சிதைந்து போயிற்று.

உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கு வலிமை உண்டாகும் பொருட்டு, (முந்தின) இரண்டு அத்யாயங்களால் கூறிய இந்த யோகத்தை யான் (உலகத்தின்) சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் ஸூர்யனுக்குக் கூறினேன். அந்த யோகவலிமையை யுடைய (க்ஷத்திரிய)ரன்றோ பிராமணரைப் பாதுகாக்க வல்லவராகிறார். பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் பாதுகாக்கப்பட்ட வழி, உலகத்தைப் பாதுகாக்க முடியும். அழிவிலாப்பயனை உடையதாதலின் (இந்த யோகம்) அழிவிலாதது. உள்ளதை உள்ளபடி உணர்தலிலே ஊன்றிநிற்றலாகிய இ(ந்த யோகத்)தினுடைய மோக்ஷமென்னும் பயனானது, (ஒரு பொழுதும்) அழிவுறுவதில்லையன்றோ, அந்த விவஸ்வான் (இந்த யோகத்தை) மனுவுக்குக் கூறினன்: மனு. தனது புத்திரன் இக்ஷ்வாகுவாகிய (ஸூர்யவம்சத்து) முதல் அரசனுக்குக் கூறினன். [விவஸ்வான் - ஸூர்யன்.] (1)

இவ்வாறு க்ஷத்திரிய பரம்பரையாக வந்த இந்த யோகத்தை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். ராஜர்ஷிகளென்பார் - அரசர்களாயும் ரிஷிகளாயும் இருப்பவர். (அத்தகையார் ஜனகர், புரூரவஸ் முதலானோரென்க.) நீடித்த காலமானமையால் அந்த யோகம் (வரவரத் தேய்ந்து) ஸம்பிரதாயம் இடை விட்டுப் போனதாயிற்று. தனக்கு எதிரியாயுள்ளவர்கள் 'பரர்கள்' எனப்படுகிறார்கள். அவர்களை(த் தன்) பராக்கிரம ஒளியின் கிரணங்களால் எரிக்கின்றவன் பரந்தபன்: பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வோன் என்றபடி. (2)

இந்த யோகமானது, மனத்திடனில்லாதவராக இந்திரியங்களை அடக்காதவராக இருந்தவரைச் சார்ந்து சிதைந்திருக்கவும், (ஆகவே) உலகத்திற்குப் புருஷார்த்தம் கிட்டாதிருக்கவும் கண்டு,

**स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥ ३ ॥**

ஸ ஏவாயம் மயா தேSத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதன: ।
பக்தோSஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேத-துத்தமம் ॥ 3

3. *இந்தப் பழமையான அதே யோகமானது, நீ என்னுடைய பக்தனாகவும் தோழனாகவும் இருக்கிறாய் என உனக்கு என்னால் இன்று கூறப்பட்டது; ஏனெனில், இது உயர்ந்த ரஹஸ்யம்.* (3)

இது - *யோகம்: அதாவது, ஞானம்.*

பகவானுடைய அவதாரங்கள்.

பகவானாலே (ஒன்றிற்கொன்று) விரோதமாகக் கூறப் பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் எவர்க்கும் உண்டாகக் கூடாது என, (அவருடைய திருவாக்கிலே அத்தகைய விரோதத்தைப்) *பரிகரித்தற் பொருட்டு ஆக்ஷேபம் செய்கிறவன் போல அர்ஜுனன் கூறலானான் :*

अर्जुन उवाच—

**अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः ।
कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥ ४ ॥**

அர்ஜுன உவாச—

அபரம் பவதோ ஜன்ம பரம் ஜன்ம விவஸ்வத: ।
கதமேதத் விஜானீயாம் த்வமாதௌ ப்ரோக்தவானிதி ॥ 4

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

4. *உங்களுடைய பிறப்புப் பிந்தினது; ஸூர்யனுடைய பிறப்பு முந்தினது. (இப்படியிருக்க) நீங்கள் முதலில் (அந்த யோகத்தை அவனுக்கு) அருளிச்செய்தீர்கள் என்ற இதனை, நான் எவ்வாறு அறியலாகும்?*

உங்களுடைய பிறப்பு வஸுதேவருடைய வீட்டில் பிந்தி (உண்டா)னது; ஸூர்யனுடைய பிறப்பு ஸ்ருஷ்டித்தொடக்கத்

தில், (உங்களுடைய பிறப்பிற்கு) முந்தி (உண்டா)னது. ஆகவே, "நீங்கள் இந்த யோகத்தை முதலில் அருளிச்செய்தீர்கள்; (அப்பொழுது) அருளிச்செய்தவரேயான நீங்களே இப்பொழுது எனக்கு (அதனை மறுபடியும்) அருளிச்செய்தவராக இருக்கிறீர்கள்" என, இதனை, (ஒன்றோடொன்று) மாறுபடாத விஷயமாக நான் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவிதம் என்ன?

"வாஸுதேவன் ஈச்வரனல்லன், முற்றுணர்ந்தோனல்லன்" என மூடர்களுக்கு உண்டாகும் சங்கையைப் பரிகரித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ பகவான் கூறலாயினார்: அர்ஜுனன் வினா அதன் பொருட்டாதலால்—

श्रीभगवानुवाच—

बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन ।
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परंतप ॥ ५ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

பஹூனி மே வ்யதீதானி ஜன்மானி தவ சார்ஜுன ।
தான்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரம்தப ॥ 5

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

5. அர்ஜுன! உனக்கும் எனக்கும் பல பிறவிகள் சென்று போயின. அவற்றையெல்லாம் யான் அறிவேன்; நீ அறிய மாட்டாய் பரந்தப!

தரும அதர்மங்கள் முதலானவற்றால் ஞானசக்தி தடைப்பட்டவனாதலின், நீ அவையெல்லாவற்றையும் அறியமாட்டாய். நானோ, இயல்பாகவே நித்யனாய் சுத்தனாய் முக்தனா யிருத்தலால் மறைவில்லாத [தடைப்படாத] ஞான சக்தியுடையேன்; ஆதலின், யான் (அவற்றை) அறிவேன் (என்பது). (5)

அப்பொழுது, நித்யராய் ஈச்வரராய் இருக்கின்ற உங்களுக்குத் தரும அதர்மங்கள் இல்லாதிருந்தும், பிறப்பென்பது எப்படி?— கூறுவோம் :

अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया ॥ ६ ॥

அஜோऽபி ஸன்னவ்யயாத்மா பூதாநா-மீச்வரோऽபி ஸன் |
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வா-மதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாம்-யாத்ம-மாயயா || 6

6. *பிறவாதவனுனாலும், குறைவிலாத்தன்மையனானாலும், பூதங்களுக்கு ஈச்வரனானாலும், (யான்) என் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என் மாயையினால் பிறக்கின்றேன் [அவதரிக்கின்றேன்].*

பிறப்பில்லாதவனாயினும், இன்னும் இயல்பாகவே குறை-விலா ஞானசக்தியுடையவனாயினும், மற்றும் ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுமுள்ள பூதங்களை (யெல்லாம்) ஆளுந்தன்மையனாயினும்,—இந்த உலகமெல்லாம் எதற்கு உட்பட்டிருக்கின்றதோ, (பின்னும் அது) எதனால் மயக்கப்பட்டு வாஸுதேவனைத்தன் ஆத்மாவாக அறியவில்லையோ, அந்தப் ப்ரகிருதியை (அதாவது,) விஷ்ணுவுக்கு உரியதும், முக்குணவடிவுமான என் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய மாயையினாலே உடம்போடு நிற்பவன்போல, பிறந்தவன்போல யான் இருக்கின்றேன். (ஆனால்,) உலகத்தாரைப்போல உண்மையாகவே (பிறக்கிறேன்) இல்லை. (6)

பகவதவதாரத்தின் பிரயோஜனம் :

இனி, அப்பிறப்பு எப்பொழுது? எதற்கு? என்பது—கூறுவோம் :

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்-பவதி பாரத |
அப்ப்யுத்தான-மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் || 7

7. *பாரத! (உலகத்திலே) தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்லாம் யான் என்னைப் படைத்துக் கொள்கிறேன்.*

வர்ணத்தாலும், ஆச்ரமத்தாலும், மற்றுமித்தன்மைய வற்றாலும் அறியப்படுவதாய், பிராணிகளின் செல்வத்திற்கும் உறுதியான நன்மை(யாகிய முக்தி)க்கும் ஸாதனமாயிருக்கின்ற தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போ தெல்லாம் யான் என்னை மாயையினால் படைத்துக்கொள்கிறேன். [ஜனங்களுக்குப் புலப்படுகிறேன்]. (7)

எதன்பொருட்டு?—

परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे ॥ ८ ॥

பரித்ராணாய ஸாதூனாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் ।
தர்ம-ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥ 8

8. நல்லோரைப் பாதுகாத்ததற்கும், தீயன செய்வோரை முற்ற ஒழித்தற்கும், தருமத்தை நன்கு நாட்டுதற்கும் (யான்) யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.

நல்லோர் - நல்வழி நிற்பவர். தீயன செய்வோர்-பாவங்களாயின வற்றைச் செய்பவர். (8)

அந்த

जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥

ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்ய-மேவம் யோ வேத்தி தத்வத: ।
த்யக்த்வா தேஹம் புனர் ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோsர்ஜுன ॥ 9

9. திவ்யமான என்னுடைய அவதாரத்தையும், செய்கை-யையும் எவன் இவ்வாறு உண்மையாய் அறிகிறானோ, அவன் (தனது) உடலை விட்ட பின்பு மறுபிறப்பைப் பெறுவதில்லை அர்ஜுன! அவன் என்னை அடைகிறான்.

(மனிதர் சரீரம் போல) ப்ரகிருதியினாலாகியதல்லாததாய் ஈச்வரனுக்கு (என்று) சிறக்க அமைவதான என்னுடைய

அவதாரமானது மாயையினுலாகிய தெனவும், (என்னுடைய) செய்கையானது நல்லோரைப் பாதுகாத்தல் முதலியதெனவும் இப்படிக் கீழ்க்கூறியவாறு உள்ளது உள்ளபடி எவன் அறிகிருனே, அவன் இந்த தேகத்தை விட்டவுடன் மறுபிறப்பை அடையான். அர்ஜுன! அவன் என்னை அடைகிருன்: (ஸம்ஸாரத்தினின்று முற்றும்) விடுபடுகிருன். (9)

ஞானயோகமொன்றுதான் முக்திக்கு ஸாதனம்

இந்த மோக்ஷ வழியானது இக்காலத்தில் தலைப்பட்டதன்று; எப்பொழுதெனின்?—முற்காலத்திலுங்கூட,

वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ १० ॥

வீத ராக-பய க்ரோதா மன்மயா மாமுபாச்ரிதா: ।
பஹவோ ஜ்ஞான-தபஸா பூதா மத்பாவ-மாகதா: ॥ 10

10. (பொருள்களிலே) ஆசை, பயம், கோபம் இவை நீங்கியவர்களாய், என் மயமானவர்களாய், என்னைப் புகலடைந்தவராய், ஞானமாகிய தபஸினுல் பரிசுத்தரான அனேகர்கள் என் தன்மையை அடையலாஞர்கள்.

என் மயமானவர்களாய் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவராய், (தமது ஆத்மாவுக்கும்) ஈச்வரனுக்கும் பேதமில்லை யெனக் காண்பவராய், பரமேச்வரனை என்னையே புகலடைந்தவராய் - ஞானமொன்றிலேயே உறுதியாக நிற்பவராய் என்றபடி, பரமாத்மாவைப்பற்றிய ஞானமென்னும் தபஸினுல் சிறந்த பரிசுத்தியைப் பெற்று என் தன்மையை = ஈச்வரன் நிலையை, மோக்ஷத்தை நன்கு அடையலாஞர்கள். ஞானநிஷ்டையானது, (முக்தியைக் கொடுக்கும் விஷயத்திலே தனக்கு உதவியாக) வேருேர் தபஸை வேண்டி நிற்காததாம் என்பதற்கு - 'ஞானமாகிய தபஸினுல்' என்னும் விசேஷணம் அறிகுறி. (10)

செல்வத்தையும், முக்தியையும் பகவான் தந்தருளுதல்.

அப்பொழுது உங்களுக்கு (ஒன்றினிடத்து) விருப்பும், (மற்ருென்றினிடத்து) வெறுப்பும் உண்டாம்; ஏனெனில் நீங்கள்

ஆத்மநிலையைச் சிலர்க்கு மாத்திரமேயன்றி எல்லோர்க்கும் தந்தருளுவதில்லை என்பது?—(விடை) கூறுவோம்:

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ११ ॥

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்–ததைவ பஜாம்யஹம் ।
மம வர்த்மானுவர்த்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச : ॥

11. எவர்கள் என்னை எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை நான் அவ்வாறே அநுக்ரகிக்கிறேன். பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வாற்றாலும் என் வழியை அநுஸரிக்கிறார்கள்.

எவ்விதமாக எப்பிரயோஜனத்தோடு (அதாவது,) எப்பயனை வேண்டி எவர்கள் என்னை அடைகிறார்களோ, அவ்விதமாகவே அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை அனுக்கிரகிக்கிறேன்; அவர்கட்கு முக்தியிலே விருப்பமில்லையாதலின், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விருப்பமுடைமையும், (இம்மை மறுமைப்) பயன்களிலே விருப்பமுடைமையும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே நிகழாதன்றோ. ஆதலால், எப்பயனை எவர்கள் வேண்டுகிறார்களோ, அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை (அனுக்கிரகிக்கின்றேன்); ஆனால் எவர்கள் (சாஸ்திரத்திற்) கூறியபடி (ஸகலத்தையும்) செய்பவராய், (இம்மை மறுமைப்) பயன்களை வேண்டாதவராய், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவராய் (இருக்கின்றார்களோ), அவர்கட்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து (அருளுகின்றேன்): ஞானிகளாயும், துறவிகளாயும், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவராயும் இருப்பவர்கள் எவர்களோ, அவர்களை மோக்ஷமளிப்பதனால் (அருளுகின்றேன்): அவ்வண்ணமே துயருற்றவர்களைத் துயரத்தைப் போக்குவதனால் என இவ்வாறாக (அநுகிரகிக்கின்றேன்). எவர்கள் (என்னை) எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை அவ்வாறே யான் அனுக்ரகிக்கின்றேன் என்பது பொருள். மற்று, விருப்பினாலாவது, வெறுப்பினாலாவது, மருட்சியினாலாவது நான் ஒருவனையும் அனுக்கிரகிப்பதில்லை. எல்லா நிலையையும் உடையவனான [எங்கும் ஆத்மஸ்வரூபமாகவேயுள்ள] ஈச்வரனாகிய என்(னால் கூறப்பட்டுள்ள ஞானகர்ம)மார்க்கத்தை மனிதர்கள் எவ்வகையாலும் அனுஸரிக்கிறார்கள். எப்பயனை வேண்டி (அதற்கு ஏற்ப) எக்கர்மத்தைச் செய்ய உரிய

வராகி எவர்கள் முயற்சி செய்கின்றார்களோ, (அப்பயனைப் பெறு தற்கு அத்தொழிலைச் செய்யும்) அவர்கள் 'மனிதர்கள்' எனப்படு கிறார்கள் [இங்கே 'மனிதர்கள்' என்பதற்கு - மனுஷ்யர்களும், (ராக்ஷஸன், குரங்கு, யானை முதலிய) மற்றைப் பிராணிகளும் என்பது பொருள்.—ஆ.] (11)

ஈச்வரனாகிய உங்களுக்கு ஆசை முதலிய குற்றங்கள் இல்லா மையால் (பிராணிகளை) ஈடேற்ற வேண்டுமென்னும் விருப்பம் ஸகலபிராணிகள் மேலும் ஸமமாயுள்ளது: தாங்களோ எப்பயனை யும் தந்தருளவல்லர். (இவ்வாறுள்ள) வளவிலே, ஸகலரும் "எல்லாம் வாஸுதேவனே" என்னும் ஞானத்தினாலேயே (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பியவராய் உங்களையே ஏன் அடைகிறார்களில்லை? எனில், — அவ்விஷயத்திலே காரணங் (கூறு கிறேன்), கேள் :

काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः ।
क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥ १२ ॥

காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: ।
க்ஷிப்ரம் ஹி மானுஷே லோகே ஸித்திர் பவதி கர்மஜா ॥ 12

12. (தாம் செய்யும்) கர்மங்களின் ஸித்தியை (பயன் கை கூடுதலை) விரும்புகிறவர்கள் இங்கே தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார் கள்; ஏனெனில் கர்மத்தினாலுண்டாகும் ஸித்தியானது மனுஷ்ய லோகத்திலே விரைவாக ஆகின்றது.

இவ்வுலகத்திலே, (தாம் செய்யும்) கர்மங்களின் பயன் (தமக்குக்) கைகூடுதலை வேண்டுகிறவர்கள், இந்திரன் அக்னி முதலான தேவதைகளைத் தொழுகிறார்கள். (இதனை,) "இனி எவன் 'அவன் வேறு நான் வேறு' எனக்கொண்டு வேறு தேவதையை உபாஸிக்கிறானோ, அவன், — (மனிதர்கட்கு) ஆடு மாடு முதலியன எப்படியோ, அப்படியே தேவதைகட்கு" (பி-1-4-10) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). பயனை விரும்பி வேறு தேவதைகளைப் பூஜிப்பவராய், வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உரித்தானவராய், (ஆகவே அவ்வர்ணாச்ரமங்கட்கு ஏற்ப தம் தம்) கர்மத்தைச் செய்கின்ற அவர்கட்கு (அக்) கர்மத்தால் வரும் பயன் விரைவாகக் கைகூடுகின்றது. — சாஸ்திரத்தின் அதிகாரம்

மனுஷ்ய லோகத்திலேதான். "மனுஷ்யலோகத்திலே விரைவாக" என்னும் விசேஷணத்தால், மற்றைய லோகங்களிலும் கர்மத்தின் பயன் கைகூடுதலைப் பகவான் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மனுஷ்ய லோகத்திலே வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற்கேற்ப கர்மத்திலே அதிகாரம் என்பது, (இவ்வுலகத்திற்கும் மற்றைய உலகங்களுக்குமுள்ள) வேறுபாடு. (12)

ஜாதிஎன்பது மனுஷ்யலோகத்திலே பகவானால் நியமிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு.

மனுஷ்யலோகத்திலேதான் வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற்கு ஏற்ப கர்மத்திலே அதிகாரம்; மற்றைய லோகங்களில் (இவ்வாறு) இல்லை" என்னும் நியமம் எதனாலாகியது என்பது?— அல்லது, "வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலிய வேறுபாட்டையுடைய மனிதர்கள் எவ்வகையாலும் என் வழியை அனுஸரிக்கிறார்கள் என்று (கீழ்க்)கூறப்பட்டதே. (அவர்கள்) எக்காரணத்தால் உம்முடைய வழியையேயன்றி வேறொருத்தனுடைய (வழியை) அனுஸரிப்பதில்லை" என்பது? (விடை) கூறுவோம்:

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥ १३ ॥

சாதுர்-வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண-கர்மவிபாகச: ।
தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தார-மவ்யயம் ॥ 13

13. நான்கு ஜாதியும், குணம், கர்மம் என்றவற்றின் பலவகையான அளவிற்குத்தக்கபடி என்னால் படைக்கப்பட்டது. (யான்) அதனைச் செய்தவனாயினும், (அதனைச்) செய்யாதவனாக நிர்விகாரியாக இருக்கிறேன் என்று என்னை நீ அறியக்கடவாய்.

நான்கேயான ஜாதியானது, குணத்தின் பலவிதமான [ஏற்றத் தாழ்ச்சியான] அளவிற்குத் தக்கபடியும், (அவ்வாறே) கர்மத்தின் பலவிதமான அளவிற்குத் தக்கபடியும் ஈச்வரனாகிய என்னால் அமைக்கப்பட்டது. (இதனை,) "ப்ராஹ்மணன் இதனுடைய முகமானான்" (ருக்-10-90) என்பது முதலான சுருதியினால் (அறிக). குணங்கள் - ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ், என்பன. அவற்றுள் [அந்த நான்கு வர்ணங்களுள்,] ஸாத்விகனான (அதாவது) ஸத்துவ குணத்தை முதன்மையாகவுடைய ப்ராஹ்மணனுக்குச் சாந்தம்,

அடக்கம், தவம் என்பன முதலானவை, (உரிய) காமங்கள் (18-42). ஸத்துவகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய க்ஷத்திரியனுக்கு சௌர்யம், பராக்கிரமம் முதலியவை (உரிய) கர்மங்கள் (18-43), தமோகுணத்தைத் துணையாகப்பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய வைச்யனுக்கு வேளாண்மை முதலியன (உரிய) கர்மங்கள் (18-44). ரஜோகுணத்தைத் துணையாய்ப்பெற்றுள்ள தமோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய சூத்திரனுக்கு (உரியது) ஊழியம் என்னும் ஒரே கர்மந்தான் (18-45) – என இவ்வாறு குணம், காமம் என்ற வற்றின் பலவிதமான அளவிற்கு ஏற்ப நான்கு வர்ணமும் என்னால் படைக்கப்பட்டது என்பது பொருள். பிரஸித்தமான இந்த நான்கு ஜாதியும் மற்றைய உலகங்களில் இல்லை; ஆதலால் தான் "மனுஷ்யலோகத்திலே" (4-12) என்னும் விசேஷணம்.

(ஆக்ஷேபம்):— "ஆ! அப்பொழுது, நான்கு வர்ணத்தையும் படைத்தல் முதலிய தொழில்கட்கு (நீங்கள்) கர்த்தாவாதலால், அதன்பயன் (உமக்கே) வந்துசேரும். ஆகவே நீங்கள் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) என்றும் விடுபட்டவராகவும், என்றும் ஈச்வரராகவும் ஆகமாட்டீர்கள் என்பது?

(ஸமாதானம்):— (விடை) கூறுவோம்:–மாயையின் வ்யவஹாரத்தால் (யான்) அந்தத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக இருந்தாலும் உண்மையாக அகர்த்தாவாதலால் நான் ஸம்ஸாரத்திற்கு உட்படாதவன் என்று தெரிந்துகொள்.

பற்றற்றுச் செய்யும் கர்மமானது ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

மற்று, நீ என்னை எந்தத் தொழில்கட்குக் கர்த்தாவாக நினைக்கின்றனையோ அவற்றிற்கு யான் உண்மையாகவே அகர்த்தாதான். ஏனெனில்,

न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा ।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ॥ १४ ॥

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா |
இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர் ந ஸ பத்த்யதே ||　　14

14. "கர்மங்கள் என்னைப் பற்றுவதில்லை: கர்மத்தின் பயனிலே எனக்கு ஆசை இல்லை" என எவன் என்னை அறிகிருனே, அவன் கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை.

(எனக்கு) அகங்காரமின்மையால், அந்தக்கர்மங்கள் (எனக்கு) உடம்பு முதலியவற்றை உண்டாக்கி என்னைப் பற்றுவதில்லை; அக்கர்மங்களின் பயன்களிலே எனக்கு ஆசையும் இல்லை. ஆனால் ஸம்ஸாரிகளான [உலகவாழ்க்கையில் பற்றுக்கொண்ட] எவர் கட்குக் கர்மங்களிலே "நான் கர்த்தா" என்ற எண்ணமும், அவற்றின் பயன்களிலே ஆசையும் உள்ளனவோ, அவர்களைக் கர்மங்கள் பற்றுகின்றன என்பது ஏற்கும். அவை (எனக்கு) இல்லாததனால், கர்மங்கள் என்னைப் பற்றமாட்டா. 'நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்கு கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை" என இவ்வாருக அறிகிறவன் வேறு எவனுனாலும் ஆகுக; அவன் கர்மங் களால் கட்டப்படுவதில்லை: அவனுக்குங்கூடச் சரீரம் முதலான வற்றை உண்டாக்கும் கர்மங்கள் இல்லை என்பது பொருள். (14)

"நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை" என,

एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः ।
कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ॥ १५ ॥

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வை-ரபி முமுக்ஷுபி: ।
குரு கர்மைவ தஸ்மாத்-த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம் ॥ 15

15. இவ்வாருக அறிந்து (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பிய முன்னோர்களாலும் கர்மமானது செய்யப்பட்டது. ஆதலால் முந்தின பண்டைக்காலத்தில் முன்னோர்களால் செய்யப் பட்ட கர்மத்தையே நீ செய்யக்கடவாய்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடவிரும்பிய முன்னோர்களானு லும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டமையால், நீ கர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமேயன்றி மௌனமாக உட்கார்ந்திருத்தலையாவது, (கர்மங்களைத்) துறந்திடுதலையாவது செய்யக் கூடாது. நீ அஜ்ஞானியானால், அப்பொழுது சித்தசுத்திக்காக(க் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்); நீ உண்மையை உணர்ந்தோனுனால், உலகத்தை நல்வழி நிறுத்த(க் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

அன்றியும், அக்கர்மமானது) மிகப்பழைய காலத்திலே ஜனகாதிய ரான முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததேயன்றி இப்பொழுது (புதிதாக) அனுஷ்டிக்கப்பட்டதன்று. (15)

கர்மம் இன்னது, அகர்மம் இன்னது என்பது.

இ(ம் மனுஷ்யலோகத்)திலே கர்மத்தைச் செய்யவேண்டு மென்றால், நீங்கள் சொல்வதனாலேயே நான் (அதனைச்) செய்தேன். (ஆகவே, அங்ஙனம்) "முன்னோர்களாலே மிகப்பழைய காலத்திலே செய்யப்பட்டது" என்று சிறப்பித்துக்கூறியதனால் என்ன என்பது?—கூறுவோம்: ஏனெனில், கர்மத்(தை அறியும் விஷயத்) திலே அதிக அருமை இருக்கின்றது.—எப்படி?—

किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः ।
तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १६ ॥

கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதா: ।
தத்தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத் ॥

16. கர்மமென்பது என்ன? அகர்மமென்பது என்ன? என்ற இதிலே, அறிவுடையோரும் மயங்கிவிட்டார்கள். நீ எதனை அறிந்து, தீமையினின்றும் விடுவிக்கப்படுவாயோ, அந்தக் கர்மத் தையும் அகர்மத்தையும் யான் உனக்கு உபதேசிப்பேன்.

இவ்விஷயத்திலே அறிவுள்ளவருங்கூட மயக்கமடைந்துள் ளார். ஆகவே, யான் உனக்குக் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும் (அவை இன்னவை யென்று) விரித்துக் கூறுவேன். நீ கர்மம் முதலான எவற்றை அறிந்து ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுவிக்கப் படுவாயோ, (அவற்றை விவரமாகச் சொல்வேன்). (16)

கர்மமென்பது, உடம்பு முதலியவற்றின் அசைவு; அகர்ம மென்பது, அவற்றின் தொழிலின்மை. உலகத்திலே (இவை யாவர்க்கும்) தெரிந்தவை. (ஆவே,) அதில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தென்ன? [ஒன்றும் இல்லை]— என்று நீ இவ்வாறு கொள்ளவும் கூடாது.—ஏன்?—கூறுவோம் :

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः ।

अकर्मणश्च बोद्धव्यं गहना कर्मणो गतिः ॥ १७ ॥

கர்மணோ ஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யம் ச விகர்மண:।
அகர்மணஸ்ச போத்தவ்யம் கஹனா கர்மணோ கதி: ॥ **17**

17. ஏனெனில், கர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உண்டு: விகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உண்டு: அகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உண்டு கர்மத்தின் போக்கானது அறிதற்கு அரியது. [விகர்மம் - விலக்கப்பட்ட கர்மம். அகர்மம் - ஒன்றுஞ் செய்யாது சும்மாயிருத்தல்.]

ஏனெனில், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது: விலக்கப்பட்ட விகர்மத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதும் இருக்கவே இருக்கின்றது. அவ்வாறே மௌனமாயிருத்தலாகிய அகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது, ஏனெனில், கர்மம், விகர்மம், அகர்மம் என்றவற்றின் போக்கானது = உள்ளது உள்ளபடியான தன்மையானது, அதாவது, (அவற்றின்) உண்மை கஷ்டமானது, அறிதற்கு அரியதானது — " இருக்கின்றது " என்பதை மூன்றி(டங்களி)லும் வருவித்துக் கொள்க. "கர்மத்தின்" என்பது கர்மம் முதலானவற்றின் உபலக்ஷணத்திற்காக. (உபலக்ஷணம் - ஒரு சொல், தன்னோடு தன் இனங்களையும் கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நிற்றல். சோற்றை உண்டான் என்றால் - அதனோடு கறி முதலியவற்றையும் தின்றான் என்பது கூறாமலே அமைதலால், சோறு என்னும் சொல் - மற்றைக் கறி முதலிய தன் இனங்களையும், கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நிற்றல் காண்க.) (17)

ஆனால், " (கர்ம-அகர்மங்களைப் பற்றித்) தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதைக் கூறுவேன்" என்று (நீங்கள்) மேற்கொண்டுள்ள (அக்) கர்மம் முதலானவற்றின் உண்மை என்ன?—கூறுவோம்:

कर्मण्यकर्म यः पश्येदकर्मणि च कर्म यः ।
स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत् ॥ १८ ॥

கர்மண்-யகர்ம ய: பச்யே-தகர்மணி ச கர்ம ய: ।
ஸ புத்திமான் மனுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருதத்ஸ்ன-கர்ம-க்ருத் ॥ 18

18. எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணக் கூடுமோ, எவன் அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, அவன் மனிதர்களுள் அறிவுள்ளவன்; அவன் ஞானநிஷ்டையைக் கூடினவன், கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்தவன்.

செய்யப்படுகிற தென்பது - செய்கை, கர்மம், தொழில் பொது [செல்லல், நிற்றல், நினைத்தல் முதலிய எல்லாத் தொழிலு மாம்]. பிரவ்ருத்தியும் நிவிருத்தியும், செய்பவனாகிய கர்த்தாவைச் சார்ந்து நிற்றலின், (கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காணக்கூடு மென்க. பிரவிருத்தி - கர்மம், செய்த லென்னும் முயற்சி. நிவிருத்தி - அகர்மம், ஓய்தலென்னும் முயற்சி.) மெய்ப்பொருளை அடையாவிடத்தன்றோ செய்கை யென்னும் வ்யவஹாரமும், செய்பவனென்னும் வ்யவஹாரமும், மற்றுமிவை போன்ற வ்யவஹாரமுமாகிய ஸகலமுமே அஜ்ஞான நிலையிலேயே நிகழ்கின்றது. எவன் கர்மத்திலே கர்மமின்மையைக் காண்கிறானோ, எவன் கர்மமின்மையிலேயும் கர்மத்தைக் காண்கிறானோ, அவன் மனிதர்களுள் அறிவுடையவன்: அவன் யோகி : அவன் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்தவன் என்று, கர்ம அகர்மங்களிரண்டிலும் ஒன்றில் மற்றொன்றைக் காண்பவன் (இவ்வாறு) கொண்டாடப்படுகிறான்.

(ஆக்ஷேபம்) : அப்படியானால், "எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தையும், அகர்மத்திலேயும் கர்மத்தையும் காண்கிறானோ" என்று இதென்ன விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது? நிச்சயமாகக் கர்மம் அகர்மமாகாது. அகர்மமும் கர்மமாகாது. (ஒன்றைக் காண் பவன், அதில் (அதற்கு) விரோதமானதை எப்படிக் காண்பான்? [காணமுடியாதது.]

(ஸமாதானம்) : - அப்படியன்று; உண்மையிலே அகர்ம மாகவே இருப்பது, விவேகபுத்திமயங்கிய ஜனங்களுக்குக் கர்மம் போலத் தோற்றுகின்றது; அவ்வாறே, கர்மமாகவே (இருப்பது)

அகர்மம் போல(த் தோற்றுகின்றது). பகவான் அவற்றை உள்ள படி உணர்த்தும் பொருட்டு "எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ"— என்று தொடங்குகின்ற (சுலோகத்)தைக் கூறலானார். (மயக்க உணர்வினால் ஆத்மாவினிடத்து தோன்றிய கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணுதலென்பது - மயக்க உணர் வினால் தோன்றிய வெள்ளியிலே இப்பியைக் காண்பது போல பின்னும் அம்மயக்க உணர்வினால் அவ்வாத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய அகர்மத்திலே கர்மத்தைக் காணுதலென்பதும் அது. எப்படியெனில், ஒரு பொருளின் உணர்ச்சியைப் பெற்றாலன்றி, 'அப்பொருள் இல்லை' என்னும் உணர்ச்சி வாராது. இப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்றவிடத்து, இப்பியிலே வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே அதனைப் பார்த்து 'இங்கே முன் தோன்றிய வெள்ளி இல்லை' என்றவிடத்து இல்லை என்னும் உணர்ச்சியானது, கற்பிக்கப்பட்ட வெள்ளியின் உணர்ச்சியைத் தழுவிநிற்றலால், இப்பியிலே வெள்ளி இல்லை என்பதும் கற்பனை தான். இதனை நுண்மையாக ஆராய்ந்தறிக. இவ்வாறே, ஆத்மா வினிடத்துக் கர்மமும், கர்மமில்லை என்பதும் கற்பனை என்று கண்டு கொள்க.—ஆ.) ஆகவே விரோதமில்லை. அறிவுடைமை முதலியவை (மற்றைய ஞானத்தாலல்லாமல் ஆத்மஞான-மொன்றினால் மாத்திரம்) அமையுமாதலாலும், "(கர்ம அகர்மங்களைப் பற்றித்) தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உண்டு" (4-17) என்றதனாலும் (பகவான்) உள்ளதை உள்ளபடி உணர்த்துதலை அருளிச்செய்கிறார். அன்றியும், தீமையினின்று நீங்குதலும் மயக்க உணர்வினால் அமையாது; (ஏனெனில்,) "எதனை அறிந்து நீ தீமையினின்றும் நீங்குவாயோ" (4-16) என்றும் கூறப்-பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பிராணிகள் (எல்லாம்) கர்ம அகர்மங்கள் இரண்டையும் விபரீதமாகக் கொண்டிருக்கின்றன (என்று,) "எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தை" என்று தொடங்கும் பகவான் திருவாக்கானது அவர்கள் (அவ்வாறு) விபரீதமாகக் கொண்டிருத்தலை நீக்குதற்கென்க. இனி, இலந்தைக் கனிகள் ஒரு பாண்டத்தில் (இருப்பது) போல, இங்கே உலக வ்யவஹாரத்திலாயினும், சாஸ்திரவ்யவஹாரத்திலாயினும்] அகர்மம் கர்மத்தை இடமாகவுடையதில்லை; (அவ்வாறே,) கர்மமும் அகர்மத்தை இடமாகவுடையதில்லை; அகர்மமென்பது கர்மமின்மையாதலின். ஆகவே, கர்ம அகர்மங்கள் இரண்டும் ஸாமான்ய ஜனங்களால் கானலில் ஜலம் போலவாவது இப்பியில் வெள்ளி போலாவது விபரீதமாகக் கிழிக்கப்பட்டேயுள்ளன (என்பது, பகவான் கருத்தென்க).

(ஆக்ஷேபம்:— அப்படியானால், கர்மமென்பது எல்லார்க்கும் கர்மந்தான்; ஒரு இடத்திலாயினும் (அது வேறொன்றாகப்) பிறழ்வ தில்லை.

(ஸமாதானம்):— அது சரியன்று; கப்பலில் இருப்பவனுக்கு கப்பல் செல்லுகையில் (தாம் நிலைபெயர்ந்து) செல்லுதலில்லாத வையாகக் கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து (அவை அவனுக்கு) எதிராகச் செல்லுதல் தோற்றுதலாலும், ஸமீபத்திலல்லாது தூரத்திற் செல்லுகின்றவற்றினிடத்து (அவை) செல்லுதலின்மை கண்ணுக்குத் தோற்றுதலாலு மென்க. இவ்வண்ணமே இங்கு [ஆத்மாவினிடத்து]ம் அகர்மத்திலே கர்மம் தோற்றுதலும் கர்மத்திலே அகர்மம் தோற்றுதலும் விபரீதமான தோற்ற மாதலால், (பகவான்) அதனை நீக்கும் பொருட்டு "எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ" என்று தொடங்கும் (திருவாக்கை) அருளிச்செய்யலானார்.

அத்தகைய இ(ச்சங்கையான)து அடிக்கடி மறுமொழி கூறப் பெற்றதாயினும், மிக்க விபரீதமான உணர்வினால் (பொய்ப் பொருளின்) வாஸனையை பதிய பெற்றுள்ளமையால் அடுத் தடுத்து மயக்கமுறும் உலகமானது, ஒரு தடவைக்குப் பலதடவை கேட்கப்பட்டிருப்பதுமான உண்மையை மறந்து மறந்து, (ஏதோ ஒரு) பொய்மையான விஷயத்திற் புகுந்து புகுந்து (ஆத்மா வினினிடத்தும் கர்மம் உண்டென்று) ஆக்ஷேபிக்கின்றது என, மெய்ப்பொருளை அறிதல் அருமை என்பதையும் நோக்கிப்பகவான் மீண்டும் மீண்டும் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மமில்லை என்பது, ச்ருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் யுக்தியினாலும் நன்கு தெரிந்திருப்பது; இது புலப் படாதது, இது நினைக்க முடியாதது" (2–25) "இது பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை" (2-20) என்பன முதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; (5–13 முதலாக மேலே) கூறப்படுவது. அந்த ஆத்மாவினிடத்து கர்மமின்மையாகிய அகர்மத்தில் கர்மமாகிய விபரீதத்தை [விரோதத்தை]க் காணுதலானது (பிராணிகளுடைய மனத் தினுள்) அளவு கடந்து வேரூன்றியிருப்பதாம். ஏனெனில், "எது கர்மம்? எது அகர்மம்? என்ற இவ்விஷயத்தில் ஞானிகளும் மயங்கியுள்ளார்" (4-16). "நான் செய்பவன், இது என்னுடைய தொழில், இத்தொழிலின் பயனை நான் அநுபவிக்கவேண்டும்" என உடம்பு முதலியவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மத்தை ஆத்மா

வினிடத்து ஏற்றி, அவ்வண்ணமே, "நான் தொல்லையில்லாது"
தொழிலில்லாது ஸுகியாயிருக்குமாறு மௌனமாயிருக்கின்றேன்"
என, தேகம், மனம், இந்திரியங்களென்றவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும்
(ஓய்வையும், அதாவது,) தொழில் ஓய்ந்து இருத்தலையும், அதனால்
உண்டான ஸௌக்கியத்தையும் [ஸுகமாயிருத்தலையும்] ஆத்மா
விடத்து ஏற்றி "நான் ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை, மௌனமாக ஸுக
மாய் இருக்கின்றேன்" என்று உலகம் அபிமானித்து நிற்கின்றது
[நான் என்னும் அஹங்கார முனைப்போடு அவ்வாறு எண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறது]. அது (அவ்வாறு) இருப்பதனால் ஜனங்களு
டைய மயக்க உணர்வைப் போக்குதற்காகப் பகவான் "எவன்
கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ" என்று தொடங்குகின்ற
இதனைக் கூறலானார்.

இனி, இங்கு [வ்யவஹார நிலையிலே] தேகம், மனம்,
இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச்சார்ந்து நிற்கும் கர்மம் கர்மமாகவே
இருந்து கொண்டு, கர்மமில்லாத நிர்விகாரியான ஆத்மா
வினிடத்து எல்லாராலும் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றது; ஏனெனில்,
அறிவுள்ளவனுங்கூட "நான் செய்கிறேன்" எனக்கொள்கிறான்.
ஆகவே (இச்சுலோகத்தின் கருத்து வருமாறு):— (தெப்பத்
திலிருப்பவன் எதிரே செல்லுதலால், (விரைந்து நடப்பனபோலத்
தோற்றுகின்றனவாய்) நதிக்கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து
நடத்தலின்மையை(க் காண்பது) போல, எவன் ஆத்மாவோடு
ஸமவேதமாயிருப்பதாக ஸகல ஜனங்களும் (விபரீதமாய்த்)
தெரிந்துள்ள கர்மத்திலே கர்மமின்மையை உள்ளபடி காண்கிறா
னோ, (அவன் அறிவுள்ளவன்). [ஸமவேதமாயிருப்பது—(நூலொடு
வெண்மை நிறம் போல) ஒற்றிருப்பது.] தேகம், மனம், இந்திரி
யங்கள் என்றவற்றினுடைய தொழிலின் ஓய்வாகிய அகர்ம
மானது. "நான் மௌனமாய் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய்
இருக்கிறேன்" என்னும் அஹங்கார முனைப்பு (ஆகிய தொழி
லு)க்குக் காரணமாவதலால், ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மம்போல(ப்
பொய்ம்மையாக) ஏற்றப்பட்ட அகர்மத்திலும் எவன் கர்மத்தை
[நான் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்கின்றேன் என்று
அகங்கரித்தல் போன்ற தொழிலை]க் காண்கிறானோ,—(அதாவது,)
எவன் இவ்வாறாகக் கர்மஅகர்மங்களின் வேறுபாட்டை பகுத்தறி
பவனோ, அவன் மனிதரில் அறிவுடையவன், அவன் யோகி, ஸகல
கர்மங்களையும் செய்தவன்: அவன் தீமையினின்றும் விடுபட்ட
வனாய்ச் செய்யவேண்டியதைச் செய்திருப்பவனாய் [முக்தி கை
கூடப்பெற்றவனாய்] இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

சிலர் இச்சுலோகத்தை வேறுவகையாக உரைத்தனர்.—எப்படி? —ஈச்வரனுக்கென்று அநுஷ்டிக்கப்படும் நித்ய கர்மங்களுக்குப் பயன் இல்லாமையால் அவைகள் உபசார வழக்கினுல் அகர்மங்கள் எனப்படுகின்றன. இனி, அவற்றைச் செய்யாதிருத்தல், அகர்மமென்பது. அது •குற்றத்தை விளைப்பதனுல் உபசார வழக்கினுலேயே கர்மம் எனப்படுகின்றது. பசு गौः [பசு]வாயிருந்தாலும். பால் என்கிற பயனைக் கொடுப்பதில்லை என (அது) अगौः [பசு அன்று] என்று கூறப்படுமாறு போல எவன் அந்த நித்யகர்மத்திலே பயனில்லாமையினுல் அகர்மத்தைக் காண்கிருனே, அவ்வாறே எதன் (அகர்மமானது) நரகம் முதலான கெடுதியாகிய பயனைத்தருகின்றதென, நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையாகிய (அந்த) அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக் காண்கிருனே, (அவன் அறிவுடையவன்..............).

இந்த உரை சரியன்று. இத்தகைய அறிவினுல் தீமையினின்றும் நீங்குதல் அமையாதாதலின், "நீ எதனை அறிந்து கெடுதியினின்றும் விடப்படுவாயோ" (4–16) எனப் பகவான் அருளிச்செய்த திருவாக்கு மாறுபடநிற்பதாகும் [வீணுகும்].—எப்படி?—நித்யகர்மங்களை அனுஷ்டித்தலால் கெடுதியினின்று நீங்குத-லென்பது இருக்கட்டும் (வாதத்திற்காக அதனை ஒத்துக்கொள்வோம். என்றாலும், அவற்றிற்குப் பயனில்லை யென்னும் அறிவினுல் (அவ்வாறு நீங்குதல்) அமையாது. தீமையினின்றும் நீங்குதல், நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லையென்னும் அறிவின் பயனுகாவது, நித்யகர்மங்களுடைய அறிவின் பயனுகவாவது (சுருதியில்) விதிக்கப்படவில்லையன்றோ. பின்னும், (அது) பசுவானுலேயே இங்குக் கூறப்படவில்லை. அகர்மத்தில் கர்மத்தைக் காண்பதற்கு, இதனுல் மறுமொழி கூறப்பட்டது. அகர்மத்தினிடத்திலே கர்மமென்று காண்பது அவச்யமென இங்கு விதிக்கப்படுவதில்லை. [அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் கொள்ள வேண்டு மென்று இச்சுலோகத்தில் விதிக்கப்படவில்லை]. மற்று, நித்ய கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான் விதிக்கப்படுகின்றது). மேலும் "நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையினுல் குற்றம் வருகின்றது" என்னும் அறிவினுல் ஒரு பயனும் வாராது. அன்றியும், (பகவான் என்ற புத்தியை வைக்கப் பெறும் விக்கிரகம் முதலியனபோல) "நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையானது, (கர்மமென்ற) எண்ணத்தை வைக்கப்பெறும் பொருள்" எனவும் விதிக்கப்பட வில்லை. மற்றும், கர்மத்தை அகர்மமென்று

(அறியும்) பொய்யறிவினால் தீமையினின்று நீங்குதலும், அறிவுடைமையும், நிஷ்டைகூடிநிற்றலும், கர்மங்களைத்தையும் அநுஷ்டித்திருப்பதும், இன்னும் இவை போன்றதும் பயனாகவாவது, புகழ்ச்சியாகவாவது அமையாது. பொய்யறிவு என்பதே நேரான தீமை வடிவந்தான்; (அது ஒன்றை) மற்றொரு தீமையினின்றும் நீக்குதல் ஏது? இருள் இருளை நீக்குவதாகாதன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால், கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதும் அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதும் எதுவோ, அது (அவ்வறிவு) பொய்யறிவு அன்று. அப்பொழுதென்னவெனில்,—(அவ்வறிவு) - " (கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் உண்டு, (அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் இல்லை" என்பதனால் உண்டாகும் கௌணமான அறிவு. (கௌணம்-உபசாரம் : அதாவது, லக்ஷணையால் வேறொரு பொருளை அறிவிப்பது. "லக்ஷணையாவது - பெயராக வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தம் தம் பொருளை உணர்த்தாது......தாத்பர்ய பொருளை......அறிவித்தல்." இவன் மாடு என்றவிடத்து, மாடு என்னும் சொல் தன்பொருளை உணர்த்தாது, மடையன் என்னும் தாத்பர்யத்தை அறிவித்து நின்றது காண்க).

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; கர்ம அகர்மங்களைப்பற்றிய கௌணமான அறிவினாலும் பயன் உண்டு எனச் சுருதியிலே கூறப்படாமையின். அன்றியும், (பிரகிருதத்தில்) கூறியதை விட்டுவிட்டு, கூறாததைக் கற்பித்துக்கொள்வதனால் ஒரு விசேஷமும் காணப்படவில்லை. "நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லை, ஆனால் அவற்றைச் செய்யாமையினால் நரகத்து வீழ்தலாகும்" என நேராகவே சொல்லக்கூடியதாயிருக்க, அப்பொழுது பிறர்க்கு மயக்கமாயிருக்கும். "எவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ," என்று தொடங்கும் கபட(வாக்கியத்தால்) ஆவதென்ன? அங்கு இவ்வாறு உரைப்பவரால் "பகவானுடைய திருவாக்கானது உலகம் மயங்குதற்பொருட்டாம்" எனத் தெளிவாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டதாகும். மேலும், இந்த (நித்யகர்மாநுஷ்டான) விஷயம் கபடரூபமான வாக்கியத்தால் பாதுகாக்கத்தக்கதில்லை; (அது வேறு)வேறு சொற்களால் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும் பொழுது, எளிதில் அறியக் கூடியதாகும் என்று இவ்வாறு கூறவும் படாது. ஏனெனில், "கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்" (2-47) என்னுமிடத்து மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மறுபடியும் கூறவேண்டியதில்லை. எங்கும் [சாஸ்திரத்திலும்,

உலகத்திலும்] புகழப்பெற்றதும் செய்தற்கு உரியதாயுமிருப்பதை யே (ஒருவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வினையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று) கூறப்படவில்லை. மேலும், பொய்யறிவானது அறிதற்கு (உரியதில்லை) [அவ்வாறே,) அதனால் எதிரே நிறுத்தப்பட்ட போலியான பொருளும் (அறிதற்கு உரிய தில்லை) [அப்பொய்யறிவுக்கு விஷயமான பொருள், தோற்ற மாதலால் அதுவும் அறிதற்கு யோக்யமானதில்லை] மற்றும், நித்ய கர்மங்களைச் செய்யாமையாகிய இன்மையினின்றும் குற்றமாகிய உண்மை உண்டாகமாட்டாது; "பொய்ம்மைக்கு உண்மை இல்லை" (2-16) எனவும், "இன்மையினின்றும் உண்மை எப்படி உண்டாகும்?" (சா-6-2-2) எனவும் இன்மையினின்று உண்மை உண்டாதலை மறுத்தலின். இன்மையினின்று உண்மை உண்டா தலைக் கூறுபவரால், "இன்மையே உண்மையாகும், உண்மையும் அன்மையாகும்" எனக்கூறப்பட்டதாகும். அதுவோ நேரன்று; ஸகலநியாயங்களுக்கும் முரண்படுதலின். இன்னும், சாஸ்திர மானது பயனில்லாத கர்மத்தை விதிக்காது; (இது) துன்பவடிவ மாதலாலும், துன்பத்தைத் தெரிந்து வேணுமென்று செய்து கொள்ளுதல் அமையாதாதலாலு மென்க. இனி, அதனைச் செய்யாத விஷயத்தில் நரகத்து வீழ்தலை ஒத்துக்கொள்வதனால், செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் இருவிதத்திலும் கெடுதிக்காகவே யுள்ள சாஸ்திரமானது வீண் என்று கொள்ளப்பட்டதாகும். அன்றியும், "நித்யகர்மத்திற்குப் பயனில்லை" எனக் கொண்டு, பின்னே "(அது) முக்திக்குப் பயன்படுவதாம்" என்பார்க்குத் தம் கொள்கைக்கு விரோதமு முண்டாகும்.

ஆதலால், "கர்மத்தில் அகர்மத்தை" என்று தொடங்கும் வாக்கியத்திற்கு உள்ளபடியான சொல் அர்த்தமேதான், (லக்ஷணை யால் வரும் அர்த்தமன்று). அவ்வாறே நாம் (இச்)சுலோகத்தை உரைத்திருக்கின்றோம். (18)

பண்டிதனென்பவன் எவன்?

ஆதலால், இதனை = கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதனைப் (பகவான்) புகழ்ந்து கூறுகிறார்:

यस्य सर्वे समारम्भाः कामसंकल्पवर्जिताः ।
ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ १९ ॥

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காம-ஸங்கல்ப-வர்ஜிதா: ।
ஜ்ஞானாக்னி-தக்த-கர்மாணம் தமாஹு: பண்டிதம் புதா: ॥ 19

19. எவனுடைய கர்மங்களெல்லாம், ஆசையும் அபிமானமும் அற்றனவோ, அவனை (அதாவது) ஞானமாகிய தீயினால் (ஸகல) கர்மமும் எரிக்கப்பெற்றவனை ஞானிகள் "பண்டிதன்" என்கிறார்கள்.

கீழ்க்கூறிய (உண்மையைக்) காண்பவனால் (தான்) செய்யுங் கர்மங்களெல்லாம், ஆசைகளும் அவற்றிற்குக் காரணமான அபிமானங்களும் அற்ற வெறுஞ்செய்கைகளாகச் சும்மா அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. (அவன் உலகவாழ்க்கையை) மேற்கொண்டவனாயின், உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துதற்காக (அக்கர்மங்களைச் செய்கிறான்; அவன் அவ்வுலகவாழ்க்கையினின்றும்) ஒழிந்தவனாயின், ஜீவிப்பதற்குமாத்திரம் (அவற்றைச்செய்கிறான்). எவனுடைய நல்வினை தீவினைகள் (எல்லாம்,) கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதான ஞானமென்னும் தீயினால் எரிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, அவனை ஞானிகளான ப்ரஹ்மவித்துக்கள் [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள்] உண்மையான பண்டிதன் என்கிறார்கள்.

உலகத்திற்கு நல்லொழுக்கத்தை நடத்திக்காட்டும் ஞானியின் ஒழுக்கம்:

இனி, கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பவன் எவனோ, அவன் (ஆத்மா அநாத்மாக்களைப்) பகுத்தறிதற்கு முன் (கர்மத்தை) மேற்கொண்டவனாயினும், (அவற்றைப் பகுத்தறிந்தபின்) கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மம் முதலானவற்றைக் காண்பதனாலேயே கர்மம் நீங்கியவனாய், துறவியாய், ஜீவித்தற்கு மாத்திரம் வேண்டிய செய்கையையுடையவனாய் (இருப்பதனால்) கர்மத்தை மேற்கொள்வதில்லை. ஆனால், எவன் கர்மத்தைச் செய்துவருகையிலே, பின்பு, ஆத்மாவை உள்ளபடி உணரும் அறிவுண்டாகப் பெற்ற (ஞானியா)வனோ [ஒருவன் கர்மத்தைச் செய்து வருகையிலே, அவனுக்குச் சீக்கிரமாகவாவது தாமதமாகமாவது ஆத்மஞானம் உண்டாகலாமாதலின், அப்பொழுது அவ்வாறு ஞானம் உதிக்கப்பெற்றவன் எவனோ], அவன் எக்கர்மத்திலும் பயனைக் காணாதவனாய், கர்மத்தையும் (அதற்கான) கருவிகளையும் துறந்தே விடுகிறான். அவன் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கர்மத்தைத் துறக்கக் கூடாமலிருக்கும் போது, கர்மத்திலும் அதன் பயனிலும் பற்றில்லாமையினால் தனக்கு ஒரு பயனும் இல்லையாகவே, உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு முன்

போலவே கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், (அவன்) ஒன்றுஞ் செய்கிறனே இல்லை; ஞானமென்னும் தீயினல் கர்மம் (எல்லாம்) எரிக்கப்பட்டமையின், அவனுடைய கர்மமானது அகர்மமாகவே ஆகின்றது, என்ற இவ் விஷயத்தை உணர்த்தும் பொருட்டு (ப் பகவான்) கூறுகிறர்:

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्करोति सः ॥ २० ॥

த்யக்த்வா கர்மபலாஸங்கம் நித்யத்ருப்தோ நிராச்ரய: ।
கர்மண்-யபிப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ: ॥ 20

20. கர்மத்தின் பயனிலே பற்றைவிட்டு, எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவனுய் ஆச்ரயமின்றி நிற்கின்றவன் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், அவன் ஒன்றுஞ் செய்கிறனே இல்லை. [ஆச்ரயம் - ஒரு பொருளினுடைய அபேக்ஷை.]

(ஞானியானவன்) கீழ்க்கூறிய ஞானத்தால் கர்மங்களிலே அபிமானத்தையும், பயனிலே பற்றையும் விட்டு எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவன், விஷயங்களிலே விருப்பமற்றவன் என்பது பொருள். (ஒருவன்) எதனைச் சார்ந்து நின்று தனக்கு வேண்டியதைச் சாதித்துக் கொள்ளக் கருதுகின்றனே, அது-ஆச்ரயம். (அஃதில்லாதவன்), ஆச்ரயமில்லாதவன், இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்கான ஸாதனங்களை ஆச்ரயிக்காதவன் [அவற்றைத் தேடாதவன்] என்றபடி, இவ்வாறுள்ள அ(ந்த ஞானியான)வன் தனக்கு-ஒரு பயனும் இல்லையாதலின் கர்மத்தையும் (அதற்கான) ஸாதனங்களையும் விட்டொழியவே வேண்டும் என்று அமையும்; அமையவே (அங்ஙனம்) அவற்றினின்றும் நீங்குதலைச் செய்ய முடியாது நேர்தலின், உலகத்தை நல்வழி நடக்கச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணத்திலாவது அவன் முன் போலக் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், கர்மமிலா ஆத்மாவின் காட்சியைப் பெற்றிருத்தலால் (அவன் உண்மையாகவே) ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை. (20)

உடம்பு நிற்றற்பொருட்டு ஞானிசெய்யும் செய்கை.

மற்று, எவன் (தான்) கர்மத்தில் தலைப்படுவதற்கு முன்னமேயே, எல்லாவற்றிலும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவான கர்மமில்லா

ப்ரஹ்மத்தினிடத்து (அதுவே, தான் என்னும்) ஆத்மக்காட்சி உண்டாகப் பெற்றவனாய், முற்கூறியவனுக்கு மாறாய் [உலக நம்மை முதலியவற்றைக் கவனியாதவனாய்] இருக்கின்றானோ, அவன் இம்மை மறுமைகளில் வேண்டப்படும் விஷயங்களிலே ஆசை யொழிந்தவனாதலால் இம்மை மறுமைக்கான கர்மத்தில் ஒரு பயனையும் காணாது, கர்மத்தையும் (அதற்கான) ஸாதனத்தையும் துறந்து உடம்பு நிற்றற்கு மாத்திரம் (வேண்டிய) செய்கைகளையுடையவனாய் ஞானத்திலே உறுதியாக நிற்கும் யதியாய் [ஊக்கமுள்ளவனாய்] (துன்பத்தினின்றும்) விடுபடுகிறான், என்னும் விஷயத்தை உணர்த்தும் பொருட்டு(ப் பகவான்) அருளிச் செய்கிறார்:

निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥

நிராசீர்-யதசித்தாத்மா த்யக்த-ஸர்வ-பரிக்ரஹ: ।
சாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வன்-னாப்னோதி கில்பிஷம் ॥ 21

21. ஆசை நீங்கி, மனத்தையும் தன்னையும் [இந்திரியங்களோடு சரீரத்தையும்] அடக்கி, (தனது பணம், நிலம், முதலிய) ஸகல உடைமைகளையும் விட்டு விட்டு, சாரீரகர்மத்தைமாத்திரம் செய்பவன் பாவத்தை அடைவதில்லை. [சாரீரகர்மம் - சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம்.]

எவனிடத்தினின்று ஆசைகள் போய்விட்டனவோ, எவனாலே அந்தக்கரணமும், வெளியில் தோற்றுவதான தேஹேந்திரியங்களின் சேர்க்கையுமாகிய இரண்டும் அடக்கப்பட்டனவோ, (இன்னும்) எவனாலே (தனது பொருள், வீடு முதலிய) உடைமைகளெல்லாம் விடப்பட்டனவோ, அவன் (தனது) சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய செய்கையை மட்டும், அதிலுங்கூட அபிமானமில்லாது செய்பவனாய்த் தீமையாகிய பாவத்தையும், புண்ணியத்தையும் அடைவதில்லை. (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்குப் புண்யமும் பாவமேதான்; (பிறப்பு இறப்பு முதலிய ஸம்ஸாரக்) கட்டை விளைப்பதாதலின். ஆதலால், (அவன்) அவற்றினின்றும் நீங்கினவனாகிறான், ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டவனாகிறான் என்பது பொருள்.

" சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம் " என்றவிடத்து, சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம்-சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா? அல்லது சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டி கர்மம் – சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா?

ஆகவே, இன்னும், (ஒரு வினா வருமாறு) :— சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம் சாரீர கர்மம் என்றால், (வரும் குற்றமென்ன?) அல்லது, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் - சாரீர கர்மம் என்றால், (வரும் பயனென்ன?)

கூறுவோம் :

(முதல் வகை):— சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம் - சாரீர கர்மம் என்றால், இம்மை மறுமைகளிலே பயனை விளைப்பதாய்(ச் சாஸ்திரத்தில்) விலக்கப்பட்ட கர்மத்தையும் செய்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான் என்று சொல்வார்க்கு, அப்பொழுது (அச்சாஸ்திரத்தோடு) மாறுபடக் கூறுதல் (என்னும் குற்றம்) வரும். இனி இம்மை மறுமைகளில் பயனை விளைப்பதும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதுமான கர்மத்தைச் செய்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்" என்று சொல்வார்க்கும், வாராததை விலக்குதல் (என்னும் குற்றம்) வரும். (அல்லது,) "சாரீர கர்மத்தைச் செய்பவன்" என்னும் விசேஷணத்தாலும், "மாத்திரம்" என்னும் சொல்லின் பிரயோகத்தினாலும் "விதி விலக்குகளைப் பற்றி நிற்பதும், தருமம் அதர்மம் என்னும் சொற்களால் வழங்கப்படுவதும், மனமொழிகளால் செய்யத்தக்கதுமான கர்மத்தைச் செய்பவன் பாவத்தை அடைகிறான்" என்பது (கருத்தெனக்) கூறலாம். அதிலேயுங்கூட —விதித்ததை, மனமொழிகளால் அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் பாவமடைதலைச் சொல்லுதல் விரோதமாகும். விலக்கியதைக் கொள்ளும் பக்ஷத்திலும். முன்னமே அமைந்துள்ள விஷயத்தை வீணாகத் திரும்பச் சொல்லுதல் மாத்திரம் ஆகும்.

(இரண்டாம் வகை):— இனி, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் சாரீர கர்மம் என்பது கருத்தென்றால் இம்மை மறுமைகளில் பயன் விளைப்பதும், விதிவிலக்குகளால் உணரப்படுவதும், மனமொழி மெய்களால் செய்யப்படுவதுமான மற்றைய கர்மத்தைச் செய்யாதவனாய், சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டியனவாகிய சரீராதியின் செய்கைகளை மட்டும், "மாத்திரம்" என்னும் சொல்லின் பிரயோகத்தால் "நான் செய்-

கிறேன்" என்னும் அபிமானமில்லாது அதே சரீரம் முதலியவற்றால் உலகப் பார்வைக்குச் செய்(பவன் போலத் தோன்று)கிறவன் பாவத்தை அடையமாட்டான் என்பது அப்பொழுது (பொருந்தும்). இவ்வாறுள்ளவன் பாவமென்னும் சொல்லால் கூறப்படும் கில்மிஷத்தை அடைதல் நிகழாதாதலின், (அவன்) பாவத்தை — ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். ஞானமாகிய தீயினால் ஸகல கர்மங்களும் எரிக்கப்பட்டமையின் (அவன், ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தடையில்லாது விடுபடவேபடுகிறான். எனவே, முன் (4-18) கூறிய நல்லறிவின் பயனை அநுவதித்ததலே தான், இது. "சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம்" என்பதற்கு இவ்வாறாகப் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, ('சரீரம்' 'மாத்திரம்' என்ற இரண்டும்) குற்றமில்லாதவை யாகின்றன. (21)

(தனது) உடைமைகளெல்லாவற்றையும் கைவிட்ட யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலிய உடைமை இல்லாமையின், இரத்தல் முதலியவற்றால் சரீரத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று அமைந்தது; அமையவே, யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலானவை கிடைக்கும் வழியானது, (பைக்ஷ பிறரிடம் இரக்கப் படாததாக, (முன்னமே) அமர்த்திவைக்கப்படாததாக, தற்செய லாய் [தன் பிரயத்தினமின்றி]க் கொண்டு வரப்பட்டதாக (இருக்க வேண்டும்)" (போ-2-8-12) என்பது முதலான வசனங்களால் அநுமதி பெற்றதென்பதை வெளிப்படுத்தக் கூறுகிறார் :

यदृच्छालाभसंतुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।
समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्यते ॥ २२ ॥

யத்ருச்சா-லாப-ஸந்துஷ்டோ த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: ।
ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌ ச க்ருத்வாபி ந நிபத்யதே ॥ 22

22. தானாகக் கிடைப்பதைக் கொண்டு திருப்தியடைந்தவன், த்வந்த்வங்களைக் கடந்தவன்: பொறாமையில்லாதவன்: (உணவு முதலியன) கிடைத்தலிலும் கிடையாமையிலும் ஒப்பநிற்பவன், (அவன் ஒரு கர்மத்தைச், செய்தாலும், (அதனால்) கட்டுப்படுவ தில்லை.

தானகக்கிடைப்ப தென்பது – (தான் பிறரிடம்) வேண்டாது வருவது. அதனல் (இது) போதுமென்ற எண்ணம் வந்தவன் (ஞானியானவன்). குளிர், வெப்பம் முதலியவற்ருல் தாக்கப் பட்டாலும், மனம் வருந்திக் கலங்காதவன் - த்வந்த்வங்களைக் கடந்தவன் எனப்படுகிருன். பொருமை நீங்கினவன் - வைர மில்லாப் புத்தியுடையோன். தற்செயலாய்க் கிடைப்பது (தனக்கு) அமைந்தாலும் அமையாவிட்டாலும் (அவன்) ஸமமானவன். இவ்வாருக எந்த யோகியானவன் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலியவை கிடைத்தாலும் கிடையா விடினும் ஸமமாயிருந்து, ஸந்தோஷமும் வருத்தமுமில்லாது, கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மம் முதலானவற்றைக் கண்டு, ஆத்மாவை உள்ளபடி உணர்தலிலே உறுதியாக நின்று, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டியனவும் சரீரம் முதலிய வற்ருல் செய்யப்படுவனவுமாகிய பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மங்களிலே "நான் ஒன்றுஞ் செய்கிறேனில்லை, இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் செல்லுகின்றன" என்று இவ்வாருக எப்பொழுதும் நன்கு உணர்ந்து, ஆத்மா கர்த்தா இல்லை என்பதைக் காண்பவனுய் (இருக்கின்ருனே, அவன்) பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலிய ஒரு கர்மத்தையும் செய்வதே இல்லை. ஆனல் (அஜ்ஞானியிடத்துப் போல, அவனிடத்தும் ஸ்நானபானம் முதலிய) உலகவ்யவஹாரத்தை ஸமமாகக் காண்கிறபடியால், ஸாமான்ய ஜனங்கள், "(அவனும் நம்மைப் போலக் கர்மத்தைச் செய்யும்) கர்த்தா தான்" என ஏற்றுதலால், (அவன்) பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மத்தில் கர்த்தாவாகிருன். மற்று, சாஸ்திரப்பிரமாணம் முதலியவற்ருல் உண்டான தன் அனுபவத் தால் (அவன்) அகர்த்தாதான் என்க. அவன் கர்த்தா என்பதை இவ்வாறு பிறரால் ஏற்றப்பட்டுச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டுவனவாகிற பிக்ஷைக்குச் செல்லுதல் முதலான கர்மங்களைச் செய்தாலும், (அவன் அவற்ருல்) கட்டுப்படுவதில்லை; கட்டுக்குக் காரணமான கர்மமும், அதன் காரணமும் ஞான மென்னும் தீயினல் எரிக்கப்பட்டமையின். எனவே, இது (4-19-21–ஆம் சுலோகங்களில்) கூறியுள்ளதின் அனுவாதமே யென்க (22)

ஞானியின் உலகவ்யவஹாரமானது அவனைக் கட்டுப்படுத்தாது

எவன் கர்மத்தைச் செய்துவருகையிலே "கர்மமில்லா ப்ரஹ்மமே, தான்" என்பதை எப்பொழுது காணப்பெறுவானே, அப்பொழுது தனக்குச் செய்கையென்பதும், செய்பவனென்பதும்,

பயனென்பதும் இல்லாதிருத்தலைக் காண்கின்ற அவனுக்குக் கர்மத்தை விட்டிடுதல் வந்திருக்குமளவிலே, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அது முடியாதிருக்க, (அங்ஙனம் அவன்) முன்போலக் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், "அவன் உண்மையாகவே ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை" (4–20) என. (அவனுக்கு)க் கர்மமில்லாதிருத்தல் "கர்மத்தின் பயனிலே" (4-20) என்னும் சுலோகத்தினால் உணர்த்தப்பட்டது. எவனுக்கு இவ்வாறு கர்மமின்மையானது உணர்த்தப்பட்டதோ, அவனுக்குத் தான் (கர்மக்கட்டு) இல்லை—

गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः ।
यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ २३ ॥

கதஸங்க்ஸ்ய முக்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்தித-சேதஸ: ।
யஜ்ஞாயாசரத: கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே ॥ 23

23. பற்றில்லாதவனாய், விடுபட்டவனாய், ஞானத்திலே மனம் நிலைத்தவனாய்ப் பகவானுக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமெல்லாம் கரைந்து போகின்றன.

எல்லாவற்றினின்றும் பற்று ஒழியவும், தர்மம் அதர்மம் முதலான கட்டினின்று (தான்) நீங்கவும், ஞானத்திலேயே மனம் நிலைக்கவும் பெற்று, பகவானுடைய பிரீதிக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமானது பயனோடு கரைந்து போகின்றது: (அவனுக்கு அக்கர்மமும், அதன் பயனும்) இல்லாமற்போகின்றன என்பது பொருள்.

ஞானமென்னும் யாகம்

மற்று, எக்காரணத்தால் (அவன்) செய்யும் கர்மமானது தன் பயனை விளைவித்தலைச் செய்யாது முழுதும் இல்லாமற்போவதென்பது? கூறுவோம்: ஏனெனில்,

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ २४ ॥

ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம-ஹவிர் ப்ரஹ்மாக்னௌ ப்ரஹ்மணா ஹுதம் ।
ப்ரஹ்மைவ தேன கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்ம-ஸமாதினா ॥ 24

24. *அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்: ஹவிஸ் ப்ரஹ்மம்: அக்நியாகிய ப்ரஹ்மத்திலே (யஜமானனாகிய) ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமம் செய்யப் படுதல் ப்ரஹ்மம்: ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுள்ள அவனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமே.*

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் எக்கருவியினால் ஹவிஸ்ஸை அக்நியில் இடுகின்றானோ, அது ப்ரஹ்மம்தான் எனக்காண்கிறான். இப்பியிலே வெள்ளியின்மையை [இப்பியன்றி வெள்ளி இல்லை யென]க் காண்பதுபோல, ஆத்மாவன்றி அஃதில்லை யெனக் காண் கிறான். ஆதலால் (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி ப்ரஹ்மமே எனப்படுகின்றது. உதாரணமாக, வெள்ளியாகத் தோற்றுவது இப்பியாகவே இருப்பதுதான் என்க. **ब्रह्म अर्पणम्** *என்பன தொகா நிலைச் சொற்கள். உலகத்தில் (ஜனங்கள்) எதனை, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவியெனக் கொள்கிறார்களோ, அது இந்த ஆத்மஞானிக்கு ப்ரஹ்மமே என்பது பொருள். அவ்வாறே, (அவர்கள்) எதனை ஹவிஸ் எனக்கொள்கிறார்களோ, அது அவனுக்கு ப்ரஹ்மமே தான். அவ்வண்ணமே [முன்போல அல்லாது],* **ब्रह्म अग्नौ** *என்பது தொகைநிலைப்பதம், (யஜமானனாகிய) செய்பவனென்னும் ப்ரஹ்மமானது எதிலே (ஹவிஸ்ஸை) ஹோமஞ்செய்கின்றதோ, (அந்த) அக்நியும் ப்ரஹ்மமேதான். செய்பவன் ப்ரஹ்மமே என்பது (இங்கே சொல்லுவான்) குறிப்பு. அவன் ஹோமஞ் செய்தலென்னும் தொழில் ப்ரஹ்மம் தான். அதனால் அடையவேண்டிய பயன் எதுவோ, அதுவும் ப்ரஹ்மம் தான். ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுடைய [ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பதாகிய கர்மத்திலே தலைப்பட்டு அந்த ப்ரஹ்மத்தையே எங்கும் காண்ப]வனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமே தான் என்க.*

இவ்வாறு, உலகத்தை நல்வழிப்படுத்த விரும்புவோனும் செய்கின்ற கர்மமானது உண்மையாகவே அகர்மமாம்; (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினாலே (கர்மமென்னும் புத்தியானது) தள்ளுண்டுபோனமையின். இவ்வாறுள்ளதனால், (ஒருவன்) கர்மத்தினின்றும் ஒழிந்தவனானாலும் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்த (அ)வனுடைய மெய்யறிவைப் புகழ்தற்பொருட்டு ஞானத்திலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக்கூறுதல் நன்றாகப் பொருந்துகின்றது. வாஸ்தவமான யாகத்திலே வழங்கப்படுவனதாகிய (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியன எவைகளோ, அவைகள், பரம் பொருளைக் காண்கிற இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமே

தான் என்பது. அவ்வாறில்லாவிட்டால், ஸகலமும் ப்ரஹ்ம மாயிருக்க, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியவற்றை மாத்திரம் ப்ரஹ்மமாகச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பயனில்லாத தாகும். ஆகவே, "இதெல்லாம் ப்ரஹ்மமே தான்" என்று அறிகிற வனுக்குக் கர்மமில்லை. அன்றியும், காரகத்தைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லையாதலாலும், (அவனுக்குக் கர்மமில்லையென்க. காரகம்–ஒரு தொழில் உண்டாகி முடிவு பெறுதற்கு உபயோகமா யிருப்பது. யஜமானன் இந்திரனுக்கு ஹவிஸ்ஸை அகப்பையினால் அக்நியிலே அர்ப்பித்தான் என்றவிடத்து, அர்ப்பித்தலென்னும் தொழிலுக்கு யஜமானன் என்பது செய்பவன் என்னும் காரகம்: இந்திரனுக்கு என்பது கொள்பவன் என்னும் காரகம்: ஹவிஸ்ஸை என்பது கருவியென்னும் காரகம்: அக்நியிலே என்பது இடம் என்னும் காரகம். இவ்வாறே மற்றையதையும் கண்டுகொள்க. யாகமெனப்படும் கர்மமானது காரகபுத்தியில்லாததாகக் காணப் படவில்லையன்றோ. அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஸகலமுமே (ஹவிஸ்ஸை, 'இந்திரனுக்கு' 'அக்நிக்கு' என்பன முதலாகச்) சொல்லிக் கொடுக்கப்பெறும் சிறப்புத் தெய்வமாகிய கொள்பவ னென்னும் காரகத்தையும், மற்றுமிதுபோன்ற காரகத்தையும் பற்றின எண்ணத்தையும், (நான்) செய்பவனென்னும் அபிமானத் தையும், பயனை எதிர்நோக்குதலையும் உடைய கர்மமாகக் காணப் படுவதேயன்றி, செய்கையென்பதும், காரகமென்பதும், பயனென் பதுமான பேதபுத்தி எடுபடப்பெற்றதாகவாயினும், (நான்) செய்பவன் என்னும் அபிமானமும் பயனை எதிர்நோக்குதலும் இல்லாததாகவாயினும் காணப்படவில்லை. இதுவோ [ஞானயஜ்ஞ மோ] (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலான காரகமென்பதும் செய்கையென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி, (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினால் தள்ளுண்டு போகப்பெற்ற கர்மமாம். ஆகவே, அது அகர்மமென்க. அவ்வண்ணமே 'எவன் கர்மத்தில்" (4-18) "கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும்" (4-20) "குணங்கள்" (3-18), "(நிஷ்டை) கூடி உண்மை உணர்ந்தவன்" (5-8) என்பன முதலியவற்றால் (அது) உணர்த்தப்பட்டது. அவ்வாறே (பக வான்) செய்கையென்பதும் காரகமென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்திவிண்டு போதலைச்செய்கிறார் [அப்பேதபுத்தியை நீங்கும்- படி செய்கிறார்]. இனி, கர்மமயமான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய வற்றிலே கர்மமானது போய்விட [பயனை விரும்பாது அவற்றைச் செய்ய], (அவை) காம்யாக்னிஹோத்ரம் முதலியவையாக ஆவ தில்லையென்பதும், அவ்வாறே, (இத்தொழிலை நான் செய்ய

வேண்டும், இதன் பயனை நான் அநுபவிக்கவேண்டும்) என்னும் எண்ணத்தோடாயினும் எண்ணமில்லாதாயினும், வேறுவகையாக வாயினும் (செய்யப்படும்) கர்மங்கள் தம் தமக்கு உரிய பயன்களை விளைவிக்கின்றன வென்பதும் (நமக்குத்) தெரிந்தவை. அவ்வாறு இங்கும், (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலான காரகமென் பதும் செய்கையென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி விண்டு போன ஞானியின் (தொழிலானது) வெளிச்செய்கையினல் மாத்திரம் கர்மமாகத் தோன்றினும், அகர்மமாகின்றது. ஆத லால் கூறப்பட்டது "ஸகல (கர்ம)மும் கரைந்து போகின்றன" (4-23) என்று.

இதில் சிலர் கூறுவர்:—எது ப்ரஹ்மமோ, அது (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியதாம். ப்ரஹ்மமே (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலிய ஐந்து காரகவடிவமாய் இருந்து கொண்டு அதே கர்மத்தைச் செய்கின்றதென்பர். (ஐந்து காரக-மாவன – செய்பவன், செயப்படுபொருள், கருவி, கொள்பவன், இடம் என முற்கூறப்பட்டவை. ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி யென்னும் புத்தியும், இன்னுமிதுபோன்ற புத்தியும் அதிலே நீக்கப்படுவதில்லை; மற்று, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தியானது வைக்கப்படு கின்றது. விக்கிரகம் முதலானவற்றிலே விஷ்ணு முதலான புத்தி போலவும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தி போலவுமென்க.

உண்மை; பிரகிருதமானது ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தைப் புகழ்தற்காக இல்லாவிட்டால், இப்படியும் இருக்கலாம். ஆனல், (பகவான்) யஜ்ஞமென்று சொல்லப்பட்ட பல கர்மவிசேஷங்களை எடுத்துக் கூறிப், பின்னே, ஞானயஜ்ஞமென்று சொல்லப்பட்ட மெய்யறிவாகிய ஞானத்தை "திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது" (4-33) எனப்புகழ்கின்ருர். அன்றியும், இங்கே "அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்" என்று தொடங்கும் இத்திருவாக்கானது ஞானத்தின் மீது யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக் கூறுவ திலே கருத்துடையதென்க. அப்படியல்லாவிட்டால், ஸகலமும் ப்ரஹ்மமாயிருக்க, அர்ப்பிப்பது முதலானவற்றையே ப்ரஹ்மமாக விசேஷித்துக் கூறுதல் வீணுகும். மற்று, எவர்கள் விக்கிரகத்திலே விஷ்ணுவென்று நோக்குதல் போலவும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலியவற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல் போலவும், (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்ம மென்னும் நோக்கானது வைக்கப்படுகின்றது என்று கூறுகிருர்-

களோ, அவர்களுடைய (கருத்தின்படி பகவான்) இங்கு உபதேசிக்க விரும்பியது, (இதுவரையிலும்) கூறிவந்த ப்ரஹ்ம வித்யை அன்று; (இங்குக் கூறிய) அறிவானது (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியவற்றைப் பற்றியதாதலின். இனி ப்ரஹ்மமென்று நோக்குதலை (ஒன்றிலே) ஏற்றிக்கொள்வதென்னும் ஞானத்தாலும் முக்தியாகிய பயனைப் பெறமுடியாது. ஆனால், "அதனால் ப்ரஹ்மமே அடையத்தக்கது" எனக் கூறப்படுகின்றது. மற்றும், மெய்யறிவு இல்லாமல் முக்தியென்னும் பயனை அடையக்கூடுமென்பதும் விரோதமாகும்.

அன்றியும், பிரகிருதத்திற்கும் விரோதமென்க. "எவன் கர்மத்தில்" (4–18) என்றவிடத்தும், (இவ்வத்தியாய) முடிவிலும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் மெய்யறிவு என்பது; (அங்கு அதனையே முடித்தலா லென்க. (இந்த) அத்தியாயமானது "திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானமென்னும் யஜ்ஞம் மேலானது" (4-33), "ஞானத்தை அடைந்து" (4-39) என்பன முதலாக மெய்யறிவைப் பாராட்டுதலையே செய்துகொண்டு முற்றுப்பெற்றது. அது அவ்வாறுள்ளவளவிலே, விக்கிரகத்தில் விஷ்ணுவென்று நோக்குதல் போல, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல், பிரகிருதமில்லா இடத்திலே காரணமின்றிக் கூறப்படுகின்றதென்பது பொருந்தாது.

ஆதலால், இச்சுலோகத்திற்கு (யாம்) உரைத்தபடியே பொருளென்க. (24)

கர்மத்தினால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்கள்

இனி, இப்பொழுது மெய்யறிவிலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக்கூறிய பின், அதனைப் புகழ்தற்பொருட்டு மற்றை யஜ்ஞங்களையும் (பகவான்) எடுத்துக் கூறுகிறார்:

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ॥ २५ ॥

தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகின: பர்யுபாஸதே ।
ப்ரஹ்மாக்னாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேனைவோபஜுஹ்வதி ॥ 25

25. மற்றையோர்கள் தேவதைகளுக்கே யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள்: வேறொருவர், ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியிலே ஆத்மாவை ஆத்மாவினாலேயே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.

எந்த யாகத்தில் (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் உபாஸிக்கப் படுகிறார்களோ, அது தைவமான யஜ்ஞம். அதே யஜ்ஞத்தைச் சில கர்மயோகிகள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். "ப்ரஹ்மம் மெய்ப் பொருளாயும், அறிவாயும், முடிவில்லாததாயு முள்ளது" (தை-2-1) "ப்ரஹ்மம் அறிவும் ஆனந்தமுமாயிருப்பது" (பி-3-9-28), "எது ஸமீபத்திலும் தூரத்திலும் உள்ளதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்கின்றதோ, (அது) ப்ரஹ்மம்" (பி-3-2-1) என்பன முதலிய (சுருதி) வாக்கியங்களால் கூறப்பட்டு பசி, நீர், வேட்கை முதலிய எவ்வித ஸம்ஸாரத்தன்மையுமின்றி, "அன்று அன்று", (பி-4-4-22) என எத்தகைய சிறப்பியல்பு மில்லாதது, ப்ரஹ்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது. ஹோமத்திற்கு இடமாகக் கொண்டதனால், ப்ரஹ்மம் அக்னி யென்க. ப்ரஹ்மத்தை அறிபவரான சிலர் ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியிலே, உண்மையாகப் பரப்ரஹமமாகவே உள்ளதாய் புத்தி முதலிய உபாதிகளோடு கூடி (அதனால் தன்னிடத்து அவ்) வுபாதிகளின தன்மையெல்லாம் ஏற்றப்பட்டு நிற்கும் ஆத்மா வாகிய ஆஹுதியை, (கீழ்க்) கூறிய லக்ஷணமுள்ள (பசி முதலிய எத்தகைய ஸம்ஸாரத்தன்மையும், எவ்விதமான சிறப்பியல்பு மில்லாத) ஆத்மாவினாலேயே அர்ப்பிக்கிறார்கள்: உபாதியுடைய ஆத்மாவை உபாதியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே கண்டு தெளிதல் எதுவோ, அது அதிலே [ப்ரஹ்மத்திலே] ஹோமஞ் செய்தலென்பது; ப்ரஹ்மமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதிலே உறுதியாக நிற்கும் துறவிகள் அதனைச் செய்கிறார்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (யாஸ்கர்) ஆத்மாவின் பெயர்களுள் யஜ்ஞ மென்னும் சொல்லை எடுத்துச் சொல்வதனால், யஜ்ஞமென்னும் சொல்லுக்கு (இங்கு) ஆத்மா என்று பொருள். (எது தன் தன்மையை வேறொன்றனிடத்து இருப்பதாகத் தோற்று விக்கின்றதோ, அது உபாதியெனப்படும். ஒரு ஸ்படிகத்தின் அருகிலேயுள்ள செம்பருத்திப் பூவானது தன் தன்மையாகிய சிவப்பு நிறத்தை அந்த ஸ்படிகத்திலே இருப்பதாகத் தோற்று விக்கின்றது, அதாவது, அது ஸ்படிகமாகத் தோன்றாது சிவப்புக் கல்லாகவே தோன்றுகின்றது. ஆகவே ஸ்படிகத்திற்கு செம் பருத்திப்பூ உபாதியாம். அது போல, இங்கும் கண்டு கொள்க).

"அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்" (4-24) என்று தொடங்கும் சுலோகத்திலே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட மெய்யறிவு என்னும் அத்தகைய இந்த யஜ்ஞத்தை "பரந்தப! திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது" (4-33) என்பது முதலாகக் கொண்டாடும் பொருட்டு தைவயஜ்ஞம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் இடையே (அந்த ஞான யஜ்ஞத்தைப் பகவான்) வைத்தருளுகிறார். (25)

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति ।

शब्दादीन्विषयानन्य इन्द्रियाग्निषु जुह्वति ॥ २६ ॥

ச்ரோத்ராதீ-னிந்த்ரியாண்-யன்யே ஸம்யமாக்னிஷு ஜுஹ்வதி ।
சப்தாதீன் விஷயானன்ய இந்த்ரியாக்னிஷு ஜுஹ்வதி ॥ 26

26. மற்றையோர்கள் செவி முதலிய இந்திரியங்களை அடக்கமென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். வேறொருவர் ஓசை முதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

அடக்குதலென்பது ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் வெவ்வேறுயுள்ள தென ('அக்னிகளில்' என்னும்) பன்மை (வழங்கலாயிற்று). சில யோகிகளில் செவி முதலிய இந்திரியங்களை, (அவற்றை) அடக்குதலென்னும். அக்னிகளிலே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்: இந்திரிய அடக்கத்தையே செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். சிலர் ஓசை முதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்: (சாஸ்திரத்திற்கு) விரோதமில்லாத விஷயங்களைச் செவி முதலியவற்றால் கிரகிப்பதை(யே) ஹோமமாகக் கொள்கிறார்கள். [தமக்குக் கிடைத்தவற்றுள், விலக்கப்பட்ட விஷயங்களைத் தவிர்த்து, மற்றைய வற்றை அந்தந்த இந்திரியங்களால் விருப்பு வெறுப்பில்லாது அனுபவிக்கிறார்களென்க.—ஆ.] (26)

மேலும்,

सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ।

आत्मसंयमयोगाग्नौ जुह्वति ज्ञानदीपिते ॥ २७ ॥

ஸர்வாணீந்த்ரிய கர்மாணி ப்ராண-கர்மாணி சாபரே ।
ஆத்ம-ஸம்யம-யோகாக்னௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞானதீபிதே ॥ 27

27. *மற்றையோர்கள், இந்திரியங்கள், பிராணன் என்ற வற்றின் தொழில்களையெல்லாம் ஞானத்தால் பிரகாசிப்பிக்கப் பட்ட ஆத்ம அடக்கமென்னும் யோகாக்னியிலே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.*

பிராணனென்பது - ஒவ்வொரு *சரீரத்திலுமுள்ள வாயு அதன் தொழில் வளைதல், நிமிர்தல் முதலியன. ஆத்ம அடக்க மாவது - ஆத்மாவினிடத்து (மனத்தை அலையாது) நிறுத்துதல். அதுவே யோகமென்னும் அக்னி எண்ணெயினால் விளக்குப் (பிரகாசிப்பிக்கப் பெறுவது) போல, விவேக அறிவினால் பிரகாசத் தன்மையை அடைவிக்கப் பெற்ற அந்த அக்னியிலே இந்திரியங்கள் பிராணன் இவற்றின் தொழில்களையெல்லாம் அர்ப்பிக்கிறார்கள்: கரையச் செய்கிறார்கள், ஒடுங்கச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். [ஸகலத் தொழிலையும் தடுத்து, ஆத்மாவினிடத்து மனம் தலைக் கூடுதலைச் செய்கின்றார்களென்க.—ஆ.]* (27)

द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथापरे ।
स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितव्रताः ॥ २८ ॥

த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்-தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்-ததாபரே ।
ஸ்வாத்த்யாய-ஜ்ஞானயஜ்ஞாஸ்ச யதய:ஸம்சிதவ்ரதா: ॥ 28

28. *மற்றையோர் திரவியமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்: தபஸ் என்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்: யோகமென்னும் யஜ்ஞத் தையுடையவர்: ஓதுதலென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையர்: ஞான மென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர். இன்னும், சில யதிகள் கடுமையான விரதங்களையுடையவர்.*

யோக்யர்கட்குப் பொருள் கொடுத்தலை, சிலர் யஜ்ஞமென்னும் புத்தியோடு செய்கிறார்கள். தவம் புரிபவர் எவரோ, அவர் தபஸ் என்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்டவர். சிலர், பிராணனை அடக்கு தலும் மனத்தை விஷயங்களினின்றும் உள்ளே மடக்குதலும முதலிய யோகத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர் ரிக்வேதம் முதலானவற்றை அப்யஸித்தலை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர்,

சாஸ்திரத்தின் பொருளை நன்கு உணர்தலென்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்டவர். சிலர் ஊக்கமுள்ள இயல்பினராய் கடுமையான விரதங்களைக் கொண்டவர். (எனவே, இதனுள் ஆறு யஜ்ஞம் கூறப்பட்டன.) (28)

அன்றியும்,

अपाने जुह्वति प्राणं प्राणेऽपानं तथापरे ।
प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥

அபானே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேऽபானம் ததாபரே ।
ப்ராணாபான-கதீ ருத்த்வா ப்ராணாயாம-பராயணா: ॥ 29

29. சிலர் அபானத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறே சிலர், பிராணனில் அபானத்தை ஹோமஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பிராண அபானங்களுடைய போக்குக்களைத் தடுத்து, பிராணாயாமத்திலேயே கருத்தூன்றியவராய் இருக்கிறார்கள். [அபானன் - உள்ளேவரும் மூச்சு. பிராணன் - வெளியே செல்லும் மூச்சு.]

சிலர், அபானத்தின் செய்கையிலே பிராணன் செய்கையை அர்ப்பிக்கிறார்கள் : பூரகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். அவ்வாறே சிலர் பிராணனிலே, அபானனை அர்ப்பிக்கிறார்கள் :ரேசகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். வாய் மூக்குக்களின் வழியாகக் காற்று வெளியே செல்லுதல் பிராணனுடைய போக்கு. அதற்கு மறுதலையாக உள்ளே செல்லுதல் அபானனுடைய போக்கு. சிலர், பிராண அபானன்களுடைய அப்போக்குகளைத் தடுத்து, பிராணாயாமத்திலேயே கருத்துள்ளவராய் இருக்கிறார்கள்: கும்பகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். (29)

இன்னும்,

अपरे नियताहाराः प्राणान्प्राणेषु जुह्वति ।
सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥

அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணான் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி ।
ஸர்வேऽப்யேதே யஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபித-கல்மஷா: ॥ 30

30. சிலர் மிதமான ஆஹாரமுடையவராய் வாயுக்களை வாயுக்களில் அர்ப்பிக்கிறார்கள். இவர்களெல்லோருமே யஜ்ஞங்களை அறிந்தவர்கள், (கீழ்க்கூறிய) யஜ்ஞங்களால் பாவந்தேயப் பெற்றவர்கள்.

சிலர் (தம்) உணவை அளவாக அமைத்துக்கொண்டு, பலவாயுள்ள வாயுக்களை வாயுக்களிலேயே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்; எங்கெந்த வாயுவானது ஜயிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த (வாயுவிலே) மற்றைய வாயுவிசேஷங்களை அர்ப்பிக்கிறார்கள். அவை அவற்றுள் புகுந்து [ஒடுங்கி] விட்டன போல ஆகின்றன. (30)

இவ்வாறு கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்து முடித்து,

यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।
नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ३१ ॥

யஜ்ஞ-சிஷ்டாம்ருத்-புஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம-ஸநாதனம் ।
நாயம் லோகோऽஸ்த்-யயஜ்ஞஸ்ய குதோऽன்ய: குருஸத்தம ॥ 31

31. யஜ்ஞத்தின் சேஷமான அம்ருதத்தைப் புஜிப்பவர்கள் சாச்வதமான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். யஜ்ஞமில்லாதவனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை; கௌரவரிற் சிறந்தோனே! மற்றையது எங்கிருந்து? [இல்லவே இல்லை].

கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்த காலம் போக மிச்சமாயுள்ள காலத்திலே, (தமக்கு) விதிக்கப்பட்ட அமிருதமென்னும் அன்னத்தை எவர்கள் விதிப்படி புஜிக்கிறார்களோ, அவர்கள், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புபவராஞல் நித்யமான ப்ரஹ்மத்தைக் காலக்கிரமப்படி அடைகிறார்கள். 'காலக் கிரமப் படி' என்பது யுக்தியினால் தெரியவருகின்றது. (யுக்தி-பொருந்தும் விதம்) கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களுள் எவனுக்கு ஒரு யஜ்ஞமேனும் இல்லையோ, அவனுக்கு, ஸகலப்பிராணிகட்கும் பொதுவான இவ்வுலகமே இல்லை(என்றால், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய)சிறப்பு ஸாதனங்களால் ஸாதிக்கத்தக்க மற்றைய (உலகம்) ஏது? கௌரவோத்தம! [இல்லவே இல்லையென்க.] (31)

एवं बहुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुखे ।
कर्मजान्विद्धि तान्सर्वानेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

ஏவம் பஹு‌விதா யஜ்ஞா விததா ப்ரஹ்மணோ முகே ।
கர்மஜான் வித்தி தான் ஸர்வான் ஏவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே ॥ 32

32. இவ்வாறு பலவகைப்பட்டுள்ள யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின முகத்திலே விரிந்துள்ளன. அவையெல்லாம் கர்மத்திலுண்டானவையென்த் தெரிந்து கொள். நீ இவ்வாறு தெரிந்து (தீமையினின்றும் விடுபடுவாய்.

கீழ்க்கூறிய பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே விஸ்தாரமாயுள்ளவை, வேதத்தின் வழியாக (வேதத்தினின்று) அறியப்படுகின்றவை, "வேதத்தின் முகத்திலே விரிந்துள்ளவை" எனப்படுகின்றன. அது, "வாக்கிலேயன்றோ பிராணன்களை ஹோமஞ்செய்கின்றோம்" என்பது முதலாக வரும் அவையெல்லாவற்றையும் மன-மொழி-மெய்களின் செய்கைகளால் உண்டாவனவாக (அதாவது.) ஆத்மாவல்லாதவற்றினின்றும் தோன்றுவனவாக அறிந்துகொள்; ஏனெனில் ஆத்மா தொழிலில்லாதது. ஆகவே நீ இவ்வாறு அறிந்து கெடுதியினின்றும் நீங்குவாய். "இவை எனது செய்கைகளல்ல, நான் தொழிலில்லாதவன், உதாஸீனன்" என நீ இவ்வாறு தெளிந்தவுடன், இந்த மெய்யறிவினுலே, தீமையாகிய ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுவாய் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (உதாஸீனன் - உபேக்ஷையுள்ளவன் அதாவது, விவாதஞ்செய்கின்ற இருவருடைய வெற்றி தோல்விகளோடு ஸம்பந்தப்படாது, அவற்றால் வரும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களையும் அடையாது, யாதொரு விகாரமுமின்றி இருப்பவன்) (32)

ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது மற்றைய யஜ்ஞங்களினும் மேலானது

"அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்" (4-24) என்று தொடங்கும் சுலோகத்திலுல் மெய்யறிவிலே யஜ்ஞமானது ஏற்றிக்கூறப்பட்டது. பின்னும் பல யஜ்ஞங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன. ஒருவன் விரும்பிய பயனை ஸித்தமாகவுடைய (அதனைப் பெறுதற்கு ஸாதனமான) அந்த மற்றைய (யஜ்ஞங்களோடு) ஞானத்தை (வைத்துப் பகவான்) புகழ்கிறார் :—எப்படி ?—

श्रेयान् द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परंतप ।
सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ३३ ॥

ச்ரேயான் த்ரவ்யமயாத் - யஜ்ஞாத் ஜ்ஞானயஜ்ஞ: பரந்தப ।
ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே ॥ 33

33. *பரந்தப! ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைப் பார்க்கிலும் மேலானது. பார்த்த! ஸகல கர்மமும் ஞானத்திலே மிச்சமில்லாது முடியப்பெறுகின்றன.*

பரந்தப! திரவியங்களாகிய ஸாதனங்களால் ஸாதிக்கப்படும் யஜ்ஞந்தான் பயனை விளைப்பது ஞானமென்னும் யஜ்ஞமென்பது பயனை விளைவியாதது. ஆதலால் (இது) மேலானதாம் எப்படி?—முக்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்திலே ஸகல கர்மமும் முடியப்பெறுகின்றன, அடங்கி நிற்கின்றன என்பது பொருள். ஆகவே. (ஞானயஜ்ஞம் உயர்ந்த தென்க. இதனை, "சூதாட்டத்திலே) வெல்லப்பட்ட கிருதனென்னும் (வருமானத்திற்கு, அதற்குக்) கீழான (திரேதா, த்வாபரன், கலி என்னும் வருமானங்கள்) வந்து சேர்வது போல, ஜனங்கள் செய்யும் நற்செய்கையெல்லாம் அவனைச் சேர்கின்றது. அவன் அறிந்ததை அறிபவன் எவனோ, (அவனும் அதனையே அடைகிறான்" (சா - 4 - 1 - 4) என்னும் சுருதியினால் (உணர்க), (33)

ஒருவன் ஞானத்தை தேடவேண்டிய விதமும், இடமும்

அத்தகைய இச்சிறந்த ஞானமானது அங்ஙனம் எதனால் கிடைக்குமென்பது? கூறுவோம் :

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ३४ ॥

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரச்னேன ஸேவயா ।
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானினஸ்-தத்வதர்சின: ॥ 34

34. *ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தினாலும், கேள்வியினாலும் பணிவிடையினாலும் அதனை அறிந்துகொள். உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள்.*

அது எவ்விதத்தால் கிடைக்குமென்பதைத் தெரிந்துகொள்.
ஆசார்யரிடம் சென்று நன்ருகக் கீழே விழுந்து வணங்குத-
லென்னும் நெடிய நமஸ்காரத்தாலும், "(இந்த ஸம்ஸாரக்)
கட்டு (வந்தது) எவ்வாறு? (இதனின்றும்) விடுபடுதல் எவ்வாறு?
அறியாமையென்பது என்ன? அறிவு என்பது என்ன?" என்னும்
கேள்வியினுலும், ஆசார்யருக்கும் பணிவிடை செய்தலாலும்,
மற்றுமிவை போன்றவற்ருலும் (நீ ஞானத்தைப் பெறுவாய்.
பக்தி சிரத்தையோடமைந்த மிக்க ஒடுக்கவணக்கமென்னும்)
வழிபாட்டினுல் (தமது கருத்திலே) அருள் சுரக்கப் பெற்ற ஞானி
களான ஆசார்யர்கள், கீழே சிறப்பித்துக் கூறிய ஞானத்தை
உனக்கு உரைத்தருளுவார்கள். ஞானவான்களாயினும், சிலரே
உண்மையை உள்ளபடிக் காணும் இயல்பினர். மற்றையோர்
(அவ்வாறு) அல்லர். ஆதலால் சிறப்பித்துக் கூறுகிருர் "உண்மை
யைக் கண்டுணர்ந்த" என்று. எவர்கள் மெய்யறிவைப் பெற்றவர்
களோ, அவர்கள் உபதேசித்த ஞானம் (தான்), கார்யத்தை
ஸாதிக்க வலியதாகின்றது; மற்றையது இல்லை என்பது பகவான் (34)
கருத்தென்க.

அவ்வாறுள்ள வளவிலே தான் இத்திருவாக்கும் பொருத்த
முடையதாக்கும்:

यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ।
येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ३५ ॥

யத் ஜ்ஞாத்வா ந புனர்மோஹ-மேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ ।
யேன பூதான்-யசேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்-யாத்மன்யதோ மயி ॥ 35

35. பாண்டவ! நீ எதனை அறிந்து மறுபடியும் இவ்வாறு
மயக்கத்தை அடையாயோ, எதனுல் ஸகலப் பொருள்களையும் நீ
உன்னிடத்தும் என்னிடத்தும் காண்பாயோ, (அந்த ஞானத்தைத்
தேடிக் கொள்).

பாண்டவ! அவர்கள் உபதேசித்த ஞானத்தைப் பெற்று,
நீ இப்பொழுது மயக்கமுற்றிருப்பது போல மீண்டும் இவ்வாறு
மயக்கமுறமாட்டாய். அன்றியும், ப்ரஹ்மா முதலாகப் புல் ஈருக
வுள்ள ஸகலப் பொருள்களையும், "இவை என்னிடத்து இருக்
கின்றன" என உன்னிடத்தும், "இவை பரமேச்வரனிடத்தும்

இருக்கின்றன'' என வாஸுதேவனிடத்தும் ஞானத்தினால் நேரே காண்பாய்: உபநிஷத்துக்களிலெல்லாம் மிகத் தெளிவாயுணர்த்தப்பட்ட ஜீவேச்வர ஐக்கியத்தை [ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்றென்பதைக்] கண்டு தேறுவாய் என்பது பொருள். (35)

ஞானமென்பது ஸகலபாவத்தையும், ஸகலகர்மத்தையும் எரித்துவிடும்.

இனி இதன் பெருமையை(க் கேள்):

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि ॥ ३६ ॥

அபி சேதஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: ।
ஸர்வம்-ஜ்ஞான-ப்லவேனைவ வ்ருஜினம் ஸந்தரிஷ்யஸி ॥ 36

36. நீ, பாவஞ்செய்தோர் எல்லோரையும் பார்க்கிலும் அதிக பாவஞ் செய்தவனானாலும், ஞானமாகிய தெப்பத்தினாலேயே ஸகலபாவங்களையும் கடந்திடுவாய்.

நீ ஞானத்தையே தெப்பமாகச் செய்து கொண்டு பாவமாகிய கடலைக் கடந்து விடுவாய். (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு, இங்கே புண்யமும் பாவமென்க. (36)

ஞானமானது பாவத்தை எவ்வாறு அழிக்கின்றது என்பது? — திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ ३७ ॥

யதைதாம்ஸி ஸமித்தோக்னிர்-பஸ்மஸாத்-குருதேऽர்ஜுன ।
ஜ்ஞானாக்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா ॥ 37

37. அர்ஜுன! ஜ்வலிக்கின்ற தணலானது விறகுகளை எவ்வாறு நீறாகச் செய்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞானமென்னும் தணலானது ஸகல பாவத்தையும் நீறாகச் செய்கின்றது.

அர்ஜுன, நன்கு எரியும் தீயானது விறகுகளைச் சாம்பலாக்குவதுபோல, ஞானமென்னும் தீயானது ஸகல கர்மங்களையும்

சாம்பலாக்குகின்றது. வித்து ஆகாதபடி [முளைக்கும் சக்தி அற்றுப் போகும்படி] செய்கின்றது என்பது பொருள். விறகுகளை(த் தீயானது நேரே சாம்பலாக்குவது, போல, ஞானமென்னும் தீயானது கர்மங்களை நேரேயே சாம்பலாக்க முடியாதன்றோ! ஆகவே, ஸகல கர்மங்களும் வித்து ஆகாததற்கு மெய்யறிவு காரணமென்பது கருத்து. எக்கர்மத்தினுல் (இவ்)வுடல் ஆக்கப் பட்டதோ [வந்ததோ], அது, (தன்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப் பட்டுள்ளமையால், அநுபவத்தினுலேயே கழிந்து போகின்றது (என்பதை) யுக்தியினுல் (கண்டுகொள்க. யுக்தி-பொருந்தும் விதம்.) ஆகவே, (தம் தம்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத எவைகளோ, அவைகளெல்லாவற்றையுந்தான் (ஞானமென்னும் தீயானது) நீறச்செய்கின்றது. (அவை யாவையெனின்,) ஞான முண்டாதற்கு முன் செய்யப்பட்டவையும், ஞானத்தோடு உடன் நிகழ்பவையும், சென்ற பல பிறவிகளிலே ஸம்பாதிக்கப் பெற்ற வையுமா மென்க. (37)

இவ்வாறிருப்பதனுல்,

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।

तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति ॥ ३८ ॥

ந ஹி ஜ்ஞானேன ஸத்ருசம் பவித்ர-மிஹ வித்யதே ।
தத்-ஸ்வயம் யோக-ஸம்ஸித்த: காலேனுத்மனி விந்ததி ॥ 38

38. ஞானத்திற்கு ஸமமாகத் தூய்மையைச் செய்வது இங்கு இல்லவே இல்லை. [ஒருவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் விஷயத்திலே ஞானத்திற்கு ஸமமாக வேறொன்று, வ்யவஹார நிலையிலே இல்லை]. யோகத்தால் சீர்திருத்தப்பட்டவன் அதனைத் தானே தன்னிடத்து (தக்க) காலத்தில் அடைகிறுன்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோன், கர்மயோகத் தாலும் ஸமாதி யோகத்தாலும் (ஞானமடைதற்கு) ஏற்ற தகுதி வரப்பெற்றவனுய் வெகுகாலத்திற்குப் பின் ஞானத்தைத் தானுக-வே தன்னிடத்துப் பெறுகின்றுன் என்க. (38)

ஞானத்தைப் பெறுதற்கு அந்தரங்கமான ஸாதனம்

ஞானத்தைப் பெறுதலானது எதனால் நிச்சயமாகக் கைகூடு கின்றதோ, அந்த (அந்தரங்கமான) வழியை(ப் பகவான்) உபதேசித்தருளுகிறார் :

श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ॥ ३९ ॥

ச்ரத்தாவான் லபதே ஜ்ஞானம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய: ।
ஜ்ஞானம் லப்த்வா பராம் சாந்திம் அசிரேணாதிகச்சதி ॥ 39

39. நம்பிக்கையை யுடையவனாய், அதிலே கருத்தையூன்றி இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கியவன் ஞானத்தையடைகிறான்; ஞானத்தை அடைந்த பின்னர், தாமதமில்லாது உயர்ந்த ஒழிவைப் பெறுகிறான்.

(வேதம் முதலியவற்றிலே) நம்பிக்கையையுடையவன் ஞானத்தை அடைகிறான். நம்பிக்கையுடைமை இருந்தாலும், ஒருவன் (ஞான ஸாதனத்திலே) செல்ல மந்தனாய் [நோக்கமில்லாதவனாய்] இருக்கிறான். ஆதலால் ஞானமடைவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பவை-யான குருவை வழிபடுதல் முதலானவற்றிலே ஊக்கமுள்ளவனாய் (இருக்கவேண்டும்)'' என்கிறார். அவற்றிலே ஊக்கமுடையோனா யினும், (அவன் தன்) இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனாக இருக்கலா மென, ''விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை (உள்ளே) மடக்கின வனாக (இருக்கவேண்டும்)'' என்கிறார். (குருவினுடைய திரு வாக்குக்களிலே) நம்பிக்கையும், (அவரை வழிபடுதல் முதலான)-வற்றிலே ஊக்கமும் உடையவனாய் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கி இவ்வாறு நிற்பவன் எவனோ, அவன் அவச்யம் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். பகிரங்க (ஸாதன)மான ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் முதலியவையோ, (பயனைக் கொடுக்கத்) தவறுபவையாகவும் ஆகின்றன; (மனத்திலொன்றும் வெளியிலொன்றுமாகக் காட்டு வதனால்) கள்ளமாயத் தன்மை முதலியன நிகழக்கூடுமாதலின். ஆனால், அவை நம்பிக்கையுடைமை முதலானவற்றிலே நிகழ மாட்டா என (இந்நம்பிக்கையுடைமை முதலியவை), ஞானத்தைப் பெறுதற்குத் தவறாத வழியாம். மற்று, ஞானத்தைப் பெறுத லால் ஆவதென்ன என்பது? கூறுவோம்:— (அவன்) ஞானத்தை

அடைந்த பின்னர், மோக்ஷமெனப்படும் உயர்ந்த ஒழிவைத் தாமத மின்றிச் சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். மெய்யறிவினால் விரைவாகவே மோக்ஷம் அமைகின்றதென்பது எல்லா சாஸ்திரங்களாலும் யுக்தியினாலும் நிரூபித்து நன்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டதான விஷயமென்க. (39)

ஞானம் ஸம்சயத்தை அறச்செய்வது.

இதிலே ஸம்சயப்படக்கூடாது ; ஏனெனில், ஸம்சயமென்பது மிகப் பெரிய பாவமாம்.—எப்படி ?—கூறுவோம் :

अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥ ४० ॥

அஜ்ஞஸ்-சாஸ்ரத்ததானஸ்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி ।
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மன: ॥ 40

40. அறியாதவனும், நம்பாதவனும், ஸந்தேகத்தன்மையனும் கெட்டுப் போகிறார்கள். ஸந்தேகத்தன்மையனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை, மறு (உலகமும்) இல்லை, ஸுக(மு)ம் இல்லை.

ஆத்மாவை அறியாதவனும், குருவினுடைய திருவாக்கிலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கையில்லாதவனும், ஸந்தேஹப்பட்ட மனத்தினனும் கெட்டுப் போகிறார்கள். அஜ்ஞானியும், நம்பிக்கையில்லாதவனும் கெட்டுப் போகிறார்கள் என்றாலும், ஸந்தேஹ மனத்தினன் எவ்வாறோ அவ்வாறு (இவர்கள் கெட்டுப்போவது) இல்லை. ஸம்சயமனமுடையவனேதான் எல்லாரிலும் மிகப் பெரிய பாவி.—எப்படி ?—(அவனுக்கு, எல்லார்க்கும்) பொதுவாயுள்ளதுமான இவ்வுலகம் இல்லை. அவ்வண்ணமே, பரலோகமில்லை. ஸந்தேகமனமுள்ளவனுக்கு அவற்றிலும் [இம்மை, மறுமை இரண்டிலும்] ஸம்சயமுண்டானதால், ஸுகமில்லை. ஆதலால், ஸம்சயப்படக்கூடாது. (40)

ஏனெனில்,

योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसंछिन्नसंशयम् ।
आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनंजय ॥ ४१ ॥

யோக ஸந்ந்யஸ்த-கர்மாணம் ஜ்ஞான-ஸம்சின்ன ஸம்சயம் |
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்னந்தி தனஞ்ஜய || 41

41. *தனஞ்ஜய! யோகத்தால் கர்மத்தைத் துறந்து, ஞானத்-தால் ஸம்சயமறப்பெற்று, கவனத்தோடிருப்பவனைக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்த மாட்டா.*

பரம்பொருளைக் காண்பவன், (அப்)பரம்பொருளைக், காணுத லென்னும் யோகத்தினுல், தர்மம் அதர்மம் எனப்படுகின்ற கர்மங்களைத் துறந்து நிற்கிருன் என்பது எப்படி?—கூறுகிருர்:— (அவன்), தன்னையும் ஈச்வரனையும் ஒன்ருகக் காணுதலென்னும் ஞானத்தினுல் ஸம்சயமறப்பெற்றவன், தனஞ்சய! எவன் இவ் வாறு யோகத்தால் சர்மங்களைத் துறந்தவனே, அந்த ஸாவதான-(ஞானியை முக்)குணங்களின் செய்கைகளாகக் காணப்பட்ட கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, தீமை முதலாகிய பயனை விளைப்பதில்லை யென்க. (41)

1. *கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தலால் அழுக்குத் தேய்ந்து போக, அதனுல் ஞானமுண்டாக, அந்த ஞானத்தால் ஸம்சயமறப் பெற்றவனைக் கர்மங்கள் கட்டுவதில்லை; ஞானமென்னும் தீயி னுல் கர்ம(மனைத்து)ம் எரிக்கப்பட்டமையினுலேயே யென்க 2. அன்றியும், ஞானகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திலே ஸந்தேஹமுடையவன் கெட்டுப்போகிருன். (என்ற இவ்விரண் டும்) எதனுல் உள்ளனவோ.*

तस्मादज्ञानसंभूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः ।
छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥ ४२ ॥

தஸ்மா-தஜ்ஞான-ஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்த்தம் ஜ்ஞானா-ஸிஞத்மன: |
ச்சித்த்வைனம் ஸம்சயம் யோக-மாதிஷ்ட்டோத்திஷ்ட்ட பாரத || 42

42. *அதனுல், நீ, அஜ்ஞானத்தா லுண்டாகி நெஞ்சிலே நிலைத் திருப்பதாய், ஆத்மாவைப்பற்றிய இச் சந்தேகத்தை ஞான மென்னும் அரிவாளால் அரிவி யோகத்தைக் கைக்கொள். பாரத! எழுந்திரு.*

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக,யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஞானயோகம் என்னும் நான்காம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஆதலால், நீ. மிகப்பொல்லாததும் அவிவேகத்தால் உண்டானதும் புத்தியிலே நிலைத்திருப்பதும் தான் [நீ] கெடுதற்குக் காரணமானதாய் ஆத்மாவைப் பற்றியதான த[உ]ன்னுடைய இச் சம்சயத்தை, துன்பம், மயக்கம் முதலான தீங்குகளைப் போக்கும் மெய்யறிவு என்னும் அரிவாளால் அரிவி, ஸாதனமான கர்மானுஷ்டானத்தைக் கைக்கொள், அதாவது(அதனைச்)செய், பாரத! இனி இப்பொழுது போர் புரிய எழுந்திரு என(ப் பகவான் அருளிச்செய்யலானார்.)

ஸம்சயமானது ஆத்மாவைப்பற்றியதாதலின், "தன்னுடைய" (என்பதை வருவித்துக்கொள்க). ஒருவனுடைய ஸம்சயத்தை வேறொருவன் அறுக்க முடியாதாதலின், தன்னுடைய என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும். ஆதலால், (ஸம்சயமானது) ஆத்மாவைப்பற்றியதாயினும், தன்னுடையதாகவே ஆகின்றது. (தான்-ஆத்மா. ஒருவன் இப்பியைப் பார்த்து, இது இப்பியோ வெள்ளியோ என ஐயமுற்றவிடத்து அச்சந்தேகம் இப்பியைப் பற்றியதாய் அவனிடத்து உள்ளது. இங்கேயோ, இவ்வாறு இல்லை. ஸம்சயமானது தன்னைப்பற்றியதாய்த் தன்னிடத்தே உள்ளது. இதனை விளக்கும் பொருட்டு "தன்னுடைய" என்பதை வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்க. —ஆ.) (42)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே நான்காவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ पञ्चमोऽध्यायः ॥

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஸந்யாஸ யோகம்

அஜ்ஞானிக்கு நலமானது கர்மயோகமா? ஸந்யாஸமா?

"எவன் கர்மத்தில்" (4-18) என்பது முதல், "ஞானமென்னும் தீயினுல்" (4-19), "சாரீரகர்மத்தை" (4-21), "தாஞகக்கிடைத்ததை" (4-22), "அர்ப்பிப்பது" (4-24), "அவை யெல்லாவற்றையும்" (4-32), "ஸகல கர்மமும்" (433), "ஞானம்" (4-37), "கர்மங்களை" (4–41) என்பன ஈருகவுள்ள திருவாக்குகளால் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறினுர். "இச் சம்சயத்தை (ஞானமென்னும் வாளால்) அரிவி, (கர்ம)யோகத்தைச் செய்யக் கடவாய்" (4-42) என்னும் இத்திருவாக்கினுல் 'கர்மானுஷ்டானமாகிய யோகத்தையும் நீ செய்யவேண்டும்' எனக் கூறினர். இனி, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இரண்டும், நிற்றலென்பதும் நடத்தலென்பதும் போல, ஒன்றிற்கொன்று விரோதித்தலால் (அவற்றை) ஒருவன் ஒருங்கே அநுஷ்டிக்க முடியாது. அன்றியும், (அவற்றை) வெவ்வேறு காலத்தில் அநுஷ்டிக்கலாம் எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, இவ்விரண்டினுள் எதாவதொன்றை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது கருத்தினுல் அமைய, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இவ்விரண்டினுள் எது சிறந்ததோ, அதனைச் செய்ய வேண்டும்; மற்றையது இல்லை' என இவ்வாருகக் கொண்டு அர்ஜுனன், 'சிறந்ததைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தினுல் "கிருஷ்ண!" (5-1) என்பது முதலாகக் கூறலானுன்;

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானுல், பகவான் ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை உணர்த்தும் பொருட்டு, முன் எடுத்துக்காட்டிய திருவாக்குக்களால் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கூறினுரேயன்றி ஆத்மாவை அறியாதவனுக்கு இல்லை. ஆகவே, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களைப் பற்றியுள்ளமையால் (அவற்றுள்) எது சிறந்ததெனத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்தினுல் இவ்வினு (வந்ததென்பது) பொருந்தாது.

(ஸமாதானம்):—உண்மை; இவ்வாறு உன் கருத்தின்படி வினுப் பொருந்தாது: மற்று, கேட்கின்றவனுடைய சொந்தக் கருத்தின்படி வினு, பொருந்தியே நிற்கின்றது எனக்கூறுவோம். —எப்படி?—கர்மங்களைத் துறந்திட வேண்டுமென்பது, முன் எடுத்துக்காட்டிய திருவாக்குகளினுல் · பகவான் சொல்லக் கருதியது, அன்றியும், (ஸந்யாஸத்திற்கு) முதன்மை இல்லாவிடில் கர்த்தாவினுல் அது செய்யப்பட வேண்டுமென்பது ஏற்காது. ஆதலால் கர்த்தாவானவன் அஜ்ஞானியாயினும் (விஷயங்களில் மிக்க வைராக்கியமுள்ளவனுயின், அவனும் கர்மஸந்யாஸ) பக்ஷத்தில் (அதிகாரியாவான் என்பது கருத்து. ஆகவே, இங்கு அவ்வாறு) அமைந்தவனே . குறிக்கப்படுகிருன். ஆனுல், கர்ம ஸந்யாஸத்திலே ஞானிதான் அதிகாரியென்பது கருத்தன்று; ஆதலின், (அஜ்ஞானிக்கும் ஒரு நிலைமையிலே கர்மஸந்யாஸம் உண்டு என அறிக. இனி) இவ்வாருக அஜ்ஞானியான புருஷனும் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலினும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலினும் அதிகாரியாக இருக்கிருன் என்று அர்ஜுனன் (மனத்திற்) கொள்ள அப்பொழுது முற் கூறியபடி அவை இரண்டிற்கும் ஒன்றிற் கொன்றுள்ள மாறுபாட்டினுல் ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று அமைய, (அவற்றுள்) மேலானதையே செய்யவேண்டுமேயன்றி மற்றையதை இல்லை என (அவற்றுள்) மேலானதைத் தெரிந்து கொள்ளும் கருத்தோடு (கேட்ட இவன்) வினுவானது பொருந்தாததாய் இல்லையென்க.

இவ்வினுவானது ஞானியைப்பற்றியதன்று

(பகவானுடைய) மறுமொழிவாக்கியத்தின் பொருளை ஆராய் தலாலும், கேட்கிறவனுடைய கருத்து இப்படித்தான் என்று தெரியவருகின்றது.— எப்படி?— "துறவும் கர்மயோகமும் உறுதி யான நன்மையைச் செய்பவை: ஆனுல், அவற்றுள் கர்மயோகம் சிறப்புற்றது" (5-2) என்பது மறுமொழி. ஞானியைக் கர்த்தா வாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவையென்னும் பயனைக் கூறி, அவ்ற்றுள்ளே கர்மங்களைத் துறந்திடுதலைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் எதோ ஒரு விசேஷத்தால் மேலானது என இதனுல் கூறப்படுகின்றதா? அல்லது, அஜ்ஞானியைக் கர்த்தாவாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இவற்றிற்கு அவையிரண்டும் [உறுதியான நன்மையைச் செய்வதும், கர்மயோகம் மேலானதென்பதும்] கூறப்படு இன்றனவா? என இதனை [மறுமொழியை] ஆராயவேண்டும்.

ஆகவே, இன்னும் (ஒரு வினு வருமாறு):— ஞானி செய்யும் கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்பதும், ஆனுல் அவற்றுள் கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலானது என்பதும் கூறப்பட்டால் வரும் குற்ற மென்ன?) அல்லது, அஜ்ஞானி செய்யும் தர்மஸந்யாஸம் கர்மயோகம் என்றவற்றிற்கு அவையிரண்டும் கூறப்பட்டால், (வரும் பயனென்ன?) என்பது.

இதனுள், (முதல் பக்ஷத்திலே வரும் குற்றத்தைக்) கூறுவோம் :

ஞானியைக் கர்த்தாவாகவுடையு துறவும் கர்மயோகமும் நிகழக்கூடாமையின் அவை உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை எனக் கூறுதலும், அவனுடைய கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்ம யோகம் மேலானது எனக் கூறுதலுமாகிய இவ்விரண்டும் பொருந்தா என்க. ஆத்மாவை அறியாதவனுக்குக் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும், அதற்கு மாறுனதும் (அதாவது,) கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய கர்மயோகமும் நிகழக்கூடுமாயின், அவை இரண்டும் உறுதியான நம்மையைச் செய்பவை என்றலும், கர்ம யோகம் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலினும் மேலானதென்றலும் ஆகிய இவ்விரண்டும் அப்பொழுது பொருந்தும். ஆனுல், ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத் துறவும் கர்மயோகமும் நிகழாமை யின், அவை இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்று கூறலும், கர்மயோகம் துறவினும் மேலானதென்பதும் பொருந்தா என்க.

துறவும் கர்மயோகமும் ஞானிக்குப் பொருந்தா.

(ஆக்ஷேபம்):— இதில் (பிரதிவாதி) கூறுகிருன்:— ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத் துறவு, கர்மயோகம் இரண்டுமே நிகழ்வ தில்லையா, அல்லது ஏதாவதொன்று நிகழ்வதில்லையா? ஏதாவ தொன்று நிகழ்வதில்லையானுல், அங்ஙனம் (அது) கர்மஸந்யாஸமா, அல்லது, கர்மயோகமா? என்பது. (அவை இரண்டுமாயினும், ஏதாவதொன்ருயினும் அவனுக்கு) நிகழாதிருத்தலிலே காரண மும் சொல்லவேண்டும் என்பது.

(ஸமாதானம்): — இதில் (வாதி) கூறுகிருன்: — ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப் பொய்யறிவு நீங்கியுள்ளமையால், மயக்க அறிவு காரணமாக வரும் கர்மயோகம் நிகழாமையாகும். எவன் தன்னை,

பிறத்தல் முதலிய எத்தகைய விகாரங்களும் கர்மங்களும் இல்லாத ஆத்மாவாக அறிகிறானோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு (அதாவது,) மெய்யறிவினால் பொய்யறிவு நீங்கியவனுக்கு, கர்மமில்லா ஆத்ம வடிவமாகவே நிற்றலாகிய ஸகலகர்மத்துறவைக் கூறிப், பின்னே அதற்கு மாறானதாய், பொய்யறிவு மூலமாக வரும் (யான் தொழிலைச்) செய்பவன் என்னும் முனைப்பை முன்னிட்டு தொழிலோடு கூடிய ஆத்மவடிவமாகவே நிற்றலாகிய [ஆத்மா தொழிலைப் பெற்றதுஎன்னும் எண்ணத்தைத் தழுவி நிற்பதாகிய] கர்மயோகமானது, மெய்யறிவு பொய்யறிவுகட்கும் (அவ்வாறே) அவற்றின் செய்கைகட்கும் உள்ள மாறுபாட்டினால் (ஞானிக்கு) இல்லை என இங்குக் கீதாசாஸ்திரத்தில் ஆங்காங்கு ஆத்மா இன்னதென்று நிரூபிக்குமிடங்களிலே உணர்த்தப்படுகின்றது. ஆதலால், பொய்யறிவு நீங்கி ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு மயக்க அறிவு மூலமாக வரும் கர்மயோகம் நிகழாதெனக் கூறியது நேராகு மென்க.

(வினா):— மற்று, ஆத்மா இன்னது என நிரூபிக்கின்ற எங்தெந்த இடங்களிலே, ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மமின்மையானது உணர்த்தப்படுகின்றது என்பது?

(விடை):— (அவற்றை) இங்குக் கூறுவோம்:— ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மமின்மையானது "அது அழிவில்லாதது" (2-17) எனப்பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு "எவன் இதனை" (2-19), "அழிவில்லாதாக" (2-21) என்பன முதலியவற்றிலே ஆங்காங்கு கூறப்படுகின்றது.

(ஆக்ஷேபம்):— அப்படியானால், ஆத்மா இன்னது என்று நிரூபிக்கும் இடங்களிலே ஆங்காங்குக் கர்மயோகமும தான் உணர்த்தப்படவேபடுகின்றது. அது, "பாரத ! ஆதலால், போர் புரியக்கடவாய்" (2-18) "ஸ்வதருமத்தையும் நோக்கியும்" (2-31), "உனக்குக் கர்மத்திலே தான் அதிகாரம்" (2-47) என்பன முதலிய வற்றிலே வருமாறு (காண்க). ஆதலால், ஆத்மாவை அறிந்த வனுக்கும் கர்மயோகம் நிகழாமை எப்படி என்பது?

(ஸமாதானம்):— இங்கே கூறுவோம்:— (1) மெய்யறிவிற்கும் பொய்யறிவிற்கும் (அவ்வாறே) அவற்றின் செய்கைகட்குமுள்ள மாறுபாட்டினாலும்: (2)) "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு" (3-3) என்ற இதனால், கர்மமில்லா ஆத்மவடிவமாகவே நிற்றலாகிய ஞானயோகநிஷ்டையை, ஆத்மாவின் உண்மையை உணர்ந்த

ஸாங்க்யர்களுக்கு. ஆத்மாவை அறியாதவன் செய்யும் கர்மயோக நிஷ்டையினின்றும் வேறுபடுத்தலாலும்: (3) ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப் புருஷார்த்தங் கைகூடப்பெற்றமையால் (அடைய வேண்டிய) வேருெரு பயன் இல்லாமையாலும்: (4) "அவனுக்குக் கார்யமில்லை" (3-17) என (அவன்) செய்யவேண்டியதென்றும் இல்லாமையைக் கூறுதலாலும்: (5) "கர்மங்களைச் செய்யாமையினுல்" (3 4), "உயர்தோள! துறவென்பது (5-6) என்பன முதலியவற்ருல், கர்மயோகத்தை ஆத்ம அறிவுக்குத் துணையாக விதித்தலாலும்: (6) மெய்யறிவு உண்டானவனுக்குக் கர்மயோகமில்லாமையை "யோகத்தை அடைந்தவனுக்கு" (6-3) என்ற இதனுல் கூறுதலாலும்: (7) "சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம் செய்கிறவன் பாவத்தை அடைய மாட்டான்" (4-21) என, சரீரம் நிலை பெறுதற்குக் காரணமான கர்மத்தைத் தவிர மற்றைய கர்மத்தை மறுத்தலாலும் (ஞானிக்குக் கர்மயோகமில்லை யென்க). பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய தொழில்கள் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் அமைவனவாயினும், ஆத்மாவின் உள்ளபடியான தன்மையை உணர்ந்தவன் அவற்றின் மேல் "நான் (ஒன்றும்) செய்கிறேனில்லை" என்னும் எண்ணத்தை ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தோடு எப்பொழுதும் கொள்ளவேண்டுமென " (நிஷ்டை) கூடி உண்மை உணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' எனக் கொள்ளவேண்டும்" (5-8) என்பதனுல் உபதேசித்தலின், மெய்யறிவிற்கு மாருனதாய் பொய்யறிவினுல் உண்டாகும் கர்மயோகமானது ஆத்ம உண்மையை உணர்ந்தவனுக்குக் கனவிலும் நினைக்கமுடியாது. ஆதலால், ஆத்மாவை அறியாதவன் செய்யும் துறவு கர்மயோகமுந்தான் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை எனக்கூறுதல் (ஏற்கும்); அன்றியும் முன் கூறிய ஆத்மஞானி செய்யும் ஸகலகர்மத்துறவிற்கு வேருய், கர்த்தாவென்னும் புத்தி இருக்கும்பொழுதேயே சில கர்மங்களைப் பற்றியதும் [ஸந்யாஸ நிலைக்கு விதிக்கப்பட்ட ச்ரவணம் மனனம் முதலிய தொழில்களை நான் செய்பவன் என்னும் புத்தி நிற்கும்பொழுதே முந்தின ஆச்ரமச் செய்கைகளை மாத்திரம் துறந்திடுவதும்], யமம், நியமம் முதலியவற்ருேடமைந்துள்ளமையால் அநுஷ்டித்தற்கு அரியதுமான அவனுடைய [அஜ்ஞானியினுடைய] கர்மஸந்யாஸத்தைக்காட்டிலும் கர்மயோகமானது எளிதில் செய்யக்கூடியதாதலால் மேலானதென்று கூறுதலும் (ஏற்கும்). என இவ்வாருக மறுமொழி வாக்கியத்தின் பொருளை ஆலோசித்தலாலும், கேட்கிறவனுக்கு முற்கூறியது(தான்) கருத்தென

நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே, (அர்ஜுனன் வினு நேரென்பது) நிலைத்தது.

ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்கே உடன் நிகழாமையாது "கர்மமானது" (3–1) என்றவிடத்து "இரண்டனுள் எது மேலானதோ, அதனை எனக்கு உரைத்தருளவேண்டும்" என அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட பகவான், ஸாங்க்யர்களான துறவி கட்கு ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையும் (கர்ம)யோகிகட்குத் கர்ம யோகத்தால் நிஷ்டையும் கூறப்பட்டன என்ற முடிவு செய்தனர், மேலும், "வெறுந்துறவினால் மாத்திரம் (பொருள்)| கைகூடுதலை அடைவதில்லை" (3–4) என்னும் திருவாக்கினால், ஞானத்தோடு கூடிய அது, பொருள் கைகூடுதற்கு ஸாதனமாகக் கொள்ளப் பட்டது? மற்றும் கர்மயோகத்தை விதித்தலால் (4-42), அதுவும், பொருள் கைகூடுதற்கு ஸாதனமெனக் கொள்ளப்பட்டது). ஞான மில்லாத துறவு மேலானதா? அன்றி, கர்மயோகம் மேலானதா? என இவ்விரண்டனுள் மேலானதை அறிய விரும்புகிறான் அர்ஜுனன்.

अर्जुन उवाच—

संन्यासं कर्मणां कृष्ण पुनर्योगं च शंससि ।
यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

ஸந்ந்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண புனர்-யோகஞ்ச சம்ஸஸி ।
யச்ச்ரேய ஏதயோ-ரேகம் தன்மே ப்ரூஹி ஸுநிஸ்சிதம் ॥ 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

1. கிருஷ்ண! கர்மங்களைத் துறந்திடுதலையும், மற்று, (கர்ம) யோகத்தையும் புகழ்ந்து பேசுகிறீர்கள். இவ்விரண்டனுள் எது மேலானதோ, அஃதொன்றையே தீர்ந்தமுடிவாக எனக்கு உரைத்தருளவேண்டும்.

சாஸ்திரத்திற்கூறிய பலவகையான அநுஷ்டானங்களைத் துறந்திடுதலைப் புகழ்கிறீர்கள், அதாவது, கூறுகிறீர்கள். மீண்டும் அவற்றையே அநுஷ்டித்தலையும் அவசியம் செய்யவேண்டுமெனக் கூறுகிறீர்கள். ஆகவே, எது மேலானதோ என்பது என்

ஸம்ஸயம்; கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் மேலானதா? அல்லது, அதனை விட்டிடுதல் மேலானதா? என்பது. ஆனால், மேலானதா யிருப்பதை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆதலால், கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இவ்விரண்டனுள் எது மேலானதோ, எதனை அநுஷ்டிப்பதனால் நான் நன்மையைப் பெறலாமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களோ, அந்த எதாவதொன்றையே (அதாவது) உங்களுடைய கருத்தை (இன்னது தான் என்று) தீர்ந்த முடிவாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும்; (அவை இரண்டனையும்) ஒரே புருஷன் ஒரே காலத்து அநுஷ்டிக்கக் கூடாமையினாலென்க. (1)

துறவைக்காட்டிலும் கர்மயோகமே அஜ்ஞானிக்கே ஏற்றது

(அஜ்ஞானிக்கு எது தகுந்ததென்பதை) நிச்சயித்தற் பொருட்டுத் தமது கருத்தைக் கூறுகின்ற ஸ்ரீபகவான் அருளிச் செய்யலானார்:

श्रीभगवानुवाच—

सन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।
तयोस्तु कर्मसंन्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ॥ २ ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

ஸந்யாஸ: கர்மயோகஸ்ச நிஸ்ரேயஸ-கரா-வுபௌ ।
தயோஸ்து கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ விஸிஷ்யதே ॥ 2

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

2. துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை. ஆனால் அவற்றுள் கர்மயோகமானது கர்மஸந்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது.

கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும் அவற்றை அநுஷ்டித்தலுமாகிய இரண்டுமே, ஞானமுண்டாதற்குக் காரணமாதலால், முக்தியைத் தருகின்றன. இரண்டும் முக்தியைத் தருபவை என்றாலும், தருபவை என்றாலும், முக்திக்குக் காரணமான அவற்றுள்ளும் கர்மயோகமானது வெறுங்கர்மஸந்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது எனக் கர்மயோகத்தைப் புகழ்கின்றார். (வெறும் கர்மஸந்யாஸம் - ஞானமில்லாத கர்ம ஸந்யாஸம்)

(கர்மயோகம் உறுதியான நன்மையைச் செய்வதானது) எதனால் என்பது?—கூறுகிறார்:

ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।

निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

ஜ்ஞேய: ஸ நித்ய-ஸன்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி ।
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே ॥

3. எவன் பகைப்பதில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ, அவனை என்றும் ஸந்யாஸியாக அறிய வேண்டும்; ஏனெனில், உயர்தோள, த்வந்த்வங்களைக் கடந்தவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் எளிதே விடுபடுகிறான்.

எவன் எதனையும் பகைப்பதில்லையோ, (அதாவது,) துன்பத்தையும், அதனைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் பகைப்பதில்லையோ (அவ்வாறே) இன்பத்தையும் அதனைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் விரும்புவதில்லையோ, அந்தக் கர்மயோகியானவன் எப்பொழுதும் ஸந்யாஸி என்று அறிந்துகொள்க. கர்மத்தில் இருப்பவனாயினும், எவன் இப்படிப்பட்டவனாக இருக்கின்றானோ அவன் எப்பொழுதும் துறவி என்று உணர்க என்பது பொருள். ஏனெனில், உயர்தோள! (விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய) த்வந்த்வங்களற்றவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் ஆயாஸமில்லாது எளிதே விடுபடுகிறான்.

கர்மஸந்யாஸமும், கர்மயோகமும் ஒரே பயனைத் தருகின்றன

வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவையாய் (ஒன்றிற்கொன்று) மாறுபட்ட கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் (தம் தம்) பயனிலும் மாறுபடுதல் ஏற்குமேயன்றி, இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவைதான் என்பது இல்லை என்னும் (ஆக்ஷேபம்) வர, அப்பொழுது இதனைக் கூறுவோம் :

सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।

एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥

ஸாங்க்யயோகெள ப்ருதக் பாலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: ।
ஏக-மப்-யாஸ்த்தித: ஸம்ய-குபயோர் விந்ததே பலம் ॥ 4

4. சிறுவர்கள் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் வேருகக் கூறுகிருர்கள்; ஞானிகள் (அவ்வாறு கூறுவது) இல்லை. ஒன்றை யாவது நன்ருக மேற்கொண்டவன் இரண்டினுடைய பயனைப் பெறுகிருன். (ஸாங்க்யம்-கர்மஸந்யாஸம், யோகம்-கர்மயோகம்.)

சிறுவர்கள் [நூற்பொருளை ஆராயாதவர்கள்] ஸாங்க்யமும் யோகமும் (ஒன்றிற்கொன்று) மாறுபட்ட வெவ்வேருன பயன்களை யுடையவை யெனக் கூறுகிருர்கள்; பண்டிதர்கள் (அங்ஙனம் கூறுவது) இல்லை. விவேகிகளான ஞானிகளோ, மாறுபாடில்லாத ஒரே பயனைக்கொள்கிருர்கள்.—எப்படி? ஸாங்க்ய யோகங்களில் ஒன்றையாவது நன்கு மேற்கொண்டவன், அதாவது செவ்வை யாக அநுஷ்டித்தவன். இரண்டினுடைய பயனை அடைகிருன். முக்தியாகிய அதே பயனன்ருே இரண்டிற்கும் உள்ளது. ஆத-லால், பயனில் வேறுபாடு இல்லை என்க.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியாளுல், (பகவான்) ஸந்யாஸம் கர்ம யோகம் என்னும் சொற்களால் பிரகிருதத்தைப் பேசிப், பின்பு, ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று என இங்குப் பிரகிருதமல்லாததை எப்படிக் கூறுகிருர் என்பது?

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று. அர்ஜுனன் வெறுங்கர்ம ஸந்யாஸத்தையும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் (மனத்திற்) கொண்டு கேள்வி கேட்டான் என்ருலும், (அவையிரண்டும்) ஸாங்க்யம் யோகம் என்னும் வேறு சொற்களால் கூறத்தக்கன வாதலால் பகவான் அவற்றை விடாமலே, தாம் கருதியுள்ள விசேஷத்தையும் சேர்த்து மறுமொழியைத் தந்தருளினுர். ஞானம் அதன் ஸாதனமான ஸமபுத்தி முதலானவற்ருேடு கூடிய அந்தக் கர்மஸந்யாஸமும் அந்தக்கர்மயோகமுந்தான் ஸாங்க்யம் யோகம் என்னும் சொற்களால் கூறற்கு உரியன என்பது பகவான் கருத்து. ஆகவே, (ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று என்பது) பிரகிருதமல்லாத விஷயமன்றென்க. [ஒரு விசேஷமாயி னும் உடன்சேரப்பெருத வெறுங்கர்மஸந்யாஸத்தையும் வெறுங் கர்மயோகத்தையும் பற்றி அர்ஜுனன் பகவானைக்கேட்க, அவர் அதற்கு மறுமொழி கூறும் வாக்கியத்திலே "ஞானமாகிய

விசேஷத்தோடு கூடிய கர்ம ஸந்யாஸமும், ஸமத்துவ புத்தியாகிய விசேஷத்தோடு (2-48) கூடிய கர்மயோகமுந்தான் சிறந்தவை" என்னும் தமது கருத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டு "ஸாங்க்யம்" "யோகம்" என்னும் சொற்களை வழங்கலாயினர் என ஆராய்ந்துணர்க.]

(ஒருவன்) ஒன்றை மாத்திரம் நேராக அநுஷ்டித்தலால் இரண்டினுடைய பயனையும் பெறுகிறான் என்பது எப்படி?— கூறுவோம்:

यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ॥ ५ ॥

யத்ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்த்தானம் தத்-யோகைரபி கம்யதே।
ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பச்யதி ஸ பச்யதி ॥ 5

5. ஸாங்க்யர்களால் எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ. அது யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது. எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகக் காண்கிறானோ, அவன் (நேராகக்) காண்கிறான்.

ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்கும் ஸந்யாஸிகளாலே, எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும் (அடையப் படுகின்றது). எவர்கள் ஞானமடைதற்கு ஸாதனமாகக் கர்மங்களை ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்து, தமக்குப் பயனை எதிர்நோக்காது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் யோகிகள். அந்த யோகிகளும் உண்மையான ஞானத்தையும், உண்மையான ஸந்யாஸத்தையும் பெற்று அவ்வழியாக (அதே நிலையைப்) பெறுகிறார்கள் என்பது கருத்து. ஆதலால், பயன் ஒன்றாயிருத்தலின் எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறானோ, அவன் பார்க்கிறான், நேராகப் பார்க்கிறான் [சரியாக அறிகிறான் என்பது பொருள்.] (5)

(வின):—அப்பொழுது இவ்வாறாக, ஸந்யாஸந்தான் யோகத்தைக்காட்டிலும் மேலாகின்றது. 'அவ்விரண்டினுள், கர்ம ஸந்யாஸத்திலும் கர்மயோகம் மேலாகின்றது' (5-2) என்று கூறியுள்ள இது, அங்ஙனம் எவ்வாறு (பொருந்தும்)?

(விடை):—அதிலே காரணத்தைக்கேள்: நீ வெறுங்கர்ம ஸந்யாஸத்தையும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் கருத்திற்கொண்டு, 'அவ்விரண்டனுள் எந்த எதாவதொன்று மேலானது? (எனக்) கேட்டாய். நான் அதற்கேற்ற மறுமொழியை, ஞானத்தைக் குறியாது (அஃதில்லாத வெறுங்) கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்ம யோகம் மேலாகின்றது எனக் கூறினேன். ஞானத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ஸந்யாஸமோ ஸாங்க்யமென்பது என் கருத்து. உண்மை யான யோகமும் அதுதான். ஆனால், (யோகமென்னும் சொல் லும், ஸந்யாஸமென்னும் சொல்லும் கர்மயோகமென்னும் பொருளில் வழங்கிவருகின்றனவே எனில்,) வேதத்திற்கூறிய கர்ம யோகம் எதுவோ, அது அதன் பொருட்டாதலால் [உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்குப் பயன்படுதலால்] யோகமெனவும், ஸந்யாஸ மெனவும் உபசார வழக்கினால் கூறப்படுகின்றது.

உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்குக் கர்மயோகம் வழி

அதன் பொருட்டாதலென்பது எப்படி? கூறுவோம்:

संन्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः ।
योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म न चिरेणाधिगच्छति ॥ ६ ॥

ஸந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ துக்கமாப்துமயோகத: ।
யோகயுக்தோ முனிர் ப்ரஹ்ம ந சிரேணாதிகச்சதி ॥ 6

6. உயர்தோள! மற்று, ஸந்யாஸத்தை யோகத்தாலல்லாமல் (வேறு வகையால்) பெறுவது அரிது. (கர்ம)யோகத்தைக்கூடி [பகவானை இடைவிடாது) நினைக்கும் தன்மையன் தாமதமின்றி ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

உயர்தோள! உண்மையான ஸந்யாஸத்தையோ கர்மயோகத் தினாலல்லாமல் (வேறொன்றினால்) அடையமுடியாது. ஈச்வர னிடத்து அர்ப்பிக்கப்படுவதும், பயனை எதிர்நோக்காததும், வேதத்திற் கூறியதுமான கர்மயோகத்தைக் கூடி, ஈச்வரனுடைய வடிவத்தை இடைவிடாது நினைத்துக்கொண்டிருப்பவன் பர மார்த்த ஞானநிஷ்டையென்னும் உண்மையான ஸந்யாஸத்தைச் சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். ஆதலால் யான் கூறினேன் கர்ம யோகம் மேலாகின்றதென்று.

பிரகிருதத்திற் கூறிய ஸந்யாஸமானது பரம்பொருளுடைய ஞானமாயிருத்தலாய் 'ப்ரஹ்மம்' எனப்படுகின்றது; "ந்யாஸ மென்பது ப்ரஹ்மா, ப்ரஹ்மாவே மேலானவன்" (தை - 4 - 78) என்னும் ச்ருதியினு லென்க. (6)

ஞானியின் தொழில் அவனைச் சார்வதில்லை.

ஆனல், எப்பொழுது இவன் மெய்யுணர்வைப் பெறுதற்கு ஸாதநமாக.

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७ ॥

யோகயுக்தோ விசுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: ।
ஸர்வபூதாத்ம-பூதாத்மா குர்வன்னபி ந லிப்யதே ॥ 7

7. (கர்ம)யோகத்தைக் கூடி, மனந்தெளிந்து, தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும் வென்று, (தனது) ஆத்மாவை ஸகலபூதங் களுடைய ஆத்மாவாகக்கொண்டு (உள்ளதை உள்ளபடி உணர் கின்றானே, அப்பொழுது அவன் ஒன்றைச்) செய்பவனுயினும், பற்றப்படுகிறானில்லை.

(தனது) ஆத்மாவை ஸகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டவன். (தன்னுடைய) உள்ளேயுள்ளே ஆத்மாவை, ஸகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாயிருக்கப் பெற்றவன். உள்ளதை உள்ளபடி காண்பவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். அவன் அதிலே [உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதிலே]யே இருப்பவனுய், உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்ப வனுயினும், கர்மங்களால் பற்றப்படுகிறானில்லை: கட்டப்படு கிறானில்லை என்பது பொருள். (7)

ஞானியின் செய்கைகள் உண்மை யல்ல.

இவன் உண்மையாகவே செய்வதில்லை யாதலால்,

नैव किंचित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।
पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन्गच्छन्स्वपञ्श्वसन् ॥ ८ ॥

நைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுக்தோ மன்யதே தத்வவித் ।
பச்யன் ச்ருண்வன் ஸ்ப்ருசன் ஜிக்ரந்நச்நன் கச்சன்
ஸ்வபன் ச்வஸன் ॥ 8

प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥ ९ ॥

ப்ரலபன் விஸ்ருஜன் க்ருண்ஹன் உன்மிஷன் நிமிஷன்னபி ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேஷு வர்த்தந்த இதி தாரயன் ॥ 9

8. ஒருநிலைப்பட்டு உண்மையுணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' எனக்கொள்ளவேண்டும்.

உண்மையுணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' என ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தினனுய்க் கொள்ளவேண்டும். **உண்மையுணர்ந்தவன்** - ஆத்மாவினுடைய உள்ளபடியான தன்மையை அறிந்தவன்; பரம்பொருளைக் காண்பவன் என்று பொருள்.

(அவன்) உண்மையை நன்ருகத் தெளிந்தவனுய், எப்பொழுது எவ்வாறு (அப்படிக்) கொள்ளவேண்டும் என்பது?—கூறுவோம்:

8, 9. (அவன்) பார்ப்பவனுயினும், கேட்பவனுயினும், தொடுபவனுயினும், முகர்பவனுயினும், உண்பவனுயினும், நடப்பவனுயினும், உறங்குபவனுயினும், மூச்சு விடுபவனுயினும், பேசுபவனுயினும், (மலஜலங்களை) விடுபவனுயினும், கண்களை விழிப்பவனுயினும், மூடுபவனுயினும், 'இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களுள் திரிகின்றன' எனத் தெளிந்து (நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை எனக் கொள்ளவேண்டும்.)

கொள்ளவேண்டும் என முந்தின (வாக்கியத்)தோடு கூட்டுக. இவ்வாருக உண்மையுணர்ந்து தேஹேந்திரியங்களுடைய ஸகலச் செய்கைகளிலும் (அதாவது, ஸகல) கர்மங்களிலும் அகர்மத்தையே காண்பவனுய் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்கின்ற அவனுக்கு ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலிலேதான் அதிகாரம்; (அவன்) கர்மமில்லாமையைக் காண்கிறபடியாலென்க. கானலிலே ஜலம் (உள்ளதெனக்) கொண்டு நீர் குடித்தற்காகச் சென்றவன் (அங்கு) நீர் இல்லையென்றறிந்த பின்பும் நீர்குடித்த

லென்னும் பயனுக்காக (மீண்டும்) அங்கேயே செல்ல மாட்டானன்றே. (8, 9)

கர்மயோகியானவன் அவனுடைய கர்மங்களின் பயன்களால் பற்றப்படுவதில்லை.

ஆனால், எவன் உண்மையை அறியாதவனோ; அன்றியும், கர்மயோகத்தை மேற்கொண்டவனோ:

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ १० ॥

ப்ரஹ்மண்யாதாய கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா கரோதி ய: ।
லிப்யதே ந ஸ பாபேன பத்மபத்ரமிவாம்பஸா ॥ *10*

10. எவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்துக் கர்மங்களை வைத்து பற்றை விட்டுச் செய்கிறானோ; அவன் நீரினால் தாமரையிலை போல பாவத்தால் ஒட்டப்படுவதில்லை.

வேலைக்காரன் யஜமானுக்காக(ச் செய்வது) போல, "நான் அவனுக்காக [ஈச்வரனுக்காக]க் கர்மத்தைச் செய்கிறேன்" என்று ஸகலகர்மங்களையும் ஈச்வரனிடத்து வைத்து, மோக்ஷமாகிய பயனிலும் பற்றைவிட்டு எவன் செய்கிறானோ, அவனிடத்தில் தாமரையிலையிலே ஜலம்போல, பாவம் ஒட்டுவதில்லை. கேவலம் மனம் பரிசுத்தப்படுதல் மாத்திரமே அவனுடைய கர்மத்திற்கு பயனாகும். (10)

ஏனெனில்,

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥ ११ ॥

காயேன மனஸா புத்த்யா கேவலை-ரிந்த்ரியை-ரபி ।
யோகின: கர்ம குர்வந்தி ஸங்கம் த்யக்த்வாத்ம-சுத்தயே ॥ *11*

11. (கர்ம)யோகிகள் பற்றைவிட்டு, சித்த சுத்திக்காக, சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

வெறும் - எனதென்பது இல்லாத, "ஈச்வரனுக்காகவே செய்கிறேன், என்னுடைய பயனுக்காக அன்று" என எனதென்னும் எண்ணமில்லாத. ஒவ்வொரு செய்கையிலும் எனதென்பது இல்லாதிருத்தற்பொருட்டு, வெறும் என்னும் சொல்லை சரீரம் முதலியவற்ரோடும் தனித்தனி கூட்டுக. கர்மயோகிகள் பயனைப் பற்றிய பற்றைவிட்டு, சித்தசுத்திக்காக, (வெறும்) தேகத்தாலும் (வெறும்) மனத்தாலும் (வெறும்) புத்தியினலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிருர்கள். ஆதலால், அதிலேயே உனக்கு அதிகாரமாதலின் நீ கர்மத்தையே செய்யக் கடவாய்.

மற்றும், ஏனெனில்,

युक्तः कर्मफलम् त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।
अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबद्धयते ॥ १२ ॥

யுக்த: கர்மபலம் த்யக்த்வா சாந்திமாப்னோதி நைஷ்டிகீம் ।
அயுக்த: காமகாரேண பலே ஸக்தோ நிபத்த்யதே ॥ 12

12. (கர்மயோகத்தைக்) கூடியவன் கர்மத்தின் பயனை விட்டு, நிஷ்டையினலாகும் ஒழிவைப் பெறுகிருன். (கர்மயோகத்தைக்) கூடாது, காமத்தின் செய்கையினல் பயனிலே பற்றுவைத்தவன் கட்டப்படுகிருன்.

"ஈச்வரனுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறேன். என்னுடைய பயனுக்காக அன்று" என இவ்வாருக ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தினனய், கர்மத்தின் பயனை விட்டு(க் கர்மத்தைச் செய்பவன், முதலில் மனம் பரிசுத்தமாதல், பின்பு ஞானமடைதல். பின்பு ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்றல் என்னும் படிப்படியான முறையினல்) நிஷ்டையினலாகும் மோக்ஷமென்னும் ஒழிவைப் பெறுகிருன். 'மனம் பரிசுத்தமாதல், ஞானமடைதல், ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதல், ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்றல் என்னும் முறையினல்' என்பது வாக்கியத்திலே தொக்கி நிற்கின்றது. ஆனல், ஒரு நிலையில்லா மனத்தினனய், கர்மத்தின் செய்கையினலே, அதாவது காமத்தால் தூண்டப்பட்டு "எனது பயனுக்காக இத்தொழிலைச் செய்கிறேன்" என இவ்வாறு பயனிலே

பற்று வைத்தவன் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். ஆதலால், நீ (கர்ம யோகத்தைக்) கூடியவனாய் இரு என்பது பொருள். (12)

ஜீவன்முக்தன் உடம்பொடு நின்று பரம்பொருளைக் கண்டு வாழும் பேரானந்த வாழ்வு.

ஆனால், பரம்பொருளைக் காண்பவன் எவனோ, அவன் (எப்படி இருக்கின்றான் எனில்)—

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुखं वशी ।
नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ १३ ॥

ஸர்வகர்மாணி மனஸா ஸன்யஸ்யாஸ்தே ஸுகம் வசீ ।
நவத்வாரே புரே தேஹீ நைவ குர்வந் ந காரயன் ॥ 13

13. தன்னடக்கங்கொண்டு உடம்பொடு நிற்பவன் ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து, (ஒன்றுஞ்)செய்யவே செய்யாதவனாய், செய்விக் காதவனாய் ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கின்றான்.

(பரம்பொருளைக் கண்டவன்) நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம் என்னும் ஸகலகர்மங்களையும் விவேக அறிவால் துறந்து, அதாவது கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மத்தைக் கண்டு, (கர்மங்களை) முற்றும் விட்டு ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான். (நைமித்திகம் - யாதாயினும் ஓர் நிமித்தத்தாலாவது. அது, கிரஹணம் முதலானவற்றிலே ஸ்நானம் செய்தல் முதலானது. பிரதிஷித்தம் - விலக்கப்பட்டது அவன்) மனமொழிமெய்களின் செய்கைகளை விட்டவன், தொல்லை நீங்கியவன், மனந்தெளிந்தவன், ஆத்மாவைத்தவிர வெளிப்பிரயோஜனங்களெல்லாம் ஒழிந்தவன் என்பதனால், "ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்" எனக் கூறப்படுகின்றது. தன்னடக்கங்கொண்டு (என்பதற்கு) - இந்திரியங்களை ஜயித்து என்பது பொருள்,—(அவன்) எங்கே எவ்வாறு தங்கியிருக்கிறான் என்பது?— கூறுகிறார். "ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்தில்" (என்று). ஆத்மா (ஓசை முதலியவற்றை) உணர்தற்கு வழிகளாய் தலையில் உள்ளவை (கண் 2, செவி 2, மூக்குத்துவாரங்கள் 2, வாய் 1, ஆக) ஏழு; மலஜலங்களை விடுதற்கான (வழிகள்) கீழே இரண்டு. அந்த வாசல்களால் தேகமானது ஒன்பது

வாசலுள்ள பட்டணம் எனப்படுகின்றது - (அது) பட்டணம் போன்று (உள்ளமையால்) பட்டணமாயிருப்பது :ஆத்மாவையே அரசனாகக்கொண்டது : அவன் பொருட்டு (தம் தம் செய்கைகளிற்) செல்லுபவையாய், பலபயன்களை விளைப்பவையாய் பட்டணத்துக் குடிகள் போன்று நிற்கும் இந்திரியங்கள் மனம், புத்தி (அவற்றின்) விஷயங்கள் என்றவற்றால் குடியேறப்பெற்றது ஒன்பது வாசல்பட்டணமான அந்தத் தேகத்திலே உடம்பொடு நிற்பவன் ஸகல கர்மத்தையும் துறந்து தங்கியிருக்கிறான்.

(ஆக்ஷேபம்):— ("அவன் தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்" என்னும்) விசேஷணத்தால் ஆவதென்ன? ஸந்யாஸியானாலும், ஸந்யாஸியல்லாதவனானாலும், ஒவ்வொரு ஜீவனும் தேகத்திலே தான் தங்கியிருக்கிறான். (ஆகவே,) அங்கு விசேஷணம் பயனில்லாததாம்.

(ஸமாதானம்):—கூறுவோம்:தேகம், இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாக அறியும் அஜ்ஞானியான ஜீவன் எவனோ, அந்த ஒவ்வொருவனும் "வீட்டிலோ, தரையிலோ அல்லது (பலகை முதலான) ஆஸனத்திலோ நான் தங்கியிருக்கிறேன்" எனக் கொள்கிறான். தேகத்தையே ஆத்மாவாகக் காண்பவனுக்கு வீட்டில் (தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாவது) போல, தேகத்தில் தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாவதில்லை யன்றோ. ஆனால், தேகம் முதலானவற்றின் சேர்க்கைக்கு வேறாக ஆத்மாவை அறிபவனுக்கு "தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறேன்" என்னும் எண்ணம் (நிகழக்) கூடுமென்க. ஒன்றினிடத்து (அதாவது) ஆத்மாவினிடத்து, அறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட மற்றொன்றினுடைய [மனமொழி மெய்களுடைய] கர்மங்களை ஞானத்தினால், விவேக அறிவினால், மனத்தினால் துறந்திடுதல் கூடும். (ஒருவன் ஆத்மாவைக் கண்டுணரும்) விவேக அறிவு உண்டாகப்பெற்று, ஸகல கர்மங்களையும் துறந்திருப்பவனாயினும், வீட்டில் (அவன் இருப்பது போல) ஒன்பது வாசல் பட்டணமாகிய தேகத்திலேயே இருத்தலென்பது (ஏற்கும்; இப்பொழுதுள்ள சரீரத்தைத் தமது) பயனாகத் தந்து நிற்கும் பிராரப்த கர்மங்களுடைய மிச்சத்திலிருந்து (தேகம் முதலானவற்றின்) வாஸனையானது தொடர்ந்து வருதலால், தேகத்திலேயே (தங்கியிருத்தலென்னும்) சிறப்புணர்ச்சி உண்டாதலின். (இவ்வாறாக,) "தேகத்திலேயே தங்கியிருக்கிறான்" என்னும் விசேஷணத்திற்குப் பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது;

(அவ்விசேஷணம்) ஞானி, அஜ்ஞானி இவர்களுடைய எண்ணங்களின் பேதத்தைக் குறித்து நிற்றலால் என்க. [சிறப்புணர்ச்சி - ஒன்றைக் குறித்து நிற்கும் உணர்வு.]

(சங்கை) :— "அறியாமையினால் ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றப்பட்ட (கர்மங்களை, அதாவது) தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் தொழில்களை (ஞானி) துறந்திடுகிறான் என்றாலும், (வெண்மை நிறமான தன்மையானது பாலொடு ஒற்றித்திருப்பதுபோல,) ஸந்யாஸத்தைச் செய்துகொண்டவனுக்கு, செய்பவனாயிருக்குந் தன்மையும் செய்விப்பவனாயிருக்குந்தன்மையும் ஆத்மாவொடு ஒற்றித்திருக்கலாம்" எனச் சங்கித்து.

(ஸமாதானம்):—(பகவான்) கூறுகிறார் : (ஞானி ஒன்றையும்) தான் செய்யவே செய்யாதவனாய், தேகம், இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச் செய்விக்காதவனாய் (அதாவது அவற்றை தம் தம்) தொழில்களிற் செல்லும்படி செய்யாதவனாய்(த் தங்கியிருக்கிறான்.)

(ஆக்ஷேபம்):—நடப்பவன் (நின்றுவிடுதலால் தன்னிடத்துள்ள நடத்தலென்னும் தொழிலை விட்டுவிடுகிறான்; விட்டிடவே, அப்பொழுது அவனுக்கு) நடத்தல் (உண்டாகாதவாறு) போல, செய்பவனாயிருத்தலும் செய்விப்பவனாயிருத்தலுமாகிய இரண்டும் உடம்பொடு நிற்பவனுக்குத் தன் ஆத்மாவொடு ஒற்றித்திருப்பவனவாகி, துறவினால் உண்டாகின்றன இல்லையா? அல்லது, ஆத்மாவுக்குத் தாமாகவே (அவை) இல்லையா? என்பது.

(ஸமாதானம்) :— இதில் கூறுவோம் : செய்பவனாயிருத்தலாவது செய்விப்பவனாயிருத்தலாவது ஆத்மாவுக்குத் தானாக இல்லை. ஏனெனில், "இது விகாரப்படாதது" (2-55), "சரீரத்தில் தங்கியிருந்தாலும் (இது ஒன்றையுஞ்) செய்வதில்லை. (எதனாலும்) பற்றப்படுவதில்லை" (13-31) என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. "அது நினைப்பது போலவும், அசைவது போலவும் உள்ளது" (பி-4-3-7) என்னும் சுருதியினாலும் (இதனை அறிக). (13)

அதது தொழில்படுதற்கு ஸ்வபாவமென்பது மூலகாரணம்

மேலும்,

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
न कर्मफलसयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ १४ ॥

ந கர்த்த்ருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு:
ந கர்ம-பல-ஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்த்த்தே || 14

14. *கர்த்தாவாதலையும் பொருள்களையும் பிரபு உலகத்திற்குப் படைப்பதில்லை; (ஒருவன் தான் செய்யும்) கர்மத்தின் பயனோடு கூடுதலை(யும், உண்டுபண்ணுவது) இல்லை. ஆனால் ஸ்வபாவமென்பது பிரவிருத்திக்கின்றது. [பிரபு - தேகம் முதலியவற்றிற்குப் பிரபுவான ஆத்மா.]*

கர்த்தாவாதலை ஆத்மா உண்டாக்குவதில்லை, (அதாவது, "நீ இதனைச்) செய்" என்று தானாக (ஆத்மா ஒருவனைத் தூண்டுவது) இல்லை. (ஒருவன் தான்) அடைய விரும்பிய வண்டிகள், குடங்கள், மாளிகைகள் முதலியவற்றையும் ஆத்மா உலகத்திற்கு உண்டு பண்ணுவதில்லை. அன்றியும், வண்டி முதலியவற்றைச் செய்தவன் அத்தொழிலின் பயனோடு கூடுதலையும் (ஆத்மா) உண்டாக்குவதில்லை.

(வினா) :—உடம்பொடு நிற்கும் (ஆத்மாவானது) தானாக ஒன்றையுஞ் செய்வதும் செய்விப்பதும் இல்லையானால், அப்பொழுது எது செய்வதாயும் செய்விப்பதாயும் தலைப்படுகின்றது என்பது?

(விடை) :— கூறுவோம்: மற்று, ஸ்வபாவமென்பது, இயற்கையென்பது தன்மையென்பது, அறியாமையென்னும் பிரகிருதியானது, "(முக்)குணமயமான" (7-14) என்பது முதலாகக் கூறப்படும் மாயையானது தலைப்படுகின்றது, சேஷ்டிக்கின்றது. (14)

அறிவும், அறியாமையும்

உண்மையிலோ,

नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुकृतं विभुः ।
अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ १५ ॥

நாதத்தே கஸ்யசித்பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: |
அஜ்ஞாநேனாவ்ருதம் ஜ்ஞானம் தேன முஹ்யந்தி ஜந்தவ: || 15

15. எங்கும் நிறைந்த (பகவான்) ஒருவனுடைய தீவினையை வாங்கிக் கொள்வதில்லை; நல்வினையையும் (வாங்கிக் கொள்வது) இல்லை. அறிவு அறியாமையினால் மூடப்பட்டுள்ளது; அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன.

ஒருவன் பக்தனாயிருந்தாலும், அவனுடைய தீவினையை(யும்) பகவான் வாங்கிக்கொள்வதில்லை; பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட நல்வினையையும் வாங்கிக் கொள்வதில்லை.

(வினா):— அப்பொழுது பக்தர்களால் பூஜை முதலாகிய நல் வினைகளும், யாகம், தானம் ஹோமம், முதலான நல்வினைகளும், எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்பது?

(விடை):— (பகவான்) கூறுகிறார்: விவேக அறிவு அஜ்ஞானத் தால் மூடுண்டு கிடக்கின்றது. ஆகவே, விவேகமில்லாத ஸம்ஸாரிகளான பிராணிகள் "நான் செய்கிறேன், செய்விக்கிறேன் அநுபவிக்கிறேன், அநுபவிக்கும்படி செய்கிறேன்" என இவ் வாறாக மயக்கமுறுகின்றன. (15)

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।
तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ १६ ॥

ஜ்ஞானேன து ததஜ்ஞானம் யேஷாம் நாசித-மாத்மன: ।
தேஷாமாதித்யவத் ஜ்ஞானம் ப்ரகாசயதி தத்பரம் ॥ 16

16. ஆனால், எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானமானது ஆத் மாவைப் பற்றிய ஞானத்தால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்களுக்கு ஞானம் சூரியன் போல அப்பரம்பொருளை விளங்கும்படி செய் கின்றது.

எந்த அஜ்ஞானத்தால் மூடுண்டு பிராணிகள் மயங்கு கின்றனவோ, அந்த அஜ்ஞானமானது எப்பிராணிகட்கு ஆத்மா வைப்பற்றிய விவேக அறிவினால் நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அப் பிராணிகட்கு (அந்த) ஞானமானது, சூரியன் (உலகத்திலுள்ள) பொருள்களின் கூட்டத்தையெல்லாம் விளங்கத் தோற்று விக்கின்றது போல, அறியவேண்டிய பரமார்த்த உண்மையாகிய அப்பரம்பொருள் முழுவதையும் விளங்கும்படி செய்கின்றது. (16)

ஆத்மஞானிக்கு மீண்டும் பிறவி இல்லை.

ஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பரம்பொருளாகிய பரமார்த்த உண்மை எதுவோ,

तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।
गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७ ॥

தத்புத்தயஸ்-ததாத்மானஸ்-தந்நிஷ்டாஸ்-தத்பராயணா: ।
கச்சந்த்யபுனராவ்ருத்திம் ஜ்ஞான-நிர்தூத-கல்மஷா: ॥ 17

17. அதிலே புத்தியையுடையவராய், அதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய், அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய், அதையே சிறந்த அடைக்கலமாக அடைத்து, ஞானத்தால் பாவந்தேயப் பெற்றவர்கள் மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின் கண்) வாராமையை அடைகிறார்கள்.

அதிலே புத்தியையுடையவராய் - ப்ரஹ்மனிடத்து புத்தி சென்றவராய். அதையே - பரப்ரஹ்மத்தையே. நிஷ்டையாவது - உள்ளக்கிளர்ச்சி, ஊக்கம், கருத்துடைமை. அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய் – ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தேயே (தமது) இருப்பைக் கொண்டவராய். அதுவே எவர்கட்குப் சிறந்த புகலிடமாக இருக்கின்றதோ, அவர்கள் அதனையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள்: ஆத்மாவொன்றிலேயே மகிழ்ந்திருப்பவர்கள் என்பது பொருள். எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்கள் இத்தகையோராகி மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின் கண்) வராமையை— மீண்டும் உடலொடு கூடுதல் இல்லாமையைப் பெறுகிறார்கள். ஸம்ஸாரகாரணமாகிய தீவினை முதலான தீங்கானது கீழ்க்கூறிய ஞானத்தால் எவர்கட்கு நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவர்கள் ஞானத்தால் பாவந்தேயப்பெற்றவர்கள், யதிகள் என்பது பொருள். (17)

ஆத்மஞானி எந்தப் பொருளிலும் ஒன்றையே காண்கிறான்

எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்த ஞானிகள் எவ்வாறு உண்மையினைக் காண்கிறார்கள் என்பது?— கூறுவோம்:

विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥

வித்யா-வினய-ஸம்பன்னே ப்ராம்ஹணே கவி ஹஸ்தினி।
சுனி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சின: ॥ 18

18. கல்வியும் ஒழுக்கமுமுள்ள பிராமணனிடத்திலும், ஆவினிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், நாயையுண்போனிடத்திலும் ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள்.

கல்வியும் சாந்தமும் கூடி வித்வானாய் அடங்கிய பிராமணன் எவனோ, அவனிடத்தும் (அதாவது ப்ரஹ்ம)வித்யையும் அடக்கமும் வைதிகஸம்ஸ்காரமும் ஸத்துவகுணமும் உடைய உத்தமனான பிராமணனிடத்தும், ரஜோகுணமுடையதாய் வைதிக ஸம்ஸ்காரமில்லதாய் மத்யமமான ஆவினிடத்தும், வெறுந்தாமஸமாகிய அதமமாயுள்ள யானை முதலானவற்றினிடத்தும் (ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள். வைதிக ஸம்ஸ்காரம்-வேதவிதிப்படி உபநயனம் முதலியவற்றால் பரிசுத்தமாதல்.) ஸத்துவம் முதலிய குணங்களும், அதனால் [ஸத்துவகுணத்தால்] உண்டாகும் வாஸனைகளும், ராஜஸமான வாஸனைகளும், தாமஸமான வாஸனைகளும் (ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் தன்னைக்) கலத்தலில்லாததாய் ஸமமாய், ஏகமாய் நிர்விகாரியாயுள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காணும் தன்மையானது எவர்கட்கு உள்ளதோ அவர்கள் ஞானிகள், ஸமதர்சிகள் என்க. (18)

இவ்வுலகத்திலிருக்கும்பொழுதேயே ப்ரஹ்மஞானி விடுபடுகிறான்

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால் (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களான பிராணிகளிடத்து ஸமதர்சிகளாயுள்ளவர்கள் பிறரால்) புஜிக்கக் கூடாத அன்னத்தையுடையவர்கள்; அவர்கள் குற்றமுடையவர்கள்; "ஸமமானவனுக்கு ஸமமில்லாமலும், ஸமமில்லாதவனுக்கு ஸமமாகவும் (செய்த) மரியாதையினால், (அப்படி மரியாதை செய்தவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது.)" (கௌ 17-20) என்னும் ஸ்ம்ருதியினாலென்க.

(ஸமாதானம்):— அவர்கள் குற்றமுடையோரல்லர்.—எப்படி?

इहैव तैर्जितः सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ।
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ १९ ॥

இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மன: ।
நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரம்ஹ த்ஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா:॥ 19

19. எவர்களுடைய மனம் ஸமநிலையிலே அமர்ந்து நிற்கின்றதோ அவர்களால் பிறப்பு இங்கேயே ஜயிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் குற்றமில்லாதது, ஸமமாயுள்ளது. அதனால் அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவர்கள்.

எவர்களுடைய மனம் ஸகலபூதங்களிடத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸமநிலையிலே அலையாது நிலைத்ததோ, அந்த ஸமதர்சிகளான ஞானிகள் இச்சரீரத்திலிருக்கும் பொழுதேயே பிறப்பை வசப் படுத்திக் கொண்டவர். (ப்ரஹ்மமானது) நாயையுண்போன் முதலான அசுத்தர்களிடத்து அவர்களுடைய அசுத்தங்களால் அசுத்தமுடையது போல மூடர்களால் கொள்ளப்படுவதாயினும் (அது) அவ்வசுத்தங்களோடு படுதலில்லை யாதலின் அசுத்த மில்லாத தென்க. அன்றியும், (அது) தன்னுடைய குணவேற்று மையினால் வெவ்வேறாக இல்லை; அறிவுக்கு குணமில்லையாதலின், பகவானும், "ஆசை முதலியன சரீரத்தின் குணங்கள்" (13-6) எனவும், (அது) அநாதியாதலால், நிற்குணமாதலால்" (13-31) எனவும் கூறுவர். (அந்திய விசேஷமென்பது - ஒரு நித்யப் பொருளை மற்றொரு நித்யப் பொருளினின்றும் வேறுபடுத்துவது. உதாரணமாக நீரின் பரமாணுக்களை நெருப்பின் பரமாணுக் களினின்றும் வேறுபடுத்துவது எதுவோ, அது அந்திய விசேஷம். அந்தியவிசேஷமெனினும், கடைசியான விசேஷமெனினும் ஒக்கும். விசேஷம் – வேறுபடுத்தும் பொருள். இவ்வாறாக வைசேஷிகர் சொல்லுகிறபடி ஆத்மாவை வெவ்வேறாக வேறு படுத்தும் அந்திய விசேஷங்களும் இல்லை; ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் அவை உள்ளன என்பதற்குப் பிரமாணம் அமையாதாதலின் என்க. [ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஆத்மா வேறு வேறாக இருக் கின்றது அமைந்தால், அப்பொழுது அந்திய விசேஷங்கள் ஆத்மா வினிடத்து உண்டு என அமையும். மேலும் அவை உண்டு என

அமைந்தால்தான், ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், வேறுவேரு யுள்ளது என்பது அமையும். ஆகவே, இவ்வாருக ஒன்றை யொன்று பற்றுதல் என்னும் குற்றம் வருதல் காண்க.—ஆ.] ஆகவே, ப்ரஹ்மம் ஸமமாயும் ஏகமாயும் இருப்பது. ஆதலால், ப்ரஹ்மத்திலேயே அவர்கள் நிலேத்தார்கள். ஆதலால் அசுத்தத்தின் நாற்றமாத்திரமுங்கூட அவர்களைத் தொடாது; தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையை ஆத்மாவாக அறிதலும் நான் என்னும் எண்ணமும் அவர்கட்கு இல்லாமையால், "ஸமமாயிருப்பவனுக்கு" (கௌ - 17 - 20) என்னும் அந்த ஸூத்ரமோ, தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாக அறிதலும் நான் என்னும் எண்ணமும் உடையவனைப் பற்றியது; (அது) மரியாதையைப் பெறுகிறவர்களுடைய தன்மையைக் குறித்து நிற்றலின், "(இவன்) ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்" "(இவன்) ஆறு சாஸ்திரத்தையும் அறிந்தவன்" "(இவன்) நான்கு வேதத்தையும் அறிந்தவன்" எனச் சிறப்புக்குணம் பொருந்தியிருத்தலானது மரியாதை தானம் முதலானவற்றிலே காரணமாகக் காணப்படுகின்றதன்ரே. ஆனல், ப்ரஹ்மமானது எத்தகைய குணத்தோடும் எத்தகைய குற்றத்தோடும் ஸம்பந்தப்படாததாதலால் அவர்கள் "ப்ரஹ்மத்தில் நிலேத்தவர்கள்" என்பது ஏற்கும். மற்றும், 'ஸமமாயிருப்பவனுக்கு" (கௌ - 17 - 20) என்று தொடங்கும் (ஸூத்ரம்) கர்மத்தைப் பற்றியது. இந்தப் பிரகரணமோ, ஸகல கர்மங்களையும் துறந்திடுதலேப்பற்றியதாய் " தன்னடக்கங் கொண்டு" (5-13) என்பது முதல் அத்தியாய முடிவுரையிலும் (கூறப்படுவது.) (19)

ஆத்மஞானிக்கு மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் இல்லே

ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமானது குற்றமில்லாததாயும், ஸமமாயுமிருத்தலால்

न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियम् ।
स्थिरबुद्धिरसंमूढो ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः ॥ २० ॥

ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம்।
ஸ்திரபுத்தி-ரஸம்மூடோ ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித: ॥ 20

20. உறுதியான புத்தியையுடையவனுய், மயங்காதவனுய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுய், ப்ரஹ்மத்தில் நிலேத்தவன் பிரிய

மானதை அடைந்து மகிழவும் முடியாது; பிரியமில்லாததை அடைந்து வருந்தவும் முடியாது.

தேகத்தையே ஆத்மாவாக அறிபவர்களுக்கன்றோ இஷ்டமான பொருளும் இஷ்டமல்லாத பொருளும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களைச் செய்கின்றன, தனிப் பொருளையே ஆத்மாவாக அறிபவனுக்கு அல்ல; இஷ்டமானதையும் இஷ்டமில்லாததையும் அடைதலென்பது அவனுக்கு நிகழாமையின். மேலும், ஸகல பூதங்களினிடத்தும் ஆத்மா ஏகமாய் ஸமமாய் குற்றமில்லாததாய் (இருக்கின்றது)'' என ஸம்சயமில்லாத உறுதியான புத்தியானது எவனுக்கு இருக்கின்றதோ, அவன் மயக்கமற்றவன்; கீழ்க்கூறிய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்; ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவன்: கர்மத்தைச் செய்யாதவன், ஸகலகர்மங்களையும் முற்றுந்துறந்தவன் என்பது பொருள்.

ஆத்மஞானிக்கு அளவிலா ஆனந்தம்.

அன்றியும், ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவன்

बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुखम् ।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षयमश्नुते ॥ २१ ॥

பாஹ்யஸ்பர்சேஷ்வஸக்தாத்மா விந்தத்யாத்மநி யத்ஸுகம் ।
ஸ ப்ரஹ்மயோக-யுக்தாத்மா ஸுகமக்ஷய-மச்னுதே ॥

21. வெளிவிஷயங்களிலே மனம்பற்றாதவனாய், ஆத்மாவிடத்து எந்த ஸுகம் (உள்ளதோ அதனை) அடைகிறான். அவன் ப்ரஹ்மத்திலே ஸமாதி கூடிய மனத்தினனாய்க் குறைவிலா இன்பத்தை அநுபவிக்கிறான்,

(இவன் இந்திரியங்களால்) கூட்டரவாக்கப்படும் ஓசை முதலிய வெளி விஷயங்களிலே பற்றில்லாதவனாய், ஆத்மாவினிடத்து எந்த இன்பம் உள்ளதோ அதனைப் பெறுகிறான் எனபது. அவன் ப்ரஹ்மஸமாதியிலே மனமமைந்தவனாய் முடிவிலா இன்பத்தை (முழுதும்) வியாபிக்கிறான் [ஆத்ம இன்பத்தின் அநுபவ வடிவமாகவே இருக்கிறான்]. ஆதலால், ஆத்மாவிடத்துள்ள அழிவிலா இன்பத்தைத் தேடுபவன் கணப்பொழுது நிற்கும் வெளிவிஷய

இன்பத்தினின்றும் இந்திரியங்களை விலக்கவேண்டும் என்பது பொருள். (21)

இக்காரணத்தாலும், (இந்திரிய விஷயங்களினின்றும்) விலக்க வேண்டும்:

ये हि संस्पर्शजा भोगाः दुःखयोनय एव ते ।
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ २२ ॥

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஸஜா போகா: துக்கயோனய ஏவ தே ।
ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புத: ॥ 22

22. ஏனெனில், முதலும் முடிவும் உள்ளவையாய் கூட்டரவுகளாலுண்டாகும் போகங்கள் எவையோ, அவை துன்பத்தையுண்டாக்குபவனவேயாம். கௌந்தேய! ஞானி அவற்றுள் மகிழமாட்டான்.

இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் இவற்றின் கூட்டரவுகளால் உண்டாகும் போகங்கள் எவையோ, அவை துன்பத்தையுண்டாக்குவனவேயாம்; அறியாமையினால் செய்யப்பட்டமையின் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய (73ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பைப் பார்க்க) துன்பங்கள் அவற்றால் வருவனவாகவே காணப்படுகின்றன வன்றோ. (அவற்றால் துன்பம் வருவது) இம்மையில் எவ்வாறு, அவ்வாறே மறுமையிலும் என்பது, ("உண்டாக்குவனவேயாம்" என்பதிலுள்ள) "ஏ" என்னும் சொல்லினால் தெரியவருகின்றது. ஸம்ஸாரத்திலே இன்பத்தின் நாற்றமாத்திரமுங்கூட இல்லையென்றுணர்ந்து 'விஷயங்களாகிய கானலினின்றும் இந்திரியங்களை விலக்க வேண்டும். (போகங்கள்) துன்பத்தையுண்டாக்குவன மாத்திரமல்ல, முதலும் முடிவும் உடையவையுமாம். போகங்கட்கு முதலென்பது - விஷயங்கள் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கை; முடிவென்பதும் - அவற்றின் பிரிவே தான். ஆதலால் முதலும் முடிவும் உடையவை - அநித்தியமானவை; (முதலுக்கும், முடிவுக்கும்) நடுவிலுள்ள கணப்பொழுது மாத்திரம் உள்ளனவாதலால், (நிலையில்லாதவை) என்பது பொருள். கௌந்தேய! பரம்பொருளின் உண்மையைக் கண்டு விவேகத்தோடிருப்பவன் அந்தப் போகங்களுள் மகிழமாட்டான். ஆடு மாடுகள் முதலியவைப் போன்ற முழுமூடர்களுக்கேயன்றோ விஷயங்களின் ருசி காணப்படுகின்றது. (22)

பேரின்பம் பெறுதற்கு வழி.

இனி, இக்குற்றம் [காமமும், கோபமும்] நல்வழிக்கு எதிரி, மிகப் பொல்லாதது, எல்லகத் தீங்குகளையும் வருவிப்பது, ஒழித்தற்கும் அரியது என, அதனை ஒழிக்கும் விஷயத்திலே மிகுந்த முயற்சியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பகவான் அருளிச் செய்கிறார்:

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्शरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥

சக்னோதீஹைவ ய: ஸோடும் ப்ராக்-சரீர-விமோக்ஷணாத் ।
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: ॥ 23

23. சரீரம் நீங்கிப்போவதற்கு முந்தி எவன் இங்கேயே காமம் கோபம் என்றவற்றால் உண்டாகும் விசையைப் பொறுக்கக் கூடுமோ, அவன் யோகி, அந்த மனிதன் ஸுகீ.

இங்கேயே - உயிர்வாழும்பொழுதேயே. **சரீரம் நீங்கிப்போவதற்கு முந்தி** – சாதல்வரையிலும். இறத்தலை எல்லைப்படுத்துவதனால், "உயிர்வாழ்பவனுக்குக் காமம் கோபம் என்பவற்றாலுண்டாகும் வேகமானது அவச்யம் உண்டாகுமன்றோ; ஏனெனில், அதற்கு அளவில்லாக் காரணங்கள் உள்ளன" என (உணர்க). சாகின்ற (க்ஷணம்) வரையிலும் (காமத்தையும், கோபத்தையும்) நம்பக் கூடாது என்பது (தேர்ந்த) பொருள். இந்திரியங்களுடைய வழிக்கு வந்து [இந்திரியங்களால் உணரப்பெற்று], இன்பத்தைத் தருவதாய் அநுபவிக்கப்பட்ட பிரியமான பொருளொன்றைக் கேட்டவிடத்தாயினும் நினைத்தவிடத்தாயினும், எந்த அவா என்னும் ஆசை(அதன்மேல் செல்லுகின்றதோ), அது காமமென்பது. துன்பத்தை விளைப்பவையாய்த் தனக்குத் தீங்குக-(ளான பொருள்க)ளைக் கண்ணுற்றவிடத்தாயினும், கேட்டவிடத்தாயினும், நினைத்தவிடத்தாயினும், எந்தப் பகையானது (அவற்றின்மேல்) செல்லுகின்றதோ), அது கோபமென்பது. எந்த விசைக்கு அந்தக் காமமும் கோபமும் பிறப்பிடமோ, அது காமத்தையும் கோபத்தையும் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட விசை. காமத்தை பிறப்பிடமாகக்கொண்ட விசையாவது-மயிர்சிலிர்த்தல், மகிழ்ந்த கண்கள், மகிழ்ந்த முகம் முதலானவற்றை அறிகுறியாக

வுடைய மனக்கலக்கம். கோபத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட விசையாவது-உடம்பிற் பதைப்பும், வேர்வையும், உதட்டைக் கடித்தலும், சிவந்த கண்களும் முதலியவற்றை அறிகுறியாக வுடைய (மனக்கலக்கம்). காமம் கோபம் என்றவற்றால் பிறக்கின்ற அந்த வேகத்தை எவன் பொறுக்கக்கூடுமோ, அந்த மனிதன் யோகியாம், இவ்வுலகத்திலே ஸுகியுமாம் என்க. (23)

இனி, எப்படிப்பட்டவன் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்து ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்பது?—பகவான் கூறுகிறார்:

योऽन्तःसुखोऽन्तरारामस्तथान्तर्ज्योतिरेव यः ।
स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥ २४ ॥

யோऽந்த:ஸுகோऽந்தராராம-ஸ்ததாந்தர்-ஜ்யோதிரேவ ய: ।
ஸ யோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோऽதிகச்சதி ॥ 24

24. எவன் உள்ளே இன்பத்தையும், உள்ளே விளையாட்டையும் உடையவனோ; அவ்வாறே எவன் உள்ளேயே ஒளியையும் உடையவனோ; அந்த யோகி ப்ரஹ்மமாக ஆகி ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைகிறான்.

உள்ளே-ஆத்மாவினிடத்து. அந்த யோகி இவ்வுலகத்தில் உயிர் வாழுமளவிலேயே ப்ரஹ்மமாக ஆகி ப்ரஹ்மத்தினிடத்து ஆனந்தத்தை=மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். (24)

மேலும்,

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः ।
छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः ॥ २५ ॥

லபந்தே ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருஷய : க்ஷீண-கல்மஷா: ।
ச்சின்னத்வைதா யதாத்மான: ஸர்வபூத-ஹிதே ரதா: ॥ 25

25. பாவந்தேய்ந்து, ஸம்சயமற்று, இந்திரியங்களை அடக்கி, ஸகலப் பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்தையூன்றிய ரிஷிகள் ப்ரஹ்மானந்தத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

ப்ரஹ்மானந்தத்தை - மோக்ஷத்தை. ரிஷிகள் - உள்ளதை உள்ள படி காணும் துறவிகள். பாவந்தேய்ந்து - குற்றம் நீங்கி. ஸகல பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்தையூன்றிய (என்பதற்கு) ஹிம்ஸை செய்யாத என்று பொருள். (25)

அன்றியும்,

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसाम् ।
अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विदितात्मनाम् ॥ २६ ॥

காம-க்ரோத-வியுக்தானும் யதீனும் யதசேதஸாம் ।
அபிதோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்த்ததே விதிதாத்மனு ॥ 26

26. காமமும் கோபமும் நீங்கி, மனத்தை அடக்கி, ஆத்மாவை அறிந்துள்ள யதிகட்கு ப்ரஹ்மானந்தம் எங்குமுள்ளது.

உள்ளதை உள்ளபடி உணரும் துறவிகட்கு இருவகையிலும், (அதாவது) இருந்தாலும், இறந்தாலும் மோக்ஷ மென்க. (26)

தியானயோகத்தால் பகவானைக் கண்டுதெளிதல்.

நல்லறிவிலே நிலைத்து நிற்குந் துறவிகளுக்கு உடனே மோக்ஷமானது கூறப்பட்டது. அன்றியும், ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பிக்கப் பட்ட (தேகம், இந்திரியங்கள், மனம் என்ற) எல்லாவற்றின் செய்கையொடு, ஈச்வரனை ப்ரஹ்மத்தினிடத்து வைத்துச் செய்யப்படும் கர்மயோகமானது மனம்பரிசுத்தமாதல், ஞான மடைதல், ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதல் என்னும் முறைமைப் படி (படிப் படியாக) முக்தியிற் (சேர்க்கின்றது) என்பதைப் பகவான் அடிக்கடி கூறினர்; இன்னும், (அதனை மேலேயும்) கூறுவர். இனி இப்பொழுது, மெய்யறிவுக்கு அந்தரங்கஸாதன மான தியான யோகத்தை விரிவாகக் கூறுவேன் எனக்கொண்டு, அதற்கு ஸூத்ரம் போன்றுள்ள சுலோகங்களை(ப் பகவான்) உரைப்பவராயினர் : (ஸூத்ரம் - பலவகைப்பட்டு அகன்ற பொருள்களை நன்கு அடக்கிச் சுருங்கி நிற்கும் வாக்கியம்.)

स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः ।
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ ॥ २७ ॥

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥ २८ ॥

ஸ்பர்சான் க்ருத்வா பஹிர்-பாஹ்யாம்ஸ் சக்ஷுஸ்சைவாந்தரே ப்ருவோ: ।
ப்ராணாபானௌ ஸமௌ க்ருத்வா நாஸாப்யந்தர-சாரிணௌ ॥ 27

யதேந்த்ரிய-மனோ-புத்திர் முனிர்-மோக்ஷபராயண: ।
விகதேச்சா-பய-க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ: ॥ 28

27, 28. வெளியிலுள்ள விஷயங்களை வெளியே நிறுத்தி, இரு புருவத்திற்குமிடையே கண்ணையும் (நிறுத்தி), மூக்கின் வழியாக உள்ளேயும் வெளியிலும் போகும் மூச்சுக்களை ஸமமாகச் செய்து, இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி என்றவற்றை அடக்கி, ஆசையும் அச்சமும் கோபமும் நீங்கி: மோக்ஷத்தையே சிறந்த புகலிடமாக வுடையவனாய் எப்பொழுதும் (பகவானை) நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் எவனோ, அவன் விடுபட்டவனே.

ஓசை முதலிய விஷயங்கள் செவி முதலியவற்றின் வழியாக வழியாக உள்ளே புத்தியிற் புகும்படி செய்யப்படுகின்றன. அவற்றை நினையாதவனுக்கு வெளியிலுள்ள ஓசை முதலியவை வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை இவ்வாறு நிறுத்தி, கண்ணையும் இருபுருவத்திற்கு மிடையே (என்பதனோடு), 'நிறுத்தி' என்பதைக் கூட்டுக. இவ்வாறு (கீழ்க் கூறிய) நிலையிலே உடம்பை நிறுத்தியுள்ள துறவியானவன் மோக்ஷத்தையே உயர்ந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் (ப் பகவானை) நினைப்பவனாவன். எவன் இவ்வாறு எப்பொழுதும் துறவியாக இருக்கின்றானோ, அவன் விடுபட்டவன்தான்; மோக்ஷத்திற்காக அவனால் செய்ய வேண்டியது வேறொன்றுமில்லை ; (27, 28)

இவ்வாறு ஒருநிலைப்பட்டு ஸமாதி கூடிய மனத்தினன் எதனை அறிய வேண்டும் என்பது?—கூறுவோம்:

भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ॥ २९ ॥

போக்தாரம் யஜ்ஞ-தபஸாம் ஸர்வலோக-மஹேச்வரம் |
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம் ருச்சதி ||

29. *யஜ்ஞம் தபஸ் என்பவற்றை அநுபவிப்பவனும், உலகங்களனைத்திற்கும் மேலான கடவுளும், பிராணிகட்கெல்லாம் தோழனுமான என்னை (அவன்) அறிந்து ஒழிவைப் பெறுகிறான்,*

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யை யாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஸன்யாஸயோகம் என்னும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

"நாராயணனாகிய நான் யாகங்களையும் தவங்களையும், (அவற்றைச் செய்யும்) கர்த்தாவாகவும், (அவற்றால் ஆராதிக்கப் படும்) கடவுளாகவும் அநுபவிப்பவன்; உலகங்களெல்லா வற்றிற்கும் மேலான ஈச்வரன்; பதிலுபகாரத்தை வேண்டாது ஸகலப்பிராணிகட்கும் உதவி புரியும் தோழன்; ஸகலபூதங் களுடைய ஹிருதயத்தினுள் தங்கியிருப்பவன்; ஸகலகர்மங் களுடைய பயன்களுக்கும் தலைவன் [அப்பயன்களை மேல்பார்த்து பகிர்ந்து கொடுப்பவன்]; எல்லா உணர்ச்சிகட்கும் ஸாக்ஷி" என்று என்னை (அவன்) அறிந்து ஸம்ஸாரம் முழுதும் ஒழிந்திடு தலாகிய ஒழிவைப் பெறுகிறான். (29)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்

॥ षष्ठोऽध्यायः ॥

ஆறும் அத்தியாயம்

தியான யோகம்

தியானயோகத்தோடு கர்மயோகம் ஒருங்குசேர முடியாது.

சென்ற அத்தியாயத்தின் முடிவிலே, மெய்யறிவின் அந்தரங்க ஸாதனமான தியானயோகத்திற்கு ஸூத்ரம் போன்றுள்ள "வெளியிலுள்ள" (5-27) என்பது முதலான சுலோகங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றை விவரிக்கும் உரைபோன்றுள்ள இந்த ஆறும் அத்தியாயம் தொடங்கப் படுகின்றது. இனி, கர்மமானது தியானயோகத்திற்குப் பகிரங்க ஸாதனமாதலால், (கர்மத்திற்கு) உரிய கிருகஸ்தன் தியான யோகத்தைக் கூடுதற்கு வல்லவனாகும் வரையில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது. ஆகவே, (பகவான்,) அதனை "எவன்" (6-1)எனப் புகழ்கின்றார்.

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால், விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டு மாதலின், ("தியானயோகத்தைக் கூடுதற்கு வல்லவனாகும் வரையில் என") தியானயோகம் கைகூடுதலை எல்லைப் படுத்துதல் எதற்காக?

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; "யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதன மெனப்படுகின்றது" (6-3) என்னும் சிறப்புத் திருவாக்கினாலும், யோகத்தைக் கூடியவனை ஒழிபையே கூடும்படி செய்தலாலு மென்க. (யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவனும், (யோகத்தைக்) கூடிய வனும் ஒழிபும் கர்மமுமாகிய இரண்டனையும் செய்ய வேண்டு மென்பது கருத்தானால், அப்பொழுது கர்மத்தைப்பற்றியவனை "(யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடைய' எனவும், ஒழிபைப் பற்றியவனை "(யோகத்தைக்) கூடின" எனவும் தனித்தனி சிறப் பித்துக் கூறுதலும், (அவ்விருவரையும் இருவகுப்பினராகப்) பிரிவு செய்தலும் வீணாகும்.

(பிரதிவாதி) :—இனி, ஆச்ரமத்தாருள் [கிருகஸ்தர்களுள்] ஒருவன் யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடையவன்; ஒருவன் (யோகத்தைக்) கூடினவன்; மற்றையோர்கள் (யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவரல்லர், (யோகத்தைக்) கூடினவரு மல்லர்; (இவர்களுள், மூன்றும் வகுப்பினரான) அவர்களைக் குறித்து (மற்றையோரை "யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடைய" எனவும், "யோகத்தைகூடின" எனவும், சிறப்பித்துக் கூறுதலும், பிரிவுசெய்தலும் பொருந்தவே பொருந்துகின்றது எனில்,—

(வாதி) :—அப்படியன்று; "அவனுக்கே" (6-3) என்னும் திருவாக்கினுலும், "யோகத்தைக்கூடின" (6–3) என யோகமென்னும் சொல்லை மீண்டும் எடுத்துவழங்குதாலுமென்க. எவன் முந்தி யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடையவனுக இருந்தானே, அவனே (அதாவது யோகத்தைக்) கூடினவனே யோகத்தின் பயனுக்கு ஸாதனமான ஒழிபையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், ஒரு கர்மத்தையாயினும் உயிர் வாழ்க்கை முழுதும் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்பது அமையவில்லை.

யோகத்தினின்று தவறியவனைப்பற்றிய திருவாக்கினுலும் இது அமைய வில்லை. (6–37-38-ஆம் சுலோகங்களைப் பார்க்க). ஆறும் அத்தியாயத்திலே யோகமானது கிருகஸ்தனை கர்மிக்கு விதிக்கப்பட்டதானுல், அவன் யோகத்தினின்று தவறியவனுனுலும், கர்மத்தின் கதியை=கர்மத்தின்பயனைப் பெறுகிருனுதலால், அவன் கெட்டுவிடுகிருனென்று சங்கித்தலானது பொருந்தாததாகும். மோக்ஷமென்பது நித்தியமாயிருத்தலின் (ஒன்றினுல்) விளைக்கப் படாததாயிருக்க, செய்யப்பட்ட கர்மமானது காம்ய கர்மமாயினும் நித்திய கர்மமாயினும் தன் பயனை விளைக்கவே விளைக்கின்றதன்றே. 'நித்திய கர்மமும் நைமித்திக கர்மமும் வேதமாகிய பிரமாணத்தால் உணர்த்தப்பட்டமையின் (இவற்றிற்குப்) பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது; அல்லாவிட்டால், வேதம் வீணென்று அமையவேண்டுமாதலின்" எனக் கூறியுள்ளோம் (4-18.) அன்றியும், கர்மமுள்ளவிடத்து (ஞானம், கர்மம் என்ற) இரண்டினின்றும் தவறியவனைப்பற்றிக் கூறுதல் பயனில்லாததாம் [நேரன்றும்]; கர்மத்தினின்று தவறும் விஷயத்திலே காரணம் பொருந்தாமையின். (எவ்வகையிலும்,) கர்மத்தின் பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது. ஆதலால், கிருகஸ்தன் 'யோகப்ரஷ்டன் [யோகத்தினின்று தவறியவன்]' என்னும் சொல்லால் கூறற்கு உரியவனுகான் எனக் கண்டுகொள்க.)

(பிரதிவாதி) :—(முக்திபெற விரும்புவோனாலே), கர்மமானது ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்துச் செய்யப்பட்டுள்ளமையால், கர்மமானது செய்பவனுக்குப்பயனை விளைவிக்காது எனில்,—

(வாதி) :—அப்படியன்று; ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்தல் மிக்க அதிகமான பயனைக் கொடுப்பதென்பது கூடுமாதலின்.

(பிரதிவாதி):—(அப்படியானால், அது) மோக்ஷத்திற்குத்தான் எனில்,—(எப்படி?)—தியானயோகத்தோடு கூடிச் செய்யப்பட்ட தனது கர்மங்களை ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்தல் மோக்ஷத்திற்கேயன்றி வேறு பயனுக்கு அன்று. ஆனால், (ஒருவன்) தியானயோகத்தினின்றும் தவறியவன்; எனவே, அவன் விஷயத்திலே கேடு (உண்டென்று) சங்கித்தல் பொருந்தியதே எனில்,—

(வாதி):— அப்படியன்று; "தனிப்பட்டவன் மனத்தையும், உடம்பையும் அடக்கியவன், ஆசை நீங்கியவன், உடைமையில்லாதவன்" (6–10), "ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிற்பவன்" (6-14) எனக் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை விதித்தலால். மேலும், தியானகாலத்திலே மனைவியின் உதவி (எதாவது வேண்டுமோ என்று) இங்கே சங்கித்தலும் தகாது. ஏனெனில், தனியாயிருத்தல் விதிக்கப்படுகின்றது. அன்றியும், கிருகஸ்தனுக்கு "ஆசையற்றவன், உடைமையில்லாதவன்" (6–10) என்று தொடங்கும் திருவாக்கானது நலமாக இல்லை. மற்றும், (ஞானம், கர்மம் என்ற) இரண்டினின்றும் தவறியவனைப்பற்றி வினவுதல் (6-38) பொருந்தாமையாலுமென்க.

(பிரதிவாதி):— "எவன்" (6-1) என்ற இதனால், கர்மத்தையுடையவனே ஸந்யாஸி எனவும் யோகியெனவும் கூறப்பட்டது; இன்னும், (அதே சுலோகத்தினால்) அக்நியில்லாதவனும் கர்மமில்லாதவனாயுமிருப்பவன் ஸந்யாஸியாகவும் யோகியாகவுமிருப்பது மறுக்கப்பட்டது எனில்,—

(வாதி):— அப்படியன்று; தியான யோகத்திற்குப் பகிரங்க ஸாதனமாயுள்ள கர்மத்தின் பயனிலே விருப்பத்தை விட்டிடுதலைப் புகழ்ந்து பேசும் கருத்துடைமையின். ஸந்யாஸியாகவும் யோகியாகவுமுள்ளவன் கேவலம் அக்நியும் கர்மமுமில்லாதவன் மாத்திரம் அல்லன் — அப்பொழுதென்னவெனில்?— கர்மத்தையுடையவனுங்கூட கர்மத்தின் பயனிலே பற்றைவிட்டுச் சித்தசுத்திக்காகக் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனாய், ஸந்யாஸியும்

யோகியுமாகிறான் என்றும் கொண்டாடப்படுகின்றது; இனி, (1) கர்மத்தின் பயனிலே பற்றை விட்டிடுதலைப் புகழ்தலும், (2) நான்காம் ஆச்ரமத்தை மறுத்தலும் ஒரே வாக்கியத்தினால் அமையா. (வாக்கிய மென்பது ஒரு விஷயத்தைக் கூறுவது. ஆதலால், அது இரண்டு விஷயங்களைக் கூறமாட்டாதென்பது மீமாம்ஸகர் கொள்கை.) மேலும், அக்னியும் கர்மமுமில்லாத உண்மையான ஸந்யாஸிக்கு சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் யோக நூல்களிலும் தெளிவாக விதிக்கப்பட்ட ஸந்யாஸிநிலையையும் யோகிநிலையையும் பகவான் மறுக்கமாட்டார். அன்றியும், தமது திருவாக்குக்களோடு முரண்படுதலாலும் (மறுக்கமாட்டாரென்க) "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து.........(ஒன்றுஞ் செய்யவே செய்யாதவனாய், செய்விக்காதவனாய்த் தங்கியிருக்கிறான்" (5-13). "மௌனமுடையவன், எதனாலும் திருப்தியுள்ளவன், வீடில்லாதவன், புத்திநிலைத்தவன்'' (12-19), "எந்தப் புருஷன் ஸகலகர்மங்களையும் விட்டு ஆசையில்லாது திரிகின்றானோ" (2-71) "ஸகல கர்மங்களையும் விட்டிருப்பவன்" (12-16) எனப் பகவானால் ஆங்காங்கு தமது திருவாக்குக்கள் உணர்த்தப்பட்டன. நான்காம் ஆச்ரமத்தை மறுத்தல் அவற்றோடு விரோதிக்கும் ஆகவே, கிருகஸ்தநிலையை அடைந்தவனாய் யோகத்தை கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்கு, பயனை வேண்டாது அநுஷ்டிக்கப்படும் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மமானது தியானயோகத்தைக் கூடுதற்கு ஸாதனமாதலை, சித்தசுத்தி வழியாகப் பெறுகின்றது என்று "அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியுமாம்" எனப்பாராட்டப் படுகின்றது:

श्रीभगवानुवाच—

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।

स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ १ ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

அனாச்ரித: கர்மபலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய: ।

ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச நிரக்னிர் ந சாக்ரிய: ॥ 1

கர்மத்திலே ஸந்யாஸம்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. எவன் கர்மத்தின் பயனைச் சார்ந்திடாதவனாய்ச், செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ, அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் (ஆகின்றான்); அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன் (ஸந்யாஸியாயும் யோகியும் ஆகிறான்) அல்லன்.

சார்ந்திடாதவன் — எதனை ?—கர்மத்தின் பயனை. கர்மங்களின் பயன் எதுவோ, அதனைச் சார்ந்திடாதவன் (என்பதற்கு)-கர்மத்தின் பயனிலே ஆசையில்லாதவன் என்று பொருள். எவன் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசையுடையவனோ, அவன் கர்மத்தின் பயனைச் சார்ந்து [வேண்டி] நிற்பவன் ஆகிறான். இவனோ அவனுக்கு மாறானவன்; ஆதலால், கர்மத்தின் பயனை வேண்டாதவன்.

எவனொருவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், காம்ய கர்மத்திற்கு மாறாயுள்ளதும் செய்யவேண்டியதுமான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்தியகர்மத்தைச் செய்து முடிக்கின்றானோ எவன் இப்படிப்பட்ட கர்மியோ, அவன் மற்றைய கர்மிகளைக் காட்டிலும் மேலானவனாய் இருக்கிறான். என்ற இவ்விஷயத்தை-(க் காட்டும் பொருட்டு) "**அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான்**" என அருளிச் செய்கிறார். துறவு எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் ஸந்யாஸி; மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு அமைதல் எவனுக்கு உள்ளதோ அவன் யோகி. என இத்தகைய குணமுள்ளவன் இவன் எனக் கொள்ளவேண்டும். கேவலம் அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன் தான் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான் என்று கொள்ளக்கூடாது. கர்மங்கட்குத் துணையாயுள்ள அக்நிகள் எவனிடத்தினின்றும் போய்விட்டனவோ, அவன் அக்நியில்லாதவன், அக்நிகளை ஸாதனமாகவுடையவை அல்லவுமான தவம் தானம் முதலிய கர்மங்கள் எவனுக்கு இல்லையோ, அவன் கர்மமில்லாதவன். (1)

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயுமிருப்பவன் ஸந்யாஸியும் யோகியுமாகிறான் என்பது சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் யோகநூல்களிலும் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அக்நியையுடையவனாயும் கர்மத்தையுடையவனாயு மிருப்பவனுங்கூட ஸந்யாஸியும்

யோகியுமாகிறுன் என்று பிரஸித்தமில்லாத (வேறு புதிய விஷயத்தை) (பகவான்) இங்கே உபதேசிப்பது எப்படி?—

(ஸமாதானம்):— இது குற்றமன்று; ஒருவகை உபசாரவழக்கினுல் இரண்டையும் [அக்நியையுடையவனுயும் கர்மத்தையுடையவனுயு மிருப்பவனிடத்து, ஸந்யாஸியாதலையும் யோகியாதலையும்] ஏற்றிக்கூறவேண்டுமென்னும் கருத்துடைமையாலஃக. அஃதெப்படியெனில்,— கர்மத்தின் பயனிலே நினைவை விட்டிடுதலால் (1) ஸந்யாஸியாதலென்பதும், தியானயோகத்திற்கு ஸாதனமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாலும் மனம் அலைதற்குக் காரணமாய்க் கர்மத்தின் பயனிலேயுள்ள நினைவை ஒழித்தலாலும் (2) யோகியாதலென்பதும் ஆகிய இரண்டும் உபசாரவழக்கு, மற்று, (கர்மயோகியானவன்) முதன்மையான ஸந்யாஸியும் முதன்மையான யோகியுமாகிறுனென்பது கருத்தன்று. என்னும் இப்பொருளை உணர்த்தும்பொருட்டு, (பகவான்) அருளிச்செய்கிறுர் :

यं संन्यासमिति प्राहुर्योगं तं विद्धि पाण्डव ।
न ह्यसंन्यस्तसंकल्पो योगी भवति कश्चन ॥ २ ॥

யம் ஸந்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ।
ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்த-ஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஸ்சன ॥ 2

2. பாண்டவ! (சுருதிகள்) எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகின்றனவோ, அதனை யோகமாகத் தெரிந்துகொள். ஏனெனில், எண்ணங்களை விடாத எவனும் யோகியாக மாட்டானன்றே.

பாண்டவ! சுருதிகளையும் ஸ்மிருதிகளையும் அறிந்தவர் எதனை இவ்வாறு, (அதாவது) ஸகலகர்மங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் விட்டிடுதலாகிய உண்மையான ஸந்யாஸமென்று கூறுகிறுர்களோ அந்த உண்மையான ஸந்யாஸத்தை, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய யோகமென்று அறிந்துகொள்.

(வினு):—(கர்மத்தில்) தலைப்படுதலாகிய கர்மயோகத்திற்கு, அதற்கு மறுதலையாய் (அக்கர்மத்தினின்றும்) ஒழிதலாகிய உண்மையான ஸந்யாஸத்தோடு எத்தகைய பொதுமையை

ஒத்துக்கொண்டு, அதன் [ஸந்யாஸத்தின்] தன்மையானது கூறப்படுகின்றது? என நோக்குமிடத்து,

(விடை):— இதனைக் கூறுவோம் : கர்மயோகத்திற்கு உண்மையான ஸந்யாஸத்தோடு ஒப்புமையானது செய்பவன் வழியாய் இருக்கின்றதன்றோ. ஏனெனில், எவன் உண்மையான ஸந்யாஸியோ, அவன் ஸகலகர்மங்களையும் (அவற்றிற்கான) ஸாதனங்களையும் விட்டுள்ளமையால் ஸகலகர்மங்களையும் அவற்றின் பயன்களையும் பற்றிய நினைப்பை (அதாவது, கர்மத்தில்) தலைப்படுதற்குக் காரணமாயுள்ள ஆசைக்கு ஏதுவாயிருப்பதைத் துறந்துவிடுகிறான். இந்தக் கர்மயோகியுங்கூட கர்மத்தைச் செய்பவனாகவே பயனைப்பற்றிய நினைவைத் துறந்துவிடுகிறான். என்னும் இப்பொருளை எடுத்துக்காட்டும் பொருட்டு (பகவான்) அருளிச்செய்கிறார்:— பயனை நினைத்தலானது மனம் அலைதற்குக் காரணமாவதால், பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டிடாத எந்தக் கர்மியும் யோகியாக ஒருநிலைப்பட்டவனாக ஆகமாட்டான். ஆதலால், பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டவன் எந்தக் கர்மியானாலும் ஆகுக; அவன் யோகியாக, ஒருநிலைப்பட்டவனாக, மனம் அலையா(து அமைந்)தவனாக ஆவன்; மனம் அலைதற்குக்காரணமாயிருப்பதை, (அதாவது) பயனை நினைத்தலைத் துறந்திட்டமையால் என்பது கருத்து.

கர்மமானது தியானயோகத்திற்கு முதல் படி

இவ்வாறு உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்கும் கர்மயோகத்திற்கும் (பயனை) விட்டிடுதலிலே செய்பவன் மூலமாயுள்ள ஒப்புமையை உத்தேசித்து, "பாண்டவ! எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகிறார்களோ, அதனை யோகமாகத் தெரிந்துகொள்" (6-2) என்று கர்மயோகத்தைக் கொண்டாடும் பொருட்டு, (அதனை) ஸந்யாஸமென்று கூறினர். பயனை வேண்டாத கர்மயோகமானது தியானயோகத்திற்குப் பகிரங்கமான ஸாதனமென்று அதனை ஸந்யாஸமாகப் புகழ்ந்து, இப்பொழுது, கர்மயோகம் தியானயோகத்திற்கு ஸாதனமாதலை உணர்த்துகிறார் :

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।
योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ३ ॥

ஆருருக்ஷோர்-முனேர்-யோகம் கர்மகாரண-முச்யதே ।
யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ சம: காரண-முச்யதே ॥ 3

3. யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதனமெனப்படுகின்றது. யோகத்தைக்கூடிய அவனுக்கே (அப்பொழுது) ஒழிபு ஸாதனமெனப்படுகின்றது. [அப்பொழுது - யோகத்தைக்கூடிய பொழுது.]

கூடுவதிலே கருத்துடைய - கூடாத : தியானயோகத்திலே நிற்றற்கு முடியாத என்பது பொருள்.—கூடுவதிலே கருத்துடைய எவனுக்கு?—முனிவனுக்கு: கர்மங்களின் பயனை விடுபவனுக்கு என்றபடி. (இனிமேல் முனிவனைப் போகிறவனை இப்பொழுது கர்மத்தின் பயனைத் துறந்திடும் கர்மயோகியை - முனிவன் என்பது உபசாரவழக்கு.)—எதனைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய?—தியான யோகத்தை. கர்மமானது (அவனுக்கு, முதலில் சித்த சுத்தியையும். பின்பு தியான யோகத்திலே விருப்பத்தையும், பின்பு அந்தத் தியான யோகத்திற்கு ஏற்ற தகுதியையும் உண்டாக்குகின்ற) ஸாதனம் எனப்படுகின்றது. ஆனால், யோகத்தைக் கூடிவிட்ட(ால், அப்பொழுது) அவனுக்கு, ஸகலகர்மங்களினின்றும் ஒழிதலாகிய ஒழிபுதான் ஸாதனம் : அதாவது, யோகத்தைக் கூடிநிற்கும் நிலைக்கு (ஒழிபே) ஸாதனமென்க, (அவன்) எவ்வளவு எவ்வளவு கர்மங்களினின்றும் ஒழிகின்றானோ, அவ்வளவு அவ்வளவு தொல்லையில்லாதவனாய் இந்திரியங்களை வென்ற (அ)வனுக்கு மனம் ஒருநிலைப்படுகின்றது. அவ்வாறுள்ளவளவிலே, அவன் சடக்கென்று யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான். அவ்வண்ணமே, "(ப்ரஹ்மமானது எங்கும்) ஒன்றாயும் ஸமமாயும் உள்ளது (என்னும் அறிவும்), உண்மையுடைமையும், ஒழுக்கமும், (நல்வழியிலே) உறுதியும், அஹிம்ஸையும், நேர்மையும், அநேக கர்மங்களினின்றும் ஒழிபும் எப்படிப் பட்டனவோ. அப்படிப்பட்ட பொருள் பிராமணனுக்கு (வேறு) இல்லை" (ம - சா - மோ - 175 - 33) எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (3)

தியானயோகி என்பவன் எவன்?

இனி இப்பொழுது, (ஒருவன்) எப்பொழுது யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான்? என்பது—கூறுவோம்:

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते।
सर्वसंकल्पसंन्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥ ४ ॥

யதா ஹி நேந்த்ரியார்த்தேஷு ந கர்மஸ்வனுஷஜ்ஜதே ।
ஸர்வஸங்கல்ப-ஸந்யாஸீ யோகாரூடஸ்-ததோச்யதே ॥ 4

4. எண்ணங்கள் என்றவற்றை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனுய் (எவன்) எப்பொழுதன்ருே விஷயங்களில் பற்று கொள்வதில்லையோ, கர்மங்களில் (பற்றுக் கொள்வது) இல்லையோ, (அவன்) அப்பொழுது "யோகத்தைக் கூடினவன்" எனப்படுகிருன்.

யோகியானவன் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்திக்கொண்டு இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய ஓசை முதலானவற்றிலும் நித்தியம், நைமித்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம் என்னும் கர்மங்களிலும் எப்பொழுது (தனக்குப்) பயனின்மையை உணர்ந்து பற்றுக்கொள்வதில்லையோ, அதாவது (அவை தனக்கு) அவச்யம் வேண்டியவை என்னும் புத்தியைக் கொள்வதில்லையோ, (மற்றும், அவன் எப்பொழுது) இம்மை-மறுமைப் பொருள்களை விரும்புதற்குக்காரணமான எண்ணங்கள் யாவற்றையும் துறந்திடுந்தன்மையனே, அப்பொழுது (அவன்) யோகத்தைக் கூடினவன், அதாவது யோகத்தை அடைந்தவன் என்க. "எண்ணங்கள் என்றவற்றை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனுய்" என்னும் திருவாக்கினல், "ஸகல ஆசைகளையும் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திட வேண்டும்" என்பது பொருள். ஏனெனில், ஸகலஆசைகட்கும் எண்ணங்கள் காரணம்; "எண்ணமென்பது கர்மத்தின் வேர்; யஜ்ஞங்கட்கு எண்ணமே பிறப்பிடம்" (மனு-2-2) "ஏ! ஆசையே! உன்னுடைய வேர் எனக்குத்தெரியும்; நீ எண்ணத்தினின்றன்ருே பிறக்கின்ருய். நான் உன்னை நினைக்க மாட்டேன்; நீ வேரொடு இருக்கமாட்டாய் [அற்றுப்போவாய்]" (ம-ச-மோ-177-25) என்பன முதலான ஸ்மிருதிகளாலென்க.

இனி ஆசைகளனைத்தையும் விட்டவுடன் கர்மங்களனைத்தையும் விட்டிடுதல், (தானே) அமைவதாகின்றது; (என்பதை.) "அவன் எதனை விரும்புகிறவனுய் இருக்கின்ருனே, அதனைச் செய்யவேண்டியவனுகிருன்; எதனைச் செய்ய வேண்டியவனுக இருக்கின்ருனே, அந்தக் கர்மத்தை (வெளியில்) செய்கிருன்" (பி-4-4-5) என்பது முதலிய சுருதிகளாலும், "பிராணியானது எதைதைச் செய்கின்றதோ, அதது ஆசையின் செய்கை" (மனு-2-4) என்னும் ஸ்மிருதிகளாலும் (அறிக).

இன்னும், யுக்தியினுலும் (அவ்வாறே அறிந்து கொள்க.) ஏனெனில், எண்ணங்களனைத்தையும் துறந்திடுமளவிலே ஒருவன் அசையவுங்கூட முடியாது. ஆகவே, "எண்ணங்கள் என்றவற்றை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையாய்" என்னும் திருவாக்கினுல்

பகவான், ஸகல ஆசைகளையும் ஸகல கர்மங்களையும் விட்டொழியும்படி அருளிச் செய்கிறாரென்க. (4)

இவ்வாறு யோகத்தைக் கூடினவளவிலே, ஸம்ஸார அநர்த்தக் கூட்டத்தினின்றும் தான் தன்னால் கரையேற்றப் பட்டவனாகிறான்; ஆதலால்,

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥ ५ ॥

உத்தரே-தாத்மனாத்மானம் நாத்மான-மவஸாதயேத் ।
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மனோ பந்து-ராத்மைவ ரிபு-ராத்மன: ॥

5

5. தன்னைத் தன்னால் கரையேற்றவேண்டும்; தன்னைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன்; தானே தனக்குப் பகைவன்.

ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்துள் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற தன்னை அதனினின்றும் தானே மேலே தூக்கிக் கரையேற்றிக்கொள்ள வேண்டும்; யோகத்தைக் கூடிநிற்றலை அடையச் செய்ய வேண்டும் என்பது பொருள். தன்னை (அக்கடலுள்) கீழே மூழ்கிப் போகும்படி செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் தானே தனக்கு நண்பன். ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுவதற்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடிய நண்பன் (தன்னைக் காட்டிலும்) வேறொருவன் இல்லையன்றோ. அம்மட்டோ! நண்பன் என்பவனுங்கூட மோக்ஷ விஷயத்திலே பகைவனே தான்; சிநேகம் முதலிய கட்டுக்கு இடமாவனாதலின். ஆகவே, "தானே தனக்கு நண்பன்" என்னும் தேற்றமானது நேரென்க. தானே தனக்குப் பகைவன். தீமைசெய்பவனாய், (தன்னைக் காட்டிலும்) வேறாய் வெளியிலுள்ள பகைவன் எவனோ, அவனையுங்கூடத் தானேதான் (ஒருவன் தனக்குப் பகைவனாகச்) செய்து கொள்ளுகிறான்; ஆதலால், "தானே தனக்குப் பகைவன்" என்னும் தேற்றமானது பொருந்தியதேதான் என்க. [தேற்றம் - மிக்க உறுதியான நிர்ணயம்.] (5)

"தானே தனக்கு நண்பன்" எனக் கூறப்பட்டது. அவ்விருவருள், தனக்கு நண்பனான தான் என்பவனுக்கு லக்ஷணம் என்ன? தனக்குப் பகைவனுமான தான் என்பவனுக்கு(ம்) லக்ஷணம் என்ன? என்பது—கூறுவோம் :

बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥ ६ ॥

பந்து-ராத்மனஸ்-தஸ்ய யேனாத்மைவாத்மனா ஜித: ।
அனாத்மனஸ்து சத்ருத்வே வர்த்தேதாத்மைவ சத்ருவத் ॥ 6

6. *எவன் தன்னைத் தான் ஜயித்திருக்கின்றானோ, அவனுக்குத் தனக்குத் தான் நண்பன்; ஆனால், தன்னை ஜயிக்காதவனுக்குத் தானே பகைவன் போல பகைமையிலே இருக்கின்றான்.*

எவன் தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் சேர்க்கையை வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றானோ, அதாவது இந்திரியங்களை வென்றிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு(த்தனக்கு) அவன் தான் நண்பன். மற்று, இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுக்குத் தானே பகைவன் போலப் பகைமையிலே இருக்கின்றான்: தன்னைக் காட்டிலும் வேறாய் (வெளியிலுள்ள) பகைவன் தனக்கு எப்படி தீமைசெய்பவனோ, அப்படித்தான் தனக்குத் தீமை செய்து கொள் வதிலே இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (6)

जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।
शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ ७ ॥

ஜிதாத்மன: ப்ரசாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹித: ।
சீதோஷ்ண-ஸுகது:கேஷு ததா மானாபமானயோ: ॥ 7

7. *தன்னடக்கங்கொண்டு சாந்தமாயிருப்பவனுடைய பர-மாத்ம ஸ்வரூபமானது குளிர்-வெப்பங்களிலும் இன்ப-துன்பங்களிலும், அவ்வாறே மரியாதை அவமரியாதைகளிலும் (அவற்றால் தாக்கி அசைக்கப்படாததாய், அவனுடைய சித்தத்திலே எப்பொழுதும்) ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கின்றது.*

(ஒருவன்) தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றை ஜயித்து மனந் தெளிந்திருக்கும் ஸந்யாஸியாயிருக்கும் பொழுது, பரமாத்மஸ்வ-ரூபமானது ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கின்றது; (அது அவனுடைய). உள்ளபடியான ஆத்மஸ்வரூபமாகவே இருக்கின்றது என்பது பொருள். (7)

ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।
युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥

ஜ்ஞான-விஞ்ஞான-த்ருப்தாத்மா கூடஸ்த்தோ விஜிதேந்த்ரிய: ।
யுக்த இத்-யுச்யதே யோகீ ஸம-லோஷ்டாச்ம-காஞ்சன: ॥ 8

8. *சாஸ்திர அறிவினாலும் மனம் திருப்தி பெற்று, (எதற்கும்) அசையாது, இந்திரியங்களை ஜயித்து, மண்ணாங்கட்டி, கல், தங்கம் என்றவற்றை ஸமமாகக் கொண்ட யோகியானவன், "ஸமாதியைக் கூடினவன்" என்று சொல்லப்படுகிறான்.*

ஞானமென்பது - சாஸ்திரத்திற்கூறியுள்ள பொருள்களை அறிதல். விஞ்ஞானமென்பதோ – சாஸ்திரத்தினின்றும் அறியப்பட்டவற்றை அவ்வாறே தன்னுடைய அநுபவத்திற் செய்தல். சாஸ்திர அறிவினாலும் அநுபவ அறிவினாலும் மனம் திருப்தி பெற்று- *அந்த ஞான-விஞ்ஞானங்கள் போதும் என்னும் எண்ணம் வந்த மனத்தினனாகி.* (8)

மேலும்,

सुहृन्मित्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।
साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ९ ॥

ஸு்ஹ்ருன்-மித்ரார்-யுதாஸீந-மத்த்யஸ்தத்-த்வேஷ்ய-பந்துஷு ।
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்திர் விசிஷ்யதே ॥ 9

9. *நல்ல ஹிருதயமுள்ளவன், நண்பன், பகைவன், உதாஸீனன், நடுநிலையிலே நிற்பவன், வெறுக்கத்தக்கவன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்தும். நல்லோரிடத்தும் தீயோரிடத்தும் ஸமமான பார்வையுள்ளவன் மேலாகின்றான்.*

"ஸுஹ்ருத்" என்று தொடங்குகின்ற சுலோகத்தின் (முற்) பாதி ஒருபதம் [தொகுநிலைத்தொடர்]. நல்ல ஹிருதயமுள்ளவன் - *பதிலுபகாரத்தை வேண்டாது உபகாரஞ் செய்பவன்.* நண்பன் - *சிநேகமுள்ளவன்.* பகைவன் - *சத்துரு.* உதாஸீனன் என்பவன் - *ஒருவனுடைய பக்கத்தையும் சாரான். விரோதமுள்ள இருவர்க்கும் நலத்தை விரும்புபவன் எவனோ, (அவன்)* - நடுவு நிலையிலே

நிற்பவன் வெறுக்கத்தக்கவன் - தனக்கு வேண்டாதவன். உறவினன் - ஸம்பந்தமுடையவன் என்ற இவர்களும், சாஸ்திரத்தைப் பின் பற்றியுள்ள நல்லோர்களும், விலக்கியதைச் செய்யுந் தீயோர்களு மாகிய இந்த எல்லாரிடத்தும் ஸமமான பார்வையுள்ளவன், அதாவது "(இவன்) யார், (இவனுடைய) தொழில் என்ன?" என்னும் ஆலோசனையை மேற்கொள்ளாதவன் மேலானவனு கிறான்; அல்லது, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடுகிறான் என்று வேறுபாடம் உண்டு. யோகத்தைக் கூடியுள்ள அனைவரினும் இவன் உயர்ந்தவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (9)

யோகத்தை அப்யஸிக்கவேண்டிய ஒழுங்குகள்.

ஆகவே, இவ்வாறாக உயர்ந்த பயனை அடைவதற்காக,

योगी युञ्जीत सततमात्मानं रहसि स्थितः ।
एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥ १० ॥

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸதத-மாத்மானம் ரஹஸி ஸ்த்தித: ।
ஏகாகீ யத-சித்தாத்மா நிராசீரபரிக்ரஹ: ॥ 10

10. தனிமையானஇடத்திலே தனியாய் இருந்து, மனத்தை யும் தேகத்தையும் அடக்கியவனாய், ஆசையும் உடைமையுமில்லாத யோகியானவன் மனத்தை எப்பொழுதும் (ஸமாதியிற்) சேர்க்க வேண்டும்.

யோகி - தியானஞ் செய்பவன். தனிமையான இடத்திலே - மலையின் குகை முதலானவற்றிலே தனியாய்-துணையில்லாதவனாய்- "தனிமையான இடத்திலே...இருந்து" என்னும் விசேஷணத் தினாலும், "தனியாய்" என்னும் விசேஷணத்தினாலும், "ஸந்யாஸஞ் செய்து (கொள்ளவேண்டும்)" என்பது பொருள். துறவியாயிருந் தாலும், உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டொழிந்தவனாய் யோகத்தைக் கூடவேண்டும் [கௌபீனம் முதலியவற்றிலும் என- தென்னும் பற்றை வைக்கக்கூடாது] என்பது பொருள். (10)

இனி இப்பொழுது, யோகத்தைக் கூடுகிறவனுக்கு (அவன் உட்காரத்தக்க) ஆஸனம், (அவன் உட்கொள்ளத்தக்க) உணவு, (அவனுடைய பொழுது போக்குக்கு உரிய) விநோதம் முதலான

வற்றின் ஒழுங்கை யோகத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறவேண்டிய தோடு, யோகத்தை அடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தையும், அ(ந்த யோகத்)தின் பயன் முதலானவற்றையும் கூறவெண்டுமாதலால், (அவையெல்லாவற்றையும் உபதேசிக்கத்) தொடங்கி, அவற்றுள் முதன்மையான ஆஸனத்தையே முதலில் கூறுகிறார்:

शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।
नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चैलाजिनकुशोत्तरम् ॥ ११ ॥

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்ட்டாப்ய ஸ்த்திர-மாஸன-மாத்மன: ।
நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜின-குசோத்தரம் ॥ *11*

11. *மிகவும் உயரமில்லாததும், மிகவும் தாழ்வாயில்லாததும், வஸ்திரம், தோல், தர்ப்பை என்பவற்றை மேலேயுடையதும், அசையாததுமாகிய தனது ஆஸனத்தை சுத்தமான இடத்தில் அமைத்துக் கொண்டு,*

சுத்தமான - இயற்கையினாலானும், மெழுகுதல் முதலியவற்று லாயினும் பரிசுத்தமான. **இடத்திலே** - ஜனமில்லாத இடத்திலே இங்கே, வஸ்திரம் முதலியவற்றின் அடுக்கானது பாடத்தின் முறைப்படி (முதலில் வஸ்திரம், பின்பு தோல், பின்பு தர்ப்பை என) மாறியிருக்கின்றது. [முதலில் தர்ப்பை, அதன்மேல் தோல், அதன் மேல் வஸ்திரம் என்பது கருத்து] (11)

அமைத்துக்கொண்டு என்ன (செய்யவேண்டும்)?

तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः ।
उपविश्यासने युञ्ज्याद्योगमात्मविशुद्धये ॥ १२ ॥

தத்ரைகாக்ரம் மன: க்ருத்வா யத-சித்தேந்த்ரிய-க்ரிய: ।
உபவிச்யாஸனே யுஞ்ஜ்யாத் யோக-மாத்ம-விசுத்தயே ॥ *12*

12. *மனத்தை ஒருதலையாகச் செய்து, மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக்கியவனாய் அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, சித்த சுத்திக்காக யோகத்தைக் கூடவேண்டும்.*

அந்த ஆஸனத்திலே உட்கார்ந்து யோகத்தைக் கூடவேண்டும். எப்படி? – ஸகல விஷயங்களினின்றும் மனத்தை இழுத்து. ஒரு நிலைப்படுத்தி, மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக்கியவனாய்.— அவன் எதற்காக யோகத்தைக் கூடவேண்டும் என்பது... கூறுகிறார், "அந்தக்கரணத்தின் சுத்திக்காக" என்று. (12)

வெளியிலுள்ள ஆஸனமானது கூறப்பட்டது : இனி, சரீர மிருக்க வேண்டிய நிலை எவ்வாறு என்பது? கூறுவோம்.

समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः ।
संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ॥ १३ ॥

ஸமம் காய–சிரோ-க்ரீவம் தாரயன்-னசலம் ஸ்த்திர: ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசஸ்–சானவலோகயன்॥ 13

13. (யோகியானவன்) உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் அசையாது நேரே வைத்துக்கொண்டு நிலைத்தவனாய், தனது மூக்கின் நுனியைப்பார்த்தும், சுற்றுப் புறங்களைப் பாராதும் (இருக்கவேண்டும்.)

உடம்பு, தலை, கழுத்து இவற்றை(க் கோணாது) நேரே வைத்துக்கொள்பவனுக்கு அசைவு உண்டாகக்கூடு மாதலால், "அசையாது" என விசேஷிக்கிறார். நிலைத்தவனாய் - நிலையுள்ள வனாய் [தேஹேந்திரியங்களுடைய விஷயங்கட்கு உட்படாதவனாய்] ஆகி என்பது பொருள். தனது மூக்கின் நுனியை நேரே பார்த்து (இருப்பவன்)போல என(க் கொள்ளவேண்டும்; ஆகவே, இங்கு, "போல" என்னுஞ்சொல் இருந்து கெட்டதாக [இல்லாமற் போனதாக]க் கண்டுகொள்க, ஏனெனில், இங்கே (பகவான்) விதிக்கக்கருதியது, தனது மூக்கின் நுனியைப் பார்த்தலென்பது அன்று. அப்பொழுது என்னவெனில்—(வெளியிலுள்ள விஷயங் களைப் பாராதபடி உள்ளேயே) கண்களின் பார்வையை வீழ்த்து தல் என்க. மேலும், அது அந்தக்கரணத்தினுடைய அமைதி- யான நிலையைத் தழுவி நிற்பது என்பது (பகவான்) உபதேசிக்க விரும்பிய குறிப்பு. தனது மூக்கின் நுனியைப் பார்ப்பதே உபதேசிக்கக் கருதியதானால், மனம் அங்கேதான் ஒரு நிலைப்பட்டு விடுமேயன்றி ஆத்மாவினிடத்து அன்று. "மனத்தை ஆத்மா- வினிடத்து நன்கு நிலைத்ததாகச் செய்து" (6-25) என, ஆத்மா-

வினிடத்தன்றோ மனம் ஒருநிலைப்படுதலை (பகவான்) கூறுவர். ஆகவே, " போல " என்னுஞ் சொல் இல்லாதிருத்தலால், கண்களின் பார்வையை உள்ளே வீழ்த்துதல்தான் "பார்த்து" எனக் கூறப்படுகின்றது. (13)

அன்றியும்,

प्रशान्तात्मा विगतभीर्ब्रह्मचारिव्रते स्थितः ।
मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ॥ १४ ॥

ப்ரசாந்தாத்மா விகதபீர்–ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்த்தித: ।
மன: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: ॥ 14

14. மனம் அமைந்தவனும், பயம் நீங்கியவனும், ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிற்பவனும் மனத்தை அடக்கிச் சித்தத்தை என்னிடத்து வைத்தவனும், ஒரு நிலைப்பட்டவனும், என்னை மேலாகக்கொண்டவனுமாக (அவன்) உட்காரவேண்டும்.

ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிற்பவன் - குருவிற்குப் பணிவிடை செய்தல், பிச்சைச் சோற்றைப் புஜித்தல் முதலியவற்றிலே இருப்பவன். (அவன்) அவற்றை அநுஷ்டிப்பவனாக என்பது பொருள். மனத்தை அடக்கி - மனத்தின் விருத்திகளை [விகாரங்களை, போக்குகளை] ஒடுக்கி என்றபடி. என்னிடத்து - பரமேச்வரனான என்னிடத்து. காமவிகாரமுடையவனொருவன் ஸ்திரீயினிடத்துச் சித்தத்தை வைத்தவனாய் [அவளையே எப்பொழுதும் நினைந்து கொண்டிருப்பவனாய்] இருக்கிறான்; ஆனால் (அவன்) அவளையே (எல்லோரினும்) மேலானவளாகக் கொள்கிறானில்லை. அப்பொழுதென்னவெனில்,—அரசனையாவது, மஹாதேவனை [பெரிய கடவுளை] யாவது (மேலாகக் கொள்கிறான்.) இவனோ [யோகியோ] என்னிடத்தே சித்தத்தை வைத்தவனும், என்னையே மேலாகக் கொண்டவனுமாம் என்க. (14)

இனி இப்பொழுது யோகத்தின் பயனைக் கூறுகிறார்.

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ॥ १५ ॥

யுஞ்ஜன்-னேவம் ஸதாத்மானம் யோகீ நியத-மானஸ: ।
சாந்திம் நிர்வாண-பரமாம் மத்-ஸம்ஸ்த்தா-மதிகச்சதி॥ 15

15. இவ்வாறு மனத்தை எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்படுத்து-கிறவனும் மனம் அடங்கப்பெற்ற யோகியானவன் மோக்ஷத்தில் முடிவதான என்னிடத்துள்ள சாந்தியை [ஒழிவை]ப் பெறுகிறான்.

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறிய விதிப்படி, என்னிடத்துள்ள - என்னைச் சார்ந்துள்ள [நானாகவேயுள்ள—ஆ.] (15)

இப்பொழுது, யோகிக்கு உணவு முதலானவற்றின் ஒழுங்கைக் கூறுகிறார்:

नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नतः ।
न चातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन ॥ १६ ॥

நாத்யச்னதஸ்து யோகோऽஸ்தி ந சைகாந்த-மனச்னத: ।
ந சாதிஸ்வப்ன-சீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுன ॥ 16

16. அர்ஜுன! அதிகமாயுண்பவனுக்கு யோகம் (கூடுவது) இல்லை: சிறிதும் உண்ணாதவனுக்குமில்லை; அதிகமாகத் தூங்குந் தன்மையனுக்கும் இல்லை; (அதிகமாக) விழிப்பவனுக்கும் இல்லை.

அதிகமாயுண்பவனுக்கு - உணவை, தன் அளவிற்கு ஏற்ற அளவைக் கடந்து, உண்பவனுக்கு. "எது தன் அளவிற்கு ஏற்றதோ, அந்த அன்னம் காப்பாற்றுகின்றது; அது கெடுப்பதில்லை: அதிகமானது கெடுக்கின்றது; குறைந்தது காப்பாற்றுவதில்லை" (ச-ப) என்னுஞ்சுருதியினால் (உணவின் ஒழுங்கைக் கண்டு கொள்க). ஆதலால், யோகியானவன் தன் அளவிற்கு ஏற்ற அன்னத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவாயினும் குறைவாகவாயினும் உண்ணக் கூடாது. (அல்லது வேறுவிதமாய் உரையிடலாம்). யோகிக்கு யோகசாஸ்திரத்திற்கூறிய அந்த அளவைக்காட்டிலும் அதிகமாக உண்பவனுக்கு யோகம் இல்லை. "அன்னத்திற்கும் கறி முதலானவற்றிற்கு பாதி (வயிறு): ஜலத்திற்கு மூன்றாவது (கால் பாகம்): காற்று ஸஞ்சரிப்பதற்காக நான்காவதை மிச்சப் படுத்திவைக்க வேண்டும்" (யோ-சா) என்பது முதலாக (உணவின்) அளவு கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி யோகமானது எவ்வாறு கைகூடுகின்றது என்பது?—கூறுவோம்:

युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु ।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखहा ॥ १७ ॥

யுக்தாஹார-விஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
யுக்த-ஸ்வப்நவபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:க்கஹா ॥ 17

17. *சரியான உணவும் விஹாரமும், செய்தொழில்களிலே சரியான செய்கையும், சரியான தூக்கமும் விழிப்பும் உடையவனுக்கு யோகம், துன்பத்தைத் துடைப்பதாகின்றது.*

(நூல்களிலே) விதிக்கப்பட்ட அளவு உணவையும் உலாவுதலையும், அவ்வாறே, விதிக்கப்பட்ட காலத்திலே தொழில்களைச் செய்தலையும், அவ்வாறே, விதிக்கப்பட்ட காலத்திலே தூக்கத்தையும் விழிப்பையும் உடைய யோகிக்கு யோகமானது துன்பமனைத்தையும் தொலைக்கின்றது. யோகமானது ஸகல ஸம்ஸாரத் துன்பத்தையும் தேயப்பண்ணுவதாயிருக்கின்றது என்பது பொருள். (17)

யோகம் கைகூடுதல்.

இனி இப்பொழுது, (அவன்) யோகத்தைக் கூடினவனாக எப்பொழுது ஆகிறான் என்பது?—கூறுவோம் :

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥ १८ ॥

யதா விநியதம் சித்த-மாத்மன்யே-வாவதிஷ்டதே ।
நி:ஸ்ப்ருஹஸ் ஸர்வகாமேப்யோ யுக்த இத்யுச்யதே ததா ॥ 18

18. *நன்றாக அடக்கப்பட்ட மனமானது ஆத்மாவினிடத்திலேயே எப்பொழுது நிற்கின்றதோ, அப்பொழுது (அவன்) ஸகல விஷயங்களினின்றும் ஆசை நீங்கியவனாய், “யோகத்தைக் கூடினவன்” என்று சொல்லப் படுகின்றது.*

ஒருநிலைப்பட்டு நிற்றலை அடைவிக்கப்பெற்ற சித்தமானது வெளிப்பொருள்களின் நினைப்பை விட்டு, கேவலம் ஆத்மாவினிடத்து மாத்திரம் எப்பொழுது நிற்கின்றதோ, அதாவது தன் ஆத்மாவிடத்து நிலைபெறுகின்றதோ, அப்பொழுது (அவன்) "ஸமாதியைக் கூடினவன்" என்று சொல்லப்படுகிறுன்.—எவன்?—இம்மை மறுமைப் பொருள்களினின்றும் ஆசை நீங்கிய யோகி. (18)

யோகியினுடைய எந்தச்சித்தமானது ஸமாதியைக் கூடியுள்ளதோ, அதற்கு உவமை கூறப்படுகின்றது:

यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ १९ ॥

யதா தீபோ நிவாதஸ்த்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா ।
யோகினோ யத-சித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மன: ॥ 19

19. "காற்றில்லாத இடத்திலேயுள்ள விளக்கு அசையாதவாறு போல,"—அது, மனம் அடங்கி யோகத்தைக்கூடுகிற யோகியின் சித்தத்திற்கு உவமையாக எண்ணப்பட்டுள்ளது.

யோகத்தை அறிபவராய்ச் சித்தத்தின் போக்குக்களைக் காணுந்தன்மையர், அந்தக்கரணம் அடங்கி ஸமாதியை அநுஷ்டிக்கின்ற யோகியின் சித்தத்திற்கு அதனை உவமையாகக் கருதியுள்ளார். (19)

இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வலிமையினுல் ஒருநிலைப்பட்டு, காற்றில்லா விடத்திலேயுள்ள விளக்குப்போன்றிருப்பதாய்,

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।
यत्र चैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ २० ॥

யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்தம் யோக-ஸேவயா ।
யத்ர சைவாத்ம-னுத்மானம் பச்யன்-னுத்மனி துஷ்யதி ॥ 20

20. யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனுல் அடக்கி அமர்த்தப்பட்ட சித்தமானது எப்பொழுது ஓழிந்து நிற்கின்றதோ, (யோகியான-

வன்) எப்பொழுது மனத்தால் ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பவனாய் ஸந்தோஷிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் கைகூடுகின்றது.)

எப்பொழுது யோகத்தை அநுஷ்டித்தால் சித்தமானது ஓரிடத்தும் (தான்) சொல்லாதபடி அடக்கப்பட்டு, ஒழிவை அடைகின்றதோ, எப்பொழுது (அவன்) எங்கும் ஒளிவடிவாயுள்ள அறிவான ஆத்மாவாகிய பரம்பொருளை ஸமாதியினால் பரிசுத்த மான அந்தக்கரணத்தினால் கண்டு தெளிந்து, தன் ஆத்மா வினிடத்தேயே ஸந்தோஷத்தைப் பெறுகின்றானோ; (அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் கைகூடிற்று.)

மற்றும்,

सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ २१ ॥

ஸுக-மாத்யந்திம் யத்தத் புத்தி-க்ராஹ்ய-மதீந்த்ரியம் ।
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்திதஸ் சலதி தத்வத: ॥ *21*

21. புத்தியினால் கிரகித்தத்தக்கதும், இந்திரியங்களைக் கடந்து நிற்பதும், முடிவில்லாததுமான இன்பம் எதுவோ, அதனை (யோகியானவன்) எப்பொழுது அறிகின்றானோ, (அப்பொழுது) (இவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தே) நிலைத்தவனாய் உண்மை யினின்றும் அசைவதே இல்லை.

முடிவில்லாததும், இந்திரியங்களை வேண்டாத புத்தியினால் மாத்திரம் கிரஹிக்கப்படுவதும், இந்திரியங்கட்கு எட்டாது அப்பால் உள்ளதுமான அந்த இத்தகைய இன்பத்தை (இவன்) எப்பொழுது அநுபவிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது) இந்த ஞானி யானவன் ஆத்ம நிலையிலே நிலைத்தவன், ஆதலால், உண்மை நிலையினின்றும் அசைவதே இல்லை; நழுவமாட்டான் என்பது பொருள். (21)

அன்றியும்,

यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ॥ २२ ॥

யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மன்யதே நாதிகம் தத: ।
யஸ்மின் ஸ்த்திதோ ந து:கேன குருணாபி விசால்யதே ॥ 22

22. (அவன்) எதனை அடைந்து, பின்பு, வேறு லாபத்தை அதினினும் அதிகமாக நினைப்பதில்லையோ ; எதிலே நிலைத்து மிகப் பெரிய துன்பத்தாலும் அசைக்கப்படுவதில்லையோ; (அது யோகமாம்.)

எதனை - ஆத்மாவை அடைதலை. **அதனினும்** - ஆத்மாவை அடைதலைக் காட்டிலும். **எதிலே** - ஆத்ம உண்மையிலே. **துன்பத்தாலும்**- (மேலே) ஆயுதம் வீழ்தல் முதலாகிய வருத்தத்தாலும்.(22)

"யோகத்தை" (6-20) என்பது முதல் எத்தனையோ அடைமொழிகளால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட ஒருவகை ஆத்மநிலையாகிய (எந்த) யோகமானது உபதேசிக்கப்பட்டதோ,

तं विद्याद्दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा ॥ २३ ॥

தம் வித்யாத்து:க-ஸம்யோக-வியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம் ।
ஸ நிஸ்சயேன யோக்தவ்யோ யோகோ-நிர்விண்ணசேதஸா ॥ 23

23. அதனை, (அதாவது) துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிதலை யோகமென்னும் பெயருடையதாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த யோகத்தை உறுதியோடும், கலங்கி வருந்தாத மனத்தோடும் கூடவேண்டும்.

(யோகம் – சேர்க்கை. வியோகம் - பிரிவு. துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்று பிரிவதற்கு) விபரீத லக்ஷணையால் யோகம் என்று பெயரிடப்பட்டது. (மடையனைப் புத்திசாலி என்பது- விபரீத லக்ஷணை. லக்ஷணை இன்னது என்பதை - ஆம் பக்கத்தில் காண்க. யோகத்தின் பயனைக் கூறி முடித்து, பின்பு உறுதியும் மனங்கலங்கி வருந்தாமையும் யோகத்திற்கு ஸாதனங்கள் என்பதை விதிக்கும் பொருட்டு மீண்டும் (பகவான் அந்த யோகத்தை உபதேசிக்கத்) தொடங்கி, யோகத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். **அந்த** - கீழ்க்கூறிய பயனையுடைய. (23)

யோகப்பயிற்சிக்கான வழிகள் இன்னும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

மேலும்,

संकल्पप्रभवान्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।
मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥

शनैःशनैरुपरमेद्बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किंचिदपि चिन्तयेत् ॥ २५ ॥

ஸங்கல்ப-ப்ரபவான்-காமான்ஸ்-த்யக்த்வா ஸர்வானசேஷத: ।
மனஸை-வேந்த்ரிய-க்ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: ॥ 24

சனை:சனை-ருபரமேத் புத்த்யா த்ருதி-க்ருஹீதயா ।
ஆத்ம-ஸம்ஸ்த்தம் மன: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் ॥ 25

24, 25. *நினைப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஆசைகளனைத்தையும் மிச்சமில்லாது விட்டு இந்திரியக்கூட்டத்தை மனத்தாலேயே எப்புறத்தும் அடக்கி, தைர்யத்தினால் பற்றப்பட்ட புத்தியைக் கொண்டு (யோகியானவன்) மெள்ள மெள்ள [சிறிது சிறிதாக] ஒழியவேண்டும்; மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிற்பதாகச் செய்து, ஒன்றையும் நினைக்ககூடாது.*

மிச்சமில்லாது - *பற்றற்ற* மனத்தாலேயே - *விவேகத்தையுடைய மனத்தாலே.*

மெள்ள மெள்ள - *சடக்கென்றில்லாமல்.* ஒழிய வேண்டும் - *ஒழிதலைச் செய்யவேண்டும்.— எதனால்?— புத்தியினால்,— எப்படிப்பட்ட (புத்தியினால்)? தைர்யத்தையுடைய (புத்தியினால்) என்றபடி "ஸகலமும் ஆத்மாதான், அதைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை" என இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மா விடத்து நிலைத்ததாகச் செய்து, (அவன்) ஒன்றையும் நினைக்கக் கூடாது. இது யோகத்தினுடைய மேலான விதி. [மனம் அலையாது நிற்றல்தான் யோகத்தின் உயர்ந்த நிலை.—ஆ.]* (25)

இனி, இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிலைக்கச் செய்தற்கு முயலும் யோகியானவன்,—

यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ।। २६ ।।

யதோ யதோ நிஸ்சரதி மனஸ்-சஞ்சல-மஸ்த்திரம் ।
ததஸ் ததோ நியம்யைத-தாத்மன்யேவ வசம் நயேத் ।। *26*

26. நிலையில்லாத சஞ்சலமான மனமானது எதெது காரணமாக அலைகின்றதோ, அததினின்றும் இதனை அடக்கி ஆத்மாவினிடத்தேயே வசப்படுத்த வேண்டும்.

மனம் மிகவும் சஞ்சலமானது; ஆகவே, நிலையில்லாதது; (பொய்யறிவைச் சார்ந்து நிற்கின்ற ஆசை முதலிய தனது) இயற்கைக்குற்றத்தினால் ஓசை முதலிய (விஷயங்கள்) காரணமாக அலைகின்றது. அந்தந்தக் காரணமாகிய ஓசை முதலிய (விஷயங்களை, அவற்றினுடை) உண்மையின் ஆராய்ச்சியினாலும், வைராக்கியத்தைப் பாராட்டுதலாலும் போலி என்று (தனக்கு அவன் மெய்ப்பித்துக் கொண்டு,) இந்த மனத்தை ஆத்மாவுக்கு வசப்படும்படி செய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு யோகப் பயிற்சியின் வலிமையினால், மனம் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சாந்தமடைகின்றது. (26)

தியான யோகத்தின் பயன்

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ।। २७ ।।

ப்ரசாந்த-மனஸம் ஹ்யேனம் யோகினம் ஸுகமுத்தமம் ।
உபைதி சாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூத-மகல்மஷம் ।। *27*

27. ரஜோகுணம் ஒழிந்து பாவமற்று, மனம் நன்றாகச் சாந்தப் பட்டு, ப்ரஹ்மமாக ஆகியுள்ள இந்த யோகியைப் பேரின்பம் வந்து அடைகின்றது.

பேரின்பம் - *(யாவற்றினும்) மேலான இன்பம்.* **ரஜோகுணம் ஒழிந்து -** *மயக்கம் முதலிய தொந்தரவான ரஜோகுணம் தேய்ந்து என்றபடி.* **ப்ரஹ்மமாக ஆகியுள்ள -** *ஜீவன் முக்தனான, "ஸகலமும்*

ப்ரஹ்மந்தான்'' என இத்தகைய நிச்சயமுடைய. பாவமற்று - நல்வினை தீவினை முதலியன இல்லாது. (27)

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मषः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

யுஞ்ஜன்-னேவம் ஸதாத்மானம் யோகீ விகதகல்மஷ: ।
ஸுகேன ப்ரஹ்ம-ஸம்ஸ்பர்சமத்யந்தம் ஸுகமச்னுதே ॥ 28

28. இவ்வாறு யோகத்தில் மனத்தை எப்பொழுதும் நிறுத்துகின்றவனுகிய பாவமற்ற யோகியானவன் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தலையுடைய அளவிலா இன்பத்தை எளிதாக வியாபிக்கிறுன்.

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறிய முறைப்படி. யோகியானவன் - யோகத்திற்கு இடையூறு (களான ஆசை முதலியவை)கள் இல்லாத யோகியானவன். எளிதாக - ஆயாஸமில்லாது. ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தலை - [ப்ரஹ்மமாக ஆதலை—ஆ.] அளவிலா – உயர்ந்த, மேலான. வியாபிக்கிறுன் - ப்ரஹ்மானந்த அநுபவ வடிவமாகவே இருக்கிறுன்]. (28)

"(எங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்'' எனக் காண்பது யோகத்தின் பயன்; ஸம்ஸாரம் முழுவதும் அற்றுப் போதற்குக் காரணம். (ஆகவே, யோகத்தினுடைய இத்தகைய பயன்) எதுவோ, அதனை இங்ஙனம் உணர்த்துகிறுர் :

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥ २९ ॥

ஸர்வபூதஸ்த்த-மாத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மனி ।
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன: ॥ 29

29. யோகத்தைக் கூடிய மனத்தினுய் எங்கும் ஒரே பார்வையையுடையவன் ஸகல பூதங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவையும், ஆத்மாவிடத்துள்ள ஸகல பூதங்களையும் காண்கிறுன்.

(அவன்) தன் ஆத்மாவை, ஸகல பூதங்களினிடத்தும் இருப்பதாகக் (காண்கிறான்); ப்ரஹ்மா முதல் புல்வரையிலுமுள்ள ஸகல பூதங்களையும், ஆத்மாவினிடத்து ஒன்றாயிருப்பவனவாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுமுள்ள வெவ்வேறான ஸகலபூதங்களினிடத்தும் வேற்றுமையில்லாத ஒரே பார்வையானது, (அதாவது) ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான்" என்பதைப்பற்றிய அறிவானது எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் எங்கும் ஒரே பார்வையுடையவன் என்க. (29)

"எங்கும் ஆத்மா ஒன்று தான்" என்று காண்பதாகிய இதற்குப் பயன் கூறப்படுகின்றது :

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ३० ॥

யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வஞ்ச மயி பச்யதி ।
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணச்யதி ॥ 30

30. எவன் எல்லாவற்றினிடத்தும் என்னைக் காண்கிறானோ, என்னிடத்து எல்லாவற்றையும் காண்கிறானோ, அவனுக்கு நான் காணப்படாமலிருப்பதில்லை; அவனும் எனக்குக் காணப்படாமலிருப்பதில்லை.

ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான வாஸுதேவனாகிய என்னை ஸகல பூதங்களிடத்தும் எவன் காண்கிறானோ, ப்ரஹ்மா முதலான பூதவர்க்கத்தையும் ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான என்னிடத்துக் காண்கிறானோ, அவனுக்கு (அதாவது) இவ்வாறாக, "(எங்கும்) ஆத்மா ஒன்றுதான்" எனக் காண்பவனுக்கு ஈச்வரனான யான் பிரத்தியக்ஷமாகாமையை அடையமாட்டேன்; அந்த ஞானியும் வாஸுதேவனான எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகாதவனாக இருக்கமாட்டான்; அவனுடைய ஆத்மாவும் என்னுடைய ஆத்மாவும் ஒன்றாதலின். தன்னுடைய ஆத்மாவென்பது தனக்கு விளங்குவதாகவே உள்ளதன்றோ. (30)

இனி, "நானே ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவாய், ஆத்மா ஒன்று எனக் காண்பவன் ; ஆதலால், (ஒன்றெனக் காண்பதின் பொருட்டு முயலவேண்டும்)" என்னும் முந்தின சுலோகப் பொரு

ளாகிய நல்லறிவை மீண்டும் குறிப்பிட்டுக் கூறி, அதன் பயனாகிய முக்தியை அருளிச்செய்கிறார் :

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥

ஸர்வபூத-ஸ்த்திதம் யோ மாம் பஜத்-யேகத்வ-மாஸ்த்தித : ।
ஸர்வதா வர்த்தமானோபி ஸ யோகீ மயி வர்த்ததே ॥ 31

31. எவன், (ஆத்மா) ஒன்றுதான் என்பதை நிச்சயமாகக் கொண்டு, ஸகல பூதங்களிடத்தும் உள்ள என்னைத் தொழுகின்றானோ, அந்த யோகியானவன் எப்படி இருப்பவனாயினும் என்னிடத்தில் இருக்கிறான்.

உள்ளதை உள்ளபடி காணும் யோகியானவன் எவ்விதமாக இருப்பவனாயினும், என்னிடத்திலே, விஷ்ணுவின் நிலையாகிய உயர்ந்த இடத்திலே, இருக்கிறான். (விஷ்ணு=எங்குமுள்ள பொருள், ப்ரஹ்மம்) அவன் எப்பொழுதும் விடுபட்டவன்தான் மோக்ஷவிஷயத்திலே ஒன்றினாலும் தடுக்கப்பட மாட்டான் என்பது பொருள். (31)

இன்னும், வேறு (ஒன்று கூறப்படுகின்றது)

आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन ।
सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥

ஆத்மௌபம்யேன ஸர்வத்ர ஸமம் பச்யதி யோऽர்ஜுன ।
ஸுகம் வா யதி வா து:க்கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥ 32

32. அர்ஜுன ! எவன் தான் உவமையாக (நின்று), எங்கும் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்குகிறானோ, அவன் மேலான யோகியாக எண்ணப்படுகிறான்.

அர்ஜுன! தானே உபமானமாக (நின்று) [தன்னையே திருஷ்டாந்தமாக வைத்து, அல்லது தனக்கு வந்தது போல] ஸகலபூதங்களிடத்தும் எவன் ஸமமாய்ப் பார்க்கிறானோ, அவன் எதனை ஸம

மாகப் பார்க்கிறான் என்பது?—கூறுவோம் : இன்பம் எப்படி தனக்கு வேண்டியதோ, அப்படி ஸகல பிராணிகட்கும் இன்பம் நலமானது. "வா" என்னும் சொல்-உம்மைப்பொருளில் (நிற்பது). மேலும், எந்தத் துன்பமானது எனக்கு எவ்வாறு தீங்கானதோ, வேண்டியதல்லாததோ, (அந்தத்) துன்பமானது ஸகலப்பிராணி கட்கும் அவ்வாறு தீங்கானது, வேண்டியதல்லாதது என இவ் வாறாகத் தன்னை திருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டு, நலமாயும் தீங்காயு முள்ள இன்ப துன்பங்களை ஸமமாக ஸகல பூதங்களிடத்தும் (அவன்) ஒப்ப நோக்குகிறான் ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை: ஹிம்ஸை செய்யாதவன் என்று பொருள். எவன் இவ்வாறு ஹிம்ஸை செய்யாதவனாய் மெய்யறிவிலே நிலைத்துவிட்டானோ, அவன் யோகிகளுக்குள்ளே உயர்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

பயிற்சியும், பற்றின்மையும் யோகத்திற்கு நிச்சயமான வழி.

மெய்யறிவாகிய கீழ்க்கூறிய இந்த யோகத்தைக் கைவரப் பண்ணிக்கொள்வது அருமையென்று கண்டு, அர்ஜுனன் அதனைப் பெறுதற்கு வழியைக் கேட்க விரும்பிக் கூறலாயினன்.

अर्जुन उवाच—

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ।
एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम् ॥ ३३ ॥

அர்ஜுன உவாச—
யோऽயம் யோகஸ்-த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேன மதுஸூதன ।
ஏதஸ்யாஹம் ந பச்யாமி சஞ்சலத்வாத்ஸ்த்திதிம் ஸ்த்திராம் ॥

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்:

33. மதுஸூதன! ஸமமாகப் (பார்த்தலாகிய) யாதொரு இந்த யோகமானது உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, (அந்த) இதற்கு நிலையுள்ள இருப்பை நான் காண்கிறேனில்லை; (மனம்) சஞ்சலமானதாதலின்,

இது பிரஸித்தமானது :

चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥ ३४ ॥

சஞ்சலம் ஹி மன: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்-த்ருடம் |
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மன்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் || *34*

34. *கிருஷ்ணா! மனம் சஞ்சலமானதன்றோ. (எவரையும்) கலங்கச் செய்யும் இயல்பினதன்றோ; வலிமையுடையதன்றோ: திண்மையானதன்றோ. அதனை அடக்குதலைக் காற்றைப்போல மிக்க அஸாத்தியமாக நான் நினைக்கின்றேன்.*

'கிருஷ்ண' என்பது - சுரண்டுதல் என்னும் பொருளையுடைய **कृष्** என்னும் பகுதியின் அடியாகப் பிறந்த சொல். பக்த ஜனங்களுடைய பாவம் முதலிய தீங்குகளைத் தேய்ந்து போகும்படி சுரண்டுதலால், கிருஷ்ணன் என்க. அதன் விளிவேற்றுமை - கிருஷ்ண ! (என்பது). மனம் மிகவும் சஞ்சலமாத்திரமன்று; கலக்கும் தன்மையதுமாம்; தேகத்தையும், இந்திரியங்களையும் கலக்குகின்றது, நிலைகுலைந்து தடுமாறப்பண்ணுகின்றது, பிறவற்றிற்கு வசமாகும்படி செய்கின்றது. அன்றியும், (அது) வலியது, ஒருவனாலும் அடக்க முடியாதது; (அதனைத்) தடுத்து ஒடுக்குதல் அரியாதலின். மற்றும், (அது) திண்மையானது, தந்துநாகம் போல வெட்டமுடியாதது. [தந்துநாகமென்பது - (முதலை முதலியவற்றைப் போல) ஜலத்தில் வாழ்கின்ற வருண பாசமென்னும் ஓர்வகை ஐந்து.—ஆ.] காற்றை அடக்குதல் முடியாதென்று எண்ணுகின்றேன்; அதனினும் [காற்றை அடக்குவதைக் காட்டிலும்] அதிக அஸாத்தியமாக நினைக்கிறேன் என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறலாயினர்:— நீ சொல்லுகிறபடி இது இப்படித்தான்:

श्रीभगवानुवाच—

असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम् ।
अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥ ३५ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மனோ துர்நிக்ரஹம் சலம் |
அப்யாஸேன து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே ||

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார்:

35. உயர்தோள! ஸம்சயமில்லை; மனம், அடக்குவதற்கு அரியது, சஞ்சலமானது; ஆனால், கௌந்தேய! பழக்கத்தினாலும், அடக்கப்படுகின்றது.

உயர்தோள! "மனமென்பது - (ஒருவன்) அடக்க முடியாதது, சஞ்சலமானது" என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் அலைந்து திரிவதாகிய மனப்போக்கானது அப்யாஸத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் அடக்கப்படுகின்றது. அப்யாஸமென்பது சித்தத்தினுடைய (ஏகாக்ரம் என்ற) ஓர் நிலையிலே ஒரே (விதமான அதே) எண்ணத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்தல். வைராக்கியமென்பது - இம்மை மறுமைகளில் வேண்டப்படும் இன்பங்களிலே, அடிக்கடி தீங்குகளைக் காணும் பயிற்சியினால், ஆசையின்மை. இவ்வாறாக அந்த மனம் அடக்கப்படுகின்றது; தடுத்து ஒடுக்கப்படுகின்றது என்பது பொருள். (35)

மற்று, மனம் அடங்காதவன் எவனோ, அந்த

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥ ३६ ॥

அஸம்யதாத்மனா யோகோ துஷ்ப்ராப இதி மே மதி: ।
வச்யாத்மனா து யததா சக்யோऽவாப்து-முபாயத: ॥ ***36***

36. மனம் அடங்காதவனால் யோகமானது அடைய முடியாதது என்பது என் கருத்து. மற்று, மனம் வசப்பட்டு முயல்கிறவனால் (அது) ஸாதனங்களைக் கொண்டு அடையக் கூடியது.

மனம் அடங்காதவனால் - அப்யாஸத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் அடங்காத அந்தஃகரணம் உடையவனால். ஆனால், அப்யாஸத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் மனம் வசமாகப் பெற்று மீண்டும் முயற்சியைச் செய்கிறவன் கீழ்க்கூறிய உபாயத்தினால் யோகத்தை அமையக்கூடியவன் என்க. (36)

யோகத்தினின்று தவறுதலும், அவ்வாறு தவறியவனுடைய
பின் நிலைமையும்.

இனி, "இம்மை மறுமைகளை அடைதற்குக் காரணமான கர்மங்கள் யோகப்பயிற்சியைக் கைப்பற்றுவதனால் துறக்கப் பட்டன; அன்றியும், யோகம் கைகூடுதலின் பயனாகிய மோக்ஷ ஸாதனமான மெய்யறிவும் அடையப்பட்டதாக இல்லை" என்பதனாலும், "யோகியானவன் மரண ஸமயத்திலே, யோக வழியினின்றும் மனம் சலித்துத் தடுமாறுகிறவன் (ஆகலாம்)". அர்ஜுனன் அவனுக்குக் கேடு (வருமென்று) சங்கித்துக் கூறலானான் :

अर्जुन उवाच—

अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः ।
अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति ॥ ३७ ॥

அர்ஜுன உவாச—

அயதி: ச்ரத்தயோபேதோ யோகாச்-சலிதமானஸ: ।
அப்ராப்ய யோக-ஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி ॥ 37

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

37. கிருஷ்ண ! முயற்சியில்லாதவனாய், (ஆனால்) நம்பிக்கை யோடு கூடியவனாய், யோகத்தினின்றும் மனஞ் சலித்தவன் யோகம் கைகூடுதலைப் பெறாது, எக்கதியை அடைகிறான்?

(யோகத்திலே பயன்) உண்டு என்னும் எண்ணமாகிய நம்பிக்கையை யுடையவனாய், (ஆனால்) யோகவழியிலே முயற்சி யில்லாதவனாய், சாகும் தருணத்திலே யோகத்தினின்று நினைவு தவறிய அவன் யோகத்தின் பயனாகிய மெய்யறிவை அடையாது, ஏ! கிருஷ்ண! என்ன கதியை அடைகிறான்? (37)

कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्यति ।
अप्रतिष्ठो महाबाहो विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥ ३८ ॥

கச்சின்னோபய-விப்ப்ரஷ்டஸ்ச் சின்னாப்ப்ர-மிவ நச்யதி ।
அப்ரதிஷ்ட்டோ மஹாபாஹோ விமூடோ ப்ரஹ்மண: பதி ॥ 38

38. உயர்தோளா ! இரண்டினின்றும் தவறி, (தான் தங்குவதற்கு) நிலையற்று, ப்ரஹ்மத்தின் வழியிலே மயங்கி நிற்பவன் சிதறிய மேகம் போல அழிந்து போவதில்லையா?

இரண்டினின்றும்- கர்ம வழியினின்றும், யோகவழியினின்றும். நிலையற்று - ஆச்ரயமில்லாது, தங்குமிடமில்லாது. ப்ரஹ்மத்தின் வழியிலே - ப்ரஹ்மத்தை அடைதற்கான மார்க்கத்தில். (38)

एतन्मे संशयं कृष्ण छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।
त्वदन्यः संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ३९ ॥

ஏதன்மே ஸம்சயம் க்ருஷ்ண சேத்து-மர்ஹஸ்யசேஷத: ।
த்வதன்ய: ஸம்சயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே ॥ 39

39. கிருஷ்ணா! என்னுடைய இச்சம்சயத்தை முற்றும் அறுக்க (நீங்களே) தகுந்தவர் ; இச்சம்சயத்தை அறுப்பவன் உங்களைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லையன்றோ.

அறுத்தற்கு - நீக்குதற்கு, ஏனெனில், உங்களைக்காட்டிலும் வேறொரு ரிஷியாவது தேவனாவது இச்சந்தேகத்தைப் போக்குபவனாக இல்லை. ஆதலால், நீங்களே (அதனை) நீக்கத் தகுந்தவர் என்பது பொருள். (39)

श्रीभगवानुवाच—

पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
न हि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ४० ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ் - தஸ்ய வித்யதே ।
ந ஹி கல்யாணக்ருத் கஸ்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி ॥ 40

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

40. பார்த்த! அவனுக்கு இம்மையில் கேடு இல்லை; மறுமையில் (கேடு) இல்லை. ஏனெனில், அப்பா! நல்லதைச் செய்த எவனும் இழிவான கதியை அடையமாட்டான்.

கேடு என்பது - முந்தின (ஜன்மத்)தைக்காட்டிலும் இழிந்த பிறவியைப் பெறுதல். அது அந்த யோகப்ரஷ்டனுக்கு இல்லை தகப்பன் தன்னை மகன் வடிவமாகச் செய்கிறான் [உண்டாக்குகிறான்] என்று "தாத: [அப்பன்] எனப்படுகிறான். (இவ்வாறாக) தகப்பனே மகனானதால், மகனும் அப்பன் எனப்படுகிறான். சிஷ்யனும் மகனல்லாதவனாயிருந்தாலும் புத்திரன் போன்றுள்ளமையால் அப்பன் எனப்படுகிறான். (40)

ஆனால், இவனுக்கு என்ன ஆகின்றது?

प्राप्य पुण्यकृताँल्लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।
शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகா-னுஷித்வா சாச்வதீ: ஸமா: |
சுசீனும் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ப்ரஷ்டோऽபிஜாயதே || 41

41. யோகத்தினின்றும் தவறியவன் நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்களை அடைந்து, நீடித்த வருஷங்கள் வசித்துப் பின்பு, சுத்தர்தள்ான செல்வர்களின் வீட்டில் மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

(யோகத்தினின்றும் தவறியவன்) யோகவழியிற் புகுந்த ஸந்யாஸி (என) யுக்தியினால்(தெரியவருகின்றது. அவன்) அச்வமேத யாகம் முதலிய நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்கட்குப் போய், அங்கே நீடித்த வருஷங்கள் வாழ்தலை அநுபவித்து, அங்குள்ள போகம் கழிந்து போனவுடன், (எதையும் சாஸ்திரம்) சொன்னபடி செய்கின்ற செல்வர்களின் வீட்டிலே மீண்டும் பிறந்திடுகிறான் என்க.

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ४२ ॥

அதவா யோகிநா-மேவ குலே பவதி தீமதாம் ।
ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜன்ம யதீத்ருசம்॥ 42

42. அல்லது (அவன்) ஞானிகளான யோகிகளாகவேயுள்ளவருடைய வம்சத்தில் பிறக்கிறான். இப்படிப்பட்ட பிறப்பு எதுவோ, அது, கிடைப்பதற்கு உலகத்திலே மிக்க அரிதன்றோ.

அல்லது, செல்வர்களுடைய வம்சத்திலும் வேறானதாகிய ஞானிகளான யோகிகளாகவேயுள்ள தரித்திரர்களுடைய வம்சத்தில் (அவன்) பிறக்கிறான். தரித்திரர்களான யோகிகளின் குலத்திலே பிறத்தலென்பது, முந்தினதை உத்தேசித்து, பெறுதற்கு மிக்க அரிதாம்.

மற்றும், ஏனெனில், (இக்காரணத்தாலும் அவ்வாறு பிறத்தல் மேலானது):

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।
यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥ ४३ ॥

தத்ர தம் புத்தி-ஸம்யோகம் லபதே பௌர்வ-தேஹிகம்
யததே ச ததோ பூய: ஸம்ஸித்தௌ குருநந்தன ॥ 43

43. (அவன்) முந்தின சரீரத்திலுண்டான அந்த ஞானக் கூட்டரவை அங்கே பெறுகிறான்; மேலும் குருநந்தன ! மோக்ஷ விஷயத்திலே அதனினும் அதிகமாக முயலுகிறான்.

அங்கே - யோகிகளுடைய வம்சத்திலே. அதனினும் அதிகமாக- [முந்தின ஜன்மத்தில் முன் செய்த பயிற்சியினும் அதிகமாக முயன்ற ஊக்கத்தைக் காட்டிலும் மிக்க அதிகமான ஊக்கத்தோடு]. மோக்ஷ விஷயத்திலே = மோக்ஷத்திற்காக. (43)

முந்தின சரீரத்திலுண்டான ஞானத்தோடு கூடுதல் எப்படி என்பது?— அதனைக் கூறுவோம்:

पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः ।
जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ ४४ ॥

பூர்வாப்ப்யாஸேன தேனைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவசோऽபி ஸ: ।
ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய சப்தப்ரஹ்மாதிவர்ததே ॥ 44

44. ஏனெனில், அவன் (யோகத்தை நாடுவதிலே) விருப்ப மில்லாதவனாயினும், முந்தின அதே பயிற்சியினால் இழுக்கப் படுகிறான்; யோகத்தை அறிய விரும்புகிறவனுங்கூட சப்தப்ரஹ் மத்தைக் கடந்து நிற்கிறான்.

முந்தின பிறவியில் செய்யப்பட்ட அப்யாஸம் எதுவோ, அது முந்தின அப்யாஸம். அந்த யோகப்ரஷ்டன் (யோகத்தை நாடு வதிலே) விருப்பமில்லாதவனாயினும், வலியதான அ(ந்த அப்யாஸ)த்தினாலேயே யோகத்திலே இழுக்கப்படுகிறான். யோகப் பயிற்சியினால் உண்டாகிய வாஸனையைப் பார்க்கிலும் வலியதான அதருமம் முதலாகிய கர்மத்தைச் செய்யாவிட்டால், அப்பொழுது (அவன்) யோகப் பயிற்சியினாலுண்டான வாஸனையினால் இழுக்கப் படுகிறான். அதருமத்தை வலியதாகச் செய்திருந்தால், யோகத் தினாலாகும் வாஸனையும் அதனால் கீழ்ப்படுத்தவேபடுகின்றது. ஆனால், அது தேய்ந்து போனவுடன், யோகத்தினாலுண்டான வாஸனையானது தானே (தனது) காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குகின்றது : அதாவது (அது) நெடுங்காலமாக நிற்ப தாயினும், அதற்கு அழிவு இல்லை [பலகோடி ஜன்மங்கள் சென்றாலும் வாஸனையானது தனக்கு உரிய காலத்திலே தன் பயனைக் கொடுத்தே தீரும்]. யுக்தியினால் (தெரிகிறபடி) யோக ப்ரஷ்டன் ஸந்யாஸி என்க. யோகம் இன்னதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பியவனுங்கூட, (அதாவது) யோகவழியிற் புகுந்த அந்த (ஸந்யாஸி)யுங் கூட சப்தப்ரஹ்மத்தை = வேதத்திற்கூறிய கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலின் பயனைக் கடந்து விடுகிறான் = தள்ளிவிடுகிறான். எவன் யோகத்தை அறிந்து, அதிலே உறுதி யாக நின்று, அப்யாஸஞ் செய்வானோ, (அவன் கர்மத்தையும், அதன் பயனையும் கடந்து நிற்கிறான் எனக்) கூறவும் வேண்டுமோ?

யோகிகளுள் உயர்ந்தோன்.

மற்றும், எக்காரணத்தால் யோகியாயிருத்தல் மேலானது என்பது?

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः ।
अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ ४५ ॥

ப்ரயத்னாத்-யதமானஸ்து யோகீ ஸம்சுத்த-கில்பிஷ: ।
அனேக-ஜன்ம-ஸம்ஸித்தஸ்-ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥ 45

45. ஊக்கத்தோடு முயலும் யோகியோ பாவங்களினின்றும் பரிசுத்தமாகி, பல ஜன்மங்களாகவே பரிபக்குவத்தை அடைந்தவனாய் அதனால் உயர்ந்த கதியைப் பெறுகிறான்,

ஊக்கத்தோடு முயலும் - மிக்க அதிகமாக முயலுகின்ற என்றபடி, இனி ஞானியாகிய யோகியானவன் (யோக) வாஸனைகளின் கூட்டத்தை அனேக ஜன்மங்களிலே சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து, (அவ்வாறு) அநேக ஜன்மங்களிலே ஸம்பாதித்துச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அதனால் பரிபக்குவத்தை அடைந்து, அ(ந்த யோகவாஸனைகளின் கூட்டத்)தினால் மெய்யறிவைப் பெற்றவனாய் மேலான நிலையை அடைகிறான். (45)

இவ்வாறிருத்தலால்,

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ४६ ॥

தபஸ்விப்ப்யோऽதிகோ யோகீ ஜ்ஞானிப்ப்யோऽபி மதோऽதிக: ।
கர்மிப்ப்யஸ்-சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத் யோகீ பவார்ஜுன ॥ 46

46. தவமுடையவரைக் காட்டிலும் யோகி மேலானவன்; ஞானமுடையவரைக் காட்டிலுங்கூட மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான்; இன்னும் யோகியானவன் கர்மமுடையவரைக் காட்டிலும் மேலானவன். ஆதலால், அர்ஜுன! நீ யோகியாகக் கடவாய்.

ஞானம் - இங்கே, நூற்பொருளின் அறிவு. கர்மம் - அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மம்.

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥ ४७ ॥

யோகினாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேனாந்தராத்மனா ।
ச்ரத்தாவான் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: ॥ 47

47. ஸகலயோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடையவனாய் என்னிடம் சென்ற அந்தஹ்கரணத்தோடு என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவன், (தியானத்தைக்) கூடினவரனைவரினும் மேலானவன் என்பது என் கருத்து.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே தியானயோகம் என்னும் ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸகலயோகிகளுள்ளும் - ருத்ரன், ஆதித்யன் முதலானோர்களைத் தியானிப்பதிலே கருத்துக்கெக்ண்ட (ஸகலவிதமான, யோகிகளுள்ளும்). என்னிடம் சென்ற வாஸுதேவனான என்னிடத்து ஒருதலைப்பட்ட. (47)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

குறிப்பு :— இதனுள் [கீதையில்] ஆங்காங்கு நிரம்ப வழங்கப் பட்டுள்ள யோகம், யோகி, ஸந்யாஸம் என்னுஞ் சொற்களுக்கு ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப பொருள் அமையுமாதலின், அவற்றின் ஆராய்ச்சி சிறிது வருமாறு:— யோகம்=வழி, உபாயம், ஸாதனம்-மார்க்கம். யோகி=யோகத்தையுடையவன். கர்மயோகம்=கர்மமாகிய வழி. தியானயோகம்=தியானமாகிய வழி. ஞானயோகம்=ஞானமாகிய வழி. அவை - முறையே கர்மநிஷ்டை, தியானநிஷ்டை, ஞான நிஷ்டை எனவுங் கூறப்படும். நிஷ்டை=உறுதியாக நிற்றல், கர்மநிஷ்டை=கர்மத்திலே உறுதியாக நிற்றல், இவ்வாறே, மற்றையவற்றையும் கண்டுகொள்க. யோகம் என்பதற்கு - கர்ம யோகம் முதலானவற்றுள் ஏதாவதொன்றைப் பிரகிருதத்திற்கு ஏற்பக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறே, யோகி என்பதற்கும்.

கர்மயோகமென்பது - ஈச்வரார்ப்பணபுத்தியோடு நிஷ்காமமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தல். தியான யோகமென்பது-ஸாதன சதுஷ்டயத்தைக் கூடி, யமம், நியமம், ஆஸனம் முதலியவற்றால் சித்தத்தின் விருத்திகளை [போக்குக்களை] ஒடுக்கி அடக்குதல்; இதற்கு யோக மார்க்கம் என்று பெயர். விசாரமென்பது - ஸாதன சதுஷ்டயத்தைக்கூடி, சிரவணம் முதலியவற்றால், உண்மையை விசாரித்தல் [ஆராய்தல்]; இதற்கு ஸாங்க்ய மார்க்கம் என்று பெயர்; ஸாங்க்யம் - மெய்ப்பொருளின் ஆராய்ச்சி. ஞானயோக

மென்பது - உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய உணர்ச்சியின் இடையறாத த[ா]ரையை (நிலைக்க)ச் செய்வதிலே விடாமுயற்சி (18-55 - பாஷ்யம்).

ஸந்யாஸம் - விவிதிஷா ஸந்யாஸம், வித்வத் ஸந்யாஸம் என இருவகைத்து. விவிதிஷா - (பொருளை) அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பம். அவற்றுள், முந்தினது - ஸாங்க்ய மார்க்கத்திற்காயினும், யோக மார்க்கத்திற்காயினும் ஸாதனமாய் அஜ்ஞானி-தனக்கு மெய்யறிவு கைகூடும் பொருட்டுச் செய்து கொள்ள வேண்டிய துறவு. பிந்தினது - ஜீவன் முக்தி ஸுகத்திற்காக, ஞானிக்கு அமையும் துறவு.

இனி, கர்மயோகத்தால் சித்தம் பரிசுத்தமானவளவிலே தீவிர மான வைராக்கியம் பிறக்கின்றது; அதனால், பொருளை அறிய வேண்டுமென்னும் கருத்து உறுதியாக நிலைபெறுகின்றது; பெறவே, மனக்கவலையை மாற்றி, ஸாங்க்யமார்க்கத்திற்காவது யோகமார்க்கத்திற்காவது வேண்டிய அவகாசத்தைத் தந்து உதவி புரிகின்ற ஸந்யாஸமானது அவச்யமாகின்றது. (இதுதான் அஜ்ஞானி துறவைக்கூடுதற்கு உரியகாலம்.) ஆகவே, அப்பொழுது ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடும் ஸந்யாஸியானவன்-உத்தமாதிகாரியாயின், ஸாங்க்ய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; மத்யமாதிகாரியாயின், யோகமார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; இரண்டிற்கும் உரியவனாயின், இரண்டினையும் [ஸாங்க்ய மார்க்கத்தையும் யோகமார்க்கத்தையும்] பின்பற்றுகிறான்; ஏனெனில் அவை தனித்தனியாகவாயினும், ஒருங்கு சேர்ந்தாயினும் ஞான யோகத்திற்கு ஸாதனம் என்பது-உபநிஷத்துக்களின் கொள்கை.

இவ்வாறாக, மந்தாதிகாரியானவன் - கர்மயோகத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்பதையும், கர்மயோகமானது - ஸாங்க்ய மார்க்கத்திற்கும் யோக மார்க்கத்திற்கும் பஹிரங்க ஸாதனம் என்பதையும், ஸந்யாஸமானது-அவற்றிற்கு அந்தரங்க ஸாதனம் என்பதையும், வித்வத்ஸந்யாஸமானது - ஞானத்தின் வலிமையினால் தானே அமைவது என்பதையும், 5-ஆம் அத்தியாயத்திலே அர்ஜுனன் கேட்ட ஸந்யாஸமானது - அஞ்ஞானியைப்பற்றிய விவிதிஷாஸந்யாஸம் என்பதையும 6-ஆம் அத்தியாயத்திற்கூறியுள்ள "யோக ப்ரஷ்டன்" என்பதற்கு - ஸாங்க்ய மார்க்கத்தினின்றாயினும், யோக மார்க்கத்தினின்றாயினும் நழுவினவன் [இருந்த கர்ம யோகத்தைக் கைவிட்டும், அடைய வேண்டிய ஞானயோகப் பயனை அடையாமலும் இரண்டுங்கெட்டவனாக இடையே நிற்பவன்]" என்று பொருள் என்பதையும், மற்றுமிவை போன்ற விசேஷங்களையும் ஆராய்ந்துணர்க.

॥ सप्तमोऽध्यायः ॥

ஏழாம் அத்தியாயம்

விஜ்ஞானயோகம்

தியானத்தால் பகவானைக் காணுதல்

" ஸகலயோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடையவனாய் என்னிடம் சென்ற அந்தஃகரணத்தோடு என்னைத் தொழு கின்றானோ, அவன், (தியானத்தைக்) கூடினவரனைவரினும் மேலானவன் என்பது என் கருத்து" (6-47) என, (பகவானுடைய உண்மை எவ்வாறானது? ஒருவன் தனது அகக்கரணம் அவரிடம் சென்றவனாக எவ்வாறு ஆகலாம்? என்னும்) வினாக்களுக்கு இடம் வைத்து, " என்னுடைய உண்மை இவ்வாறானது, இவ்வாறு (ஒருவன் தன்னுடைய) அகக்கரணம் என்னிடம் சென்றவனாக ஆகலாம்" என்ற இந்த (விடையைத்) தானே கூற விரும்பிய வராய்ப் பகவான் அருளிச் செய்யலானார் :

श्रीभगवानुवाच—

मय्यासक्तमनाः पार्थ योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।
असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

மய்யாஸக்தமனா: பார்த்த யோகம் யுஞ்ஜன் மதாச்ரய: ।
அஸம்சயம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்ருணு ॥ *1*

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

1- *பார்த்த! என்னிடத்து மனம் பற்றியவனாய், என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் யோகத்தைக் கூடுகிற (நீ),*

ஸம்சயமில்லாது என்னை முழுதும் எவ்வாறு அறிவாயோ, அதனைக் கேள்.

என்னிடத்து - (இனிக்) கூறப்படும் விசேஷங்களையுடைய பரமேச்வரனிடத்து, யோகத்தைக்கூடுகிற - மனம் ஒருநிலைப்படுதலைச் செய்கின்ற, என்னையே - பரமேச்வரனையே. எவனொருவன் ஒரு புருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிறவனோ, அவன் அதற்கு ஸாதனமாகிய அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மத்தையாயினும், தவத்தையாயினும், (எதாவது) ஒன்றை அடைக்கலமாக அடைகிறான் இந்த யோகியோ, என்னையே அடைக்கலமாக அடைகிறான் மற்றைய வேறு ஸாதனங்களை விட்டு, என்னிடத்தேயே மனம் பற்றியவனாகின்றான். எவன் (என்னிடம் இப்படி மனம் பற்றியவனோ, அவன், அதாவது, அப்படிப்பட்ட) நீ இவ்வாறிருப்பவனாய் முழுப் பெருமையும் முழு ஸாமர்த்தியமும் முழுச் சக்தியும் (உலகத்தை) ஆளுவதிலே முழுத்திறமையும் (ஆகிய இவை) முதலான குணங்களோடு கூடிய என்னை "பகவான் இப்படித் தான் (இருக்கிறார்)" என எவ்விதமாக சம்சயமில்லாது அறிவாயோ, அதனை யான் கூறுகிறேன். கேள். [[1]ஸாமர்த்தியம் - சரீரவலிமை. சக்தி - மனத்திண்மை.] (1)

என்னைப் பற்றிய அந்த (ஞானத்தை யான் உனக்குத் தெரியும்படி சொல்லுகிறேன் ; கேள்)

ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।
यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥

ஜ்ஞானம் தே ஹம் ஸவிஞ்ஞானம் இதம் வக்ஷ்யாம்–யசேஷத: ।
யஞ்ஞாத்வா நேஹ பூயோऽந்ய–ஜ்ஞாதவ்ய–மவசிஷ்யதே ॥ 2

2. எதனை அறிந்த பின்பு, இங்கே மீண்டும் அறிய வேண்டியது வேறு (ஒன்றும்) மிச்சமாயிராதோ, (அதனை அதாவது) விஜ்ஞானத்தோடு கூடிய இந்த அறிவை யான் உனக்கு முழுதும் உரைப்பேன்.

விஜ்ஞானத்தோடு - தன் அநுபவத்தோடு. கேட்பவனை எதிர் முகமாக்கும் பொருட்டு [கேட்பதிலே அவனுக்கு மனங்கவிதற்காக] (பகவான் தான்) உபதேசிக்க விரும்பிய அந்த

ஞானத்தை "எந்த ஞானத்தை அறிந்த பின்பு, இங்கே மீண்டும் அறிய வேண்டிய புருஷார்த்த ஸாதனம் வேறு (ஒன்றும்) மிச்சமாய் இல்லையோ" (எனப்) புகழ்கின்றார். எனது உண்மையை அறிபவன் எவனோ, அவன் ஸகலமும் அறிபவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். ஆகவே, ஞானமாது சிறந்த பயனையுடைமையால் கிடைப்பதற்கு மிக்க அரிதாம் என்க. (2)

எப்படி என்பது?—கூறுவோம் :

मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।
यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித் யததி ஸித்தயே ।
யததாமபி ஸித்தாநாம் கஸ்சின்-மாம்-வேத்தி தத்வத: ॥ 3

3. மனிதர்களுடைய (எத்தனையோ) ஆயிரங்களில் ஒருவன் ஸித்தியின் பொருட்டு முயலுகிறான் ; முயன்று ஸித்தர்களானவர்களுள்ளும், (எவனோ) ஒருவன் என்னை உண்மையாய் அறிகிறான்.

பல ஆயிரம் மனிதர்களுள் ஒருவன் ஸித்திக்காக [ஞானமுண்டாவதற்காக] முயற்சி செய்கிறான். எவர்கள் முக்திக்காக முயலுகின்றார்களோ, அவர்கள் ஸித்தர்கள் தான் [ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் தான்]. (அடையப் போகிறவர்களை அடைந்தவர்கள் என்பது உபசார வழக்கு.) முயன்று ஸித்தர்களான அவர்களுள்ளும் (எவனோ) ஒருவன் தான் என்னை உள்ளபடி அறிகின்றான். (3)

பகவானுடைய பிரகிருதியினின்றும் பிரபஞ்சம் பரிணமித்தல்,

[பரிணமித்தல் - பால் தயிராவது போல விகாரப்படுதல்.]

(பகவான் தன்னுடைய உபதேசத்திலே) ருசியை உண்டாக்குவதனால், கேட்பவனை ஸந்நத்தமாகச் செய்து கொண்டு கூறுகிறார் :

भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।
अहंकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ ४ ॥

பூமி-ராபோஸநலோ-வாயு: கம் மனோ புத்தி-ரேவ ச ।
அஹங்கார இதீயம் மே பின்னா ப்ரக்ருதி-ரஷ்டதா ॥ 4

4. என்னுடைய இந்தப் பிரகிருதியே தான் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம என எட்டு வகையாகப் பிரிந்துள்ளது.

'நிலம்' என்பதற்கு - நிலத்தின் தன்மாத்திரத்தை உரைக்க. (இங்கே அதனால் குறிப்பிடப்பட்டது) - "பிரகிருதி...எட்டு வகையாகப் பிரிந்துள்ளது" என்னும் திருவாக்கினால், ஸ்தூலமான (பிருதிவி) அன்று. அவ்வண்ணமே, நீர் முதலியவற்றிற்கும் (அதாவது) நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், என்றவற்றிற்கும் - தந்மாத்திரங்களையே உரைக்க. (தந்மாத்திரமென்பது - மஹா பூதங்களுடைய மிக்க நுண்ணிய நிலை.) 'மனம்' என்பதற்கு - மனத்தின் காரணமாகிய அஹங்காரத்தைக் கொள்க. 'புத்தி' என்பது – அஹங்காரத்தின் காரணமாகிய மஹத்தத்துவம்· 'அஹங்காரம்' என்பது - அவித்யையோடு கூடிய [அவித்யை வடிவமான] அவ்யக்தம். விஷத்தோடு கூடிய் சோற்றை விஷம் என்று சொல்வதுபோல, அஹங்காரத்தின் வாஸனையோடு கூடியதாய் முதற்காரணமாய் நிற்கும் அவ்யக்தமானது - அஹங்காரம் எனப்படுகின்றது; (ஸகலமும்) தொழிற்படுதற்கு அஹங்காரம் காரணமாதலின், அஹங்காரமேயன்றோ ஸகலமும் தொழிற்படுதற்குக் காரணமாக உலகத்திற் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கீழ்க் கூறப்பட்டதான என்னுடைய இந்தப் பிரகிருதியானது ஈச்வரனுக்குச் சொந்தமான மாயையாகவும் சக்தியாகவுமுள்ளது; எட்டுவிதமான வேறுபாட்டை அடைந்திருப்பது. (4)

अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।
जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥ ५ ॥

அபரேய-மிதஸ்த்-வன்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் ।
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥ 5

5. இது தாழ்ந்த (பிரகிருதி); உயர்தோள ! மற்று, எதனால் இந்த ஜகத்தானது தாங்கப்படுகின்றதோ, (அதனை,) இதினினும் வேறாகவும் உயர்ந்த பிரகிருதியாகவும் உயிர்வடிவமாகவும் தெரிந்துகொள்.

இது [நிலம் முதலிய அசேதனப்பிரகிருதியானது] உயர்ந்த தன்று; தாழ்ந்தது; அசுத்தமானது; தீங்குகளைச் செய்வது; (தானே) ஸம்ஸாரக்கட்டு வடிவமாயுள்ளது. மற்று, எந்தப் பிரகிருதியானது உள்ளே புகுந்து இந்த ஜகத்தைத் தாங்குகின்றதோ, (அந்தப்) பிரகிருதி கீழ்க்கூறிய இதனினும் வேறானது பரிசுத்தமானது: என்னுடைய ஆத்மாவாகவே உள்ளது: உயர்ந்தது: க்ஷேத்ரஜ்ஞனாய் இருப்பது: உயிர் தங்கி நிற்றற்குக் காரணமானது என்று அறிந்து கொள்ளக்கடவாய் உயர்தோள்! (13-1, 2ஐப் பார்க்க.) (5)

एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।
अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

ஏதத்-யோனீனி பூதானி ஸர்வாணீத்-யுபதாரய ।
அஹம் க்ருத்ஸ்னஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்-ததா ॥ 6

6. பூதங்களனைத்தும் இவற்றைப் பிறப்பிடமாக உடையவை என அறிந்து கொள். யான் ஸகல ஜகத்தினுடைய உத்பத்தியாகவும், அழிவாகவும் (இருக்கின்றேன்).

உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் இவ்விரண்டுப் பிரகிருதிகளும் பூதங்களுக்குப் பிறப்பிடம். எனது பிரகிருதியானது பூதங்களனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாதலால், யான் ஸகல ஜகத்தினுடைய உத்பத்தியாகவும் அழிவாகவும் (இருக்கிறேன்): நான் (இந்த) இரண்டுப் பிரகிருதிகளின் வழியாக முற்றும் உணர்ந்த ஈச்வரன், ஜகத்திற்குக் காரணமானவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (6)

ஆதலால்,

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनंजय ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

மத்த:பரதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய ।
மயி ஸர்வ-மிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ ॥ 7

7. தனஞ்சய! என்னைக்காட்டிலும் மேலானது வேறு ஒன்றும் இல்லை. நூலிலே ரத்நவரிசைகள் போல, என்னிடத்திலே இதெல்லாம் கோக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பரமேச்வரனை என்னைக் காட்டிலும் வேறு காரணம் ஒன்று மில்லை; நானே தான் ஜகத்திற்குக் காரணம் என்றபடி. இவ் வாறிருத்தலால், என்னிடத்து ஸகல பூதங்களும் இந்த ஸகல ஜகத்தும், நீண்ட நூல்களிலே ஆடைகள் போலவும், நூலிலே ரத்னவரிசைகள் போலவும் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன: பிணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன, தொடரப்பெற்றிருக்கின்றன, தொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பது பொருள். (7)

எங்கும் வியாபகமான ஈச்வரத்தன்மை.

எங்ஙெதந்தத்தன்மையையுடைய உங்களிடத்து, இதெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது?—கூறுவோம் :

रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभास्मि शशिसूर्ययोः ।
प्रणवः सर्ववेदेषु शब्दः खे पौरुषं नृषु ॥ ८ ॥

ரஸோஹ-மப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபாஸ்மி சசிஸூர்யயோ: ।
ப்ரணவ: ஸர்வ-வேதேஷு சப்த: கே பௌருஷம் ந்ருஷு ॥ 8

8. கௌந்தேய! யான் நீரினுள் சுவையாகவும், சந்திரஸூர் யர்களுள் வெளிச்சமாகவும், எல்லா வேதங்களுள் ஓங்காரமாக வும், ஆகாசத்தினுள் ஓசையாகவும், மனிதர்களுள் மானிடத் தன்மையாகவும் இருக்கிறேன்.

நீரினுள் எது ஸாரமோ அது சுவை. அந்தச் சுவையா வுள்ள என்னிடத்து, நீரானது கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது பொருள். இவ்வண்ணமே எங்கும் (உரைத்துக்கொள்க நான் நீரினுள் சுவையாக (இருப்பது)போல, சந்திரஸூர்யர்களுள் ஒளியாக இருக்கின்றேன். எல்லா வேதங்களுள்ளும் ஓங்காரமாக (இருக்கின்றேன்): அந்த ஓங்காரமாகவுள்ள என்னிடத்து ஸகல வேதங்களும் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வண்ணமே, ஆகாசத்தினுள் ஸாரமாகிய ஒலியாக (இருக்கிறேன்): அந்த (வடிவமாயுள்ள) என்னிடத்து ஆகாசம் கோக்கப்பட்டிருக் கின்றது. அவ்வாறே, (ஒருவனுக்குத் தான்)மனிதன் என்னும்

எண்ணம் எதனால் (உண்டாகின்றதோ, அந்த) மானிடத்தன்மை யாக மனிதர்களுள் (இருக்கின்றேன்) : அந்த (மானிடத்தன்மை யின் பொதுமையாகவுள்ள) என்னிடத்து மனிதர்கள் கோக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். (8)

पुण्यो गन्धः पृथिव्यां च तेजश्चास्मि विभावसौ ।
जीवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥

புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாஞ்ச தேஜஸ்சாஸ்மி விபாவஸௌ |
ஜீவனம் ஸர்வபூதேஷு தபஸ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு || 9

9. நிலத்தினுள் நன்மணமாகவும், தீயினுள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன்; எல்லாப் பூதங்களுள் ஜீவனமாகவும், தவமுடைய வருள் தவமாகவும் இருக்கின்றேன்.

நான் நிலத்தினுள் நல்ல மணமாக இருக்கின்றேன் : அந்த மணமாகவுள்ள என்னிடத்து நிலமானது கோக்கப்பட்டிருக் கின்றது. இயல்பாகவே நாற்றத்திற்கு நல்ல தன்மைதான். நீர் முதலியவற்றுள் சுவை முதலானவற்றின் நல்ல தன்மையை உணர்த்துதற்காக நிலத்தினுள் (அந்த நல்ல தன்மை) எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால், நாற்றம் முதலியவற்றின் தீய தன்மை யானது பிராணிகளுடைய அவித்யை, பாவம் முதலானவற்றிற்கு ஏற்ப (அந்த நாற்றம் முதலியன தம் தம் கார்யமான நிலம் முதலிய பூதங்களுள்) சில பல பூதங்களோடு சேர்(ந்துவிகாரப்படு) வதனால் ஆகின்றது. அக்னியுள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன். அவ்வாறே, எதனால் பிராணிகளெல்லாம் உயிர் வாழ்கின்றனவோ அந்த (அமிருதமென்னும்) அன்னரஸமாக இருக்கின்றேன். தவ முடைவர்களுள் தவமாகவும் இருக்கின்றேன் : அந்த தவமாக வுள்ள என்னிடத்து தவமுடையவர்கள் கோக்கப்பட்டிருக் கிறார்கள். (9)

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।
बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥

பீஜம் மாம் ஸர்வபூதானாம் வித்தி பார்த்த ஸநாதனம் |
புத்திர்ப் புத்திமதா-மஸ்மி தேஜஸ்-தேஜஸ்வினா-மஹம் || 10

10. *பார்த்த! என்னை ஸகலபூதங்கட்கும் சாச்வதமான வித்தாக அறி. நான் அறிவுள்ளவருள் அறிவாகவும், வீரமுடைய வருள் வீரமாகவும் இருக்கிறேன்.*

வித்து என்பது - முளைத்தற்குக் காரணமாயிருப்பது. அறிவு என்பது - அந்தஃகரணத்தின் பகுத்தறியும் சக்தி. அறிவுடைய வருள்-பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவருள். வீரம் என்பது-வீரத்தன்மை [பிறரால் தான் வெல்லலாகாது, தான் பிறரை வெல்லுந் திறமை—ஆ.] (10)

बलं बलवतां चाहं कामरागविवर्जितम् ।
धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ॥ ११ ॥

பலம் பலவதாம் சாஹம் காமராக-விவர்ஜிதம் ।
தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோऽஸ்மி பரதர்ஷப ॥ 11

11. *பரதரிற் சிறந்தோனே! மற்றும், யான் ஸாமர்த்திய வான்களுள் அவாவும் பற்றும் ஒழிந்த ஸாமர்த்தியமாகவும், பிராணிகளுள் தருமத்திற்கு விரோதமில்லாத ஆசையாகவும் இருக்கின்றேன்.*

அவா என்பது - (இந்திரியங்களோடு) கூட்டுரவுப்படாத [அடையாத] பொருள்களின் மேல் ஆசை; பற்று என்பது - அடைந்த பொருள்களிலே உருசி. நான், அவையிரண்டும் இல்லாததாய், உடம்பு முதலியவற்றை மாத்திரம் தாங்குதற்கு வேண்டிய ஸாமர்த்தியமாக இருக்கின்றேன்; ஆனால், ஸம்ஸாரிகளுடைய அவாவிற்கும் பற்றுக்கும் காரணமான (திறமை) எதுவோ, (அது) அன்று. மேலும், பிராணிகளிடத்து, நூற்கொள்கையொடு மாறுபடாத ஆசை எதுவோ அதுவாக, உதாரணமாக, உடம்பைக்காத்தல் முதலியவற்றிற்கு மாத்திரம் வேண்டியதாய், (உணவைப்) புசித்தலையும், (ஜலம்) குடித்தலையும், மற்றுமிவை போன்றவற்றையும் பற்றிய ஆசையாக இருக்கின்றேன். (11)

மேலும்,

ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।
मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥

யே சைவ ஸாத்விகா-பாவா ராஜஸாஸ்-தாமஸாஸ்ச யே ।
மத்த ஏவேதி தான் வித்தி ந த்வஹம் தேஷு தே மயி ॥ 12

12. *ஸாத்விகமான பொருள்கள் எவையோ, ராஜஸமும் தாமஸமுமான (பொருள்கள்) எவையோ, அவை என்னிடமிருந்தே (தோன்றியவை) என்று அறிந்துகொள். ஆனால், நான் அவற்றினிடத்து (இல்லை); அவை என்னிடத்து (உள்ளன).*

ஸாத்விகம் - ஸத்துவகுணத்தாலானது. ராஜஸம் - ரஜோ குணத்தாலானது. தாமஸம் - தமோகுணத்தாலானது. பிராணிகளுடைய தமது கர்மவசப்படி ஸாத்விகமாகவும், ராஜஸமாகவும், தாமஸமாகவுமுள்ள எந்தெந்தப் பொருள்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவற்றையெல்லாம் என்னிடமிருந்தே உண்டானவையாக இவ்வாறு தெரிந்துகொள். இப்படி அவை என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றனவாயினும், ஸம்ஸாரிகள் (இருப்பது) போல நான் அவற்றைச்சார்ந்து, அவற்றிற்கு வசமாக இருக்கிறேனில்லை. மற்று, அவை எனக்கு வசமாக என்னைச் சார்ந்துள்ளன. (12)

மாயையும், அதனை வெல்லும் வழியும்,

பரமேச்வரனை (யான்) இயல்பாகவே சுத்தனும் புத்தனும் முக்தனுமாய், ஸகலபூதங்களுடைய ஆத்மாவாய், நிர்க்குணனாய், ஸம்ஸாரத்தீங்கினுடைய விதையை வருத்தற்குக் காரணமாய் இவ்வாறு இருந்தாலும், என்னை ஜகத்தானது அறிகின்றதில்லை எனப் பகவான் இரக்கத்தைக் காட்டுகிறார்.—ஜகத்திற்கு அந்த அறியாமை எதனாலானது?—கூறுவோம் :

त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः सर्वमिदं जगत् ।
मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्ययम् ॥ १३ ॥

த்ரிபிர்-குணமயைர்-ப்பாவை-ரேபி: ஸர்வமிதஞ் ஜகத் ।
மோஹிதம் நாபிஜானாதி மாமேப்ப்ய: பர-மவ்யயம் ॥ 13

13. *இந்த ஜகத்தெல்லாம் முக்குணவிகாரங்களான பொருள்கள்ால் மயக்கப்பட்டு, என்னை இவற்றினுன்றும் வேறானவனாகவும், மாறுபாடில்லாதவனாகவும் அறிகின்றதில்லை.*

இந்தப் பிராணிவர்க்கமானது விருப்பு வெறுப்பு மயக்கம் முதலான (இவ்)விதமாயுள்ள கீழ்க்கூறிய இப்பொருள்களால் அவிவேகமுடைமையை அடைவிக்கப்பெற்று, என்னைக்கீழ்க் கூறிய இக்குணங்கட்கு அப்பால் உள்ளவனாகவும், வேறானவனாகவும், திரிபில்லாதவனாகவும் அறிகின்றதில்லை. (அவிவேகம் - ஆராய்ச்சியின்மை) திரிபில்லாதவன்-(உலகத்திலுள்ள) பொருள்கட்கு உரிய பிறப்பு முதலான எத்தகைய விகாரமும் இல்லாதவன் என்றபடி. (13)

மற்று, முக்குணவடிவமான இதனை=விஷ்ணுவினுடைய, தைவமாயையை (ஒருவன்) கடந்து நிற்பது எப்படி என்பது?— கூறுவோம்:

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ १४ ॥

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா-மேதாம் தரந்தி தே ॥ 14

14. (முக்)குணங்களாலாகியதான என்னுடைய இந்தத் தைவமாயையானது கடக்க அரிதுதான். எவர்கள் என்னையே அடைகிறார்களோ, அவர்கள் இம்மாயையைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்.

எங்குமுள்ள ஈச்வரனாகிய எனக்குச் சொந்தமானதும், (முக்)-குணவிகாரமானதும், கீழே கூறப்பட்டதுமான என்னுடைய இம்மாயையானது கடக்க முடியாதது. ஆதலால், அது இவ்வாறுள்ளவளவிலே, எவர்கள் ஸகல கர்மங்களையுந் துறந்து, மாயையையுடையவனைத் தமது [அவர்களது] ஆத்மாவாகவுள்ள என்னையே எவ்வகையினாலும் அடைகிறார்களோ, அவர்கள் எல்லாப் பிராணிகளையும் மயக்குகின்ற இம்மாயையைக் கடந்து நிற்கிறார்கள் ; அவர்கள் ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்பது பொருள். (14)

உன்னை அடைந்தவர்கள் இம்மாயையைக். கடந்துவிடுகிறார்களானால், எதனால் உன்னையே எல்லாரும் அடைவதில்லை என்பது?—கூறுவோம் :

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
माययापहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ १५ ॥

ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: |
மாயயாபஹ்ருத-ஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா: || 15

15. மாயையினால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டு, அஸுரத் தன்மையை அடைந்து, மனிதர்களுள் கடைப்பட்டவராய்த் தீவினைகளைச் செய்யும் மூடர்கள் என்னை அடைவதில்லை.

என்னை - பரமேச்வரனை, அபகரிக்கப்பட்டு - கவரப்பட்டு அஸுரத்தன்மையை - ஹிம்ஸை, பொய், முதலாகியதை. (15)

பக்தர்கள் நான்கு வகை

மற்று, நல்வினைகளையுடைய மானிடோத்தமர்கள் எவரோ (அவர்கள் என்னை வழிபடுகிறார்கள்) :

चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ १६ ॥

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந |
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸு-ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞானீ ச பரதர்ஷப || 16

16. பரதரிற் சிறந்த அர்ஜுன! துயருற்றவனும், (உண்மையினை) அறிய விரும்புவோனும், பொருளை வேண்டுவோனும், ஞானியுமாகிய நால் வகையான நல்ல ஜனங்கள் என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

நல்ல-நல்வினைகளையுடைய, துயருற்றவன்-துன்பத்தால் கவரப் பட்டவன், திருடர், புலி, நோய் முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்டவன் ஆபத்தை அடைந்தவன். எவன் பகவானுடைய உண்மையை அறிய விரும்புகின்றானோ, (அவன்) அறிய விரும்புவோன், பொருளை வேண்டுவோன் - திரவியத்தின்மேல் ஆசையுள்ளவன். ஞானி - விஷ்ணுவினுடைய உண்மையை அறிந்தவன். (16)

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

தேஷாம் ஜ்ஞானீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்-விசிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞானிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥ 17

17. ஒன்றிலேயே பேரன்பையுடையவனும் எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்ட ஞானியானவன் அவர்களுள் மேம்படுகிறான்; ஏனெனில், யான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன்; அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.

அந்த நால்வருள் ஞானியானவன் உண்மையினை அறிந்துள்ளமையால் (பகவானாகிய ஆத்மாவினிடத்திலேயே) எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்டவனாயும், ஒன்றிலேயே [அந்த ஆத்மாவினிடத்தி-லேயே] பேரன்பையுடையவனாயும் இருக்கிறான்; (அவன், தான்) அன்பு வைக்கவேண்டிய வேறு (ஒன்றையும்) காணாமையினால் என்க. ஆகவே, ஒன்றிலேயே பேரன்பையுடைய அவன் சிறப்பை = உயர்வை அடைகிறான்; மேலாகின்றான் என்றபடி. நான் ஞானியினுடைய ஆத்மாவாதலின், அவனுக்கு நான் மிகவும் பிரியமானவன். (எவனுக்கும் தன்) ஆத்மா பிரியமாயிருக்கின்றதென்பது உலகத்தில் (யாவர்க்கும்) தெரிந்த தன்றோ. ஆகவே, வாஸுதேவன் ஞானியினுடைய ஆத்மாவாதலால், (ஞானிக்குப்) பிரியமாய் இருக்கிறான் என்பது பொருள். அந்த ஞானியும் வாஸுதேவனை என்னுடைய ஆத்மாவாகவே (இருக்கிறான்), ஆதலால், எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன் என்க.

அப்பொழுது, துயருற்றவன் முதலிய மூவரும் வாஸுதேவ-னுக்குப் பிரியமானவ ரல்லர்?—அப்படியன்று.—மற்று, என்ன?-

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥

உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம் ।
ஆஸ்த்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவானுத்தமாம் கதிம் ॥ 18

18. இந்த எல்லோருமே உயர்ந்தவர்கள். ஞானியோ ஆத்மதான் என்பது—எனது கொள்கை. ஏனெனில், மனம் ஒரு

நிலைப்பட்ட அவன் என்னையே மிக்க மேலான அடைக்கலமாக நாடியுள்ளவன்.

இவர்கள் எல்லாருமே உயர்ந்தவர்கள்: மூவர்களும் எனக்குப் பிரியமானவர்கள்தான் என்றபடி. என்னுடைய எந்த பக்தனும் வாஸுதேவனை எனக்குப் பிரியனல்லாதவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ. ஆனால், ஞானியானவன் மிகவும் பிரியனாய் இருக்கிறான் என்ற (இவ்) வேறுபாடு உண்டு.—அது எதனால் என்பது?—கூறுகிறார்: ஞானியோ ஆத்மாதான், என்னைக்காட்டிலும் வேறானவன் அல்லன் என்பது என் நிச்சயம். ஏனெனில், அந்த ஞானியானவன் "நானே பகவான் வாஸுதேவன், வேறு அல்லன்" என இவ்வாறு ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தினனாய், அடையவேண்டியதான பரப்ரஹ்மத்தையே மிக்க உயர்ந்த கதியாக நாடத்தலைப்பட்டான் என்க. (18)

மீண்டும் ஞானியைப் புகழ்கின்றார் :

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ १९ ॥

பஹூநாம் ஜன்மநா-மந்தே ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே।
வாஸுதேவ : ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப :॥ 19

19. பல பிறவிகளுடைய முடிவிலே, ஞானியானவன் "எல்லாம் வாஸுதேவன்" என்று என்னை அடைகிறான். அந்த மஹாத்மா கிடைப்பதற்கு மிக்க அருமை.

ஞானத்திற்கு வேண்டிய (நல்ல) வாஸனை (உண்டாதற்கு) இடமாயுள்ள பல ஜன்மங்களின் முடிவிலே ஞானத்தின் பரிபக்குவத்தை அடைந்தவன் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனான என்னை அடைகிறான்.— எவ்வாறு?— "எல்லாம் வாஸுதேவன்" என்று. எவன் எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவுள்ள என்னை இவ்வாறு அடைகின்றானோ, அவன் மஹாத்மா [யாவற்றினும் மேலான வைபவத்தைப் பெற்றவன்.—ஆ] அவனுக்கு ஒப்பாகவாயினும் உயர்வாகவாயினும் வேறொருவன் இல்லை. ஆகவே, (அவன்) கிடைப்பதற்கு மிக்க அருமை. "மனிதர்

களுடைய (எத்தனையோ) ஆயிரங்களில், (ஒருவன் 'முக்தி' கைகூடு தற்காக முயலுகின்றான்)" (7-3) எனக் கூறப்பட்டுள்ளதன்றோ.

மூடர்கள் வேறு தெய்வங்களை வழிபடுகிறார்கள்,

"ஸகலமும் வாஸுதேவனாகிய ஆத்மா தான்" என்னும் ஞான முண்டாகாததற்குக் காரணம் கூறப்படுகின்றது :

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ २० ॥

காமைஸ்-தைஸ்தைர்-ஹ்ருதஜ்ஞானா: ப்ரபத்யந்தேऽன்ய - தேவதா: ।
தம் தம் நியம-மாஸ்த்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ॥ 20

20. அந்தந்த ஆசைகளால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டவர்கள் அந்தந்த நியமத்தைக் கைப்பற்றி, தம்முடைய இயற்கையினாலே நியமிக்கப்பட்டவராய் வேறு தெய்வங்களை அடைகிறார்கள்.

மக்கள், பசு, ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றைப் பற்றிய அந்தந்த ஆசைகளால் அபகரிக்கப்பெற்ற விவேக சக்தியையுடையவர்கள்,- (வேறு) தெய்வங்களை ஆராதித்தற்கு அமைந்த நியமம் எதெது வோ, அதைக் கைக்கொண்டு தமது ஸ்வபாவத்தினாலே = முந்தின பிறவிகளில் ஸம்பாதித்து வைக்கப்பட்ட (அந்தந்தச்) சிறப்பு வாஸனையினாலே அடக்கி ஆளப்பட்டவராய், ஆத்மா வாகிய வாஸுதேவனைக் காட்டிலும் வேறாய் தெய்வங்களைத் தொழுகிறார்கள். (20)

அந்தக் காமிகளுள் [ஆசையுள்ளவர்களுள்]

यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ।
तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥

யோ யோ யாம் யாம் தனும் பக்த: ச்ரத்தயார்ச்சிது-மிச்சதி ।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் 21

21. எங்கெந்த பக்தன் எங்கெந்த வடிவத்தை நம்பிக்கை யோடு பூஜிக்கக் கருதுகின்றானோ, அவனவனுக்கு நான் அதே நம் பிக்கையை அசையாததாகச் செய்கின்றேன்.

எங்கெந்தக் காமியானவன் எங்கெந்த தேவதாமூர்த்தியை நம் பிக்கையோடும் பக்தியோடும் கூடியவனாய் பூஜிக்க விரும்புகின்றா னோ, அந்தந்தக்காமிக்கு அதே நம்பிக்கையை அசையாததாக நிலைக்கச் செய்கின்றேன். (21)

எவனெவன் எந்த நம்பிக்கையோடு இவ்வாறு முன்னமே இயற்கையாகத் தலைப்பட்டு, எங்கெந்த தேவதா வடிவத்தை ஆராதிக்க விரும்புகின்றானோ.

स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान्मयैव विहितान्हि तान् ॥ २२ ॥

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்தஸ்-தஸ்யாராதன-மீஹதே ।
லபதே ச தத: காமான் மயைவ விஹிதான்ஹி தான் ॥ 22

22. அவன் அந்த நம்பிக்கையோடு கூடியவனாய் அதனுடைய பூஜையை மேற்கொள்ளுகிறான்; உண்மையிலே என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்த விரும்பிய பொருள்களை அதனிடத்தி னின்றும் பெறுகிறான்.

அவன் என்றால் நியமிக்கப்பட்ட அந்த நம்பிக்கையோடு கூடியவனாய் அந்த தேவதா மூர்த்தியினுடைய உபாஸனையைச் செய்து நிறைவேற்றுகிறான். (நான்) கர்மமும் அதன் பயனு மாகிய இவற்றின் பாகுபாட்டை அறிந்துள்ளமையால், முற்று முணர்ந்த பரமேச்வரனான என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்தக் காமங்களை = (அவன்) அடைய விரும்பிய பொருள்களை(த் தான்) ஆராதித்த அந்த தேவதா மூர்த்தியினின்றும் பெறுகிறான். அந்தக் காமங்கள் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டனவாதலால், அவற்றை (அவன்) அவச்யம் அடைகிறான் என்பது பொருள். [ஒருவன்] எப்பொருளை வேண்டி வேறு தெய்வத்தை உபாஸிக்கின்றானோ, அப்பொருள் அவனது உபாஸனையின் பயனும் என்க. இனி, இன்னதற்கு இன்னது பயன் என்று அமைப்பவனும் அப்பயனை அளிப்பவனும், முற்றுமுணர்ந்த ஸர்வேச்வரனான பகவானாத

லால், அந்த வேறு தெய்வத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாகவுள்ள அப்பகவான்,—அவன் வேண்டின பொருள்களை அவனுடைய உபாஸனைக்குத் தக்கவாறு தானே அமைத்து, ஆனால் தானே நேராக அல்லாமல் அத்தெய்வத்தின் மூலமாகவே கொடுத்தருளுகிறான் என்பது தேர்ந்த கருத்து . பின்வரும் சுலோகத்தின் பாஷ்யத்தையும் பார்க்க.]

"हितान्" என்று பதம் பிரித்தால், ('நலமான காமங்களை' என்று பொருள்படும்; படவே) காமங்கள் நலமானவை என்பதை உபசார வழக்காகக் கொள்ள வேண்டும். காமங்கள் (தீங்கானவையேயன்றி) ஒருவனுக்கும் நலமானவையல்லவன்றோ. (ஆகவே, அதனை உபசார வழக்காகவும் கொள்ளப்படாதென்க.)

அவர்கள் முடிவுள்ள (பயனைப் பெறுதற்கான) வழியிலே முயல்பவராயும், விவேகமில்லாதவராயும், காமிகளாயும் இருக்கிறார்கள், ஆதலால்;

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ २३ ॥

அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்-பவத்-யல்ப-மேதஸாம் ।
தேவான் தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி ॥ 23

23. அற்பபுத்தியையுடைய அவர்கட்கு அப்பயன் முடிவுள்ளதாகவே ஆகின்றது; தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் தேவதைகளை அடைகிறார்கள். என்னுடைய பக்தர்கள் என்னையும் அடைகிறார்கள்.

முடிவுள்ளதாகவே - அழியுந்தன்மையதாகவே, இவ்வாறு (இருவகையிலும், பகவானை ஆராதிப்பதிலும் வேறு தெய்வத்தை ஆராதிப்பதிலும்) ஆயாஸமானது ஸமமாயிருந்தும், (அழியும் பயனுக்காக அவர்கள் அந்ய தேவதைகளை அடைகிறார்களேயன்றி) அழிவிலாப் பயனுக்காக என்னையே அடைவதில்லை. ஆ! என்னே! மிகப்பரிதாபமாக இருக்கிறார்கள்.— எனப் பகவான் இரக்கத்தைக் காட்டுகிறார். (ஸகலமும் அழிந்து போகின்ற பிரளய காலத்திலே தேவதைகளும் அவர்களது உலகங்களும் அழிந்து போகின்றமையால், அவர்களை உபாஸித்தவர்கட்கு அவ்வுலகங்

களிலே ஸுகமாக வாழ்தல் அப்பொழுது முடிந்து போகின்றது. போகவே; மீண்டும் அவர்கள் தமது கர்மத்தின்படி மநுஷ்ய லோகத்தில் பிறக்கிறார்கள். 9-23, 24, 25 - ஆம் சுலோகங்களைப் பார்க்க. ஆனால், பகவானுடைய பக்தர்கள் "என்னையும் அடைகிறார்கள்" என்ற உண்மையினால், முதலையினால் விழுங்கப்பட்ட கஜேந்திரன் முதலாயினோர் போல முதலில், தாம் வேண்டினதைப் பெற்று, பின்பு, பிறவாமையைக் கொடுக்கும் அழியாப் பயனாகிய முக்தியைப் படிப்படியாகப் பெறுகிறார்கள் என்று கண்டு கொள்க).

எக்காரணத்தால் (அவர்கள்) என்னையே அடைவதில்லை என்பது?=கூறுவோம்.

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।
परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ २४ ॥

அவ்யக்தம் வ்யக்தி-மாபன்னம் மன்யந்தே மா-மபுத்தய: ।
பரம் பாவ-மஜானந்தோ மமாவ்யய-மனுத்தமம் ॥ 24

24. என்னுடைய நிர்விகாரமான உயர்ந்த மேலான நிலையை அறியாத அவிவேகிகள் (இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படாத என்னை (அவற்றிற்குப்) புலப்படுதலை அடைந்த (ஒரு மநுஷ்ய ஜீ)வனாக எண்ணுகிறார்கள்.

நான் என்றும் பிரஸித்தனான ஈச்வரனாயிருந்தாலும், விவேகமில்லாதவர்கள் என்னுடைய நிர்விகாரமான உயர்ந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களாய், (நான் இவ்வுடம்பை யெடுத்ததற்கு முன் இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படாதிருந்த என்னை இப்பொழுது) [வஸுதேவரது வீட்டிலே அவரது மகனாக உடம்பொடு நிற்கும் பொழுது] (இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படுதலை அடைந்த (கிருஷ்ணனென்னும் பெயருடைய ஒரு மநுஷ்ய ஜீ)வனாகக் கொள்கிறார்கள் என்க. (24)

பகவானுடைய உண்மை தெரியாததற்கு யோகமாயையும், மயக்கமும் காரணம்.

அவர்களுடைய அறியாமை எதனாலாகியது என்பது ? கூறுவோம்;

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ २५ ॥

நாஹம் ப்ரகாச : ஸர்வஸ்ய யோகமாயா–ஸமாவ்ருத: ।
மூடோऽயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மா-மஜமவ்யயம் ॥ 25

25. யோகமாயையினால் நன்றாகப் மூடப்பட்டுள்ள யான் எல்லோர்க்கும் வெளிப்படையாக (விளங்குகிறேன்) இல்லை. இந்த மயங்கிய உலகமானது என்னை, பிறப்பில்லாதவனாகவும் அழிவில்லாதவனாகவும் அறிகிறதில்லை.

நான் எல்லா ஜனங்களுக்கும் வெளிப்படையாக (க் காணப் படுகிறேன்) இல்லை; எனது பக்தர்களான சிலர்க்கே யான் வெளிப்படையாக இருக்கிறேன் என்பது கருத்து. யோகம் - (முக்)குணங்களின் சேர்க்கை. அது தான் மாயை என்பது. யோகமாகிய மாயை – யோகமாயை. அந்த யோக மாயையினால் (யான்) நன்றாக மூடப்பட்டிருக்கிறேன்: நிரம்ப மறைக்கப் பட்டிருக்கின்றேன் என்றபடி. ஆதலால் தான் மயக்கமுற்ற இவ்வுலகம் என்னை, பிறப்பில்லாதவனாகவும் அழிவில்லாத வனாகவும் அறிவதில்லை. (25)

உலகமானது எந்த மாயையினால் சூழப்பட்டுள்ள என்னை அறிவதில்லையோ, அந்த யோகமாயையானது என்னுடைய தாயிருக்குமளவிலே (அந்த) மாயையுடைய ஈச்வரனை என்னுடைய அறிவைத் தடுக்கமுடியாது. உதாரணமாக, (உலகத்திலே இந்திரஜால) மாயையுடைய வேறொருவனுக்குங் கூட (அவனுடைய அவ்விந்திரஜால) மாயையானது (அவனது அறிவைத் தடுத்து மயக்காது). அது போல என்க; இவ்வாறிருத் தலால்,

वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥ २६ ॥

வேதாஹம் ஸமதீதானி வர்த்தமானானி சார்ஜுன ।
பவிஷ்யாணி ச பூதானி மாம் து வேத ந கஸ்சன ॥ 26

26. அர்ஜுன! சென்று போயினவையும், நிகழ்கின்றவையும், வரப் போகின்றவையுமான பொருள்களை யான் அறிகிறேன். என்னையோ ஒருவனும் அறிவதில்லை.

என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்ட என் பக்தனொருவனைத் தவிர (வேறு) எவனும் என்னை அறியமாட்டான். என்னுடைய உண்மையை அறிவதில்லை; ஆதலினால் தான் என்னை வழிபடுவதில்லை. (26)

மற்றும், பிறக்கின்ற ஸகல பூதங்களும், எனது உண்மையை அறிதற்குத் தடையாயுள்ள எதனால் தடுக்கப் பட்டுக் கொண்டு என்னை அறிவதில்லை? என ஆலோசிக்குமிடத்து இதனைக் கூறுகிறார்:

इच्छाद्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत ।
सर्वभूतानि संमोहं सर्गे यान्ति परंतप ॥ २७ ॥

இச்சா-த்வேஷ-ஸமுத்தேன த்வந்த்வ-மோஹேன பாரத ।
ஸர்வபூதானி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப ॥ 27

27. பகைவரைத் தவிக்கச் செய்யும் பாரத! பிறக்கும் பொழுதே(யே) ஸகல பூதங்களும் விருப்பு வெறுப்புக்களால் உண்டாகும் த்வந்த்வ மயக்கத்தால் மோகத்தை அடைகின்றன.

விருப்பு வெறுப்புக்களால் உண்டாகின்ற எதனால்?—என, (அவற்றால் உண்டாகும் அச்) சிறப்புப்பொருளை நோக்குமிடத்து, "த்வந்த்வ மயக்கத்தால்" என்ற இதனைக் கூறுகிறார். த்வந்த்வங்களாலாகும் மயக்கம் - த்வந்த்வமயக்கம். குளிர்வெப்பங்கள் போல ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டவையாய், இன்ப துன்பங்களையும் அவற்றின் காரணமான (குளிர் - வெப்பம் முதலிய) வற்றையும் பற்றி வருபவையாய், காலத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு பிராணி-யோடும் கூடுகின்ற [தமக்கு வாய்க்கும்ஸமயங்களிலே, ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் அடிக்கடி திரும்பத் திரும்பத் திளைக்கும்] விருப்பு வெறுப்புக்கள் என்ற அவைகள்தான் "த்வந்த்வங்கள்" என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றன. அங்கே [ஒவ்வொரு பிராணியினிடத்தும்] விருப்பு வெறுப்புக்களும், இன்ப-துன்பங்களும் அவற்றின் காரணங்களும் வந்தடைவதனால் (தமது) வடிவத்தைப்

பெற்று [தோன்றி] நிற்கும் பொழுது, அந்த (விருப்பு வெறுப்புக்கள்) இரண்டும் ஸகலப் பிராணிகளுடைய அறிவைத் தம் வசப்படுத்திக்கொண்டு, அவ்வழியாக, பரமார்த்த ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாவதற்குத் தடை செய்வதான மயக்கத்தைப் பிறப்பிக்கின்றன. விருப்பு - வெறுப்புக்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு சித்தத்தினையுடையவனுக்கு வெளியிலுங்கூட ஒரு பொருளைப் பற்றிய அறிவு உள்ளபடி உண்டாவதில்லையன்றோ; அவை புகுந்து கிடக்கும் புத்தியையுடையவனாய் மயக்கமுற்றிருப்பவனுக்கு, (அஹங்காரம் முதலிய) பல தடைகளையுடைய உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவினிடத்து அறிவு உண்டாகமாட்டாதென்று கூறவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, பரத குலத்தில் தோன்றிய பரந்தப! பிறக்கும் பொழுதே(யே) ஸகலப்பிராணிகளும் மயக்கப்பட்டு, (அந்த) மயங்கிய நிலையை அடைகின்றன. பிறக்கின்ற எந்தப் பிராணிகளும் மயக்கத்திற்கு வசமாகியே பிறக்கின்றன என்பது கருத்து. இவ்வாறுள்ளதனால், அந்த த்வந்த்வ மயக்கத்தால் அறிவு தடைப்பட்டு மயக்கப்பெற்ற ஸகல பூதங்களும் ஆத்மாகவுள்ள என்னை அறிவதில்லை; ஆதலால் தான், என்னை ஆத்மாவாகத் தொழுவதில்லை. (27)

பகவானை வழிபடுதல் ப்ரஹ்மாநுபவ ஞானத்தைக் கொடுக்கும்

ஆனால், எவர்கள் இந்த த்வந்த்வ மயக்கத்தால் விடப்பட்டவராய் உங்களை அறிந்து ஆத்மாவாக சாஸ்திரப்படி தொழுகிறார்கள்?— என்னும் (வினவிற்கு) எதிர்பார்க்கப்பட்ட விஷயத்தை [விடையை] உணர்த்தும் பொருட்டுக் கூறுகிறார்:

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता भजन्ते मां दृढव्रताः ॥ २८ ॥

யேஷாந் த்வந்தகதம் பாபம் ஜனானாம் புண்யகர்மணாம் ।
தே த்வந்த்வ-மோஹ-நிர்முக்தா பஜந்தே மாம் த்ருடவ்ரதா:॥ 28

28. ஆனால் நல்வினையுடைய எந்த ஜனங்களுக்குப் பாவமானது முடிவை அடைந்துள்ளதோ, அவர்கள் த்வந்த்வ மயக்கத்தால் விடப்பட்டவராய் த்ருடமான விரதமுள்ளவராய் என்னை வழிபடுகிறார்கள்.

ஆனால் சித்தசுத்திக்குக் காரணமான நல்வினையானது எந்த ஜனங்கட்கு உள்ளதோ, அவர்களுடைய பாவமானது பெரும்பாலும் முடிந்து தேய்ந்துள்ளது. அவர்கள் கீழ்க்கூறிய த்வந்த்வ மயக்கத்தால் விடப்பட்டவராய் த்ருடவிரதராய் என்னைப் பரமாத்மாவாகத் தொழுகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் முற்றுந் துறத்தலென்னும் விரதத்தோடு, "பரம்பொருளின் உண்மை இப்படித்தான் உள்ளது, வேறு விதமாக இல்லை" என இவ்வாறு அனுபவ அறிவை நிச்சயித்துக் கொண்டவர்கள் - த்ருடவிரதர்கள் எனப்படுகிறார்கள், (28)

அவர்கள் எதற்காகத் தொழுகிறார்கள் என்பது—கூறுவோம்

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ते ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ २९ ॥

ஜரா-மரண-மோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே |
தே ப்ரஹ்ம தத்-விது: க்ருத்ஸ்னம் அத்த்யாத்மம் கர்ம
சாகிலம் || 29

29. மூப்பிறப்புக்கள் ஒழிதற்காக எவர்கள் என்னை ஆச்ரயித்து முயலுகின்றார்களோ, அவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும், ஸகல அத்யாத்மத்தையும், ஸகல கர்மத்தையும் அறிகிறார்கள்.

மூப்பும் இறப்பும் நீங்குதற்காக எவர்கள் பரமேச்வரனை என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு, என்னிடத்தே சித்தம் ஒரு நிலைப்பட்டவராய் முயலுகின்றார்களோ, அவர்கள் பரப்ரஹ்மத்தையே அறிகிறார்கள்; உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றிய அந்த ஸகல உண்மையையும் அறிகிறார்கள். (29)

साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये विदुः ।
प्रयाणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तचेतसः ॥ ३० ॥

ஸாதிபூதாதிதைவம் மாம் ஸாதியஜ்ஞஞ் ச யே விது: |
ப்ரயாணகாலேऽபி ச மாம் தே விதுர்-யுக்த-சேதஸ: || 30

30. எவர்கள் என்னை அதிபூதத்தோடும் அதிதைவத்தோடும் கூடியவனாகவும் அதியஜ்ஞத்தோடு கூடியவனாகவும் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் மரண காலத்திலும் மனம் ஒருநிலைப்பட்டவராய் என்னை அறிகிறார்கள்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே விஞ்ஞானயோகம் என்னும் ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ अष्टमोऽध्यायः ॥

எட்டாம் அத்தியாயம்

அப்யாஸ யோகம்

சித்தம் ஒருநிலைப்பட்டு அறியவேண்டிய பொருள்கள் ஏழு

பகவான், அர்ஜுனன் வினவுதற்குக் காரண(மான விஷய)ங்களை "அவர்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறார்கள்" (7-29) என்பது முதலியவற்றால் உபதேசித்தருளினார். ஆதலே, அர்ஜுனன் அவற்றைக் கேட்கும் பொருட்டுக் கூறலாயினன் :

अर्जुन उवाच —

किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ।
अधिभूतं च किं प्रोक्तमधिदैवं किमुच्यते ॥ १ ॥

अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्मधुसूदन ।
प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ॥ २ ॥

அர்ஜுன உவாச—

கிம் தத்ப்ரஹ்ம கிமத்த்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம !
அதிபூதஞ் ச கிம் ப்ரோக்தம் அதிதைவம் கிமுச்யதே || 1

அதியஜ்ஞ: கதம் கோऽத்ர தேஹேऽஸ்மின் மதுஸூதன |
ப்ரயாணகாலே ச கதம் ஜ்ஞேயோऽஸி நியதாத்மபி: || 2

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

1. புருஷோத்தம ! (1) அந்த ப்ரஹ்மமென்பது யாது ? (2) அத்யாத்ம மென்பது யாது ? (3) கர்மமென்பது யாது ? (4) அதிபூதமென்றதும் யாது? (5) எதனை அதிதைவம் என்கிறார்கள்?

2. மதுஸூதன! (6) அதியஜ்ஞமென்பது இங்கு இச்சரீரத்தில் யாது? எவ்வாறுள்ளது? (7) அன்றியும், மனம் ஒருங்கிலைப் பட்டவர்களாலே சாகும் ஸமயத்திலும் நீங்கள் எவ்வாறு அறியத் தக்கவ ராகிறீர்?

இவ்வினாக்களை நிச்சயித்தற்காக [அவற்றின் விடைகளை உறுதியாக உணரும் பொருட்டு] ஸ்ரீ பகவான் அருளிச் செய்யலானார்:

श्रीभगवानुवाच—

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।
भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥

अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषश्चाधिदैवतम् ।
अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ॥ ४ ॥

अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।
यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோத்த்யாத்ம-முச்யதே ।
பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: ॥ 3

அதிபூதம் க்ஷரோ-பாவ: புருஷஸ்-சாதிதைவதம் ।
அதியஜ்ஞோऽஹமேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம்வர ॥ 4

அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரன் முக்த்வா கலேபரம் ।
ய: ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த்-யத்ர ஸம்சய: ॥ 5

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்:

3. (3) ப்ரஹ்மமென்பது அழியாதது. (யாவற்றினும்) மேலானது, (1) (ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபத்தை அத்யாத்மம் என்கிறார்கள். (3) கர்மமென்னும் பெயருடையது பூதங்களாகிய பொருள்கட்கு உற்பத்தியைச் செய்யும் தியாகம் [யாகம், தானம், ஹோமம் என்க.]

4. (4) அதிபூதமென்பது அழியும் பொருள். (5) அதிதைவ மென்பது புருஷன், உடம்பையுடையவரில். உத்தம! (6) அதியஜ்ஞ மென்பது இச்சரீரத்தில் நானேதான்.

5. (7) எவன் சாகும் ஸமயத்திலும் என்னையே நினைக்கின்ற வனாய்ச் சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றானோ, அவன் என் நிலையை அடைகிறான். இதிற் சந்தேகமில்லை.

(1) அழியாததென்பது – அக்ஷரம் (அது) பரமாத்மா: (என் பதை,) கார்க்கி! இந்த அழியாப் பொருளினுடைய கட்டளையி லன்றோ (ஸூர்யனும் சந்திரனும், மண்ணும் விண்ணும் நிலை பெற்று நிற்கின்றன)" (பி-3-9) என்னும் சுருதியினால் (அறிக) "ப்ரஹ்மமாகிய ஓம் என்கிற ஓரக்ஷரத்தை" (8-13) என (ப்ரஹ்ம- மென்னும்) வருமொழியினால் ஓங்காரத்தை விசேஷித்தலின், (அக்ஷரம் என்பதற்கு-இங்கே ஓங்காரம் என்று பொருள்) கொள்ளக் கூடாது. அன்றியும், "மேலானது" என்னும் விசேஷண மானது (ஓங்காரம் முதலிய) யாவற்றினும் மேம்பட்ட அழிவிலா ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலே நன்றாகப் பொருந்தியுள்ளது.

(2) அதே பரப்ரஹ்மமானது உடம்பு தோறும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாயிருத்தலை அத்யாத்மம் என்கிறார்கள். (அத்யாத்மம்- உடம்பிலிருப்பது, ஆத்மா-உடம்பு, சரீரம்) சரீரத்தைப்பற்றி உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகத் தலைப்பட்டு, முடிவிலே உண்மை யான ப்ரஹ்மமாகவேயுள்ள பொருளானது 'அத்யாத்மம்', என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது.

(3) தியாகமென்பது - தேவதைகளைக் குறித்து சரு, புரோ டாசம் முதலிய பொருள்களைக் கொடுத்தல். (அது தான்) ஸ்தாவர ஜங்கமப் பொருள்களை உண்டாக்குவது, ஆகவே, இந்த தியாக மென்னும் யாகமானது கர்மமென்னும் பெயருடைத்து, அதா வது கர்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுவது. வித்தாயுள்ள இதிலிருந்தன்றோ ஸ்தாவர ஜங்கமப்பொருள்கள் மழை முதலிய கிரமத்தால் உண்டாகின்றன. (3-14 ஐப் பார்க்க.) (3)

(4) அதிபூதமென்பது - பிராணிவர்க்கத்தைப் பற்றி நிற்பது. அது யாது?—அழியும் பொருள். (பொருள்-) பிறப்புற்ற எப் பொருளும் என்றபடி

(5) புருஷன் - எதையும் நிரம்ப வியாபித்திருப்பவன், அல்லது சரீரத்தில் தங்கியிருப்பவன் : ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பன் : எல்லாப்பிராணிகளுடைய இந்திரியங்கட்கு அருள்புரிபவன் [அவ்விந்திரியங்களைச் செம்மையான நிலையிலே நிறுத்துபவன்] அவன் - அதிதைவதம் என்க.

(6) அதியஜ்ஞ மென்பது - "எல்லா யாகங்களையும் அபிமானிக்கின்ற விஷ்ணுவென்னும் தேவதை. (இதனை,) "யஜ்ஞமே விஷ்ணு" (தை-ஸம்-1-7-4) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). அந்த விஷ்ணுவே நான்தான். இச்சரீரத்தில் எந்த யாகம் (உள்ளதோ), அதற்கு நான் யஜ்ஞதேவதை. யாகமானது சரீரத்தால் செய்து முடிக்கத் தக்கதாதலின், சரீரத்தோடு ஒற்றித் திருப்பதாம்; ஆகவே சரீரத்தை இடமாகக் கொண்டது [அதிலே தங்கியிருப்பது என்றபடி]. (4)

என்னையே - பரமேச்வரனான விஷ்ணுவையே - என் நிலையை - விஷ்ணுவினுடைய [எங்குமுள்ள பொருளினுடைய] உண்மை நிலையை. இவ்விஷயத்திலே, அடைவானோ அல்லது அடைய மாட்டானோ என்னும் சந்தேகமில்லை. (5)

பகவானை இடைவிடாது தியானித்தல் அவசியம் வேண்டியது

இவ்வொழுங்கானது என்னைப்பற்றியது மாத்திர மன்று அங்ஙன மென்ன வெனில்—

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம் த்யஜத்-யந்தே கலேபரம் ।
தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவ-பாவித: ॥ 6

6 கௌந்தேய! (ஒருவன் தனது வாழ்வின்) முடிவிலே எந்தெந்தப் பொருளை நினைத்து சரீரத்தை விடுகின்றானோ, அதனைப் பற்றிய பாவனையை எப்பொழுதும் பாவித்து [ஸம்பாதித்து]க் கொண்டவனாய் அதனையே அடைகிறான்.

பொருளை - (யாதாயினும் ஓர்) சிறப்புத் தெய்வத்தை முடிவிலே- பிராணன் (உடம்பை விட்டுப்) பிரிந்து போங்காலத்திலே. அதனை

யே அடைகிறுன் - நினைத்த பொருளையேயன்றி வேறு (பொருளை) அடைவதில்லை. அதனைப்பற்றிய பாவனையை எப்பொழுதும் பாவித்துக் கொண்டவனுய்-(அந்தத் தெய்வ விஷயமான வாஸனையை இடைவிடாது) சிந்தித்துப் பயிற்சி செய்து கொண்டவனுய். (6)

கடைசியாயுள்ள எண்ணமானது அடுத்த சரீரத்தை அடைதற்கு இவ்வாறு காரணமாகின்றது. [வரும் சரீரம் இன்னதென்பதை நிச்சயப்படுத்துகின்றது] :

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य च ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्मामेवैष्यस्यसंशयम् ॥ ७ ॥

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமனுஸ்மர யுத்த்ய ச ।
மய்யர்ப்பித-மனோபுத்திர்-மாமேவைஷ்யஸ்-யஸம்சயம் ॥ 7

7. ஆதலின் நீ எக்காலங்களிலும் என்னை சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் ; அன்றியும், போர் புரிய வேண்டும். நீ என்னிடத்தே மனத்தையும் புத்தியையும் வைத்தவனுய் என்னையே அடைவாய், ஸம்சயமில்லை.

சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் - சாஸ்திரப்படி (தியானஞ் செய்ய வேண்டும்). போர் புரிய வேண்டும் - ஸ்வதருமமாகிய யுத்தத்தையும் செய்ய வேண்டும். என்னிடத்தே - வாஸுதேவனிடத்தே, என்னையே அடைவாய் - நீ தியானஞ் செய்த பிரகாரம் என்னையே வந்தடைவாய். இதில் சம்சயமில்லை.

பகவானைத் தியானஞ் செய்ய வேண்டும்

மேலும்,

अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।
परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

அப்ப்யாஸ-யோக-யுக்தேன சேதஸா நான்யகாமினு ।
பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த்தானுசிந்தயன் ॥ 8

8. பார்த்த! அப்யாஸமென்னும் யோகத்தைக் கூடி வேறொன்றிலும் செல்லாத மனத்தோடு திவ்யமான பரமபுருஷனை முறைப்படி தியானிப்பவன் (அப்பரம புருஷனையே) அடைகிறான்.

சித்தத்தை வைத்திருப்பதற்கு இடமாயுள்ள என்னை மாத்திரம் பற்றிய ஒரே எண்ணமானது, இடையே வேறு எண்ணம் தோன்றப் பெறாது, அடுத்தடுத்துத் தொடர்ச்சியாக வருவதென்பது அப்யாஸம். அதுதான் யோகமென்பது. யோகியினுடைய சித்தமானது அதையே மேற்கொண்டது. யாவற்றினும் மேலானவனாய் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள [அங்கு விசேஷமாக விளங்குகின்ற] புருஷனை, வேறு விஷயங்களிற் செல்லும் வழக்கமில்லாத அந்த மனத்தினால் சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களுடைய உபதேசத்தின்படி தியானஞ் செய்கிறவன், பார்த்த! (அப்புருஷனையே) அடைகிறான். (8)

இனி, (அவன்) எத்தகைய புருஷனை அடைகிறான் என்பது? — கூறுவோம்

कविं पुराणमनुशासितारमणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः ।
सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥

கவிம் புராண-மனுசாஸிதார-மணோரணீயாம்ஸ-மனுஸ்மரேத்-ய:
ஸர்வஸ்ய தாதார-மசிந்த்யரூப-மாதித்ய-வர்ணம் தமஸ:
பரஸ்தாத் ॥ 9

9. கவியாய்ப், பழம்பொருளாய், ஆளுபவனாய், அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாய், ஸகலத்தையும் அமைப்பவனாய், நினைக்க முடியாத இயல்பினனாய், ஸூர்யனைப் போன்ற ஒளியுள்ளவனாய், இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளவனை எவன் இடைவிடாது தியானிக்கின்றானோ, (அவன் அத்தகைய புருஷனை) அடைகிறான்.

கவி - சென்றவை, வருபவை முதலிய வற்றையெல்லாம் அறியுந்தன்மையன், முற்றுணர்ந்தவன். **ஆளுபவன்** - ஸகல ஜகத்தையும் ஆளுபவன். **ஸகலத்தையும் அமைப்பவன்** - கர்மங்கள், (அவற்றின்) பயன்கள் என்பவற்றையெல்லாம் பிராணிகட்குப் பற்பல விதமாக வகுத்துக் கொடுப்பவன். இவனுக்கு வடிவம் உள்ளதாயினும், (அது இப்படித்தான் என்று) ஒருவனாலும்

நினைக்கவொண்ணுதது. (இவன்) ஸூர்யனுடைய ஒளி போன்றுள்ள நித்ய அறிவு ஒளியையுடையவன்: அறியாமை என்னும் மயக்க இருட்டைக் கடந்து நிற்பவன். எவனொருவன் அவனை இடைவிடாது தியானிக்கின்றானோ, (அவன் அவனை) "சிந்திக்கின்றவனாய் (அப்புருஷனை) அடைகிறான்" (8-8) என முந்தின (சுலோகத்)தோடு கூட்டுக. (9)

மேலும்,

प्रयाणकाले मनसाचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥१०॥

ப்ரயாணகாலே மனஸாசலேன பக்த்யா யுக்தோ யோக-பலேன சைவ
ப்ருவோர்-மத்த்யே ப்ராண-மாவேச்ய ஸம்யக் ஸ தம் பரம் புருஷ-முபைதி திவ்யம் || 10

10. சஞ்சலமற்ற மனத்தோடும், பக்தியோடும், யோக வலிமையோடும் கூடிய அவன், சாகுங்காலத்திலே பிராணனை இரு புருவங்கட்குமிடையே செவ்வையாக நிறுத்தி அந்தத் திவ்ய மான பரமபுருஷனை அடைகிறான்.

யோகத்தின் வலிமையென்பது—சித்தம் அலையாது நிற்றல்; (அது) ஸமாதியினுலாகும் பயிற்சியினுலுண்டாவது. முதலில் ஹிருதய பத்மத்திலே சித்தத்தை வசப்படுத்தி, பின்பு மேலே செல்லும் (ஸுஷும்னை என்னும்) நாடியினுல், நிலத்தை(யும் மற்றை நான்கு பூதங்களையும்) படிப்படியாக வென்று. பிராணனை இரு புருவங்கட்குமிடையே ஸாவதானமாய் நிறுத்தி, இவ்வாறு அந்த ஞானியாகிய யோகியானவன் "கவியாய், பழம் பொருளாய்" (8-9) என்பன முதலிய லக்ஷணத்தையும் ஒளி வடிவத்தையும் உடைய அந்தப் பரமபுருஷனைச் சேர்கிறான். (10)

ப்ரணவத்தால் பகவானைத் தியானித்தல்

யோக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுதலாலேயே—ப்ரஹ்ம வித்யை இல்லாமலுங்கூட — ப்ரஹ்மமானது அடையப்படுகின்றது, என இவ்வாருக அமைந்தவளவிலே, இதனைக் கூறுவோம்: (இங்கு இது உணரத்தக்கது:—மோக்ஷத்தைத் தருவது ப்ரஹ்ம வித்யை

யேயன்றி யோகமன்று. ப்ரஹ்மவித்யை யென்பது, ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்பதை அநுபவத்தால் காண்பது; இது, 'தத்வமஸி' முதலிய வேதாந்த மஹாவாக்கியங்களால் உண்டாவது. ப்ரஹ்ம வித்யை, ப்ரஹ்ம ஞானம், ஸம்யக் தர்சனம், ஸம்யக்ஞானம், ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரம். பரமார்த்தஞானம், பரமார்த்ததர்சனம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இனி ஸமாதியானது லயபூர்வக ஸமாதி, பாத (பாத) பூர்வகஸமாதியென இருவகைத்து, லயம்-ஒடுங்குதல். பாத (பாத) ம் - அழிதல். அவற்றுள், முந்தினது - ஆகாசத்தினுள் காற்றும், காற்றினுள் நெருப்பும், நெருப்பினுள் நீரும், நீரினுள் நிலமுமாக. இவ்வாறு அந்தந்தக் காரணத்துள் அந்தந்தக் காரியம் ஒடுங்கி நிற்றலோடு கூடிய ஸமாதி. பிந்தினது - அஜ்ஞானமும் அதன் காரியமும் அழிதலோடு கூடிய ஸமாதி. இவ்விரண்டினுள் யோக நூலார் கொண்டது லயபூர்வக ஸமாதியாம்; வேதாந்த நூலார் கொண்டது - பாத (பாத) பூர்வக ஸமாதியாம். லய பூர்வக ஸமாதியிலே 'தத் த்வமஸி' முதலான வேதாந்த மஹா வாக்கியங்களுடைய அர்த்த ஞானம் [ப்ரஹ்ம வித்யை] இல்லாமை யால், காரண காரியமிரண்டும் [அஜ்ஞானமும் அதன் காரியமும்] அழியவில்லை. ஸுஷுப்தியில் போல அவை ஒடுங்கி நிற்றலால் யோக சாஸ்திரங் கூறுகின்ற லய பூர்வக ஸமாதியானது மீண்டும் பிறவியை விளைக்கு மென்க. மற்று, வேதாந்த சாஸ்திரங் கூறுகின்ற பாத (பாத) பூர்வக ஸமாதியோ அப்படியன்று. 'தத் த்வமஸி' முதலான வேதாந்த மஹாவாக்கியங்களா லுண்டாகும் ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்கார மாகிய ஞானாக்னி யினுல் அஜ்ஞானமும் அதன் காரியமுமாகிய காரணகாரிய மிரண்டும் மறுபடியும் முளையாதபடி எரிக்கப்பட்டமையால், பாத (பாத) பூர்வக ஸமாதியானது மீண்டும் பிறவியைக் கொடுக்க இயலாது. இனி, யோகமார்க்கத்திற் புகுந்த மத்ய மாதிகாரியும், ஸாங்க்ய மார்க்கத்திற் புகுந்த உத்தமாதிகாரியு மாகிய இருவரும் முறையே தியான யோகத்தின் முதிர்ச்சி யினுலும், நிதித்யாஸனத்தின் முதிர்ச்சியினுலும் வேதாந்த மகா வாக்கியங்களினுல் தான் மோக்ஷத்தை அடைகிறூர்கள் என்பது - உபநிஷத்துக்களின் ரஹஸ்யம்'' என்பதை நுட்பமாக ஆராய்ந்து கொள்க.) மீண்டும் (8-13) கூறப்படுகின்ற (ப்ரணவமாகிய) உபாயத்தினுல் (யோகியானவன்) அடையக் கருதியதாய், வேதத் தை அறிந்தவர்கள் கூறுதல் [வேதத்தை அறிந்தவர்களால் "அழியாததாகச் சொல்லப்படுகின்ற" என்பது] முதலான

விசேஷணங்கட்கு விசேஷ்யமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்குப் பகவான் பெயரிடுகிறார் :

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः ।
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி விசந்தி யத்-யதயோ வீதராகா: |
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யஞ் சரந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண
ப்ரவக்ஷ்யே || 11

11. வேதத்தை அறிந்தவர்கள் எதனை அழியாததாகக் கூறுகிறார்களோ, யதிகள் ஆசை நீங்கியவர்களாய் எதனைப் புகுகின்றார்களோ, எதனை (அறிய) விரும்புகின்றவர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அந்த நிலையை (யான்) உனக்குச் சுருக்கமாய்க் கூறுவேன்.

வேதத்தின் பொருளை அறிந்தவர்கள் அக்ஷரத்தை [அழியாப் பொருளை] 'புத்தி முதலியவற்றால் உணரத்தக்க எத்தகைய சிறப்புத் தன்மையும் இல்லாததாகக் கூறுகிறார்கள். (இதனை,) "கார்க்கி! (நீ அறியவேண்டியது எதுவோ,) அந்த அக்ஷரம் இது தான்; ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் (அது) ஸ்தூல மன்று, ஸூக்ஷ்ம மன்று என்பது முதலியவற்றைக் கூறுகிறார்கள்.' (பி-3-8-8) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). அன்றியும், ஆசை நீங்கியவராய் முயலுந்தன்மையரான துறவிகள் மெய்யறிவு கைவந்தவுடன் (அழியாப் பொருளைப்) புகுகிறார்கள் [அப்பொருளாக இருக்கிறார்கள்]. மேலும், அக்ஷரத்தை அறிய விரும்புகிறவர்கள் ஆசார்யனிடத்து ப்ரஹ்மசர்யத்தை [குருகுலவாஸம் முதலியவற்றை] அநுஷ்டிக்கிறார்கள்; "அறிய" என்பது-(இவ்) வாக்கியத்தில் தொக்கி நிற்கின்றது. நீ அடைய வேண்டிய அந்த அக்ஷரமென்னும் பெயருடைய நிலையைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வேன். (11)

"பகவானே! மனிதரில் (அதிகாரியானவன்) எவனோ, அவன் சாகுங்காலம் வரையிலும் ஓங்காரத்தைத் தியானஞ் செய்கிறான் : அவன் அதனால் எந்த லோகத்தை அடைகிறான் என்பது?— அவர் [பிப்பலாதர்] அவனுக்கு [ஸத்யகாமனுக்கு]ச் சொல்லுகிறார் : "ஸத்யகாம! ஸகுணமும் நிர்க்குணமுமான இந்த ப்ரஹ்மமானது

ஓங்காரந்தான்" (ப்ர-5-1,2) என்று தொடங்கி," மூன்று மாத்திரைகளையுடைய [அ,உ,ம் என்னும் மூன்றெழுத்துக்களாலாகிய] இந்த ஓங்காரமென்னும் அக்ஷரத்தினாலேயே எவன் இப்பரம புருஷனைத் தியானஞ் செய்கின்றானோ...அவன் ஸாமக[ா]ானங்களால் மேலே ப்ரஹ்மலோகத்திற்குக் கொண்டு போகப்படுகிறான்." (ப்ர-5-5) என்பது முதலாகவுள்ள வசனத்தினாலும், "தர்மத்தைத் தவிரவும், அதர்மத்தைத் தவிரவும் (நீ எதனைக் காண்கிறாயோ, அதனை எனக்குச் சொல்)" (கட-2-13) என்று தொடங்கி, "வேதங்களெல்லாம் எந்த நிலையைக் கூறுகின்றனவோ, தவங்களெல்லாம் எதனைச் சொல்லுகின்றனவோ, எதனை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரஹ்ம சர்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அந்த நிலையை உனக்குச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன்; "இது ஓம் என்பது தான்" (கட-2-14) என்பது முதலாகவுள்ள வசனங்களாலும் (ப்ரணவ உபாஸனமானது கூறப்பட்டுள்ளது). ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தும் சொல்லாகவாவது, விக்கிரகம் போல அறிகுறியாகவாவது (கொள்ளப்பட்ட) ஓங்காரமானது மந்தமான புத்தியையும் நடுத்தரமான புத்தியையும் உடையவர்கள் பரப்ரஹ்மத்தை அறிதற்கு ஸாதனமாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றது. (எந்த ஓங்காரத்தினுடைய) அந்தத் தியானமானது பிற்காலத்திலே முக்தியைக் கொடுப்பதாகக் கூறப்பட்டதோ, அதே தான் இங்கும் [இவ்வத்தியாயத்திலும்] (கூறப்படுவது). "கவியாய்" (8-9) எனவும், "வேதத்தை அறிந்தவர்கள்" (8-11) எனவும் எடுத்துக் கூறப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை அறிதற்குக் கீழ்க்கூறியபடி ஸாதனமாயுள்ள ஓங்காரத்தின் உபாஸனமானது (அதாவது) பிற்காலத்தில் முக்தியைக் கொடுப்பதாய் யோகத்திலே (சித்தம்) உறுதியாக நிற்றலோடு கூடிய தியானமானது உபதேசிக்க வேண்டியது. முக்கியமான (ஓங்காரத் தியானத்)தை ஒட்டி வந்த மற்றுஞ் (சில விஷயங்களும் உபதேசிக்கத்தக்கன). என இவ்வாறான விஷயங்களையுடையதாய் மேல் வரும் நூலானது தொடங்கப்படுகின்றது :

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुद्ध्य च ।
मूर्ध्न्यात्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् ।
यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

**ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி நிருத்த்ய ச ।
மூர்த்ன்-யாதா-யாத்மன: ப்ராண-மாஸ்த்திதோ யோக-
தாரணாம் ॥** *12*

**ஓமித்-யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரன் மாமனுஸ்மரன் ।
ய: ப்ரயாதி த்யஜன் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ॥** *13*

12. *எல்லா வழிகளையும் அடைத்து, மனத்தை ஹிருதயத்தினுள் தடுத்து ஒடுக்கி, தனது பிராணனைத் தலையிலே நிறுத்தி யோக தாரணையிற் புகுந்தவனாய்,*

அங்கேயே [தலையிலேயே] (பிராணனை வைத்து) நிறுத்துபவனாய்,

13. *ப்ரஹ்மமாகிய ஓம் என்ற ஓரக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவனாய், என்னை இடைவிடாது நினைப்பவனாய் எவன் சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றானோ, அவன் உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறான்.*

உணர்ச்சிக்கு வழிகளாயுள்ள எல்லா (இந்திரியங்களையும் அடக்கி) மனத்தை ஹிருதய பத்மத்தில் ஒடுக்கி = அலையாது நிற்கச் செய்து, அங்கு (இவ்வாறு) வசப்படுத்தப்பட்ட மனத்தோடு, ஹிருதயத்திற்கு மேலே செல்லும் (ஸுஷும்னை'என்னும் நாடியினால் (ஹிருதயத்திற்கு) மேலே ஏறி, பிராண வாயுவைத் தலையிலே நிறுத்தி, யோக தாரணையை நிலைபெறச் செய்யத் தலைப்பட்டவனாய், (12)

ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய ஓங்காரமென்னும் ஓர் அக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவனாய், அ(ந்த ஓங்காரத்)தின் பொருளாகிய ஈச்வரனான என்னை(யும்) இடைவிடாது தியானிப்பவனாய் எவன் சரீரத்தை விட்டு இறந்து போகின்றானோ, அவன் இவ்வாறு (சரீரத்தை) விடுபவனாய் மேலான கதியை அடைகிறான். (தாரணை - மனத்தை ஒன்றிலே நிலையாக நிறுத்துதல். அக்ஷரம் - அசை). "சரீரததை விட்டு" என்பது போகுதலை விசேஷித்தற்காக [போகும் விதத்தைக் காட்டுதற்காக] (க் கூறப்பட்டது). போகுதலென்பது சரீரத்தை விடுவதனால் (அமைவதே)யன்றி ஆத்மஸ்வரூபம் அழிதலாலன்று என்பது பொருள் என்க. (13)

பகவானை அடைந்தவர்கட்கு மீண்டும் பிறவி இல்லை

மேலும்,

अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।
तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ १४ ॥

அனன்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: ।
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்ய-யுக்தஸ்ய யோகின: ॥ *14*

14. *பார்த்த! எவன் வேறொன்றிலே மனமில்லாதவனாய் என்னை எப்பொழுதும் நீடித்து நினைக்கின்றானோ, அந்த எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட யோகிக்கு நான் எளிதாய் அடையத் தக்கவன்.*

வேறு விஷயத்திலே மனமில்லாத எந்த யோகியானவன் பரமேச்வரனான என்னை எப்பொழுதும் நீடித்து நினைக்கின்றானோ — "எப்பொழுதும்" எனவே, இடையறாமையானது உணர்த்தப் படுகின்றது. "நீடித்து" எனவே, நெடுங்காலமானது உணர்த்தப் படுகின்றது; ஆறு மாதமாவது, ஒரு வருஷமாவது அன்று. மற்று என்னவெனில், எவன் என்னைத் (தனது) உயிர் வாழ்க்கை முழுதும் இடைவிடாது நினைக்கின்றானோ என்றபடி; அந்த எப்பொழுதும் மனம் ஒருநிலைப்பட்ட யோகிக்கு நான் எளிதாய் அடையத்தக்கவன், இங்ஙனமாகவே (ஒருவன்) வேறொன்றிலே மனமில்லாதவனாய் என்னிடத்து எப்பொழுதும், ஒருநிலைப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்க. (14)

உங்களுடைய எளிதாய் அடையக் கூடிய தன்மையினால் ["நீங்கள் பக்தர்களுக்கு எளிதாய் அடையத்தக்கவர்" என்பதனால் ஆவதென்ன என்பது? — கூறுவோம்; என்னுடைய எளிதாய் அடையக் கூடிய தன்மையினால் எது ஆகின்றதோ, அதனைக்கேள்:

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।
नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ १५ ॥

மாமுபேத்ய புனர்ஜன்ம து:க்காலய-மசாச்வதம் ।
நாப்னுவந்தி மஹாத்மான: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா: ॥ *15*

15. (உபாஸகர்கள்) என்னை அடைந்தபின்பு, துன்பங்கட்கு இடமாயும் நிலையற்றதாயுமுள்ள மறுபிறப்பை அடைவதில்லை. (ஏனெனில், அவர்கள்) மஹாத்மாக்களாய் மேலான மோக்ஷத்தை அடைந்துவிட்டார்கள்.

(அவர்கள்) ஈச்வரனான என்னை அடைந்து என் நிலையைப் பெற்ற பின்பு, மறு பிறப்பைப் பெறுவதில்லை. எப்படிப்பட்ட மறுபிறப்பைப் பெறுவதில்லை என்பது?—அதன் விசேஷணத்தைக் கூறுகிறார்: பிறப்பென்பது-ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துன்பங்கட்குத் தங்குமிடம்; துன்பங்கட்குத் தங்குமிடமாத்திரமன்று, நிலையில்லாத் தன்மையதுமாம். மஹாத்மாக்களான யதிகள் மோக்ஷமென்னும் மேலான ஸித்தியைப் பெற்றவராய் இப்படிப் பட்ட மறுபிறப்பை அடைவதில்லை. ஆனால், எவர்கள் என்னை அடைவதில்லையோ, அவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்கள். [மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்]. [மஹாத்மாக்கள் - ரஜஸ்தமோ குணங்கள் நீங்கிச் சுத்தமாய்த் தெளிந்துள்ள ஸத்துவ குணத்தை மாத்திரமுடையவர்கள். "என்னை அடைந்த பின்பு...மோக்ஷத்தை அடைந்து விட்டார்கள்" எனவே, ஸகுணப்ரஹ்ம உபாஸகர்கட்குக் கிரம முக்தியானது [காலக்கிரமத்தால், காலதாமதத்தால் மோக்ஷமானது] காட்டப்பட்டது. (15)

ஆனால், உங்களைக் காட்டிலும் வேறொன்றை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்களா?—என்னும் (வினாவிற்கு விடை) கூறுவோம்:

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

ஆப்ரஹ்ம-புவனால்லோகா: புனராவர்த்தினோऽர்ஜுன ।
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புனர்ஜன்ம ந வித்யதே ॥ 16

16. அர்ஜுன! ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக (எல்லா) உலகங்களும் மறுபடியும் திரும்பிவருந்தன்மையனவாம். கௌந்தேய! மற்று, என்னை அடைந்து(ள்ளவர்கட்கு) மறுபிறப்பு இல்லை.

பொருட்கள் உண்டாகும் இடம்-புவனம் [உலகம்] ப்ரஹ்ம லோகம் முதலாக-ப்ரஹ்மலோகத்தோடு கூட [ப்ரஹ்மலோகம் உள்பட] என்னை - என்னை யொருவனை

ப்ரஹ்மாவினுடைய பகலும், இரவும்

ப்ரஹ்மலோகம் உள்பட (ஸகல) உலகங்களும் எதனால் மீண்டும் திரும்பி வருந் தன்மையையுடையன?— காலத்தால் வரையறுக்கப் பட்டமையின்,—எப்படி?—

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्यद्ब्रह्मणो विदुः ।
रात्रिं युगसहस्रान्तां तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ १७ ॥

ஸஹஸ்ர-யுகபர்யந்த-மஹர்-யத் ப்ரஹ்மணோ விது: ।
ராத்ரிம் யுக-ஸ்ஹஸ்ராந்தாம் தேऽஹோராத்ரவிதோ ஜனா: ॥ 17

17. ஆயிரயுகங்களை எல்லையாகவுடைய பகல் ப்ரஹ்மாவுக்கு எதுவோ, (அது அவ்வாறானது எனவும்,) இரவானது ஆயிர யுகங்களை எல்லையாகவுடையது எனவும் (எவர்கள்) அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் பகலையும் இரவையும் அறிந்த ஜனங்கள்.

ப்ரஹ்மாவுக்கு-விராட் ப்ரா ஜாபதிக்கு. இரவும் பகலினுடைய அளவையே கொண்டதென்க.—எவர்கள் (பகலையும் இரவையும்) அறிகிறார்கள் என்பது?—கூறுகிறார்: பகலையும் இரவையும் அறிகின்ற அவர்கள்; காலக் கணக்கை அறியும் ஜனங்கள் என்றபடி. இங்கே, யுகமென்றது - சதுர்யுகத்தை.) இவ்வாறு அந்த உலகங்கள் காலத்தால் வரையறுக்கப் பட்டனவாதலின், மீண்டும் திரும்பி வருந்தன்மையுடையனவாம் என்க. (17)

ப்ரஜாபதியினுடைய பகலிலும், இரவிலும் எது நிகழ்கின்றதோ, அது கூறப்படுகின்றது.

अव्यक्ताद्व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यहरागमे ।
रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥

அவ்யக்தாத் வ்யக்தய: ஸர்வா: ப்ரபவந்த்-யஹராகமே ।
ராத்ர்யாகமே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்த-ஸம்ஜ்ஞகே ॥ 18

18. பகல் வரும் பொழுது அவ்யக்தத்தினின்றும் தோற்றங்களெல்லாம் வெளிப்படுகின்றன; இரவு வரும் பொழுது, அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய அதனுள்ளேயே மறைகின்றன.

அவ்யக்தமென்பது - ப்ரஜாபதியினுடைய தூக்க நிலைமை, (மாயை அன்று) - சராசரங்களாகிய தோற்றங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மாவினுடைய விழிப்பு ஸமயத்திலே அந்த அவ்யக்தத்தினின்றும் வெளிப்படுகின்றன. அவ்வண்ணமே, ப்ரஹ்மாவி-னுடைய தூக்க ஸமயத்திலே தோற்றங்களெல்லாம் முற்கூறிய அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய [தூக்க நிலையிலுள்ள ப்ரஜா பதியினிடத்திலேயே) மறைகின்றன.

செய்யாதன வருதலும், செய்தன போய்விடுதலுமாகிய குற்றத்தை [தான் செய்யாதவற்றின் பயனை ஒருவன் அனுபவிக்கிறான் என்பதும், தான் செய்தவற்றின் பயனை அவன் அநுபவிப்பதில்லை என்பதுமான போலி யுக்தியை] நீக்கும் பொருட்டும், கட்டுப்படுதலையும் விடுபடுதலையும் [பந்த-மோக்ஷங்களைப்] பற்றிய சாஸ்திரம் தலைப்படுதற்குப் பயன் உண்டு என்பதைக் காட்டும் பொருட்டும், "அவித்யை முதலிய குற்றங்களை வேராகவுடைய தர்மாதர்மமென்னும் கர்மத்தின் வலிமையினால் சுதந்தரமற்ற பிராணி வர்க்கமானது பிறந்து பிறந்து (தோன்றித் தோன்றி) மறைகின்றது; ஆகவே, அவற்றிற்கு, ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்கியத்தை உணர்த்தும் பொருட்டும்" (பகவான்) இதனை அருளிச் செய்கிறார் :

भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहरागमे ॥ १९ ॥

பூதக்ராம: ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே।
ராத்ர்யாகமே வச: பார்த்த ப்ரபவத்-யஹராகமே ॥ 19

19. பார்த்த! இந்த அதே பூதவர்க்கந்தான் அவசமாய்ப் பிறந்து பிறந்து, இரவு வரும்பொழுது மறைகின்றது; பகல் வரும் பொழுது வெளிப் படுகின்றது.

(கல்பமென்பது - ப்ரஹ்மாவினுடைய ஒருநாள்) சராசரங்களாகிய எந்த பூதவர்க்கமானது முந்தின கல்பத்திலே இருந்ததோ. அதேதான் (இப்பொழுது உள்ளதும்); இது வேறானதன்று. (அது-ப்ரஹ்மாவுக்குப்) பகல் வரும்பொழுது அவசமாகவே வெளிப்பட்டு, பகலினுடைய முடிவிலே மீண்டும் அவசமாகவே மறைகின்றது. 19

யாவற்றினும் மேலான நிலையும், அதனை அடையும் வழியும்,

எந்த அழியாப் பொருளானது (இமே) விவரித்துச் சொல்லப் பட்டதோ, அதனை அடைதற்கு வழியானது "ப்ரஹ்மமாகிய" (8-13) என்பது முதலியவற்றால் குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தப் பட்டது. இனி, இப்பொழுது அழியாப் பொருளையே இன்ன தென்று குறிப்பிட்டுக் காட்டி உணர்த்த வேண்டும் என்னும் கருத்தோடு, "இந்த யோக மார்க்கத்தால் அடையவேண்டியது இ(ன்ன)து" என்று, (பகவான்) இதனை அருளிச் செய்கிறார் :

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

பரஸ்தஸ்மாத்து பாவோऽன்யோ வ்யக்தோऽவ்யக்தாத் ஸநாதன । 20
ய: ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நச்யத்ஸு ந விநச்யதி ॥

20. ஆனால், எக்காலத்துமுள்ள மற்றைய அவ்யக்தமான எந்தப் பொருளானது அந்த அவ்யக்தத்தினும் வேறானதோ, அது - ஸகல பூதங்களும் அழியும் பொழுது(ம், தான்) அழிவ தில்லை.

(ப்ரஹ்மமானது) வேறானது.— எதனைக் காட்டிலும் — முற் கூறிய அதனைக் காட்டிலும், "ஆனால்" என்னும் சொல் - (இங்கு) சொல்லக் கருதிய அழியாப் பொருளானது அவ்யக்தத்தினும் வேறானது என்னும் விசேஷணத்தைப் பொருளாகவுடையது [காட்டுவது]. பொருள் - அக்ஷரமென்னும் பெயருடைய பர- ப்ரஹ்மம், (அது அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும்) வேறாயிருந்தாலும், ஒரே தன்மையுடைமை அமையலாம் [அதற்கு அவ்யக்தத்தோடு ஒப்புமை இருக்கலாம்] என்னும் சங்கை உண்டாகுமென்று, அதனை நீக்குதற் பொருட்டு "மற்றைய" என்று கூறுகிறார். மற்றைய அல்லாத பொருள் அவ்யக்தமானது = இந்திரியங்கட்கு எட்டாதது. "அதனினும் வேறானது" என்று கூறப்பட்டதே, - எத னினும் வேறானது ?—பூதவர்க்கத்திற்கு வித்தாயுள்ள கீழ்க்கூறிய அவித்யையாகிய அவ்யக்தத்தினும், (ப்ரஹ்மமானது இதனினும்) முற்றும் வேறான பொருள் என்பது கருத்து. எது என்றைக்கு- முள்ளதோ, அது - ப்ரஹ்மா முதலிய ஸகல பூதங்களும் அழியும் பொழுது(ம் தான்) அழிவதில்லை. (அவ்யக்தம் - வெளிப்படை யாக இல்லாதது, புலப்படாதது. இச் சொல் - இங்கே, ப்ரஹ்

மத்தின் மேலும் மாயையாகிய, பிரகிருதியினின்று தோன்றிய ஹிரண்யகர்ப்ப தத்துவத்தின் மேலும் நிற்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்க.) (20)

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ २१ ॥

அவ்யக்தோऽக்ஷர இத்யுக்தஸ்-தமாஹு: பரமாம் கதிம் |
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்த்தந்தே தத்தாம பரமம் மம || 21

21. "வெளிப்படையாக இல்லாதது, அழியாதது" என்று (எது) கூறப்பட்டதோ, அதனை உயர்ந்த கதியாக(ச் சுருதிகள்) கூறுகின்றன. எதனை அடைந்த பின்பு, திரும்பி வருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்.

யாதொரு இந்த (ப்ரஹ்மமானது) வெளிப்படையாக இல்லாதது எனவும், அழியாதது எனவும் கூறப்பட்டதோ, அந்த அக்ஷரமென்னும் பெயருடைய அவ்யக்தமான பொருளையே உயர்ந்த கதியாக [அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தமாக]ச் (சுருதிகள்) கூறுகின்றன. எப்பொருளை அடைந்த பின் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்; விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம் என்பது பொருள். (21)

அதனை அடைதற்கு வழி கூறப்படுகின்றது ;

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।
यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ २२ ॥

புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்பயஸ்-த்வனன்யயா |
யஸ்யாந்த:ஸ்த்தானி பூதானி யேன ஸர்வமிதம் ததம் || 22

22. பார்த்த! எவனுக்குள்ளே பொருள்கள் (எல்லாம்) இருக்கின்றனவோ, எவனால் இதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரமபுருஷன் வேறொன்றில்லாத [வேறு விஷயத்திற் செல்லாத] பக்தியினால் அடையத் தக்கவன் தான்.

சரீரத்தில் தங்கியிருப்பதனுலாவது, (எங்கும்) நிறைந்துள்ள-மையினுலாவது புருஷன் (என்று அவனுக்குப் பெயர்). பார்த்த! அவன் யாவற்றினும் மேம்பட்டவன்; ஏனெனில், புருஷனைக் காட்டிலும் மேலானது ஒன்றுமில்லை. அவன் ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானமாகிய பக்தியினுல் அடையத் தக்கவன் தான், கார்யமான [படைக்கப்பட்ட) பொருள்கள் எல்லாம் அந்தப் புருஷனுக்குள்ளே இருக்கின்றன; ஏனெனில், கார்யமானது காரணத்துள் இருப்பதாக ஆகின்றது, இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்தப் புருஷனுல் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. (22)

வெளிச்சமுள்ள வழியாகிய தேவயானமார்க்கமும்
இருளடைந்த வழியாகிய பித்ருயான மார்க்கமும்.

ப்ரணவத்திலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தியை வைத்தவராய் [ஓங்காரத்தை ப்ரஹ்மமாகக் கொண்டவராய்], பிற்காலத்திலே (ப்ரஹ்மாவோடு கூட) மோக்ஷத்தைப் பெறுபவராய் பிரகிருத்ததில் பேசப் பட்டவரும் யோகிகட்கு உத்தரமார்க்கமானது [வடக்கு வழியானது, தேவயான மார்க்கமானது] உபதேசிக்கத் தக்கது என்று, (தான்) சொல்லக் கருதிய விஷயத்தைத் தெளிவாக வைத்தற்பொருட்டு "எந்த காலத்தில்" (8-23) என்பது முதலியவற்றை (ப் பகவான்) அருளிச் செய்கிருர் : திரும்பி வரும் மார்க்கத்தை எடுத்துக் கூறுதல் - மற்றைய மார்க்கத்தைப் புகழ்தற்காக என்க—

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।
प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ २३ ॥

யத்ர காலே த்வனுவ்ருத்திம் ஆவ்ருத்திஞ் சைவ யோகின: 23
ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி பரதர்ஷப ||

23. பரதரிற் சிறந்தோனே ! இனி, எந்தக் காலத்தில் (சரீரத்தை விட்டுப்) போன யோகிகள் திரும்பி வராமையையும், திரும்பி வருதலையும் அடைகிருர்களோ அந்தக் காலத்தைக் கூறுவேன்.

"எந்தக் காலத்தில் போன" என, ("எந்தக் காலத்தில்" என்பதை) தனியே விலக்கப்பட்டு நிற்(கும் "போன" என்)பதனேடு கூட்டுக. திரும்பி வாராமையை - மறுபடியும் பிறவா

மையை. திரும்பி வருதலை - அதற்கு மறுதலையானதை [மறு-படியும் பிறப்பதை]. "யோகிகள்" என்பது - (இங்கே,) தியான யோகிகளையும் கர்மிகளையும் உணர்த்துகின்றது. கர்மிகளோ,— "கர்மயோகத்தால் யோகிகட்கு" (3-3) எனச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளதனுல், உபசார வழக்கைக் கொண்டு யோகிகள் (எனப் படுகிறுர்கள்). எக்காலத்திலே இறந்த யோகிகள் திரும்பி வாரா மையைப் பெறுகின்றுர்களோ; மேலும், எக்காலத்திலே இறந்த வர்கள் திரும்பி வருதலைப் பெறுகிறுர்களோ அக்காலத்தைக் கூறுவேன். தேவயானமார்க்கத்திற் சென்று திரும்பி வாராத வர்கள் - தியானத்தையுடையவர்கள் என்றும், பிதிருயான மார்க்கத்திற் சென்று திரும்பி வருகிறவர்கள் கர்மிகள் என்றும் வேறுபாடு காண்க.) (23)

அக்காலத்தைக் கூறுகிறுர் :

अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

அக்னிர் ஜ்யோதி-ரஹ: சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் ।
தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜனு: ॥ 24

24. நெருப்பு, ஒளி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயண ஆறுமாதங் கள்,— (ஆகிய) அவ்விடம் சென்ற ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஜனங்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறுர்கள்.

நெருப்பென்பது — காலத்தை அபிமானிக்கும் தெய்வம், அவ் வாறே, ஒளியென்பதும் — காலத்தை அபிமானிக்கும் தேவதை தான்,— அல்லது, நெருப்பும் ஒளியும் அதே பெயருடைய [அக்னி என்னும், ஜ்யோதிஸ் என்னும்] தேவதைகள் (எனினும் (அமையும்), ஆனுல், "எக்காலத்திலே," "அக்காலத்தை" என (காலம் என்னும் சொல்லினுல் வழியைக் குறிப்பிட்டு உணர்த்து தல் பெரும்பான்மையால் [காலத்தை அபிமானிக்கும் தேவதைகள் அதிகமாயுள்ளதனுல்] என்க; (ஒரு காட்டிலே மாமரங்கள் அதிக மாயுள்ளதனுல் அதனை) மாமரக்காடு என்பது போல—அவ் வண்ணமே, பகலென்பது - பகலை அபிமானிக்கும் தேவதை. சுக்லபக்ஷமென்பது - சுக்லபக்ஷதேவதை. உத்தராயண ஆறு மாதங்களென்பது-அ[இ]ங்கும், (அவற்றை அபிமானித்து) வழி

யாக ஆகி நிற்கும் தேவதைதான். என இந்த நியாயமானது [இவ்வாறு உரையிடுவது]. வேறோரிடத்தில் (சாரீ-4-3-4) நிலை பெற்றிருக்கின்றது. [நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது]. ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதிலே நன்றாக அமைந்து நின்று இறந்த ஜனங்கள் (காலக்கிரமத்தால்) அந்த வழியிலே (தேவயானமார்க் கத்தால்) ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். "காலக்கிரமத்தால்" என்பது வாக்யத்தில் தொக்கி நிற்கின்றது ; ஏனெனில், மெய் யுணர்விலே நிலையாக நிற்பவராய் உடனே முக்தியைப் பெறு பவர்களுக்குப் போதலாவது, வருதலாவது ஓரிடத்து மில்லை [அவர்கட்குப் போகுமிடமும் வருமிடமும் இல்லை]. (24)

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।
तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ २५ ॥

தூமோ ராத்ரிஸ்-ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயனம் ।
தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர்-யோகீ ப்ராப்ய நிவர்ததே ॥ 25

25. புகை, இரவு, அவ்வாறே கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயன ஆறு மாதங்கள்,— (ஆகிய) அவற்றால் சந்திரனுடைய ஒளியை அடைந்து யோகியானவன் திரும்பி வருகிறான்.

புகையென்பது - புகையை அபிமானிக்கும் தேவதை. இர வென்பது-இரவை அபிமானிக்கும் தேவதை. அவ்வண்ணமே கிருஷ்ண பக்ஷமென்பது - கிருஷ்ண பக்ஷ தேவதை. தக்ஷிணாயன ஆறு மாதங்களென்பதும் - முன்போல, தேவதைதான். யஜ்ஞம் முதலியவற்றைச் செய்யும் கர்மியானவன் அதிலே [பிதிருயான மார்க்கத்திலே] சந்திரனிடத்துள்ள ஒளியை [ஸ்வர்க்கத்தை]ப் பயனாக அநுபவித்து. பின்பு அது கழிந்து போதலால் மீண்டும் இங்கே [பூலோகத்திற்குத்] திரும்பி வருகிறான்.

शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।
एकया यात्यनावृत्तिमन्यया वर्तते पुनः ॥ २६ ॥

சுக்லக்ருஷ்ணே கதீ-ஹ்யேதே ஜகத: சாச்வதே மதே ।
ஏகயா யாத்யனாவ்ருத்தி-மன்யயா வர்ததே புன: ॥ 26

26. வெளிச்சமானதும் இருட்டானதுமாகிய இப்பிரசித்த வழிகளி ரண்டும் உலகத்திற்கு அனாதியாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. (ஒருவன்) ஒன்றினால் திரும்பி வாராமையை அடைகிறான்; மற்றொன்றினால் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறான்.

(தேவயான மார்க்கம்) வெளிச்சமானது; அறிவை விளக்குவதாதலின். (பித்ருயான மார்க்கம்) இருட்டானது; அஃதில்லையாதலின். [முந்தினது வெளிச்சமானது; ஏனெனில் அது ஞானத்தை விளக்குவது, ஸகுணவித்யையினால் அடையத்தக்கது; அக்னி, ஜ்யோதிஸ் முதலிய பிரகாசமான பொருள்களையுடையது; பிந்தினதோ-இருட்டானது; ஏனெனில் அது அறிவை விளக்குவதில்லை; அவித்யையினால் அடையத்தக்கது, புகை முதலிய இருண்ட பொருள்களையுடையது—ஆ.] "உலகத்திற்கு" என்பதற்கு-ஸகுண வித்யைக்கும் கர்மத்திற்கும் உரியவர்கட்கு (எனப்பொருள் கொள்ளவேண்டும்; அவர்கட்குத்தான் இவ்விரண்டு வழிகளும் உள்ளன). எல்லா ஜனங்களுக்குமே இவ்வழிகள் இல்லை (அவை) அநாதியானவை; ஸம்ஸாரம் அநாதியாதலின் அவற்றுள் வெளிச்சமான ஒன்றினால் (ஒருவன்) திரும்பி வாராமையை [கிரமமுக்தியை] அடைகிறான்; மற்றொன்றினால் மீண்டும் திரும்பி வருகிறான். (26)

नैते सृती पार्थ जानन्योगी मुह्यति कश्चन ।
तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ २७ ॥

**நைதே ஸ்ருதீ பார்த்த ஜானன் யோகீ முஹ்யதி கஸ்சன ।
தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோகயுக்தோ பவார்ஜுன॥ 27**

27. பார்த்த! இவ்வழிகளை அறிகின்ற எந்த யோகியும் மயங்க மாட்டான். ஆதலால், அர்ஜுன! நீ எக்காலத்தும் யோகத்தைக் கூடினவனாக இருக்கக்கடவாய்.

"ஒன்று ஸம்ஸாரத்திற்கும், மற்றொன்று (கிரம) முக்திக்கும் (ஆகின்றது)" என்று கீழ்க் கூறிய வழிகளை அறிகின்ற ஒரு யோகியும் மயங்கமாட்டான். [தியான நிஷ்டனானவன் தெற்கு வழியாகிய தூமாதிமார்க்கத்திற் செலுத்துகின்ற கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதாகக் கருதமாட்டான்.—ஆ] யோகத்தைக் கூடினவனாக *ஒரு நிலைப்பட்டவனாக.* (27)

யோகத்தின் சிறப்பு.

அந்த யோகத்தின் மஹிமையைக் கேள் :

वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।
अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥२८॥

வேதேஷு யஞ்ஞேஷு தபஸ்ஸு சைவ
தானேஷு யத் புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டம் ।
அத்யேதி தத் ஸர்வ-மிதம் விதித்வா
யோகீ பரம் ஸ்த்தான-முபைதி சாத்யம் ॥ 28

28. யோகியானவன் இதனை அறிந்து,—வேதங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலும், தவங்களிலும், தானங்களிலும் எது புண்ணியத்தின் பயனாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோ அதனை யெல்லாம் கடந்து விடுகிறான்; அன்றியும், ஆதியிலுள்ள மேலான இடத்தைச் சேர்கிறான்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே அப்யாஸயோகம் என்னும் எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஏழு வினாக்களை நிர்ணயித்தல் மூலமாக உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தைத் தெளிவாகத் தெரிந்து, அநுஷ்டித்து (வரும்) யோகியானவன்,—வேதங்களை நேராக ஓதியவிடத்தும், யஜ்ஞங்களை ஸாங்கோபாங்கமாக அநுஷ்டித்த விடத்தும், தவங்களை நன்றாகப் புரிந்தவிடத்தும், தானங்களைச் செவ்வையாகக் கொடுத்த விடத்தும் எதனை இவற்றினாலுண்டாகும் புண்ணிய பயனாகச் சாஸ்திரம் கூறியுள்ளதோ, அந்தப்பயன் ஸமூகத்தையெல்லாம் கடந்து நிற்கிறான்; மற்றும், ஈச்வரனுடைய உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறான். ஆதியிலுள்ள - (முதல்) காரணமான ; ப்ரஹ்மமாகிய என்றபடி.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ नवमोऽध्यायः ॥

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

ப்ரஹ்மவித்தையே உயர்ந்த தருமம்.

(ஸுஷும்னை என்னும்) நாடியின் வழியாக (ஹ்ருதயம், கழுத்து, இரு புருவங்கட்கும் நடுவு முதலியவற்றிலே பிராணனை) நிறுத்துவதொடு கூடிய யோகமானது (வழிகளை அடைத்தல் முதலிய (8-12,13) ஒழுங்கான) முறையுடன் 8-ஆம் அத்யாயத்திற் கூறப்பட்டது. அன்றியும், அதன் பயனுனது-நெருப்பு, ஒளி முதலிய கிரமத்தால் [அவற்றை முறையே கடந்து சென்று] பிற் காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதேயாகிய திரும்பி வாராமை என்பதாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டது. இனி, "முக்தியைப் பெறுவதாகிய பயனை இதே வகையினுல்தான் அடையக்கூடும்; வேறு வகையினு லன்று" என்ற அச்சங்கையை நீக்கவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தோடு பகவான் கூறலாயினர்.

श्रीभगवानुवाच—

> इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
> ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்-யனஸூயவே ।
ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானஸஹிதம் யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽ-
ஶுபாத் ॥ 1

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. நீ எதனை அறிந்து, கெடுதியினின்றும் தப்பிவிடுவாயோ, (அதனை—) அநுபவ அறிவோடு அமைந்த அறிவாய் அதிரஹஸ்யமாயுள்ள இதனை அஸூயையற்ற உனக்கு யான் இனிக் கூறுவேன்.

இதனை-முந்தின அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டதும், (வரும் அத்தியாயங்களில்) கூறப்படுவதுமான ப்ரஹ்மவித்யையை அதனைப் புத்திக்கு எதிரே வைத்து "இதனை" என்று கூறுகிறார். "இனி" என்னும் சொல்-(தியானத்தைக் காட்டிலும் ஞானத்திற்கு) மேன்மையைப் பகுத்துக்காட்டுதலென்னும் பொருளின்மேல் நிற்பது. முக்தி பெறுதற்கு இதே மெய்யறிவுதான் நேரான ஸாதனம்; (என்பதை) "எல்லாம் வாஸுதேவன் என்று" (7-19), "இதெல்லாம் ஆத்மாதான்" (சா 7-25-2), "இரண்டாவதென்பதில்லாத ஒன்றுதான்" (சா 6-2-1) என்பன முதலான ச்ருதி ஸ்மிருதிகளால் (உணர்க). அன்றியும், வேறு (நேரான ஸாதனம்) இல்லை (என்பதையும்,) "இனி, எந்த மற்றைய அரசர்கள் அ(த்வைதத்)தைக் காட்டிலும் வேறு விதமாக அறிகிறார்களோ, அவர்கள், அழியும் லோகங்களையுடையவராக ஆகிறார்கள்" (சா-7-25-2) என்பது முதலான ச்ருதிகளால் (அறிக). அஸூயையில்லாத உனக்கு அதிரஹஸ்யமானதைக் கூறுவேன். (அஸூயை இன்னதென்பதை 117ஆம் பக்கத்தில் காண்க.) -ஞானமென்பது—எப்படிப்பட்டது அநுபவத்தைக் கூடியது? நீ அந்த ஞானத்தை அடைந்து ஸம்ஸாரக் கட்டினின்றும் விடப்படுவாய்.

அன்றியும், அது

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ர-மித-முத்தமம் ।
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்த்து-மவ்யயம் ॥ 2

2. வித்யைகளுக்கு வேந்தன், ரஹஸ்யங்களுச்கு அரசன்; இது மேன்மையாகப் பரிசுத்தப்படுத்துவது. பிரத்தியக்ஷமா யுணர்தலையுடையது [பிரத்தியக்ஷமாய் அறியத் தக்கது]. தருமத்தின் நீங்காதது. செய்தற்கு மிக்க எளிதானது; அழிவற்றது.

(அது) வித்யைகளுக்கு ராஜா [சிறந்தது]; ஒளி மிகுதியையுடையதாதலின் வித்யைகளெல்லாவற்றினும் . இந்த ப்ரஹ்ம வித்யையானது சிறப்பாக ஒளிர்கின்றதன்றோ [மற்றைய வித்யையையுடையவரைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்ம வித்யையையுடைய

வரிடத்து மிக்க வணக்கமான மதிப்பு இருக்கின்றது—ஆ.]. அவ்வாறே (அது) ரஹஸ்யங்கட்கு ராஜா [சிறந்தது. அது பல கோடி பிறவிகளிற் செய்த நல்வினைகளால் ஸாதிக்கத் தக்க தாதலின், அனேகருக்குத் தெரியாது அதிரஹஸ்யமாயிருப்ப தென்க]. இந்த ப்ரஹ்மாநுபவஞானம் சுத்திகரமான பொருள் களெல்லாவற்றிலும் மேலான சுத்திகரம். தருமம் அதருமம் முதலிய கர்மமானது பல ஜன்ம ஆயிரங்களிலே சேர்க்கப் பெற்ற தாயினும், (ப்ரஹ்ம வித்யை) அதனை வேரொடு கணப்பொழுது மாத்திரத்தில் நீராக்கி விடுகின்றது; எனவே, அதனுடைய பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? மேலும், இன்பம் முதலியவற்றின் உணர்ச்சி போல. (அது) பிரத்தியக்ஷ மாய் அறியத் தக்கது. பல நலங்களையுடையதற்கும் தருமத்தோடு மாறுபட்ட தன்மையானது காணப்படுகின்றது. (ஆனால்,) ஆத்ம அறிவு அவ்வாறு தருமத்தோடு மாறுபடுவதில்லை; மற்று, தருமத்தின் நீங்காதது [நிஷ்காம கர்மத்தின் பயனாய் நிற்பது] (அது) இவ்வாறிருந்தாலும், கஷ்டத்தால் சம்பாதிக்கத்தக்கதாக இருக்கலாம்; ஆதலால் கூறுகிறார். "ரத்னங்களைப் பகுத்தறியும் அநுபவ அறிவு போல, எளிதாய்த் தேடிக் கொள்ளத் தக்கது" (என்று). இனி சொற்பப் பிரயாஸமுள்ளவையாய் எளிதே செய்யப்படுப் கர்மங்கட்குப் பயன் சிறிதென்றும், கஷ்டத்தால் (கர்மங்கட்குப்) பயன் பெரிதென்றும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே "இது எளிதே ஸம்பாதிக்கத்தக்கதாதலால், பயன் (அநுபவித்து) கழிந்து போகுமளவிலே (தானும்) அழிந்து போகின்றது" என்று அமைந்தவிடத்து "அழிவற்றது" எனக் கூறுகிறார். கர்மத்திற்குப் போல, இதற்குப் பயனால் அழிவில்லை; எனவே, அழிவற்றதென்க. ஆதலால், ஆத்ம ஞானத்தை நாடவேண்டும். (2)

ஆனால், எவர்கள்

अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परंतप ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

அச்ரத்ததாநா: புருஷா தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப |
அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே ம்ருத்யு-ஸம்ஸார-வர்த்மனி || 3

3. பகைவரைத் தவிக்கச் செய்வோனே, இந்தத் தருமத்தை நம்பாத மனிதர்களோ, (அவர்கள்) என்னை அடையாது, சாதலோடமைந்த ஸம்ஸாரவழியிலே நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்த ஆத்ம ஞானமென்னும் தருமத்தின் ஸ்வரூபத்திலும் [அதனது உண்மையிலும்] அதனுடைய பயனிலும் நம்பிக்கையில்லாத நாஸ்திகராய், தியன செய்பவராய், அஸுரரது கொள்கையை, (அதாவது) 'தேகமே ஆத்மா' என்னும் உணர்ச்சியைக் கொண்டவராய்ப் பேராசையுள்ள பாப ஜனங்கள் பரமேச்வரனை என்னை அடையாது உறுதியாக நிற்கிறார்கள்.—எதிலே? சாதலோடமைந்த ஸம்ஸாரத்தின் வழியிலே. அதன் வழியாவது நரகத்தையும் விலங்கு முதலான (பிறவிகளையும்) அடைதற்கான மார்க்கம். (அவர்கள்) அதிலேயே இருக்கிறார்கள் என்பது பொருள். "என்னை அடையாது" (என்பதற்கு)- என்னை அடையும் விஷயத்திலே சங்கை இல்லையே இல்லை. [பகவானை அடைய வேண்டும் என்னும் எண்ணமே அவர்கட்கு இல்லாமையின் பகவானை அடைய மாட்டார்களென்பது நிச்சயம்] ஆதலால், என்னை அடைதற்கான வழிக்கு ஒரு வகையான ஸாதனமாகிய கேவல பக்தியையுங் கூட அடையாமல் எனப் பொருள் (கொள்க).

பொருள்களெல்லாம் பகவானிடத்துத் தங்குகின்றன

(ஞானத்தைப்) புகழ்வதனால் அர்ஜுனனை எதிர்முகமாக்கி [அதனைக் கேட்பதிலே அவனுக்கு மனவூக்கத்தைப் பிறப்பித்து] (பகவான்) கூறுகிறார் :

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥

மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜக-தவ்யக்த-மூர்திநா ।
மத்-ஸ்த்தானி ஸர்வபூதானி ந சாஹம் தேஷ்-வவஸ்த்தித: ॥ 4

4. உருவம் வெளிப்படையாக இல்லாத என்னால் இந்த ஜகத்தெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது' எலலாப் பொருள்களும் என்னிடத்து நிலை கொள்ளுகின்றன. மற்றும், யான் அவற்றினிடத்து நிலை கொள்ளுகிறேன் இல்லை.

எனது மேலான நிலை எதுவோ அதனால், இந்திரியங்கட்குப் புலப்படாத உருவமுள்ள என்னால் [ஸச்சிதாநந்த ப்ரஹ்மவடிவத்தினால்] இந்த ஜகத்தெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மா முதலாகப் புல்வரையிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களும்,

(அவ்வடிவம்) வெளிப்படையாக இல்லாத அந்த என்னிடத்து நிலைபெறுகின்றன. ஆத்மா இல்லாத எப்பொருளையும் வியவ கரிக்க முடியாதன்றோ. ஆதலால் (அவை) என்னிடத்து நிலைபெறு கின்றன; ஆத்மாவாகிய என்னால் ஆத்மாவையுடையனவாக நிலைப்படுகின்றன. [எல்லாவற்றினுள்ளும் உள்ளேயுள்ள உண்மையாகிய ஆத்மாவான என்னால் அந்தந்தப் பொருள்கள் அந்தந்தப் பொருள்களாகத் தோற்றுகின்றன.] ஆகவே, பூதங்கள் என்னிடத்து நிலைபெறுகின்றவையாகக் கூறப்படுகின்றன. அப்பொருள்கட்கு நானேதான் ஆத்மா: எனவே, புத்திமயங்கிய வர்கட்கு "(நான்) அவற்றுள் நிலைபெறுகின்றேன்" எனத்தோன்று கின்றது. ஆதலால் கூறுகிறேன்: உருவமுடைய பொருளுக்கு (வேறொன்றோடு சேர்க்கையிருப்பது) போல,(எனக்கு எதனோடும்) சேர்க்கையின்மையால், யான் அப்பொருள்களிடத்து நிலைபெறு கிறேனில்லை. நிச்சயமாக நான் ஆகாசத்திற்கும் உள்ளே உள்ளவன். (ஒரு பொருளோடும்) கலத்தலில்லாத பொருள் ஓரிடத்தும் ஆதேயமாக [ஒன்றிலே இருப்பதாக] நிலை கொள்ள மாட்டாதன்றோ. (4)

ஆகவே, நான் (ஒரு பொருளோடும்) கலத்தலின்மையால்,

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।
भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

ந ச மத்-ஸ்த்தானி பூதானி பச்ய மே யோக-மைச்வரம் |
பூதப்ருந் ந ச பூதஸ்த்தோ மமாத்மா பூதபாவன: || 5

5. பொருள்கள் என்னிடத்து நிலை கொள்ளவே இல்லை. ஈச்வரனுக் குரியதாகிய எனது யோகத்தைப் பார். என்னுடைய ஆத்மா பொருள் களைத் தாங்குவது. பொருள்களை உண்டாக்குவது, ஆனால், பொருள்க ளிடத்து நிலைபெறுவதில்லை.

ப்ரஹ்மா முதலான பொருள்கள் என்னிடத்து நிலைபெறுவ தில்லை: என்னுடைய திவ்யமான யோகத்தை=அமைப்பை, அதாவது, ஆத்மாவினுடைய உள்ளபடியான தன்மையைப் பார். அவ்வாறே சுருதியானது, (ஆத்மாவுக்கு ஒரு பொரு ளோடும்) கலத்தலில்லாமையினால் பற்றுதலில்லாமையைக் காட்டுகின்றது:— "பற்றுதலில்லாத (ஆத்மா ஒரு பொருளிலும்) பற்றுக் கொள்வதில்லை." (பி-3-9-26).

இன்னும், இந்த வேறொரு ஆச்சரியத்தைப் பார் : (என்னுடைய ஆத்மாவானது ஒரு பொருளோடும்) கலத்தலில்லாததாயினும், பொருள்களைத் தாங்குகின்றது. ஆனால் பொருள்களிடத்து நிலைப் படுவதில்லை; பொருள்களிடத்து நிலைப் படுதல் பொருந்தாதென்று கீழ்க்கூறிய நியாயத்தினால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டமையின் —மற்று, "இது என்னுடைய ஆத்மா" எனக் கூறுவது எப்படி?— (விடை கூறுவோம்: உண்மையான ஆத்மாவினின்றும்) தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையைப் பிரித்து, அதிலே "நான்" என்பதை வைத்து, (இவ்வாறு) ஜனங்களுடைய நினைப்பைப் பின்பற்றி, (பகவான்) "என்னுடைய ஆத்மா" எனச் சொல்லிக் கொள்கிறாரேயன்றி "ஆத்மா தன்னைக் காட்டிலும் வேறு" என்று ஜனங்கள் (அறிவது) போல, அறிகிறவரல்லர். அன்றியும், பொருள்களை வளரச் செய்வதும், உண்டாக்குவதும் (எனது ஆத்மாதான் என்க).

கீழ்க்கூறிய இரண்டு சுலோகங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தை திருஷ்டாந்தத்தால் உதாகரித்துக் கூறுகிறார்.

यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ६ ॥

யதாகாச-ஸ்த்திதோ நித்யம் வாயு: ஸர்வத்ரகோ மஹான்। 6
ததா ஸர்வாணி பூதானி மத்-ஸ்த்தாநீத்-யுபதாரய ॥

6. எங்கும் செல்லுகின்ற பெரிய காற்றானது எப்பொழுதும் ஆகாசத்தில் எப்படித் தங்கியிருக்கின்றதோ, அப்படி எல்லாப்பொருள்களும் என்னிடத்தில் தங்கியிருக்கின்றன என்று அறிந்துகொள்.

எங்கும் செல்வதாயும் அளவினால் பெரியதாயுமுள்ள காற்றானது எப்பொழுதும் ஆகாசத்தில் தங்கியுள்ளது (என்பதை நாம்) உலகத்தில் காண்கிறோம். அப்படியே, ஸகலப் பொருள்களும் ஆகாசம் போல எங்குமுள்ள என்னிடத்தில், கலத்தலில்லாமலே தங்கியுள்ளன என இவ்வாறாகத் தெரிந்து கொள்வாய்.

பகவான் ஸகலப்பொருள்கட்கும் முதலும், முடிவுமாய் உள்ளவர்.

இவ்வாறு காற்று ஆகாசத்தில்போல, பொருள்களனைத்தும், (பிரபஞ்சம்) உள்ளகாலத்தில் என்னிடத்துத் தங்கியுள்ளன. அவைகள்—

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

ஸர்வபூதானி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம் ।
கல்பக்ஷயே புனஸ்தானி கல்பாதெள விஸ்ருஜாம்-யஹம் ॥ 7

7. பொருள்களெல்லாம், கௌந்தேய! கல்பத்தின் முடிவிலே எனது பிரகிருதியை அடைகின்றன. (அடுத்த) கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் அவற்றை நான் மறுபடியும படைக்கின்றேன்.

பிரகிருதியை - முக்குணவடிவமான தாழ்ந்த பிரகிருதியை. கல்பத்தின் முடிவிலே - பிரளய காலத்திலே [எல்லாம் ஒடுங்கும் காலத்திலே]. கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் - உற்பத்தி காலத்தில் [எல்லாம் வெளிப்படும் காலத்தில்] படைக்கின்றேன் - உண்டாக்குகிறேன் [வேறு வேறாக வெளிப்படுத்துகிறேன்]. (7)

இவ்வாறு, அவித்யையாகிய—

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ப்ய விஸ்ருஜாமி புன: புன: ।
பூதக்ராம-மிமம் க்ருத்ஸ்ன-மவசம் ப்ரக்ருதேர்-வசாத் ॥ 8

8. பிரகிருதியைச் சார்ந்து (கொண்ட நான்) பிரகிருதியின் வலிமையினால் அவசமாயுள்ள இபபொருள் வர்க்கத்தையெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் சிருஷ்டிக்கின்றேன்.

பிரகிருதியினின்றும் பிறந்து, ஸ்வபாவ வசத்தால் சுதந்திர மற்று, அவித்யை முதலிய குற்றங்களால் பரவசப்பட்டு, (நமக்கு எதிரே) உள்ள இப்பொருள் வர்க்கத்தையெல்லாம், யான் எனது மாயையைக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் படைக்கின்றேன்.

பகவான் தமது கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை.

அப்பொழுது இப்பொருள் வர்க்கத்தை ஏற்றத்தாழ்ச்சியாக சிருஷ்டிக்கின்ற அந்தப் பரமேச்வரனை உனாருக்கு அதனால்

[ஏற்றத்தாழ்ச்சியான சிருஷ்டியினுல்] வரும் தர்மம் அதர்மம் என்றவற்ருேடு ஸம்பந்தமுண்டாகும் [அவற்றிற்கு உட்படுவீர்]? என்னும் (சங்கைக்குப்) பகவான் இதனை அருளிச் செல்கிருர் :

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनंजय ।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

ந ச மாம் தானி கர்மாணி நிபத்னந்தி தனஞ்ஜய ।
உதாஸீனவ - தாஸீன - மஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥ 9

9. தனஞ்ஜய! இனி அந்தக் கர்மங்கள்,—உதாஸீனன் போல இருப்பவனுய் அக்காமங்களின்மேல் பற்றில்லாத என்னைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டா.

பொருள் வர்க்கத்தை ஏற்றத்தாழ்ச்சியாகப் படைப்பதனுல் உண்டாகின்ற அக்கர்மங்கள் ஈச்வரனுன என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அவரைக் கர்மங்கள் தொடரா என்பதற்குக் காரணம் கூறுகிருர்:— உதாஸீனனுன [ஒன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாத] ஒருவன் உபேட்சையுள்ளவனுய் இருப்பதுபோல, இருக்கின்றேன் ஆத்மா நிர்விகாரியாதலின்: பயனிலே பற்றில்லாதவனுகவும். (அதாவது, சிருஷ்டி முதலான) அக்கர்மங்களிலே "யான் செய்கிறேன்" என்னும் அபிமானமில்லாதவனுகவும் (இருக்கின்றேன்), ஆகவே, கர்த்தா [நான் செய்பவன்] என்னும் எண்ணமில்லாமையும் பயனிலே பற்றுதலில்லாமையும் - வேருெருவனையுங்கூட (க்கர்மங்கள்) தொடராததற்குக் காரணமாம் என்க. இல்லாவிடில் பட்டுப்பூச்சி(யானது) பட்டுநூல்களால் பிணித்துக் கட்டப்படுவதுபோல, மயங்கியவன் கர்மங்களால் பிணித்துக் கட்டப்படுகிருன் என்பது கருத்து. (9)

அங்கே [முந்தின சுலோகங்களில்] "இப்பொருள் வர்க்கத்தைப் படைக்கின்றேன்" (9-7) எனவும், "உதாஸீனன் போல இருப்பவனுய்" (9-9) எனவும் மாருகக் கூறப்படுகின்றது என்று அதனை நீக்கும்பொருட்டு அருளிச்செய்கிருர்:

मयाध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् ।
हेतुनानेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥

மயாத்த்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸ-சராசரம் ।
ஹேதுனானேன கௌந்தேய ஜகத் விபரிவர்த்ததே ॥ 10

10. பிரகிருதியானது கண்காணியான என்னால் ஜங்கமத்தையும் ஸ்தாவரத்தையும் பிறப்பிக்கின்றது. கௌந்தேய! இக்காரணத்தால் உலகம் மாறி மாறி வருகின்றது.

முக்குண வடிவமான அஞ்ஞானமாகிய என் மாயையானது,— எவ்விடத்தும் பார்வை மாத்திர வடிவமாய், அவிகாரியான ஆத்மாவாய், கண்காணியாயுள்ள [மேல்பார்வையுடைய] என்னால் ஜகத்தை ஸ்தாவர ஜங்கமத்தோடு உண்டாக்குகின்றது. அவ்வாறே, "(உண்மைப்பொருள்) ஒன்று; (ஒளியினால்) பிரகாசிப்பது; எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் மறைந்துள்ளது: எங்கும் வியாபித்திருப்பது; எல்லாப் பொருள்கட்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மா; கர்மங்கட்கு கண்காணி; பொருள்களனைத்திற்கும் வாழுமிடம்; (ஸகலத்திற்கும்) ஸாக்ஷி: அறிவாயுள்ளது: தனியானது; நிர்க்குணமுமானது" (ச்வே-6-11) என்று மந்திரவர்ணம் (கூறுகின்றது).

வெளிப்பட்டதும் வெளிப்படாததுமாகிய [ஸ்தூலமும், ஸூக்ஷ்மமுமான] பிரபஞ்சமானது, "(நான்) ஸாக்ஷி மாத்திரமான கண்காணியாயிருக்கிறேன்" என்ற இக்காரணத்தால் (படைத்தல், காத்தல் முதலிய) எல்லா நிலைமைகளிலும் ஜங்கமஸ்தாவரத்தோடு மாறிமாறி வருகின்றது. "நான் இதனை அநுபவிப்பேன்," "இதனைக் காண்கிறேன்," "இதனைக் கேட்கிறேன்," "இன்பத்தை அநுபவிக்கிறேன்," "துன்பத்தை அநுபவிக்கிறேன்," "அதற்காக இதனைச் செய்யப்போகிறேன்," "இதனைத் தெரிந்துகொள்வேன்" என்பன முதலான முயற்சியெல்லாம். பார்வைக்கு [அறிவிற்கு] விஷயமாக ஆவதனாலன்றோ ஜகத்திற்கு உண்டாகின்றன. [அறிவின் பார்வையினால் வியாபிக்கப்படாவிட்டால், ஜடத்திற்கு அசையவும் முடியாது]; (அம்முயற்சி) அறிவிலே நிற்பது, அறிவிலேயே முடிவது. "எது இ(ந்தஜகத்)திற்கு ஸாக்ஷியாய் மேலான (ஹ்ருதய) ஆகாசத்திலுள்ளதோ" (தை-ப்ரா-2-8-9) என்பது முதலான மந்திரங்களும் இக்கருத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆகவே, (பகவானைக் காட்டிலும்) வேறு சேதனப்பொருள் இல்லாமையின் (போகங்களை) அநுபவிப்பவன் வேறொருவன் இல்லையாதலால், "ஒன்றாய் ஒளியாய் ஸகலத்திற்கும் கண்காணியான அறிவுமாத்திரமாய் எத்தகைய போகங்களோடும் உண்மையாகவே ஒட்டுத

வில்லாத (ஆத்மாவாகிய ஈச்வரனுடைய) இச்சிருஷ்டிக்குக் காரணமென்ன?" என்ற விஷயத்திலே வினவும் விடையும் பொருந்தா. [சிருஷ்டியின் பயன் என்ன?" என்று வினவுதலும், அல்லது அதற்கு விடை கூறுதலும் நேரல்ல. சிருஷ்டியானது பரம்பொருளினுடைய போகாநுபவத்திற்காக என்று சொல்ல முடியாது; ஏனெனில், உண்மையாக அது ஒன்றையும் அநுபவிப்பதில்லை. அது கேவல அறிவு மாத்திரமாய் ஸாக்ஷியாயுள்ளது. இனி, போகங்களை அநுபவிப்பவன் வேறொருவனும் இல்லை; ஏனெனில், அறிவான பொருள் வேறொன்று இல்லை. ஈச்வரன் ஒருவன்தான் அறிவான பொருள். அன்றியும், அறிவில்லாத பொருள் ஒன்றை அநுபவிக்க முடியாது. மற்றும், சிருஷ்டியானது சிருஷ்டிப்பவனுடைய மோக்ஷத்திற்காக என்பதுமில்லை; ஏனெனில், அது மோக்ஷத்திற்கு மாறானதாம். வினவும் விடையும் நிகழ்வதற்கு இவ்வாறாக இடமே இல்லை: ஏனெனில், சிருஷ்டியானது பரம்பொருளினுடைய மாயையினால் ஆவதென்க,—ஆ.] (இதனை,) "எவன் (அதனை) நேரே அறியமுடியும்?— 'எதிலிருந்து பிறந்தது? ஏன் இந்தப் பலவகைச் சிருஷ்டி?— (இவற்றை) எவன் இங்கே சொல்லக்கூடும்? [எனவே, பரம்பொருளை அறிதல் அரிதென்க,]" (தை-ப்ரா-2-8-9) என்பது முதலிய மந்திரவர்ணங்களால் (அறிக). "அறிவு அஜ்ஞானத்தால் மூடுண்டு கிடக்கின்றது, அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன" (5-15) என்று பகவானும் உணர்த்தியுள்ளார். (இதனால் சிருஷ்டி அஜ்ஞானத்தினலாவதென்பதைக் கண்டுகொள்க.)

பகவானைப் பழிப்பவரின் வாழ்க்கை

யான் இவ்வாறாக, இயல்பாகவே நித்யனாய் சுத்தனாய் புத்தனாய் முக்தனாய் முற்றும் உணர்ந்தவனாய், பிராணிகளெல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாயிருந்தாலும்,

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥

அவஜானந்தி மாம் மூடா மானுஷீம் தனு-மாச்ரிதம் ।
பரம் பாவ-மஜானந்தோ மம பூதமஹேச்வரம் ॥ 11

11. எனது மேலான நிலையை, பொருள்கட்கு (எல்லாம்) பெரிய கடவுளாக ['நான் ஸகலப் பொருள்கட்கும் பரமேச்வரன்' என்ற] என் இயல்பை] அறியாத மூடர்கள் மனித சரீரத்தைக் கொண்ட என்னை அவமதிக்கிறார்கள்.

பகுத்தறிவில்லா மூடர்கள் எனது மேலான நிலையை (அதாவது) "நான் பரமாத்ம உண்மை: ஆகாசம் போல இருப்பவன்; ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் உள்ளேயுள்ளவன்; ஸகலப் பொருள்கட்கும் தம் தம் ஆத்மாவாகிய பரமேச்வரன்" என்பதை அறியாது, (அவர்களிடையே) மநுஷ்ய சரீரத்தோடு வியவஹரிக்கின்ற என்னை ஏளனம் செய்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த என்னை அடிக்கடி அலட்சியம் பண்ணுவதனால் அப்பேதையர்கள் கெட்டழிந்து போகிறார்கள். (11)

(அவர்களுடைய நிலைமையை மிகப் பரிதாபப்படத்தக்கதென்பது) எப்படி?—

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।

राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥

மோகாசா மோககர்மாணோ மோகஜ்ஞானா விசேதஸ :।
ராக்ஷஸீ-மாஸுரீஞ் சைவ ப்ருக்ருதிம் மோஹினீம் ச்ரிதா: ॥ *12*

12. வீணான ஆசையையுடையவர்கள், வீணான செய்கையையுடையவர்கள், வீணான அறிவையுடையவர், மயககுவதான ராக்ஷஸ-அஸுர ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் கொண்டவர்.

(அவர்கள்) வீண் ஆசைகளையுடையவர்கள் [பகவானை அவமதித்தலால் அவர்களுடைய எந்த ஆசையும் பயனுடையதாகாதென்க]. அக்னிஹோத்திரம் முதலிய எந்த கர்மங்கள் அவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ, அவை பயனற்றவையாகவே ஆகின்றன; அவர்கள் பகவானைப் பழித்தலால், தமது ஆத்மாவாயுள்ளவந்த அலட்சியம் செய்வதால். அவ்வண்ணமே, அவர்களுடைய அறிவும் பயனில்லாததாகவே ஆகும். அவர்கள், பகுத்தறிவு இல்லாதவராகவும் இருக்கிறார்கள் என்பது கருத்து. அன்றியும், அவர்கள், மயக்கத்தை [பொய்யுணர்வை]ச் செய்வதாய், தேகமே ஆத்மாவென்று கூறுவதான ராக்ஷஸஸ்வ

பாவத்தையும் அஸுரஸ்வபாவத்தையும் அடைந்தவர்களாக ஆகிறார்கள்: "வெட்டு, குத்து, குடி, விழுங்கு, பிறர் பொருளைப் பிடுங்கு" என இவ்வாறான ஒழுக்கமுடையராய், கொடிய செயல்களுள்ளவராய் இருக்கிறார்கள என்பது பொருள் [இறந்த பின்பு அவர்கள் ராக்ஷஸர்களாகவும் அஸுரர்களாகவும் பிறக்கிறார்கள். "வெட்டு, குத்து, குடி, விழுங்கு" என்ற இவை போன்றது-ராக்ஷஸரது இயல்பு. "(தானத்தைக்) கொடாதே, ஹோமத்தைச் செய்யாதே, பிறர் பொருளைப் பிடுங்கு" என்ற இவை போன்றது அஸுரரது இயல்பு] (12)

பக்தர்கள் செல்லும் வழிகள்

மற்று எவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவராய் பகவத்பக்தி என்னும் மோக்ஷ வழியிலே சென்றிருக்கிறார்களோ, (அந்த)-

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ।। १३ ।।

மஹாத்மானஸ்து மாம் பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதி-மாச்ரிதா: ।
பஜந்த்-யனன்யமனஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதி-மவ்யயம் ॥ *13*

13. மஹாத்மாக்கள்தான் பார்த்த தேவர்களுடைய இயல்பைக் கொண்டவராய், வேறொன்றிலே மனமில்லாதவராய், என்னைப் பொருள்கட்கு முதலாகவும் அழிவற்றனாகவும் அறிந்து தொழுகிறார்கள்.

மஹாத்மாக்கள் - சன புத்தியில்லாதவர்கள் [யஜ்ஞம் முதலிய வற்றால் சித்தம் பரிசுத்தமானவர்கள்—ஆ.] என்னை - ஈச்வரனை, தேவர்களுடைய இயல்பை - (மன-மொழி-மெய்களின்) அடக்கமும், (இந்திரியங்களின்) அடக்கமும், தயையும், நம்பிக்கையும் முதலாகியதை. பொருள்கட்கு - ஆகாசம் முதலியவற்றிற்கும் (உயிருள்ள) பிராணிகட்கும் முதலாகவும் – காரணமாகவும்.

எப்படித் (தொழுகிறார்கள்) ?—

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ।। १४ ।।

**ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச த்ருடவ்ரதா: ।
நமஸ்யந்தஸ்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ॥ 14**

14. எப்பொழுதும் என்னைப் பேசுபவராய், முயலுபவராய், உறுதியான விரதமுள்ளவராய், வணங்குபவராய், என்றும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் (அவர்கள்) என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

(அவர்கள்) ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகிய பகவானான என்னை எப்பொழுதும் பேசுகிறார்கள். இந்திரிய ஒடுக்கம், சாந்தம், அடக்கம், தயை, அஹிம்ஸை முதலிய நல்லொழுக்கங்களால் முயலுகிறார்கள். அசைக்கப்படாத விரதத்தைக் கொண்டவராய், எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய், ஹிருதயத்தில் தங்கியுள்ள ஆத்மாவான என்னை பக்தியோடு வணங்கித் தொழுகிறார்கள். (14)

அவர்கள் எங்ஙெந்த விதமாய்த் தொழுகிறார்கள் என்பது?—கூறுவோம்:

**ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥**

**ஜ்ஞானயஜ்ஞேன சாப்யன்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே ।
ஏகத்வேன ப்ருதக்த்வேன பஹுதா விச்வதோமுகம் ॥ 15**

15. ஞானமாகிய யஜ்ஞத்தினாலேயே வழிபடுகின்ற மற்றையோர்கள் பலவிதமாய் எங்கும் முகமுள்ள [எங்கும் ஆத்மவடிவமாயுள்ள] என்னையே ஒன்றாக வேறாகத் தொழுகிறார்கள்.

பகவானைப் பற்றிய ஞானமே யஜ்ஞந்தான், மற்றையோர்கள் [ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்கள்] அந்த ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தால் ஈச்வரனாகிய என்னையே பூஜிப்பவராய், வேறு (தேவதையை) உபாஸித்தலைத் தள்ளிவிட்டு (என்னையே) தொழுகிறார்கள். இனி அந்த ஞானம் (அனேகவிதமாயுள்ளது:—சிலர்) "ஒன்று தான் பரப்ரஹ்மம்" என்னும் மெய்யறிவோடு தொழுகிறார்கள். சிலர் 'விஷ்ணுவாகிய அந்த பகவானே ஸூர்யன், சந்திரன் முதலிய பேதத்தோடு ஸூர்யன் முதலான வடிவமாக இருக்கிறார்' என்னும் (ஞானத்தோடு) தொழுகிறார்கள். சிலர், பலவகையாய் [அக்னி, ஸூர்யன் முதலான வடிவத்தால்] ஸகலரூபியாகவும்,

ஸகல ஆத்மாவாகவும் உள்ள அவரை "பலவகையாயுள்ள அந்த அந்த பகவான்தான் எங்கும் முகமுள்ளவராயும் ஸகலரூபியாயும் இருக்கிறார்" என்னும் (ஞானத்தோடு) தொழுகிறார்கள். (15)

எல்லா உபாஸனையும் பகவானைச் சேர்கின்றன

(அவர்கள்) பலவாறாக உபாஸித்தால், உங்களையே உபாஸிக்கிறார்களென்பது எப்படி?—(என்னும் சங்கை உண்டாகும்). ஆதலால், (பகவான் இதனை) அருளிச் செய்கிறார்:

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाहमहमौषधम् ।
मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ॥ १६ ॥

அஹம் க்ரது-ரஹம் யஜ்ஞ: ஸ்வதாஹ-மஹ-மௌஷதம் ।
மந்த்ரோऽஹ-மஹ-மேவாஜ்ய-மஹ-மக்னி-ரஹம் ஹுதம் ॥ *16*

16. நானே க்ரது ; நானே யஜ்ஞம் ; நானே ஸ்வதா : நானே ஔஷதம் : நானே மந்திரம் : நானே ஹவிஸ் : நானே அக்னி : நானே ஹவிஸ்ஸை அர்ப்பித்தல்.

க்ரது என்பது - வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களுள் ஓர் வகுப்பு, யஜ்ஞம் என்பது - ஸ்ம்ருதியில் விதித்த (வைச்வதேவம் முதலிய) யஜ்ஞம். ஸ்வதா என்பது - பித்ருக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்னம். ஔஷதம் - எல்லாப் பிராணிகளாலும் புசிக்கப்படுகின்றவையாய், ஓஷதி என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்ட ஸாதாரணமான நெல் வாற்கோதுமை முதலியன.— அல்லது, ஸ்வதா என்பது - ஸாமானியமான உணவு. ஔஷதம் என்பது - வியாதியைத் தணித்து ஆற்றுதற்கான மருந்து.— எதனால் பித்ருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஹவிஸ்ஸானது கொடுக்கப்படுகின்றதோ, (அந்த) மந்திரம் நானே. ஹவிஸ்ஸும் நானே தான். எதிலே ஹவிஸ்ஸானது ஹோமஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த அக்னி நானே. ஹவிஸ்ஸை அர்ப்பித்தலென்னும் தொழிலும் நானே என்க. (16)

மேலும்,

पिताहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।
वेद्यं पवित्रमोंकार ऋक्साम यजुरेव च ॥ १७ ॥

பிதாஹ-மஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: |
வேத்யம் பவித்ர-மோங்கார ருக்ஸாம யஜு-ரேவ ச || 17

17. இந்த ஜகத்திற்குத் தகப்பனும், தாயும், பகிர்ந்து கொடுப்பவனும் பாட்டனும், அறியவேண்டிய பொருளும், பரிசுத்தமாக்கும் பொருளும், ஓங்காரமும், ருக்கும், ஸாமமும், யஜுஸும் நானேதான்.

பகிர்ந்து கொடுப்பவன் - *பிராணிகளுக்குக் கர்மங்களின் பயனைப் பகுத்துக் கொடுப்பவன்.* (17)

அன்றியும்,

गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।
प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

கதிர்ப்பர்தா ப்ரபு: ஸாக்ஷீ நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் |
ப்ரபவ: ப்ரலய-ஸ்த்தானம் நிதானம் பீஜ-மவ்யயம் ||

18. கதியும், வளர்ப்பவனும், பிரபுவும், ஸாக்ஷியும், வாழுமிடமும், புகலிடமும், ஸுஹிருத்தும், உற்பத்தியும், அழிவும், நிலையும், களஞ்சியமும், அழிவிலா விதையும் (நானே).

கதி - *கர்மங்களுடைய பயன்*..........பிரபு - உரியவன், *சொந்தக்காரன்.* ஸாக்ஷி - *பிராணிகள் செய்தவற்றையும், செய்யாதவற்றையும் (பார்ப்பவன்).* வாழுமிடம் - *பிராணிகள் வசிக்குமிடம். இடருற்றவர்களுக்குப்* புகலிடம் - *என்னை வந்தடைந்தவர்களுடைய இடரைத் தீர்ப்பவன்.* ஸுஹிருத்து - *பதிலுபகாரத்தை வேண்டாதவனாய் உதவி புரிவோன்.* உத்பத்தி - *உலகம் உண்டாகுமிடம்.* அழிவு - *அழியுமிடம்.* அவ்வண்ணமே, நிலை - *நிலை கொள்ளுமிடம்.* களஞ்சியம், *பிராணிகளால் பிற்காலத்தில் அநுபவிக்கப்படும் (பொருள்களை) வைக்குமிடம்.* விதை-*முளைக்கும் தன்மையுள்ள (பொருள்கள்) முளைத்தற்குக் காரணம்.* அழிவிலா - *(அவ்விதையானது) ஸம்ஸாரமுள்ள வரையிலும் உள்ளதனால், அழிவில்லாத. விதையில்லாத ஒன்றும் முளையாதன்றோ. எப்பொழுதும் முளையைக் காண்பதனால், விதையின் தொடர்ச்சியானது அற்றுப் போகவில்லை என்று தெரிகின்றது.* (18)

மற்றும்.

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ॥ १९ ॥

தபாம்யஹ-மஹம் வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாம் யுத்ஸ்ருஜாமி ச ।
அம்ருதஞ் சைவ ம்ருத்யுஸ்ய ஸதஸச்சாஹ-மர்ஜுன ॥ 19

19. யான் வெப்பத்தைக்கொடுக்கின்றேன்: யான் மழையை உண்டாக்குகின்றேன், அன்றியும், நிறுத்துகின்றேன்: அர்ஜுன! சாகாமையும் சாவும், உள்ளதும் இல்லாதும் நானே.

யான் ஸூர்யனாக ஆகி கடுமையான சில கிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தருகிறேன்; சில கிரணங்களால் மழையை உண்டாக்குகிறேன்; உண்டாக்கின பின்பு, சில கிரணங்களால் (மழையை) எட்டு மாதம் நிறுத்துகின்றேன் மறுபடியும், (அதனை, மற்றைய நான்கு மாதமான) மாரி காலத்தில் உண்டாக்குகின்றேன். நான் தேவர்களுடைய சாகாமையாகவும், மனிதர்களுடைய சாவாகவும் இருக்கின்றேன்: எ(ந்தக் காரியமான)து எ(ந்தக் காரணத்)தோடு கூடி உள்ளதாக ஆகின்றதோ [வெளிப்படுகின்றதோ], அது-உள்ளது என்பது. அதற்கு மாறானது இல்லாது என்பது. அர்ஜுன! யான் உள்ளதாக இருக்கின்றேன்; இல்லாதாகவுமே இருக்கின்றேன்.—ஆனால், பகவான் முற்றுமே இல்லாப் பொருளாக ஆகார். அல்லது, காரியமும் காரணமும் (முறையே) உண்மைப் பொருளும் இன்மைப் பொருளுமாக ஆகா. (இங்கே) காரியமென்றது-வெளிப்பட்ட நாம ரூபங்களை [பெயரையும், உருவத்தையும்]; காரணமென்றது வெளிப்படாத நாம ரூபங்களை ஆதாரமாகிய பரம்பொருள் இல்லாவிட்டால், காரியகாரணமென்னும் கற்பனையே நிலையாது—(ஆ.); ஆதாரமாகிய கயிறு இல்லாவிட்டால், பாம்பென்னும் கற்பனை நிகழாதவாறு போல.

வேதத்திற்கூறிய ஸகாம கர்மங்களின் பயன்

ஞானத்தை உணர்ந்த எந்த (நிஷ்காமர்கள்,—ஒன்று என்னும் ஞானமும் வேறு என்னும் ஞானமுமாகிய இவை போன்ற கீழ்க் கூறிய நிவிருத்திவகையான ஞானயஜ்ஞங்களால் என்னைப் பூஜிப்பவராய்த் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் (தம் தம்) அநுபவ அறி

விற்கு ஏற்ப என்னையே அடைகிறார்கள். ஆனால், எவர்கள் அஜ்ஞானிகளாய் ஆசா-விஷயங்களை விரும்புகிறவர்களோ,

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा
यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोक-
मश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ २० ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா
யஜ்ஞை-ரிஷ்ட்வா ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்த்தயந்தே ।
தே புண்யமாஸாத்ய ஸுரேந்த்ரலோகம்
அச்னந்தி திவ்யான் திவி தேவ-போகான் ॥ 20

தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்க-லோகம் விசாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ।
ஏவம் த்ரயீ தர்ம-மனுப்ரபன்னா
கதாகதம் காமகாமா லபந்தே ॥ 21

20. அந்த (ஸகாமர்கள்) மூன்று வேதங்களையும் அறிந்தவராய் ஸோமபானஞ் செய்பவராய், பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமாகி யாகங்களால் என்னைப் பூஜித்து ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை வேண்டுகிறார்கள்; புண்யமான தேவேந்திர உலகை அடைந்து, ஸ்வர்க்கத்திலே தேவர்களுடைய திவ்யமான போகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள்.

21. அவர்கள் அந்த விசாலமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அநுபவித்துப் புண்ணியம் கழிந்து போனவுடன் மனுஷ்யலோகத்தைப் புகுகிறார்கள்; இவ்வாறு மூன்று வேதங்களுடைய தர்மத்தைப் பின்பற்றியவராய், விஷயங்களை விரும்புபவராய், போவதையும் வருவதையும் அடைகிறார்கள்.

(ஸோமம்-யாகத்தில் உபயோகிக்கின்ற ஓர் வகைக் கொடியின் சாறு.) ருக் யஜுஸ் ஸாமங்களை அறிந்தவர்கள் ஸோமபானஞ் செய்பவராய், அந்த ஸோமபானத்தினாலேயே பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமானவராய், வஸுக்கள் முதலிய தேவர்களது வடிவத்தையுடைய என்னை அக்நிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் பூஜித்து, ஸ்வர்க்கமாகிய கதியை விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் நூறு யாகமுடைய இந்திரனது உலகை (த் தாம் செய்த) புண்ணியத்தின் பயனாக அடைந்து, மனிதர்கட்குக் கிடையாத தேவபோகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள். (20)

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறியபடி மூன்று வேதங்களையுடைய தர்மத்தை-வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட வெறுங்கர்மத்தை அவர்கள்——— போவதையும் வருவதையுந் தான் அடைகிறார்கள். ஆனால், ஸ்வதந்திரமான நிலையை ஓரிடத்தும் பெறுவதில்லை என்பது பொருள். (21)

ப்ரஹ்மவித்யையிலே நிலைத்தவனுடைய யோக க்ஷேமத்தை பகவான் நடத்துதல்

இனி, எவர்கள் ஆசை நீங்கியவராய் உள்ளதை உள்ளபடி காண்கிறார்களோ,

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥

அனன்யாஸ்-சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜனா: பர்யுபாஸதே ।
தேஷாம் நித்யாபி-யுக்தானாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ॥ 22

22. எந்த ஜனங்கள் அன்னியரல்லாதவராய் என்னைத் தியானிப்பவராய் எங்கும் உபாஸிக்கிறார்களோ, அந்த எப்பொழுதும் (தியானத்திலே) உறுதியாகச் சென்றவரது யோகக்ஷேமத்தை யான் வகிக்கின்றேன்.

எந்த ஸந்யாஸிகளான ஜனங்கள் வேறானவராய்—உயர்ந்த கடவுளான நாராயணனை ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய், அந்த ஆத்மாவையே) தியானிப்பவராய் என்னை எங்கும் (உள்ள பொருளாகக்) காண்கிறார்களோ, அவர்கட்கு=(தியானத்திலே) விடாமுயற்சியுள்ளவராய் உண்மையைக் காண்பவர்க்கு யோகமும், க்ஷேமமுமாகிய அவ்விரண்டினையும் யான் நடத்துகிறேன்.

யோகம் - அடையாததை அடைதல்; க்ஷேமம் - அதனைக் காப்பாற்றுதல். "ஞானியோ ஆத்மா தான் (என்பது) - எனது கொள்கை," "அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்" (7-18-17) ஆதலால், அவர்கள் என்னுடைய ஆத்மாவாகவும், எனக்குப் பிரியர்களாகவும் இருக்கிறார்களென்க.

(ஆக்ஷேபம்):— அப்படியானால், மற்றைய பக்தர்களுக்குந் தான் பகவான் யோக க்ஷேமத்தை நடத்தவே நடத்துகின்றார்.

(ஸமாதானம்):— உண்மை; நடத்தவே நடத்துகின்றார். ஆனால், இது விசேஷம் [வித்தியாசம்]:— மற்றைய பக்தர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் தங்களுக்காக க்ஷேமத்தைத் தாங்களும் முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் (தங்களைக் காட்டிலும்) வேறானதைச் காணாதவர்கள் தமக்காக யோக க்ஷேமத்தை முயற்சிப்பதில்லை. அவர்கள் [ஆத்ம ஞானிகள்], வாழ்விலாயினும், சாவிலாயினும் தமக்கு ஆசையைக் கொள்வதில்லையன்றோ. அவர்கள், பகவானை மாத்திரமே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள். ஆகவே, பகவான் தான் அவர்களது யோக க்ஷேமத்தை நடத்துகிறாரென்பது.

மற்றைய பக்தர்கள் பரம்பொருளை அறியாது பூஜிக்கிறார்கள்

(ஆக்ஷேபம்):—அங்ஙனம், வேறு தேவதைகளும் நீங்களேயானால், அவர்களுடைய பக்தர்களும் உங்களையேதான் பூஜிக்கிறார்கள்.

(ஸமாதானம்):—இவ்வாறு உண்மை:

येऽप्यन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

யே஽ப்யன்யதேவதா-பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயான்விதா: ।
தே஽பி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்-யவிதி-பூர்வகம் ॥ 23

23. எவர்களும் வேறு தெய்வ பக்தர்களாய் நம்பிக்கையோடு கூடி (அத் தெய்வங்களை)ப் பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்களும கௌந்தேய! அறியாமையோடு என்னையே பூஜிகிறார்கள்.

நம்பிக்கையோடு - விச்வாஸ புத்தியோடு

எதனால் அவர்கள் அறியாமையோடு (உங்களைப்) பூஜிக்கிறார்கள் என்பது?— கூறுவோம்: ஏனெனில,

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச ।
ந து மாமபிஜானந்தி தத்வானதஸ் ச்யவந்தி தே ॥ 24

24. யாகங்களெல்லாவற்றிற்கும் நானன்றோ போக்தாவும், பிரபுவும், மற்று, அவர்கள் என்னை உண்மையாய் அறிவதில்லை; ஆகவே, தவறுகிறார்கள்.

நான், சுருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் விதிக்கப்பட்ட சகல யஜ்ஞங்களையும் விதிக்கப் பட்ட சகல யஜ்ஞங்களையும் (அந்தந்த) தேவதாவடிவமாகப் புஜிக்கின்றவனும் சொந்தக்காரனுமாக இருக்கின்றேன். நானன்றோ யஜ்ஞத்திற்குச் சொந்தக்காரன்; 'இ(ச் சரீரத்)திலே நானே தான் அதியஜ்ஞம்'' (8-4) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்று, அவர்கள் என்னை அவ்வாறு அறிவதில்லை; ஆகவே அறியாமையொடு யாகஞ் செய்து யாகப் பயனிலிருந்து தவறுகிறார்கள். (''ஸகல யஜ்ஞங்களையும் வஸுக்கள் முதலிய அந்தந்த தேவத்தாவடிவமாகப் புஜிக்கிறவன் நான் தான்; அந்தர்யாமி வடிவமாக அந்த யஜ்ஞங்கட்குச் சொந்தக்காரனும் நான் தான்'' என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாத வேறு தேவதா பக்தர்கள் அறியாமையினால் என்னிடத்துக் கர்மங்களை அர்ப்பியாது அக்கர்மங்கட்கு அறியும் பயனைப் பெற்று, அந்தந்த உலகங்கட்குச் சென்று, மீண்டும் திரும்பி வருகிறார்களென்பது கருத்து.)

எவர்களும் வேறு தேவதைகளின் மேல் பக்தியையுடைமையால் அறியாமையொடு பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குள்ளும் யஜ்ஞத்தின் பயன் அவச்யமுண்டாவது [அவர்கட்குத் திரும்பி வாராமை என்னும் பயனில்லையாயினும், அவர்கள் செய்கின்ற அந்தந்த தேவதா பூஜைக்குத் தக்கவாறு பயன் உண்டு என்பது நிச்சயம்]. எப்படி?—

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन्यान्ति पितृव्रताः ।
भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

யாந்தி தேவவ்ரதா தேவான் பித்ருன் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: ।
பூதானி யாந்தி பூதேஜ்யா யாந்தி மத்யாஜிநோऽபி மாம் ॥ 25

25. தேவர்களிடத்து விரதத்தைக் கொண்டவர்கள் தேவர்களை அடைகிறார்கள் : பித்ருக்களிடத்து விரதத்தைக் கொண்டவர்கள் பித்ருக்களை அடைகிறார்கள் : பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள் பூதங்களை அடைகிறார்கள் : என்னைப் பூஜிப்பவர்களும் என்னை அடைகிறார்கள்.

தேவர்களிடத்து, (பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல், வணங்குதல் முதலிய) நியமத்தையும், பக்தியையும் உடையவர்கள் தேவர்களை [அவர்களது உலகத்தை] அடைகிறார்கள். ச்ரார்த்தம் முதலிய கர்மங்களிலே கருத்தூன்றியவராய்ப் பிதிருக்களிடத்து பக்தியுள்ளவர்கள் அக்னிஷ்வாத்தர் முதலிய பிதிருக்களை [அவர்களது உலகத்தை] அடைகிறார்கள். பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள்-விநாயகர்கள், மாத்ருக்களுடைய கூட்டங்கள், நான்கு பகினிகள் முதலான பூதங்களை [அவற்றின் உலகத்தை] அடைகிறார்கள். என்னைப் பூஜிக்கும் தன்மையரான விஷ்ணு பக்தர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள். சிரமம் ஒன்றாயிருந்தும், (பேதையர்கள்) என்னையே பூஜிப்பதில்லை; அறியாமையினாலென்க. ஆதலால், அவர்கள் அற்பப் பயனை அடைபவராய் இருக்கிறார்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (25)

பரம்பொருளைப் பூஜிப்பது எளிது

எனது பக்தர்களுக்குத் திரும்பி வாராமை என்னும் அழிவிலாப் பயன் மாத்திரமன்று ; நானும் எளிதாகப் பூஜிக்கத் தக்கவன் [என்னைப் பூஜித்தலும் அவர்கட்கு எளிது]—எப்படி?—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி।
ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத-மச்னாமி ப்ரயதாத்மன: ॥ *26*

26. எவன் இலை, புஷ்பம், பழம், ஜலம் இவற்றை எனக்குப் பக்தியொடு கொடுக்கின்றானோ, (அந்தப்) பரிசுத்த புத்தியுள்ளவன் பக்தியொடு அர்ப்பித்த அதனை யான் புஜிக்கின்றேன்.

அதனை - இலை முதலியவற்றை, புஜிக்கின்றேன் - வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாறிருப்பதனால்,

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ २७ ।

யத் கரோஷி யதச்ஞஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் ।
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மதர்ப்பணம் ॥ 27

27. நீ எதனைச் செய்கின்றனையோ, எதனைப் புஜிக்கின்றனையோ, எதனை ஹோமஞ் செய்கின்றனையோ, எதனை(த் தானமாக)க் கொடுக்கின்றனையோ, எதனைத் தவம் புரிகின்றனையோ, கௌந்தேய! அதனை எனக்கு அர்ப்பிதமாகச் செய்யக் கடவாய்.

தானே அமைந்த எதனை [சாஸ்திரத்தல்லாமல் பிராணிகளுடைய இயற்கை வசத்தாலமைகின்ற நடத்தல், உண்ணல் முதலிய எதனை]ச் செய்கின்றாயோ, எதனைப் புஜிக்கின்றாயோ [எந்த போகத்தை அனுபவிக்கின்றாயோ], சுருதியிலாயினும், ஸ்மிருதியிலாயினும் விதிக்கப்பட்ட எந்த ஹோமத்தைச் செய்து முடிக்கின்றாயோ, பிராமணர் முதலானோர்கட்கு எந்தப் பொன் முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றாயோ, எந்தத் தவத்தை அனுஷ்டிக்கின்றாயோ, கௌந்தேய! அவற்றை(யெல்லாம்) எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யக் கடவாய். (27)

இவ்வாறு செய்கின்ற உனக்கு எது உண்டாகின்றதோ அதனைக் கேள் :

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

சுபாசுபபலை-ரேவம் மோக்ஷ்யஸே கர்மபந்தனை: ।
ஸந்ந்யாஸயோக-யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி ॥ 28

28. நல்லனவும் தீயனவுமான பயன்களையுடைய கர்மக்கட்டுக்களால் நீ இவ்வாறு விடப்படுவாய் : ஸந்யாஸமென்னும் யோகத்தைக்

கூடிய மனத்தினனாய்(க் கர்மங்களால்) விடப்பட்டு என்னை வந்தடைவாய்.

நீ இவ்வாறு (ஸகலத்தையும்) எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யும் பொழுது வேண்டிய பயனையும் வேண்டாத பயனையு முடைய கர்மங்களாகிய கட்டுக்களினால் விடப்படுவாய். இந்த ஸந்யாஸ யோகமென்பது - அது [ஸகலத்தையும் பகவதர்ப்பணமாகச் செய்வது]. எனக்கு அர்ப்பிப்பதா யிருப்பதனால், இது ஸந்யாஸமாம். [ஸந்யாஸம் - விடுத்தல்]; கர்மமாயுள்ளதனால் இது யோகமுமாம் என்க. நீ அந்த ஸந்யாஸ யோகத்தோடு கூடிய மனத்தினனாய் உயிரோடிருக்கும் பொழுதேயே கட்டுக்களால் விடப்பட்டு, சரீரம் மாய்ந்தவுடன் என்னை வந்தடைவாய்.

பரம்பொருளினுடைய பக்ஷபாதமில்லாத தன்மை

(ஆக்ஷேபம்):—அப்பொழுது பகவான் விருப்பு வெறுப்புக்களையுடையவர்; ஏனெனில், பக்தர்களை அனுக்கிரகிக்கிறாரேயன்றி மற்றையோர்களை (அனுக்கிரகிக்கிறார்) இல்லை என்பது.

(ஸமாதானம்):—அது அன்று :

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ २९ ॥

ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய : ।
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ॥ 29

29. யான் ஸகலப்பிராணிகளிடத்தும் ஸமமாயிருக்கிறேன். எனக்குப் பகையானவன் இல்லை, பிரியமானவன் இல்லை. ஆனால், எவர்கள் என்னை பக்தியொடு தொழுகின்றார்களோ, அவர்கள் என்னிடத்து (இருக்கிறார்கள்); யான் அவர்களிடத்தும் (இருக்கிறேன்).

யான் அக்னி போல் இருக்கின்றேன் : எப்படி நெருப்பானது தூரத்திலுள்ளவர்க்குக் குளிரைப் போக்குவதில்லையோ, ஸமீபத்தில் செல்லுகிறவர்க்கு(க் குளிரை)ப் போக்குகின்றதோ, அப்படி நான் பக்தர்களுக்கு அருள் புரிகின்றேன்;மற்றையோர்க்கு இல்லை. மற்று, ஈச்வரனாகிய என்னை எவர்கள் பக்தியொடு தொழுகிறார்-

களோ, அவர்கள் இயற்கையாகவே என்னிடத்து இருக்கிறார்கள்; எனக்கு (அவர்களிடத்துள்ள ஒருவிதப்) பற்றினாலும் இல்லை. அவர்களிடத்தும் யான் இயல்பாகவே இருக்கின்றேன்; மற்றை யோர்களிடத்து இல்லை. இவ்வளவினால், எனக்கு அவர்களிடத்து வெறுப்பு இல்லை யென்க. (பகவானைப் பூஜித்தலென்பது - வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலியவற்றின் தருமங்களை ஈச்வரார்ப் பணமாக அநுஷ்டிப்பது. இதற்குப் பகவத்பக்தி என்று பெயர். இப்பக்தியின் மஹிமையை நினைக்கவும் முடியாது. இதுதான் மன அழுக்கை நீக்கி, புத்தியைச் சுத்தமாகத் திருத்துவது. இவ் வாறு இதனால் புத்தி திருந்தியவர்களுடைய சித்தமானது- பகவான் தோன்றுதற்கு ஏற்ற தகுதியைப் பெறுகின்றது. ஆகவே, "அவர்கள் என்னிடத்து இருக்கிறார்கள்" என்றால் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் அழுக்கு நீங்கி அதிஸ்வச்சமாயுள்ள அவர் களுடைய அத்தகைய அந்தக்கரணமானது எனது வடிவத்தை வாங்கிப் பிடித்துக் கொள்கின்றது என்றபடி. "யான் அவர் களிடத்தும் இருக்கிறேன்" என்றால்-ஸூர்யனுடைய ஒளியானது எங்கும் உள்ளதாயினும், ஸ்வச்சமான கண்ணாடியில் பிரதிபலிக் காமலிராதவாறு போல, அவர்களுடைய ஸ்வச்சமான சித்தத் திலே பகவான் அவச்யம் பிரதிபலிக்கிறார் என்றபடி. பகவான் எங்கும் உள்ளவராயினும், பக்தர்களுடைய ஸ்வச்சமான சித்தத் திலே வெளிப்படுகிறார்; பக்தரல்லாதவர்களுடைய அசுத்தமான சித்தத்திலே வெளிப்படுவதில்லை. ஆதலால், ஸூர்யனுக்குக் கண்ணாடியிலும், மண்ணாங்கட்டியிலும் விருப்பும், வெறுப்பும் இல்லாதவாறுபோல, பகவானுக்கு ஒருவனிடத்து விருப்பும், ஒரு வனிடத்து வெறுப்பும் இல்லை யென்க.) (29)

தீயொழுக்கமுடையோரும், பிறவியினால் தாழ்ந்தோரும் பகவத்பக்தியினால் உயர்ந்த கதியைப் பெறுவர்.

என்னிடத்து (வைக்கும்) பக்தியின் மஹிமையைக் கேள்:

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமனன்யபாக் ।
ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய : ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ : ॥ 30

30. (ஒருவன்) மிகுந்த தீயொழுக்கமுடையோனுனாலும், வேறொன்றை (அடைக்கலமாக) அடையாதவனாய் என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவனை நல்லவனாகவே நினைக்க வேண்டும். ஏனெனில், அவன் நல்ல நிச்சயத்தை உடையவன்.

நல்லவனாகவே - *நல்லொழுக்க முடையவனாகவே,* நினைக்க வேண்டும் - *தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.* நல்ல நிச்சயத்தை - *நேரான உறுதியை.* (30)

(அவன்) வெளியிலுள்ள தீயொழுக்கமுடைமையை விட்டு, உள்ளேயுள்ள நேரான நிச்சயத்தின் வலிமையினால்,

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।
कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

க்ஷிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா சஸ்வச் - சாந்திம் நிகச்சதி ।
கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி ந மே பக்த : ப்ரணச்யதி ॥ 31

31 சீக்கிரம் நல்லொழுக்கத்திலே மனமுடையவனாக ஆகிறான்; எப்பொழுதும் ஒழிவைப் பெறுகிறான். கௌந்தேய! "என்னுடைய பக்தன் கெடமாட்டான்" (என்று) உறுதியாகச் சொல்லு.

ஒழிவை - *[தீயொழுக்கத்தினின்றும் ஒழிதலை—ஆ.]* உண்மையைக்கேள் : *அந்தக்கரணத்தை என்னிடத்து நன்றாக வைத்திருக்கின்ற என் பக்தனானவன் (ஒருகாலும்) கெடமாட்டான் என்று உறுதியாகச் சொல்.* (31)

அன்றியும், (பகவத் பக்தியைச் செய்ய வேண்டும்) :

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ३२ ॥

மாம் ஹி பார்த்த வ்யாபாச்ரித்ய யேऽபி ஸ்யு: பாபயோனய : ।
ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ்-ததா சூத்ராஸ்–தேऽபி யாந்தி
பராம் கதிம் ॥ 32

32. ஏனெனில், பார்த்த! ஸ்திரீகளும், வைச்யர்களும், சூத்ர களும், (மற்றுமிவர் போன்ற) எவர்களும் பிறவியில் தாழ்ந்தவராக உள்ள வரோ, அவர்களுங்கூட என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு மேலான கதியை அடைகிறார்கள்.

(தாழ்ந்த பிறவியையுடைய) அவர்கள் யார் என்பது?— கூறு கிறார்: ஸ்திரீகள், வைச்யர், சூத்ரர் (என்று). (32)

किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।

अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

கிம் புனர்-ப்ராஹ்மணா: புண்யா பக்தா ராஜர்ஷயஸ்ததா ।
அநித்ய-மஸுகம் லோக-மிமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் ॥ 33

பக்தி யோகம்

33. பரிசுத்தமான பிராமணர்களும், ராஜர்ஷிகளுமாகிய பக்தர்கள் (மேலான கதியை அடைவார்களென்று) கூறவும் வேண்டுமோ? நிலை யில்லாததும், ஸுகமில்லாததுமான இவ்வுலகை அடைந்து நீ என்னைத் தொழுதல் வேண்டும்.

சுத்தமான பிறவியையுடைய பிராமணர்களான பக்தரும், அரசராயும் ரிஷிகளாயுமுள்ள ராஜர்ஷிகளான பக்தரும் (உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறார்களென்று) சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறுள்ளதனால், கணப்பொழுதுள் அழியுந்தன்மையதாய் ஸுகமில்லாததான மநுஷ்யலோகத்தை அடைந்து, மோக்ஷத் திற்கு ஸாதனமும் கிடைப்பதற்கு அரிதுமான மநுஷ்யத்தன்மை யைப் பெற்றவுடனே நீ என்னைத் தொழுதல் வேண்டும். (மநுஷ்ய தேகமல்லாத மற்றைய பசு பக்ஷி தேகங்களிலே, பகவானைத் தொழுதற்கு யோக்கியதை இல்லை யென்க.—ஆ.) (33)

எப்படி?—

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

மன்மனா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ - மாத்மானம் மத்பராயண: || 34

34. என்னிடத்து மனமுடையவனாக, என்னிடத்துப் பக்தியுள்ள வனாக, என்னைப் பூஜிக்குந்தன்மையனாக இருக்கவேண்டும்; என்னை வணங்க வேண்டும். நீ இவ்வாறு ஒருநிலைப்பட்டு என்னையே உயர்ந்த கதியாகக் கொண்டவனாய் ஆத்மாவாகிய என்னையே வந்தடைவாய்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்ம பர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம் என்னும் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஒரு நிலைப்பட்டு - (பகவானிடத்திலேயே) சித்தத்தை ஒருநிலைப் படுத்தி, யானன்றோ ஸகல பூதங்கட்கும் ஆத்மாவாகவும், அடைய வேண்டிய உயர்ந்த கதியாகவும் இருக்கின்றேன். அந்த இவ்வாறுள்ள என்னை=ஈச்வரனாகிய ஆத்மாவை வந்தடைவாய்.— ("ஆத்மாவை" என்பதை) - "வந்தடைவாய்" என்னும் முந்தின சொல்லோடு கூட்டுக.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ दशमोऽध्यायः ॥

பத்தாம் அத்தியாயம்

விபூதி யோகம்

ஸகலத்தோற்றங்கட்கும் பகவான் மூலகாரணம்

7 - ஆம் அத்தியாயத்திலும், 9 - ஆம் அத்தியாயத்திலும் பகவானுடைய உண்மையும் வைபவங்களும் எடுத்து விளக்கப் பட்டன. இனி, இப்பொழுது எங்கெந்தப் பொருள்களில் பகவான் தியானிக்கத்தக்கவரோ, அந்தந்தப் பொருள்களைக் கூற வேண்டும். (முன்னமே) கூறப்பட்டதாயினும், பகவானுடைய உண்மையை இன்னும் கூறவேண்டும்; அநுபவத்தால் அறிதற்கு அரிதாகலின் ஆகவே, பகவான் கூறலாயினர்.

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः ।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

பூய ஏவ மஹாபாஹோ ச்ருணு மே பரமம் வச : ।
யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹித-காம்யயா ॥ *1*

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. உயர்தோளா ! (என் வார்த்தையினால்) மகிழ்கின்ற உனக்கு யான் நலத்தைக் கருதி எதனைக் கூறுவேனோ, (அந்த யாவற்றினும்) மேலான என் வார்த்தையை மறுபடியும் கேள்.

மேலான - யாவற்றினும் மேலான பொருளை வெளிப்படுத்து கின்ற, நீ எனது வார்த்தையினால், அமிருதத்தைக் குடித்தாற் போல, மிரம்ப மகிழ்கின்றாய். ஆதலின், யான் உனக்கு மேலான

வார்த்தையைக் கூறுவேன். நலத்தை - [அநுபவத்தால் அறிதற்கு அரிதான மெய்யறிவை.—ஆ] (1)

யான் கூறுவதென்பது எதற்காக? (என்னுஞ்சங்கை வரும்), ஆதலால், பகவான் அருளிச் செய்கிறார் :

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥ २ ॥

ந மே விது:ஸுரகணா: ப்ரபவம் ந மஹர்ஷய: ।
அஹமாதிர்-ஹி தேவானாம் மஹர்ஷீணாஞ்ச ஸர்வச: ॥ 2

2. தேவர்களது கூட்டங்கள் எனது உத்பத்தியை அறியவில்லை; மஹர்ஷிகள் அறியவில்லை. ஏனெனில், யான் தேவர்கட்கும் மஹர்ஷிகட்கும் எல்லாவற்றாலும் முதலானவன்.

ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களது கூட்டங்கள் அறியவில்லை.—அவர்கள் எதனை அறியவில்லை?—என்னுடைய பிரபு சக்தியின் பெருக்கத்தை, அல்லது உத்பத்தியை ப்ருகு முதலான மகர்ஷிகளும் அறியவில்லை,—அவர்கள் எதனால் அறியவில்லை என்பது?—கூறுவோம் : ஏனெனில், யான் தேவர்கட்கும் மகர்ஷிகட்கும் எவ்விதத்தாலும் முதலானவன், காரணமானவன் என்க. (2)

மேலும்,

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।
असम्मूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

யோ மாமஜமநாதிஞ்ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம் ।
அஸம்மூட: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥ 3

3. எவன் என்னை, பிறவாதவனாகவும், அநாதியாகவும், உலகங்கட்குப் பரமேச்வரனாகவும் அறிகின்றானோ, அவன் மனிதர்களுள் மயங்காதவன்; எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான்.

நான் தேவர்களுக்கும், மகர்ஷிகளுக்கும் ஆதியாதலால், எனக்கு வேறொரு ஆதி இல்லை. ஆதலால், நான் பிறவாதவன்,

ஆதியுமில்லாதவன். ஆதியில்லாமையென்பது - பிரவாமைக்குக் காரணமாமென்க. மயங்காதவன் - மயக்கமில்லாதவன், எல்லாப் பாவங்களாலும் - புத்தியோடும், புத்தியில்லாமலும் [தெரிந்தும், தெரியாமலும்] செய்யப்பட்ட சகல பாவங்களாலும். (3)

இக்காரணத்தாலும், யான் உலகங்கட்குப் பரமேச்வரன் :

बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

புத்திர்-ஜ்ஞான-மஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தம: சம: ।
ஸுகம் து:க்கம் பவோऽபாவோ பயஞ் சாபயமேவ ச ॥ 4

அஹிம்சா ஸமதா துஷ்டிஸ்-தபோ தானம் யசோऽயச: ।
பவந்தி பாவா பூதானும் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா: ॥ 5

4. புத்தி, ஞானம், மயக்கமின்மை, பொறுமை, ஸத்யம், அடக்கம் ஒழிபு, இன்பம், துன்பம், பிறப்பு, இறப்பு, அச்சம், தைரியம்,

5. அஹிம்ஸை, நடுவு நிலைமை, திருப்தி, தவம், கொடை, புகழ், பழி (ஆகிய இந்தப்) பலவகையான தன்மைகள் பிராணிகட்கு என்னிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன.

புத்தி - அகக்கரணமானது, நுட்பமான பொருள் முதலியவற்றை [நுட்பமான பொருளையும் அதனினும் அதிநுட்பமான பொருளையும்] தெரிந்து கொள்வதின் திறமை; அதனையுடையவனை புத்திமானென்றன்றே கூறுகிறார். ஞானம் - ஆத்மா முதலிய பொருள்களை உணர்தல். மயக்கமின்மை - தத்ஸமயத்தில் நேர்ந்தவற்றிலும், அறிய வேண்டியவற்றிலும் பகுத்தறிவோடு செல்லுதல். பொறுமை - வைதாலும், அடித்தாலும் மாறாத மனமுள்ள தன்மை. பிறனுடைய புத்தியிற் படுதற்காக, தனது அனுபவத்தை (த் தான்) பார்த்தபடியாயினும், கேட்டபடியாயினும் அப்படியே சொல்லப்படுகின்ற வார்த்தையானது – 'ஸத்யம்' எனப்

படுகின்றது. அடக்கம் - வெளியிலுள்ள இந்திரியங்களை அமர்த்தி அடக்குதல். ஒழிபு - அகக்கரணத்தின் அமைதி. இன்பம் - களிப்பு துன்பம் - வருத்தம்.—இறப்பு - அதற்கு [பிறப்பிற்கு] மாறானது.— தைரியம் - அதற்கு [அச்சத்திற்கு] மாறானது. (4)

அஹிம்ஸை - பிராணிகளை ஹிம்ஸியாமை. நடுவு நிலைமை - (விருப்பு வெறுப்புக்கள் முதலியவற்றில் ஒரு பக்கத்துச் சாயாது நேரே) ஸமனாக நிற்கும் சித்தத்தையுடைமை. திருப்தி - ஸந்தோஷம், தேடிய பொருள்களின் மேல் போதுமென்னும் எண்ணம். தவம் - இந்திரியங்களை ஒடுக்குதலோடு கூட சரீரத்தை வருத்தப் படுத்துதல், கொடை - சக்திக்குத் தக்கபடி, (பொருள் களைப் பிறருக்குப்) பகுத்துக் கொடுத்தல். புகழ் - தருமத் தாலுண்டாகும் புகழ்ச்சி. பழி-அதர்மத்தாலுண்டாகும் பழிப்பு- கீழ்க்கூறிய பலவகையான தன்மைகள் ஈச்வரனாகிய என்னிடத் திலிருந்தே பிராணிகட்குத் தமது [அவற்றினது] கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு உண்டாகின்றன. (5)

அன்றியும்,

महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

மஹர்ஷய: ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மனவஸ்-ததா ।
மத்பாவா மானஸா:ஜாதா யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா: ॥ 6

6. உலகத்திலே இந்தப் பிராணிகள் எவர்களுடைய (சிருஷ்டியோ அந்த) ஏழு மகர்ஷிகளும் முந்திய நான்கு மனுக்களும் என்னிடத்துக்] கருத்துடையராய் மானஸர்களாக [மனத்தாலுண்டாக்கப் பட்டவராகப் பிறந்தார்கள்.

ப்ருகு முதலிய மகர்ஷிகள் ஏழு ; சென்ற காலத்தைச் சேர்ந்த நான்கு மனுக்களும் "ஸாவர்ணர்கள்" என்று பிரஸித்தமான வர். அவர்கள் (அனைவரும்) என்னிடத்துக் கருத்தைச் செலுத்தி யவர்கள் : விஷ்ணுவினுடைய வல்லமையை உடையவர்கள்; என்னல் மனத்தினலேயே உண்டாக்கப்பட்டவர்கள். உலகத் திலே இந்தச் சராசரங்களாகிய பிராணிகள் – அந்த மனுக்கள், மகர்ஷிகள் என்பவர்களுடைய சிருஷ்டி என்க. (பகவான் ஸகலத் திற்கும் காரணமானவர் மாத்திரமல்லர் ; மற்று, முற்றுணர்ந்தவ

ராய் ஸகலத்தையும் ஆளுகிறவருமாம். அவர் மகர்ஷிகளையும் மனுக்களையும் படைத்தார். ப்ருகு முதலாக வஸிஷ்டர் ஈறாக வுள்ள மகர்ஷிகள் முற்றுமுணர்ந்தவராய் வித்யா ஸம்பிரதாயத்தை முதலில் உபதேசித்தவர்கள். மனுக்கள் தாமே ஈச்வரராய் [ஆளுபவராய்]ப் பிராணிகளைக் காப்பாற்றினார்கள். மனுக்களும் மகர்ஷிகளும் ஆதிகாலத்திலிருந்தார்கள்; பகவானுடைய மனத்தினின்று உண்டானவர்கள்; தமது கருத்தைப் பகவானிடம் செலுத்தி, அதனால் விஷ்ணுவினுடைய வல்லமையைப் பெற்று, ஞானத்தையும் அடைந்தார்கள். இவ்வுலகத்திலுள்ள இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் பிறவியினாலும், வித்யையினாலும் அவருடைய ஸந்ததியாய் இருக்கின்றன என்க.) (6)

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

ஏதாம் விபூதிம் யோகம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத:।
ஸோऽவிகம்பேன யோகேன யுஜ்யதே நாத்ர ஸம்சய:॥ 7

பகவானுடைய வைபவத்தை உணர்தல் ஸமாதியோகத்திற்கு ஸாதனம்.

7. எவன் என்னுடைய இந்த வைபவத்தையும், யோகத்தையும் உண்மையாக அறிகின்றானோ, அவன் அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிறான்; இதில், ஸம்சயம் இல்லை.

யோகம் - அமைப்பு [அந்தந்தப் பொருள்களைச் சிருஷ்டிக்கும் ஸாமர்த்தியம்—ஆ.] அல்லது, யோகத்தினால் [பகவானைத் தியானிப்பதனால்] உண்டாவது - யோகம் எனப்படுகின்றது: (அது) - யோகமும் [பொருள்களைப் படைக்கும் வல்லமையும்] ஆளுந்தன்மையின் வல்லமையும், ஸகலத்தையும் அறியுந்தன்மையுமாம். என்க. எவன் என்னுடைய கீழ்க்கூறிய பெருமையை உள்ளபடி அறிகின்றானோ, அவன் மெய்யறிவிலே உறுதியாக நிலைத்தலென்னும் அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிறான். இவ் விஷயத்திலே ஸம்சயம் இல்லை. ("பகவான் எங்குமுள்ளவராய் எல்லா வடிவமாக இருக்கிறார்" என்றும், மனுக்களும் மகர்ஷிகளும் அப்பகவானுடைய அறிவு வல்லமைகளின் ஒரு சிறு துளியைப் பெற்று, அதனால் ஞானிகளாயும் சாமர்த்தியவான்களாயும் ஆனார்

கள் என்றும் எவன் அறிகிருனே, அவன் (ஸமாதி) யோகத்தைக் கூடுகிருன். ஆகவே ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உணர்தல் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை உணர்தற்கு வழி என்பதாம்—ஆ.) (7)

எத்தகைய அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிருன் என்பது?—கூறுவோம் :

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே ।
இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமன்விதா: ॥ 8

8. நான் ஸகலத்திற்கும் உற்பத்தி; ஸகலமும் என்னிடத்திருந்தே தலைப்படுகின்றது; என்று ஞானிகள் நினைத்து, தியானத்தோடு கூடிய வராய் என்னைத் தொழுகிருர்கள்.

வாஸுதேவனென்னும் பெயருடைய பரப்ரஹ்மமாகிய நான் எல்லா ஜகத்திற்கும் உற்பத்தி (இடம்). இருப்பு, அறிவு, தொழில், பயன், அநுபவம் என்னும் விகாரவடிவமான பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னிடத்திலிருந்தே தோன்றி விரிகின்றன. பரமார்த்த உண்மையை உணர்ந்த ஞானிகள் இவ்வாருக(ப் பகவானுடைய மஹிமையை) அறிந்து பரமார்த்த உண்மையிலே விடாமுயற்சியுள்ளவராய் என்னைத் தொழுகிருர்கள். (8)

அன்றியும், (அவர்கள்)

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९ ॥

மச்சித்தா மத்கதப்ராணு போதயந்த: பரஸ்பரம் ।
கதயந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥ 9

9. என்னிடத்துச் சித்தத்தையுடையவர்கள் : என்னிடத்துச் சென்ற உயிரையுடையவர்கள்: என்னை ஒருவர்க்கொருவர் போதனை செய்து கொள்பவராய், என்னைப் பேசுவராய் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷிக்கிருர்கள்; மற்றும், மகிழ்கிருர்கள்.

என்னிடத்துச் சென்ற உயிரையுடையவர்கள்-என்னை வந்தடைந்த கண் முதலிய இந்திரியங்களையுடையவர்கள், இந்திரியங்கள் என்னிடத்து ஒடுங்கியவர்கள் என்பது பொருள் : அல்லது, என்னிடத்து உயிரை அர்ப்பித்தவர்கள் என்றபடி. என்னை-ஞானம், சக்தி, வீர்யம் முதலிய குணங்களையுடைய என்னை, ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் - திருப்தியடைகிறார்கள், மகிழ்கிறார்கள்-காதலருடைய சேர்க்கையினால் போல, மகிழ்ச்சியையும் அடைகிறார்கள்.

பகவான் பக்தர்களுக்கு ஞானத்தைத் தந்தருளுகிறார்.

இங்க்கூறிய வழிகளால் எவர்கள் என்னைப் பக்தர்களாய்த் தொழுகிறார்களோ,

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

தேஷாம் ஸததயுக்தானாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேன மாமுபயாந்தி தே ॥ 10

10. அவர்கட்கு=எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் அன்போடு தொழுகிறவர்க்கு,—எதனால் அவர்கள் என்னை அடைவார்களோ, அந்த ஞானயோகத்தைக் கொடுக்கிறேன்.

(திரவியத்தை) வேண்டுதல் முதலிய காரணத்தினாலோ (இவர் பகவானைத் தொழுகிறார் எனில்)—"அன்று; அன்பினால்" எனக் கூறுகிறார். எப்பொழுதும் விடாமுயற்சியுள்ளவராய் அன்பினால் என்னைத் தொழுகிறவர்களுக்கு,— அவர்கள் மெய்யறிவாகிய எந்த ஞானயோகத்தினால் பரமேச்வரனை ஆத்மாவாகிய என்னை(த் தமது) ஆத்மாவாக அறிகிறார்களோ, அந்த புத்தியோகத்தை= ஞானயோகத்தை=எனது உண்மையைப்பற்றிய மெய்யறிவோடு கூடுதலைக் கொடுக்கிறேன்.—(இந்த யோகத்திற்கு உரியவர்) யார்? எவர்கள் 'என்னிடத்தே சித்தமுடையவராதல்' முதலிய விதங்களால் (10-9) என்னைத் தொழுகிறார்களோ அவர்கள். (10)

உங்களுடைய அப்பக்தர்களுக்குப் புத்தி யோகத்தை எதற்காகத் தந்தருளுகிறீர்?— (இந்தப் புத்தி யோகமானது)— உம்மை அடைவதற்குத் தடை செய்கின்ற எதனைத் தொலைக்

கின்றது?— (என்னும் வினக்கள் விடைகளை) வேண்டி நிற்கு மிடத்து அருளிச் செய்கிருர் :

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञातजं तमः ।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

தேஷா-மேவானுகம்பார்த்த-மஹ-மஜ்ஞானஜங் தம: ।
நாசயாம்-யாத்மபாவஸ்த்தோ ஜ்ஞானதீபேன பாஸ்வதா ॥ 11

11. அவர்கட்கு அறியாமையினு லுண்டான இருட்டை, யான் (அவர்களது) விருத்தியிலே இருந்து, ஒளிர்கின்ற ஞான விளக்கைக் கொண்டு கருணையினுலேயே தொலைக்கின்றேன்.

கருணையினுலே - (பக்தர்கட்கு) எவ்வாறு நன்மை உண்டாகுமோ என்னும் இரக்கத்தினுலே. அவிவேகத்தினு லுண்டான பொய்யறிவாகிய மயக்க இருட்டை யான் (என்னிடத்திலே நிலைத்தான) அவர்களுடைய அந்தக்கரண விருத்தியிலே இருந்து கொண்டு, ஞானமாகிய விளக்கினுல் தொலைக்கின்றேன். ஞானமாகிய விளக்கானது-விவேக உணர்வை உருவமாகக் கொண்டது: பக்தியினுல் (வருவதான பகவானுடைய) அநுக்கிரகமென்னும் எண்ணெயினுல் நனைக்கப்பெற்றது : என்னைத் தியானித்தலிலே விடாமுயற்சி என்னும் காற்றினுல் விசிறப்பட்டது; ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய கருவிகளால் பரிசுத்தமுள்ள புத்தியைத் திரியாகவுடையது ; ஆசை அகன்ற அந்தக்கரணத்தை ஆதாரமாக [அகலாக] உடையது; விஷயங்களினின்று நீங்கியதும், விருப்பு வெறுப்புக்களால் கலக்கப்படாததுமான சித்தமென்னும் காற்றடக்கமான அறையிலே இருப்பது : இடையருது செல்லும் ஐகாக்கிரயத்தாலமைந்த தியானத்தினுல் உண்டாகும் மெய்யறிவு என்னும் ஒளியையுடையது என்றபடி. (11)

அர்ஜுனன் பகவானுடைய வடிவங்களைப் பற்றி வினவுதல்.

பகவானுடைய கீழ்க்கூறிய வைபவத்தையும், (இன்னதென்று அறிய முடியாத) சக்தியையும் கேட்டு, அர்ஜுனன் கூறலாயினன்:

अर्जुन उवाच-

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।
पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥

आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

அர்ஜுன உவாச—

பரம் ப்ரஹ்ம பரந்தாம பவித்ரம் பரமம் பவான் ।
புருஷம் சாச்வதம் திவ்ய-மாதிதேவ-மஜம் விபும் ॥ 12

ஆஹுஸ்த்வாம்ருஷய: ஸர்வே தேவர்ஷிர் நாரதஸ்-ததா ।
அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயஞ் சைவ ப்ரவீஷி மே ॥ 13

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் ;

12, 13. பரப்ரஹ்மமும், உயர்ந்த ஒளியும், உயர்ந்த பரிசுத்திகரமான பொருளும் நீங்களே. ரிஷிகளெல்லாம் உங்களை நித்யராகவும், திவ்வியமான புருஷராகவும், முதற்கடவுளாகவும், பிறவாதவராகவும், எங்குமுள்ளவராகவும் கூறுகிறார்கள் ; அவ்வண்ணமே, தேவர்ஷியான நாரதரும் அஸிதரும் தேவலரும் வ்யாஸரும் உங்களை இப்படிப்பட்டவராகக் கூறுகிறார்கள்; தாங்களும் எனக்கு (அவ்வாறு) அருளிச்செய்கிறீர்கள்.

முதற்கடவுள் - *தெய்வங்கட்கெல்லாம் முதலில் உள்ளவர்.* 12

ரிஷிகள் - *வஸிஷ்டர் முதலானோர்கள்.* 13

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।
न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥

ஸர்வமேதத்ருதம் மன்யே யன்மாம் வதஸி கேசவ ।
ந ஹி தே பகவன் வ்யக்திம் விதுர்-தேவா ந தானவா: ॥ 14

14. கேசவ ! (நீங்கள்) எனக்கு எதனைச் சொல்லுகிறீர்களோ, (அந்த) இதனையெல்லாம் (நான்) உண்மையாக நம்புகிறேன். பகவானே! உனது வடிவத்தை தேவர்கள் அறியவில்லை : அஸுரர்கள் அறியவில்லை.

இதனையெல்லாம் - *ரிஷிகளும் நீங்களும் கீழ்க்கூறியதை.* (14)

நீங்கள் தேவர் முதலானோர்களுக்கு முதலானவராதலால்,

स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ।
भूतभावनभूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १५ ॥

ஸ்வயமே-வாத்ம-ஞத்மானம் வேத்த த்வம் புருஷோத்தம ।
பூதபாவன-பூதேச தேவ-தேவ ஜகத்பதே ॥ 15

15. பொருள்களை உண்டாக்கிப், பொருள்களை ஆளுபவராய், தெய்வங்களுக்குத் தெய்வமாய், உலகத்திற்குத் தலைவரான புருஷோத்தமரே! நீங்கள் தன்னைத் தானே தன்னுல் அறிகிறீர்கள்.

யாவற்றினும் மேம்பட்ட ஞானம், ஆளுந்தன்மை, வல்லமை முதலிய சாமர்த்தியங்களையுடைய ஈச்வரனுகத் தன்னைத் தானே அறிகிறீர்கள். [பகவானுடைய ஸகுணவடிவத்தையுங் கூடப் பிறரால் அறிய முடியவில்லை—ஆ.] (15)

(என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரியாததான உங்களுடைய வடிவத்தை) அவர்கள் அறிய வேண்டியதனுல்,—ஆ.)

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

வக்து-மர்ஹஸ்-யசேஷேண திவ்யா-ஹ்யாத்மவிபூதய: ।
யாபிர் விபூதிபிர்-லோகானிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்டஸி॥16

16. நீங்கள் எந்த வைபவங்களால் இவ்வுலகங்களை வியாபித்திருக்கிறீர்களோ, (அந்த) திவ்வியமான உமது வைபவங்களை மிச்சமில்லாது அருளிச் செய்ய வேணும்.

வைபவங்களால் - *தனது பெருமையினுடைய பெருக்கங்களால்.* (16)

कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १७ ॥

கதம் வித்யா-மஹம் யோகின்ஸ்-த்வாம் ஸதா பரிசிந்தயன் ।
கேஷு கேஷு ச பாவேஷு சிந்த்யோऽஸி பகவன் மயா ॥ 17

17. யோகியே! [ஆளுந்தன்மையுள்ளவரே!] நான் எப்பொழுதும் உங்களைத் தியானிப்பவனாய் எப்படி அறிவேன்? பகவானே! (நீங்கள்) எந்தெந்தப் பொருள்களில் என்னால் தியானிக்கத்தக்கவராகிறீர்?

(மிகத்தடித்த புத்தியுள்ள நான் எவ்விதத்தால் உங்களை எப்பொழுதும் தியானித்து, அதனால் புத்தி திருந்தியவனாய், நிர்க்குணமான உங்களை அறிவேன்? என்பது வினா.—ஆ) (17)

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन ।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १८ ॥

விஸ்தரேணாத்மனோ யோகம் விபூதிஞ் ச ஜனார்த்தன ।
பூய: கதய த்ருப்திர்-ஹி ச்ருண்வதோ நாஸ்தி மேऽம்ருதம் ॥ 18

18. ஜனார்த்தன! தங்களுடைய யோகத்தையும், வைபவத்தையும் மீண்டும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில், அமிருதத்தைக் கேட்கின்ற எனக்குத் திருப்தி இல்லை.

தங்களுடைய (அதிரஹஸ்யமான) ஸாமர்த்தியம், ஆளுந்தன்மை ஆகிய இச்சக்திகளின் சிறப்பையும், தியானிக்கத் தகுந்த பல பொருள்களையும் விரிவாகக் கூறவேண்டும்.—(ஜனார்த்தனன் என்பது) - செலுத்துதல் என்னும் (அர்த்தமாக உடைய அர்த் என்னும் வினைப்பகுதியினின்றும் (பிறந்த) சொல். தேவர்கட்கு எதிரிகளான அஸுர ஜனங்களை நரகம் முதலியவற்றுள் செலுத்துவதனால் ஜனார்த்தனன் என்க. செல்வம், மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தங்களாக(ப் பகவான்) ஸகல ஜனங்களாலும் வேண்டப்படுகிறார் என்றாயினும், ஜனார்த்தனன் என்க.— யோகமும் வைபவமும் முன் கூறப்பட்டனவாயினும், அவற்றை மறுபடியும் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், உமது திருவாயினின்றும் வெளிவருகின்ற வார்த்தையாகிய அமிருதத்தைக் கேட்கின்ற எனக்குத் திருப்தி இல்லை. (18)

श्रीभगवानुवाच—

हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

பகவானுவாச—

ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி திவ்யா ஹ்யாத்ம-விபூதய: ।
ப்ராதான்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே ॥

பகவான் தமது வடிவங்களை விரித்துச் சொல்லுதல்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

19. கௌரவரில் சிறந்தோனே! என்னுடைய திவ்வியமான வைபவங்கள் (எவைகளோ, அவற்றுள்) சிறந்தவற்றை இப்பொழுது உனக்குக் கூறுவேன், எனது பரப்பிற்கு முடிவு இல்லை.

சிறந்தவற்றை – *எங்கெங்கே எந்தெந்த வைபவம் முதன்மையாயுள்ளதோ, அதனை, ஆனால், (அவற்றை) நூறு வருஷத்திலுங்கூட மிச்சமில்லாது சொல்லமுடியாது. ஏனெனில், எனது வைபவங்களின் பரப்பிற்கு எல்லை இல்லை.* (19)

இனி, முதலில் (இதனைக்) கேட்டுக்கொள் :

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।
अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்த்தித: ।
அஹமாதிஸ்ச மத்த்யஞ் ச பூதாநு-மந்த ஏவ ச ॥ 20

20. குடாகேச! நான் ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலுள்ள ஆத்மா. நான் பிராணிகளுக்கு முதலாகவும், நடுவாகவும், முடிவாகவுமே உள்ளவன்.

குடாகேசன் - *சோம்பலை ஆளுபவன், சோம்பலை வென்றவன் என்பது பொருள்; அல்லது, மயிருள்ளவன் என்க. உள்ளே*

யுள்ள ஆத்மாவாகிய நான் ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தினுள் இருப்பவனாக (உத்தமாதிகாரிகளால்) எப்பொழுதும் தியானிக்கத் தக்கவன். அதற்குத் தகுதியில்லாத (மத்யமாதிகாரியும் மந்தாதிகாரியும், இனி) மேல் கூறப்படும் பொருள்களில் என்னைத் தியானிக்க வேண்டும். ஏனெனில், யான் பிராணிகளுக்குக் காரணமும், நிலையும், முடிவுமாக இருக்கின்றேன். (20)

யான் இவ்வாறு தியானிக்கத்தக்கவன் .

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥

ஆதித்யானா-மஹம் விஷ்ணுர்-ஜ்யோதிஷாம் ரவி-ரம்சுமான் |
மரீசிர்மருதா-மஸ்மி நக்ஷத்ரானா-மஹம் சசீ || 21

21. யான் ஆதித்யர்களுள் விஷ்ணுவாகவும், ஒளிகளுள் கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனாகவும், மருத்துக்களுள் மரீசியாகவும் இருக்கின்றேன். நான் நக்ஷத்திரங்களுள் சந்திரனாக இருக்கின்றேன்.

யான் பன்னிரண்டு ஆதித்யரில் விஷ்ணு என்னும் ஆதித்யன் ஒளிகளுள் (பொருள்களை) விளங்கச் செய்வனவற்றுள். மருத்துக்களுள்-மருத் என்னும் தேவதா வகுப்பில். (21)

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।
इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥ २२ ॥

வேதானாம் ஸாமவேதோ஽ஸ்மி தேவானா-மஸ்மி வாஸவ: |
இந்த்ரியாணாம் மனஸ்சாஸ்மி பூதானாமஸ்மி சேதனா || 22

22. வேதங்களுள் ஸாமவேதமாக இருக்கின்றேன் : தேவர்களுள் இந்திரனாக இருக்கின்றேன்: இந்திரியங்களுள் மனமாக இருக்கின்றேன்: பிராணிகளுள் உணர்ச்சியாக இருக்கின்றேன்.

தேவர்களுள்-ருத்ரர்,ஆதித்யர் முதலானோர்களுள், இந்திரியங்களுள் - (கண் முதலிய) 11 - இந்திரியங்களுள். உணர்ச்சி - தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையிலே வெளிப்பட்ட புத்தி விருத்தி [புத்தியின் தன்மை]. (22)

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखरिणामहम् ॥ २३ ॥

ருத்ராணும் சங்கரஸ்-சாஸ்மி வித்தேசோ யக்ஷரக்ஷஸாம் ।
வஸூனும் பாவகஸ்-சாஸ்மி மேரு: சிகரிணு-மஹம்॥ 23

23. மேலும், ருத்ரர்களுள் சங்கரனுகவும், யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுள் திரவியத்திற்குத் தலைவனுகவும் இருக்கின்றேன்; யான் வஸுக்களுள் அக்னியாகவும் கொடுமுடியுள்ள மலைகளுள் மேருவாகவும் இருக்கின்றேன்.

ருத்ரர்களுள் 11 *ருத்ரர்களுள்*, திரவியத்திற்குத் தலைவன்-*குபேரன்* வஸுக்களுள் - 8 *வஸுக்களுள்.* (23)

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४ ॥

புரோதஸாஞ் ச முக்க்யம் மாம் வித்தி பார்த்த ப்ருஹஸ்பதிம் ।
ஸேனனீனு-மஹம் ஸ்கந்த : ஸரஸா-மஸ்மி ஸாகர :॥ 24

24. பார்த்த! புரோஹிதர்களுள் என்னை முதன்மையான பிருகஸ்பதியாக அறிந்து கொள். யான் சேனைத்தலைவர்களுள் ஸ்கந்தனுகவும், ஏரிகளுள் ஸமுத்திரமாகவும் இருக்கின்றேன்.

புரோஹிதர்களுள் - *ராஜபுரோஹிதர்களுள்.* *அவன் - இந்திரனுக்கு(ப் புரோஹிதன்) ஆதலால், புரோஹிதர்களுள் சிறந்தவனும்.* ஸ்கந்தன் - *தேவர்களது சேனைக்குத் தலைவன். தேவர்கள் தோண்டிய நீர் நிலைகளுள் யான் ஸமுத்திரமாக இருக்கின்றேன்.* 24

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।
गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥

மஹர்ஷீணாம் ப்ருகு-ரஹம் கிரா-மஸ்ம்யேக-மக்ஷரம் ।
யஜ்ஞானாம் ஜபயஜ்ஞோஸ்மி ஸ்த்தாவரானாம் ஹிமாலய: ॥ 25

அச்வத்த: ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் தேவர்ஷீணாஞ்ச நாரத ।
கந்தர்வாணாம் சித்ரரத: ஸித்தானாம் கபிலோ முனி:॥

25. யான் மகர்ஷிகளுள் பிருகுவாகவும், சொற்களுள் ஒரு சொல்லா(கிய ஓங்காரமா)கவும் இருக்கின்றேன் ; யஜ்ஞங்களுள் ஜபமாகிய யஜ்ஞமாகவும், அசையாதவற்றுள் இமயமலையாகவும் இருக்கின்றேன்.

26. எல்லா மரங்களுள்ளும் அச்வத்தமாகவும், தேவர்ஷிகளுள் நாரதராகவும், கந்தர்வர்களுள் சித்திரரதனாகவும், ஸித்தர்களுள் கபில முனியாகவும் (யான் இருக்கின்றேன்).

தேவர்களாகவே இருப்பவர்கள்-மந்திரங்களைக் காண்பவரா யிருத்தலால், ரிஷித்தன்மையை அடைந்தவர்கள். அவர்கள் தேவர்ஷிகள் என்க. ஸித்தர்கள் *பிறக்கும் பொழுதேயே-தருமத்தை யும், ஞானத்தையும், வைராக்கியத்தையும் மிகுதியாகப் பெற்ற வர்கள்.* (25, 26)

उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥

உச்சை:ச்ரவஸ-மச்வானாம் வித்தி மாமம்ருதோத்பவம் । 27
ஐராவதம் கஜேந்த்ராணாம் நராணாம் ச நராதிபம் ॥

27. குதிரைகளுள் என்னை அமிருதத்தினு லுண்டான உச்சை-ச்ரவஸ் ஆக அறிந்துகொள். சிறந்த யானைகளுள் ஐராவதமாகவும், மனிதர்களுள் அரசனாகவும் (என்னை அறிந்துகொள்).

உச்சைச்ரவஸ்-அமிருதத்திற்காகக் (கடலைக்) கடைந்தபொழுது உண்டான குதிரை. சிறந்த யானைகளுள், இராவதியின் குழந்தை யான ஐராவதமாக "என்னை அறிந்துகொள்" எனத் தொடரும்...

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥२८॥

ஆயுதானு-மஹம் வஜ்ரம் தேனூனு-மஸ்மி காமதுக் ।
ப்ரஜனஸ்-சாஸ்மி கந்தர்ப்ப : ஸர்ப்பாணுமஸ்மி வாஸுகி: ॥　28

28. யான் ஆயுதங்களுள் வஜ்ஜிராயுதமாகவும், பசுக்களுள் காமதுக் ஆகவும் இருக்கின்றேன்; (புத்திரனைப்) பிறப்பிக்கின்ற கந்தர்ப்பனுக இருக்கின்றேன்; ஸர்ப்பங்களுள் வாஸுகியாக இருக்கின்றேன்.

வஜ்ஜிராயுதம் *ததீசி என்பவருடைய எலும்பினுலானது.* காமதுக் *விரும்பியவற்றையெல்லாம்* கொடுக்கின்றதான *வஸிஷ்டரது காமதேனு; அல்லது மிகுதியாகப் பால்* கொடுக்கின்ற *ஸாமாந்யமான* பசு. கந்தர்ப்பன் *காமன்.* ஸர்ப்பங்களுள்-*ஸர்ப்ப மென்னும் வகுப்பில்.* வாஸுகி - *ஸர்ப்பங்கட்கு அரசன்.*　(28)

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम् ॥ २९ ॥

அனந்தஸ்-சாஸ்மி நாகானும் வருணோ யாதஸா-மஹம் ।
பித்ருணு-மர்யமா சாஸ்மி யம: ஸம்யமதா-மஹம் ॥　29

29. யான் நாகங்களுள் அனந்தனுகவும், ஜலதேவதைகளுள் வருணனுகவும் இருக்கின்றேன். யான் பிதிருக்களுள் அர்யமாவாகவும், தண்டிப்பவருள் யமனுகவும் இருக்கின்றேன்.

நாகங்களுள்-*நாகமென்னும் வகுப்பில்:* அனந்தன்-*என்னும் நாகமானது நாகங்களுக்கு அரசன்.* வருணன் - *ஜலதேவதைகட்கு அரசன்.* அர்யமா *என்பவன்-பிதிருக்களுக்கு அரசன்.* தண்டிப்பவருள் - *தண்டனை செய்பவருள்.*　(29)

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ ३० ॥

ப்ரஹ்லாதஸ் சாஸ்மி தைத்யானும் கால: கலயதா-மஹம் ।
ம்ருகாணும் ச ம்ருகேந்த்ரோऽஹம் வைனதேயஸ்ச பக்ஷிணும் ॥

30. யான் தைத்தியர்களுள் ப்ரஹ்லாதனுகவும், கணக்கிடுகிறவர்களுள் காலமாகவும் இருக்கின்றேன். யான் மிருகங்களுள் மிருகத்தலைவனுகவும், பக்ஷிகளுள் வைனதேயனுகவும் (இருக்கின்றேன்).

தைத்தியர்களுள் - *திதிவம்சத்தில் தோன்றியவர்களுள்.* மிருகத்தலைவன் - *சிங்கம், அல்லது புலி,* வைனதேயன் - *வினதாமகனுகிய கருடன்.* (30)

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥ ३१ ॥

பவன: பவதாமஸ்மி ராம: சஸ்த்ரப்ருதா-மஹம் ।
ஜஷாணும் மகரஸ் சாஸ்மி ஸ்ரோதஸா-மஸ்மி ஜாஹ்னவீ ॥ 31

31. யான் சுத்தப்படுத்துகின்ற பொருள்களுள் காற்றுகவும், படையாளர்களுள் ராமனுகவும் இருக்கின்றேன்; மீன்களுள் மகரமாகவும் இருக்கின்றேன்; நீரோட்டங்களுள் கங்கையாக இருக்கின்றேன்.

படையாளர்கள் *ஆயுதங்களை ஏந்தியவர்கள்* ராமன் - *தசரதன் மகன்.* (31)

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

ஸர்க்காணு-மாதி-ரந்தஸ்ச மத்த்யஞ்சைவாஹ-மர்ஜுன ।
அத்த்யாத்மவித்யா வித்யாணும் வாத: ப்ரவததா-மஹம் 32

32. அர்ஜுன! யான் சிருஷ்டிகளுக்கு முதலாகவும், முடிவாகவும், நடுவாகவும் (இருக்கின்றேன்). யான் வித்தைகளுள் ஆத்மாவைப் பற்றிய வித்தையாகவும், தர்க்கஞ்செய்பவருள் வாதமாகவும் (இருக்கின்றேன்).

அர்ஜுன! சிருஷ்டிகளுக்கு உற்பத்தியும், நிலையும், அழிவும் நானே. முதலில் (10-20), "உயிருள்ள பொருள்கட்குத் தான் (பகவான்) முதலும், முடிவுமாயிருக்கிறூர்" எனக் கூறப்பட்டது. இங்கேயோ, 'சிருஷ்டி ஸாமான்னியமான ஸகலத்திற்குந்தான் (பகவான் முதலும் முடிவுமாயிருக்கிறூர்)" என்று குறிக்கப்படு

இன்றது. (பலவகையான) அறிவுகளுள், ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு முக்தியைத் தருகின்றமையால், முதன்மையானது. "தர்க்கஞ் செய்பவருள்" என்றமையால்-தர்க்கஞ் செய்கிறவர்கள் மூலமாக [அவர்களுடைய] ஒருவகைப் பேச்சுக்களாகவேயுள்ள 'வாதம்', 'ஜல்பம்', 'விதண்டை' என்பவற்றை இங்கே (லக்ஷணை யால்) கொள்க. இவற்றுள் வாதம் உண்மையை நிச்சயித்தற்கு ஸாதனமாயிருத்தலால் மேலானது ஆதலால், நான் அதுவாக இருக்கின்றேன். (வாதமென்பது - வாதிப் பிரதிவாதிகளிருவரும் விருப்பு, வெறுப்புக்கள் நீங்கியவராய் உண்மையினை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டுப் பிரமாணங்களோடு பேசுதல். ஜல்பமென்பது - அவ்விருவரும் தம்முள் வெற்றி பெற வேண்டுமென்னும் கருத்தோடு பிரமாணங்களாலும், போலியுத்தரம் முதலியவற்றாலும் பிறர் கொள்கையை மறுத்து, தம் கொள்கையை நிலை நிறுத்தல். விதண்டை என்பது - அவ்விருவரும் தம்முள் வெற்றி பெற வேண்டுமென்னும் கருத்தோடு தம் கொள்கையை நிலைநிறுத் தாது, பிரமாணங்களாலும், போலியுத்தரம் முதலியவற்றாலும் பிறர்கொள்கையை மறுத்தல்.) (32)

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वः सामासिकस्य च ।
अहमेवाक्षयः कालो धाताहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

அக்ஷராணா-மகாரோऽஸ்மி த்வந்த்வ: ஸாமாஸிகஸ்ய ச ।
அஹமேவாக்ஷய: காலோ தாதாஹம் விச்வதோமுக:॥ 33

33. எழுத்துக்களுள் அகாரமாகவும், தொகைக்கூட்டத்தினுள் உம்மைத் தொகையாகவும் இருக்கின்றேன். நானே ஓயாத காலம். நான் எங்கும் முகமுள்ளவனாய்ப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன்.

ஓயாத காலம் - க்ஷணம் என்னும் பெயருடைய பிரஸித்தமான [பொதுவான] காலம் [க்ஷணவடிவமாய் இடையறாது செல்லு கின்ற எல்லையில்லாக்காலம், க்ஷணம் - அதிநுணுக்கமான மிகச் சிறிய பொழுது, காலநுட்பம்]; அல்லது காலத்திற்கும் காலமான பரமேச்வரன் - யான் உலகத்திற்கெல்லாம் கர்மத்தின் பயனைப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன். (33)

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।
कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ ३४ ॥

ம்ருத்யு: ஸர்வஹரஸ்-சாஹ-முத்பவஸ்ச பவிஷ்யதாம் ।
கீர்த்தி: ஸ்ரீர்-வாக்ச நாரீணும் ஸ்ம்ருதிர்-மேதா த்ருதி: க்ஷமா॥ 34

34. ஸகலத்தையும் அபகரிக்கும் மிருத்யுவும், செல்வர்களாகப் போகிறவர்க்கு ஓங்கும் செல்வமும், ஸ்திரீகளுள் புகழும் திருவும் வார்த்தையும் நினைவும் அறிவும் தைரியமும் பொறுமையும் நானே.

மிருத்யுவானது (1) பொருள் முதலியவற்றை அபகரிப்பது, (2) உயிரை அபகரிப்பது என இருவகைத்து. அவற்றுள், எது உயிரை அபகரிப்பதோ, அது ஸகலத்தையும் அபகரிப்பது எனப் படுகின்றது. யான் அதுவாக இருக்கின்றேன், அல்லது,— பிரளய காலத்திலே ஸகலத்தையும் கவர்ந்திடுதலால் பரமேச்வரன் ஸகலத்தையும் அபகரிப்பவன்; யான் அவனுக இருக்கின்றேன். யான் ஓங்கும் செல்வமாகவும், அதனைப் பெறுதற்கு ஸாதனமாகவும் இருக்கின்றேன். — எவர்கட்கு? — இனிமேல் செல்வத்தை அடையப் போகிறவர்களுக்கு, செல்வத்தை அடையத் தகுந்தவர்களுக்கு என்றபடி. மாதர்களுள்,— எவர்களுடைய போலி மாத்திரமான ஸம்பந்தத்தினுலும் ஜனங்கள் தங்களைப் பேறு பெற்றவர்களாக [தமக்கு ஸகலமும் கைகூடிவிட்டதாக]க் கருதுகிறுர்களோ, (அந்த) புகழ், திரு, வார்த்தை, நினைவு, அறிவு, தைரியம், பொறுமை என்ற இவ்வுயர்ந்த மகளிராக யான் இருக்கின்றேன். தைரியம் - நெஞ்சைக் கற்பு நெறியில் நிறுத்தும் உறுதி.) (34)

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री च्छन्दसामहम् ।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

ப்ருஹத்ஸாம ததா ஸாம்னும் காயத்ரீ ச்சந்தஸா-மஹம் ।
மாஸானும் மார்க்கசிர்ஷோऽஹம் ருதூனும் குஸுமாகர: ॥ 35

35. ஸாமங்களுள் ப்ருஹத்ஸாமமும், சந்தஸ்களுள் காயத்திரியும் நானே. மாஸங்களுள் மார்க்கசிர்ஷமும், பருவகாலங்களுள் புஷ்பங்களுண்டாகும் காலமும் நானே.

ப்ருஹத்ஸாம *மென்பது - ஸாமங்களுள் சிறந்தது. காயத்ரி முதலான சந்தஸ்களையுடைய ரிக்குகளுள் யான் காயத்ரி என்னும் ரிக்காக இருக்கின்றேன் என்க.* புஷ்பங்களுண்டாகும் காலம் - இளவேனில். (35)

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

த்யூதம் ச்சலயதாமஸ்மி தேஜஸ்-தேஜஸ்விநா-மஹம் ।
ஜயோऽஸ்மி வ்யவஸாயோऽஸ்மி ஸத்வம் ஸத்வவதா-மஹம்। 36

36. யான் வஞ்சகருள் சூதாகவும், ஒளியுள்ளவருள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன். யான் வெற்றியாக இருக்கின்றேன்; முயற்சியாக இருக்கின்றேன்; நற்குணமுடையவருள் நற்குணமாக (இருக்கின்றேன்).

சூது - *சூதாடல் முதலியது,* ஒளி - [*தடையில்லாத கட்டளை*—ஆ.—] *வெல்லுகிறவர்களுள் வெற்றியாக இருக்கின்றேன். முயற்சியுடையவருள் முயற்சியாக இருக்கின்றேன்.* (36

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनंजयः ।
मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ ३७ ॥

வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவோऽஸ்மி பாண்டவாநாம் தனஞ்ஜய:
முனீநாமப்-யஹம் வ்யாஸ: கவீநா-முசநா கவி: ॥ 37

37. யான் விருஷ்ணிகளுள் வாஸுதேவனாகவும், பாண்டவர்களுள் தனஞ்சயனாகவும், முனிகளுள்ளும் வ்யாஸராகவும், கவிகளுள் சுக்ரனென்னும் கவியாகவும் இருக்கின்றேன்,

விருஷ்ணிகளுள்-*யது வம்சத்தில் தோன்றியவர்களுள்,* வாஸுதேவன்-*உனது தோழனை இந்த நானே தான்.* தனஞ்ஜயன்-*நீயே தான்.* முனிகளுள் - *ஆலோசிக்குத் தன்மையராய் ஸகலப் பொருள்களையும் அறிபவருள்* கவிகளுள் - *கடந்து நிற்கின்றவற்றைக் காண்பவருள் [அதிநுட்பமானவற்றை ஆராய்ந்து உணர்பவருள்].* (37)

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

தண்டோ தமயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீஷதாம் ।
மௌனஞ் சைவாஸ்மி குஹ்யாநாம் ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானவ-
தாமஹம் ॥ 38

38. தண்டிப்பவருள் செங்கோலாக இருக்கின்றேன்: வெல்ல விரும்புகிறவர்களுள் நீதியாக இருக்கின்றேன்; யான் ரகஸ்யங்களுள் மௌனமாகவும், ஞானிகளுள் ஞானமாகவும் இருக்கின்றேன்.

செங்கோலானது அடங்காதவர்களை அடங்கச் செய்வது. (38)

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ ३९ ॥

யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் தத³ஹ-மர்ஜுன ।
ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யான்-மயா பூதம் சராசரம் ॥ 39

39. அர்ஜுன! இன்னும், பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் எது விதையோ அது நான், ஜங்கம-ஸ்தாவரமான எந்தப் பொருள் உள்ளதோ, அது என்னையின்றி இல்லை.

விதை - *முளைக்கச் செய்வது. பிரகிருதத்தை முடிக்கும் பொருட்டு(த் தமது) வைபவத்தின் சுருக்கத்தைச் சொல்லுகிறார்:—ஜங்கமமாயினும், ஸ்தாவரமாகவாயினும் எந்தப் பொருள் உள்ளதோ, அது என்னையின்றி இல்லை. என்னால் நுழையப்பெறாத அப்பொருள் ஆத்மா இல்லாததாகப் பாழாகவன்றோ நிற்கும். ஆகவே, எல்லாம் என்னையே ஆத்மாவாகவுடையன என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (ஆத்மா இல்லாத ஒன்றும் இருக்கவே முடியாதென்க.)* (39)

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परंतप ।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥

நாந்தோऽஸ்தி மம திவ்யாநாம் விபூதீநாம் பரந்தப ।
ஏஷ தூத்தேசத: ப்ரோக்தோ விபூதேர்-விஸ்தரோ மயா ॥ 40

40. பகைவரைத் தவிக்கச் செய்வோனே ! என்னுடைய திவ்விய மான வைபவங்கட்கு எல்லே இல்லே, ஆனுல், வைபவத்தினுடைய இப் பரப்பானது என்னுல் ஏகதேசம் [ஒரு இம்மியளவு] கூறப்பட்டது.

ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான ஈச்வரனுடைய திவ்வியமான வைபவங்கள் இவ்வளவு என்று சொல்லவாவது, அறியவாவது ஒருவனுலும் இயலாதன்றே.

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंशसंभवम् ॥ ४१ ॥

யத்யத் விபூதிமத் ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜித-மேவ வா ।
தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோऽம்ச-ஸம்பவம் ॥ 41

பகவானுடைய வைபவத்தைச் சுருக்கச் சொல்லல்.

41. பெருமையுள்ளதாகவாயினும், வளமுள்ளதாகவாயினும்,வலிய தாகவாயினும் உள்ள பொருள் எதெதுவோ, அதது என்னுடைய ஒளியி னுடைய ஒரு அம்சத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டது (என்று) நீ அறிந்துகொள்.

வலியது - *ஊக்கத்தோடு கூடியது.* என்னுடைய - *ஈச்வர னுடைய* (41)

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥ ४२ ॥

அதவா பஹுனைதேன கிம் ஜ்ஞாதேன தவார்ஜுன ।
விஷ்டப்ப்யாஹ-மிதம் க்ருத்ஸ்ன-மேகாம்சேன ஸ்த்திதோ ஜகத் ॥ 42

42. அர்ஜுன ! அல்லது, அறியப்பட்ட அனேகமான இதனுல் உனக்கு என்ன ? யான் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஒரு அம்சத்தினுல் தாங்கி நிற்கின்றேன்.

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே வியாஸர் அருளிச்செய்த நூறாயிரக் கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, வியாஸர் அருளிச் செய்ததிலே பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே விபூதி யோகம் என்னும் பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

அர்ஜுன ! இத்தகைய அறிவு போன்ற குறைந்த [நிறைவேற்ற] விஸ்தாரமான அறிவினால் உனக்கு ஆவதென்ன? (யான்) இவ்விஷயத்தைக் கூறுகிறேன் கேள் :—நான் இந்த ஜகத்து முழுவதையும் ஒரு அம்சத்தினால்=ஒரு உறுப்பினால், அதாவது பொருள்கள் எல்லாவற்றிடைய வடிவமாயுள்ள ஒரு பாதத்தினால், நன்றாகத் தாங்கி நிற்கிறேன். அவ்வாறே பொருள்களெல்லாம் இதனுடைய பாதமாக இருக்கின்றன" (தை-ஆ-3-12) என்ற மந்திர வர்ணம் (கூறுகின்றது). (42)

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா பாஷ்யத்தில் பத்தாவது முற்றும்.

॥ एकादशोऽध्यायः ॥

பதினோராம் அத்தியாயம்

விச்வரூபதர்சன யோகம்

விச்வரூபக் காட்சிக்காக அர்ஜுனன் பகவானை வேண்டுதல்.

பகவானுடைய வைபவங்கள் கூறப்பட்டன. இனி அர்ஜுனன் "யான் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஒரு அம்சத்தினால் தாங்கி நிற்கின்றேன்" (10-42) என்று பகவான் அருளியதைக் கேட்டு,—ஈச்வரனுக்குப் பிரபஞ்ச வடிவமான ஆதிரூபம் எதுவோ அதனை நேரே காண விரும்புகிறவனாய்க் கூறலாயினன் :

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

மதனுக்ரஹாய பரமம் குஹ்ய-மத்யாத்ம-ஸம்ஜ்ஞிதம் ।
யத் த்வயோக்தம் வசஸ்-தேன மோஹோऽயம் விகதோ மம ॥ 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்.

1. அத்யாத்மம் என்று பெயரிடப் பெற்ற உயர்ந்த ரஹஸ்யமான எந்தத் திருவாக்கானது, என்னை ஈடேற்றும் பொருட்டு உங்களால் அருளிச் செய்யப்பட்டதோ, அதனால் என்னுடைய இம்மயக்கம் போய் விட்டது.

அத்யாத்மம் என்பது-ஆத்மாவையும், ஆத்மா அல்லாததையும் பகுத்தறியும் வேறுபாட்டைப் பற்றியது. மயக்கம் போய்விட்டது- *பகுத்தறிவில்லாத புத்தி தொலைந்துவிட்டது, தீர்ந்துவிட்டது என்றபடி.* (1)

மேலும்,

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २॥

பவாப்யயௌ ஹி பூதானாம் ச்ருதௌ விஸ்தரசோ மயா ।
த்வத்த: கமலபத்ராக்ஷ மாஹாத்ம்யமபி சாவ்யயம் ॥ 2

2. பொருள்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்கள் உங்களிடமிருந்து என்னால் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டன; தாமரையிதழ்போல விழிகளுள்ளவரே! மற்றும், குறைவிலாப் பெருமையும் (கேட்கப்பட்டது).

விரிவாக - *சுருக்கமாயல்லாமல்.— "கேட்கப்பட்டது" என்பது தொடரும்.* (2)

एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वर ।
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरम् पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥

ஏவமேதத் யதாத்த த்வ-மாத்மானம் பரமேச்வர ।
த்ரஷ்டு–மிச்சாமி தே ரூப-மைச்வரம் புருஷோத்தம॥ 3

3. பரமேச்வர! நீங்கள் த[உ]ங்களை எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ, இது அப்படித்தான். (ஆயினும்,) புருஷோத்தம! உங்களுடைய ஈச்வர வடிவத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

அப்படித்தான் - *வேறுவித மன்று.* ஈச்வர வடிவத்தை - *அறிவு, ஆளுந்தன்மை, திண்மை, ஸாமர்த்தியம், வீர்யம், ஒளி என்பவற்றையுடையதாய் எங்குமுள்ள பொருளாக நிற்கின்ற வடிவத்தை.*

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।
योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

மன்யஸே யதி தச்-சக்யம் மயா த்ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ ।
யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மான-மவ்யயம் ॥ 4

4. ஸ்வாமின்! அது என்னால் பார்க்கத்தகுந்தது என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்களாயின், யோகிகட்கு ஈச! சாச்வதமான உங்களுருவை அப்பொழுது எனக்குக் காட்ட வேண்டும்.

என்னால் - *அர்ஜுனனால் அப்பொழுது - நான், பார்ப்பதற்கு மிகுந்த ஆவலுள்ளவனாதலால்.*

விச்வருபத்தைக் காணுதற்குரிய திவ்யமான கண்ணை அர்ஜுனன் பெறுதல்.

இவ்வாறு அர்ஜுனனால் வேண்டப்பட்ட பகவான் கூற லாயினர் :

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

பச்ய மே பார்த்த ரூபாணி சதசோऽத ஸஹஸ்ரச: ।
நாநாவிதானி திவ்யானி நாநாவர்ணாக்ருதீனி ச ॥ 5

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்

5. பார்த்த! பல விதங்களையும், பல நிறங்களையும் உருவங்களையும் உடையவனாய், நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள என்னுடைய திவ்யமான வடிவங்களைப் பார்.

நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள - *அநேகமான என்றபடி,* திவ்யமான - *ப்ரகிருதியினாலாகாத [அற்புதமான]* நிறங்களை - *கருமை, பொன்மை முதலிய பலவிதமான* வர்ணங்களை உருவங்களை - *அவயவங்களுடைய பல அமைப்புக்களை.* பார் - (நீ *பார்க்கத் தகுந்தவன் தான். "பார்" என்னும் ஏவல் - தகுதிப் பொருளின் மேல் வந்தது,—ம.),* (5)

पश्यादित्यान्वसून्रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा ।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ६ ॥

பச்யாதித்யான் வஸூன் ருத்ரா-னச்விநௌ மருதஸ்-ததா ।
பஹூன்-யத்ருஷ்ட—பூர்வாணி பஸ்யாஸ்சர்யாணி பாரத ॥ 6

6. ஆதித்யர்களையும், வஸுக்களையும், ருத்திரர்களையும், அச்வினிகளையும், மருத்துக்களையும் பார். பாரத! அவ்வாறே, முன் பார்க்கப்படாத பல ஆச்சரியங்களைப் பார்.

12-ஆதித்யர்களையும், 8-வஸுக்களையும் 11-ருத்திரர்களையும், 2-அச்வினிகளையும் ஏழு ஏழாக ஏழு வகுப்பினரான 49-மருத்துக்களையும் பார். அவ்வண்ணமே, உன்னாலும், உன்னைக் காட்டிலும் வேறான ஒருவனாலும் மனுஷ்ய லோகத்தில் முன் காணப்படாத பல வேறு அத்புதங்களையும் பார், (6)

கேவலம் இது மாத்திரமன்று ;

इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

இஹைகஸ்த்தம் ஜகத்-க்ருத்ஸ்னம் பச்யாத்ய ஸ-சராசரம் ।
மம தேஹே குடாகேச யச்சான்யத் த்ரஷ்டு-மிச்சஸி ॥ 7

7. ஒன்றிலேயே நிற்பதாய் ஜங்கமஸ்தாவரங்களோடு கூடிய ஜகத்து முழுவதையும் இப்பொழுது இங்கு என் சரீரத்திலே பார். குடாகேச! இன்னும் வேறு எதனைப் பார்கக விரும்புகின்றாயோ, (அதனையும் பார்);

வேறு எதனை - எந்த வெற்றி தோல்வி முதலியதைச் சந்தேகிக்கின்றாயோ, "நாமே (அவர்களை) வெல்வோமோ? அல்லது, (அவர்கள்) நம்மை வெல்வாரோ" (2-6) என்று எதனைக் கூறினாயோ அதனையும். (7)

ஆனால்,

न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டு-மனேனைவ ஸ்வ-சக்ஷுஷா ।
திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோக-மைச்வரம் ॥ 8

8. த[உ]ன்னுடைய இதே கண்ணினால் என்னைப் பார்க்கவே முடியாது. உனககு (நான்) திவ்யமான கண்ணைக் கொடுக்கிறேன் எனது ஈச்வர யோகத்தைப் பார்.

என்னை - விச்வரூபத்தைக் கொண்ட என்னை. இதே - பிரகிருதியினாலாகியதேயான, நீ திவ்யமான எதனால் (என்னைப்) பார்க்கக் கூடுமோ, அந்தத் திவ்யமான கண்ணை நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதனால் எனது ஈச்வர யோகத்தை [யான் ஈச்வரனாயிருக்கும் பொழுது எனக்கென்று சிறப்பாயமையும் யோகத்தை]ப் பார். யோகத்தை - யோகவலிமையின் மாட்சிமையை என்றபடி. (8)

संजय उवाच—

एवमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜன் மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: ।
தர்சயாமாஸ பார்த்தாய பரமம் ரூபமைச்வரம் ॥

பகவான் விச்வருபத்தைக் காண்பித்தல்.
ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

9. அரசனே! (யாவரிலும்) மேலானவராய் யோகிகட்கு ஈசனாயுள்ள ஹரியானவர் இவ்வாறு கூறிப் பின்பு, ஈச்வரனுடைய திவ்யவடிவத்தைப் பிருதாமகனுக்குக் காண்பித்தார்.

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறியபடி, பின்பு - [திவ்யமான கண்ணைக் கொடுத்த பின்பு—ஆ.]. அரசனே! திருதராஷ்டிரனே! ஹரி - நாராயணன், திவ்ய வடிவத்தை-விச்வருபத்தை. (9)

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।
अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

அநேக-வக்த்ர-நயன-மநேகாத்புத-தர்சனம் ।
அநேக-திவ்யாபரணம் திவ்யாநேகோத்யதாயுதம் ॥ 10

10. அனேக முகங்களையும் கண்களையும், அனேக அத்புதக் காட்சிகளையும், திவ்யமான அனேக ஆபரணங்களையும் உடையதாய், திவ்யமான அனேக ஆயுதங்களை ஏந்திய (விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார்.)

"காண்பித்தார்" என முந்தின (சுலோகத்) தோடு கூட்டுக. அன்றியும்,

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।
सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥

திவ்ய-மால்யாம்பர-தரம் திவ்ய-கந்தானுலேபனம் ।
ஸர்வாஸ்சர்யமயம் தேவம் அனந்தம் விச்வதோமுகம் ॥ 11

11. திவ்யமான மலர்களையும் ஆடைகளையும் அணிந்து, திவ்யமான வாசனைத் திரவியங்களால் பூசப்பெற்று, முற்றும் ஆச்சரியமாகி, (ஒளியாய்) ஜ்வலிப்பதாம், எல்லையற்றதாய், எங்கும் முகமுள்ள (விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார்).

ஈச்வரன்) எல்லாப் பொருள்கட்கும் ஆத்மாவாயிருத்தலால், (அவரது வடிவம்) எங்கும் முகமுள்ளதென்க. "அதனைக் காண்பித்தார்" என்றாயினும், 'அர்ஜுனன் பார்த்தான்" என்றாயினும் வருவித்துக் கொள்க. (11)

இனி, விச்வரூபங் கொண்ட பகவானுடைய ஒளி எதுவோ, அதற்கு உவமை கூறப்படுகின்றது:

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।
यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

திவி ஸூர்ய-ஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்-யுகப-துத்திதா ।
யதி பா: ஸத்ருசீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்-தஸ்ய மஹாத்மன:॥ 12

12. ஆயிரம் ஸூர்யன்களுடைய ஒளியானது ஆகாசத்தில் ஒரே காலத்து உண்டாவதாயின், அது அந்தப் பெரிய பொருளின் ஒளிக்கு ஒப்பாகும்.

ஆகாசத்தில் - நடுவிலுள்ள விண்ணுலகில்; அல்லது, (இவ் வுலகினின்றும்) மூன்றாவதான விண்ணுலகில் பெரிய பொருளின் - விச்வரூபத்தின்.— ஒப்பானது இல்லையாயின், அப்பொழுது விச்வரூபத்தின் ஒளியே (எல்லாவற்றினும்) மேலாகின்றது என்பது கருத்து. (இல்லாத பொருளை உவமை கூறியதனால், விச்வரூபத்தின் ஒளிக்கு நிகரே இல்லையென்க;

மற்றும்,

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

தத்ரைகஸ்த்தம் ஜகத்-க்ருத்ஸ்னம் ப்ரவிபக்த-மனேகதா |
அபச்யத்-தேவதேவஸ்ய சரீரே பாண்டவஸ்-ததா || *13*

13. அங்கே, தேவதைகட்குத் தேவதையானவருடைய சரீரத் திலே, பலவகையாகப் பிரிந்திருப்பதும், ஒன்றிலே நிற்பதுமான பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அப்பொழுது பாண்டவன் பார்த்தான்.

அங்கே - *அந்த விச்வரூபத்திலே.* பலவகையாக - *தேவர்கள், பிதிருக்கள் மனுஷ்யர்கள் முதலான பேதங்களாக.* பாண்டவன்- *அர்ஜுனன்.* (13)

ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनंजयः ।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

தத: ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா தனஞ்ஜய: |
ப்ரணம்ய சிரஸா தேவம் க்ருதாஞ்ஜலி-ரபாஷத || 14

14. அங்ஙனம் அந்தத் தனஞ்ஜயன் ஆச்சரியத்தால் வியாபிக்கப் பட்டு மயிர் சிலிர்த்தவனாய்க் கடவுளைத் தலையால் நன்கு வணங்கி· அஞ்சலி பெய்து கூறலாயினன்.

அங்ஙனம் - *அவரைப் பார்த்த பின்னர்,* கடவுளை - *விச்வரூபத் தைக் கொண்ட (பகவானை)* அஞ்சலி செய்து - *வணங்குதற்காகக் கைகளைக் கூப்பி.* (14)

(அர்ஜுனன் பகவானை நோக்கி) எவ்வாறு (பேசத் தொடங்கினன்? எனில்) — "உம்மால் காட்டப்பெற்ற விச்வரூபம் எதுவோ, அதனைப் பார்க்கின்றேன்" என்னும் தனது அனுபவத்தை வெளியிடுகின்ற அர்ஜுனன் கூறலாயினன் :

अर्जुन उवाच—

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ १५ ॥

அர்ஜுன உவாச—

பச்யாமி தேவான்ஸ் தவ தேவ தேஹே
ஸர்வான்ஸ் ததா பூதவிசேஷ-ஸங்கான் ।
ப்ரஹ்மாண-மீசம் கமலாஸனஸ்த்தம்
ருஷீம்ச்ச ஸர்வா-னுரகாம்ச்ச திவ்யான் ॥ 15

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

15. கடவுளே! உமது சரீரத்திலே ஸகலதேவர்களையும், அவ்வாறே பொருள்களுடைய பல வகுப்புக்களின் திரள்களையும், பத்மாஸனத்திலிருக்கின்ற ஈச்வரனை ப்ரஹ்மாவையும், எல்லா ரிஷிகளையும், திவ்யமான ஸர்ப்பங்களையும் பார்க்கின்றேன்.

பார்க்கின்றேன் - உணர்கின்றேன். பொருள்களுடைய பல வகுப்புக்களின் -ஸ்தாவரஜங்கமங்களின், பல உருவங்களையுடைய வேற்றுமையான பொருள்களின், ப்ரஹ்மாவை - நான்முகனை. ஈச்வரனை - ப்ரஜைகளை ஆளுகின்ற, பத்மாஸனத்திலிருக்கின்ற - பூமியாகிய தாமரைப்பூவின் நடுவிலே மேருமலையாகிய தாமரைக் காயென்னும் ஆஸனத்தின் மேல் வீற்றிருக்கின்ற என்றபடி, ரிஷிகளை - வஸிஷ்டர் முதலானோர்களை, ஸர்ப்பங்களை - வாஸுகி முதலானவற்றை, (15)

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।
नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

அனேக பாஹூதரவக்த்ர-நேத்ரம்
பச்யாமி த்வாம் ஸர்வதோऽனந்தரூபம் |
நாந்தம் ந மத்யம் ந புனஸ்-தவாதிம்
பச்யாமி விச்வேச்வர விச்வரூப || 16

16. பல கைகளையும், வயிறுகளையும், முகங்களையும், கண்களையும், அளவிறந்த வடிவங்களையும் உடைய உம்மை(யான்) எங்கும் காண்கின்றேன். ஆனால், பிரபஞ்சவடிவினரே! பிரபஞ்சத்தை ஆளுபவரே! உமது முடிவைக் காணவில்லை; நடுவைக் காணவில்லையும் முதலைக் காணவில்லை.

நடுவென்பது-இரண்டு முனைகட்கும் இடையே இருப்பது. உமது-கடவுளது.

அன்றியும்,

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥१७॥

கிரீடினம் கதினம் சக்ரிணம் ச
தேஜோராசிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் |
பச்யாமி த்வாம் துர்நிரீக்ஷ்யம் ஸமந்தாத்
தீப்தானலார்க்க-த்யுதி-மப்ரமேயம் || 17

17. கிரீடமும் கதையும் சக்கிரமும் உடையவராய், ஒளிகளின் கூட்டமாய், எங்கும் ஒளியுள்ளவராய், கஷ்டத்தினால் பார்க்கத் தகுந்தவராய், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி-ஸூர்யர்களது ஒளிபோலும் ஒளியினையுடையவராய், அளவிடத்தகாதவரான உம்மைப் பார்க்கின்றேன்.

கிரீடம் - என்பது தலைமீது அணிகின்ற ஓர்வகை ஆபரணம். அளவிடத்தகாத - ("இவர் இப்படித்தான்" என்று) வரையறுக்க முடியாத என்றபடி.

பகவான் நிர்க்குணமான ப்ரஹ்மமேதான்

உமது யோகசக்தியின் காட்சியாகிய இதிலிருந்தே (நான் பின் வருமாறு) அநுமானிக்கின்றேன் :

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥१८॥

த்வமக்ஷரம் பரமம் வேதிதவ்யம்
த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதானம் ।
த்வமவ்யய : சாஸ்வத-தர்ம–கோப்தா
ஸனாதனஸ்–த்வம் புருஷோ மதோ மே ॥ 18

18. நீங்கள், அழியாப்பொருளான அறியவேண்டிய பரம்பொருள் : நீங்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற்குப் பெரிய இருப்பிடம் ; நீங்கள் ஸநாதன தருமங்கட்கு அழியாத ஸம்ரக்ஷகர்; நீங்கள் என்றுமுள்ள புருஷர் (என) நான் எண்ணுகின்றேன்.

அறியவேண்டிய - *(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோர்களால் அறியவேண்டிய.* (18)

பகவானுடைய விச்வரூபம் (தொடர்கின்றது).

மேலும்,

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।
पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥१९॥
द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥२०॥

அனாதி-மத்யாந்த-மனந்தவீர்யம்
அனந்தபாஹும் சசி-ஸூர்ய நேத்ரம் ।
பச்யாமி த்வாம் தீப்தஹுதாச-வக்த்ரம்
ஸ்வதேஜஸா விச்வமிதம் தபந்தம் ॥ 19
த்யாவா-ப்ருதிவ்யோ-ரித-மந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம் த்வயைகேன திசஸ்ச ஸர்வா: ।
த்ருஷ்ட்வாத்புதம் ரூபமுக்ரம் தவேதம்
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம் மஹாத்மன் ॥ 20

19. முதலும் நடுவும் முடிவும் இல்லதாவராய், எல்லையில்லா வீர்யத்தையும் எண்ணிறந்த கைகளையும் கொண்டவராய், சந்திரஸூர்யர்களைக் கண்களாகவும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியை முகமாகவும் உடையவராய், தமது ஒளியினால் இப்பிரபஞ்சத்தை எரிக்கின்ற உம்மைப் பார்க்கின்றேன்.

20. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமிடையேயுள்ள இவ்விடமும், எல்லாத் திக்குக்களும் உங்களொருவராலேயே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன. மஹாத்மன்! உம்முடைய திகிலடைகின்ற ஆச்சரியமான இவ் வடிவத்தைப் பார்த்து, இம்மூவுலகும் கலங்குகின்றன.

உங்களொருவராலேயே - *விச்வரூபத்தைக் கொண்ட உங்களொருவராலேயே, கலங்குகின்றன - பயப்படுகின்றன; அல்லது, நடுங்குகின்றன. மஹாத்மா-ஈனத்தன்மையில்லாதவன்* (20)

இனி, "(நாம் அவர்களை) வெல்வோமோ? அல்லது, (அவர்கள் தான்) நம்மை வெல்வாரோ?" (2-6) என்று அர்ஜுனனுக்கு எந்த ஸம்சயம் இருந்ததோ, அதனை (நீக்கி) நிச்சயிக்கும் பொருட்டு "பாண்டவர்களுக்கு வெற்றி நிச்சயமென்பதைக் காண்பிக்கிறேன்" என்று பகவான் இப்பொழுது (அதனை) மேற்கொண்டார்; (மேற்கொள்ளவே, அவன்) அவரைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:—இன்னும்,

अमी हि त्वां सुरसङ्घा विशन्ति
केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति ।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः
स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥

அமீ ஹி த்வாம் ஸுரஸங்கா விசந்தி
கேசித்-பீதா: ப்ராஞ்ஜலயோ க்ருணந்தி ।
ஸ்வஸ்தித்-யுக்த்வா மஹர்ஷி-ஸித்த-ஸங்கா:
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: || 21

21. இந்தத் தேவக் கூட்டங்கள் உம்மைப் புகுகின்றன; சிலர் நடுங்கிக் கைகூப்பியவராய் (உம்மை)த் துதிக்கிறார்கள்; மஹர்ஷிகள்,

ஸித்தர்கள் இவர்களது கூட்டங்கள் "வாழி" எனக் கூறி, நிரம்பிய துதிகளால் உம்மைத் துதிக்கிறார்கள்.

இந்த தேவக் கூட்டங்கள் - போர் புரிகின்ற போர் வீரராய், பூமியின் சுமையை இறக்கும் பொருட்டு இப்பொழுது மனித வடிவத்தோடு அவதரித்துள்ள வஸுக்கள் முதலிய தேவர்களுடைய கூட்டங்கள், அவர்கள் உம்மைப் புகுகின்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களுள், சிலர் ஓடவும் முடியாதவராய் உம்மை அஞ்சிக் கைகூப்பித் துதிக்கிறார்கள். போரானது எதிரே நேர்ந்தவளவிலே, மகர்ஷிகள், ஸித்தர்கள் இவர்களது கூட்டங்கள் உற்பாதம் முதலிய கெட்ட சகுனங்களைக் கண்டு "உலகத்திற்கு மங்களம் உண்டாகுக" எனக் கூறி, பொருள் நிரம்பிய துதிகளால் உம்மைத் துதிக்கிறார்கள். (21)

விச்வரூபத்தினுடைய ஆச்சரியத்தன்மை.

அன்றியும்,

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்த்யா
விச்வேऽச்விநௌ மருதஸ்சோஷ்மபாஸ்ச ।
கந்தர்வ-யக்ஷாஸுர-ஸித்தஸங்க்கா
வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஸ்சைவ ஸர்வே ॥ 22

22. ருத்ரர்களும், ஆதித்யர்களும், வஸுக்களும், ஸாத்யர்களும் விச்வே தேவர்களும், அச்வினி தேவதைகளும், மருத்துக்களும், ஊஷ்மபர்களும் கந்தர்வர், யக்ஷர், அஸுரர், ஸித்தர் இவரது கூட்டங்களும் எவர்களோ (அவர்கள்) எல்லோருமே ஆச்சரியமடைந்தவராய் உம்மைப் பார்க்கிறார்கள்.

ஊஷ்மபர்கள் - *பிதிருக்கள்,* கந்தர்வர் - *ஹாஹா ஹூஹூ முதலானவர்,* யக்ஷர் - *குபேரன் முதலானோர்,* அஸுரர் - *விரோசனன் முதலானோர்,* ஸித்தர் - *கபிலர் முதலானோர்.* (22)

விச்வருபத்தினுடைய பயங்கரத்தன்மை.

ஏதனுல்,

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम् ।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाहम् ॥ २३ ॥

ரூபம் மஹத்தே பஹு-வக்த்ர-நேத்ரம்
மஹாபாஹோ பஹு-பாஹூருபாதம் ।
பஹூதரம் பஹு-தம்ஷ்ட்ராகராலம்
த்ருஷ்ட்வா லோகா: ப்ரவ்யதிதாஸ்-ததாஹம் ॥　23

23. ஏ! மஹாபாஹோ! உமது வடிவமானது மிகப் பெரியதாயும் பல முகங்களேயும் கண்களேயும் பல கைகளேயும், துடைகளேயும் கால்களேயும் பல வயிறுகளேயும் உடையதும், பல வக்ரமான பற்களால் விகாரமாயும் (உள்ளதோ, அதனுல்) உலகங்கள் (அவ்வடிவத்தைப்) பார்த்து நடுங்குகின்றன; நானும் (நடுங்குகிறேன்).

உலகிலுள்ள பிராணிகள் இத்தகைய உருவத்தைப் பார்த்து பயத்தினுல் நடுங்குகின்றன ; நானும் அவ்வாறே (நடுங்குகின்றேன்).　(23)

அதற்கு இது காரணம் :

नभःस्पृशं दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् ।
दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा धृतिं न विन्दामि
शमं च विष्णो ॥ २४ ॥

நப:ஸ்ப்ருசம் தீப்த-மனேக-வர்ணம்
வ்யாத்தானனம் தீப்த-விசால-நேத்ரம் ।
த்ருஷ்ட்வா ஹி த்வாம் ப்ரவ்யதிதாந்தராத்மா
த்ருதிம் ந விந்தாமி சமம் ச விஷ்ணோ ॥　24

24. ஆகாசத்தையளாவிப் பிரகாசிப்பவராய், பல நிறங்களேயும் ஜ்வலிக்கின்ற விஸ்தீர்ணமான கண்களேயும் உடையவராய் வாய்

திறந்துள்ள உம்மைப் பார்த்தவுடன் விஷ்ணோ ! (நான்) மனம் நடுங்கிய வனாய். தைரியத்தையும் (மன) அமைதியையும் அடையவில்லை.

பல நிறங்களை - *பயங்கரமான பல உருவங்களை.* (24)

ஏனெனில்,

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।
दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥२५॥

தம்ஷ்ட்ராகராலானி ச தே முகானி
 த்ருஷ்ட்வைவ காலானல-ஸந்நிபானி ।
திசோ ந ஜானே ந லபே ச சர்ம
 ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ ॥ 25

25. வக்கிரதந்தங்களால் விகாரமாயும் காலாக்னிக்கு ஒப்பாயு முள்ளஉமது முகங்களைப் பார்த்தவுடன் (நான்) திக்குக்களை அறியவில்லை; ஸுகத்தையும் அடையவில்லை, தேவர்கட்கு ஈச! ஜகத்திற்குத் தங்கு மிடமே ! ப்ரஸன்ன ராகுக. (25)

காலாக்னி - *பிரளயகாலத்திலே உலகங்களை எரிக்கும் தீ,* திக்குக்களை அறியவில்லை- *கிழக்கு, மேற்கு என்னும் பகுத்தறிவோடு அறியவில்லை, திக்குமயங்கியவனாக ஆகியுள்ளேன். ஆகவே, (உமது காட்சியினாலாகும்) ஸுகத்தை உணரவில்லை, ஆதலால், ப்ரஸன்ன ராகுக,* (25)

அர்ஜுனன் தனது எதிரிகட்குத் தோல்வியைக் காணுதல்.

எவர்களிடமிருந்து தோல்வி வரும் என்னும் ஸந்தேகமானது எனக்கு இருந்ததோ, (அவர்களைப்பற்றி) அதுவும் போய்விட்டது. ஏனெனில்,

अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः सर्वे सहैवावनिपालसङ्घैः ।
भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ॥२६॥

அமீ ச த்வாம் த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:
 ஸர்வே ஸஹைவாவனிபால-ஸங்க்கை: ।

பீஷ்மோ த்ரோண: ஸூதபுத்ரஸ்-ததாஸௌ
ஸஹாஸ்மதீயை-ரபி யோதமுக்யை: ॥ 26

26. திருதராஷ்டிரனுடைய இந்தப் புத்திரர்களனைவரும் அரசருடைய கூட்டங்களோடு கூடவேயும், இந்த பீஷ்மர் துரோணர் ஸூதபுத்திரன் எல்லாரும் நம்முடைய சிறந்த போர்வீரர்களோடு கூடவும் உம்மை(ப் புகுகிறார்கள்).

திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் - *துரியோதனன் முதலிய வர்கள்.— "(இச்சுலோகமானது) பதட்டத்தோடு புகுகிறார்கள்" (11-27) என (அடுத்த சுலோகத்தில்) ஒதுங்கி நிற்பதனோடு தொடரும்.—* ஸூதபுத்திரன் - *கர்ணன்.* நம்முடைய சிறந்த போர் வீரர்கள் - *திருஷ்டத்யும்னன் முதலானோர்கள்.* (26

இன்னும், (இவர்கள்)

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ॥ २७ ॥

வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விசந்தி
தம்ஷ்ட்ராகராலானி பயானகானி ।
கேசித் விலக்னா தசனாந்தரேஷு
ஸந்த்ருச்யந்தே சூர்ணிதை-ருத்தமாங்கை: ॥ 27

27. வக்கிரமான பற்களால் விகாரமாயும், பயங்கரமாயுமுள்ள உமது வாய்களில் பதட்டத்தோடு புகுகிறார்கள். சிலர் பற்களின் இடைகளில் அகப்பட்டவராய், பொடிப் பொடியாகப்போன தலைகளோடு காணப்படுகிறார்கள்.

வாய்கள் எப்படிப்பட்டவை?—வக்கிரமான பற்களால் விகார மாயும், பயங்கரமாயும் உள்ளவை. மற்றும் வாயினுள் புகுந்த வரில் சிலர் பற்களின் இடைகளில், கடித்து மெல்லப்பட்ட மாம்ஸம் போல அகப்பட்டவராய்............காணப்படுகிறார்கள்.

(அவர்கள்) எவ்வாறு வாயினுள் புகுகிறார்கள் என்பது?— (அர்ஜுனன்) கூறுகிறான் :

**यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीरा विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥२८॥**

யதா நதீனாம் பஹவோऽம்பு-வேகா:
ஸமுத்ர-மேவாபிமுகா த்ரவந்தி ।
ததா தவாமீ நரலோக-வீரா
விசந்தி வக்த்ராண்-யபிவிஜ்வலந்தி ॥ 28

28. எவ்வாறு ஆறுகளின் விசையான அநேக நீரோட்டங்கள் கடலையே எதிர்நோக்கி ஓடுகின்றனவோ, அவ்வாறு மனித உலகிலுள்ள இச்சூரர்கள் எப்புறமும் ஜ்வலிக்கின்ற உமது வாய்களுள் புகுகிறார்கள். (28)

இச்சூரர்கள் - *பீஷ்மர் முதலியவர்கள்.*

அவர்கள் எதற்காக எவ்வாறு புகுகிறார்கள் என்பது?— (அர்ஜுனன்) கூறுகிறான் :

**यथा प्रदीप्तं ज्वलनं पतङ्गा विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥२९॥**

யதா ப்ரதீப்தம் ஜ்வலனம் பதங்கா
விசந்தி நாசாய ஸம்ருத்த-வேகா: ।
ததைவ நாசாய விசந்தி லோகாஸ்
தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்த-வேகா: ॥ 29

29. எவ்வாறு விட்டில் பூச்சிகள் எரிகின்ற தீயினுள் (தாம்) அழிதற்காக மிகுந்த பரபரப்போடு பாய்கின்றனவோ, அவ்வாறே பிராணிகளும் உமது வாய்களுள் (தாம்) அழிதற்காக மிகுந்த பரபரப்போடு பாய்கின்றன.

மிகுந்த பரபரப்போடு - *பரபரப்பு உண்டாகப் பெற்று.* (29)

விச்வரூபத்தின் ஒளி.

மற்றும், நீங்கள்

लेलिह्यसे ग्रसमानः समन्ताल्लोकान्समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

லேலிஹ்யஸே க்ரஸமான: ஸமந்தால்-
　லோகான் ஸமக்ரான் வதனைர்-ஜ்வலத்பி: ।
தேஜோபி-ராபூர்ய ஜகத்-ஸமக்ரம்
　பாஸஸ் தவோக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ ॥　　30

30. எரிகின்ற வாய்களால் எல்லா உலகங்களையும் விழுங்குகிறவராய், ஒளிகளால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் வியாபித்து எங்கும் ருசி பார்க்கிறீர்கள். விஷ்ணோ ! உம்முடைய க்டுமையான ஒளிகள் வெக்கையைச் செய்கின்றன.

அக்ரம் - அதிகமாயுள்ளது, அதனோடு கூடியது - ஸம்க்ரம். ஸமக்ரம் - முழுதும் என்றபடி, விஷ்ணு - எங்குமுள்ள தலையன்

(*நீங்கள்*) *இவ்வாறு குரூரமான இயல்புடையவர்; ஆகவே,*

आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥

ஆக்க்யாஹி-மே கோ பவா-னுக்ரரூபோ
　நமோ஽ஸ்து-தே தேவவர ப்ரஸீத ।
விஜ்ஞாது-மிச்சாமி பவந்த-மாத்யம்
　ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் ॥　　31

31. குரூர வடிவையுடைய நீங்கள் யார்? எனக்குச் சொல்லவேணும். உமக்கு நமஸ்காரம். தேவர்களில் சிறந்தவரே ! அருள் புரிய வேண்டும். முதலிலுள்ள உம்மை விசேஷமாய் அறிய விரும்புகின்றேன். ஏனெனில், உமது செய்கையை (நான்) அறியவில்லை.

श्रीभगवानुवाच—

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।
ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥

ஸ்ரீபகவானுவாச—

காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத்-ப்ரவ்ருத்தோ
லோகான் ஸமாஹர்த்துமிஹ ப்ரவ்ருத்த: ।
ருதேபி த்வாம் ந பவிஷ்யந்தி ஸர்வே
யேऽவஸ்த்திதா: ப்ரத்யனீகேஷு யோதா: ॥ 32

பகவானுடைய முயற்சி உலகத்தை ஸம்ஹரித்தற்கு ஆவது.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் ;

32. உலகங்கட்கு அழிவைச் செய்யும் காலமாய், அதிகரித்துப் பெருமிதங் கொண்டவனாய் இருக்கின்றேன் ; இப்பொழுது உலகங்களை ஸம்ஹரித்தற்குத் தலைபட்டுள்ளேன். எதிரிகளுடைய சேனைகளில் எந்தப் போர் வீரர்கள் நிற்கிறார்களோ, (அந்த) எல்லோரும் நீ இல்லாமலும் [உன்னுடைய முயற்சி இல்லாமலும், நீ போர் புரியாவிட்டாலும்] மாண்டு போவார்கள்.

எதற்காகத் தலைப்பட்டிருக்கின்றேனோ, அதனைக் கேள் :— இப்பொழுது உலகங்களை ஸம்ஹரிக்கத் தலைப்பட்டுள்ளேன். எல்லாரும் - எவர்களிடமிருந்து உனக்கு ஸம்சயம் இருந்ததோ)..... (அந்த) பீஷ்மர், துரோணர் 'கர்ணன் முதலிய எல்லாரும். (32)

(அவர்கள் மாண்டுபோவார்களென்பது) எதனால் இவ்வாறு (நிச்சயமா யுள்ளதோ),

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட்ட யசோ லபஸ்வ
ஜித்வா சத்ரூன் புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்தம் ।
மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ
நிமித்த-மாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசின் ॥ 33

33. அதனால், நீ எழுந்திருப்பாயாக : புகழ்ச்சியைப் பெறுவாயாக: பகைவரை வென்று எதிரியற்ற ராஜ்யத்தை அனுபவிப்பாயாக. முன்னமேயே இவர்கள் என்னாலேயே நிச்சயமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள், ஸவ்யஸாசின் ! நீ காரண [வியாஜ] மாத்திரமாக இருக்கக் கடவாய்.

புகழ்ச்சியை - "தேவர்களாலும் வெல்ல முடியாத பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய அதிரதர்களை அர்ஜுனன் வென்று விட்டான்." என்னும் புகழை. அது புண்யங்களால் மாத்திரமன்றோ கிடைக்கிறது. பகைவரை-துர்யோதநன் முதலானோரை. எதிரியற்ற- இடர்செய்பவனில்லாத. கொல்லப்பட்டார்கள்-உயிரை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். இடது கையினாலும் அர்ஜுனன் அம்புகளைத் தொடுத்து எய்தலால், 'ஸவ்யஸாசி" எனப்படுகிறான்.

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च कर्णं तथान्यानपि योधवीरान् ।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान्॥३४

த்ரோணஞ் ச பீஷ்மஞ் ச ஜயத்ரதஞ் ச
கர்ணம் ததான்யா-நபி யோதவீரான் ।
மயா ஹதான்ஸ்-த்வம் ஜஹி மா வ்யதிஷ்டா
யுத்த்யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்னான் ॥ 34

34. என்னால் கொல்லப்பட்ட துரோணரையும், பீஷ்மரையும், ஜயத்ரதனையும், கர்ணனையும், அவ்வாறே மற்றைய யுத்தவீரர்களையும் நீ கொல்; கலங்காதே; யுத்தத்தைச் செய். (நீ) யுத்தத்தில் எதிரிகளை வென்று விடுவாய்.

அர்ஜுனனுக்கு எந்தெந்தப் போர் வீரர்களிடத்து ஸம்சயமோ, அந்தந்தப் போர் வீரர்களை பகவான் "என்னால் கொல்லப்பட்ட" என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார், இனி, துரோண பீஷ்மர்களிடத்து முதலில் சங்கைக்குக் காரணம் வெளிப்படையாயிருக்கின்றது. துரோணரோ வில்வித்தைக்கு ஆசிரியர், திவ்யமான ஆயுதங்களையுடையவர்; அன்றியும், தனக்கு [அர்ஜுனனுக்கு]ப் பிரியமான முக்கிய குரு. பீஷ்மரும் தம்இஷ்டப்படி நடக்கும் சாவினைக் கொண்டவர், திவ்யமான ஆயுதங்களையுடையவர் ; அன்றியும், பரசுராமனோடு த்வந்த்வயுத்தத்தை [ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்தலை] அடைந்தார், தோற்கச் செய்யப்படவில்லை. "எனது புத்திரனுடைய தலையை எவன் நிலத்தில் வீழ்த்து

வாரோ, அவனுடைய தலையும் விழுந்து விடும்" என்று எவனுடைய தகப்பன் தவம் புரிகின்றாரோ, (அந்த) ஜயத்ரதன் அவ்வாறே (திவ்யமான ஆயுதங்களையுடையவன்). கர்ணனும் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டத் தவறாத சக்தி என்னும் ஆயுதத்தையுடையவன், ஸூர்யனுக்கு மகன்; இவன் கன்னியைக்குப் பிறந்தவனாதலால், பெயரைக் கொண்டே அவனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். என்றால் கொல்லப்பட்டவர்களை நீ காரண [வியாஜ] மாத்திரமாகக் கொல், அவர்களை அஞ்சாதே. எதிரிகளை-துர்யோதனன் முதலிய பகைவர்களை. (34)

संजय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏதச்-ச்ருத்வா வசனம் கேசவஸ்ய
க்ருதாஞ்ஜலிர்-வேபமான: கிரீடீ ।
நமஸ்க்ருத்வா பூய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம் 35
ஸகத்கதம் பீதபீத: ப்ரணம்ய ॥

அர்ஜுனன் விச்வரூபத்தை வணங்கித் துதித்தல்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

35. நடுங்குகின்ற கிரீடியானவன் [அர்ஜுனன்] கேசவனுடைய இத்திருவாக்கைக் கேட்டு, கிருஷ்ணனை அஞ்சலி செய்து நமஸ்கரித்து, தழதழத்த குரலோடு மிகவும் அஞ்சியவனாய் நன்றாக வணங்கி மீண்டுமே பேசலாயினன் :

இத்திருவாக்கை - கீழ்க்கூறியதை. கிரீடி - (கிரீடத்தை உடையவன்). பயத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டவனுக்கு வருத்தம் வந்து தாக்குகையினாலும், அன்பினால் வியாபிக்கப் பட்டவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாவதனாலும் கண்கள் கண்ணீர்களால் நிரம்ப

அங்ஙனம் (தொண்டையிலே) கபத்தால் குரலுக்குத் தடை (உண்டாகின்றது) ; அவனால் வார்த்தைக்குச் செவ்வையில்லாமையும், ஒலி மழுங்கிய வன்மையும் எதுவோ, அது தழதழத்த குரல். இது - தழதழத்த குரலோடு வார்த்தையைப் பேசினான்" எனப் பேசுதலென்னும் வினைக்கு விசேஷணம் என்க. மிகவும் அஞ்சியவனாய் - அடிக்கடி பயத்தினால் வியாபிக்கப்பட்ட மனத்தினனாய், ("பேசலாயினன்" என்பது) - "வணங்கிப் பேசலாயினன்" என ஒதுங்கி நிற்(கும் "வணங்கி" என்)பதனோடு தொடரும்.

இச்சமயத்திலே ஸஞ்ஜயன் வார்த்தை உட்கருத்துடையது. —எப்படி? — "வெல்ல முடியாத துரோணர் முதலிய நால்வரையும் அர்ஜுனன் கொன்று விட்டால், அங்ஙனம் துர்யோதனன் சார்பற்றவனாய் நிச்சயமாகக் கொல்லப் பட்டவன் தான் என்று திருதராஷ்டிரன் நினைத்து, வெற்றியிலே ஆசை நீங்கியவனாய் ஸமாதானத்தைச் செய்து கொள்வான் ; அப்பொழுது இருவர்க்கும் ஆற்றுதலுண்டாகும்" என்பது (உட்கருத்து). திருதராஷ்டிரன் விதிவசத்தினால் அதனையும் கேட்கவில்லை. (35)

अर्जुन उवाच—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः ॥ ३६

அர்ஜுன உவாச—

ஸ்த்தானே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்யா
　ஜகத் ப்ரஹ்ருஷ்யத் யனுரஜ்யதே ச ।
ரக்ஷாம்ஸி பீதானி திசோ த்ரவந்தி
　ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்தஸங்க்கா: ॥

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

36. ஹ்ருஷீகேச ! உம்மைப் புகழ்வதனால் உலகம் மகிழ்கின்றது; (உம்மிடத்துப்) பிரதியையும் அடைகின்றது. ராக்ஷஸர்கள் திகில் பட்டவராய் திக்குகளை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். அன்றியும், ஸித்தர்கள் கூட்டமெல்லாம் (உம்மை) வணங்குகின்றன. (இதெல்லாம்) பொருத்தமானது.

(இது) நேரானது.—அது யாது?—உமது பெருமையை சொல்வதனுல், கேட்பதனுல், உலகம் மகிழ்வுறுகின்றது என்பது யாதோ, அது சரியானது, ஏற்றது என்றபடி.—அல்லது, "ஏற்ற" என்பதை - உரிய பொருளுக்கு விசேஷணமாக(க் கொள்ளலாம்). பகவான் மகிழ்ச்சி முதலியவற்றிற்கு ஏற்ற உரிய பொருள்; ஏனெனில், ஈச்வரன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும், ஸுஹ்ருத்துமாம் என்க. அவ்வண்ணமே, (உலகம் உம்மிடத்துப்) ப்ரீதியையும் அடைகின்றது; அதுவும் [அவ்வாறு ப்ரீதியை அடைதலும்] உரிய பொருளான (உம்மை நோக்கி) என்று உரைக்க. மேலும், ராக்ஷஸர்கள் பயத்தினுல் வியாபிக்கப்பட்டவராய்த் திக்குக்களில் செல்லுகிறுர்கள்; அதுவும்-ஏற்ற உரிய பொருளாகிய (உம்மை நோக்கி என்க). அன்றியும், கபிலர் முதலான ஸித்தரது கூட்டமெல்லாம் (உமக்கு) நமஸ்காரத்தைச் செய்கின்றன; அதுவும் ஏற்ற (பொருளாகிய உம்மை நோக்கி) என்க. (36)

பகவான் மகிழ்ச்சி முதலானவற்றிற்கு உரிய பொருள் என்பதிலே (அர்ஜுனன்) காரணத்தைக் காட்டுகிறுன் :

कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन्गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।
अनन्त देवेश जगन्निवास त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥

கஸ்மாச்ச தே ந நமேரன் மஹாத்மன்
கரீயஸே ப்ரஹ்மணோऽப்யாதிகர்த்ரே ।
அனந்த தேவேச ஜகந்நிவாஸ
த்வமக்ஷரம் ஸதஸத்தத்பரம் யத் ॥ 37

37. மஹாத்மன்! மிகப்பெரியவராய் ப்ரஹ்மாவுக்கும் மூலகாரணமான உம்மை (அந்த ஸித்தர்கள்) எதனுல் வணங்காமலிருப்பார்கள்? [வணங்கவே வணங்குவார்கள்]. முடிவில்லாதவரே! தேவர்களை ஆள்பவரே! உலகத்திற்குத் தங்குமிடமே! அழியாப் பொருளும், உண்மையும், இன்மையும், மேலானதும் எதுவோ அதுவும் நீரே.

எதனுல் - எக்காரணத்தால், ப்ரஹ்மாவுக்கு - ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கு, அவர்கள் எவ்வாறு (உம்மை) வணங்காமலிருப்பார்கள்? [வணங்கவே வணங்குவார்கள்]. (மூல காரணமான மிகப்பெரிய மஹாத்மா) ஆதலால், நீங்கள் மகிழ்ச்சி முதலியவற்றிற்கும், நமஸ்காரத்திற்கும் ஏற்ற உரியபொருள் என்றபடி. வேதாந்தங்களில்

எது வெளியிடப்படுகின்றதோ, அந்த மேலான அழியாப் பொருள் நீங்களே.— அது யாது?—உண்மையும், இன்மையுமாம் என்பது. உண்மையென்பது - உள்ளது; இன்மையென்பது - எதனைப்பற்றி இல்லையென்னும் உணர்வு (உண்டாகின்றதோ, அது). அந்த அழியாப் பொருளுக்கு அந்த உண்மை இன்மை இரண்டும் உபாதியாயுள்ளவை; (அப்பொருள்) உண்மை எனவும், இன்மை எனவும் அவற்றின் வழியாக உபசார வழக்கினால் கூறப்படு கின்றது. மற்று, வாஸ்தவத்தில்,— வேதத்தை உணர்ந்தவர்கள் எதனை அழியாப் பொருளாகக் கூறுகிறார்களோ, அது - உண்மை இன்மை இரண்டிற்கும் அப்பால் உள்ளது. அது நீங்களே தான் வேறு இல்லை என்பது கருத்து. (37)

(அர்ஜுனன் பகவானை) மீண்டும் துதிக்கிறான் :

त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणस्त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
वेत्तासि वेद्यं च परं च धाम त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ॥ ३८ ॥

த்வமாதிதேவ: புருஷ: புராணஸ்-
த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதானம் ।
வேத்தாஸி வேத்யஞ் ச பரஞ் ச தாம
த்வயா ததம் விச்வ-மநந்தரூப ॥ 38

38. **நீங்கள் முதற்கடவுள், பழமையான புருஷன்; நீங்கள் இப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சிறந்த தங்குமிடம்; அறிபவராகவும், அறியப்படும் பொருளாகவும், உயர்ந்த நிலையாகவும் இருக்கின்றீர்கள்; அளவிறந்த வடிவினரே ! உம்மால் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன.**

நீங்கள் உலகத்தைப் படைப்பவராதலால் முதற்கடவுள், சரீரத்தில் தங்குவதனால், புருஷன் என்க. தங்குமிடம் - மகாப் பிரளயம் முதலியவற்றில் பிரபஞ்சமெல்லாம் தங்குமிடம், அறியப் படும் பொருள்வர்க்கமெல்லாவற்றையுமே நீங்கள் அறிபவராக இருக்கிறீர்கள். அறியப்படும் பொருள் எதுவோ, அதுவும் நீங்களே, உயர்ந்த நிலை - எங்குமுள்ள பொருளினுடைய யாவற்றி னும் மேம்பட்ட நிலை. (38)

அன்றியும்,

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्कः प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।
नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥३९॥

வாயுர்-யமோऽக்னிர்-வருண: சசாங்க:
ப்ரஜாபதிஸ்-த்வம் ப்ரபிதாமஹஸ்ச ।
நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ர-க்ருத்வ:
புனஸ்ச பூயோऽபி நமோ நமஸ்தே ॥ 39

39. வாயுவும். யமனும், அக்னியும், வருணனும், சந்திரனும், ப்ராஜாபதியும், ப்ரபிதாமகனும் நீரே, நமஸ்காரம்; உமக்கு நமஸ்காரம் ஆயிரந்தடவை இருப்பதாக, மீண்டும் மீண்டும் உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

வருணன் - ஜலத்திற்கு அதிபதி. ப்ரஜாபதி - கச்யபர் முதலிய ப்ரஜாபதி. ப்ரபிதாமகன் - பாட்டனுக்கும் தகப்பன், ப்ரஹ்மாவுக்கும் தகப்பன் என்றபடி. (பாட்டான் - பிதாமகன் - ப்ரஹ்மா) நமஸ்கரித்தல் என்னும் வினை பலமுறை திரும்பத் திரும்ப வருதலைக் கணக்கிடுதலானது "தடவை" என்பதனால் உணர்த்தப் படுகின்றது. "மீண்டும் மீண்டும்" என்பது - விச்வாஸம், பக்தி இவற்றின் பெருக்கத்தால் தனக்கு [அர்ஜுனனுக்கு]த் திருப்தி யின்மையைக் காட்டுகின்றது. (39)

அவ்வண்ணமே,

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।
अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥४०॥

நம: புரஸ்தா-தத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே
நமோऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ।
அனந்த-வீர்யாமித-விக்ரமஸ்-த்வம்
ஸர்வம் ஸமாப்னோஷி ததோऽஸி ஸர்வ: ॥ 40

40. முன்னும், பின்னும் உமக்கு நமஸ்காரம்: ஏ! எல்லாமே! எங்குமே உமக்கு நமஸ்காரம் இருப்பதாக. அளவிலா வீர்யத்தையும்,

அளவிறந்த பராக்கிரமத்தையும் உடைய நீங்கள் எல்லாவற்றையும் வியாபித்து நிற்கிறீர்கள்; அதனால், எல்லாமாக இருக்கிறீர்கள்.

முன் - கிழக்குத் திசையிலே. எங்குமே - எல்லாத் திசைகளிலுமே. உமக்கு - எங்குமுள்ள உமக்கு. வீர்யம் - வல்லமை, பராக்ரமம் - துணிபு. ஒருவன் வல்லமையுள்ளவனாயினும், பகைவரைக் கொல்லுதல் முதலான விஷயத்திலே துணிவதில்லை; அல்லது, மந்தமான துணிவுடையவனாக இருக்கலாம். நீங்களோ அளவிலா வல்லமையும், அளவிறந்த துணிவையும் உடையவர். ஆத்மாவாகிய ஒன்றினால் ஜகத்து முழுவதையும் நிரம்ப வியாபித்துள்ளதனால், நீங்கள் ஸகலமுமாக இருக்கின்றீர்கள்: நீங்களில்லாத ஒன்றும் இல்லை என்பது கருத்து. (40)

அர்ஜுனன் பகவானை மன்னிப்புக் கேட்குதல்

உமது மகிமையை அறியாமையினால் நான் குற்றமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்; ஆதலால்,

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वापि ॥ ४१ ॥

यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु ।
एकोऽथवाप्यच्युत तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

ஸகேதி மத்வா ப்ரஸபம் யதுக்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ ஹே ஸகேதி ।
அஜானதா மஹிமானம் தவேதம்
மயா ப்ரமாதாத் ப்ரணயேன வாபி ॥ 41

யச்சாவஹாஸார்த்த-மஸத்-க்ருதோऽஸி
விஹார-சய்யாஸன-போஜனேஷு ।
ஏகோऽதவாப்-யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்
தத்-க்ஷாமயே த்வா-மஹ-மப்ரமேயம் ॥ 42

41. உம்முடைய இ(ந்த விச்வரூபத்)தையும், மஹிமையையும் அறியாத என்னால், (உம்மைத்) தோழனென்று நினைத்து அசட்டையினா

லாவது அன்பினுலாவது "அடே ! கிருஷ்ண ! அடே ! யாதவ ! அடே ! நண்ப !" என்று எது துடுக்காகக் கூறப்பட்டதோ, (அதனை மன்னிக்கும் படி உம்மைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்).

42. அன்றியும், விளையாட்டிலும், படுக்கையிலும், ஸபையிலும், புசித்தலிலும் தனிமையாயிருக்கும் பொழுதாயினும், (தோழர்களுடைய) முன்னிலையாயினும் அது [அவமதிப்பு] (உண்டாகும்படி என்னுல்) கேலிக்காக ; அவமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர் என்பது எதுவோ, அதனை மன்னிக்கும்படி, அளவிடமுடியாத உம்மை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்

தோழன் – ஸமமான வயதுள்ளவன். நினைத்து - மயக்க அறி
விஞல் அறிந்து, அறியாத - அறிவில்லாத மூடனுன,— எதனை
அறியாத என்பது ? — கூறுகிறுர் : ஈச்வரனுன உமது
பெருமையை, இந்த விச்வருபத்தை, "तव इदं महिमानम् अजानता"
என வையதிகரண்யமாக [ஒரே பொருளைக் குறியாத வண்ணம்]
கூட்டுக. "तवेमं," என்பது பாடமாயின், அப்பொழுது ஸாமா
நாதிகரண்யமே தான் [ஒரே பொருளைக் குறித்து நிற்கும் தன்மை
யே தான்]. तवेदम् என்ற பாடத்தில், इदम् என்பது - ஒன்றன்
பால் ; महिमानम् என்பது ஆண்பால். ஆகவே, முந்தினது
பிந்தினதைத் தழுவாது. எனவே, इदम् என்பதற்கு - "விச்வ
ருபத்தை" என்றும். महिमानम् என்பதற்கு "யோகைச்வர்யம்
முதலிய பெருமையை" என்றும் அறிந்து கொள்க. பிந்தின
பாடத்திலோ, इमम् என்பது - महिमानम् என்பதைத்
தழுவுமெனக் காண்க. இவ்வாருக, முதற் பாடத்திலுள்ள
इदम् महिमानम् என்னும் சொற்கள் வெவ்வேறு பொருள்களை
குறித்து நின்றன என்றும் இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள
इमं महिमानम् என்னும் சொற்கள் ஒரே பொருளைக் குறித்து
நின்றன. என்றும் ஆராய்க.) அசட்டையினுல் - (வேறு விஷயங்
களில்) சித்தம் சிதறியுள்ளமையால், அன்பாவது - சினேகத்
தாலுண்டாகும் நம்பிக்கை. அது காரணமாகவும் எதனைக்
கூறியுள்ளேனே, (அதனை மன்னிக்க). (41)

கேலிக்காக நீங்கள் அவமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்கள்,—
எங்கே?—விளையாட்டு......... முதலியவற்றிலே तत् என்னும்
சொல் வினையை விசேஷிக்கும் பொருளின் மேல் நிற்பது. (சுலோ
கத்தின் மொழி பெயர்ப்பைப் பார்த்து இதனை அறிந்து கொள்க.)
அதனை - அபராத ஸமூகத்தையெல்லாம் அளவிடமுடியாத -
ப்ரமாணங்களைக் கடந்து நிற்கின்ற, (42)

ஏனெனில், நீங்கள்,

पितासि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव॥४३

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய
த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ச குருர்-கரீயான் ।
ந த்வத்-ஸமோ஽ஸ்த்யப்யதிக: குதோ஽ன்யோ
லோகத்ரயே஽ப்-யப்ரதிம-ப்ரபாவ ॥

43. ஸ்தாவரஜங்கமமான இவ்வுலகிற்குத் தகப்பனாக இருக்கின்றீர்கள். பூஜிக்கத்தக்கவரும், மிகப்பெரிய குருவும் நீங்களே. உமக்கு ஒப்பானவன் இல்லை. நிகரற்ற மாட்சிமையை யுடையவரே! உயர்ந்தவனை வேறொருவன் மூவுலகிலும் ஏது?

உலகத்திற்கு - *பிராணி வர்க்கத்திற்கு. நீங்கள்* இவ்வுல*கிற்குத் தகப்பன் மாத்திரமல்லர், (யாவராலும்)* பூஜிக்கத்தக்க*வருமாம்; மிகப் பெரிய குருவாதலின்,—நீங்கள் எக்காரணத்தால் மிகப் பெரிய (குரு) என்பது?— கூறுகிறார்:* உமக்கு ஒப்பானவன் இல்லை. *இரண்டு ஈச்வரர்கள் இருக்கவே முடியாது; ஒரு ஈச்வரனைக் காட்டிலும் அதிகமான ஈச்வரர்கள் இருந்தால், அங்ஙனம் வியவகாரம் பொருந்தாதலின் [இப்பொழுது நடக்கிறது போல, அப்பொழுது உலகவாழ்க்கை நடைபெறாதாதலின்]. (பல ஈச்வரர்கள் உள்ளவளவிலே, ஒவ்வொரு ஈச்வரனும் ஸ்வதந்திரனாதலின், அவர்களெல்லோரும் ஒரே மனத்தினராய் இருப்பார்கள் என்பதற்குக் காரணம் இல்லை. பற்பல மனத்தினராயின், ஒருவன் படைக்க விரும்பும் போது மற்றொருவன் அழிக்கக் கருதுவான். ஆகவே, வியவகாரம் நடைபெறாது. ஆதலின், ஈச்வரன் ஒருவன் தான் என்றபடி.—ஆ.) முதலில், வேறொருவன் உமக்கு ஒப்பாகவே இருக்கமுடியாது. (என்றால், அங்ஙனம் உம்மைக் காட்டிலும்)* உயர்ந்தவனை வேறொருவன் மூவுலகிலும் *எதிலாவது* ஏது? *[ஒன்றிலும் இல்லை].* நிகரற்ற மாட்சிமையுடையவரே! - *யாவற்றினும் மேலான மகிமையுள்ளவரே! என்றபடி.* (43)

எதனால் இவ்வாறு (இருக்கிறீர்களோ),

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥४४

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்
ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீசமீட்யம் ।
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் ॥ 44

44. அதனால், நான், துதிக்கத்தக்கவரும் ஆளுபவருமான உம்மை, சரீரத்தைக் கீழே கடத்தி [வளைதடியைப்போல, பூமியில் வீழ்த்தி] நமஸ்கரித்து, மன்னிக்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடவுளே! மகனுக்குத் தந்தைபோலவும், தோழனுக்குத் தோழன் போலவும், அன்புடையாளுக்கு அன்புடையான் போலவும், (நீங்கள் எனக்கு அருள்புரிய) வேண்டும்.

மகனது குற்றத்தையெல்லாம் தந்தையும், தோழனது குற்றத்தைத் தோழனும், அல்லது அன்புடையாளது குற்றத்தை அன்புடையானும் மன்னிக்குமாறு போல, (நீங்கள் எனது குற்றத்தையெல்லாம்) மன்னிக்க வேணும். (44)

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥

அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோऽஸ்மி த்ருஷ்ட்வா
பயேன ச ப்ரவ்யதிதம் மனோ மே ।
தேவ மே தர்சய தேவ ரூபம்
ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ ॥ 45

விச்வரூபத்தை விட்டு, வஸுதேவபுத்திரவடிவத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி அர்ஜுனன் பகவானைப் பிரார்த்தித்தல்

45. முன் பாராதிருந்ததைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்திருக்கின்றேன்; மேலும், எனது மனம் பயத்தினால் நடுங்கியுள்ளது. கடவுளே!

எனக்கு அதே வடிவத்தைக் காட்டுக. தேவர்களை ஆளுபவரே! உலகத்திற்குத் தங்குமிடமே! அருள்புரிய வேண்டும்.

உம்முடைய இந்த விச்வரூபமானது என்னுலாயினும், வேறொருவராலாயினும் முன் ஒரு பொழுதும் பார்க்கப்படவில்லை: நான் அதனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்திருக்கின்றேன்; மற்றும், எனது மனம் பயத்தால் நடுங்கியிருக்கின்றது. ஆகவே, எனது தோழனுகவுள்ள வடிவம் எதுவோ, அதனையே எனக்குக் காட்டுக. (45)

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ४६ ॥

கிரீடினம் கதினம் சக்ரஹஸ்தம்
இச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டு-மஹந் ததைவ ।
தேனைவ ரூபேண சதுர்ப்புஜேன
ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமூர்த்தே ॥ 46

46. கிரீடத்தையும், கதையையும், கையிலே சக்கிரத்தையும் உடைய உம்மை நான் அவ்வாறே பார்க்க விரும்புகின்றேன். ஆயிரங் கைகளுள்ளவராய் விச்வரூபத்தையுடையவரே! நான்கு கைகளையுடைய அதே வடிவத்தோடு இருப்பீராக.

விரும்புகின்றேன் - *பிரார்த்திக்கின்றேன்,* அவ்வாறே - *முன் போல என்றபடி. இவ்வாறுள்ளதனுல்* [நான் *பிரார்த்திப்பதனுல்*], *அந்த* வஸுதேவபுத்திர *வடிவத்தோடேயே* இருப்பீராக; *விச்வருபத்தை நிறுத்திவிட்டு அந்த முந்தின* வடிவத்தோடேயே *இருக்க* வேண்டும் *என்பது பொருள்,*— " ஆயிரங் கைகளுள்ளவராய் " *என்பது இப்பொழுதுள்ள விச்வரூபத்தினை யெண்க.* (46)

பகவான் வஸுதேவ புத்திர வடிவத்தைக் கைகொள்ளுதல்,

ஸ்ரீ பகவான் அர்ஜுனன் அஞ்சியதைக் கண்டு, விச்வரூபத்தை நிறுத்தி விட்டு இனிய வார்த்தையினுல் (அவனைத்) தேற்றுகிறவராய் அருளிச் செய்யலானுர் :

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

மயா ப்ரஸன்னேன தவார்ஜுனேதம்
ரூபம் பரம் தர்சித-மாத்ம-யோகாத் ।
தேஜோமயம் விச்வ-மனந்த-மாத்யம்
யன்மே த்வதன்யேன ந த்ருஷ்டபூர்வம் ॥ 47

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

47. அர்ஜுன ! ப்ரஸன்னமாகவுள்ள என்னாலே, இந்த மேலான வடிவமானது உனக்கு எனது யோகத்தால் காட்டப்பட்டது. ஒளிமயமாய், எல்லாமாய், எல்லையில்லாததாய், முதலிலுள்ளதாய் என்னுடைய எந்த (வடிவம்) உள்ளதோ, அது உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனாலும் முன் பார்க்கப்பட்டதில்லை.

ப்ரஸாதமென்பது - *உன்மீது அநுக்ரஹ புத்தி [உன்னை ஈடேற்ற வேண்டும் என்னும் கருத்து] அதனையுடையவன்* - ப்ரஸன்னமாகவுள்ளவன். இந்த மேலான வடிவமானது - விச்வரூபமானது யோகத்தால் *ஆளுந்தன்மையின் வலிமையினால்.* (47)

"என்னுடைய (விச்வ) ரூபக்காட்சியினாலே நீ பேறு பெற்றவனாகவே ஆகிவிட்டாய்" என்று அதனை [அக்காட்சியை]ப் புகழ்கின்றார் :

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः ।
एवंरूपः शक्य अहं नृलोके द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

ந வேத-யஜ்ஞாத்த்யயனைர்-ந தானைர்
ந ச க்ரியாபிர்-ந தபோபி-ருக்ரை: ।
ஏவம் ரூப: சக்ய அஹம் ந்ருலோகே
த்ரஷ்டும் த்வதன்யேன குருப்ரவீர ॥ 48

48. கௌரவரில் சிறந்த வீரனே! மநுஷ்ய உலகிலே உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இத்தகைய வடிவமுள்ள என்னை, வேதங்கள் யஜ்ஞங்கள் இவற்றைப் படித்தலால் பார்க்கமுடியாது; தானங்களால் முடியாது; கர்மங்களாலும் முடியாது: கடுமையான தவங்களாலும் முடியாது.

வேதங்கள்-நான்கு. படித்தல் - நியாயமாக ஓதுதல்,—வேதங்களைப் படிப்பதனாலேயே யஜ்ஞங்களைப் படிப்பது(ம் தானே) அமைந்ததாதலின், யஜ்ஞங்களைப் படித்தல் என வேறாக எடுத்துக் கூறுதல் - யஜ்ஞங்களுடைய அறிவை உணர்த்துதற்காக என்க. ("வேதத்தைப் படித்தலென்பது - அர்த்தஞான மின்றி அதனை வாய்ப்பாடமாகச் சொல்லுதல்" என்பது - சிலர் கொள்கை. ஆகவே, அர்த்த ஞானம் அவச்யமென்று விதித்தற்காக அவ்வாறு கூறவேண்டியதாயிற்று.—ஆ). தானங்களால் - துலாதானம் [ஒருவன் தனது நிறைக்குச் சரியான தங்கத்தைப் பிராமணனுக்குத் தானங்கொடுத்தல்] முதலியவற்றால், கர்மங்களால் சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றால், தவங்களால்-சாந்திராயணம் முதலியவற்றால், இத்தகைய வடிவத்தை கீழ்க்காட்டிய விச்வரூபத்தை. (48)

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम् ।
व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

மா தே வ்யதா மா ச விமூட-பாவோ
　　த்ருஷ்ட்வா ரூபம் கோர-மீத்ருங்-மமேதம் ।
வ்யபேதபீ: ப்ரீதமனா: புனஸ்-த்வம்
　　ததேவ மே ரூபமிதம் ப்ரபச்ய ॥　　49

49. என்னுடைய இத்தகைய இக்கோரவடிவத்தைப் பார்த்து, உனக்குப் பயம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும்; மயங்கிய தன்மையும் உண்டாகாமலிருக்கட்டும். நீ பயம் நீங்கியவனாய், மனம் மகிழ்ந்தவனாய் மீண்டும் என்னுடைய இந்த அதே வடிவத்தை நன்றாகப் பார்.

இத்தகைய *கீழ்க்காட்டிய* அதே வடிவத்தை - *நான்கு கைகளையுடையதாய், சங்கு சக்கிரம் கதை இவற்றை ஏந்தியதாய், உனக்குப் பிரியமாயுள்ள வடிவை.* (49)

संजय उवाच—

इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः ।
आश्वासयामास च भीतमेनं भूत्वा पुनः सौम्यवपुर्महात्मा ॥५०॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

இத்யர்ஜுனம் வாஸுதேவஸ் ததோக்த்வா
ஸ்வகம் ரூபம் தர்சயாமாஸ பூய: ।
ஆச்வாஸயாமாஸ ச பீதமேனம்
பூத்வா புன: ஸௌம்ய-வபுர்-மஹாத்மா ॥ 50

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

50. வாஸுதேவன் இவ்வாறு அர்ஜுனனுக்கு அத்தகைய (வார்த்தையைக்) கூறி, மீண்டும் தனது வடிவைக் காண்பித்தார். அன்றியும், மஹாத்மாவானவர் நடுங்கி நிற்கின்ற இவனை, மறுபடியும் சாந்தவடிவினராகித் தேற்றினார்.

தனது வடிவை - *வஸுதேவரது வீட்டிலே தோன்றிய வடிவத்தை* (50)

अर्जुन उवाच—

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।
इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

அர்ஜுன உவாச—

த்ருஷ்ட்வேதம் மானுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜனார்த்தன ।
இதானீ-மஸ்மி ஸம்வ்ருத்த: ஸசேதா ப்ரக்ருதிம் கத: ॥ 51

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

51. ஜனார்த்தன ! உம்முடைய இந்த சாந்தமான மநுஷ்யவடிவத்தைப் பார்த்து, இப்பொழுது மனந்தெளிந்தவனாகவும், ஸ்வபாவத்தை [தனது இயற்கை நிலையை] அடைந்தவனாகவும் ஆகியுள்ளேன்.

மனுஷ்ய வடிவத்தை - எனது தோழனாகவுள்ள இனிய வடிவத்தை (51)

श्रीभगवानुवाच —

सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ ५२ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

ஸு-துர்தர்ச-மிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவானஸி யன்-மம ।
தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்சன-காங்க்ஷிண: ॥ 52

விச்வரூபக் காட்சியைப் பெறுதற்கு பக்திதான் கருவி.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

52. என்னுடைய எந்த வடிவத்தைப் பார்த்திருக்கின்றாயோ (அந்த) இவ்வடிவமானது-பார்ப்பதற்கு மிகவும் அரிது. தேவர்களுங்கூட இவ்வடிவத்தைப் பார்ப்பதிலே என்றும் ஆவலுள்ளவர்.

(தேவர்கள் இவ்வடிவத்தைப்) பார்க்க விரும்புபவராயினும், நீ (பார்த்திருப்பது) போல, பார்த்ததே இல்லை ; பார்க்கப் போவதும் இல்லை என்பது கருத்து. (52)

எதனால் ? —

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥

நாஹம் வேதைர்-ந தபஸா ந தானேன ந சேஜ்யயா ।
சக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவானஸி மாம் யதா ॥ 53

53. (நீ) என்னை எப்படிப் பார்த்திருக்கிறாயோ, (அப்படி ஒருவராலும்) இத்தகைய நான் வேதங்களால் காணக் கூடியவன் அல்லேன் : தவத்தினால் அல்லேன் ; தானத்தினால் அல்லேன் ; யஜ்ஞத்தினால் அல்லேன்.

இத்தகைய் - கீழ்க்கூறிய விதமாயுள்ள.

மற்று, எவ்வாறு (நீங்கள் காணத்) தக்கவர் என்பது?— கூறுவோம்:

भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परंतप ॥ ५४ ॥

பக்த்யா த்வனன்யயா சக்ய அஹ-மேவம் விதோऽர்ஜுன ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேன ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥ 54

54. ஆனால், பகைவரைத் தவிக்கச் செய்யும் அர்ஜுன ! அன்னியமாகாத பக்தியினால், இத்தகைய என்னை (ஒருவன்) அறியவும், உண்மையில் பார்க்கவும், நுழையவும் கூடும்.

ஆனால், பக்தியினால் (ஒருவன் என்னைக் காணக்கூடும்).— எத்தகைய (பக்தியினால்) என்பது?—கூறுகிறார்: வேறாகாத (பக்தியினால்) எது பகவானைத் தவிர வேறிடத்து ஒருபொழுதும் இல்லையோ, அதுவே வேறாகாத பக்தி. எல்லா இந்திரியங்களாலும் வாஸுதேவனைக் காட்டிலும் வேறானது எதனால் உணரப்படவில்லையோ, அது வேறாகாத பக்தி. அந்த வேறாகாத [வேறொன்றில் செல்லாது, பகவான் ஒருவரிடத்திலேயே உறுதியாக ஒருமிலைப்பட்ட] பக்தியினால், விச்வருபவிதமாயுள்ள என்னை (ஒருவன்) சாஸ்திரங்களால் அறியக்கூடும். (அவன் என்னை) சாஸ்திரங்களால் அறிதற்கு மாத்திரம் அல்லன். (என்னை) உள்ளபடி நேரே காணவும், மோக்ஷத்தை அடையவும் கூடும்.

கீதை உபதேசிக்கின்ற உபதேசங்களின் ஸாரத்திரட்டு

கீதாசாஸ்திரம் முழுதற்கும் ஸாரமாய், முக்தியைக் கொடுக்கும் உபதேசமானது - ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புவோர்களால்) அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று, இப்பொழுது ஒருங்கே திரட்டி அருளிச் செய்யப்படுகின்றது :

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः सङ्गवर्जितः ।
निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥

மத்கர்ம-க்ருன் மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித: |
நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு ய: ஸ மாமேதி பாண்டவ || 55

55. **எனக்காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனும், என்னையே மேலாகக் கொண்டவனும், என்னுடைய பக்தனும், பற்றில்லாதவனும், ஸகலப் பிராணிகளிடத்தும், வைரம் நீங்கியவனும் எவன் இருக்கின்றானோ, பாண்டவ ! அவன் என்னை வந்தடைகிறான்.**

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே வியாஸர் அருளிச்செய்த நூறாயிரக் கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, வியாஸர் அருளிச் செய்ததிலே பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே விச்வரூபதர்சன யோகம் என்னும் பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றும்.

வேலைக்காரன் யஜமானனுக்காகத் தொழிலைச் செய்கிறான்! மற்று, தான் இறந்த பின்பு அடையவேண்டிய மேலான கதி (அவனே) என்று யஜமானனை அடைவதில்லை. இவனோ, எனக்காகவே தொழில் செய்பவனும், என்னையே மேலான கதியாக அடைகிறானென்க. அவ்வாறே, (இவன்) எல்லா விதத்தாலும் முழு மனத்தோடும் முழு முயற்சியோடும் என்னையே தொழுகிறான். ஆதலால், எனது பக்தனென்க. பற்றில்லாதவன் - திரவியம், மக்கள், சினேகிதர், மனைவி, உறவினர், போகங்கள் இவர்களின் மீது பிரியமும் ஆசையும் இல்லாதவன். **ஸகலப் பிராணிகளிடத்தும் வைரம் நீங்கியவன்** *- தனக்கு முற்றும் கெடுதியைச் செய்துவருபவரிடத்துங்கூடப் பகைமையில்லாதவன். எவன் இப்படிப்பட்டவனோ, அவன் என்னை வந்தடைகிறான். நானே அவனுக்கு மேலான கதி; (என்னைத் தவிர) வேறொரு கதியும் இல்லை. பாண்டவ! நான் உனக்கு உபதேசித்த உபதேசம் இதுவாம்.* (55)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்தில் பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றும்

॥ द्वादशोऽध्यायः ॥

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

பக்தி யோகம்

ஈச்வரனைத் தொழுபவர் உயர்ந்தவரா, அக்ஷரத்தைத் தொழுபவர் உயர்ந்தவரா ?

இரண்டாம் அத்தியாயம் முதல் விபூதி (அத்தியாயம்) வரையிலுமுள்ள அத்தியாயங்களுள், பலவகையான எந்த உபாதிகளும் ஒழிந்ததாய், அழியா ப்ரஹ்மமாயுள்ள பரமாத்மாவை உபாஸித்தல் உபதேசிக்கப்பட்டது. ஸகலத்தையும் அமைப்பதிலே வல்லமையும், ஸகலத்தையும் அறிவதிலே ஸாமர்த்தியமும் உள்ளவராய், ஸத்துவகுணத்தை உபாதியாகப் பெற்றவராய். பிரபஞ்சத்தை ஆளுகின்ற உம்மையும் உபாஸித்தலானது ஆங்காங்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆனால், விச்வரூப அத்தியாயத்தினுள், ஸகலஜகத்தின் வடிவமாய், முதலிலுள்ளதான உம்முடைய ஈச்வர வடிவானது, உபாஸித்தற்காகவே உம்மால் காட்டப்பட்டது. அன்றியும், அதனைக் காட்டிய பின்பு, "எனக்காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனாய்,' (11-55) என்று தொடங்கும் (திருவாக்கை) அருளிச் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே, நான் இவ்விரண்டு வகைகளுள் மேலானதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்தோடு உம்மை வினவுகின்றேன் என அர்ஜுனன் கூறலாயினன் .

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

ஏவம் ஸதத-யுக்தா யே பக்தாஸ்-த்வாம் பர்யுபாஸதே ।
யே சாப்யக்ஷர-மவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோகவித்தமா: ॥ 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் ;

1. எவர்கள் இவ்வாறு எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட பக்தராய் உம்மைத் தொழுகிறார்களோ ; மற்றும், எவர்கள் வெளிப்படையாக அழியாப் பொருளைத் (தொழுகிறார்களோ) ; அவர்களுள், யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்தவர்கள் யார் ?

"இவ்வாறு" என்பது - "எனக்காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனாய்" (11-55) என்று தொடங்குகின்ற முந்தின அடுத்த சுலோகத்தினால் கூறப்பட்ட விஷயத்தைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்ட - பகவானுக்காகக் கர்மம் (செய்தல்) முதலான கீழ்க் கூறிய விஷயத்திலே ஒரு நிலைப்பட்டவராய் இடைவிடாது தலைப்பட்டுள்ள என்றபடி எந்தப் பக்தர்கள் (தமக்கு) வேறு அடைக்கல மில்லாதவராய், கீழே காட்டிய விச்வ ரூபத்தை(க் கொண்ட) உம்மைத் தியானிக்கிறார்களோ; மற்றும் எல்லா உபாதிகளும் ஒளிந்துள்ளமையால் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாததாய், மேலே (12-3) சிறப்பித்துக்கூறிய அழியாப் பொருளான ப்ரஹ்மத்தை வேறு எவர்கள் எல்லா ஆசைகளையும் விட்டு, எல்லாக் கர்மங்களையும் துறந்து (தியானிக்கிறார்களோ ; அவர்கள் அவ்வாறு இருதிறத்தாரென்(க)—எது இந்திரியங்கட்கு எட்டுவதோ, அது வெளிப்படை எனப்படுகின்றது; (வி என்னும் உபஸர்க்கத்தையுடைய) அஞ்ஜ என்னும் வினைப்பகுதிக்கு அது [வெளிப்படுத்தப்பட்ட பொருள்] செயப்படு பொருளாதலின். இந்த அழியாப் பொருளோ, அதற்கு மாறானது [புலப்படாதது].—(தனக்கென்று) சிறப்பாயமைந்து. (இனி 12-8ல்) கூறப்படுகின்ற விசேஷணங்களையுடைய அந்த (நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை)எவர்கள் தியானிக்கிறார்களோ: (இன்னும்), எவர்கள் ஸகுணப்ரஹ்மத்தைத் தியானிக்கிறார்களோ; அவ்விரு வகுப்பினருள். யோகத்தை (ஸமாதியை] விசேஷமாக அடைந்தவர்கள் யார் ? (1)

ஸகுண ப்ரஹ்மத்தைத் தொழுபவர்கள்

ஸ்ரீபகவான் கூறலாயினர்: எவர்கள் மெய்யறிவு கூடி, ஆசைகள் நீங்கி, அழியாப் பொருள்களைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் இப்பொழுது இருக்கட்டும். அவர்களைப் பற்றிச்

சொல்லவேண்டியது எதுவோ, அதனை மேலே சொல்லுவோம். மற்று, மற்றையவர்கள் எவர்களோ, (அவர்களைப்பற்றி இங்கே கூறுவோம்) ;

श्रीभगवानुवाच—

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते।
श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—
மய்யாவேச்ய மனோ யே மாம் நித்யயுக்தா உபாஸதே ।
ச்ரத்தயா பரயோபேதாஸ்-தே மே யுக்ததமா மதா: ॥ 2

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

2. எவர்கள் என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்தி, உயர்ந்த நம்பிக்கையோடு கூடி, எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் என்னைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் எனது அபிப்பிராயத்தில் மேலான யோகிகள் [யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்தவர்கள்].

எவர்கள் விச்வரூபத்தைக் கொண்ட பரமேச்வரனை என்னிடத்து மனத்தை வைத்து, பக்தர்களாகி, முந்தின அடுத்த அத்தியாய முடிவிலுள்ள சுலோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட உபதேசத்தை ஒழுங்காக அநுஷ்டிப்பதனால் எப்பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்டவராகி, யோகத்தை ஆளுபவர்க்கெல்லாம் தலைமை ஈச்வரனாய் முற்றும் உணர்ந்தவனாய் ஆசை முதலிய தீங்குகளுக்(கு)க் காரணமான அறியாமை என்னும்) இருட்டினலாகும் பொய்யறிவு நீங்கிய என்னை உயர்ந்த நம்பிக்கையோடு கூடித் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் மேலான யோகிகள் என்று நான் எண்ணுகின்றேன். நிச்சயமாக, அவர்கள் என்னை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் பகல் இரவுகளை கழிக்கிறார்கள்; பகலிலும் இரவிலும் என்னை அதிகமாகத் தியானிக்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களைப் பற்றி மேலான யோகிகள் என்று கூறுவது பொருந்துமென்க. (2)

நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைத் தொழுபவர்கள்.

மற்றையோர்கள் மேலான யோகிகள் அல்லரோ?—நிற்க.—ஆனல், அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியது எதுவோ, அதனைக் கேட்பாயாக :

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।
सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥

संनियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥

யே த்வக்ஷர-மநிர்த்தேச்ய-மவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே ।
ஸர்வத்ரக-மசிந்த்யம் ச கூடஸ்த்த-மசலம் த்ருவம் ॥ 3

ஸந்நியம்யேந்த்ரிய-க்ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய: ।
தே ப்ராப்னுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூத-ஹிதே ரதா: ॥ 4

3, 4. மற்று, எவர்கள் இந்திரியக் கூட்டத்தைச் செவ்வையாய் அடக்கி, எப்பொழுதும் ஸமபுத்தியுள்ளவராய், ஸகலப்பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்துடையவராய், குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தமுடியாததும், வெளிப்படையாக இல்லாததும், எங்குமுள்ளதும், நினைக்கவொண்ணாததும், கூடஸ்தமும், அசையாததுமான அழியாத நித்யப் பொருளை எங்கும் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் என்னையே வந்தடைகிறார்கள்.

அழியாப்பொருளானது வெளிப்படையாக இல்லாமையினால், சொல்லுக்கு எட்டாதது; எனவே, ஒருவராலும் அதனை குறிப்பிட்டுக் காட்டி உணர்த்த முடியாது. (அது) அறிதற்குக் கருவியாயுள்ள எதற்கும் புலப்படாதது: ஆகவே, (இன்னதென்று) குறிக்க முடியாதது. (ஆசை நீங்கி மெய்யறிவு கூடியவர்கள் அதனை) எங்கும் உபாஸிக்கிறார்கள்.—சாஸ்திரப்படி உபாஸிக்க வேண்டிய பொருளை (தியானத்திற்கு) விஷயமாகும்படி செய்து கொள்வதனால் (அதனுடைய) ஸமீபத்தைஅடுத்து, எண்ணெயின் தாரைபோல (இடையறாத தொடர்ச்சியான) ஒரே எண்ணத்தின் ஓட்டத்தோடு நீண்டகாலம் இருத்தல் எதுவோ, அதனை-உபாஸனம் [உபாஸித்தல், தொழுதல்]என்கிறார்கள். உபாஸிக்கவேண்டிய அழியாப்பொருளின் சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார்:—(அழியாப்பொருள்) எங்குமுள்ளது, ஆகாசம்போல வியாபித்திருப்பது. வெளிப்படையாக இல்லாமையினால், நினைக்க வொண்ணாதது. எது இந்திரியங்கட்கு எட்டுவதோ, அது மனத்தாலும் நினைக்கக் கூடியது. அழியாப்பொருளோ, அதற்கு மாறாயுள்ளதனால்

நினைக்க முடியாதது. கூடஸ்தமானது. கூடமென்பது-(வெளிப்) பார்வைக்குக் குணமும், உள்ளே குற்றமும் உடைய பொருள். "கூடரூபம் [கள்ளவடிவம், பொய் வடிவம், போலிவடிவம்]," "கூடஸாக்ஷ்யம் [பொய் ஸாக்ஷி]" என்பன முதலியவற்றிலே, கூடமென்னும் சொல் உலகத்தினுள் வழங்குகின்றது. அவ்வண்ணமே, பல ஸம்ஸாரத்திற்கு விதையாய், உள்ளே குற்றமுடையதாய், மாயை அவ்யாகிருதம் முதலிய சொற்களால் கூறப்பட்டு "பிரகிருதியை மாயையாகவும், மாயையுடையவனை மஹேச்வரனாகவும் அறியவேண்டும்" (ச்வே - 4. 10), "என்னுடைய மாயை கடத்தற்கு அரிது" (7–14) என்பன முதலியவற்றுள் வழங்கியுள்ள அவித்யை முதலானது எதுவோ, அது - (இங்கே) கூடமாம். அந்தக் கூடத்தினுள் அதற்குத் தலைமையான கண்காணியாய் நிற்பதனால், கூடஸ்தமென்க.—அல்லது, குவியல்போல நிற்பது—கூடஸ்தமென்க. (கூடம்-குவியல்.) ஆகவே, (அழியாப்பொருள்) அசையாதது. அசையாதது ஆதலால், நித்யமானது என்றபடி. (3)

எவர்கள் இந்திரியக் கூட்டத்தை நன்றாக ஒடுக்கி, வேண்டியன வந்தபொழுதும் வேண்டாதன வந்தபொழுதும் எக்காலத்தும் ஒப்ப நிற்கும் புத்தியையுடையவராய், ஸகலப்பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்துள்ளவராய் இத்தகையோராக இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் என்னையே வந்தடைகிறார்கள். "அவர்கள் என்னை வந்தடைகிறார்கள்" என்று அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஏனெனில், "ஞானியோ, எனது ஆத்மாதான் (என்பது என்) கருத்து" (7—18) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பகவானுடைய வடிவமாகவே உள்ளவர்களை, மேலான யோகிகள் என்றாவது, மேலான யோகிகள் அல்லர் என்றாவது கூறவேண்டியதில்லையன்றோ. (4)

ஆனால்..

क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

க்லேசோऽதிக-தரஸ்–தேஷாமவ்யக்தாஸக்த-சேதஸாம் ।
அவ்யக்தா ஹி கதிர்-து:க்கம் தேஹவத்பி-ரவாப்யதே ॥ 5

5. அவ்யக்தத்தினிடத்தில் மனம் பற்றிய அவர்கட்குப் பிரயாசம் மிக்க அதிகமானது. ஏனெனில், அவ்யக்தமான கதியானது தேகாபிமானமுடையவர்களால் அரிதாக அடையப்படுகின்றது.

எனக்காகக் கர்மம் (செய்தல்) முதலியவற்றின்மேல் கருத்துடையவர்களுக்குப் பிரயாசம் அதிகமேயாயினும், ஆனால், வெளிப்படையாக இல்லாத (நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்)தினிடத்தில் மனம் படிந்தவராய், அழியாப்பொருள் வடிவினராய்ப் பரம் பொருளைக் காண்பவர்க்கு தேகாபிமானத்தை விட வேண்டியதனாலாகும் பிரயாசம் மிகவும் அதிகமென்க. ஏனெனில், நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மமான அழியாப்பொருளாகிய கதியானது தேகாபிமானமுடையவர்களால் அடைதற்கு அரிது. ஆகவே[தேகாபிமானத்தை விட வேண்டியதனால்], பிரயாசம் மிக அதிகமாம்.

ஈச்வரனைத் தொழுதலால் முக்தி பெறுதல்.

அழியாப் பொருளைத் தொழுபவர்களுடைய வாழ்க்கையின் நடக்கை எதுவோ, அதனை மேலே [12-13 முதலானவற்றிலே] கூறுவோம். (இப்பொழுது ஸகுண ப்ரஹ்ம உபாஸகர்களைப் பற்றிக் கூறுவோம்):

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।
अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பரா: ।
அனன்யேனைவ யோகேன மாம் த்யாயந்த உபாஸதே ॥ 6

தேஷா-மஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு-ஸம்ஸார-ஸாகராத் ।
பவாமி ந சிராத் பார்த்த மய்யாவேசித-சேதஸாம் ॥ 7

6. மற்று, எவர்கள் எல்லாக்கர்மங்களையும் என்னிடத்து அர்ப்பித்து என்னையே மேலாகக்கொண்டவராய் வேறே (ஓர் பிடிப்பும்) இல்லாத யோகத்தினால் என்னைத் தியானிக்கின்றவர்களாய்த் தொழுகிறார்களோ,

அவர்கட்கு என்ன?

7. பார்த்த! என்னிடத்து கவனத்தைச் செலுத்திய அவர்களை யான், சாவோடு கூடிய ஸம்ஸாரக் கடலினின்றும் தாமதமின்றிக் கரையேற்றுகிறவனாயிருக்கின்றேன்.

என்னிடத்து-ஈச்வரனிடத்து, வேறே இல்லாத-விச்வரூபத்தைக் கொண்ட கடவுளாகிய என்னைத் தவிர வேறொன்றையுமே பிடிப்பாக [உபாஸித்தற்கு விஷயமாக]க் கொள்ளாத.—(அத்தகைய) எதனால்?—ஸமாதியினால். (6)

என்னைத் தொழுவதிலேயே முற்றும் கருத்தூன்றிய அவர்களை ஈச்வரனாகிய நான் கரையேற்றுகிறவன்.—எதனினின்றும் என்பது?—கூறுகிறார்: சாவொடு கூடிய ஸம்ஸாரக் கடலினின்றும், அது-கடல் போல, கடப்பதற்கு அரிதாயுள்ளமையினால், கடலென்க. சாவோடு கூடிய அந்த ஸம்ஸாரக் கடலினின்றும் நான் அவர்களை வெகுகாலமாகாமலே மேலே தூக்கி எடுக்கின்றேன்.—அப்பொழுது என்ன?—சீக்கிரமாகவே (என்றபடி). என்னிடத்து மனத்தை செலுத்திய-விச்வரூபத்தைக் கொண்ட என்னிடத்து மனம் ஒரு நிலைப்பட்ட, (7)

இவ்வாறிருத்தலால்,

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

மய்யேவ மன ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேசய ।
நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்த்வம் ந ஸம்சய: ॥ 8

8. என்னிடத்தையே மனத்தை நிறுத்து; என்னிடத்துப் புத்தியைச் செலுத்து. இதற்குமேல் என்னிடத்தையே வாழ்வாய்; ஸம்சயம்-இல்லை.

மனத்தை=(உனது) நோக்கங்களாயும், எண்ணங்களாயுமுள்ளவற்றை, விச்வரூபத்தைக் கொண்ட ஈச்வரனான என்னிடத்திலேயே வைத்துவிடு. நிர்ணயத்தைச் செய்கின்ற புத்தியையும் என்னிடத்து வைத்துவிடு.—அவற்றால் உனக்கு ஆவதென்ன என்பது?—கேள்: இச்சரீரம் மாய்ந்தபின்பு, நீ நானாக என்னிடத்து நிச்சயமாய் வாழ்தலைச் செய்யவே செய்வாய் [நானாகவே இருப்பாய்]. இதில் ஸம்சயம் கொள்ளாதே. (8)

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनंजय ॥ ९ ॥

அத சித்தம் ஸமாதாதும் ந சக்னோஷி மயி ஸ்த்திரம் ।
அப்ப்யாஸயோகேன ததோ மாமிச்சாப்தும் தனஞ்ஜய ॥ 9

அப்யாஸ யோகம்

9. சித்தத்தை என்னிடத்து உறுதியாக நிலைப்படுத்த முடியாவிட்டால், அப்பொழுது தனஞ்ஜய! அப்யாஸ யோகத்தினால் என்னை அடைய நாடவேண்டும்.

யான் கூறியபடி, நீ என்னிடத்து மனத்தை அசையாது நிறுத்த வல்லவ னல்லனாயின், பின்பு, விச்வரூபத்தைக் கொண்ட என்னை அப்யாஸ யோகத்தினால் நாடவேண்டும். அப்யஸாமென்பது-எல்லாப்புறங்களினின்றும் சித்தத்தை இழுத்து, அடிக்கடி ஒரே (பிரதிமை முதலிய) பிடிப்பிலே நிறுத்துதல். அதனால் வரும் யோகம் - அப்யாஸ யோகம். (இது-மனம்) ஒரு நிலைப்படுதல் என்னும் யோகமாம், (9)

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव ।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

அப்ப்யாஸேப்–யஸமர்த்தோऽஸி மத்கர்ம-பரமோ பவ।
மதர்த்தமபி கர்மாணி குர்வன் ஸித்தி-மவாப்ஸ்யஸி ॥ 10

பகவானுக்குத் தொண்டுசெய்தல்.

10. அப்யாஸ(யோக)த்திலும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவனாய் இருக்கிறாய் (என்றால்), எனக்காகக் கர்மங்களை(ச் செய்தலை)யே முக்கியமாகக் கொண்டிரு. எனக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனாயினும், ஸித்தியைப் பெறுவாய்.

நீ அப்யாஸமில்லாமலே[அப்யாஸ யோகத்தைப் பயிற்சி செய்யாமலே] கர்மங்களை மாத்திரம் என் பொருட்டுச் செய்கிறவனாயினும். மனம் திருந்துதல், ஒரு நிலைப்படுதல், (உண்மை) கண்டுணர்தல் என்பவற்றை முறையே அடைந்து, பின்பு ஸித்தியை [ப்ரஹ்மத்தின் நிலையை]ப் பெறுவாய். (10)

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।
सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

அதைதப்-யசக்தோऽஸி கர்த்தும் மத்யோக-மாச்ரித: ।
ஸர்வகர்ம-பலத்யாகம் தத: குரு யதாத்மவான் ॥ 11

கர்மத்தின் பயனை எதிர் நோக்காமை.

11. இதனையும் செய்யச் சக்தியற்றனையாயின் அப்பொழுது என் விஷயமான யோகத்தை அடைக்கலமாகக்கொண்டு, மனத்தை அடக்கிய வனாய் எல்லாக் கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைச் செய்யக் கடவாய்.

இதனையும்-என் பொருட்டுக் கர்மங்களை(ச் செய்வதை) முக்கிய மாகக் கொள்ளுதலாகிய (கீழ்க்) கூறிய (உபதேசம்) எதுவோ, அதனையும், செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை என்னிடத்து அர்ப் பித்து, அவற்றை அநுஷ்டித்தல் எதுவோ, அது-என் விஷயமான யோகம். விட்டிடுதலை-துறந்திடுதலை. அப்பொழுது-பின்பு.

எல்லாக் கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைப் புகழ்கின்றார்.

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

ச்ரேயோ ஹி ஜ்ஞான-மப்யாஸாத் ஜ்ஞாநாத் த்யானம் விசிஷ்யதே ।
த்த்யாநாத் கர்மபல-த்யாகஸ்-த்யாகாச்-சாந்தி-ரனந்தரம் ॥ 12

12. அறிவு அப்யாஸத்தினும்-சிறந்ததன்றோ ; தியானம் அறிவினும் மேலாகின்றது: கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுதல் தியானத்தினும் (மேலா கின்றது). விட்டிடுதலினின்றும் ஒழிபு உடனே (வருகின்றது.)

அறிவு சிறந்ததன்றோ.—எதனைக்காட்டிலும், (அறிவென்பது- சாஸ்திரத்தினாலும், யுக்தியினாலும் ஆத்மாவை நிச்சயித்தல், அப் யாஸமென்பது. (1) அறிவைப் புகட்டுகின்ற நூற்பொருளை அடிக் கடி கேட்டு ஆராய்ச்சி செய்தல்; அல்லது, (2) உறுதியோடு கூடி தியானத்தை அப்யஸித்தல்.—ஆ.) அந்த அறிவைக் காட்டிலும் அறிவோடமைந்த தியானம் மேலாகின்றது. அறிவுள்ளவனுடைய தியானத்தைக்காட்டிலும் கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுதல் "மேலா கின்றது" என ஒட்டுக. (12-11ல் உள்ள "மனத்தை அடக்கிய வனாய்" என்னும்) முற்கூறிய விசேஷணத்தோடு கூடி, இவ்வாறு கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுவதிலிருந்து. காரண(மாகிய அஜ் ஞான)த்தோடு ஸம்ஸாரம் ஒழிந்திடுதல் உடனேயே உண்டாகும்; காலாந்தரத்தை வேண்டுவதில்லை [காலதாமதம் இல்லை].

கர்மத்தை மேற்கொண்டுள்ள அஜ்ஞானிக்கு முன்னர் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸாதனங்களை அநுஷ்டிக்கத் திறமையில்லாவளவிலே ஸகல கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலானது மோக்ஷத்திற்கு வழி என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. (ஆனால்) முதலிலே அன்று [முந்தினதை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியுள்ளவளவிலே பிந்தினதை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை]. ஆகவே, "அறிவு அப்யாஸத்திலும் சிறந்ததன்றோ" என்பது முதலாகப் பிந்தினது. பிந்தினது மேலானது என உபதேசிப்பதனால் ஸகல கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலானது புகழப்படுகின்றது; (முக்திக்கு) அமைந்த (நிர்க்குண ப்ரஹ்மஉபாஸனம் முதலான) ஸாதனங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவளவிலே (ஸகல கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலை) அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கப் பட்டமையாலென்க.

(வினு):—(விட்டிடுதல் மேலானது என்னும் திருவாக்கானது) எத்தன்மையினால் புகழ்ச்சியாகின்றது ?

(விடை):—(கர்மங்கள்) எல்லாம் எப்பொழுது விடப்படுகின்றவோ, (அப்பொழுது மனிதன் சாகாதவனாகிறான்)" (கட-6-14) என ஆசாவிஷயங்களனைத்தையும் விட்டொழிவதனால், சாகாமை கூறப்பட்டது; அன்றியும், அது (பிரு-4-4-6 முதலானவற்றில்) பிரஸித்தமாயுள்ளது. இனி, ஆசாவிஷயங்களெல்லாம்-ச்ருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் கூறப்பட்ட ஸகல கர்மங்களுடைய பயன்களாயுள்ளவை. தியானத்திலே நிலைத்த ஞானிக்கு, அவற்றை விடுவதனால் ஒழிபு உடனேயே வருகின்றது. எனவே, ஆசாவிஷயங்களனைத்தையும் விட்டிடுதலாகிய பொதுத்தன்மையானது அஜ்ஞானி கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுவதற்கும் உள்ளது என்று அப்பொதுத் தன்மையினால், ஸகலகர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைப் புகழ்வதாம். இப்புகழ்ச்சியானது-(கேட்போருக்கு) ருசியை உண்டாக்கி (அவர்கள் கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைப்) பின்பற்றும்படி செய்வதற்கு ஆவதென்க. உதாரணமாக, அகஸ்தியனென்னும் பிராமணனால் கடலானது குடிக்கப்பட்டது என்று இப்பொழுதுள்ள பிராமணர்களும், பிராமணரென்றும் பொதுத்தன்மையினால் புகழப்படுகிறார்கள்.

இவ்வாறாக, கர்மயோகமானது - கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுவதனால் முக்திக்கு ஸாதனமாம் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. (கர்மங்களின் பயன்கள்—காமங்கள்—ஆசாவிஷயங்கள். கர்மங்களின் பயன்களைத் துறக்கின்ற அஜ்ஞானிக்கும், ஆசாவிஷயங்களைத் துறக்கின்ற ஞானிக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மையை இவ்வாறு கண்டு கொள்க.)

நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைத் தொழுபவரது வாழ்க்கையின் நடகை.

இங்கே, ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பேதத்தை வைத்துக் கொண்டு, விச்வரூபத்தில் ஈச்வரனிடத்து மனம் ஒரு நிலைப்படுதலாகிய யோகமும், ஈச்வரன் பொருட்டுக் கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் முதலானவையும் உபதேசிக்கப்பட்டன. (கர்மயோகத்தை) "இதனையும் செய்யச் சக்தியில்லாதவனாயின்'' (12-என அஜ்ஞானத்தின் செய்கையாகக் குறிப்பிப்பதனால். (ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும்) பேதத்தைக் காணாதவனாய் அழியாப் பொருளைத் தொழுபவனுக்குக் கர்மயோகமானது பொருந்தாது என்று காட்டுகிறார். அவ்வாறே, பகவான், அறியாப்பொருளை உபாஸித்தல் கர்மயோகிக்குப் பொருந்தாமையைக் காட்டுகிறார். அழியாப் பொருளைத் தொழுபவர்க்குக் கைவல்யம் கைகூடுவதிலே, அவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்'' (12-4) என சுதந்திரத்தைக்கூறிப், பின்பு, மற்றையோர்க்கு, "நான் அவர்களைக் கரையேற்றுகிறவன் (12-7) எனப் பரதந்திரத்தை-ஈச்வரனைச் சார்ந்து நிற்றலை உணர்த்தியுள்ளார். அவர்கள் ஈச்வரனுடைய ஆத்மாவாகவே இருக்கின்றார் எனக் கொண்ட வழி, அவர்கள் (ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும்) பேதமின்மையைக் கண்டறிந்தவராதலால் அழியாப்பொருள் வடிவினராகவே உள்ளாரென்பதாம். ஆகவே, (அத்தகையோரைக் கரையேற்றுதலென்னும் தொழிலுக்கு விஷயமாக [கரையேற்றப்படுபவராக]க் கூறுதல் அவர் விஷயத்திலே பொருந்தியதாகாது. மற்றும் [இனி வரும் காரணத்தாலும்] [அர்ஜுனனுக்கு மிகுதியும் நலத்தை விரும்புகின்ற பகவான் மெய்யறிவோடு கூடாததும் பேதப்பார்வையையே யுடையதுமான [ஆத்மா வேறு, ஈச்வரன் வேறு என்னும் வேற்றுமையான எண்ணமே உள்ளதுமான] கர்மயோகத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார் (4-15), அன்றியும், பிரமாணங்களால் ஆத்மாவை ஈச்வரனாக அறிந்த பின்பு, ஒருவன் (வேறு) ஒருவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலை அடைய விரும்பமாட்டான்: விரோதத்தால் [ஆளப்படுந் தன்மையும், ஆளுந்தன்மையும் ஒருவனிடத்து ஒருங்கே இருக்க முடியாவாதலால்,—ஆ. ஆளப்பட்டவன் - கீழ்ப்பட்டவன். ஆளுபவன் - ஈச்வரன்] ஆதலால், (பின்வரும் விசேஷணங்களனைத்தையும் அஜ்ஞானியான கர்மயோகியானவன் பின்பற்ற முடியாதவனாதலால்], மெய்யறிவிலே நிலைத்த துறவிகளாய் ஆசைகளனைத்தையும் விட்டவராய் அழியாப்பொருளைத் தொழுபவர்க்கு, சாகாமைக்கு நேரே ஸாதநமாய் "எந்தப் பிராணியையும் பகையாத

வனும்'' (12-13) என்பது முதலாயுள்ள விசேஷணத்தொகுதியைக் கூறுவேன் என்று (பகவான்) மேற்கொள்ளுகிறார்:

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरहंकारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

संतुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १४ ॥

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதானாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸமது:க்கஸுக: க்ஷமீ ॥ 13

ஸந்துஷ்ட: ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ருடநிஸ்சய: ।
மய்யர்பித-மனோபுத்திர்-யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ॥ 14

13. எந்தப்பிராணியையும் பகையாதவனும், நண்பனுயிருப்பவனும், தயையுள்ளவனும், மமகாரம் நீங்கியவனும், அஹங்காரம் ஒழிந்தவனும், துன்ப இன்பங்களை ஸமமாகக் கொண்டவனும், பொறுமையுடையவனும்,

14. எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவனும், அடங்கிய ஸ்வபாவத்தையும் உறுதியான நிச்சயத்தையும் உடையவனுமான யோகியாய் என்னிடத்து மனம் புத்தி இவற்றைச் செலுத்திய என் பக்தன் எவனோ, அவன் எனக்குப் பிரியமானவன்.

(அவன்) ஒன்றையும், தனக்கு வருத்தத்தைச் செய்வதையுங் கூடப்பகைப்பதில்லை: எல்லாப்பொருள்களையும் தானாகவே பார்க்கிறான். (அவன்) துயருற்றவரிடத்துத் தயையுள்ளவன், எல்லாப் பிராணிகட்கும் அபயமளித்தவன், ஸந்யாஸி என்றபடி, மமகாரம், நீங்கினவன். "(இது) எனது" என்னும் எண்ணமில்லாதவன். அஹங்காரம் ஒழிந்தவன்-"நான்" என்னும் எண்ணம் நீங்கியவன், அவன்-வெறுப்பு-விருப்புக்களைச் செய்கின்ற துன்ப-இன்பங்களைச் சமமாகக் கொண்டவன், பொறுமையுள்ளவன்; வைதாலும், அடித்தாலும் மாறுபாடில்லாமலே [கோபம் முதலியவற்றை அடையாமலே] நிற்கிறானென்க. (13)

எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவன், சரீரம் நிலைத்தற்கு இடம் பாடு கிடைப்பதிலும், கிடையாமையிலும், போதுமென்னும்

எண்ணம் உண்டாகப்பெற்றவன். அவ்வாறே, நல்லது கிடைப்பதிலும், (அதற்கு) மாறானதிலும் [கிடையாமையிலும்] திருப்தி வந்தவன். ("எப்பொழுதும்" என்பதை ஒவ்வொரு விசேஷணத்தோடும் கூட்டுக.—ஆ.) எப்பொழுதும் யோகி, சித்தம் ஒருநிலைப்பட்டவன், ஸ்வபாவத்தை [தேகத்தையும், இந்திரியங்களையும்] அடக்கியவன், ஆத்ம உண்மையின் விஷயத்திலே நிச்சயம் நிலைத்தவன், அந்த ஸந்யாஸியானவன்-நோக்கங்களும் எண்ணங்களுமாகிய மனத்தையும், நிர்ணயிக்கும் தன்மையதான புத்தியையும் என்னிடத்தே நிறுத்தியவன், எவன் என்னுடைய இத்தகைய பக்தனோ, அவன் எனக்குப் பிரியமானவன், "நான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன்; அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்" (7-17) என ஏழாம் அத்தியாயத்துள் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அது இங்கு விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. (14)

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

யஸ்மான்-னோத்விஜதே லோகோ லோகான்-னோத்விஜதே ச ய: ।
ஹர்ஷாமர்ஷ-பயோத்வேகைர்-முக்தோ ய: ஸ ச மே ப்ரிய: ॥ 15

15. உலகம் எவனிடத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ; அன்றியும், எவன் உலகத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ; எவன் மகிழ்வு, பொறாமை, அச்சம், கலக்கம் என்பவை நீங்கியவனோ; அவன்தான் எனக்குப்பிரியமானவன்.

எவனிடத்தினின்றும்—எந்த ஸந்யாஸியினிடத்தினின்றும், மகிழ்வு—விரும்பிய பொருள் கிடைத்தவளவிலே மனம் [அகக்கரணம்] பூரித்தல்; (அது)-மயிர்ச்சிலிர்த்தல், கண்ணீர் சொரிதல் முதலியவற்றால் குறிப்பிக்கப்படுவது. (15)

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

அனபேக்ஷ: சுசிர்-தக்ஷ உதாஸீனோ கதவ்யத: ।
ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ॥ 16

16. அபேக்ஷையில்லாதவனும், பரிசுத்தமானவனும் ஸாமர்த்திய முடையவனும், உதாஸீனனும் அச்சமற்றவனும், எல்லா முயற்சிகளையும் விட்டொழிபவனுமான என் பக்தன் எவனோ, அவன் எனக்குப் பிரியன்.

அபேக்ஷையில்லாதவன்-தேகம், இந்திரியங்கள், விஷயங்கள், (இவற்றின்) கூட்டுறவு முதலியவற்றின்மேல் அவா இல்லாதவன், பரிசுத்தமானவன்-வெளிப்பரிசுத்தமும், உள்பரிசுத்தமும் உடைய வன். ஸாமர்த்தியமுடையவன்-காரியங்கள் சடக்கென்று நேர்ந்த வழி, (அவற்றை) உடனே நேராக அறிய(வும், செய்யவும்) வல்லவன், நண்பன் முதலான ஒருவனுடைய பக்கத்தையும் எவன் சார்வதில்லையோ, அவன்-உதாஸீனன், எல்லா முயற்சிகளையும் விட்டொழிபவன்-விரும்பியவற்றைத் தருபவையாய், இம்மை மறு மைக்கான செய்கைகளை முற்றத் துறந்திடுந்தன்மையன். (16)

மேலும்,

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந சோசதி ந காங்க்ஷதி |
சுபாசுப-பரித்யாகீ பக்திமான் ய: ஸ மே ப்ரிய: || 17

17. எவன் மகிழ்வதில்லையோ, வெறுப்பதில்லையோ, வருந்துவ தில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ; எவன் நல்லனவற்றையும், தீயன வற்றையும் விட்டொழிபவனோ, பக்தியுள்ளவனோ: அவன் எனக்குப் பிரியன்,

எவன் வேண்டியவை வந்தவழி மகிழ்வதில்லையோ, வேண்டா தன வந்த வழி வெறுப்பதில்லையோ, பிரியமானதை இழக்குங்கால் வருந்துவதில்லையோ, கிடையாததை விரும்புவதில்லையோ நல்வினைகளையும் தீவினைகளையும் முற்றத் துறக்கும் இயல்பினனும் பக்தியுடையவனோ, அவன் எனக்குப் பிரியன். (17)

समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ १८ ॥
तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येन केनचित् ।
अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

ஸம: சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மானாபமானயோ: ।
சீதோஷ்ண-ஸுகது:கேஷு ஸம: ஸங்கவிவர்ஜித: ॥ 18

துல்ய-நிந்தா-ஸ்துதிர்-மௌனீ ஸந்துஷ்டோ யேன-கேனசித் ।
அனிகேத: ஸ்த்திரமதிர்-பக்திமான் மே ப்ரியோ நர: ॥ 19

18. (இவன்) பகைவனிடத்தும், நண்பனிடத்தும் ஒப்ப நிற்பவன்; அவ்வாறே மானத்திலும் அவமானத்திலும், குளிரிலும் வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஒப்ப நிற்பவன்; (எங்கும்) பற்றில்லாதவன்.

அன்றியும்,

19. இகழ்ச்சி புகழ்ச்சிகளை ஸமமாகக் கொண்டவனும், மௌன முடையவனும், எதனாலாயினும் திருப்திவந்தவனும், வீடில்லாதவனும், மனம் நிலைத்தவனும், பக்தியுள்ளவனுமான மனிதன் எனக்குப் பிரியன்.

மௌனமுடையவன்–*வாயை அடக்கியவன்,* எதனாலாயினும் திருப்தி–வந்தவன்-*சரீரம் நிலைத்தற்குக் காரணமான (தவிர்க்க முடியாத உணவு முதலிய)வற்றினால் மாத்திரம் திருப்தியுள்ளவன்; அவ்வாறே, "எதனையாயினும் உடுப்பவன், எதனையாயினும் உண்பவன், எங்கேயாயினும் படுப்பவன்; (எவன் இவ்வாறு) இருக்கிறானோ, அவனைத் தேவர்கள் ப்ராஹ்மணன் என்கிறார்கள்" (மகா-சா-மோ*-245-12) *என்று கூறப்பட்டுள்ளது.* வீடில்லாதவன்—*(தனக்கென்று) அமைந்த தங்குமிடமில்லாதவன்; "வீட்டின்மேல் (பற்று) இல்லை" என்பது முதலான வேறொரு ஸ்மிருதியினாலென்க.* மனம் நிலைத்தவன்-*பரம்பொருளைப் பற்றிய கருத்து நிலைத்தவன்.* (19)

உண்மை அறிவிலே உறுதியாக நிற்பவராய் அழியாப் பொருளைத் தொழுகின்ற துறவிகட்கு "எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவன்" (12-13) *எனத் தொடங்கிய ஒழுக்கமனைத்தையும் முடிக்கிறார் :*

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

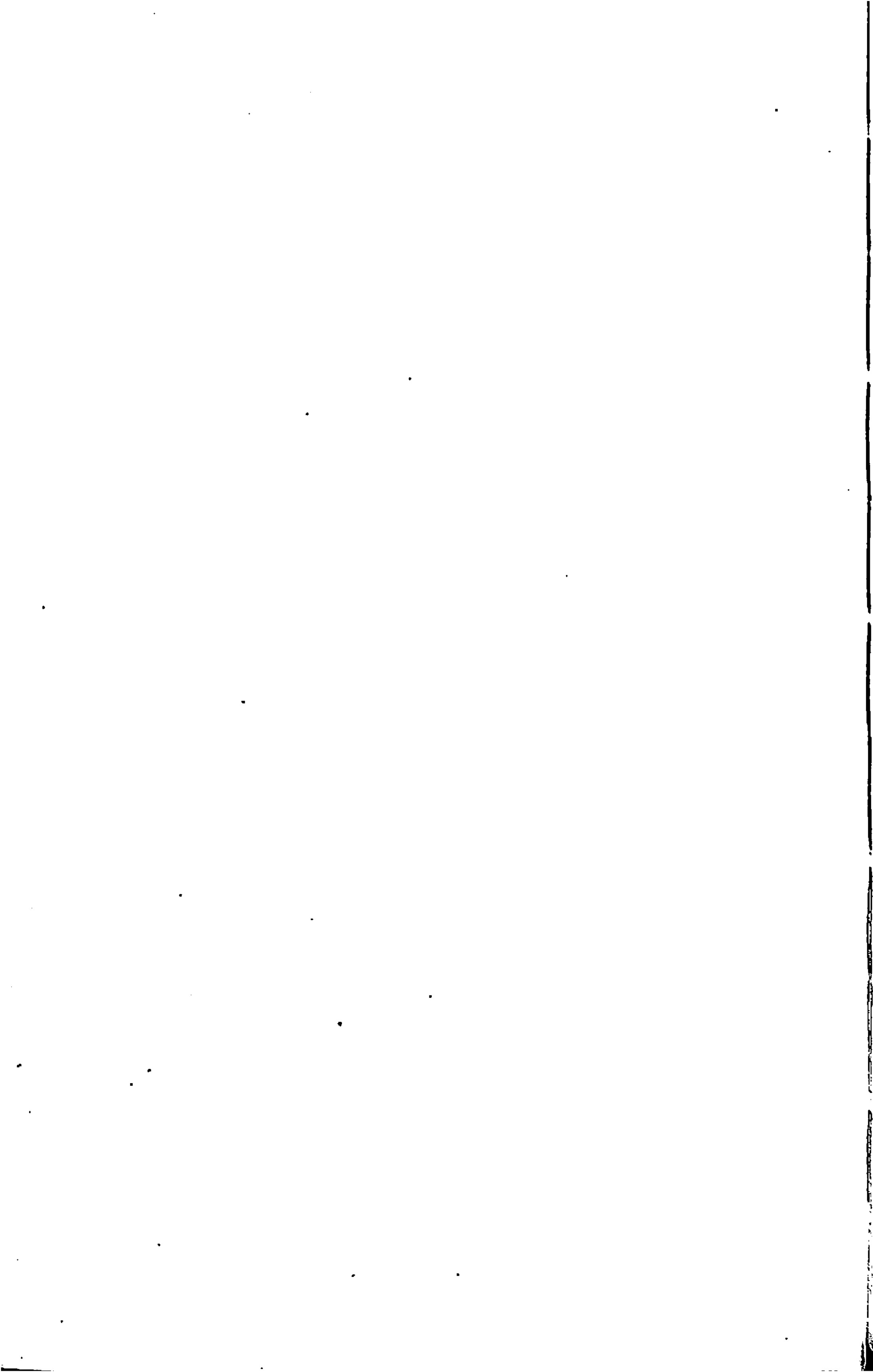
யே து தர்ம்யாம்ருத-மிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே ।
ச்ரத்ததானா மத்பரமா பக்தாஸ்-தேऽதீவ-மே ப்ரியா: ॥ 20

20. எவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவராய், என்னையே மேலாகக் கொண்ட பக்தர்களாய், தருமத்தின் நீங்காத கீழ்க்கூறிய இந்த அமிருதத்தை உண்மையாகவே அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியர்கள்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே பக்தியோகம் என்னும் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

எவர்கள்—*ஸந்யாஸிகள்*, தருமத்தின் நீங்காத—*ஒழுக்கத்தின் நீங்காத [நல்லொழுக்கம் நிரம்பிய], சாகாமைக்கு ஸாதனமாத லால்*, (*பகையின்மை, அவாவின்மை, பொறுமை முதலியதை*) *அமிருதமென்க*; (*அமிருதம்-சாகாமை, முக்தி என்றபடி. இவ்வா றாக*, "அமிருதத்தை" *என்பதற்கு-பகையின்மை முதலிய மோக்ஷ ஸாதனங்களை எனப் பொருள் கொள்க*). கீழ்க்கூறிய–"*எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவன்*" (12-13) *என்பது முதலாகக் கூறப் பட்ட*, என்னையே மேலாகக்கொண்ட-*கீழ்க்கூறிய அழியாப் பொரு ளாகிய என்னையே யாவற்றினும் மேலான கதியாகக்கொண்ட* பக்தர்களாய்-உண்மை*யறிவென்னும் உயர்ந்த பக்தியிற் சென்ற வராய்* "*நான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன்*" (1-17) *என்று எது குறிப்பிக்கப்பட்டதோ, அது விரித்துரைத்து*, "*அவர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியர்கள்*" (12-20) *என இங்கே முடிக்கப்பெற் றது. நல்லொழுக்கம் நிரம்பிய கீழ்க்கூறிய இந்த மோக்ஷஸாதனங் களை அநுஷ்டிப்பவன் எங்குமுள்ள பரமேச்வரனாகிய பகவானுக்கு மிகவும் பிரியனாகிறான். ஆதலால்*, (*ஸம்ஸாரத்தினின்றும்*) *விடுபட விரும்பியவனாய் விஷ்ணுவிற்குப் பிரியமான உயர்ந்த நிலையை அடையக் கருதுபவன் நல்லொழுக்கம் நிரம்பிய இம்மோக்ஷ ஸாதனங்களை முயற்சியொடு அநுஷ்டிக்க வேண்டும்; என்பது—* (*இப்*)*பிரகரணத்தின் பொருளென்க.*

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்

இவ்வத்தியாயத்திற் கூறப்படுகின்ற முக்கிய விஷயம்.

ஏழாம் அத்தியாயத்தினுள், பரமேச்வரனுக்கு இரண்டு பிரகிருதிகள் குறிப்பிக்கப்பட்டன; (அவற்றுள் ஒன்று) முக்குண வடிவமாய் எட்டு வகையாக வேறுப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாதலால் தாழ்ந்தது; மற்றையதோ உயர்ந்தது, உயிராயிருப்பது, க்ஷேத்ரத்தை [ஜடப்பொருளை] அறிவதாகி ஈச்வரவடிவமாயுள்ளது. பிரபஞ்சம் தோன்றுதற்கும் நிலைத்தற்கும் மறைதற்கும் காரணமாதலை ஈச்வரன் இப்பிரகிருதிகளால் அடைகிறான் [உலகம் உண்டாதல் முதலியவற்றிற்கு ஈச்வரன் இந்த இரண்டு பிரகிருதிகளாலும் காரண மாகிறான்.] இனி, க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் [க்ஷேத்ரத்தை அறிவது] என்னும் இரண்டு பிரகிருதிகளை உணர்த்தும் வழியாக அவற்றையுடைய ஈச்வரனது உண்மையை நிச்சயமாக நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு, க்ஷேத்ரத்தைப் பற்றிய அத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது.

சென்ற அடுத்த அத்தியாயத்தினுள் "எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவன்" (12-13) என்பது முதல் (அந்த) அத்தியாய முடிவு வரை, மெய்யறிவுள்ள துறவிகட்கு நிஷ்டையானது, அவர்கள் ஒழுகும் விதமானது கூறப்பட்டது.

(வினா) :—ஆனால், அவர்கள் எத்தகைய மெய்யறிவைக் கூடியவர்களாய்க் கீழ்க்கூறிய ஒழுக்கங்களை அனுஷ்டிப்பதனால் பகவானுக்குப் பிரியமானவராக ஆகிறார்கள் என்பது?

(விடை) :—இத்தகைய விஷயத்தையும் உடையதாய் இவ்வத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது. (ஆகவே, விடையை இவ்வத்தியாயத்தினுள் காண்க.)

உடலும், ஆத்மாவும்.

இனி, முக்குணவடிவமான பிரகிருதியானது - சரீரங்கள், இந்திரியங்கள், இந்திரிய விஷயங்கள் என்ற எல்லாவற்றினுடைய உருவமாகப் பரிணமித்து, போகம் மோக்ஷம் என்னும் பயன்களைப் புருஷன் செய்து கொள்ள வேண்டியதனால் தேகம் இந்திரியம் முதலிய வடிவமாக ஒருங்கு சேர்க்கப்படுகின்றது. அத்தகைய இச்சேர்க்கைதான், இச்சரீரம். ஆகவே பகவான் இதனைக் கூறலாயினர் ;

श्रीभगवानुवाच—

इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।
एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்-யபிதீயதே ।
ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: ॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. கௌந்தேய ! இது (அதாவது) சரீரம் "க்ஷேத்ரம்" என்று வழங்கப்படுகின்றது. இதனை எவன் அறிகின்றானோ, அவனை "க்ஷேத்ரஜ்ஞன்' என்று இவர்களையுணர்ந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

"இது" என்னும் ஸர்வநாமத்தால் கூறப்பட்டதை "சரீரம்" என விசேஷிக்கிறார். (இடைச்சொல்லால் வரும் அது, இது முதலான பெயர்களை 'ஸர்வநாமம்' என்பர் வடநூலார்.) கௌந்தேய ! (இது) - கெடுதியினின்றும் பாதுகாக்கப்படுவதனாலும், அழிவதனாலும், தேய்வதனாலும், வயலில் (நெல்) போல, இதில் கர்மத்தின் பயன் விளைவதனாலும் க்ஷேத்ரம் என்று கூறப்படுகின்றது.— "என்று என்னும் சொல். (க்ஷேத்ரம் என்னும்) சொல்லையே அர்த்தமாகக் கொண்டது.—இச்சரீரமாகிய க்ஷேத்ரத்தை எவன் அறிகின்றானோ, உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை அறிவினால் எட்டுகின்றானோ, இயற்கையுணர்வினாலாவது, உபதேச உணர்வினாலாவது (தன்னினும்) வேறாக விஷயப்படுத்தி

உணர்கின்றனே, அந்த உணர்பவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனக் கூறுகிறார்கள்.— யார்?— அந்த க்ஷேத்ரத்தையும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் அறிந்தவர்கள்,— "என்று" என்னும் சொல் முன் போல, (க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும்) சொல்லையே அர்த்தமாகக் கொண்டது. (1)

ஆத்மாவும், பகவானும் உண்மை நிலையிலே ஒன்று.

இவ்வாறு க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞரிருவரும் விவரிக்கப் பெற்றார்கள். (அவர்கள்) இவ்வளவு மாத்திரமான அறிவைக் கொண்டே அறியத் தக்கவரா என்பது? அல்லர் எனக் கூறப்படுகின்றது [உடம்பை அறிபவனுன ஆத்மா அந்த உடம்பினின்றும் வேறு என்ற இவ்வளவு அறிவு மாத்திரம் போதுமோ? எனின், போதாது மற்றென்னவெனின், கூறுவோம்] :

क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥ २ ॥

க்ஷேத்ரஜ்ஞும் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத ।
க்ஷேத்ர-க்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞானம் யத்தத் ஜ்ஞானம்
மதம் மம ॥　　2

2. பாரத ! எல்லா க்ஷேத்ரங்களிலும் (உள்ள) க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நானாகவும் அறி. க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய அறிவு எதுவோ, அது (தான்) என்னால் அறிவாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

கீழ்க்கூறிய க்ஷேத்ரஜ்ஞனை - (பிறந்து இறந்து உழலும்) உலகப் பிராணியல்லாத பரமேச்வரனாகிய நான் என்றும் அறிந்து கொள் : எவன் எல்லா க்ஷேத்ரங்களிலும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாய், ப்ரஹ்மா முதல் புல்வரையிலுமுள்ள க்ஷேத்ரங்களாகிய பல உபாதிகளால் பலவாறு வேறுபட்டிருக்கின்றனே, அவனை உபாதியனுடைய எத்தகைய வேற்றுமையும் அற்றவனாகவும், 'உள்ளது' 'இல்லது' முதலிய சொற்களுக்கும் நினைப்பிற்கும் எட்டாதவனாகவும் தெரிந்து கொள் என்பது கருத்து. ஏ ! பாரத ! க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரஜ்ஞன், ஈச்வரன் இவர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையைத் தவிர அறிய வேண்டியது வேறொன்றும் மிஞ்சி நிற்பதில்லை. ஆதலின் அறியப்படும் பொருள்களாகிய க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் எந்த அறிவினால் அறியப்படுகிறார்

களோ, அந்த அறிவு-மெய்யறிவு என்பது, எங்குமுள்ள பொருளாகிய ஈச்வரனை என்னுடைய கருத்து.

ஸம்ஸாரமும், ஸம்ஸாரியும் அறியாமையினால் ஆனவை.

(ஸம்ஸாரம் - பிறந்து இறந்து உழலுதல். இதனையுடையவன் ஸம்ஸாரி.)

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால். எல்லா க்ஷேத்ரங்களிலும் ஈச்வரன் ஒருவன் தான் இருக்கிறானேயன்றி, அவனிலும் வேறான போக்தா [அனுபவிப்பவன்] மற்றொருவன் இல்லை எனின்,... அப்பொழுது ஈச்வரன் ஸம்ஸாரி என்று ஆகும்; அல்லது, ஈச்வரனைத்தவிர வேறு ஸம்ஸாரி இல்லாமையினால், ஸம்ஸாரம் இல்லையாதல் வேண்டும். அவை இரண்டும் ஏற்காதவை, ஏனெனில், அப்பொழுதும் பந்தத்தையும், மோக்ஷத்தையும்: அவற்றின்காரணங்களையும் பற்றிய நூல்கள் வீணாதல் வேண்டும். அன்றியும், (ஸம்ஸாரமில்லையென்பது) பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிராமணங்கட்கு விரோதமாகும். மேலும், பிரபஞ்சத்திலே வெவ்வேறான வெற்றுமையைக் காண்பதனால், புண்ய பாவங்களாகும் ஸம்ஸாரமானது அனுமானிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் ஈச்வரனும் ஒன்று தான் என்றவழி, இதெல்லாம் பொருந்தாது.

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று: அறிவிற்கும், அறியாமைக்குமுள்ள வேற்றுமையினால் (அதெல்லாம்) பொருந்துமாதலின். "அறியாமை எனவும், அறிவு எனவும் அறியப்பட்டவை எவையோ, (அந்த) இவையிரண்டும் (தம்முள்) மிகவும் மாறுபட்டவை, வெவ்வேறு பயனைத் தருபவை" (கட - 2 - 4) அவ்வாறே, அந்த அறிவு அறியாமைகட்கு "நலமும், இனிமையும்" (கட - 2 - 2) எனப் பயனிலே வேற்றுமையானது மாறுபட்டதாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அறிவைப் பற்றியது நலம்; இனிமையோ, அறியாமையின் தொழில் என்க. அவ்வண்ணமே, 'இனி, இந்த இரண்டு வழிகள் உள்ளன" (மோ - 24 - 6) என்பது முதலியவற்றையும், "இவ்வழிகள் இரண்டேதான்" என்பது முதலியவற்றையும் வ்யாஸர் (அருளிச் செய்துள்ளார்). இங்கு [கீதையிலு]ம், இரண்டு வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, அறியாமையை (அதன்) செய்கையுடன் கூட அகற்றவேண்டும் என்பது - ச்ருதியினாலும், ஸ்மிருதியினாலும். யுக்தியினாலும் தெரிய வருகின்றது. முதலில், சுருதிகள் (வருமாறு) :— "(எவன், 'நான்

ப்ரஹ்மம்' என்று) இவ்வுலகிலே அறிந்தானே, (அவனுக்கு) உடனே உண்மையான கைவல்யம் உண்டு. (எவன் அவ்வாறு) இவ்வுலகிலே அறியவில்லையோ, (அவனுக்குப்) பெரிய கெடுதியாம்'' (கே - 2 - 5). ''அதனை [ஆத்மாவை] இவ்வாறு அறிந்தவன் இங்கே சாகாதவனாகிறான்; சேரவேண்டிய இடத்திற்கு வேறு வழி இல்லை'' (பு-ஸூ). ''அறிந்தவன் எதிலிருந்தும் பயப்படுவதில்லை' (தை - உப - 2 - 4). அஜ்ஞானியைப்பற்றியோ, (பின்வரும் சுருதிகளைக் காண்க);— ''ஆனால், அவனுக்குப் பயம் உண்டு'' (தை - உப - 2 - 7). ''அஜ்ஞானத்தில் இருப்பவர்கள் (பிறந்து இறந்து உழலுகிறாகள்)'' (கட - 2 - 5). ''ப்ரஹ்மத்தை (எவன்) அறிகிறானோ, (அவன்) ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறான்'' (மு - 3 - 2 - 9). ''இவன் வேறு, நான் வேறு என்று (எவன் வேறு தேவதையை உபாஸிக்கிறானோ), அவன் அறியவில்லை; (மனிதர்கட்கு) ஆடுமாடுகள் எப்படியோ, அப்படி அவன் தேவர்கட்கு'' (பிரு - 1 - 4 - 10). ஆத்மாவை அறிந்தவன் எவனோ. ''அவன் இதெல்லாமாக இருக்கிறான்'' (பிரு - 1 - 4 - 10). ''எப்பொழுது தோல்போல (ஒருவன் ஆகாசத்தைச் சுருட்டக்கூடுமோ, அப்பொழுதும் அவனுக்கு ஆத்மாவை அறியாமல் துன்பம் நீங்காது) [ஆகாசத்தைத் தோல் போலச் சுருட்டமுடியாது; அது போல, பரம்பொருளைத் தனது உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாக அநுபவியாது ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நீங்கமுடியாது]'' (ச்வே - 6 - 20) என்பன முதலிய (சுருதிகள்) ஆயிரக்கணக்காக உள்ளன. இனி, ஸ்மிருதிகள் வருமாறு :— ''அறிவு அறியாமையினால் மூடுண்டு கிடக்கின்றது. அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன'' (5 - 15). ''எவர்களுடைய மனம் ஸமநிலையிலே நிலைத்ததோ, அவர்களால் பிறப்பு இங்கேயே ஜயிக்கப்பட்டது'' (5 - 19) ''எங்கும் ஸமமாகப் பார்ப்பவன் (மேலான கதியை அடைகிறான்)'' (13 - 28) என்பன முதலியவை. (அறிவின் பயன் - அனர்த்தம் நீங்குதல்: அறியாமையின்பயன் - அனர்த்தத்தை அடைதல்; என்பது-) இன்னும், யுக்தியினாலும் (அமைகின்றது) :— ''மனிதர்கள் பாம்புகளையும், முட்களையும், கிணற்றையும் அறிந்து விலக்குகிறார்கள் [விலகிச் செல்லுகிறார்கள்]; சிலர் அறியாமையினால் அவற்றுள் வீழ்கிறார்கள். அறிவிலே பயன் சிறந்திருக்கும் விதத்தைத் தெரிந்து கொள்'' (ம - சா - மோ - 201 - 16). அவ்வண்ணமே, தேகம் முதலியவற்றில் ஆத்ம புத்தியுள்ள [தேகம் முதலியவையே ஆத்மா என்னும் புத்தியையுடைய] அஜ்ஞானியானவன் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவற்றால் தூண்டப்பட்டு நல்வினை தீவினைகளைச் செய்பவனாய்ப்

பிறக்கிறான், இறக்கிறான் எனத் தெரிகின்றது; தேகம் முதலிய வற்றிற்கு வேறாக ஆத்மாவைக் காண்பவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவற்றை விட்டு விட, அவற்றைச் சார்ந்துள்ள நல்வினை தீவினைகளில் தலைப்படுதல் ஒழிந்திடுதலின் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடப்படுகிறார்கள். என்பது - ஒருவனாலும் யுக்தியினால் மறுக்க முடியாது. அது இவ்வாறானவளவிலே [அறிவும், அறியாமையும் தம் தம் இயல்பிலும், பயனிலும் முற்றும் வேறுபட்டு நிற்குமள விலே] க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஈச்வரனாகவே இருப்பவனாய் அவித்யை யினாலான உபாதிகளின் வேற்றுமையினால் ஸம்ஸாரி போல் ஆகிறான்; ஆத்மா-தேகம் முதலிய வடிவமாக (வெள்ளறிவு உடைய வனுக்குக் காணப்படுவது) போல. [தேகம் ஆத்மா அன்று; ஆயினும், அறியாமையினால், அது ஆத்மா போலத் தோன்று கின்றது. அவ்வாறே, க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரி அல்லன்; ஆயினும், அறியாமையினால், அவன் ஸம்ஸாரி போலத் தோன்று கின்றான்; என, திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களைப் பகுத்துக் காண்க.] தேகம் முதலிய அநாத்மாக்களிலே, ஆத்மா அல்லாத வற்றிலே ஆத்ம புத்தியானது [உடம்பு முதலியவையே ஆத்மா என்னும் எண்ணமானது] எல்லாப் பிராணிகட்கும் ஸாதாரண மாயுள்ளது; அவித்யையினாலானது: தூணிலே மனிதன் என்னும் நிச்சயம்போல, நிச்சயமாயுள்ளது. இனி, இதனாலே, மனித னுடைய இயல்பு தூணுக்கு வாராது; தூணின் இயல்பும் மனித னுக்கு வாராது. அவ்வாறே, உடம்பிற்கு உணர்ச்சி இல்லை; இன்பம், துன்பம், மயக்கம் முதலாகிய உடம்புத் தன்மையும் உணர்ச்சியான ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தாது; மூப்பு இறப்புக்கள் போல, அவித்யையினாலானதைத் தவிர வேறு இல்லையாதலின்.

க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரத்தினால் உண்மையாகவே தாக்கப்படுவதில்லை.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியன்று; (திருஷ்டாந்தம்) நேரன்று ஆதலின் எனின்,— அறியப்படும்பொருள்களாகவேயுள்ள தூண் மனிதர்களுள், அறியும் பொருளன்றோ ஒன்றில் மற்றொன்றை அறியாமையினால் ஏற்றுகின்றது; ஆனால், அறியப்படும் பொருளாகிய உடம்பும், அறியும் பொருளாகிய ஆத்மாவுமான இவற்றிலன்றோ ஒன்றில் மற்றொன்றைத் தடுமாற்றமாக ஏற்றுதல் இருக்கின்றது; எனவே, திருஷ்டாந்தம் சரியன்று. ஆதலால், உடம்பின் தன்மையானது அறியப்படும் பொருளாயிருந் தாலும், அறியும் பொருளாகிய ஆத்மாவுக்கு வருகின்றது எனில்,—

(ஸமாதானம்) :—வாராது; (ஆத்மாவுக்கு) உணர்ச்சியின்மையும், மற்று மித்தன்மையதும் வரவேண்டுமாதலின். அறியப்படும் பொருளாகிய உடம்பு முதலான க்ஷேத்ரத்தின் இன்ப துன்பங்கள், விருப்புவெறுப்புக்கள் முதலிய தன்மைகள், அறியும் பொருளான ஆத்மாவுக்கு உண்டு என்ருல், அப்பொழுது. "அறியப்படும்பொருளான க்ஷேத்ரத்தினுடைய சில தன்மைகள் தான் அவித்யையினுல் ஏற்றப்பட்டு ஆத்மாவுக்கு இருக்கின்றன வேயன்றி மூப்பு இறப்பு முதலியவை இல்லை" என்னும் வித்தியாஸத்திற்குக் காரணம் கூறவேண்டும். (ஆனுல், க்ஷேத்ரத்தின் தன்மைகள் ஆத்மாவுக்கு) "இல்லை" என்பதற்கு அநுமானப் பிரமாணம் இருக்கின்றது :— "(க்ஷேத்ரத்தின் தன்மைகள் ஆத்மாவுக்கு இல்லை;) அவித்யையினுல் ஏற்றப்பட்டமையின், மூப்பு இறப்பு முதலியவைபோல" என்பது - (அநுமானம்). "(மற்றுமவ்வாறே, அவை ஆத்மாவுக்கு இல்லை;) தள்ளவேண்டியவையும், கைப்பற்றவேண்டியவையும், இன்னுமிவைப்போன்றவையுமாய் இருத்தலின்" (என்பது - மற்ருேர் அநுமானம்). அவை இவ்வாறுள்ளவளவிலே, செய்வதும் அநுபவிப்பதுமாகிய ஸம்ஸாரமானது அறியப்படும் பொருளான (க்ஷேத்ரத்தினிடத்து) நிற்பதாகி, அறியும் பொருளான (ஆத்மாவினிடத்து) அறியாமையினுல் ஏற்றப்பட்டுள்ளது என்பதாம். இதனுல், அறியும் பொருளுக்குக் கேடு ஒன்றும் இல்லை; சிறுவர்களால் அறியாமையினுல் ஏற்றப்பட்ட உள்கழிவு, அழுக்குடைமை முதலியவற்ருல் ஆகாசத்திற்கு(க் கேடு ஒன்றும் இல்லை) போல.

இவ்வாறுள்ளவளவிலே, பகவான் எல்லா க்ஷேத்ரங்களிலும் இருந்தாலும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனை (அந்த) ஈச்வரனுக்கு ஸம்ஸாரித்தன்மையின் நாற்றமாத்திரமுங்கூட ஸந்தேகிக்கத்தக்கதில்லை. அறியாமையினுல் ஏற்றப்பட்ட தன்மையினுல் ஒன்றுக்கு நலமாயினும், கெடுதியாயினும் உலகத்து ஓரிடத்தும் கண்டதில்லையன்ருே.

இனி, திருஷ்டாந்தம் நேரன்று என்று சொன்னது எதுவோ, அது சரியன்று—எப்படி?—

அறியாமையினுல் ஏற்றுதல் மாத்திரமன்ருே திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டார்ந்திகங்களின் பொதுத்தன்மையாகச் சொல்லக் கருதியது. அது பிறழ்வதில்லை [அப்பொழுத் தன்மை இரண்டிற்கும் ஒப்ப நிற்கின்றது]. ஆனுல், (ஏற்றுதலானது) அறியும்

பொருளினிடத்துப் பிறழ்கின்றது என்று எதனை எண்ணுகின்றாயோ, அதுவும் பிறழ்வதென மூப்பு முதலியவற்றால் காட்டப்பட்டுள்ளது [திருஷ்டாந்தத்தில் அறியப்படும் பொருளாகிய தூணினிடத்து, அறியப்படும் பொருளாகிய மனிதன் ஏற்றப் படுகிறான்; தார்ஷ்டாந்திகத்திலோ, அப்படியன்று; மற்றென்னவெனில், அறியப்படும் பொருளாகிய உடம்பினிடத்து, அறியும் பொருளாகிய ஆத்மா ஏற்றப் படுகின்றது எனில்,— இரண்டும் அறியப்படும் பொருள்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை. அறியாமையினால் ஆத்மாவினிடத்து மூப்பு இறப்பு முதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன.—அறியும் பொருளாகிய ஆத்மாவினிடத்து, அறியப்படும் பொருள்களாகிய மூப்பு இறப்பு முதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன என்பதை வாதி பிரதிவாதிகளிருவரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என - 392-ஆம் பக்கத்தில் 6 வது வரிமுதல் 25-வது வரி வரையிலுள்ள வரிகளாலும் நுட்பமாக ஊகித்து அறிந்து கொள்க]-

அவித்யைக்குத் தங்குமிடம் இந்திரியமேயன்றி ஆத்மா அன்று.

(ஆக்ஷேபம்) :— க்ஷேத்ரஜ்ஞன் அவித்யையுடைமையினால் ஸம்ஸாரியாய் இருக்கிறான் எனில்,...

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; அவித்யை தாமஸமாதலின், (தாமஸம் தமோகுணத்தில் பிறந்தது. அறியாமை என்னும்) அவித்யையானது - மறைக்குந் தன்மையது ஆதலால், மாறாக [ஒன்றை வேறொன்றாக உணர்வதாகவாயினும், ஸந்தேகத்தை விளைப்பதாகவாயினும், உணராது நிற்பதாகவாயினுமுள்ள தாமஸமேயான எண்ணம்; ஏனெனில், பகுத்தறிவு விளங்கி நிற்கையில் அது இல்லாமற் போகின்றது; அன்றியும், மறைக்குந் தன்மைத்தாய்த் தாமஸமான திமிரம் முதலிய குற்றமுள்ள வழி, உணர்வின்மை முதலிய மூன்று அவித்யையும் காணப்படுகின்றன. திமிரம் - ஓர்வகைக் கண் நோய். கண்ணில் காசம் படர்தல் முதலிய குற்றமுள்ள வழி, விபரீத உணர்வு முதலியவை உள்ளன; அக்குற்றமில்லா வழி, அவை இல்லை. எனவே, அவித்யை குற்றத்தைச் சார்ந்துள்ளதாதலின், இதனாலும் அது ஆத்மாவைச் சார்ந்தது அன்று என்க.

(ஆக்ஷேபம்) :— இனி, (பிரதிவாதி) கூறுகிறான் :— அப்பொழுது, இவ்வாறாக, அறியும் பொருளினுடைய தன்மையாம் அவித்யை. (இவ்வாக்ஷேபத்தின் விவரத்தை மேலே காண்க.)

(ஸமாதானம்) :— அப்படியன்று; திமிரமுடைமை முதலிய குற்றங்களை இந்திரியமாகிய கண்ணில் காண்பதனால் என்க.

(ஆக்ஷேபத்தின் விவரம்) :— "அறியும் பொருளினுடைய தன்மை அவித்யை ; அவித்யைத் தன்மையுடைமையாகிய அதுவே [அவித்யைத் தன்மையையுடைமையே] க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரியாயிருத்தல்; 'ஈச்வரன் தான் க்ஷேத்ரஜ்ஞன், ஸம்ஸாரி அல்லன்' என்று சொன்னது எதுவோ (அந்த) இது சரியன்று" —என எதனை நீ [பிரதிவாதி] எண்ணுகின்றாயோ—

(ஸமாதானத்தின் விவரம்) ;— அது நேரன்று ; விபரீதமாயுணர்தல் முதலிய குற்றத்தை இந்திரியமாகிய கண்ணினிடத்துக் காண்பதனால், விபரீத உணர்ச்சி முதலியவையாயினும், அவற்றாலுண்டாகும் திமிரமுடைமை முதலிய குற்றமாயினும் உணரும் பொருளுக்கு இல்லை. (மை முதலிய மருந்தினால் கண்ணைச் செவ்வையாக்க, அதனால் திமிரம் நீங்கினளவிலே, உணரும் பொருளுக்கு (விபரீத உணர்வு முதலியன காணப்படாமையால், (அவை) உணரும் பொருளின் தன்மையாகாதவாறு போல, உணராமையும் விபரீத உணர்வும் ஸம்சயமும், அவற்றின் காரணங்களும் (எதாவது) ஒரு இந்திரியத்திற்கு இருக்கவேண்டுமேயன்றி, அறியும் பொருளாகிய க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு இல்லை. அன்றியும், அவை அறியப்படும் பொருள்களாதலால், விளக்கினுடைய ஒளி போல அறியும் பொருளினுடைய தன்மையாகா ; அறியப்படும் பொருள்கள் என்பதனாலேயே தம்மைத் தவிர வேறொன்றினால் அறியப்படும் பொருள்கள் என்பதாம்- [பிரகாசிப்பிக்கும் பொருளாகிய விளக்கினால் அதன் ஒளியானது பிரகாசிப்பிக்கப்படுவதில்லை என்றும், உணரும் பொருளாகிய ஆத்மாவினால் விபரீத உணர்வு முதலியன உணரப்படுகின்றன என்றும் வேற்றுமை கண்டு கொள்க]. மேலும், எல்லா இந்திரியங்களும் இல்லாமற் போன கைவல்ய நிலையிலே அவித்யை முதலிய குற்றங்களையுடைத்தாயிருத்தலென்பதை எந்த வாதிகளும் [தமது கொள்கையை நிறுத்திப் பேசுவோரும்] ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை ஆதலால், (அவை ஆத்மாவின் தன்மையாக). (அவை) தீயின் சூடு போல, க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஆத்மாவினுடைய சொந்தமான [இயற்கையான] தன்மையாயின், அப்பொழுது அவை ஒருகாலும் பிரிந்து போவதில்லை. மற்றும், மாறுபாடில்லதாய் ஆகாசம் போல எங்குமுள்ளதாய் உருவ

மில்லாததான ஆத்மாவிற்கு ஒன்றோடு கூடுதலும், பிரிதலும் பொருந்தா. ஆகவே, க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எப்பொழுதுமே ஈச்வரன் என அமைந்தது. "அநாதியாதலால், நிர்க்குணமாதலால்" (13-31) என்னும் ஈச்வரனுடைய திருவாக்கினாலும் (ஆத்மா நிர்க் குணமென்று அறிக.)

சாஸ்திரத்திற்கூறிய விதிவிலக்குகள் அஜ்ஞான நிலைக்கேஅமைந்தவை

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால், இவ்வாறு ஸம்ஸாரமும் ஸம்ஸாரத்தையுடையவனும் இல்லாளவிலே, சாஸ்திரம் வீண் என்பது முதலான குற்றம் வரும் எனின்,—

(ஸமாதானம்) : — அப்படியன்று ; எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டமையின். ஆத்மவாதிகள் [ஆத்மா உண் டென்னும் கொள்கையை நிறுத்துவோர்] அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்ட குற்றமானது (அவரில்) ஒருவனால் நீக்க வேண்டிய தாகாது.— எவ்வாறு (அனைவராலும்) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்பது?— விடுபட்ட ஆத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸாரமும், ஸம்ஸாரித் தன்மையுமாகிய வியவஹாரமானது இல்லை என ஆத்மவாதி களெல்லாராலுமே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆயினும், அவர்கட்கு(முக்தர்கள் விஷயத்திலே) சாஸ்திரம் வீணாதல் முதலிய குற்றம் வருதலானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதன்று. அவ்வாறே, க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் ஈச்வரனோடு ஒன்றாயுள்ளவிடத்து, சாஸ்திரம் வீணாதல் எங்களுக்கு இருக்கட்டும் ; அவித்யாவிஷயத்திலோ (சாஸ்திரம்) பயனுடையதாம் என்க. எப்படி எல்லா த்வைதி கட்கும் சாஸ்திரம் முதலியன பயன்படுதல் பந்தநிலையிலேயே யன்றி, முக்தநிலையிலில்லையோ, அப்படியே (எமக்கும் என்றபடி).

பந்தமும், மோக்ஷமும் ஆத்மாவுக்கு உண்மை நிலையல்ல.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், ஆத்மாவுக்குப் பந்தநிலை மையும், முக்த நிலைமையும் உண்மையாகவே மெய்ப்பொருள் என்பது - எல்லா த்வைதிகளுடைய கொள்கை ஆதலால், தவிர் வனவும் கொள்வனவும் அவற்றின் கருவிகளும் உள்ளவழி, சாஸ்திரம் முதலியன பயன்படுதலாகும். [அந்நிலையிரண்டும் வாஸ்தவமாதலால், விலக்கவேண்டிய விஷயங்களையும், கைக் கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங் களையும் சாஸ்திரத்தினால் தெரிந்து கொள்ளலாகும்]. அத்வைதி கட்கோ, த்வைதம் உண்மையன்று ; அன்றியும், ஆத்மாவுக்கு

பந்தநிலைமை அவித்யையினாலானமையின் உண்மையன்று : எனவே, (சாஸ்திரம் முதலியன செல்லுதற்கு) இடமில்லை ; ஆகவே, சாஸ்திரம் முதலியவை வீணாகின்றன எனின்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; ஆத்மாவுக்குப் பலநிலைமை பொருந்தாவாதலின். இனி, ஆத்மாவுக்குப் பந்த நிலைமையும் முக்த நிலைமையும் உள்ளனவாயின், (அவை) ஒருங்கேயாயினும், முறையேயாயினும் இருக்கவேண்டும். ஒரே பொருளினிடத்து நிற்றலும் நடத்தலும் போல, முதலில் (அவை தம்முள்) விரோதத்தினால் ஒருங்கே நிகழமாட்டா. முறையே [முன்பின்னாக] நிகழுமானாலும், (அவை காரணமின்றியாவது, காரணத்தோடாவது இருக்கவேண்டும். காரணமின்றி உள்ளவையாயின், மோக்ஷமில்லை என்றாகும். காரணத்தோடு உள்ளவையானாலும், (அவை) தாமாக இல்லாமையினால் உண்மையல்ல என்றாகும். அவ்வாறானவளவிலே, மேற்கொண்டதற்கு [பந்த நிலைமையும், முக்த நிலைமையும் உண்மையானவை என்பதற்கு] விரோதமாகின்றது. மேலும் பந்த முக்த நிலைமைகளுடைய முன்பின் தன்மையை ஆராயுங்கால், பந்த நிலையை முதலில் கொள்ள வேண்டும் ; (கொள்ளவே, அது) முதலில்லதும், முடிவுள்ளதுமாக ஆகும். அதுவோ பிரமாணத்திற்கு விரோதமாம். அவ்வண்ணமே, மோக்ஷ நிலைமையானது முதலுள்ளதும் முடிவில்லதுமாய், பிரமாணத்திற்கு மாறானதாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ("ஆதியில்லாப் பொருளுக்கு அழிவு இல்லை ; ஆதியுள்ள பொருளுக்கு அழிவு உண்டு என்பது பிரமாணம்.) மற்றும், ஒரு நிலையிலுள்ளதாய் மற்றோர் நிலையைச் செல்லுகின்ற பொருளை நித்யப் பொருளென்று நிரூபிக்க முடியாது.

இனி, அநித்யமென்னும் குற்றத்தை நீக்கும் பொருட்டு பந்தம் மோக்ஷம் என்னும் நிலைமைகளின் வேறுபாட்டைக் கொள்ளாவிட்டால். அங்ஙனம் சாஸ்திரம் வீணாதல் முதலிய குற்றமானது த்வைதிகட்குங்கூட நீக்க முடியாதது தான். ஆகவே, குற்றமானது ஒப்ப நிற்றலால், அத்வைதவாதியினால் (மாத்திரம்) நீக்க வேண்டியதாகாது.

சாஸ்திரத்திற்கூறிய விதிவிலக்குகள் அஜ்ஞானியைப் பற்றியவை.

இனி, சாஸ்திரம் வீணாதலென்பது (அத்வைதத்தில்) இல்லை; ஏனெனில், சாஸ்திரமானது அமைந்தபடியுள்ள [பொருள்கள்

மேல்நோக்கிற்கு எவ்வாறு தோற்றுகின்றனவோ, அவ்வாறே அவற்றை நோக்குகின்ற] அஜ்ஞானி ஜனங்களைப் பற்றியது: அஜ்ஞானிகட்கன்றே, பயனும் காரணமுமாகிய அனாத்மாக்களிலே, ஆத்மா அல்லாதவற்றிலே ஆத்மாவை நோக்குதல் இருக்கின்றது ; ஞானிகட்கு இல்லை: (அவர்கள்) ஆத்மாவை, பயன், காரணம் இவற்றின் வேறாகக் காண்பதனால், அவற்றினிடத்து "நான்" என ஆத்மாவைக் காணுதல் ஏலாது. (பயன் போக்தாவின் தன்மை ; காரணம் - கர்த்தாவின் தன்மை. அல்லது, காரணம் - அதிருஷ்டம், கர்மம்; பயன் - கர்மத்தின் பயனாகிய ஏதோ ஒரு சரீரம். அஜ்ஞானியானவன் "நான் அநுபவிப்பவன், நான் செய்பவன், நான் மனுஷ்யன்" என ஆத்மா அல்லாதவற்றிலே ஆத்மாவைக் கொள்கிறான். ஞானியோ, ஆத்மாவை அவற்றினும் வேறாகக் காண்கிறான்.—ஆ) அளவு கடந்து மயங்கியுள்ள பித்தன் முதலாயினோருங் கூட நீர்-நெருப்புக்களையாவது, இருட்டு வெளிச்சங்களையாவது (இரண்டும்) ஒன்று தான் எனக் கொள்வதில்லை ; பகுத்தறிவுள்ளவனைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, விதிவிலக்குக்களான சாஸ்திரமானது - பயன் காரணம் - என்ற வற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறாகக் காண்பவனுக்கு இல்லை யென்க. "தேவதத்த ! நீ இதனைச் செய்" என்று ஒருவனை ஒரு தொழிலில் கட்டளையிட, விஷ்ணுமித்ரனென்பான் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாலும், "நான் (அக்)கட்டளையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், "நான் (அக்)கட்டளையைப் பெற்றேன்" எனக் கொள்வதில்லை. ஆனால், கட்டளையிடப் பெற்றேன்" எனக் கொள்வதில்லை. ஆனால், கட்டளைக்கு விஷயமானவனை (கட்டளையிடப்பட்டவனை, தன்னினும்) வேறாகப் பகுத்துணராமையினால் (அவ்வாறு) கைக்கொள்ளுதல் கூடும். அவ்வண்ணமே, பயன் காரணம் என்றவற்றினும் (கண்டுகொள்க).

(ஆக்ஷேபம்) :— (அப்படியானால், ஞானிக்கு) "பயன் காரணம் என்றவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு" என்னும் அறிவு இருந்தாலும், (தேகம் முதலியவற்றிற்கும் ஆத்மாவுக்கும்) அவித்யையினாலான தொடர்பை நோக்க, "வேண்டிய பயனுக்கான தொழிலில் விதிக்கப்பட்டுள்ளேன், வேண்டாத பயனுக்கானத் தொழிலினின்றும் விலக்கப்பட்டுள்ளேன்" எனச் சாஸ்திரத்தின் விதிவிலக்குகளைப் பற்றிய கொள்கையானது (ஞானிக்கும்) அமையவே அமையும் ; தகப்பன், மகன் முதலானோர்களுள் ஒவ்வொருவனுக்கும் தான் தான் வேறு என்னும் அறிவு இருந்தாலும், ஒருவனுடைய விதிவிலக்கு விஷயங்களை மற்றொருவன்

கொள்வது போல. [பிணி முதலியவற்ருல் தகப்பன் ஸந்தியா வந்தனத்தைச் செய்ய முடியாமலிருக்க, மகன் அதனைச் செய்ய முடியாமலிருக்க, மகன் அதனைச் செய்ய வேண்டுமென்று கொள்வது போல பி-1-5-17 ஐப் பார்க்க.]

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; பயன் காரணம் என்ற வற்றினும் ஆத்மா வேறு என்னும் அறிவு வருதற்கு முன்னமே தான் (அவற்றை) ஆத்மாவாகக் கொள்ளுதல் அமைந்தமையின். ஏனெனில், விதிவிலக்கு விஷயங்களை அனுஷ்டித்தவனன்றோ 'ஆத்மா - பயன் காரணம் என்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறு' என உணர்கின்ருன் ; (அவற்றை அனுஷ்டித்ததற்கு முன்னரே அறிவதில்லை (வே - 3 - 4 - 26. 27). ஆகவே விதிவிலக்கான சாஸ்திரம் அஜ்ஞானியைப் பற்றியது என்பதாயிற்று.

(ஆக்ஷேபம்) :— ஆத்மாவை (தேகம் முதலியவற்றினும்) வேருகக் காண்பவர்கள், "ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் யாகஞ் செய்க" "கலஞ்ஜத்தைத் தின்னக்கூடாது" என்பன முதலிய வற்றில் செல்லுதலில்லையாயின், கேவல உடம்பு முதலியவற்றையே ஆத்மாவாகக் காண்ப வருந்தான் (அந்த விதி விலக்குக்களிலே செல்வதில்லை). ஆகவே, (அவற்றை) அநுஷ்டிப்பவன் இல்லாமையிஞல், சாஸ்திரம் வீணுகின்றது எனின்.—

(ஸமாதானம்) :— வீணுவதில்லை ; (ஆத்மா உடம்பு முதலியவற்றினும் வேறு என்பதை நேராகக்காணுது அநுமானத்தால் அறிபவன்) சாஸ்திரத்திற்கு இணங்கவே விதிகளைச் செய்தலும், விலக்குக்களினின்று ஒழிதலும் அமையுமாதலின்.—ஈச்வரனும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் ஒன்று எனக்கண்டு ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் (விதிவிலக்குக்களில்) தலைப்படமாட்டான். அவ்வாறே, ஆத்மா இல்லை என்று கூறுவோனும் "மறுமை இல்லை" என்று (அவற்றில்) தலைப்படமாட்டான். ஆனுல், சாஸ்திரத்தை அநுஸரிப்பவன் - விதிவிலக்கான சாஸ்திரத்தின் உபதேசமானது வேறுவகையாகப் பொருந்தாமையிஞல், "ஆத்மா உண்டு" என்பதை அநுமானித்துக் கொண்டவனுய், ஆத்மாவின் சிறப்பியல்பை நேரே காணுதவனுகி, கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை உண்டாகப்பெற்று (விதிகளில்) நம்பிக்கையோடு தலைப்படுகிருன்; மேலும், (விலக்குக்களினின்றும் ஒழிகிருன்;) என்பது நமக்கெல்லாம் ப்ரத்தியக்ஷமாயுள்ளது. ஆகவே, சாஸ்திரம் வீணுதலில்லை.

(ஆக்ஷேபம்) :— மெய்யறிவுடையவர்கள் (விதிவிலக்குக்களில்) செல்லாமையைப் பார்த்து, அவரைப் பின்பற்றுகிறவர் (அவற்றை) மேற்கொள்ளாதிருக்க, அங்ஙனம் சாஸ்திரம் வீணுகின்றது எனின்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; ஒருவனுக்கே மெய்யறிவு அமையுமாதலின் (நாம்) இப்பொழுது (காண்பது) போலவே, அனேகப் பிராணிகளில் உண்மையாக ஒருவனேதான் மெய்யறிவுள்ளவனுய் இருப்பான். அன்றியும், மூடர்கள் மெய்யறிவுள்ளவனைப் பின்பற்றமாட்டார்கள்; ஏனெனில், செய்கையானது ஆசை முதலிய தீங்குகளைச் சார்ந்துள்ளது: மற்றும், சூனியம் முதலியவற்றில் (மெய்யறிவுள்ளவன் தலைப்படாவிட்டாலும், அவர்கள்) தலைப்படுதலைக் காண்கிறோம் : இன்னும், செய்கையானது - "ஸ்வபாவமே தலைப்படுகின்றது" (5-14) என்று கூறியுள்ளபடி, இயற்கையினுலாவது.

ஆகவே, வெறும் அவித்யையாகிய ஸம்ஸாரமானது - கண்டதை அநுஸரிக்கின்றவனை [மேல்நோக்கிற்கு உலகம் எப்படித் தோற்றுகின்றதோ, அப்படியே அதனைக் கொண்டு ஒழுகும் அஜ்ஞானியை]ப்பற்றியதேதான். அவித்யையும், அதன்செய்கையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனை தனிப்பொருளுக்கு இல்லை. அன்றியும், பொய்யறிவு உண்மைப் பொருளைத் தாக்கமுடியாது. (உதாரணமாக,) கானல் ஜலமானது பாலைநிலத்தை ஈரத்தால் நனைத்துச் சேருக்கமுடியாதன்றே. அவ்வாறே, அவித்யை க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஆதலால், இவற்றை="க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நாஞகவும் அறி" (13-2) என்பதையும், "அறிவு அறியாமையினுல் மூடுண்டு கிடக்கின்றது" (5-15) என்பதையும் அருளிச்செய்தனர்.

கற்றறிந்த மூடர்கள்.

(ஆக்ஷேபம்) :—இனி, "நான் இப்படிப்பட்டவன், இது என்னுடையதே தான்" என ஸம்ஸாரிகட்குப்போல, பண்டிதர்கட்கும் (ஸம்ஸாரித்தன்மையானது சித்தத்திற் காண்கின்றதே.) இஃதென்ன ?— ("இப்படிப்பட்டவன்" என்பது உயர்குலம், கல்வியுடைமை முதலியவற்றையும், "இது" என்பது-மனைவி, மக்கள், வீடு முதலியவற்றையும் குறிக்கின்றது.—ஆ)

(ஸமாதானம்) :—கேள்: உடம்பையே ஆத்மாவாகக் காணுதல் எதுவோ, அந்தக்கல்வியுடைமைதான் இது. (அவ்வாறு காணு

தல் மயக்கத்தினுலான போலித் தோற்றம், உண்மையிலே, ஆத்மா ஸம்ஸாரத்தினுல் தாக்கப்படுவதில்லை.)

ஆனுல், (அவர்கள்) நிர்விகாரியான க்ஷேத்ரஜ்ஞனைக் கண்டால், பின்பு போகத்தையாவது, கர்மத்தையாவது " (அது) எனக்கு இருக்கட்டும்" என்று விரும்ப மாட்டார்கள், ஏனெனில், விகாரமன்ருே போகமும் கர்மமும். [விகாரம்-நிலைமைவேறுபாடு.]

இனி, இவ்வாறுள்ளவளவிலே, அஜ்ஞானி பயனை வேண்டுகிற வனுதலால் (அவற்றில்) தலைப்படுகிருன். நிர்விகாரியான ஆத்மாவைக் காணும் ஞானியோ, பயனை வேண்டுகிறவனில்லையாதலால் (அவற்றில்) தலைப்படுவது அமையாது; அமையாதாகவே, தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையின் தொழிலானது ஒய்ந்துவிட, ஒழிபு [அவன் கர்மத்தினின்றும் ஒழிந்துவிட்டான் என்பது] உபசார வழக்கினுல் கூறப்படுகின்றது,

இனி, இது வேறுபாண்டித்யமாக [கல்வித்திறமையாக] சிலர்க்கு இருக்கட்டும்(எனின், அதுவருமாறு) :— "க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஈச்வரன் தான். க்ஷேத்ரமோ வேருனது, க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கே விஷயமாயுள்ளது [அவனுல் உணரப்படுவது]. ஆனுல், நான் பிறந்து இறந்து உழல்பவனுய் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் உடையவனுய் இருக்கின்றேன். க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை அறிவதனுலும், தியானத்தினுலும் ஈச்வரனுகிய க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நேரே கண்டு, பின்பு அவன்வடிவமாக நிற்பதனுல் எனக்கு ஸம்ஸாரம் ஒழிதலைச் செய்யவேண்டும் என்று எவன் இவ்வாறு உணர்த்தப் படுகின்ருனே, இன்னும் எவன் (இவ்வாறு பிறர்க்கு) உணர்த்து கின்ருனே, அவன் [அந்த சிஷ்யனும், குருவும்] க்ஷேத்ரஜ்ஞன் அல்லன்" என்பது. (ஸம்ஸாரம் உண்மையாயுள்ளது. ஆத்மா அதனையுடையது. இந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் வேருனவன், ஸம்சாரமில்லாதவன். உண்மையான ஸம்ஸாரியாகிய ஆத்மா ஈச்வரனைத் தியானிக்க அதனைச் சார்ந்துவரும் ஞானத்தினுல் தன்னை ஈச்வரனுகச் செய்ய வேண்டும் என்னும் அறிவே பாண்டித்யம் என்பது-சிலர் கொள்கை. இதனைப் பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு மறுக்கிருர்.—ஆ.)

இவ்வாறு எவன், ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் சாஸ்திரமும் பயன்படுதலைச் செய்கின்றேன் என்று நினைக்கின்றவனே, அவன் பண்டிதர்களுள் கடைப்பட்டவன்; அன்றியும், ஆத்மாவைக்

சொல்பவன். (அவன்) நூற்பொருளின் ஸம்பிரதாயம் [பெரியோர் வழிவரும் முறை] இல்லாதவனுதலால். சொன்னதற்கு இல்லாமையையும், சொல்லாததற்குக் கற்பனையும் செய்துகொண்டு [சாஸ்திரத்தினுள், "நீ அதுவாயிருக்கிறாய்" என்பது முதலியவற்றால் ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்று என்று சொன்னதைவிட்டு, "ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் வாஸ்தவமாகவே பேதமுண்டு" என்று நூலினுள் சொல்லாததைக் கற்பனை செய்து கொண்டு] தானே மயங்கியவனுய்ப் பிறரையும் மயக்குகிறான். ஆகவே, ஸம்பிரதாயந்தெரியாதவன். ஸகலசாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனுயினும், மூர்க்கனைப்போலவே (அவனை) அசட்டைசெய்து ஒழிக.

ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு தொடர்பு உண்டென்பது வெறும் மயக்கம்

இனி, "ஈச்வரனும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் ஒன்றாயிருக்குமளவிலே, 1. (ஈச்வரன்) ஸம்ஸாரி என்று ஆகின்றது. அன்றியும், 2. க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களும் ஈச்வரனும் ஒன்றாயிருக்குமளவிலே, ஸம்ஸாரி இல்லாமையினால் ஸம்ஸாரம் இல்லையாதல் வேண்டும்" என எவை கூறப்பட்டனவோ, (அந்த) இவ்விரண்டு குற்றங்களும் "அறிவிற்கும் அறியாமைக்கும் வேற்றுமையை (யாவரும்) ஒத்துக் கொள்வதனால்" என மறுமொழி கூறப்பெற்றன.— எப்படி?— அறியாமையினால் கற்பனை செய்யப்பட்ட குற்றத்தினால், அதற்கு [அக்கற்பனைக்கு] ஆதாரமாயுள்ள உண்மைப் பொருள் கெடமாட்டாதென்று (மறுமொழி கூறப்பட்டது). அவ்வண்ணமே, கானல் ஜலத்தினால் பாலை நிலம் சேருகாதென்று திருஷ்டாந்தமும் காட்டப்பட்டது. ஸம்ஸாரி இல்லாமையினால் ஸம்ஸாரம் இல்லையாதல் வேண்டும் என்னும் குற்றமும்- "ஸம்ஸாரமும், ஸம்ஸாரியும் அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்டவை" என்னும் நியாயத்தினால் மறுமொழி கூறப்பெற்றது.

(ஆக்ஷேபம்) :— அப்படியானால், அவித்யையுடையவனுயிருத்தலே க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரியாதலென்னும் குற்றமாம். [க்ஷேத்ரஜ்ஞன் அவித்யையையுடையவனுயின், அவன் ஸம்ஸாரியாம்] ; அன்றியும், அதனுலாகும் [அவித்யையினுலாகும்] இன்பமுடைமையும், துன்பமுடைமையும், மற்றும் இவை போன்றவையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுகின்றன எனின்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; அறியப்படும் பொருளானது க்ஷேத்ரத்தின் தன்மையாதலின், அறியும் பொருளாகிய க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு அதனால் [அறியப்படும் பொருளினால்] ஆன குற்றம் அமையாமையின், க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு இல்லாத எந்தக் குற்றத்தையெல்லாம் நீ எவ்வளவு ஒட்டினாலும், அது [அக் குற்றம்] அறியப்படும் பொருளாய் அமைவதனால் க்ஷேத்ரத்தின் தன்மையாகுமேயன்றி, க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய தன்மையாகாது. அன்றியும், அதனால் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் கெடமாட்டான் ; அறியப் படும் பொருளொடு அறியும்பொருளுக்குத் தொடர்பு ஏலாமை யின். தொடர்பு இருக்குமாயின், (அங்ஙனம் குற்றமானது) அறியப்படும்பொருளாகவே அமையாது. (1) அவித்யையுடை மை, துன்பமுடைமை முதலியன ஆத்மாவின் தன்மையாயின், ஆ! (அவை அப்பொழுது) எவ்வாறு பிரத்தியக்ஷமாக உணரப் படும்? (2) அல்லது, எவ்வாறு க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய தன்மை யாகும்? (1) ஆத்மா தன் தன்மையை அறியுமாயின், அது தன்னையும் அறியக்கூடும். அது பொருந்தாது; ஏனெனில், ஒரே பொருள் ஒருசெய்கைக்குக் கர்த்தாவாகவும், செயப்படுபொரு ளாகவும் இருக்க முடியாது (2) உணரப்படும் பொருளானது உணரும் பொருளின் தன்மையாயிருக்கமுடியாது ; நிறமும், உருவமும் போல. ஆகவே, க்ஷேத்ரமானது க்ஷேத்ரஜ்ஞனது தன்மையாகாது. "அறியப்படும் பொருளாகிய அதெல்லாம் க்ஷேத்ரம் (13-5-6) ; அறியும் பொருளே க்ஷேத்ரஜ்ஞன்" (13 - 1) என நிச்சயமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்குமளவிலே, "அவித்யை, துன்பமுடைமை முதலியன க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய விசேஷணங் கள், க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய தன்மைகள் : அன்றியும், அவை பிரத்தியக்ஷமாய் உணரப்படுகின்றவை" என, கேவலம் அவித்யை யை மாத்திரம் கைபிடித்து விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஆத்மாவிற்கும், அவித்யை முதலியவற்றிற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது என்னும் உணர்ச்சி மயக்க அறிவினாலாகின்றது.

இனி(ப் பிரதிவாதி) கூறுகிறான் :— அந்த அவித்யை யாருக்கு என்பது? (கூடாததையும் கூட்டிவிக்கும் சக்தியுடைய அவித் யைக்குச் சுதந்திரமில்லையாதலால், சுதந்திரமான பொருளொன்று அதற்குச் சார்பிடமாயிருக்கவேண்டும். சித்தானது வித்யா ஸ்வபாவமாதலால் [இயல்பாகவே அறிவாயிருப்பதனால்] அவித் யைக்குச் சார்பிடமாகாது. ஆனால், சித்தைக்காட்டிலும் வேறு

சுதந்திரப்பொருள் இல்லை. ஆகவே, பிரதிவாதி அவித்யையின் சார்பிடத்தை அறிய விரும்புகிறான்.—ஆ)

(மறுமொழி) :—எவனுக்குக் காணப்படுகின்றதோ, அவனுக்கே (அவித்யை உள்ளது). (அது காணப்படாததாயின், அது உள்ளதென்பதே அமையாது. காணப்படுவதாயின், அது சுதந்திரமான பொருளன்று; ஆதலால், தானே இருக்க முடியாது, ஒன்றைச் சார்ந்தே இருக்கவேண்டுமாதலின், "அது எவனுக்குக் காணப்படுகின்றதோ, அவனுக்கே உள்ளது" என மறுமொழி கூறலாயிற்று....ஆ)

(வினா) :— (அது) யாருக்குக் காணப்படுகின்றது? என்பது— [அதற்குச் சிறப்பான சார்பிடம் இன்னது எனக் கூறுக.—ஆ.]

(விடை) :— இதில் கூறுவோம் : "அவித்யை யாருக்குக் காணப்படுகின்றது?" என்னும் வினாவானது அர்த்தமில்லாதது [இவ்வினாவிற்கு இடமில்லை].— எப்படி?— அவித்யை காணப்படுகின்றதானால், அதனை யுடையவனையும் நீ காண்கிறாய். அதனை யுடையவன் காணப்படும்பொழுது, "அது யாருக்கு" என வினவுதல் நேரன்று. பசுக்களுடையவன் காணப்படும் பொழுது, "பசுக்கள் யாருக்கு [எவனுடையவை]?" என வினவுதல் அர்த்தமுள்ள தாகாதன்றோ. [அவித்யை அறியப்படும் பொருளாதலாலும், அதற்குச் சிறப்பான சார்பிடமாகிய ஆத்மா தன் அநுபவத்திலேயே அமைந்திருப்பதனாலும் இவ்வினாவிற்கு இடமில்லை.—ஆ.]

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், திருஷ்டாந்தம் சரியன்று, பசுக்களும், அவற்றை யுடையவனும் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதனால், அவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் பிரத்தியக்ஷமா யுள்ளது; ஆகவே, வினா அர்த்தமில்லாதது. (ஆனால்) அவித்யையும் அதனையுடையவனும் அவ்வாறு பிரத்தியக்ஷமாயில்லை. அப்படியிருந்தாலன்றோ வினா அர்த்தமில்லாததாகும்?

(ஸமாதானம்): - பிரத்தியக்ஷமாயில்லாதவனாகிய அவித்யையுள்ளவனோடு அவித்யையின் தொடர்பு அறியபபட்ட வழி, உனக்கு ஆவதென்ன? [அவித்யையை யுடையவன் பிரத்தியக்ஷமாயிராவிட்டாலும், அவன் இன்னான் என்று நீ அறிகிறாய். ஆகவே, உனது வினாவிற்கு இடமில்லை].

(பிரதிவாதி இச்சமாதானத்தின் கருத்தை அறியாது மீண்டும் கூறுகிறான்.] ஆ.)

(பிரதிவாதி) :— அவித்யை அனர்த்தங்கட்குக் காரணமாதலால் நீக்க வேண்டியது (ஆதலால், "எவனுக்கு அவித்யை" என்று அறிய வினவுகின்றேன்.)

(மறுமொழி) :—எவனுக்கு அவித்யையோ, அவன் அதனை நீக்குவான். (அதனை நீக்கவேண்டியவன் அதனையுடையவனே யன்றி வேறொருவனல்லன்.)

(பிரதிவாதி) :—ஏன்! எனக்கே தான் அவித்யை. (நானேதான் அதனை நீக்க முயலவேண்டும்.— ஆ.)

(மறுமொழி) :— அப்பொழுது நீ அவித்யையையும், அதனையுடைய ஆத்மாவையும் அறிகிறாய். (அங்ஙனம் உனது வினாவிற்கு அர்த்தமில்லை என்றபடி.— ஆ.)

(பிரதிவாதி) :— அறிகிறேன்; ஆனால், பிரத்தியக்ஷமாய் (அறிகிறேன்) இல்லை. (ஆதலால், எனது வினா என்க.)

(மறுமொழி) :—("நான் அவித்யையுள்ளவன்; ஏனெனில், அவித்யையின் கார்யமாகிய துன்பம் முதலியவை எனக்கு இருக்கின்றன; எனக்கு அவித்யை இல்லையானால், துன்பம் முதலியன இல்லை; உதாரணமாக, அவித்யையில்லாத விடுபட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவை இல்லை" என்னும்) அநுமானத்தினால் (அவித்யையையும், அதனையுடைய ஆத்மாவையும்) அறிகின்றனையாயின், (அவ்விரண்டிற்குமுள்ள) ஸம்பந்தத்தை உணர்தல் எவ்வாறு கூடும்? அறியப்படும் பொருளாகிய அவித்யையோடு அக்காலத்திலே [ஆத்மா அவித்யையை அறியுங்காலத்திலே] அறியும் பொருளுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை நீ அறியமுடியாதன்றோ; ஏனெனில், அறியும் பொருள் [ஆத்மா] அவித்யையை அறிவதாகவே (அப்பொழுது) அமர்ந்துள்ளது. (ஒருபொருள் அறியும் பொருளாகவும், அறியப்படும்பொருளாகவும் ஒரே காலத்து இருக்கமாட்டாது.— ஆ.) அறியும் பொருளுக்கும் [ஆத்மாவிற்கும்] அவித்யைக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை (வேறு) எது அறிவதோ, (அதுவும்), அ(ச்சம்பந்தத்)தைப்பற்றிய வேறு அறிவும் நிகழமாட்டா; ஏனெனில், வரம்பின்மையாகும். அறியும் பொருளோடு

[ஆத்மாவோடு]ம் அறியப்படும் பொருளுக்குச் சம்பந்தம் அறியப் படுமாயின், வேறோர் அறியும் பொருளைக் கொள்ளவேண்டும்: பின்பு அந்த அறியும் பொருளுக்கும் வேறோர் அறியும் பொருள்; மறித்தும், அந்த அறியும் பொருளுக்கும் வேறோர் அறியும் பொருள் என வரம்பின்மை நீக்கமுடியாததாம். இனி, அவித்யை அறியப் படும் பொருளாகுக; அல்லது, வேறெதுவும் அறியப்படும் பொரு ளாகுக; அறியப்படும் பொருள் அறியப்படும் பொருளேதான். அவ்வண்ணமே, அறியும் பொருளும் அறியும் பொருளே தான்; (அது) அறியப்படும் பொருளாகமாட்டாது. இவ்வாறுள்ள வளவிலே, அறியும் பொருளான க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு அவித்யை, துன்பமுடைமை முதலியவற்றால் ஒன்றும் கேடு இல்லை. (ஆத்மா அறியப்படும்பொருள் என்பது ஏலாததாதலின், அதனிடத்து அவித்யா ஸம்பந்தத்திற்குப் பிரமாணமில்லை; அன்றியும், ஆத்மா தன்னைத்தான் எப்பொழுதும் எல்லார்க்கும் காட்டிக்கொண்டிருக் கின்றது.—ஆ. எனவே, கயிற்றிற்கும் பாம்பிற்கும் எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ, அப்படிக் கண்டுகொள்க.)

(ஆக்ஷேபம்):— அப்படியாயின், (ஆத்மாவினிடத்து) இதுவேதான் இழுக்கு. அதாவது – கேடுகளையுடைய க்ஷேத்ரத் தை அறிவதென்பது ; எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; ஏனெனில், அறிவு வடிவமாய் நிர்விகாரியாகவேயுள்ள (ஆத்மாவை) அறியும் பொருளென்பது - உபசார வழக்கு. நெருப்பிற்கு சூடு மாத்திரத்தினால் எரித்த லென்னும் வினை எப்படி உபசார வழக்கோ, அதுபோல, அவித் யையினால் ஏற்றப்பட்டவையேயான வினை, காரகம் முதலியன ஆத்மாவினிடத்து உபசார வழக்கினால் கூறப்படுகின்றன. அவ் வாறே, பகவான் ஆங்காங்கு "எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறி கின்றானோ" (2-19), "பிரகிருதியின் குணங்களால் செய்யப்படு கின்ற" (3-27), "ஒருவனுடைய பாவத்தை" (5-15) என்பன முதலிய பிரகரணங்களுள் (தமது கருத்தைக்) காட்டியுள்ளார். வினை, காரகம், பயன் என்ற இவற்றின் வடிவமாய் இருத்த லென்பது ஆத்மாவினிடத்துத் தானாகவே இல்லை எனப் பகவானா லே எப்படி இங்கே [கீதையினுள்] உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்ற தோ, அப்படித்தான் நாமும் உரை செய்திருக்கின்றோம். (இவ் வாறே, பகவானுடைய கருத்தென்பதை) மேல் வரும் பிரகரணங் களிலும் காட்டுவோம்.

(ஆக்ஷேபம்) :—நல்லது; அப்பொழுது வினை, காரகம், பயன் என்ற இவற்றின் வடிவமாய் இருத்தல் ஆத்மாவினிடத்துத் தானாக இல்லாக்கால் (ஆத்மாவினிடத்து) அவித்யையினால் ஏற்றப் பட்டவையாயின், "கர்மங்கள் அஜ்ஞானிகட்குச் செய்ய வேண்டி வையேயன்றி ஞானிகட்கு அல்ல" என்பதாயிற்று. (ஆகவே, "அறிவோடு கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்னும் சாஸ்திர நியாயத்திற்கு முரணும்.)

(ஸமாதானம்) :—உண்மை; இவ்வாறே ஆயிற்று. ("ஆத்மா உடம்பினும் வேறாயுள்ளது" என்னும் அறிவு மாத்திரமே கர்மி கட்கு வேண்டுமேயன்றி, "ஆத்மா பசி முதலிய தன்மையற்றது" என்னும் அறிவு வேண்டியதில்லை; என்பது - சாஸ்திரத்தின் கருத்து.—ஆ.) "உடம்பையுடையவனால்" (18-11) என்றவிடத்து இதனையே எடுத்துக் காட்டுவோம்; அன்றியும், சாஸ்திரம் முழுதும் உபதேசித்த உபதேசத்தை முடிக்கும் பிரகரணத்தினுள் "கௌந்தேய! சுருக்கமாகவே" (18-50) என்றவிடத்து விசேஷ மாகக் காட்டுவோம். இங்கே மிக்க விரிப்பதனால் போதும். [விஷயத்தை இங்கு மிகவும் விரிவாக உரைக்க வேண்டாம்] என (இவ்வளவோடு இங்ஙனம் உரையை) முடிக்கின்றோம். (2)

இவ்வத்தியாயத்தின் விஷயத்தைச் சுருக்கமாய்க கூறுதல்.

"இது" (13-12) என்பது முதலான சுலோகங்களால் உப தேசிக்கப்பட்டதை, (அதாவது) க்ஷேத்ரத்தைப் பற்றிய (இந்த) அத்தியாயத்தின் விஷயத்தைச் சொல்லுகின்ற இச் சுலோக மானது "அந்த க்ஷேத்ரம்" (13-3) என்பது முதலாக விவரிக்கப் படுகின்றது ; ஏனெனில், விவரிக்கப் புகுந்த விஷயத்தைச் சுருக்க மாய் விளக்குதல் சரியென்க :

तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्च यद्विकारि यतश्च यत् ।
स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ ३ ॥

தத் க்ஷேத்ரம் யச்ச யாத்ருக் ச யத்விகாரி யதஸ்ச யத் ।
ஸ ச யோ யத்ப்ரபாவஸ்ச தத் ஸமாஸேன மே ச்ருணு ॥ 3

3. அந்த க்ஷேத்ரம் எதுவுமாய், எத்தகையதுமாய், எந்த வேறு பாட்டையுடையதுமாய் உள்ளதோ ; எதனின்றும் எது (உண்டாகின்றதோ) ; அவன் எவனுமாய், எந்த வல்லமையை யுடையவனுமாய் இருக்கின்றானோ ; அதைச் சுருக்கமாய் என்னிடமிருந்து கேள்.

"இது, (அதாவது) சரீரம்" என்னும் (13-1) என எது குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டதோ, அதனை - "அந்த" என்னும் சொல்லினால் குறிக்கிறார்.— குறிப்பிட்டு உணர்த்தப்பட்ட எந்த க்ஷேத்ரமானது எந்த வடிவத்தையுடையது என்பதையும், எப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடையது என்பதையும், எந்த மாறுபாட்டையுடையது என்பதையும் (அறிந்து கொள்). எந்தக்காரணத்தினின்றும் எந்தக் காரியம் உண்டாகின்றது என்பதையும் தெரிந்து கொள்). "காரியம் உண்டாகின்றது" என வாக்கியத்தில் நோக்கி நிற்கின்றது"— க்ஷேத்ரஜ்ஞனைக் குறிப்பிட்டு உணர்த்தப் பெற்றவன் யார் என்பதையும், உபாதிகளாலான எந்த சக்திகளையுடையவன் என்பதையும் தெரிந்து கொள். இவ்வாறு) கீழே விசேஷிக்கப்பட்டதான க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய உள்ளபடியான தன்மையை [அவர்களுடைய கீழ்க்கூறிய ஒவ்வொரு வகையையும் பற்றிய உண்மையை]ச் சுருக்கமாக என் வார்த்தையினால் கேள் : அதனைக் கேட்டு நிர்ணயித்துக்கொள் என்றபடி.—"च" என்னும் சொல் (ஐந்தும்) உம்மைப் பொருளுடையன [க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை, கீழ்க் கூறிய எல்லா விதத்தாலும் அறியவேண்டும் என உணர்த்துகின்றன]. (3)

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய தன்மையைப் புகழ்தல்.

அறிய விரும்பியதாகிய க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய அந்த உள்ளபடியான தன்மையைக் கேட்பவனுக்கு மன எழுச்சி பிறக்கும் பொருட்டு புகழ்கின்றார் :

ऋषिभिर्बहुधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।
ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिः सुनिश्चितैः ॥ ४ ॥

ருஷிபிர்-பஹுதா கீதம் ச்சந்தோபிர்-விவிதை: ப்ருதக் ।
ப்ரஹ்மஸூத்ர-பதைஸ்சைவ ஹேதுமத்பி: ஸுநிஸ்சிதை:॥ 4

4. (க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மை யானது) ரிஷிகளால் பலவகையாகவும், பல சந்தஸ்களால் தனித்தனி யாகவும் பாடப்பெற்றது ; காரணமும் நிச்சயமும் பொருந்தி ப்ரஹ்மத் தைக் குறிக்கும் சொற்களாலும் (பாடப்பெற்றது).

ரிஷிகளால் - வஸிஷ்டர் முதலானோர்களால். பாடப்பெற்றது - சொல்லப்பட்டது. சந்தஸ்கள் – ரிக் முதலியன. பல - பலவித மான. தனித்தனியாக - பிரித்துப்பிரித்து. எவற்றைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகின்றதோ, அவை பதங்கள் எனப்படு கின்றன. ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடும் வார்த்தைகளாகிய அப் பதங்களால் க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையானது "பாடப்பெற்றது" எனத் தொடரும்.— "ஆத்மா என்றே தொழ வேண்டும்" (பி-1-4-7) என்பது முதலான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பதங்களால் [ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடும் சொற்களால்] ஆத்மா அறியப்படுகின்றது. காரணம் பொருந்தி - யுக்தியோடு கூடி. நிச்சயம் பொருந்தி - ஸம்சயமற்றவையாகி : நிச்சய புத்தியை உண்டாக்குவனவாகி என்பது பொருள்.

க்ஷேத்ரமும், அதனுடைய எல்லா வடிவங்களும்,

புகழ்ச்சியினால் எதிர்முகமாகிய [ஆவலோடு கூடிய] அர்ஜுனனுக்குப் பகவான் அருளிச் செய்கிறார் :

महाभूतान्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।
इन्द्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥ ५ ॥

மஹாபூதான்–யஹங்காரோ புத்தி-ரவ்யக்த-மேவ ச ।
இந்த்ரியாணி தசைகம் ச பஞ்சசேந்த்ரிய-கோசரா: ॥ 5

5. மஹாபூதங்களும், அஹங்காரமும், புத்தியும், அவ்யக்தமும், இந்திரியங்கள் பத்தும் மற்று ஒன்றும், இந்திரிய விஷயங்கள் ஐந்தும் (க்ஷேத்ரமாம்).

(நிலம், நீர் முதலியன) எல்லா விகாரங்களையும், வேறுபாடு களெல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதனால் மஹாபூதங்கள் என்க. (இங்குக் குறிக்கப்பட்ட) பூதங்கள் ஸூக்ஷ்மங்கள், ஸ்தூலங்

களல்ல. "இந்திரிய விஷயங்கள்" என்னும் சொல்லினால் (பின்னர்)க் கூறப்படும். அஹங்காரமென்பது - "நான்" என்னும் எண்ணமாயிருப்பது ; மஹாபூதங்கட்குக் காரணமானது. புத்தி என்பது - நிச்சய வடிவமாயுள்ளது ; அஹங்காரத்திற்குக் காரணமானது: அவ்யக்தம் என்பது - அதற்கு [புத்திக்கு]க் காரணமானது ; வெளிப்படையாக இல்லாதது ; விகாரத்தை, வேறுபாட்டை அடையாதிருப்பது ; "என்னுடைய மாயை கடத்தற்கு அரிது" (7-14) என ஈச்வரசக்தியாகக் கூறப்பெற்றது. "एव" என்னும் சொல் - பிரகிருதியைத் தெளிவாகக் கூறும் பொருளது [பிரகிருதி எட்டு விதம் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை என்னும் தெளிவு பொருளைத் தருவது]. இத்துணையாகவேதான் பிரகிருதி எட்டு வகையாகப் பிரிந்துளது. "च" என்னும் சொல் - தன்மாத்திரம் முதலிய பிரிவுபாடுகளை ஒருங்கு சேர்க்கும் பொருளது. செவி முதலிய ஐந்தும் அறிவைத் தோற்றுவிக்கின்றனவாதலால், ஞானேந்திரியங்களாம் ; வாய், கை முதலிய ஐந்தும் அறிவைத் தோற்றுவிக்கின்றனவாதலால், ஞானேந்திரியங்களாம் ; வாய், கை முதலிய ஐந்தும் தொழிலைச் செய்து முடிப்பனவாதலால், கர்மேந்திரியங்களாம். (ஆக,) அவை பத்து, இன்னும், ஒன்று உளது.— அது யாது? நினைப்பு முதலிய வடிவமாயுள்ள மனம். (இது) பதினொன்றாவது. ஓசை முதலியன இந்திரிய விஷயங்கள். அந்த இவற்றை ஸாங்க்யநூலார் இருபத்துநாலு தத்துவங்கள் என்பர். (5)

இனி, இப்பொழுது, வைசேஷிகர் எவற்றை ஆத்மாவினுடைய தன்மைகளென்று கூறுகிறார்களோ, அவைகளும் க்ஷேத்ரத்தின் தன்மைகளேயன்றி க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஆத்மாவினுடைய (தன்மைகள்) அல்ல எனப் பகவான் அருளிச் செய்கிறார்.

इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं संघातश्चेतना धृतिः ।
एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ ६ ॥

இச்சா-த்வேஷ: ஸுகம் து:க்கம் ஸங்காதஸ்சேதனா த்ருதி: ।
ஏதத் க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேன ஸவிகார-முதாஹ்ருதம் ॥ 6

6. விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், சேர்க்கை. உணர்ச்சி, திண்மை (என்ற) இந்த க்ஷேத்ரம் (எல்லாம் அவற்றின்) விகாரங்களோடு சுருக்கமாய் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

(ஒருவன்) எவ்வகுப்பைச் சார்ந்த பொருளை இன்பந்தருவ தாகக் கண்டானோ, அவ்வகுப்பைச் சார்ந்த பொருளை மீண்டும் காணும்பொழுது, இன்பந்தருவதென்று அப்பொருளைக் கைப் பற்ற அவாவுகின்றான் ; ஆகவே, இந்த விருப்பமானது அகக் கரணத்தின் தன்மையாம ; அறியப்படும் பொருளாதலால், க்ஷேத்ரமாம். அவ்வண்ணமே, வெறுப்பு(ம் என்க. ஒருவன்) எந்த இனத்தைச் சேர்ந்த பொருளைத் துன்பம் தருவதாக அனு பவித்தானோ, அவ்வினத்தைச் சேர்ந்த பொருளைக் காணும் போது, அதனை வெறுக்கின்றான். ஆகவே, இந்த வெறுப்பு அறியப்படும் பொருளாதலால் க்ஷேத்ரமேதான். இன்பமென்பது நலமாகி, அமைதி பொருந்தி, ஸத்குண வடிவமாய் நிற்பது ; அறியப்படும் பொருளாதலால், அவ்வாறு க்ஷேத்ரமே தான். துன்பமென்பது - தீங்கு வடிவாயுள்ளது. அறியப்படும் பொருளாதலால் அதுவும் க்ஷேத்ரமாம். சேர்க்கையேன்பது - உடம்பு, இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் சேர்க்கை, உணர்ச்சி யென்பது - ஆத்ம அறிவினுடைய [ஸ்வரூபஞானத்தினுடைய] போலித் தோற்றத் தளதளப்பினால் இடையே வியாபிக்கப் பெற்ற தாய், பழுக்கக் காய்ந்த ஓர் உலோஹக் கட்டியிலே நெருப்பு [வெளிப்படுவது] போல, அதில் [தேகேந்திரியச் சேர்க்கையில்] வெளிப்பட்ட அகக்கரணப்போக்கு : [பழுக்கக்காய்ந்த ஓர் உலோஹக் கட்டியிலே நெருப்பு வெளிப்படுவது போல, தேஹேந் திரியச் சேர்க்கையிலே புத்தி விருத்தி வெளிப்படுகின்றது, நெருப்பு அதிலே வெளிப்பட்டதாய், அவ்வுலோஹக்கட்டியையே நெருப்பென்று கொள்ளும்படி செய்கின்றது. அவ்வண்ணமே ஆத்ம அறிவானது, ஸ்வரூப ஞானமானது, புத்தி விருத்தியில் வெளிப்பட்டதாய், அப்புத்தி விருத்தியையே ஆத்மாவாக உணர்த்துகின்றது. ஆகவே, ஸ்வரூப அறிவினுடைய போலித் தோற்றத்தினால் வியாபிக்கப்பெற்ற அப்புத்தி விருத்திதான் உணர்ச்சியென்பது.—ஆ. இங்கே, 'கொள்ளும்படி செய்கின்றது' என்பதும், "உணர்த்துகின்றது" என்பதும் - உபசாரவழக்கு.] அறியப்படும் பொருளாதலால் அதுவும் [அவ்வுணர்ச்சியும்] க்ஷேத்ரமாம். அகக்கரணத்தன்மையனைத்திற்கும் உபலக்ஷணத் திற்காக விருப்பு முதலியவற்றைக் கொள்க ; ஏனெனில், கூறப் பட்டுள்ள அதனை முடிக்கிறார் [பகவான் இங்குக் கூறிவந்த க்ஷேத்ரத்தை முடிக்கின்றாராதலின், விருப்பு முதலிய சொற்கள் தமது இனமாகிய நினைப்பு முதலிய அகக்கரணத் தன்மையனைத்

தையும் உணர்த்துவதற்காகக் கூறப்பட்டன என்க.—ஆ.] இந்த க்ஷேத்ரமானது மஹத் [புத்தி] முதலான விகாரத்தோடு கூறப்பட்டது. (6)

ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுக்கும் ஒழுக்கங்கள்.

எந்த க்ஷேத்ர வேறுபாடுகளெல்லாவற்றினுடைய சேர்க்கையானது இச்சரீரமாகிய க்ஷேத்ரம் (13-1) எனக் கூறப்பட்டதோ, அந்த க்ஷேத்ரமானது மஹாபூதங்கள் முதலிய பிரிவுகளாக வேறுபட்டதாய்த் திண்மை வரை விரித்துரைக்கப்பட்டது (13-5-6) க்ஷேத்ரஜ்ஞனுடைய சிறப்பியல்புகள் இனிக் கூறப்படும். வல்லமை பொருந்திய எந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றிய அறிவினால் சாகாமை கிடைக்கின்றதோ, அவனைப் பகவான் "அறிய வேண்டியது எதுவோ, அதனைக் கூறுவேன்" (13-12) என்பது முதலாகத் தாமே விசேஷமாய் அருளிச் செய்வர். ஆனால், இப்பொழுது அறிவிற்கு ஸாதனமான பணிவு முதலாகிய ஒழுக்கத்தை (அருளிச் செய்கிறார்). எது இருந்தால் (ஒருவன்) அறிய வேண்டியதை அறிதற்குத் தக்கோனாகவும், உரிமையுள்ளவனாகவும் ஆகிறானோ; எதனுள் கருத்தூன்றிய துறவியானவன் ஞானநிஷ்டன் [ஞானவழியிலே நிலைத்தவன்] எனப்படுகின்றானோ; அந்தப் பணிவு முதலான ஒழுக்கத்தைப் பகவான் அருளிச் செய்கிறார்: (அவ்வொழுக்கம்) ஞானத்திற்குக் கருவியாதலால், ஞானம் என்னும் சொல்லால் கூறப்படுவது. [அவ்வொழுக்கத்திற்கே ஞானம் என்று பெயர்].

अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् ।
आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ ७ ॥

அமானித்வ-மதம்ப்பித்வ-மஹிம்ஸா க்ஷாந்தி-ரார்ஜவம் ।
ஆசார்யோபாஸனம் சௌசம் ஸ்த்தைர்ய-மாத்ம-விநிக்ரஹ: ॥ 7

7. பணிவு. ஒடுக்கவணக்கம், தீங்கின்மை, பொறுமை, நேர்மை, ஆசார்யனைத் தொழுதல், பரிசுத்தம், உறுதியான தன்மை, தன்னடக்கம் (இவை-கைக்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கங்களாம்).

(மானமென்பது - மறைந்த கர்வம். அதனையுடையவன் - மானி.) மானியின் தன்மை - தற்புகழ்ச்சி, அஃதின்மை - பணிவு

தனது ஒழுக்கத்தை(ப் பெருமை முதலியவற்றிற்காக)ப் பிரஸித்தப்படுத்துதல் - டம்பமுடையவனது இயல்பு. அஃதின்மை - டம்பமில்லாமை — ஒடுக்க வணக்கம். தீங்கின்மை - பிராணிகளை ஹிம்ஸியாமை. பொறுமை - பிறர் பிசகு நேர்ந்த வழி (பிறர் தீங்கு செய்தவழி மனம்) மாறுபடாமை, நேர்மை - நேரான தன்மை, கோணலின்மை [மனத்திலுள்ளபடி வியவகரித்தல், பிறரை வஞ்சித்தலின்மை]. ஆசார்யனைத் தொழுதல் - மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்களை உபதேசித்தருளும் ஆசார்யனை, பணிவிடை முதலியன செய்து தொழுதல். பரிசுத்தமென்பது – (வெளிப்பரிசுத்தம், உள்பரிசுத்தம் என இருவகைத்து. அவற்றுள், வெளிப் பரிசுத்தமென்பது) - உடம்பு அழுக்குகளை மண்ணினாலும், நீரினாலும் கழுவுதல் ; உள்பரிசுத்தமோ - பிரதி கூலத்தைப் பாவிப்பதனால் [உருவம் முதலிய விஷயங்களிலுள்ள தீங்குகளை உற்று நோக்கும் நோக்கையே பயிற்சி செய்வதனால்] ஆசை முதலிய மன அழுக்குகளைப் போக்குதல். உறுதியான தன்மை - மோக்ஷ வழியிலேயே உறுதி செல்து நிற்றல். தன்னடக்கம் என்பது - தனக்கு [தான் ஈடேறுதற்கு] உதவி செய்வதனால் தான் என்னும் சொல்லால் கூறப்படும் தேஹேந்திரியச் சேர்க்கையை அடக்குதல் ; இயற்கையாகவே எல்லா வழியிலும் செல்லுகின்ற (தேஹேந்திரியங்களை) நல்வழியிலேயே தடுத்து நிறுத்துதல், (ஒருவன் தன்னை ஈடேற்றிக் கொள்ளுதற்குச் சரீரமே முதல் கருவி ; எப்படியெனில், — சரீரத்தினால் நித்ய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க, அதனால் புண்ய முண்டாக, அதனால் பாவம் தேய, அதனால் புத்தி திருந்த, அதனால் ஞானம் பிறக்க, அதனால் முக்தி பெறுதலாம் என நோக்கிக் கொள்க.) (7)

மேலும்,

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहंकार एव च ।
जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ ८ ॥

இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்ய-மனஹங்கார ஏவ ச ।
ஜன்ம-ம்ருத்யு-ஜரா-வ்யாதி-து:க்க-தோஷானுதர்சனம் ॥ 8

8. இந்திரிய விஷயங்களின் மேல் அவாவின்மையும், அஹங்காரமின்மையும், பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துன்பம் என்பனவற்றிலே தீமையை உணர்தலும் (ஞானத்திற்கு அந்தரங்கமான வழிகளாம்.)

இந்திரிய விஷயங்களின் மேல் அவாவின்மை - ஓசை முதலிய இம்மை மறுமைப் போகங்களிலே ஆசையின்மை (தற்புகழ்ச்சி இல்லையாயினும், "நான் மேலானவன்" என்று மனத்திலுதிக்கும் செருக்கு - அஹங்காரமென்பது. அஃதின்மை) - அஹங்கார மின்மை. பிறப்பு.................உணர்தல் - பிறப்பு முதலாகத் துன்பம் ஈறாகவுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் தீங்கைக் காணுதல். கருப் பையினும் வாழ்தலும், யோனியின் வழியாக வெளிவருதலும் பிறப்பிலே தீங்கு; அதனைக் காணுதல் - அதனை ஆலோசித்தல். அவ்வாறே, இறப்பில் (எல்லா மர்மஸ்தானங்களையும் அறுத்த லாகிய) தீங்கை ஆலோசித்தல். அவ்வாறே, மூப்பில் அறிவு தடுமாறலும், வலிமை குன்றுதலும், ஒளி மழுங்குதலுமாகிய தீங்கை ஆலோசித்தல்; அலக்ஷ்யமாக ஏளனஞ் செய்யப் பெறுதலும் (மூப்பிலே தீங்கு) என்க. அவ்வண்ணமே, தலைவலி முதலிய நோய்களிலே தீங்கை ஆலோசித்தல். அவ்வாறே, தன்னைப்பற்றியும், பிற உயிர்களைப் பற்றியும் வரும் துன்பங் களிலே (தீங்கை ஆலோசித்தல்).

அல்லது, (வேறுவிதமாக உரைகொள்ளலாம்) :— துன்பங் களே தீங்கு; அதனைப் பிறப்பு முதலியவற்றில் முன்போல ஆலோசித்தல்; பிறப்பு -துன்பமாம்: இறப்பு - துன்பமாம்: மூப்பு - துன்பமாம்: நோய்கள் - துன்பமாம் பிறப்பு முதலியன துன்பத்திற்குக் காரணமாதலால் துன்பங்களேயன்றி தமது வடிவமாகவே துன்பங்களல்ல [அவற்றின் வடிவமே துன்பவடிவ வன்று] என்க.

இவ்வாறாக, பிறப்பு முதலியவற்றிலே துன்பமென்னும் தீங்கை உணர்வதனால் தேகம், இந்திரியங்கள், விஷயங்கள் இவற்றினிடைய போகங்களின் மேல் அவாவின்மை பிறக்கின்றது. அதனால் இந்திரியங்கள் ஆத்மாவைக் காணும் பொருட்டு உள்ளே யுள்ள ஆத்மாவை நோக்கிச் செல்லுதல் (கூடும்). இவ்வாறாக, பிறப்பு முதலியவற்றில் துன்பமென்னும் தீங்கை உணர்தல் ஞானத்தைத் தருவதலால் ஞானம் எனப்படுகின்றது. (8)

அன்றியும்,

असक्तिरनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिषु ।
नित्यं च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ ९ ॥

அஸக்தி-ரனபிஷ்வங்க: புத்ர-தாரக்ருஹாதிஷு ।
நித்யம் ச ஸமசித்தத்வ-மிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு ॥ 9

9. மக்கள் மனைவி வீடு முதலானவர் மீது பற்றின்மையும், அபிமான மின்மையும், வேண்டியனவு வேண்டாதனவும் வருவதிலே எப்பொழுதும் ஒரே மனமுள்ள தனமையும் (ஞானத்திற்கு அந்தரங்கமான கருவிகளாம்.)

பற்று என்பது - பற்றுக்குக் காரணமான பொருள்களிலே பிரியம் மாத்திரம். அஃதின்மை - பற்றின்மை. அபிமானமென்பது - வேறாகாத தன்னைப் பாவித்தலாகிய [பற்று வைக்கப்பட்ட பொருளும் தானும் ஒன்றெனப் பாவித்தலாகிய] மிகுதியான ஓர் வகைப் பற்றே தான். உதாரணமாக, வேறொருவன் இன்பத்தையேனும் துன்பத்தையேனும் உடையவனாயிருக்குமளவிலே, "நானே இன்பத்தையுடையவன், நானே துன்பத்தையுடையவன்" (என்பதையும், வேறொருவன்) வாழுமளவிலாயினும், சாகுமளவிலாயினும், "நானே வாழ்கின்றேன், நானே சாகின்றேன்" என்பதை(யும் காண்க. இத்தகைய பற்றின்மை - அபிமானமின்மை). —எங்கே என்பது? —கூறுகிறார்:— மக்கள், மனைவி, வீடு முதலானோர் மீது. "முதலானவர்" என்றதனால் - மிகவும் பிரியமான மற்றைய வேலைக்கார ஜனம் முதலானோர் இடத்தும் என்க. அவையிரண்டும் [பற்றின்மையும், அபிமானமின்மையும்] ஞானத்திற்குப் பயன்படுதலால் ஞானம் எனப்படுகின்றன. எப்பொழுதும் ஒரே மனமுள்ள தன்மை எதிலே என்பது?— வேண்டியனவும் வேண்டாதவனும் வருவதிலே, வேண்டியவை வருவதிலே மகிழ்வதில்லை. வேண்டாதவை வருவதிலேயும் மனங்கொதிப்பதில்லை. ஆதலால், எப்பொழுதும் இந்த ஒரே மனமுள்ள தன்மை ஞான(ஸாதனமாம்). (9)

இன்னும்,

मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १० ॥

மயி சானன்யயோகேன பக்தி-ரவ்யபிசாரிணீ ।
விவிக்ததேச-ஸேவித்வ-மரதிர் ஜனஸம்ஸதி ॥ 10

10. அநந்யயோகத்தினால் என்னிடத்துப் பிறழாத பக்தியும், தனிமையான இடத்தைச் சார்பவனாதலும் ஜனக்கூட்டத்தில் அருவருப்பும், (ஞானத்திற்கு ஸாதனங்களாகும்).

என்னிடத்து - ஈச்வரனிடத்து, அநந்ய யோகமென்பது-வேறு நினைப்பில்லாமை, ஒரே ஸமாதி (அதாவது), "பகவான் வாஸு தேவனைக் காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லை; ஆதலால், அவனே தான் நமக்கு அடைக்கலம்" என அவ்வாறு நிச்சயமாயுள்ள பிறழாத புத்தி, அதனால் (பகவானைத்) தொழுதல் - பிறழாத பக்தி அதுவும் ஞான (ஸாதன)மாம். இயற்கையினாலாயினும், (மெழுகிப் பெருக்கிச்) சுத்தி செய்வதனாலாயினும் அசுத்தம் முதலியன இல்லாததும், பாம்பு, திருடன், புலி இவர்களினின்றும் பயம் முதலியன இல்லாததுமான வனம், ஆற்றுமணல், தேவாலயம் முதலியது-தனிமையான இடம். அதனைச் சார்பவனாதல்-அதனைச் சாருந்தன்மையனாதல். தனிமையான இடத்திலன்றோ மனம் தெளிகின்றது; ஆகவே, ஆத்மா முதலியதைத் தியானித்தல் தனிமையிலே நன்கு உண்டாகின்றது. ஆதலால், தனி இடத்தைச் சார்பவனாதல் ஞானம் எனப்படுகின்றது. ஜனக்கூட்டமென்பது-(இங்கே), சீர்திருந்திய அறிவில்லாதவராய்ச் சிறியோரான [ஒழுங்கில்லாத] ஸாமான்னிய ஜனங்களின் கூட்டம்; சீர்திருந்திய அறிவுடையவராய் ஒழுங்குள்ளவரது கூட்டமன்று; ஏனெனில், (அது) ஞானத்திற்கு உதவி செய்யுமென்க. ஆகவே, ஸாமானிய ஜனக்கூட்டத்தில் அருவருப்பானது ஞானத்திற்குப் பயன்படுதலால் ஞான(ஸாதன)மாம். (10)

மற்றும்,

अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ ११ ॥

அத்த்யாத்மஞ்ஞான-நித்யத்வம் தத்வஞ்ஞானார்த்த தர்சனம் ।
ஏதத் ஜ்ஞானமிதி ப்ரோக்த-மஞ்ஞானம் யததோऽன்யதா ॥ 11

11. ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் நிற்றலும் உண்மையறிவின் பயனை நோக்குதலும் (ஞானத்திற்கு ஸாதனமாம்). இது ஞானமென்று கூறப்பட்டது. இதனினும் வேறாக எது உள்ளதோ, (அது) அஜ்ஞானமாம்.

ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் நிற்றல் - ஆத்மா முதலியவற்றைப் பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்றல். உண்மையறிவானது, பணிவு (13-7) முதலான ஞான ஸாதனங்களுடைய பயிற்சியின் பரிபக்குவத்தினால் வருவது. அதனுடைய பயன்-மோக்ஷம் ஸம்ஸாரம் ஒழிதல்; அதனை ஆலோசித்தல் - உண்மையறிவின் பயனை நோக்குதல் என்பது, உண்மையறிவின் பயனை ஆலோசிக்குமளவிலன்றோ அதன் ஸாதனங்களை அநுஷ்டிப்பதில் தலைப்படுதல் கூடும்; ஆகவே, (உண்மையறிவின் பயனை ஆலோசித்தல் பயனுடைத்தென்க). "பணிவு" முதலாக "உண்மையறிவின் பயனை நோக்குதல்" ஈறுகக் கூறப்பெற்ற இது ஞானத்திற்குப் பயன்படுதலால் ஞானம் எனப்பட்டது. கீழ்க்கூறிய இதற்கு மாறான செருக்குடைமை, டம்பமுடைமை, ஹிம்ஸை, பொறுமையின்மை, நேர்மையின்மை முதலியன ஸம்ஸாரம் உண்டாதற்குக் காரணமாதலால், (அவற்றை) நீக்கவேண்டி (அவை) அஜ்ஞானமென்று அறிக என்பதாம்.

அறியவேண்டியபொருள் ப்ரஹ்மம்

கீழ்க்கூறிய ஞானத்தினால் [அறிவினால்] அறியவேண்டிய பொருள் யாது?— என வேண்டி நிற்குமிடத்து "அறியவேண்டிய பொருள்" (13-12) என்பது முதலாக (அதனைக்) கூறுகிறார் :

(ஆக்ஷேபம்):—ஆயின், பணிவு முதலியன யம நியமங்களாம் [ஓர் வகையான தன்னடக்கமாம்]. அவற்றால் அறியவேண்டிய பொருள் அறியப்படுவதில்லை. பணிவு முதலியன ஒருபொருளை நிர்ணயிப்பதாக [அறிவதாக]க் காணப்படவில்லை. அன்றியும், எந்தவிடத்திலும், அறிவு எதனைப்பற்றியதோ, அந்த அறிய வேண்டியபொருளை அதுதான் [அந்த அறிவுதான்] அறிவதாகக் காணப்படுகின்றது. ஒன்றைப்பற்றிய அறிவினால் வேறொன்று அறியப்பட மாட்டாது; உதாரணமாக, குடத்தைப்பற்றிய அறிவினால் தீ (அறியப்படமாட்டாது).

(ஸமாதானம்) :—இது குற்றமன்று; ஏனெனில் (பணிவு முதலாயின) ஞானத்தைத் தருவனவாதலால், ஞானம் எனப்படுகின்றன எனக் கூறியுள்ளோம்: (அவை) ஞானத்திற்குத் துணைக் காரணமாதலாலும் (ஞானம் என்க).

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते ।
अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते ॥ १२ ॥

ஜ்ஞேயம் யத்தத் ப்ரவக்ஷ்யாமி யத்-ஜ்ஞாத்வாம்ருத-மச்னுதே ।
அநாதிமத் பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தன்-நாஸ-துச்யதே ॥ 12

12. அறியவேண்டிய பொருள் எதுவோ' (ஒருவன்) எதனை அறிந்து சாகாமையை அடைகின்றானோ, அதனை விரித்துரைப்பேன் பரப்ரஹ்மமானது ஆதியில்லாதது; அது ஸத் [உள்ளது] எனப்படுவதில்லை, அஸத் [இல்லது] எனப்படுவதில்லை.

அறிய வேண்டிய பொருள் எதுவோ, அதனை உள்ளபடி தெளிவாக உரைப்பேன்.—கேட்பவனுக்கு ருசியை உண்டாக்கி, ஆவலோடு கேட்கும்படி செய்தற் பொருட்டு அதற்குப் பயன் இன்னதென்று அருளிச் செய்கிறார்:— *அறிய வேண்டிய பொருளை அறிந்து* (ஒருவன்) *சாகாமையைப் பெறுகிறான்*: மீளவும் இறப்பதில்லை என்பது பொருள். *ஆதியில்லாதது,—அது* யாது?—யாவற்றினும் மேம்பட்ட ப்ரஹ்மம் "அறியவேண்டிய பொருள்" என்று பிரகிருதத்தில் பேசப்படுவது.

அர்த்தத்தை அன்மொழித்தொகை உணர்த்த मतुप् என்னும் விகுதி அர்த்தமின்றி நிற்றலாகிய குற்றம் வரும் என்று, இதில் சிலர் "अनादि", "मत्परम्" எனப் பதம் பிரிக்கிறார்கள் "(ப்ரஹ்மம்) முதலில்லாதது; நான் அதனுடைய வாஸுதேவனென்னும் பராசக்தி" என அர்த்த வேறுபாட்டையும் காட்டுகிறார்கள்.

(ஆனால், நாம் கூறுவோம்):—உண்மை; அர்த்தம் கூடுமாயின் கூறினது கூறல் இவ்வாறாக ஆகாது. மற்று, அர்த்தம் அமையாது; "அது ஸத் எனப்படுவதில்லை, அஸத் எனப்படுவதில்லை" என எல்லாச் சிறப்பியல்புகளையும் மறுத்தே ப்ரஹ்மத்தை விவரமாயுணர்த்தப் புகுந்தமையின் என்க, (தனக்கென்றுரிய ஓர்வகைச்) சிறப்புச் சக்தியையுடையதாக ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துதலும், சிறப்பியல்புகளை மறுத்தலும் என்பவை (தம்முள்) விரோதமாம். ஆகவே அன்மொழித் தொகையோடு मतुप् என்னும் விகுதிக்கு அர்த்தம் ஸமமாக இருந்தாலும், (அவ்விகுதியை) வழங்கினது சுலோகத்தை நிரப்புதற்கானதாம் என்க.

ப்ரஹ்மம் சொல்லிற்கும், நினைப்பிற்கும் எட்டாதது.

சாகாமை என்னும் பயனையுடைய அறியவேண்டிய பொருளை யான் கூறுகின்றேன் என்று (கேட்பவனுக்கு) ருசியை உண்டாக்கி ஆவலோடு கேட்கும்படி செய்து சொல்லுகிறார்:— அந்த அறிய வேண்டிய பொருள் ஸத் எனப்படுவதில்லை, அது அஸத் எனப் படுவதும் இல்லை,

(ஆக்ஷேபம்):— அப்படியானால், "அறிய வேண்டிய பொருளைத் தெளிவாகக் கூறுவேன்" எனத் தொண்டையினின்றும் பெரிய சத்த மாக உரத்துக் கத்தி, பின்பு, "அது ஸத் எனப்படுவதில்லை, அஸத் எனப்படுவதில்லை" எனக் கூறுவது ஏற்கத்தக்கதன்று.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; ஏற்கத்தக்கதேதான் கூறப் பட்டது.— எப்படி?— அறியவேண்டிய பொருளாகிய ப்ரஹ்ம மானது எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் "இப்படியன்று இப்படி யன்று" (பி–2-3-6) "ஸ்தூல மன்று, அணு அன்று" (பி-3-8-8) என இவை போன்ற சிறப்பியல்புகளை மறுத்தே, "அது இது அன்று' எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி உணர்த்தப்படுகின்றது; சொல்லுக்கு எட்டாததலின்.

(ஆக்ஷேபம்):—ஆயின், எப்பொருள் 'உள்ளது' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகின்றதோ, அது உள்ளது; அறிய வேண்டிய பொருளை 'உள்ளது' என்னும் சொல்லால் சொல்ல முடியாதாயின், அது இல்லை. அன்றியும், "அது அறியவேண்டிய பொருள்" என்பதும், (அதனை) உள்ளது 'என்னும் சொல்லால் சொல்ல முடியாது" என்பதும் (தம்முள்) விரோதமாம்.

(ஸமாதானம்) :—இல்லை என்பதில்லை. இல்லை என்னும் உணர் வினால் குறிக்கப் படாமையின்.

(ஆக்ஷேபம்) :—ஆயின், எல்லா உணர்ச்சிகளும் "உள்ளது" "இல்லை" என்னும் உணர்ச்சிகளைச் சார்ந்தவையேதான். அவை இவ்வாறுள்ளவளவிலே அறியவேண்டிய பொருளும் - உள்ள தென்னும் உணர்வைத் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப் படுவதாதல், இல்லையென்னும் உணர்வைத் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதாதல் கூடும்.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; (ப்ரஹ்மமானது) இந்திரியங் கட்கு எட்டாமையினால், (உள்ளது, இல்லையென்னும்) இரண்டு உணர்வுகளையும் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப்படாமையின். இந்திரியங்களால் உணரக்கூடிய இடம் முதலிய பொருள் எதுவோ அதுவன்றோ உள்ளதென்னும் உணர்வைத் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதாதல், இல்லையென்னும் உணர்வைத் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதாதல்கூடும். அறிய வேண்டிய பொருளாகிய இதுவோ இந்திரியங்கட்கு எட்டாமையினால் சப்த[சுருதி] ப்பிரமாண மொன்றினாலேயே அறியத்தக்கதாம்; ஆகவே குடம் முதலியனபோல (உள்ளது, இல்லை என்னும்) இரண்டு உணர்வுகளையும் தழுவிய உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதில்லை; எனவே **"அது உள்ளது அன்று, இல்லது அன்று"** எனக் கூறப்படுகின்றது.

இனி, **"அது அறிய வேண்டிய பொருள்"** எனவும் **"அது உள்ளது அன்று இல்லது அன்று"** எனவும் விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது (எனப்பிரதிவாதி) கூறியதற்கு (மறுமொழி வருமாறு):—விரோதமில்லை; ஏனெனில், "அது—அறியப்பட்டபொருளினும் வேறுதான்; அன்றியும், அறியப்படாத பொருளுக்கும் அப்பால் உள்ளது" (கே. 2-3) எனச் சுருதி (கூறுகின்றது).

(ஆக்ஷேபம்):—சுருதியும் விரோதமான அர்த்தமுடையதாம் எனில்,—உதாரணமாக, யாகத்திற்கு மண்டபத்தை அமைத்த பின்பு, "மறுமையிலே (நன்மை) உண்டோ இல்லையோ என்பதை (எவன் அறிகின்றான்?)" (தை-ஸம் - 6-1-1) என(ச் சந்தேகிக்கும் சுருதியை)ப் போல எனின்,— (ஒத்துக்கொண்ட பிரமாணத்திற்கு விரோதமான சுருதியை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது எனின்,—)

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; "(ப்ரஹ்மம்) - அறியப் பட்டதினும், அறியப்படாததினும் வேறு" என்னும் சுருதியானது, அவச்யம் அறிய வேண்டிய பொருளை அறிவிக்க நிற்கின்றமையின், ("ப்ரஹ்மமானது உள்ளேயுள்ள ஆத்மா தான்" என்னும் உண்மையை அந்தச் சுருதி உணர்த்துவதனால் பிரமாணமாம் ; ஆகவே அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.—ஆ) ஆனால், 'மறுமையிலே" (தை - ஸம் - 6-1-1) என்று தொடங்கும் (சுருதியானது) விதியின் சேஷமான அர்த்தவாதமாம். (ஆகவே, இதனை உதாஹரித்தல் சரியன்று ; அர்த்தவாதமாதலால்,—ஆ.

சேஷம், அர்த்தவாதம் என்றவற்றின் விவரங்களை 22, 75-ஆம் பக்கங்களில் காண்க.)

மேலும், ப்ரஹ்மமானது 'உள்ளது' முதலான சொற்களால் கூறப்படுவதில்லை என்பது யுக்தியினாலும் (தெரிய வருகின்றது): ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு பொருளைக் காட்டுவதற்காக வழங்கப் பெற்று, கேட்பவர்களால் கேட்கப் படும்பொழுது, ஜாதி, தொழில், குணம், ஸம்பந்தம் என்றவற்றின் வழியாகத் தொடர்பின் பற்றை வேண்டி நிற்பதாய் [ஜாதி, தொழில், முதலியவற்றைத் தழுவிய தாய்] ஒரு பொருளைக் காட்டுகின்றது. (அது அப்பொருளைக்காட்டு வது) வேறு விதமாக அன்று; காணப்படாமையின் அது வருமாறு 'ஆ, 'குதிரை' என்பவை-ஜாதியினாலும், 'சமைப்பவன்' 'படிப்பிப் பவன்' என்பவை – தொழிலினாலும், 'வெண்மை' 'கருமை' என்பவை - குணத்தினாலும், 'பணமுள்ளவன்' பசுக்களுள்ளவன்' என்பவை - (பணம், பசுக்கள் என்றவற்றின்) ஸம்பந்தத்தினாலும் (அமைந்த சொற்களாம். ஆகவே, குதிரை முதலியன 'குதிரை உள்ளது' குதிரை இல்லை' என 'உள்ளது' முதலான சொற்களால் ஜாதி முதலியவற்றைக் கொண்டு குறிக்கப்படுகின்றன.) ஆனால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜாதி இல்லை; ஆதலால், 'உள்ளது' முதலிய சொற்களால் கூறத்தக்கதில்லை: குணசப்தத்தினால் [பண்புச் சொல்லினால்] கூறப்படும்படியான குணமும் இல்லை; நிர்க்குண மாதலின்: தொழிலைப்பற்றிய சொல்லினாலும் குறிக்கப்படுவ தில்லை; தொழிலில்லாததாதலின்; "உறுப்பில்லாதது, வினை யில்லாதது, சாந்தமானது" (ச்வே - 6-19) என்னும் சுருதியினா லென்க. அன்றியும், (ப்ரஹமத்திற்கு எதனோடும்) தொடர்பு இல்லை; ஏனெனில், (அது) ஒன்றாயுள்ளது: இரண்டா வதில்லாதது: (இந்திரியங்கட்கு) எட்டாதது: ஆத்மாவா யிருப்பது [தான் எனப்படுவது]. ஆகவே, அது) ஒரு சொல்லினாலும் கூறப்படுவதில்லை என்பது நேரென்க. "எதனின்றும் [எதனை அணுகமுடியாது] சொற்கள் திரும்பு கின்றனவோ" (தை-உப-2-4-1) என்பது முதலிய சுருதிகளாலும் அது உணர்த்தப்படுகின்றது). (12)

எல்லா முயற்சிக்கும் ப்ரஹ்மம் மூலகாரணம்.

அறியவேண்டிய பொருளான (ப்ரஹ்மமான)து உள்ள தென்னும் சொல்லுக்காவது எண்ணத்திற்காவது எட்டாமை

யினால் இல்லையென்னும் சங்கை வர, எல்லாப் பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களாகிய உபாதிகளைக் கொண்டு அது [ப்ரஹ்மம்] உள்ளதென்பதை நிரூபிப்பவராய் அச்சங்கையை நீக்கும் பொருட்டுக் கூறுகிறார் : [ஒருவிதமான தன்மையும் இல்லாததாய் சொல்லிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாததோர் பொருளைக் காணவில்லை; மற்று, இதற்கு மாறானதை, ஏதாவதொரு தன்மையைப் பெற்ற தாய் சொல்லிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டுகின்ற பொருளை த்வைதத்தைக் காண்கிறோம். ஆகவே, ப்ரஹ்மமானது வெறும் பாழாம் என்னும் சங்கை வர, ஸமாதானம் வருமாறு :—அது பாழன்று ; ஏனெனில், அது - (1) உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவா யுள்ளது ; (2) இந்திரியங்களுடைய முயற்சிக்கும் பிறவற்றிற்கும் காரணமானது : (3) கற்பிக்கப்பட்ட த்வைதம் விளங்குதற்கு அடி ஆதாரமாயுள்ளது : (4) பிரபஞ்சத்தை ஆளுவது ; ஆகவே அது உள்ளதென்க. இனி, வண்டி முதலியன தாமே செல்ல மாட்டா ; அவை போல, ஜடப்பொருளான உடம்பு முதலிய வற்றுள் உணர்வு இல்லாவிட்டால், அவை தாமாகவே செல்ல மாட்டா, முயலமாட்டா, ஒரு தொழிலைச் செயயமாட்டா ; ஆகவே, அவற்றுள் சேதனப் பொருள் இருக்கவேண்டும்" என்னும் அனுமானத்தால் (1) "ப்ரஹ்மம் உள்ளேயுள்ள ஆத்மா வாயுள்ளது" என்பதை முதலில் அருளிச் செய்கிறார் :—ஆ.]

सर्वतःपाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।
सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १३ ॥

ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் ஸர்வதோऽக்ஷி-சிரோமுகம் ।
ஸர்வத: ச்ருதிமல்-லோகே ஸர்வ-மாவ்ருத்ய திஷ்டதி ॥ 13

13. அது எங்கும் கை கால்களையுடைது : எங்கும் கண்களையும், தலைகளையும், முகங்களையும் உடையது : எங்கும் செவிகளையுடையது : உலகத்தில் ஸகலத்தையும் வியாபித்து நிற்கின்றது.

அறிய வேண்டிய பொருளுக்குக் கைகளும் கால்களும் எவ் விடத்தும் உள்ளன. க்ஷேத்ரஜ்ஞன் இருக்கிறானென்பது - எல்லாப் பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களாகிய உபாதிகளால் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது. (ஏனெனில், ஜடப் பொருளான

இந்திரியங்கள் சேதனத்தை முன்னிடப் பெறுது முனைக்க முடியா) அன்றியும், (உள்ளேயுள்ள சேதனமானது) க்ஷேத்ர மாகிய உபாதியினுல் க்ஷேத்ரஜ்ஞனுகக் கூறப்படுகின்றது. க்ஷேத்ரமோ கை கால் முதலியவற்ருல் பலவாறு வேறுபட்டி இருப்பது. க்ஷேத்ரமாகிய உபாதியின் பேதத்தினுலான வேற்றுமையெல்லாம் க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்குப் பொய்ம்மையே தான்; எனவே, அவற்றை நீக்கி (ப்ரஹ்மத்தை) அறிய வேண்டுமென்பது, "அது உள்ளது எனப்படுவதில்லை, இல்லது எனப்படுவதில்லை" (13-12) எனக் கூறப்பட்டது. உபாதிகளாலானது பொய் வடிவ முள்ள தாயினும், (ப்ரஹ்மத்தின்) இருப்பைத் தெரிவிப்பதற் காக, அறிய வேண்டிய பொருளான (அதன்) தன்மை போலக் கற்பனை செய்து "எங்கும் கை கால்களையுடையது" என்பது முதலானது கூறப்படுகின்றது. அவ்வண்ணமே, ஸம்பிர தாயத்தை அறிந்தவருடைய— "அத்வைத(மான தனி)ப் பொருளானது அத்யாரோபத்தினுலும் அபவாதத்தினுலும், ஏற்றுதலாலும் விலக்குதலாலும் விவரிக்கப்படுகின்றது" என்னும் திருவாக்கு உள்ளதாம் (அத்யாரோபம் என்பது - பாம்பல்லாத கயிற்றிலே பாம்பை ஏறறுதல் போல, உண்மைப் பொருளிலே உண்மையல்லாப் பொருளை ஏற்றுதல் அபவாத மென்பது - கயிற்றின் பொய்த் தோற்றமாகிய பாம்பு கயிறு மாத்திரமாக நிற்பது போல, உண்மைப் பொருளின் பொய்த் தோற்றமாகிய பிரபஞ்சம் உண்மைப் பொருள் மாத்திரமாக நிற்றல்.) எவ்விடத்தும் எல்லா உடம்புகளது உறுப்புகளாகத் தெரிகின்ற கைகால்கள் முதலியவை, அறிய வேண்டிய பொருளான (ப்ரஹ்மத்தின்) சக்தி இருப்பதனுல் [அதனுடைய வெறும் சன்னிதி மாத்திரத்தினுல்] தமக்கு முயற்சி உண்டாகப் பெறுகின்றன; எனவே அறிய வேண்டிய பொருள் இருத்தற்கு (அவை) அடையாளங்களாம்; (ஆகவே, அவை அறிய வேண்டிய பொருளுக்குச் சொந்தமானவை" என்று உபசார வழக்கினுல் கூறப்படுகின்றன. அவ்வாறே மற்றையதை உரைத்துக் கொள்க.—(ப்ரஹ்மமானது) உலகத்திலே, பிராணி வர்க்கத்திலே எல்லாவற்றையும் வியாபித்து நிற்கின்றது. நிலைபெறுகின்றது, அசைவதில்லை என்றபடி. (13)

ப்ரஹ்மத்திற்கு எத்தகைய தன்மையும் இல்லை.

உபாதிகளான கை கால் முதலிய இந்திரியங்களை ஏற்று வதனுல் "அறிய வேண்டிய பொருளுக்கு அவை (உண்மை யாகவே) உண்டு" என்னும் சங்கை வரக்கூடாதென்பதற்காக (இச்) சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது:

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।
असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ।। १४ ।।

ஸர்வேந்த்ரிய-குணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரிய-விவர்ஜிதம் ।
அஸக்தம் ஸர்வப்ருத் சைவ நிர்க்குணம் குணபோக்த்ரு ச ॥ 14

14. எல்லா இந்திரியங்களுடைய செய்கைகளினால் விளங்குவது; (ஆனால்) எல்லா இந்திரியங்களும் இல்லாதது; (ஒன்றையும்) பற்றாதது; ஆனால், எல்லாவற்றையும் தாங்குவது: குணங்களில்லாதது; ஆனால், குணங்களை அநுபவிப்பது.

எல்லா இந்திரியங்கள்-ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் என்னும் பெயருடைய செவி முதலிய இந்திரியங்கள். "எல்லா இந்திரியங்கள்" என்றதனால்-புத்தி, மனம் என்ற அகக்கரணங்களையும் கொள்க; அறியவேண்டிய பொருளுக்கு உபாதியாய் நிற்றலானது (செவி முதலியவற்றோடு) ஸமமாயிருத்தலின். மேலும், அகக்கரண உபாதியின் வழியாகவே தான் செவி முதலியவையும் உபாதியாகின்றன; ஆகவே. (அறிய வேண்டிய பொருளானது)-அகக்கரணம், புறக்கரணம் என்னும் உபாதிகளாய் எல்லா இந்திரியங்களது செய்கைகளான நிச்சயித்தல், நினைத்தல் கேட்டல். மொழிதல் முதலியவற்றால் வெளிப்படுகின்றது: அந்த அறிய வேண்டிய பொருளானது எல்லா இந்திரியங்களது செய்கைகளால் தொழிற்பட்டிருப்பதுபோலும் என்றபடி; "தியானிப்பது போலும், அசைவது போலும்" (பி-4-3-7) என்னும் சுருதியினாலென்க.—மற்று, எக்காரணத்தினால், "(ப்ரஹ்மம் வாஸ்தவமாகத்) தொழிற்படுவதே இல்லை" எனக் கொள்ளப்படுகின்றது? என்பது.—இதில் கூறுகிறார்; எல்லா இந்திரியங்களும் இல்லாதது, எத்தகைய கருவியும் இல்லாதது என்பது பொருள். ஆகவே, அந்த அறியவேண்டிய பொருள் இந்திரியங்களுடைய தொழில்களால் தொழிற்படுவதில்லை [இந்திரியங்கள் தொழிற்படும் பொழுது, அது, தான் வாஸ்தவமாகவே தொழிற்படுவதில்லை]. ஆனால். "அது கைகால்களில்லாததாய் விரைந்து செல்வது, பற்றிப்பிடிப்பது; கண்ணில்லாததாய்ப் பார்க்கின்றது; செவியில்லாததாய்க் கேட்கின்றது" (ச்வே-3-19) என்று தொடங்குகின்ற இம்மந்திரம் எதுவோ, அது-"அந்த அறியவேண்டிய பொருள் எல்லா இந்திரியங்களாகிய உபாதிகளின் செய்கைகளுக்கு அநு

கூலத்தை அடைவதிலே [அநுகூலமாய் நடக்கும்] வலிமையுள்ளது" என இவ்வாறான அர்த்தத்தைக்காட்டுவதேயன்றி, "(ப்ரஹ்மத்திற்கு) வாஸ்தவமாகவே விரைந்து செல்லுதல் முதலிய தொழில்கள் உண்டு" என்னும் பொருளை எடுத்துக் காட்டுவதன்று. "குருடன் ரத்னத்தைக் கண்ணுற்றான்" (தை-ஆ-1-11) என்பது முதலான மந்திரத்தின் அர்த்தம்போல, அந்த மந்திரத்திற்கும் அர்த்தமாம். (அர்த்தவாதத்திற்குச் சொல் அர்த்தத்தைக் கொள்ளாது. பிரகிருதத்திற்கு இணங்கப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.—ஆ.)

ப்ரஹ்மம், பொய்ம்மையான தோற்றத்திற்கு ஆதாரமான உண்மை

அந்த அறியவேண்டிய பொருள் எல்லா இந்திரியங்களும் இல்லாதது ஆதலால், எதனோடும் ஒட்டுதலில்லாதது; இவ்வாறிருந்தாலும், ஸகலத்தையும் தாங்குவதேதான். எல்லாவற்றிற்கும் ஸத்தன்றோ ஆதாரமானது; ஸத் என்னும் எண்ணமானது எங்கும் தொடர்ச்சியாயிருத்தலின். கானல் நீர் முதலியனவுங்கூட ஆதாரமில்லாதவையாய் இல்லை. (ஸ்த்-எள்ளது, உண்மை. கற்பிக்கப்பட்ட குடம், மரம் முதலியவை "குடம் உள்ளது." "மரம் உள்ளது" என உள்ளதென்னும் உணர்வினால் அறியப்படுகின்றன. அவ்வாறே, "கானல் ஜலம் உள்ளது" என உள்ளதென்னும் புத்தியினால் கானல் ஜலமும் அறியப்படுகின்றது. கற்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும் இவ்வாறாக "உள்ளது" என்பதைத் தழுவிய அறிவினால் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், ஸத் என்னும் புத்தியானது எவ்விடத்தும் தொடர்ச்சியா யிருக்கின்றதெனக் காண்க.) ஆகவே, ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் தாங்குகின்றது என்பதாம்.

குணங்களை அறிவது ப்ரஹ்மம்.

"அறியவேண்டிய பொருள் உள்ளது" என்று தெரிதற்கு இதுவும் ஒரு வேறு வழியாம்: (ப்ரஹ்மம்), ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களில்லாததாயினும், ஓசை முதலான வழியினால் [ஓசை, உருவம், ருசி முதலான இந்திரிய விஷயங்களால்] இன்ப வடிவமாகவும் மயக்க வடிவமாகவும் மாறிய ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களை அநுபவிப்பது; அந்த அறியவேண்டிய பொருள் (அவற்றை) உணர்வது என்பது பொருள். (14)

बहिरन्तश्च भूतानामचरं चरमेव च ।
सूक्ष्मत्वात्तदविज्ञेयं दूरस्थं चान्तिके च तत् ॥ १५ ॥

பஹிரந்தஸ்ச பூதாநாமசரம் சரமேவ ச ।
ஸூக்ஷ்மத்வாத் ததவிஜ்ஞேயம் தூரஸ்த்தம் சாந்திகே ச தத்॥15

எல்லாம் ப்ரஹ்மம்.

15. பூதங்கட்கு வெளியானது, உள்ளுமானது. ஸ்தாவரமானது, ஜங்கமமுமானது; அது நுண்மையானதாதலால் அறிதற்கு அரியது; அது தூரத்திலுள்ளது, ஸமீபத்திலும் (உள்ளது).

அறியாமையினால் ஆத்மாவாகக் கொள்ளப்பட்டதாய், தோல் வரையுள்ள தான் உடம்பை உத்தேசித்து, அதனையே எல்லையாகக்கொண்டு வெளி எனப்படுகின்றது. அவ்வாறே, உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை உத்தேசித்து உடம்பையே எல்லையாகக் கொண்டு உள் எனப்படுகிறது. (பூதங்கட்கு வெளியிலுள்ள பொருள்களும் ப்ரஹ்மந்தான் என்றபடி.) "வெளியானது, உள்ளுமானது" என்றமையினால், இடையிலே (ஒன்றும்) இல்லாமையாகவே, இதனைக் கூறுகிறார்:—"ஸ்தாவரமானது, ஜங்கமமுமானது" ஜங்கம ஸ்தாவரமான உடம்புத்தோற்றமும் எதுவோ, அது(வும்) தான் அறியவேண்டிய பொருள் [ப்ரஹ்மம்]; கயிற்றிலே பாம்புத் தோற்றம்போல. (வெளியிலுள்ள பொருள்கட்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவிற்கும் நடுவிலே பூதவடிவமாய்ப் பல பல வித உடம்புகளாகத் தோற்றுகின்றதும் ப்ரஹ்மம்தான். கயிற்றிலே பாம்புத் தோற்றம் அடங்கி நிற்பதுபோல, ப்ரஹ்மத்திலே உடம்புத் தோற்றம் அடங்கி நிற்கின்றது. ஆகவே, நடுவிம் ப்ரஹ்மமாம் எனக் கண்டுகொள்க.—ஆ.)

ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவர்கள் ஞானிகளேதான்

(வினா):—ஸ்தாவரமும் ஜங்கமுமேயான வியவகாரப்பொருள்களெல்லாம் அறிய வேண்டியபொருளா(ன ப்ரஹ்மமா)யின், ஏன் (அது) "இது" என(ச் சுட்டி) எல்லாராலும் அநுபவித்தறியப்படவில்லை? என்பது.

(விடை):-கூறுவோம்: உண்மை, அது எல்லாத்தோற்றமாயுள்ளது; ஆயினும், ஆகாசம்போல. நுண்மையானது [இந்திரி

யங்கட்குப் புலப்படாதது] ஆகவே. அது தன் வடிவத்தால் அறியத்தக்கதாயினும், நுண்மையாயிருப்பதனுல் அஜ்ஞானிகட்கு அறியப்படாததாம். மற்று, ஞானி கட்கோ "இதெல்லாம் ஆத்மா தான்" (பி-2-4-6), "இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம் தான்" (பி-2-5-1) என்பன முதலிய ப்ரமாணங்களால் எப்பொழுதும் அறியப் பட்டது. அறியப்படாமையினுல் அது தூரத்திலுள்ளது; ஆயிரங் கோடி வருஷங்களாலும் அஜ்ஞானிகட்கு அடையமுடியாத தாதலின், அது ஸமீபத்திலுள்ளது; ஞானிகட்கு(த் தமது சொந்த) ஆத்மாவாயிருத்தலின்.

ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிலுமுள்ள ஓரே ஆத்மாதான்

அன்றியும்,

अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम् ।
भूतभर्तृ च तज्ज्ञेयं ग्रसिष्णु प्रभविष्णु च ॥ १६ ॥

அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்த்திதம் ।
பூதபர்த்ரு ச தத்-ஜ்ஞேயம் க்ரஸிஷ்ணு-ப்ரபவிஷ்ணு ச ॥ 16

16. அந்த அறியவேண்டிய பொருள் வேறுக வகுக்கப்படாதது: ஆயினும் பூதங்களிடத்து வேறுக வகுக்கப்பட்டது போலும் உள்ளது: மற்றும், பூதங்களைத் தாங்குவது, விழுங்குவது: மேலும், உண்டாக்குவது.

அது உடம்பு தோறும் வேவ்வேறுன தன்று; ஆகாயம் போல ஒன்ருயுள்ளது. ஒவ்வொரு பிராணியினிடத்தும் வேவ்வேறு யுள்ளதுபோல(த் தோற்றுகின்றது); உடம்புகளிலேயே தெரியப் படுகின்றமையின் [சரீரங்களிலேதான் வெளிப்படையாகப் புலப் படுகின்றமையின்].

ப்ரஹ்மம் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம்.

அந்த அறியவேண்டியபொருள் - (பிரபஞ்சம்) இருக்கும் பொழுது பூதங்களைத் தாங்குவதாம்; மறையும் பொழுதும், (அவற்றை) விழுங்குந்தன்மையதாம்; உண்டாகும்பொழுது. (அவற்றை) உண்டாக்கும் இயல்பினதுமாம்; பொய்யாகக் கற் பிக்கப் பெற்ற பாம்பு முதலியவற்றை கயிறு முதலானவை (உண்டாக்குவது) போல.

ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்வது

(ஆக்ஷேபம்):—அறிய வேண்டிய பொருள் எங்கும் உள்ளதாயிருந்தும், உணரப்படவில்லையானால். அங்ஙனம் (அது) இருளேதான் ?

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; மற்றென்னவெனின்,—

இன்னும்.

ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ।
ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं हृदि सर्वस्य विष्ठितम् ॥ १७ ॥

ஜ்யோதிஷாமபி தத் ஜ்யோதிஸ்-தமஸ: பரமுச்யதே।
ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞான-கம்யம் ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய
விஷ்டிதம் ॥ 17

17. அது ஒளிகட்கும் ஒளியாய் இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளது எனப்படுகின்றது. அறிவு அறியவேண்டிய பொருள், அறிவினால் அடையப்படுவது (என்ற இம்மூன்றும்) எல்லாருடைய ஹிருதயத்தினுள்ளும் விசேஷமாயுள்ளன.

அந்த அறிய வேண்டிய பொருள் ஸூர்யன் முதலிய ஒளிகட்கும் ஒளியாம். (வெளியிலுள்ள ஸூர்யன் முதலியனவும், உள்ளேயுள்ள புத்தி முதலியனவுமான ஜடப்பொருள்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதனாலும் ப்ரஹ்மம் உள்ளதென்க.—ஆ.) ஆத்ம அறிவு ஒளியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்பெற்றன்றோ ஸூர்யன் முதலான ஒளிகள் ஒளிர்கின்றன; "ஸூர்யன் எந்த ஒளியினால் ஒளிசெய்விக்கப்பெற்று ஒளி வீசுகின்றானோ" (தை-ப்ரா-3-12-9), "இதெல்லாம் அதனுடைய ஒளியினால் விளங்குகின்றது" (ச்வே-6-14) என்பன முதலியன மந்திரங்களாலும், இங்கேயே "ஸூர்யனைச் சேர்ந்த ஒளி எதுவோ" (15-12) என்பது முதலிய ஸ்மிருதியினாலும் என்க. (ப்ரஹ்மம்) இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளது, அஜ்ஞானத்தால் பற்றப்படாதது எனப்படுகின்றன.

அறியவேண்டிய பொருளும், கருவியும். பயனும் ஒவ்வொருவனுடைய ஹிருதயத்திலும் உள்ளன

ஞானம் முதலியவற்றைச் சம்பாதித்தல் மிகக்கஷ்டமென்று நினைத்து மனத்தளர்ச்சியுற்ற (அர்ஜுனனை) உற்சாகப்படுத்த [மனத்திட்பமுண்டாக]க் கூறுகிறார்:—ஞானம் என்பது-பணிவு முதலானது (13–7, 8, 9, 10, 11), *அறிய வேண்டிய பொருள் என்பது-"எது" என்பது முதலாக* (13-12, 13, 14, 15, 16, 17) *கூறப்பெற்றது. (அறிய வேண்டியதை) அறிந்தவிடத்து,(அதுவே, அந்த) அறிய வேண்டிய பொருளே அறிவின் பயனும்; ஆதலின். அறிவினால் அடையத்தக்கது எனப்படுகிறது; மற்று, அது அறியப்படுகின்ற பொருளாகவுள்ளவளவிலே அறியவேண்டிய பொருளாம் [ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டிய நிலைமையிலெ, அது அறியப்படுகின்ற பொருள்; அப்பொழுது அது அறிய வேண்டிய பொருளாம் என்க]. அந்த இம்மூன்றும் எல்லாப்பிராணி களுடைய ஹிருதயத்திம், புத்தியில் விசேஷமாய் உள்ளன; அதனுள்ளேயன்றோ இம்மூன்றும் புலப்படுகின்றன. (ஆகவே அவை தேசாந்தரத்தில் வெகு தூரத்தில் இல்லையெனத்தெளிக.)*
(17)

பக்தியொடு மெய்யறிவைத் தேடவேண்டும்.

கீழ்க்கூறிய விஷயங்களை முடிக்கும் பொருட்டாய் இச் சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது:

इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं चोक्तं समासतः ।
मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥ १८ ॥

இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத: ।
மத்பக்த ஏதத் விஞ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே ॥ 18

18. இவ்வாறு க்ஷேத்ரமும், ஞானமும். அறியவேண்டிய பொருளும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன, என் பக்தன் இதனை அறிந்து எனது நிலைக்குத் தக்கோனாகிறான்.

க்ஷேத்ரமானது - மஹாபூதம் முதலாக (13-5) *உறுதியான தன்மை ஈறாக* (13-6) *சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. அவ்வாறே*

ஞானமானது-பணிவு முதலாக (13-7) உண்மையறிவை நோக்குதல் ஈருக (13-11) சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. மேலும் அறியவேண்டிய பொருளானது - "எது" (13-12) என்பது முதலாக "அப்பால் உள்ளது எனப்படுகின்றது" (13-17) என்பது ஈருகச் சுருக்க மாய்க் கூறப்பட்டது, வேதப்பொருளெல்லாம் இவ்வளவுதான்; கீதாப்பொருளெல்லாம் இவ்வளவுதான்; (அது இவ்வாறு சுருக்கி) முடித்துக்கூறப்பட்டது.

(வினு):—எவன் இந்த மெய்யறிவிலே உரிமையுள்ளவனு கிருன்? என்பது.

(விடை):—கூறுவோம்:—என்னுடைய பக்தன்; முற்றும் உணர்ந்த பரமேச்வரனை பரமாசார்யனுகிய வாஸுதேவனை என்னிடத்து எல்லா ஆத்ம எண்ணத்தையும் வைத்தவன் (பக வானை எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டவன்]: எதனைக் காண்கின்ருனே, கேட்கின்ருனே, அல்லது தொடுகின் ருனே, "(அது) எல்லாமே பகவான் வாஸுதேவன்" என இத் தகைய கொள்கை புகுந்து கிடக்கும் புத்தியையுடையவன். அந்த என் பக்தன் கீழ்க்கூறிய மெய்யறிவைப் பெற்று எனது நிலைக்கு உரியவனுகிருன்: மோக்ஷத்தை அடைகிருன். (18)

பிரகிருதியும், புருஷனும் நித்தியமானவை.

இனி, ஏழாம் அத்தியாயத்தினுள் தாழ்ந்ததும் உயர்ந்தது மான "க்ஷேத்ரம்" "க்ஷேத்ரஜ்ஞன்" என்னும் இரண்டுப் பிரகிருதிகள் ஈச்வரனுக்கு விவரிக்கப்பட்டன; அன்றியும். "பூதங்கட்கு இவை பிறப்பிடம்" (7-6) எனவும் கூறப்பட்டது. க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் இரண்டுப்பிரகிருதிகளும் பூதங்கட்குப் பிறப்பிடமாதல் எப்படி?—என்னும் (வினுவைச் சங்கித்து) இவ்விஷயத்திற்கு இங்ஙனம் விடை கூறப்படுகின்றது:

प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपि ।
विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि प्रकृतिसंभवाम् ॥ १९ ॥

ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யனுதீ உபாவபி।
விகாராம்ஸ்ச குணும்ஸ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதி-ஸம்பவாம் ॥ 19

19. பிரகிருதி, புருஷன் இரண்டையும் அநாதியாக அறிந்து கொள், விகாரங்களையும் குணங்களையும் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்தவையாகத் தெரிந்துகொள்.

பிரகிருதியும் புருஷனும் ஈச்வரனுடைய பிரகிருதிகள். அந்தப் பிரகிருதி புருஷன் என்ற இரண்டிற்கும் ஆதி அல்லை, முதல் இல்லை (என்று நீ) அறியக் கடவாய். ஈச்வரன் நித்தியமானவன் ஆதலால், அவனது பிரகிருதிகளும் நித்தியமாயிருத்தல் நேர். இரண்டு பிரகிருதிகளையும் உடையவனாதலே யன்றோ ஈச்வரன் ஈச்வரனாயிருத்தலென்பது, பிரபஞ்சம் உண்டாதற்கும், நிலைத்தற்கும், அழிதற்கும் ஈச்வரன் எந்த இரண்டு பிரகிருதிகளால் காரணமாகின்றானோ. அந்த இரண்டும் அநாதியாய் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம்.

சிலர் "(அப்பிரகிருதிகள்) ஆதியானவையல்ல" என தத்புருஷ ஸமாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அதனால், ஈச்வரன் காரணமாதல் அமைகின்றதாம். மற்று பிரகிருதி புருஷன் இரண்டுமே நித்தியமானவையாயின், பிரபஞ்சம் அவற்றாலேயே படைக்கப் பட்டது; ஈச்வரன் பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்த்தாவாகமாட்டான் என்று (ஆகும்.)

அது சரியன்று; ஏனெனில், பிரகிருதியும் புருஷனும் உண்டாவதற்குமுன் ஆளப்படும் பொருளொன்றும் இல்லாமையினால் ஈச்வரன் [ஆளுபவன்] ஈச்வரனில்லை என்றாகும்; அன்றியும், மோக்ஷமில்லை என்றாகும்: சாஸ்திரம் வீண் என்றாகும்: பந்தமும், மோக்ஷமும் இல்லை என்றாகும்: (பிரகிருதி, புருஷன் என்றவற்றின் சார்பு இல்லாமலே ஈச்வரன் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாயின், முக்தர்களும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து உழலுதலைத்தடுத்தற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆகவே, மோக்ஷத்தைக் கூறும் நூல் வீணாம். மற்றும், எப்பொழுதாவது பந்தமும், மோக்ஷமும் இல்லையாயின், பின்பு அவை உண்டாதற்குக் காரணமும் இல்லை.—ஆ.)

பிரகிருதியும், புருஷனும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம்.

மற்று, ஈச்வரனுடைய பிரகிருதிகள் நித்தியவானவையாயின், இதெல்லாம் பொருந்தியதாகும்.—எப்படி ?—வேறுபாட்டிற்குக் காரணமான ஈச்வர சக்தியாய், முக்குணவடிவமான மாயையானது - புத்தி முதலாக உடம்பு ஈறாகவுள்ளவையாய் மேலே

கூறப்படும் விகாரங்கட்கும், இன்ப துன்ப மயக்க எண்ணங்களின் வடிவங்களாய் மாறியுள்ளவையாய் மேலே கூறப்படும் குணங்கட்கும் பிறப்பிடம் என்று அறிந்துகொள்: (அவை) பிரகிருதியின் வேறுபாடு எனத் தெரிந்துகொள். (பிரகிருதிக்கு ஆதியில்லாவளவிலே, விகாரங்களும் குணங்களும் அப்பிரகிருதியின் கார்யமாதலால். ஆத்மா நிர்விகாரி எனவும், நிர்க்குணம் எனவும் பெறப்படுகின்றன.—ஆ.) (19)

ஆனால், பிரகிருதியைப் பிறப்பிடமாகவுடைய அந்த விகாரங்களும், குணங்களும் யாவை? என்பது.—கூறுகிறார் :

कार्यकरणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।
पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ २० ॥

கார்ய-கரண-கர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதி-ருச்யதே ।
புருஷ: ஸுகது:க்கானாம் போக்த்ருத்வே ஹேது-ருச்யதே ॥ 20

20. கார்யத்தையும், கருவிகளையும் உண்டாக்குவதிலே பிரகிருதி-காரணம் எனப்படுகின்றது. இத்துன்பங்களை அநுபவிப்பதிலே புருஷன்-காரணம் எனப்படுகிறான்.

கார்யமென்பது-சரீரம், கருவிகள் என்பன - (ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்- ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் எனப்) பதின்மூன்று, " கார்யம் " என்றதனால் - (வீடு கட்டுவது போல) சரீரத்தைக் கட்டுகின்ற ஐந்து பூதங்களும், பிரகிருதியை பிறப்பிடமாகவுடைய கீழ்க்கூறிய, விகாரங்களான ஐந்து இந்திரிய விஷயங்களும் இங்குக் கொள்ளப்படுகின்றன. " கருவிகள் " என்றமையினால் - பிரகிருதியை பிறப்பிடமாகவுடைய இன்ப துன்ப மயக்கவடிவுள்ள குணங்களும் கொள்ளப்படுகின்றன; கருவிகள் (அவற்றிற்குத்) தங்குமிடமாதலின், அந்தக் கார்யத்தையும் [சரீரம் முதலியவற்றையும், இன்ப துன்பம் முதலியவற்றையும்] உண்டாக்கும் விஷயத்திலே பிரகிருதியானது காரணம் எனப்படுகின்றது; (அவற்றை) உண்டாக்குவதாதலின், இவ்வாறாக, பிரகிருதியானது கார்யத்தையும் கருவிகளையும் செய்வதாதலால் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம் என்க.

"கார்யத்தையும் கார்ரணத்தையும் உண்டாக்குவதிலே" என்ற இப் பாடத்திலும் (இவ்வாறு பொருள் கொள்க):—எது எதனுடைய வேறுபாடோ, அது அதனுடைய கார்யம், விகாரம், விகாரத்தையுடையது - விகாரி: காரணம் என்க. அந்த விகார விகாரியான கார்யகாரணத்தை உண்டாக்கும் விஷயத்திலே (பிரகிருதி காரணமாம்) என அவையே [கீழே உரைத்துள்ள கார்யமும், கருவிகளுமே] கார்ய-காரணங்கள் எனப்படுகின்றன. அல்லது (வேறு விதமாக உரையிளலாம்:—இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் ஒன்று, இந்திரிய விஷயங்கள் ஐந்து ஆகப்) பதினாறு விகாரங்களும் கார்யமாம். மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்ரங்கள் என மூலப்) பிரகிருதியின் விகாரங்கள் ஏழும் காரணமாம். அவற்றை உண்டாக்கும் விஷயத்திலே பிரகிருதி காரணம் எனப் படுகின்றது; (அவற்றையெல்லாம்) உண்டாக்குவதேயாதலின்.

இனி, புருஷன் ஸம்ஸாரத்திற்கு எவ்வாறு காரணமாகின் றானோ, அது கூறப்படுகின்றது: புருஷன், ஜீவன், க்ஷேத்ரஜ்ஞன், போக்தா என்பன - ஒரு பொருளுள்ள சொற்கள். அநுபவிக்கப் படும் இன்ப துன்பங்களை உணரும் விஷயத்திலே புருஷன் காரணமாகக் கூறப்படுகிறான். (இங்குக் கூறப்பட்ட ஜீவன் - ஸோபாதிக ஜீவன், உபாதியுள்ள ஜீவன், அவன் வாஸ்தவத்திலே நிருபாதிகன், உபாதியில்லாதவன், ப்ரஹ்மமாயிருப்பவன் என்பதையும் நோக்கிக் கொள்க.)

(ஆக்ஷேபம்):—ஆனால், கார்ய-காரணங்களை உண்டாக்குவதும், இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதுமாகிய இவற்றினால் பிரகிருதியும் புருஷனும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாதல் எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றது? என்பது.

(ஸமாதானம்):—இதில் கூறுவோம்: தேஹேந்திரியங்களாக, இன்ப-துன்பங்களாக காரண-காரியங்களாக பிரகிருதிக்கு வேறுபாடு இல்லாவளவிலே, உணர்வுப் பொருளான புருஷனுக்கு அவற்றை உணர்தலென்பதும் இல்லாவளவிலே, ஸம்ஸாரம் எங்கிருந்து வரும்? (வாராது, ஏனெனில், என்றும் விடுபட்ட ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் தானாகவே இல்லையென்பதாம்.—ஆ.) ஆனால், தேஹேந்திரியங்களாக, இன்ப-துன்பங்களாக, காரண-கார்யங்களாக வேறுபட்டு அநுபவிக்கப்படும் பிரகிருதியோடு அதற்கு மாறான புருஷனுக்கு அநுபவிக்குந் தன்மையினால் அவித்யா வடிவமாகிய ஸம்பந்தம் எப்பொழுது இருக்குமோ,

அப்பொழுது ஸம்ஸாரம் இருக்குமென்க. ஆகவே, பிரகிருதியும் புருஷனும் (முறையே) தேஹேந்திரியங்களை உண்டாக்குவதனுலும், இன்ப-துன்பங்களை அநுபவிப்பதனுலும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம் என்று எது கூறப்பட்டதோ, அது நேர்.

(ஆக்ஷேபம்):—ஆனுல், இந்த ஸம்ஸாரமென்பது யாது? (அவிகாரியான ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் தகாது.—ஆ).

(ஸமாதானம்) :-ஸம்ஸாரமென்பது-இன்ப-துன்பங்களை அநுபவித்தல், ஸம்ஸாரியாயிருத்தலென்பது-புருஷன் இன்ப-துன்பங்களை அநுபவிப்பவனுதலாம், (இன்பத்தையேனும், துன்பத்தையேனும் நேரே உணர்தல் - போகம் என்பது. நிர்விகாரமாகவே, பார்த்தபடியே பார்த்து நிற்கும் பொருளுக்கு அப்போகந்தான் ஸம்ஸாரமாம். அத்தகைய போகமுடைய - இது ஸம்ஸாரியாயிருத்தலென்பது.—ஆ.)

அறியாமையும், அபிமானமும் ஸம்ஸாரியாயிருத்தற்குக் காரணம்.

ஸம்ஸாரியாயிருத்தலென்பது - புருஷன் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பவனுதல் என கூறப்பட்டதோ, அது [அவற்றை அனுபவித்தலானது] அவனுக்கு எதனுலாவது? என்பது கூறுவோம் :

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।
कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥२१॥

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்த்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜான் குணுன் ।
காரணங் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோனிஜன்மஸு ॥ 21

21. பிரகிருதியில் தங்கிய புருஷன் பிரகிருதியினின்றும் தோன்றிய குணங்களை அநுபவிக்கிருன். இவனுக்குக் குணங்களிலேயுள்ள பற்றுனது நல்லனவும் தீயனவுமான பிறவிகளிலே பிறத்தற்குக் காரணம்.

அநுபவிக்கின்ற புருஷன்,தேஹேந்திரியவடிவமாக வேறுபட்ட அவித்யையென்னும் பிரகிருதியில் தங்கி நிற்பவன்: பிரகிருதியை [உடம்பு இந்திரியங்களின் சேர்க்கையை] ஆத்மாவாகக்கொண்டவன் என்பது; ஆதலால், இன்பவடிவாகவும், துன்பவடிவாகவும்,

மயக்க வடிவாகவும், பிரகிருதியினின்றும் தோன்றிய குணங்களை "நான் இன்பமுடையவன், துன்பமுடையவன், மயங்கியவன், அறிவுள்ளவன்" என இவ்வாறு அநுபவிக்கிறான் : உணர்கிறான் என்பது பொருள். அவித்யை (பிறப்பதற்குக் காரணமாய்) இருந்தாலும், அநுபவிக்கப்படுகின்ற இன்பம் துன்பம், மயக்கம் என்ற குணங்களின்மீது பற்றுனது, தான் என்னும் எண்ணமானது [அக்குணங்களே ஆத்மா என்னும் நினைப்பு] எதுவோ, அது - இப்புருஷனது பிறப்பிற்கு முக்கிய காரணமாம் ; அவன் எதனை விரும்புகிறவனாய் இருக்கின்றானோ, அதனை [அதற்கான உபாயத்தைத் தேடவேண்டுமென்று] கொள்கிறவனாகிறான்" (பி - 4-4-5) என்னும் சுருதியினாலெனக. அந்த இதனை அருளிச் செய்கிறார் :—அநுபவிப்பவனுக்குக் குணங்களின்மீதுள்ள அபிமானமானது - நல்ல பிறவிகளிலும், தீய பிறவிகளிலும் பிறக்கும் விஷயத்திலே காரணம்.

அல்லது, "நல்ல பிறவிகளிலும், தீய பிறவிகளிலும் பிறக்கும் விஷயத்திலே. குணங்களின் மீதுள்ள பற்றுனது இவனது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம்" என ஸம்ஸாரமென்னும் சொல்லை வருவி(த்துரை)க்க.

நல்ல பிறவிகள்-தேவர் முதலான பிறவிகள், தீய பிறவிகள் - பசு முதலான பிறவிகள். நல்லவையும் தீயவையுமான மனுஷ்யப் பிறவிகளும் விரோதப்படாதவை என ஆற்றலால் கண்டுகொள்க. (ஆற்றல் - சப்தசக்தி. நல்லனவும் தீயனவுமான இருபிறவிகளையும் உணர்த்துகின்ற சொல்லின் சக்தியினால் - நன்மையும் தீமையும் கலந்து அவ்விரு பிறவிகட்கும் இடையிலுள்ள மனிதப்பிறவி தொனிக்கப்படுகின்றது. அதனை இங்கே கொள்ளுதல் ஒரு நியாயத்திற்கும் விரோதமில்லை. ஆகவே, மானிடப் பிறவியையும் கூட்டிக்கொள்க.)

இது சொல்லப்பட்டதாகின்றது :—பிரகிருதியில் தங்கியுள்ள தன்மை - அவித்யை. குணங்களில் பற்று - காமம். (இவையிரண்டும்) ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம் என்பது. (அவித்யை - உபாதானகாரணம். காமம் - நிமித்த காரணம்.—ஆ.)

ஆத்ம அறிவு ஸம்ஸாரத்தை ஒழிக்கும்.

அது நீக்குவதற்காகக் கூறப்படுகின்றது [அவித்யை, காமம் என்ற அவ்விருவிதக் காரணத்தையும் நீக்கவேண்டுமென்று உப

தேசிக்கப்படுகின்றது]. இவ்விரண்டும் ஒழிதற்குக் காரணம் துறவோடு கூடிய ஞான வைராக்கியங்கள். (அவை) கீதா சாஸ்திரத்தினுள் தெளிவாய் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன : க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களைப் பற்றிய அந்த அறிவு "எதனை அறிந்து சாகாமையைப் பெறுகின்றனோ" (13-12) முன்னர் விரித்துரைக்கப்பட்டது; மேலும், வேறானவற்றை நீக்குவதனாலும் (13-12) அதன் தன்மையல்லாதவற்றை ஏற்றுவதனாலும் (13-13) கூறப்பட்டது. (21)

ஆத்மாவினுடைய வாஸ்தவத்தன்மை.

மீளவும் அதனையே நேரே குறிப்பிட்டு உணர்த்துதல் செய்யப்படுகின்றது [முக்தியைக் கொடுப்பதாகப் பிரகிருதத்தில் பேசப்பட்டு வரும் ஞானத்தை நேரே உணர்த்தும் பொருட்டு இச்சுலோகம் எழுகின்றது.—ஆ.] :

उपद्रष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।
परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ २२ ॥

உபத்ரஷ்டானுமந்தா ச பர்த்தா போக்தா மஹேச்வர: ।
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹே஽ஸ்மின் புருஷ: பர: ॥ 22

22. இந்த உடம்பினுள் (உள்ள) மேலான புருஷன் கிட்ட நின்று பார்ப்பவன் ; அநுமதிப்பவன், தாங்குபவன், அநுபவிப்பவன், மேலான ஈச்வரன், பரமாத்மா என்றும் கூறப்பெற்றவன்.

கிட்ட நின்று பார்ப்பவன் - ஸமீபத்திலே நின்று தான் தொழிற்படாதவனாய்ப் பார்ப்பவன், (ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் ஸாக்ஷியாயிருப்பவன், கண்காணியாயிருப்பவன். இங்கே, பார்ப்பதென்பது - பார்த்தலென்னும் தொழிலன்று; தொழிலில்லாத ஸந்நிதி மாத்திரமேதான் என்க.—ஆ.) ரித்விக்குக்களும் யஜமானனும் யாககர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, யாக வித்தையில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்ற பொதுவான வேறொருவன் (அவற்றில்) தலைப்படாதவனாய் ரித்விக் யஜமானர்களுடைய செய்கையின் குணத்தையும் குற்றத்தையும் எவ்வாறு நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அதுபோல, உடம்பு இந்திரியங்களின் செய்கைகளில் தலைப்படாத அன்னியனாய், அவற்றினும் வேறானவனாய், அந்த உடம்பு இந்திரியங்களையும், அவற்றின் செய்கைகளையும் கிட்ட

நோக்கிக்கொண்டிருப்பவன் - கிட்ட நின்று பார்ப்பவன். அல்லது, (இவ்வாறு கொள்ளலாம் :—உடம்பு, கண், மனம், புத்தி என்பன—பார்க்கும் பொருள்கள்; அவற்றுள், வெளியிலுள்ள பார்க்கும் பொருள் - உடம்பு. அது தொடங்கி மிகவும் உள்ளேயுள்ளதும், மிகச் சமீபத்திலிருந்து பார்ப்பதும் - ஆத்மா; ஏனெனில், மிகவும் உள்ளேயுள்ள பார்க்கும் பொருள் (அதனினும்) வேறு இல்லை. அது மிகச் சமீபத்திலிருந்து [இடையீடில்லாது] பார்ப்பதாயிருத்தலால், கிட்டநின்று பார்க்கும்பொருளாம். அல்லது, யாகத்தை மேல்பார்ப்பவன்போல, (இந்த ஆத்மா அறிவுமாத்திர வடிவமாய்) எல்லாவற்றையும் மேல்பார்ப்பதனால், மேல் பார்க்கும் பொருளென்க. அநுமதித்தல் - அநுமோதித்தல், (தாமாகத் தொழில்களைச் செய்கிறவர்கள் அவற்றைச்) செய்யும்போது, அவரது செய்கைகளிலே சந்தோஷித்தல்; அதனைச் செய்பவன் - அநுமதிப்பவன். அல்லது, (ஆத்மாவான புருஷன்) உடம்பு இந்திரியங்களின் செய்கைகளில் தான் செல்லாதவனாயினும், சென்றவன் போல அவற்றிற்கு அநுகூலமாக [அவற்றிற்குத் துணையாகத் தொழிற்பட்டவன்போலக்] காணப்படுகிறான்; அதனால், அநுமதிப்பவன் என்க.—அல்லது, தம்தம் செய்கைகளில் சென்றுள்ளவர்கட்கு ஸாக்ஷியாயுள்ள (அவன்) அவர்களைத் தடுப்பதில்லையாதலால், அநுமதிப்பவன் என்க. தாங்குதலென்பது-சைதன்யத்தின் தோற்றன்களாய் ஒருங்கு சேர்ந்துள்ள்ள உடம்பு இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி என்பன. சைதன்யமான ஆத்மா என்னும் உண்மைப் பொருள் காரணமாகத் தமது வடிவங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருத்தல் எதுவோ, அது. (அது) சைதன்யமான ஆத்மாவினாலான தேயாதலின், ஆத்மாவான (புருஷன்) தாங்குபவன் எனப்படுகிறான். (சைதன்யம் - அறிவுப்பொருள். கயிறு என்னும் காரணமில்லாவிடில், கயிற்றின் தோற்றமான பாம்பிற்கு நிலைப்பு இல்லை; ஆகவே, பாம்பைத் தாங்குவது கயிறு என்க. அதுபோல, இங்கு நோக்கிக்கொள்க.) இன்ப துன்ப மயக்க வடிவங்களாய், எல்லா விஷயங்களையும் பற்றியவையான புத்தியின் உணர்ச்சிகள் உண்டாகும்போது சைதன்யமான ஆத்மாவினால் விழுங்கப்பெற்றவை போல(க் காணப்பட்டு), நெருப்புச் சூடுபோல [நெருப்பு, சூடு வடிவமாயிருப்பதுபோல] எப்பொழுதும் அறிவு வடிவமான (ஆத்மாவினால்) வெவ்வேறாகத் தெளிவாய்ப் புலப்படுகின்றன; ஆதலால், ஆத்மா அநுபவிப்பவன் எனப்படுகிறான். எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவும், சுதந்திரமாகவும் இருத்தலால் (அவன்) மேலான ஈச்வரனும். அறியாமையினால் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகக்

கற்பிக்கப்பட்டவையாய் உடம்பு முதலாக அவ்யக்தம் ஈருகவுள்ள வற்றிற்கு அவன் உயர்ந்த ஆத்மா, கிட்ட நின்று பார்த்தல் முதலிய லக்ஷணங்களுள்ள மேலான ஆத்மா; ஆகவே, பரமாத்மா என்க. ஆதலால், அவன் " பரமாத்மா " என்ற இச்சொல்லினுலும் சுருதியினுள் கூறப்பெற்றவன்.—அவன் எங்கே இருக்கிருன் ?— "உயர்ந்த புருஷன் " (15-17) என இனிக் கூறப்படுபவன் எவனே. (அந்தப்) புருஷன் அவ்யக்தத்தைக் கடந்து நிற்பவனுய் இச்சரீரத்தில் இருக்கின்ருன். (22)

ஆத்ம அறிவின் பயன்.

" க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நானுகவும் அறி " (13-2) எனக் கூறப்பட்ட (விஷயம்) விரித்துரைத்து முடிக்கப்பெற்றது. அந்தக் கீழ்க்கூறிய லக்ஷணங்களுள்ள இவ்வாத்மாவாகிய,

य एवं वेत्ति पूरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥ २३ ॥

ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம் ச குணை: ஸஹ ।
ஸர்வதா வர்த்தமாேனு஽பி ந ஸ பூயோ஽பிஜாயதே ॥ 23

23. புருஷனையும், பிரகிருதியையும் குணங்களோடுகூட எவன் இவ்வாறு அறிகின்ருனே, அவன் எப்படி இருந்தாலும் மீளவும் பிறப்பதில்லை.

எவன் புருஷனை கீழ்க்கூறியவாறு [ஜீவன், ஈச்வரன் முதலிய கற்பனைகளைத்திற்கும் ஆதாரமாக] " இதோ நான் இருக்கிறேன் " என்று ஆத்மாவாக நேரே அறிகிருனே; கீழ்க்கூறிய [ஆதியில்லாததாய், இன்னதென்று சொல்லுதற்கு வாராததாய், அநர்த்தங்களைத்திற்கும் அடிக்காரணமான] அவித்யையென்னும் பிரகிருதியையும் அதன் வேறுபாடுகளையும் அறிகிருனே, (அதாவது அது) ஞானத்தினுல் நீக்கப்பட்டதாக, இல்லாமையை அடைவிக்கப்பெற்றதாக [இல்லாமற்போனதாக] அறிகிருனே ; அவன் எவ்வாறு இருந்தாலும் [விதிப்படி நடந்தாலும், விலக்கியதைச் செய்தாலும்] மீண்டும் பிறப்பதில்லை, ஞானியினுடைய இச்சரீரம் மாய்ந்தபின்பு வேருேர் சரீரத்திற்கு உண்டாவதில்லை, வேருேர் சரீரத்தை எடுப்பதில்லை என்பது பொருள். (" எப்படி

யிருந்தாலும் " என்பதிலுள்ள) உம் என்னும் சொல்லினால் தனது நல்லொழுக்கத்திலுள்ளவன் பிறக்கமாட்டானெனக் கூறவும் வேண்டுமோ ? என்பது கருத்து.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், ஞானம் பிறந்தபின்பு மறு பிறப்பின்மை கூறப்பட்டது. ஆயினும், ஞானமுண்டாதற்கு முன் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும், (அதற்குப்) பிற்காலத்திலுள்ள கர்மங்களும், சென்ற பல பிறப்புக்களில் செய்யப்பட்டவை எவையோ அக்கர்மங்களும் பயனைக் கொடாது அழிதல் பொருந்தாமையின். (இன்னும்) மூன்று ஜன்மங்கள் உண்டு. ஏனெனில், செய்தன அழிதல் ஏலாதாலின் (கர்மங்கள் பயனைத் தராது அழியா). உ-தாரணமாக, பயனிலே [அதனைக் கொடுப்பதிலே] தலைப்பட்டு (இப்பொழுதுள்ள) பிறப்பை விளைத்த கர்மங்கள் (ஞானத்தால் அழியமாட்டா), மேலும், கர்மங்கட்கு வேற்றுமை காணப்படவில்லை. ஆகவே, மூவகைக் கர்மங்களும் மூன்று ஜன்மங்களை விளைக்கவேண்டும்; எல்லாம் ஒருங்குகூடியாயினும் ஒரு ஜன்மத்தை விளைக்கவேண்டும். இல்லாக்கால், செய்தன அழியுமளவிலே, எங்குமே நிச்சயமின்மையாகும் ; சாஸ்திரம் வீணாதலும் வேண்டும். ஆதலால், "அவன் மீளவும் பிறப்பதில்லை" என்ற இது நேரில்லாது கூறப்பட்டது. 1. இப்பொழுதுள்ள உடம்பை உண்டாக்கிப் பயனைக்கொடுப்பது ஒன்று. 2. இப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தில் ஞானமுண்டாதற்கு முன்செய்யப்பட்டது ஒன்று. 3. ஞானமுண்டானதற்குப் பின் செய்யப்படுவது ஒன்று. 4. சென்ற பல பிறவிகளில் செய்தது ஒன்று. என நான்கு வகைப்பட்ட கர்மங்களெல்லாம் அஜ்ஞானத்தினாலானமையின் அவற்றுள் ஒன்றிற்கொன்று வித்தியாசமில்லை. ஆகவே, முதல்வகைக் கர்மமானது ஞானமுண்டானபின்பும் தனது பயனைக் கொடுக்குமாறுபோல, " அநுபவியாது கர்மம் தேயாது " என்னும் நியாயப்படி பிந்தின மூவகைக் கர்மங்களும் ஓரோர் வகைக்கு ஓரோர் ஜன்மமாக மூன்று ஜன்மங்களை அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது, அவையெல்லாம் ஒழுங்கு சேர்ந்தாயினும் ஒரு ஜன்மத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். இனி, செய்தன அநுபவிக்கப்படாது அழியுமாயின், முதல்வகைக் கர்மமுந்தான் பயனைக் கொடுப்பதென்பதில் நிச்சயமில்லை என்றும், கர்வத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரம் வீண் என்றும் ஆகும். ஆகவே, " அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை " என்பது சரியில்லை.—ஆ.)

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; "இவனுடைய கர்மங்கள்

தேய்கின்றன" (மு - 3-2-8), "ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான், ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்" (மு-3-2-9), "(எவ்வளவு காலம்வரை இச் சரீரத்தினின்றும் நீங்கவில்லையோ) அவனுக்கு அவ்வளவே தாமதம்" (சா - 6-14-2), "கர்மங்களெல்லாம் நாணல் பூப்பஞ்சு போல எரிக்கப்படுகின்றன" (சா - 5-24-3) என்பன முதலிய நூற்றுக்கணக்கான சுருதிகளாலென்க. இங்கேயும், கர்மங்களெல்லாம் எரிந்துபோதலானது - "எவ்வாறு விறகுகளை" (4-37) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது ; மேலும் (அதனைப் பகவான்) அருளிச்செய்வர். (ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நீங்க விரும்பி ஞானத்திலே நிலைத்தவனை, தருமங்களையும் அதருமங்களையும் விட்டொழியும்படி (18-66)-ல் உபதேசிக்கிறார். இதனால் ஞானத்தால் கர்மம் எரிந்துபோதல் குறிக்கப்படுகின்றது.—ஆ.) இன்னும், யுக்தியினாலும் (இது விளங்குகின்றது) :—(எல்லாத் தீங்குகட்கும்) விதைகளான அவித்யை காமம் (முதலிய) குற்றங்களால் வரும் கர்மங்களன்றோ வேறு ஜன்மத்தின் முளையைக் கிளைக்கச் செய்கின்றன. (அநாதியான அவித்யையும், அதுபற்றி நான் என மதிக்கும் அஹங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டும் என்னும் அவாவும் முதலிய குற்றங்கள் ஸகல அநர்த்தங்கட்கும் வித்துக்களாக, அவை காரணமாகவரும் நல்வினை, தீவினைகள் அஞ்ஞானிக்குப் பிறவியை விளைக்கின்றன. அக்குற்றங்களாகிய விதைகளெல்லாம் ஞானத்தால் வறுக்கப்பெற்றுநிற்கும் ஞானியின் கர்மங்களோ, தோற்றம் மாத்திரமான வடிவுள்ளவை. ஆதலால், அப்போலிக் கர்மங்கள் உடம்பை உண்டாக்க முடியா. உதாரணமாக, எரிந்துபோன ஆடை உடுப்பதற்குப் பயன்படா.—ஆ.) மற்றும், பகவானால் இங்கேயும், "அஹங்காரத்தோடும் ஆசையோடும் கூடிய கர்மங்கள் பயனை விளைப்பவை" என ஆங்காங்கு அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "தீயினால் வறுக்கப்பட்ட விதைகள் மீண்டும் முளையாதவாறுபோல, அறிவினால் வறுக்கப்பட்ட (அவித்யை முதலிய) குற்றங்களால் உடம்பு மீளவும் உண்டாகாது" என்றும் (கூறப்பட்டுள்ளது).

(ஆக்ஷேபம்) :—இனி, ஞானமுண்டாதற்குப் பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் ஞானத்தோடு உடன் நிகழ்வனவாதலால் ஞானத்தால் எரிந்துபோதல் இருக்கட்டும். மற்று, இப்பிறப்பிலே ஞானமுண்டாதற்கு முன்செய்யப்பட்ட கர்மங்களும், சென்ற பல பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் (ஞானத்தினால்) எரிந்துபோதல் தகாது.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; "எல்லாக்கர்மங்களையும்" (3-37) என விசேஷித்தலால்.

(ஆக்ஷேபம்):—ஞானத்திற்குப் பிற்காலத்திலுள்ள எல்லாக் கர்மங்களுந்தான் (ஞானத்தால் எரிந்துபோகும்) எனில்.—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; (அவ்வாறு) வரையறுத்தற்குக் காரணம் ஏலாதாதலின்.

இனி, "பயனைக்கொடுக்கத் தலைப்பட்டு இப்பொழுதுள்ள பிறப்பை விளைத்த கர்மங்கள், ஞானமிருந்தும் [ஞானமுண்டான] தேய்ந்து போகாதவாறுபோல, பலனை விளைக்கத்தொடங்காத கர்மங்களும் தேய்ந்துபோகாமை பொருந்தியது" என எது கூறப்பட்டதோ, அது சரியன்று.—எப்படி?—அவை, எய்த அம்புபோல, பயனை(க் கொடுக்க)த் தலைப்பட்டுள்ளமையின். எவ்வாறு ஓர் குறியைத் துளைக்க வில்லினின்றும் ஒரு கால் விடுத்த அம்பு குறியைத் துளைத்தபின்பும் (ஓயாது) தொடங்கிய விசை குறைய(க் கீழே) விழுந்து தான் ஓய்கின்றதோ, அவ்வாறே, உடம்பை உண்டாக்கிய கர்மமானது-உடம்பு உள்ளதின் பிரயோஜனம் ஒருங்கிட்டதாயினும், (அக்கர்ம) வாஸனவலிமையின் வேகம் குன்றும் வரை முன்போல செல்லவே செல்லுகின்றது. ஆனால், எவ்வாறு அதே அம்பானது வில்லில் தொடுக்கப்பெற்றதாயினும், செல்லுதற்குக் காரணமான வேகத்தால் செலுத்தப்படாதவளவிலே (குறியை நோக்கி) விடப்படாததாய் (வில்லினின்றும்) பிரித்தெடுக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வாறு, பயனைக் கொடுக்கத்தலைப்படாத கர்மங்கள் தமது இருப்பிடத்தினின்றே [சைதன்யப்பிரதிபலநமுள்ள அகக்கரணத்தினின்றே] மெய்யறிவினால் விதையற்றுப் போமாறு செய்யப்படுகின்றன [முளைக்கும் சக்தியில்லாமற் போகின்றன]; ஆகவே, ஞானியினுடைய இவ்வுடம்பு இறந்தவளவிலே "அவன் மீளவும் பிறப்பதில்லை" என்று கூறியது நேர்தான் என அமைந்தது. (23)

ஆத்மஞானத்திற்கு நால்வகை வழிகள்.

இனி, ஆத்மாவைக் காண்பதற்குத் தியானம் முதலிய அநேகமான இந்த வழி வகைகளை அருளிச் செய்கிறார் :

ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
अन्ये सांख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे ॥ २४ ॥

अन्ये त्वेवमजानन्तः श्रुत्वान्येभ्य उपासते ।
तेऽपि चातितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायणाः ॥ २५ ॥

த்யானே-ஞத்மனி பச்யந்தி கேசிதாத்மான-மாத்மனு ।
அன்யே ஸாங்க்யேன யோகேன கர்மயோகேன சாபரே ॥ 24

அன்யே த்வேவ-மஜானந்த: ச்ருத்வான்யேப்ய உபாஸதே ।
தேऽபி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ச்ருதிபராயணு: ॥ 25

24. சிலர் தியானத்தால் புத்தியினுள் ஆத்மாவை அகக்காரணத்தால் காண்கிருர்கள்; வேறு சிலர் ஸாங்க்ய யோகத்திஞலும், வேறு சிலர் கர்மயோகத்திஞலும் (காண்கிருர்கள்).

25. மற்று, வேறு சிலர் இவ்வாறு அறியாதவராய்ப் பிறரிடம் கேட்டுத் தொழுகிருர்கள்; கேட்டதை சிறந்த கதியாகக் கொண்ட [அதனையே கடைப்பிடித்த] அவர்களுங்கூட இறப்பைக் கடந்தே விடுகிருர்கள்.

தியானமென்பது-ஓசை முதலிய விஷயங்களினின்றும் செவி முதலிய இந்திரியங்களை ஒரே நோக்காக மனத்தினுள் இழுத்து ஒடுக்கி, மனத்தையும் உள்ளேயுள்ள அறிவுப் பொருளினிடத்து ஒடுக்கி (அப்பொருளையே) சிந்தித்தல் எதுவோ, அது; அவ்வண்ணமே, "கொக்கு தியானிப்பது போலும், பூமி தியானிப்பது போலும்.........மலைகள் தியானிப்பது போலும்" (சா-7-6-1) என உவமைகளை எடுத்தாளுவதனுலென்க. எண்ணெயின் தாரை போலத் தொடர்ச்சியான இடையருத எண்ணம்-தியானமாம். யோகிகள் [உத்தமாதிகாரிகள்] அந்தத் தியானத்தினுல் தமது உள்ளறிவினுலேயே (அதாவது) தியானத்தால் சீர்திருந்திய அகக் காரணத்தினுலே புத்தியினுள் ஆத்மாவை, உள்ளேயுள்ள அறிவுப் பொருளை (ப்ரஹ்மமாக)க் காண்கிருர்கள்.—ஸாங்க்யமென்பது-"இவை (யெல்லாம்) ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்கள்; ஆத்மா அவற்றின் செய்கைகட்கு ஸாக்ஷியாய், நித்யமாய், குணங்கட்கு வேருயுள்ளது" எனச் சிந்தித்தல். இது-ஸாங்க்யமென்னும் யோகமாம். (ஸாங்க்யம்-ஆராய்ச்சியால் பிறக்கும் அறிவு. இது யோகத்தைத் தருவதனுல், யோகம் எனப்படுகின்றது.—ஆ.) சிலர் [மத்யமாதிகாரிகள்] அந்த ஸாங்க்யயோகத்தினுல் "ஆத்மாவை அகக்காரணத்தினுல் காண்கிருர்கள்" எனத்

தொடரும்.—கர்மமென்பதே யோகம்; ஈச்வரார்ப்பண எண்ணத்தோடு அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மமானது யோகத்திற்காவதனால் உபசார வழக்கைக் கொண்டு யோகம் எனப்படுகின்றது. (கர்மம் சித்தத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதனால் யோகத்திற்கு, சித்தம் ஒரு நிலைப்படுதற்குக் காரணமாம்.—ஆ.) சிலர் [மந்தாதிகாரிகள்] அக் கர்மயோகத்தினால் மனம் திருந்தி ஞானமுண்டாதல் வழியாக (ஆத்மாவைக் காண்கிறார்கள்.)

இவ்வகைகளுள் எதாவதொன்றினாலும் கீழ்க்கூறியவாறு ஆத்மாவை அறியமாட்டாத மற்றையோர் [மிகவும் மந்தர்களான அதிகாரிகள்] பிறரிடத்தினின்றும் — ஆசார்யரிடத்தினின்றும் கேட்டு, "இதனை இவ்வாறு தியானிக்க" என உபதேசிக்கப்பட்டவராய்த் தொழுகிறார்கள், நம்பிக்கையோடு தியானிக்கிறார்கள். அவர்களும் சாதலை, அதாவது சாதலோடமைந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள். கேட்டதைச் சிறந்த கதியாகக்கொண்ட-கேட்டதையே, மோக்ஷ வழியில் செல்லுதற்கு மேலான கருவியாகக் கொண்ட; கேவலம் பிறரது உபதேசத்தையே பிரமாணமாக வுடைய தாமாகப் பகுத்தறியும் திறமையில்லாத என்பது கருத்து. "பிரமாண விஷயத்திலே சுதந்திரராய் [பிரமாணங்களைத் தாமாகவே ஊகித்துணர்பவராய்]ப் பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவர் சாவினைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்" எனக் கூறவும் வேண்டுமோ? (25)

ஆத்மாவைத் தவிர ஒன்றும் இல்லை.

"க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நானாகவும் அறி" (13-12) என க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் [ஆத்மாவும்]ஈச்வரனும் ஒன்று என்பதைப்பற்றிய அறிவானது "எதனை அறிந்து சாகாமையைப் பெறுகின்றானோ" (13-12) என முக்திக்கு ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டது. அது எக் காரணத்தால் [அவ்வறிவு எதனால் அவ்வாறுள்ளது]? என்பது.— அக்காரணத்தை விளங்கும் பொருட்டு (இச்) சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது:—ஏனெனில்,

यावत्संजायते किंचित्सत्त्वं स्थावरजङ्गमम् ।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञसंयोगात्तद्विद्धि भरतर्षभ ॥ २६ ॥

யாவத் ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸத்வம் ஸ்த்தாவர-ஜங்கமம் ।
க்ஷேத்ர-க்ஷேத்ரஜ்ஞ-ஸம்யோகாத் தத் வித்தி பரதர்ஷப ॥ 26

26, பரதரிற் சிறந்தோனே! ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான யாதொரு பொருள் உண்டாகின்றதோ, அதெல்லாம் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் (உண்டாவதாக) அறிந்துகொள்.

[எல்லாம் க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் இவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் பிறப்பது; க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகிய பரமாத்மாவிற்குப் புறம்பாக ஒரு பொருளும் இல்லை. ஆகவே, ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என்னும் உணர்வே மோக்ஷத்தைத் தருவதென்க.—ஆ]

பொருள்கள் எவ்வேற்றுமையோடு பிறக்கின்றது? என்பது.—கூறுகிறார்: ஸ்தாவரம், ஜங்கமம் (என்னும் வேற்றுமையோடு பிறக்கின்றன).

(ஆக்ஷேபம்):—க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு கருதப்பட்ட இச்சம்பந்தம் யாது? [அவர்களது சம்பந்தம் எப்படிப்பட்டதென்று கொள்ளப்பட்டது?] இனி, உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்தல் வழியாக வரும் ஸம்யோகமென்னும் ஓர்வகைச் சம்பந்தம் கயிற்றோடு குடத்திற்கு (உண்டாவது) போல. க்ஷேத்ரத்தோடு க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு (அத்தகைய சம்பந்தம்) நிகழாது; (க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஆத்மா) ஆகாசம் போல, உறுப்பில்லாததவின். அன்றியும். (நூல் ஆடைகட்கு இருப்பது போல,) க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கட்கு ஸமவாயம் [ஒற்றித்தல், நீக்கமின்றி நிற்றல்] என்னும் ஸம்பந்தமும் இல்லை; ஒன்றிற்கொன்று கார்ய காரணத் தன்மையை [கார்ய காரணமென்பதை] ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாதலின் என்க.

(ஸமாதானம்):—கூறுவோம்: கயிறு, இப்பி முதலியவற்றிற்கு அவற்றைப் பகுத்தறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி முதலியவற்றின் சம்பந்தம் போல, வெவ்வேறு தன்மையுள்ள விஷய விஷயிகளான க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கட்கு-க்ஷேத்ரம் இன்னது, க்ஷேத்ரஜ்ஞன் இன்னான் என்பதைப் பகுத்தறியாமையினால் அமைவதாகி ஒன்றிலொன்றையும், அவற்றின் வன்மைகளையும் ஏற்றுதலாகிய சம்பந்தமாம் [தலைதடுமாற்றமாக ஒன்றில் மற்றொன்றை மயங்குதல் என்னும் ஸம்பந்தமாய்]. (குடத்தைக் கண் கண்டது என்றவிடத்து, குடம் போல இருப்பது-விஷயம்; கண் போல இருப்பது-விஷயி. பிரகிருதத்தில், க்ஷேத்ரம்-விஷயம்; க்ஷேத்ரஜ்ஞன்-விஷயி.) க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கட்கு அந்த(த் தடுமாற்றமாக) ஏற்றுதலாகிய இச்சம்பந்தமானது மயக்க உணர்

வாய் உள்ளது. சாஸ்திரப்படி க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களது லக்ஷணங்களையும் வேற்றுமைகளையும் அறிவதோடு, இன்னது என்று முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட க்ஷேத்ரத்தினின்றும் கீழ்க் கூறிய லக்ஷணங்களுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞனை, முஞ்ஜை என்னும் புல்லினின்று நடுத்தாளைப் (பிரிப்பது) போலப் பிரித்து. "அது உள்ளதன்று; இல்லதன்று எனப்படுகின்றது" (13-12) என்ப தனுல் உபாதி வேற்றுமையனைத்தும் ஒழிந்த அறியவேண்டிய ப்ரஹ்மத்தை எவன் ஸ்வரூபத்தால் காண்கிறானோ [அநுபவிக் கின்றானோ]; அன்றியும், ஜாலத்தால் படைக்கப்பட்ட யானை, மாளிகை முதலியன போலவும், கந்தர்வ நகரம் [மனத்தாற் கற்பனை செய்யப்பட்ட ஆகாசப்பட்டணம்] போலவும் "இல்லாத தேயான க்ஷேத்ரம் உள்ளது போலத் தோன்றுகின்றது" என இவ்வாறு மெய்ப்பிக்கப்பெற்ற அறிவினனாய் எவன் இருக் கின்றானோ; அவனுக்கு மயக்க உணர்வு கீழ்க்கூறிய மெய்யுணர் வின் விரோதத்தால் போய்விடுகின்றது. அவனுக்குப் பிறப் பிற்குக் காரணம் போய்விடுவதனுல்-"ஞானி மீளவும் பிறப்ப தில்லை" என 'எவன் இவ்வாறு'! (13-23) என்பதனுல் எது கூறப் பட்டதோ அது நேராகக் கூறப்பட்டது. (26)

எங்கும் ஆத்மா ஒன்றுதான்

"அவன் மீளவும் பிறப்பதில்லை" (13-28) என மெய்யுணர்வின் பயனாது அறியாமை முதலிய ஸம்ஸாரவித்துக்கள் ஒழிந்திடுதல் மூலமாகப் பிறப்பின்மையானது கூறப்பட்டது; பிறவிக்குக் காரணமாய் அவித்தையினுலாகும் க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்பந்த மும் கூறப்பட்டது. ஆதலால் அந்த அவித்யையைப் போக்கும் மெய்யுணர்வு கூறப்பெற்றதாயினும், மீண்டும் வேறு சொற்களால் கூறப்படுகின்றது:

समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।
विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यति ॥ २७ ॥

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேச்வரம் ।
வினச்யத்-ஸ்வவிநச்யந்தம் ய: பச்யதி ஸ பச்யதி ॥ 27

27. எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் ஸமமாக இருக்கின்றவனும் அழிவனவற்றுள் அழியாதவனுமான பரமேச்வரனை எவன் காண் கின்றானோ, அவன் காண்கின்றான்.

வேற்றுமையில்லாது நிலைகொள்ளுகின்ற - எதனுள் ?—
ப்ரஹ்மா முதலாக ஸ்தாவரம் ஈருகவுள்ளப் பிராணிகளுள்.—
(நிலைக்கொள்ளுகின்ற) யாரை ?--பரமேச்வரனை. (அப்படிப்
பட்டவனைக் காண்பவன் மெய்யுணர்வுள்ளவன்.) பரமேச்வரன்
உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அவ்யக்தம் [காரணசரீரம்,
அவித்யை], ஜீவன் என்றவற்றை நோக்க மேலானவன், ஆளும்
தன்மையுள்ளவன். அவன் எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் ஒரேவித
மாக நிற்கின்றான். அவற்றை " அழிவனவற்றுள் " என விசேஷிக்
கின்றார். பிராணிகட்கும் பரமேச்வரனுக்கும் முற்றும் வேற்று
மையைக் காட்டும்பொருட்டு அப்பரமேச்வரனை "அழியாதவனும்"
என விசேஷிக்கின்றார்.— எவ்வாறு?—எல்லாப் பாவ விகாரங்கட்
கும் பிறப்பென்னும் பாவவிகாரம் அடிக்காரணம். (பாவவிகாரம்-
பொருள்கட்குரிய நிலைவேறுபாடு. பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல்,
முதிர்தல், தேய்தல், அழிதல் என்பன - பாவவிகாரங்களாம்.) அழி
தலை முடிவாகக்கொண்ட மற்றைய எல்லாப் பாவவிகாரங்களும்
பிறப்பதற்குப் பிற்காலத்து உண்டாகின்றவை. அழிதற்குப்
பிற்பட்ட வேறோர் பாவவிகாரம் இல்லை; பொருளே இல்லாமற்
போதலின் பொருளுள்ளவிடத்தன்றோ (அதன்) தன்மைகள் உண்டு
[இருக்கக்கூடும்]. ஆகவே, கடைப்பட்ட பாவவிகாரம் இல்லாமற்
போதலை அநுவதிப்பதனால் - அதற்குமுன் உண்டாகின்ற பாவ
விகாரங்களெல்லாம் அவற்றின் கார்யத்தோடுகூட மறுக்கப்பட்
டவை யாகின்றன. ஆதலால், பரமேச்வரன் எல்லாப்பிராணி
களோடும் முற்றுமே வேறுபட்டவன் எனவும், வேறுபாடு [பாவ
விகாரம்] இல்லாதவன் எனவும், ஒருவன்தான் எனவும் அமைந்
தன. எவன் இவ்வாறு கீழ்க்கூறிய பரமேச்வரனைக் காண்கின்
றானோ, அவன் (நேரே) காண்கின்றான்.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், உலகெல்லாந்தான் காண்
கின்றது. (அவன் காண்கிறான் என) விசேஷித்துரைப்பதனால்
என்ன ? என்பது.

(ஸமாதானம்) :—உண்மை காண்கின்றது; மற்று, மாறாகக்
காண்கின்றது. ஆதலால் விசேஷித்துரைக்கிறார் " அவன்தான்
காண்கிறான் " என்று. திமிரத்தால் [ஓர்வகைக் கண்நோயினால்]
பார்வை மழுங்கியவன் அநேக சந்திரர்களைக் காண்கிறான், அவனை
நோக்க, ஒரு சந்திரனைக் காண்பவனை "அவன்தான் காண்கிறான்"
என விசேஷித்துரைக்குமாறுபோல, இங்கும் வேறுவேறா
யில்லாத கீழ்க்கூறிய ஒரே ஆத்மாவை எவன் காண்கின்றானோ,

அவன் - வேறுவேருன அநேக ஆத்மாக்களைத் தவருகக் காண்பவரைக் காட்டிலும் "அவன்தான் காண்கிருன்" என விசேஷித்துரைக்கப்படுகின்ருன். மற்றையோர்கள் காண்பவராயினும், காண்பவரல்லர்; அநேக சந்திரர்களைக் காண்பவன்போல, தவருகக் காண்கின்றமையின்; என்பது பொருள். (27)

ஆத்ம உணர்வு மோக்ஷத்தைத் தரும்.

கீழ்க்கூறிய மெய்யுணர்விற்குப் பயனைக்கூறிப் புகழ்ச்சி செய்ய வேண்டும் என (இச்)சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது :

समं पश्यन्हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
न हिनस्त्यात्मनात्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ २८ ॥

ஸமம் பச்யன் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவ-ஸ்த்தித-மீச்வரம் ।
ந ஹிநஸ்த்-யாத்மருத்மானம் ததோ யாதி பராம் கதிம்॥ 28

28. எங்கும் ஒப்பநிற்கின்ற ஈச்வரனை ஸமமாகக் காண்கிறவன் தன்னைத் தன்ருல் ஹிம்ஸிப்பதில்லை; அதருல் மேலான கதியை அடைகிருன்.

எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் ஒப்ப நிற்கின்ற ஈச்வரனை, அதாவது, சென்ற அடுத்த சுலோகத்தில் லக்ஷணம் கூறப்பெற்றவனை ஸமமாக [ஒரே வடிவுள்ளவனுக]க் கண்டுணர்பவன் என்ன (செய்வதில்லை ?—தன்னைத் தானே ஹிம்ஸிப்பதில்லை, கொல்வதில்லை; அதனை [ஆத்மாவை] ஹிம்ஸியாமையிருல், மோக்ஷமென்னும் பெயருடைய உயர்ந்த கதியைப் பெறுகிருன் [ஆத்மாவின் வாஸ்தவத் தன்மையை மறைக்கின்ற அஜ்ஞானத்திரையும், பொய்யுணர்வுத்திரையும் அழிந்தவுடன், எல்லாவற்றினும் மேம்பட்ட கதியான உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய பரமானந்தத்தை ஞானி அநுபவிக்கிருன்.—ஆ.]

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியாருல், எந்தப்பிராணியுமேதான் தன் ஆத்மாவை ஹிம்ஸிப்பதில்லை. "அக்நியைப் பிரதிஷ்டை செய்தல் நிலத்தில் கூடாது, ஆகாசத்தில் கூடாது, ஸ்வர்க்கத்தில் கூடாது" (தை - ஸம் - 5-2-7) என்பது முதலியனபோல், "ஹிம்ஸிப்பதில்லை" என வாராததை எப்படிக் கூறுகிருர்? (அக்குண்டத்தை நிலத்தில் கட்டக்கூடுமாதலின், அக்நியை நிலத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யக்

கூடாது என்பது ஏற்கும். ஆனால், அக்நிகுண்டத்தை ஆகாசத்தி லாயினும். ஸ்வர்க்கத்திலாயினும் அமைக்கமுடியாததாதலின், பிந்தின இரண்டு மறுப்புக்களும் ஏற்கா. ஆதலால், அவற்றிற் குச் சொல் அர்த்தத்தைக் கொள்ளக்கூடாது. அதுபோல, இங்கும் " ஹிம்ஸிப்பதில்லை " என்பதற்குச் சொல் அர்த்தத்தைக் கொண்டால் பொருத்தமில்லை.—ஆ.)

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; அஜ்ஞானிகள் ஆத்மாவை அசட்டை செய்தல் கூடுமாதலின். (யாவர்க்கும்) நன்றாகத் தெரிந் துள்ளதாய் நேரே ப்ரத்தியக்ஷமாயுள்ள ஆத்மாவை அஜ்ஞானிக ளெல்லாம் அசட்டைசெய்து, ஆத்மா அல்லாததை [உடம்பு முதலியவற்றை] ஆத்மாவாகக்கொண்டு, நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து தன்னுடையதாக்கிக்கொண்ட அந்த ஆத்மாவையும் [உடம்பு முதலியவற்றையும்] கொன்று, வேறோர் புதிய ஆத்மா வைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொள்கிறார்கள்; அதனையும் கொன்று வேறொன்றைத் தனதாக்கிக்கொள்கிறார்கள்; என இவ்வாறு தேடித்தேடித் தனத்குத் தனக்கென்று உரித்தாக்கிக்கொண்ட ஆத்மாவைக் கொல்கிறார்கள்; எனவே, அஜ்ஞானிகளெல்லாம் ஆத்மாவைக்கொல்பவர்களென்க. மற்று, உண்மையான ஆத்மா எதுவோ, அதுவுங்கூட எப்பொழுதும் அவித்யையினால் கொல்லப் பட்டது போலும்; உள்ளபயன் இல்லாமையினால் [நித்யமாயுள்ள ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவியாமையினால்]. ஆதலால் அஜ்ஞானி களெல்லாம் ஆத்மாவைக் கொல்பவர்களேதான். ஆனால், கீழ்க் கூறிய ஆத்மாவைக் காண்கின்ற மற்றையவன் எவனோ, அவன் இருவகையாலும் தன்னைத்தான் கொல்வதில்லை; ஆகவே, உயர்ந்த கதியை அடைகிறான்: கீழ்க்கூறிய பயன் அவனுக்கு உண்டு என்பது பொருள்.

தொழிலைச் செய்வது பிரகிருதிதான்; ஆத்மா அன்று

"எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் உள்ள ஈச்வரனை ஸமமாகக் காண்கிறவன் தன்னைத் தன்னால் கொல்வதில்லை" எனக் கூறப் பட்டது. தமது குணம், செய்கை இவற்றின் வேற்றுமைகளால் வெவ்வேறாக வேறுபட்ட அநேக ஆத்மாக்கள் உள்ளனவாதலால், அது [ஸமமாகப்பார்த்தல்] பொருந்தாது என்பதைச் சங்கித்து அருளிச்செய்கிறார்:

प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथात्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ २९ ॥

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணானி ஸர்வச:।
ய: பச்யதி ததாத்மான-மகர்த்தாரம் ஸ பச்யதி॥　　29

29. எவன் கர்மங்களை எவ்வாற்றானும் பிரகிருதியினாலேயே செய்யப்படுகின்றவையாகக் காண்கிறானோ; அவ்வண்ணமே, ஆத்மாவை அகர்த்தாவாக(க் காணகிறானோ); அவன் காண்கிறான்.

பிரகிருதியென்பது-பகவானுடைய மாயை, முக்குணவடிவமாயுள்ளது; "மாயைப் பிரகிருதியாக அறியவேண்டும்" (ச்வே-4-10) என்னும் மந்திர வர்ணத்தாலென்க. "பிரகிருதிதான் [ஈச்வரனது சக்திதான்] - மொழி - மன - மெய்களால் செய்யப்படும் தொழில்களைச் செய்து முடிக்கின்றது; வேறு அன்று, மஹத் முதலான கார்ய காரணங்களாக வேறுபட்ட (பிரதானமன்று. ஸாங்க்யர்கள் கூறும் பிரகிருதியன்று" எனவும்,) "க்ஷேத்ரஜ்ஞனான ஆத்மா அகர்த்தா, உபாதிகளெல்லாமில்லாதவன்" எனவும் எவன் உணர்கின்றானோ, அவன் மெய்ப்பொருளைக்கண்டுணர்ந்தவன் என்பது கருத்து. ஆகாசத்திற்கு பேதம்(இல்லாதது)போல, நிர்க்குணமாய் அகர்த்தாவாய் வேற்றுமையில்லாப் பொருளுக்கு பேதம் உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் அமையவில்லை என்பது பொருள்.　　(29)

ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடம், இருப்பிடம்.

மீண்டும் அந்த மெய்யுணர்வையே விரித்துரைக்கின்றார் (பிரகிருதியும், அதன் வேறுபாடுகளும் புருஷனுக்குப் புறம்பாகவே உள்ளன என்னும் ஸாங்க்யர் கொள்கையை மறுத்தற்கு இச் சுலோகம் எழுகின்றது):

यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।
तत एव च विस्तारं ब्रह्म संपद्यते तदा ॥ ३० ॥

யதா பூத-ப்ருதக்பாவ-மேகஸ்த-மனுபச்யதி।
தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா॥　　30

30. எப்பொழுது (ஒருவன்) பிராணிகளுடைய தனித்தனியான தன்மையை ஒன்றிலிருப்பதாகக் காணகின்றானோ; அன்றியும், அதனினின்றே [ஒன்றிலிருந்தே] விரிவதாக(க் காணகின்றானோ): அப்பொழுது பிரஹ்மமாகிறான்.

ஒருவன் சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களது உபதேசத்திற்கு இணங்க, பொருள்களின் வேற்றுமையானது, வகுப்பானது ஒரே ஆத்மாவினிடத்து உள்ளது என எக்காலத்துக் காண்கின்றானோ, (கற்பிக்கப்பட்டதெல்லாம் ஆதாரத்திற்குப் புறம்பாக இல்லை எனத் தெளிந்து) '' இதெல்லாம் ஆத்மாதான் '' என ஆத்மாவை பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கின்றானோ; மற்றும், '' உயிர் ஆத்மாவினின்றும் உள்ளது: ஆசை ஆத்மாவினின்றும் உள்ளது: காதல் ஆத்மாவினின்றும் உள்ளது: ஆகாசம் ஆத்மாவினின்றும் உள்ளது: தோற்றமும் மறைவும் ஆத்மாவினின்றும் உள்ளன: உணவு ஆத்மாவினின்றும் உள்ளது'' (சா - 7-26-1) என இவை போன்ற விதங்களாக(ப் பொருள்கள் அந்த ஆத்மாவினின்றே தோன்றி விரிதலை எக்காலத்துக் காண்கிறானோ; அக்காலத்து ப்ரஹ்மமே ஆகிறான் [எங்கும் நிறைந்தவனாகின்றான்].

வினைகளின் பயன்களால் ஆத்மா தாக்கப்படுவதில்லை.

ஒரே ஆத்மாவானது எலலாத்தேகங்களுடைய ஆத்மாவாயின் [எல்லா உடம்புகளிலுமுள்ள ஆத்மாவாயிருந்தால்], அவற்றது குற்றங்களோடு ஸம்பந்தம் அமையவேண்டும் [அவற்றால் ஆத்மா தாக்கப்படவேண்டும்]; எனவே, (இச் சங்கையை நீக்குதற் பொருட்டு) இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

अनादित्वान्निर्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः ।
शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥ ३१ ॥

அனாதித்வாந்-நிர்குணத்வாத் பரமாத்மாய-மவ்யய :|
சரீரஸ்த்தோऽபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே|| 31

31. இந்த பரமாத்மா அநாதியாதலால், நிர்க்குணமாதலால் அழிவில்லாதது ; கௌந்தேய ! உடம்புகளுள் உள்ளதாயினும், செய்வதில்லை, பற்றப்படுவதில்லை.

ஆதியென்பது - காரணம். எதற்கு ஆதியில்லையோ அது அநாதி. எதற்குக் காரணம் உள்ளதோ, அது தன் வடிவத்தால் [தானாக] அழிகின்றது. இதுவோ காரணமில்லாப் பொருளாதலால் உறுப்பில்லாதது; எனவே, அழிவதில்லை. குணமுள்ளது குணம் தேய்தலால் அழிகின்றது. இதுவோ நிர்க்குணமாதலாலும் அழிவதில்லை. இவ்வாறாக இந்தப் பரமாத்மா அழிவில்லாதது;

இதற்கு அழிவில்லையென்க. இவ்வாறுள்ளதனால்.—(இது) சரீரங்களுள் உள்ளதாயினும், சரீரங்களில்தான் ஆத்மா புலப்படுதலாகின்றது எனச் சரீரங்களிலுள்ளதாகக் கூறப்படுகினதாயினும்,—தொழிலைச் செய்வதில்லை; அதனைச் செய்யாமையினாலேயே அதன் பயனால் பற்றப்படுவதில்லை. எவன் செய்பவனோ, அவன் கர்மத்தின் பயனால் பற்றப்படுகிறான் [தாக்கப்படுகிறான்]: இதுவோ அகர்த்தா, செய்யாதது; ஆகவே, பயனால் பற்றப்படுவதில்லை என்பது பொருள்.

(ஆக்ஷேபம்) :—ஆனால், தேகங்களில் யார் செய்கிறான்? பற்றவும் படுகிறான் ? இனி, பரமாத்வாயினும் வேறான ஓர் தேகியானவன் செய்கிறான், பற்றவும் படுகிறான் ஆயின், அப்பொழுது இது, " க்ஷேத்ரஜ்ஞனை நானாகவும் அறி " (13-2) என்பது முதலியவற்றால் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் ஈச்வரனும் ஒன்று எனக் கூறியது பொருந்தாது. (தேகி-தேகத்தையுடையவன், உடம்போடு நிற்பவன்.) ஈச்வரனைக்காட்டிலும் வேறான ஓர் தேகி இல்லையாயின், யார் செய்கிறான் ? பற்றவும் படுகிறான் ? என்பதைச் சொல்ல வேண்டும் ; அல்லது, (ஈச்வரன் தான் என்றால், அங்ஙனமவன்) பரம்பொருளல்லன் எனக் கூறுக. (செய்யுந்தன்மையும், அநுபவிக்குந் தன்மையும் ஈச்வரனுக்கு இருக்குமாயின், அவனும் நம்மை போல, ஈச்வரனாகமாட்டான்.—ஆ.) பகவான் கூறியதான உபநிஷத்துக்களின் கொள்கையானது எவ்வாற்றானும் அறியவும் சொல்லவும் முடியாதது என வைசேஷிகர்களாலும், ஸாங்கியர்களாலும், ஆர்ஹதர்களாலும், பௌத்தர்களாலும் தள்ளப்பட்டது.

(ஸமாதானம்) :—அவ்விஷயத்திலே, பகவான் " ஸ்வபாவமே தொழிற்படுகின்றது " (5-14) என்ற இப்பரிகாரத்தை [விடையை]த் தாமே அருளிச்செய்திருக்கின்றார். (பரம்பொருள் செய்வதென்பதும், அநுபவிப்பதென்பதும், உண்மையிலே இல்லை. செய்கையும், அநுபவமும் அவித்யையினால் அதற்கு ஏற்றப்படுகின்றன. ஆதலால், பகவானது உபதேசம் நேரான உண்மையாம்.—ஆ.) " செய்கிறான் பற்றவும் படுகிறான் " என்னும் வியவஹாரமானது அவித்யாமாத்திர வடிவமேதான் [வெறும் மயக்கம் மாத்திரந்தான்]. மற்று அது, [செய்கையும், அநுபவமும்] அப் பரமாத்மாவினிடத்து உண்மையாகவே இல்லை. ஆதலால்தான், இந்த மெய்யுணர்வுக் கொள்கையிலே நிலைத்து, ஞானத்திலே

உறுதியாக நிற்பவராய். அவித்யையையும் அதன் வியவகாரங்களையும் அசட்டை செய்துள்ள பரமஹம்ஸத் துறவிகட்குக் கர்மத்தில் அதிகாரமில்லையென ஆங்காங்குப் பகவானால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. (31)

எதுபோல, செய்வதில்லை? பற்றப்படுவதில்லை? என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் :

यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते ।
सर्वत्रावस्थितो देहे तथात्मा नोपलिप्यते ॥ ३२ ॥

யதா ஸர்வகதம் ஸௌக்ஷ்ம்யா–தாகாசம் நோபலிப்யதே ।
ஸர்வத்ராவஸ்த்திதோ தேஹே ததாத்மா நோபலிப்யதே॥ 32

32. எல்லாவற்றிலுமுள்ள ஆகாசமானது நுண்மையினால் (நுண்ணிய தன்மையையுடையதாதலால்) (சேறு முதலியவற்றால்) கறைப்படுத்தப்படாதவாறு போல, சரீரத்தில் எங்குமுள்ள ஆத்மா (எதனாலும்) கறைப்படுத்தப்படுவதில்லை.

ஆத்மா எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்கின்றது.

மேலும் (விளங்கச் செய்யும் பொருளான ஆத்மாவானது விளங்கச் செய்யப்படும் பொருள்களின் தன்மைகளால் தாக்கப்பட மாட்டாது என அருளிச்செய்கிறார் - ஆ.)

यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।
क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ॥ ३३ ॥

யதா ப்ரகாசயத்-யேக : க்ருத்ஸ்னம் லோக-மிமம் ரவி: ।
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா க்ருத்ஸ்னம் ப்ரகாசயதி பாரத ॥

33. ஒரே ஸூர்யன் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் விளங்கச்செய்யுமாறுபோல, பாரத! க்ஷேத்ரமுடையவன் க்ஷேத்ரத்தையெல்லாம் விளங்கச் செய்கிறான்.

அவ்யக்தம் முதலாக ஸ்தாவரம் ஈறாகவும், மஹா பூதங்கள் முதலாக உறுதியான தன்மை ஈறாகவும் (13 -5-6) உள்ள க்ஷேத்ரங்

களை ஒருவனுயிருந்தே விளங்கச் செய்கிறன்.—யார்?—க்ஷேத்ரத்தையுடையவன், பரமாத்மா என்பது பொருள்.—ஸூர்ய திருஷ்டாந்தமானது இங்கு ஆத்மாவிற்கு இருவிதத்தாலும் பயன் படுவதாகின்றது: (1) ஸூர்யன் போல, (ஒன்றிலும்) ஒட்டாததுமாம் என்க. (33)

விஷயத்தை முடித்தல்.

அத்தியாயம் முழுவதிலும் உபதேசித்த விஷயத்தை முடிக்கும் பொருட்டாய் இச்சுலோகம் (வருகின்றது).

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।

भूतप्रकृतिमोक्षं च ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ ३४ ॥

க்ஷேத்ர-க்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவ-மந்தரம் ஜ்ஞானசக்ஷுஷா ।

பூத-ப்ரக்ருதி-மோக்ஷஞ் ச யே விதுர்-யாந்தி தே பரம்॥

34. எவர்கள் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்களது வேற்றுமையையும், பிராணிகளுடைய பிரகிருதி நீங்குதலையும், ஞானக்கண்ணுலே இவ்வாறு உணர்கிறர்களோ, அவர்கள் பரம்பொருளை அடைகிறர்கள்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே நூறுயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச்செய்ததிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்திலே க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம் என்னும் பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றும்.

கீழே விரித்துரைக்கப்பட்ட க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்கட்கு ஒன்றற்கொன்று வேற்றுமையின் பேதத்தை ஞானக்கண்ணினுல் (அதாவது) சாஸ்திரம் ஆசார்யன் இவர்களது உபதேசத்தால் உண்டானதாய் ஆத்மாவை உணர்த்தும் அறிவாகிய கண்ணினுல் எவர்கள் கீழ்க்காட்டிய பிரகாரம் அறிகிறர்களோ; பிராணிகளது அவித்யையாகிய அவ்யக்தமென்னும் பிரகிருதி இல்லாமற் போவதையும் அறிகிறர்களோ; அவர்கள் பரமாத்ம உண்மையான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறர்கள், மீண்டும் உடம்பை எடுப்பதில்லை என்பது பொருள். (34)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

பதினான்காம் அத்தியாயம்

குணத்ரய விபாக யோகம்

இவ்வத்தியாய விஷயம்

உண்டாகும் பொருளெல்லாம் க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் உண்டாகின்றன எனக் கூறப்பட்டது.— அது எப்படி? என்பது—அதனை விளக்கும் பொருட்டு "முனிகளெல்லாம்' (14-1) என்று தொடங்குகின்ற (இந்த) அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது :

அல்லது, (முந்தின அத்தியாயத்திற்கும் இவ்வத்தியாயத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை இவ்வாறு கொள்ளலாம்) : "க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் ஈச்வரனுக்கு அதீனமாய் நின்றே பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாம்; ஆனால், சாங்கியர்கட்குப் போல, சுதந்திரமாய் நின்றே (அவை பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம்) அல்ல" என்ற இத(னைக் காட்டுவத)ற்காக, பிரகிருதியில் தங்கி நிற்றலும் [தான் அப்பிரகிருதியே என மயங்குதலும்], குணங்களின் மீது பற்றும் [ஓசை முதலிய விஷயங்களின் மேல் விடாப்பிடியும்] ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம் எனக் கூறப்பட்டது (13-21).—எந்த குணத்தில் எப்படிப் பற்று? குணங்களென்பன யாவை? எவ்வாறு கட்டுறுத்துகின்றன? குணங்களினின்றும் விடுபடுதல் எவ்வாறாம்? விடுபட்டவனுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.—என்னும் இத்தகைய விஷயத்தைப் பகவான் அருளிச் செய்யலானார்:

श्रीभगवानुवाच —

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।
यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

பரம் பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞானானாம் ஜ்ஞான-முத்தமம் ।
யத் ஜ்ஞாத்வா முனய: ஸர்வே பராம் ஸித்தி-மிதோ கதா: ॥ 1

பிரபஞ்ச வரலாற்றை அறிய வேண்டும்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. முனிகளெல்லாம் எதனை உணர்ந்து இதனின்றும் மேம்பட்ட ஸித்தியை அடைந்துள்ளரோ, (அதனை,) அறிவுகளால் சிறந்த மேலான அறிவை (யான்) மீளவும் உரைப்பேன்.

என்பதை என ஒதுங்கி நிற்பானோடு கூட்டுக; (ஞானமானது) முந்தின அத்தியாயங்களில் ஒரு முறைக்குப் பல முறை கூறப்பட்டதாயினும், (அதனை நான்) மறுபடியும் கூறுவேன். அது மேலானது ; பரம்பொருளைப் பற்றியதாதலின்.— அது யாது?— ஞானமென்பது. (அது) ஞானங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ; சிறந்த பயனையுடையதாதலின். "ஞானங்களுள்" என்பது பணிவு முதலியவற்றை (13-7-8-9-10) (குறிப்பது) இல்லை. மற்றென்னவெனின், யாகத்தையும் அது போன்ற அறிய வேண்டிய விஷயங்களையும் பற்றிய (ஞானங்களைக் குறிப்பது) என(க் கொள்க.) அவை மோக்ஷத்திற்காவதில்லை ; இதுவா மோக்ஷத்திற்காவது. ஆதலால். கேட்போரது மனத்தில் ருசி பிறக்கும் பொருட்டு . "மேலான" "சிறந்த" என்னும் சொற்களால் (இதனைப்) புகழ்கின்றார். அந்த அறிவைப் பெற்றுத் துறவிகளாய்ச் சிந்திக்கும் தன்மையரெல்லாம் இந்தத் தேகபந்தத்தினின்றும் விடுபடுதலென்னும் பெயருடைய மேலான ஸித்தியை அடைந்துள்ளார்கள். (1)

அந்த ஸித்தியானது தவறாது (முக்தியைத் தரும்) எனப்படுகின்றது :

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ २ ॥

இதம் ஜ்ஞான-முபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்ய-மாகதா : ।
ஸர்க்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச ॥ 2

2. (அவர்கள்) இந்த ஞானத்தை அடைந்து எனது ஒற்றுமையைப் பெற்றுள்ளார்கள்; சிருஷ்டியிலும் பிறப்பதில்லை; பிரளயத்திலும் கலங்குவதில்லை.

(அவர்கள்) கீழ்க்கூறிய இந்த ஞானத்தை அடைந்து, அதாவது ஞான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்து, பரமேச்வரனை எனது ஒற்றுமையை, என் வடிவமாதலைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒற்றுமை யென்பது - ஒப்புமையன்று; க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பேதத்தை கீதாசாஸ்திரத்தினுள் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதாதலின். (இரண்டு பொருள்களுள், ஒன்றற்கொன்று பேதமுள்ள வழி, இரண்டிற்கும் பொதுவாயுள்ள சிலதன்மைகளால் ஒப்புமை கூடும். பேத மில்லாவழி, இரண்டும் ஒன்றும் என ஆலோசிக்க.) இந்தப் பலவாதமானது (முக்தியாகிய முக்கியமான பயனைக் கூறுதலானது. ஞானத்தைப்) புகழும் பொருட்டென்க. (அவர்கள்) படைப்புக்காலத்திலும் உண்டாவதில்லை; பிரளயத்திலும், ப்ரஹ்மா அழியுங்காலத்திலுங்கூட கலங்குவதில்லை, கலக்க மடைவதில்லை, நிலை குலைவதில்லை என்பது பொருள். (2)

பிரபஞ்சம் தோன்றி விரிதல்

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய இத்தகைய கூட்டரவானது பொருள்கள் (எல்லாம் உண்டாதற்குக்) காரணம் என அருளிச் செய்கிறார் :

मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन्गर्भं दधाम्यहम् ।
संभवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ ३ ॥

மம யோனிர்-மஹத்-ப்ரஹ்ம தஸ்மின் கர்ப்பம் ததாம்யஹம் ।
ஸம்ப்பவ : ஸர்வபூதாஞம் ததோ பவதி பாரத ॥ 3

3. எனது கருப்பையானது பெரிய ப்ரஹ்மம் ; அதனுள் யான் கருத்தரிக்கின்றேன் ; பாரத! எல்லாப் பொருள்கட்கும் பிறப்பு அதனின்றும் உண்டாகின்றது.

கருப்பையென்பது - எனக்குச் சொந்தமான என்னுடைய மாயை : முக்குணவடிவமான பிரகிருதி : பொருள்களெல்லா

வற்றிற்கும் காரணம், (காரணமான அது தனது) காரியங்களெல்லாவற்றினும் பெரியதாதலால் "பெரிய" எனவும், தனது வேறுபாடுகட்குக் காரணமாதலாலும் அவற்றை ஓங்கிவளரச் செய்வதனுலும் "ப்ரஹ்மம்" எனவும் கருப்பையே விசேஷிக்கப் படுகின்றது. இரண்டு சக்திகளை, க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்னும் இரண்டுப் பிரகிருதிகளை உடைய ஈச்வரனுகிய யான் அந்தப் பெரிய ப்ரஹ்மமாகிய கருப்பையினுள் கர்ப்பத்தை, கருவை, ஹிரண்யகர்ப்பன் உண்டாதற்கு விதையை, பொருள்களெல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணமான வித்தை வைக்கின்றேன்: அவித்யை, காமம், கர்மம் என்னும் உபாதிகளின் வடிவங்களைப் பின்பற்றியுள்ள [அவற்றின் வாஸனைகளோடு ஒட்டி ஒழுகுகின்ற] க்ஷேத்ரஜ்ஞனை க்ஷேத்ரத்தோடு சேர்க்கின்றேன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். பாரத! அந்தக் கர்ப்பாதானத்தினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் பிறத்தல் மூலமாக எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாதல் அமைகின்றது. (வாஸனைகளோடு கூடி, நெல் முதலிய உணவு வடிவமாய்த் தன்னுள் ஒடுங்கியுள்ள மகனை உடம்போடு கூட்டுவித்தற் பொருட்டுக் கருப்பையினுள் தகப்பன் ரேதஸை விடுதல் மூலமாகக் கர்ப்பத்தை வைக்கிறுன். அங்ஙனம் கரு திரண்டபிண்டமாதல் முதலிய நிலைமைகள் உண்டாக, அந்தக் கர்ப்பாதானத்தினின்றும் மகன் பிறக்கின்றுன். அது போல, அவித்யை முதலியவற்றின் வாஸனைகளோடு கூடி, பிரளய காலத்திலே என்னிடத்தில் ஒடுங்கியுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞனை, சிருஷ்டி சமயத்தில், அவன் அநுபவிக்க வேண்டிய உடம்பொடு கூட்டுவித்தற் பொருட்டுப் பிரகிருதியினுள் சிதாபாஸனென்னும் ரேதஸை விடுதல் மூலமாக மாயா விருத்தியாகிய கர்ப்பத்தை நான் வைக்கிறேன். அங்ஙனம் ஆகாசம், காற்று, ஒளி முதலியவை தோன்றுதலென்னும் நிலைமைகள் உண்டாக அந்தக் கர்ப்பாதானத்தினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலிய பொருள்கள் பிறக்கின்றன.—ம.) (3)

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः संभवन्ति याः ।
तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥ ४ ॥

ஸர்வயோநிஷு கௌந்தேய மூர்த்தய: ஸம்பவந்தி யா: ।
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோனி-ரஹம் பீஜப்ரத: பிதா ॥ 4

4. கௌந்தேய ! எல்லாக் கருப்பைகளிலும் எந்த உருவங்கள் உண்டாகின்றனவோ அவற்றிற்குப் பெரிய ப்ரஹ்மம் கருப்பை, நான் விதை கொடுக்கும் தந்தை.

எல்லாக்கருப்பைகளிலும் - *தேவர், பிதிருக்கள், மனிதர், ஆடு மாடுகள், விலங்குகள் முதலியவற்றிலும்* உருவங்கள் - *பெரிய சிறிய உறுப்புக்கள் ஒருங்கே அமைந்துள்ள உடம்பு வடிவமான உருவங்கள், அவ்வுருவங்கட்கு எல்லா நிலைமைகளுமுள்ள பெரிய* ப்ரஹ்மம் [பிரகிருதி] *காரணம். ஈச்வரனாகிய நான்* விதையைக் கொடுக்கும் தந்தை, *கர்ப்பாதானத்தைச் செய்பவன்.* (4)

குணங்கள், அபிமானமுள்ள ஜீவனைக் கட்டுறுத்துகின்றன

குணங்கள் யாவை? எவ்வாறு கட்டுறுத்துகின்றன? என்பது கூறுவோம் :

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ।
निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ ५ ॥

ஸத்வம் ரஜஸ்-தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி-ஸம்ப்பவா: |
நிபத்த்னந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹின-மவ்யயம் || 6

5. ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்கள் பிரகிருதியைப் பிறப்பிடமாகவுடையவை ; மஹாபாஹோ ! அழிவில்லாத தேஹியை தேகத்தில் இறுக்கிக் கட்டுகின்றன.

(குணங்கள்) *ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ், என்னும் பெயருடையவை.* "குணங்கள்" *என்பது - பரிபாஷையினால் வந்த சொல். (அவை) நிறம் முதலியன போல, திரவியத்தை [ஒரு பொருளை]ச் சார்ந்துள்ள பண்புகளல்ல. (குணங்களென்பன - பிரகிருதியின் வடிவமேயாதலால், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுள்ளவை ; ஆகவே, திரவியத்தைச் சார்ந்திரா.—ஆ) இங்குச் சொல்லக் கருதியது-குண குணிகளின் வேற்றுமையன்று [குணம் வேறாயுள்ளது, குணத்தையுடைய குணி வேறாயுள்ளது என்பது அன்று.] ஆதலால், பண்புகள் (திரவியங்கட்கு அதீனமாயிருப்பது) போல, (குணங்கள்) அவித்யா வடிவுள்ளவை*

யாதலால் க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு எப்பொழுதும் அதீனமானவை (என்று குணங்கள் எனப்படுகின்றன. அவை) க்ஷேத்ரஜ்ஞனைக் கட்டுறுத்துகின்றன போலும்; அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டு தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொள்கின்றன; ஆகவே, "கட்டுறுத்து கின்றன" எனக் கூறப்படுகின்றது. அவை அழிவில்லாத தேகியை தேகத்தையுடையவனை [உடம்பை ஆத்மாவாகக் கொண்டவனை—ஆ.] தேகத்தில் இறுக்கிக் கட்டுகின்றன போலும், ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள நீரானது தனக்கு உண்டாகும் அசைவென்னும் விகாரத்தை, பிரதி பிம்ப மயக்கத்தால் ஆகாயத்திலுள்ள ஸூர்யனுக்கு நிகழ்வது போலக் காட்டுகின்றது: அதாவது, அசையும் ஜலமானது ஸூர்யனை அசைவது போலத் தோற்றுவிக்கின்றது. அது போல, குணங்கள் தமக்கு உண்டாகும் விகாரங்களை ஆத்மாவிற்கு நிகழ்வன போலக் காட்டுகின்றன.—ம.) மஹாபாஹோ - முழங்காலளவு நீண்ட வலிய பெரிய கைகளுடையவன். (ஆத்மாவிற்கு) அழிவின்மையானது "அனாதியாதலால்" (13-31) என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால் கூறப்பட்டது.

(ஆக்ஷேபம்):—ஆயின், "தேகியானவன் கறைப்படுத்தப் படுவதில்லை" (13-31) எனக் கூறப்பட்டது. அது இங்கே 'கட்டுறுத்துகின்றன' என இவ்வாறு வேறு விதமாகக் கூறப்படுகின்றது?

(ஸமாதானம்) :—"கட்டுறுத்துகின்றன போலும்" எனப் போலும் என்னும் சொல்லினால் (அதனை) யாம் பரிகரித்துள்ளோம். (5)

குணங்களது இயல்பும், செய்கைகளும்

இனி, ஸத்துவம் முதலியவற்றுள் ஸத்துவகுணத்திற்கே முதலில் லக்ஷணம் கூறுகிறார்:

तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।
सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ ॥ ६ ॥

தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசக-மனாமயம் ।
ஸுகஸங்கேன பத்னாதி ஜ்ஞானஸங்கேன சானக ॥ 6

6. அவற்றுள், ஸத்துவகுணம் மாசற்றதாதலால் துலக்கமானது, தொந்தரையில்லாதது; பாவமற்றோனே! இன்பப்பற்றினால் (ஒருவனைக்) கட்டுகின்றது; அறிவுப்பற்றினாலும் (அவனைக்) கட்டுகின்றது.

ஸத்துவகுணமானது பளிங்குக்கற்போல ஸ்வச்சமாயுள்ள தனால் துலக்க மாயுள்ளது, தொந்தரையில்லாதது (ஸத்துவம்) ஸ்வச்சமானது, மறைப்பனவற்றை விலக்கவல்லது. ஆதலால், துலக்கமானது-அறிவுப்பொருளைத் தோற்றுவிப்பது. தொந்தரை யில்லாதது-ஸ்வச்சமாய் நின்று இன்பத்தை வெளிப் படுத்துவது. அது ஆத்மாவைக்) கட்டுகின்றது.—எவ்விதத்தால்?— "யான் இன்பமுடையவன்" என்னும் ஸுகப்பற்றினால், விஷயமான இன்பத்தை விஷயியான ஆத்மாவினிடத்து ஒட்டுமாறு செய் வதனால்தான் என்க. "எனக்கே ஸுகம் பிறந்துள்ளது" என இன்பத்தால் பற்றுக்கொள்ளுதல் மயக்கந்தான். ஆதலால், இது அவித்யையாம். விஷயத்தின் தன்மையானது விஷயிக்கு வராா தன்றோ. அன்றியும், ஆசைமுதலாக உறுதியான தன்மை ஈருக வுள்ளதெல்லாம்) க்ஷேத்ரமேயான விஷயத்தின் தன்மை எனப் பகவான் அருளிச்செய்துள்ளார். ஆககே, (ஸத்வகுணமானது ஆத்மாவை), தனது [ஆத்மாவினது] தன்மைபோன்றதாய், விஷய விஷயிகளைப் பகுத்தறியாமை யென்னும் அவித்யையினாலேயே, தானல்லாத [ஆத்மா அல்லாத] இன்பத்திலே பற்றச் செய்கின்றது போலும்: பற்றில்லாததைப்பற்றுக் கொண்டதுபோலச் செய் கின்றது: இன்பமில்லாததை இன்பமுடையது போலச் செய் கின்றது. அவ்வண்ணமே, அறிவுப்பற்றினாலும்(ஆத்மாவை ஸத்துவகுணம் கட்டுகின்றது). அறிவென்பது - (இங்கே) இன்பத்தோடு உடன் கூறப்பெற்றமையினால், க்ஷேத்ரமேயான விஷயமாகிய அகக்கரணத்தினது தன்மைதான்; ஆத்மாவினது தன்மையன்று; ஆத்மாவினது தன்மையாயின், பற்றும் பந்தமும் அமையாவாதலின். இன்பத்திற்போல, அறிவு முதலியவற்றில் பற்றை ஆலோசித்துக்கொள்க. (இன்பத்தில் பற்று உண்டாவது போலவே, அறிவு செல்வம் முதலியவற்றிலும் பற்று உண்டாதலை நோக்கிக்கொள்க. இங்குக்கூறப்பட்ட இன்பமும், அறிவும் - விருத்தி ஸுகமும், விருத்தி ஞானமுமேயன்றி, ஸ்வரூபானந்தமும் ஸ்வரூப ஞானமுமல்ல எனக் காண்க.) (6)

रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनाम् ॥ ७ ॥

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணு-ஸங்க-ஸமுத்பவம் ।
தந்-நிபத்நாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேன தேஹினம் ॥ 7

7. ரஜோகுணத்தை ராகவடிவுள்ளதாக [காம வடிவுள்ளதாக] ஆசைக்கும் பற்றுக்கும் பிறப்பிடமாகத் தெரிந்துகொள்; கௌந்தேய! அது கர்மப்பற்றினால் தேகியைக் கட்டுகின்றது.

ரஜோகுணமானது ராகமென்னும் வடிவுடையது. காவிக்கல் (ஆடைக்கு நிறங்கொடுப்பது)போல, ரஜஸானது ஆத்மாவிற்கு நிறங்கொடுப்பதனால், (அநாத்ம விஷயங்களை அவாவச்செய்வதனால், அதனை) ராகம் என்க. (ராகம்-காமம்.) ஆசையென்பது-கிடையாத பொருளின்மேல் அவா. பற்று என்பது-கிடைத்த பொருளின்மேல் மனத்திற்குப் பிரியம் என்னும் ஒட்டு. கர்மப்பற்று இம்மை மறுமைக்கான கர்மங்களில் பற்றுக்கொள்ளுதல், அவற்றில் அழுந்திக்கிடத்தல். அதனால் ரஜோகுணமானது தேகியை, உடம்பொடு நிற்கும் ஆத்மாவைக் கட்டுகின்றது. [அகர்த்தாவாகவே, தொழிற்படாதவனாகவே உள்ள ஆத்மாவை - "நான் செய்கிறேன்" என்னும் அபிமானத்தால் செலுத்துகின்றது.—ஆ.] (7)

तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्यनिद्राभिस्तन्निबध्नाति भारत ॥ ८ ॥

தமஸ்த்-வஜ்ஞானஜம் வித்தி மோஹனம் ஸர்வ-தேஹினம் ।
ப்ரமாதாலஸ்ய-நித்ராபிஸ்-தந்நிபத்நாதி பாரத ॥ 8

8. தமோகுணமோ, அஜ்ஞானத்தினின்றும் பிறப்பதாக, எல்லாத் தேகிகளையும் மயக்குவதாகத் தெரிந்துகொள்; பாரத! அது அஜாக்கிரதை, சோம்பல், உறக்கம் என்றவற்றால் (தேகியைக்) கட்டுகின்றது

மூன்றாவதான தமோகுணமானது (ஆவரணசக்தியாகிய) அஜ்ஞானத்தினின்றும் பிறந்து எல்லாத் தேகிகளையும் மயக்குவது, மயக்கத்தைச் செய்வது, பகுத்தறிவின்மையை உண்டாக்குவது. (8)

மீண்டும், குணங்களது செய்கையைச் சுருக்கிக் கூறுகிறார் :

सत्त्वं सुखे संजयति रजः कर्मणि भारत ।
ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे संजयत्युत ॥ ९ ॥

ஸத்வம் ஸுகே ஸஞ்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத ।
ஜ்ஞானமாவ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸஞ்சயத்யுத ॥ 9

9. பாரத ! ஸத்துவம் இன்பத்திலும், ரஜஸ் தொழிலிலும் பற்றச் செய்கின்றன; தமஸோ, (இவற்றிற்கு) எதிராக, அறிவை மறைத்து அஜாக்கிரதையில் பற்றச் செய்கின்றது.

ரஜஸ் தொழிலில் "பற்றச் செய்கின்றது" எனத் தொடரும். தமோகுணமானது தனது ஆவரணவடிவத்தால், மறைக்குந் தன்மையினால் - ஸத்துவகுணத்தாலான பகுத்தறிவை மறைத்து அஜாக்கிரதையில் பற்றச் செய்கின்றது. அஜாக்கிரதை - செய்ய வேண்டியன வந்த வழி, (அவற்றைச்) செய்யாமை. (9)

குணங்கள் (கீழ்க்) கூறிய செய்கைகளை எப்பொழுது செய்கின்றன? என்பது. - கூறுவோம் : (வினா :— அவை தம் தம் செய்கைகளை ஒரே காலத்து ஒருங்கே செய்கின்றனவா ? அல்லது, வெவ்வேறு காலத்து மாறி மாறிச் செய்கின்றனவா ? ஒரே காலத்தாயின், ஒன்றற்கொன்று விரோதமாகச் செய்கின்றனவோ ? அல்லது, ஒத்துச் செய்கின்றனவோ ?—விடை:—அவை தம் தம் செய்கைகளை வெவ்வேறு காலத்து மாறி மாறிச் செய்கின்றன.— ஆ.)

रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।
रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥

ரஜஸ்-தமஸ்-சாபிபூய ஸத்வம் பவதி பாரத ।
ரஜ: ஸத்வம் தமஸ்சைவ தம: ஸத்வம் ரஜஸ்—ததா ॥ 10

10. பாரத ! ஸத்துவம் ரஜஸையும், தமஸையும் கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது ; ரஜஸ் ஸத்துவத்தையும், தமஸையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது) ; அவ்வாறே தமஸ் ஸத்துவத்தையும், ரஜஸையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது).

எப்பொழுது ஸத்துவ குணமானது ரஜோகுணம் தமோ குணம் இரண்டனையும் கீழ்ப்படுத்தி ஓங்கி வளர்கின்றதோ, அப் பொழுது, தான் மேலிட்டு அறிவு, இன்பம் முதலிய தன் செய் கையைச் செய்கின்றது. அவ்வாறே எப்பொழுது ரஜோகுண மானது ஸத்துவகுணம் தமோகுணம் இரண்டனையும் கீழ்ப் படுத்தி ஓங்கி வளர்கின்றதோ, அப்பொழுது தன் கார்யமான வேளாண்மை முதலிய செய்கையைச் செய்கின்றது. அவ் வண்ணமே, எப்பொழுது தமஸ் என்னும் குணமானது ஸத்துவ குணம் ரஜோகுணம் இரண்டனையும் கீழ்ப்படுத்தி ஓங்கி எழு கின்றதோ, அப்பொழுது, அறிவை மறைத்தல் முதலிய தன் செய்கையைச் செய்கின்றது. (10)

இப்பொழுது இன்ன குணம் ஓங்கியுள்ளது என்பதை அறியும் விதம்

எப்பொழுது எக்குணம் மேலிட்டதோ, அப்பொழுது அதற்கு என்ன அடையாளம்? என்பது.—கூறுவோம் :

सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ।
ज्ञानं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ ११ ॥

ஸர்வத்வாரேஷு தேஹேऽஸ்மின் ப்ரகாச உபஜாயதே ।
ஜ்ஞானம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்வமித்யுத ॥ 11

11. எப்பொழுது இச்சரீரத்தில் எல்லா வாயில்களிலும் அறி வென்னும் பிரகாசம் உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது ஸத்துவம் ஓங்கி யுள்ளது என அறியலாம்.

செவி முதலிய இந்திரியங்களெல்லாம் ஆத்மாவிற்கு அறியும் வழிகளாம். அந்த எல்லா வழிகளுள்ளும் அகக்கரணம் நிரம்பச் சொல்லுதலானது, புத்தி விருத்தி வியாபித்தலானது - பிரகாச மென்பது, விளக்கமென்பது, துலக்கமென்பது. அதுவேதான் அறிவென்பது. இவ்வாறாக எப்பொழுது அறிவென்னும் வெளிச்சமானது இச்சரீரத்தில் எல்லா இந்திரியங்களுள்ளும் உண்டாகின்றதோ அப்பொழுது அறிவுப் பிரகாசமாகிய குறி யினால் "ஸத்துவகுணம் ஓங்கியுள்ளது" என அறியலாகும். (11)

ரஜோகுணம் மேலிட்டு நிற்குமிடத்து இது அடையாளமாம் :

लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामशमः स्पृहा ।
रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १२ ॥

லோப: ப்ரவ்ருத்தி-ராரம்ப: கர்மணா-மசம: ஸ்ப்ருஹா |
ரஜஸ்யேதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே பரதர்ஷப || 12

12. பரதரிற் சிறந்தோனே ! ரஜஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து உலோபம், முயற்சி, தொழில்களைச் செய்தல், ஓய்வின்மை, ஆசை இவை உண்டாகின்றன.

உலோபம் - பிறர்பொருளை வெளவக் கருதல், முயற்சி - பொதுவானப் பிரயத்தினம் செய்தல்,—எவற்றை ?—காரியங்களை. ஓய்வின்மை - மகிழ்ச்சி பற்று முதலியவற்றுள் புகுந்து செல்லுதல் ஆசை - ஸாமான்னியமான எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிய ஆசை. ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்குங்கால், இவை குறிகளாக [காணப்படுகின்றன]. (12)

अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ १३ ॥

அப்ரகாசோऽப்ரவ்ருத்திஸ்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச |
தமஸ் யேதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தன || 13

13. குருநந்தன ! தமஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து விளங்காமை, முயற்சியின்மை தவறுதல், மயக்கம் இவை உணடாகின்றன.

விளங்காமை - பகுத்தறிவின்மை, முயற்சியின்மை - முற்றும் ஊக்கமின்மை ; (இது) அந்த(ப் பகுத்தறிவின்மையின்) காரியம் தவறுதலும், மயக்கமும் அதன் [பகுத்தறிவின்மையின்] காரியங்களாம். விவேகமின்மை - மயங்கிய தன்மை என்றபடி. (13)

குணங்களாலாகும் பிறவிகள்.

இறப்பு வழியாகவும் எந்தப் பயன் அடையப்படுகின்றதோ, அதெல்லாம் பற்றிஞலும் ஆசையிஞலும் வருவதாய் குணங்களாலாவதே தான், என உணர்த்தும் பொருட்டு அருளிச்செய்கிருர்.

यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलय याति देहभृत् ।
तदोत्तमविदां लोकानमलान्प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥
रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।
तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १५ ॥

யதா ஸத்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் ।
ததோத்தமவிதாம் லோகா-னமலான் ப்ரதிபத்யதே ॥ 14

ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே ।
ததா ப்ரலீனஸ்-தமஸி மூடயோநிஷு ஜாயதே ॥

14. தேகியானவன், ஸத்துவம் மேலிட்டவழி சாதலே அடைந்தால், உயர்ந்தவற்றை அறிந்தவருடைய மாசற்ற உலகங்களைச் சேர்கிருன்.

15. ஒருவன் ரஜோகுணத்தில் சாதலைப்பெற்று கர்மப் பற்றுள்ளவருள் பிறக்கிருன். அவ்வண்ணமே, தமோகுணத்தில் இறந்தவன் மயங்கி பிறவிகளுள் பிறக்கிருன்.

தேகி-ஆத்மா, உயர்ந்தவற்றை-மஹத் முதலிய தத்துவங்களை மாசற்ற உலங்கங்களை (ரஜஸ் தமஸ் உண்டாதலில்லாத ப்ரஹ்ம லோகம் முதலியவற்றை.—ஆ.)

ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது சாதலை அடைந்தால், கர்மப்பற்றுடைய மனிதர்களுள் பிறக்கிருன். அதுபோலவே, தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது இறந்தவன் பசு முதலிய அறிவிலாப் பிறவிகளில் பிறக்கிருன். (15)

சென்ற சுலோகங்களில் கூறிய விஷயத்தையே சுருக்கிச் சொல்கிருர் :

कर्मणः सुकृतस्याहुः सात्त्विकं निर्मलं फलम् ।
रजसस्तु फलं दुःखमज्ञानं तमसः फलम् ॥ १६ ॥

கர்மண: ஸுக்ருதஸ்–யாஹு: ஸாத்விகம் நிர்மலம் பலம் ।
ரஜஸஸ்து பலம் து;க்க–மஜ்ஞானம் தமஸ:பலம் ॥ 16

16. நல்வினையான கர்மத்திற்கு மாசற்ற ஸாத்விகப் பயன் என்கிறார்கள்; ரஜஸுக்கோ துன்பம் பயன்; தமஸுக்கோ அறியாமை பயன்.

ஸாத்விக கர்மத்திற்கு ஸாத்விகமேயான [ஸத்துவ குணத்தாலான] பரிசுத்தமான [ரஜஸ் தமஸ் அழுக்கில்லாத] பயன் என்று ஆன்றோர் கூறுகிறார்கள். ரஜஸ் என்பதற்கு - ராஜஸகர்மம் என்று பொருள்; (இப்) பிரகரணம் கர்மத்தைப்பற்றியதாதலின், ராஜஸகர்மத்தின் பயனும் துன்பமே தான், ராஜஸமேதான் [ரஜோ குணத்தாலானதே தான்]; (கார்யமானது) காரணத்தை ஒத்துநிற்குமாதலின், தமஸுக்கு- தாமஸ கர்மமான அதர்மத்திற்கு

குணங்களின் செய்கைகளைச் சுருக்கிக் கூறுதல்.

மேலும் குணங்களினின்றும் (எது) உண்டாகின்றதோ, (அதனை அருளிச்செய்கிறார்) :

सत्त्वात्संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।
प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥ १७ ॥

ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞானம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ।
ப்ரமாத-மோஹௌ தமஸோ பவதோ ஜ்ஞானமேவ ச ॥

17. அறிவு ஸத்துவத்தினின்றும் பிறக்கின்றது; உலோபம் ரஜஸினின்றும் (பிறக்கின்றது;) அஜாக்கிரதையும், மயக்கமும் தமஸினின்றும் பிறக்கின்றன, அறியாமையுந்தான் (பிறக்கின்றது).

ஸத்துவம் மேலிட்டவிடத்து அறிவு உண்டாகின்றது......(17) அன்றியும்,

ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्यगुणवृत्तस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १८ ॥

ஊர்த்த்வம் கச்சந்தி ஸத்வஸத்தா மத்த்யே திஷ்ட்டந்தி
ராஜஸா: ।

ஜகன்ய-குண-வ்ருத்திஸ்த்தா அதோ கச்சந்தி தாமஸா: ॥ 18

18. ஸத்துவத்திலுள்ளவர்கள் மேலே செல்லுகிறார்கள் : ராஜஸர்கள் நடுவில் நிற்கிறார்கள். கடைப்பட்ட குண ஒழுக்கத்திலுள்ள தாமஸர்கள் கீழே செல்லுகிறார்கள்.

ஸத்துவகுண ஒழுக்கத்திலுள்ளவர்கள் தேவலோகம் முதலியவற்றுள் பிறக்கிறார்கள். ராஜஸர்கள், ரஜோகுண ஒழுக்கத்திலுள்ளவர்கள் மனிதர்களில் பிறக்கிறார்கள். ராஜஸர்கள், ரஜோகுண ஒழுக்கங்களாக உறக்கம் சோம்பல் முதலியவற்றிலுள்ள மூடர்களான தாமஸர்கள் பசு முதலிய பிறவிகளுள் பிறக்கிறார்கள். (18)

குணங்களினின்றும் மெய்யறிவினால் நீங்குதல்.

"பிரகிருதியில் நிற்றலாகிய [பிரகிருதியையே ஆத்மாவாக மயங்குதலாகிய] மயக்கவுணர்வுள்ள புருஷனுக்கு இன்ப துன்ப மயக்கவடிவங்களால் அநுபவிக்கப்படும் குணங்களின்மேல் 'நான் இன்பமுடையவனாயிருக்கிறேன், மூடனாயிருக்கிறேன்' என இத்தகைய பற்று எதுவோ, அது-நல்லன தீயனவான பிறவிகளில் பிறப்பைப் பெறுதலாகிய புருஷனது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம்" என முந்தின அத்தியாயத்துள் எது சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டதோ, அதனை இங்கே "ஸத்துவம், ரஜஸ்" (14-5) எனத் தொடங்கி, குணங்கள் இன்னவை என்பதும், குணங்களது செய்கையும், குணங்கள் தமது செய்கைகளால் கட்டுறுத்துவதும், குணங்களது செய்கையால் கட்டுண்ட புருஷனுக்கு யாது கதியோ (அதுவும்) ஆகிய இவையனைத்தையும், மயக்க அறிவை வேராகவுடையவையாய்ப் பந்தத்திற்குக் காரணமானவற்றையும் விரித்துரைத்து, இப்பொழு, மோக்ஷம் மெய்யறிவினால் (ஆவது என) உபதேசித்தற் பொருட்டு பகவான் அருளிச் செய்கிறார் ;

नान्यं गुणेभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ।
गुणेभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १९ ॥

நான்யம் குணேப்ய꞉ கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டானுபச்யதி ।
குணேப்யச்ச பரம் வேத்தி மத்பாவம் ஸோऽதிகச்சதி ॥ 19

19. காண்பவன் குணங்களைக் காட்டிலும் வேறான கர்த்தாவை எப்பொழுது காணவில்லையோ, மேலும் (ஆத்மாவை) குணங்கட்குப் புறம்பாக அறிகின்றானோ, (அப்பொழுது) அவன் என் நிலையைப் பெறுகிறான்.

உடம்பு, இந்திரியங்கள், இந்திரிய விஷயங்கள் என்றவற்றின் வடிவமாய் மாறி நிற்கும் குணங்களைக் காட்டிலும் வேறான கர்த்தாவை, மெய்யறிவு கூடிய வழி (எவன்) காணவில்லையோ, "எல்லாச் செய்கைகட்கும் எல்லாத் தன்மைகளுமுடைய (அந்தந்த உடம்பு முதலியவையாக மாறி நிற்கின்ற குணங்களேதான் கர்த்தாக்கள்" என இவ்வாறு காண்கின்றானோ, (ஆத்மாவை) குணங்கட்கும் அவற்றது செய்கைகட்கும் ஸாக்ஷியாக உணர்கின்றானோ, அவன் "எல்லாம் வாஸுதேவன்" எனக் காண்பவனாய் என் நிலையை, வாஸுதேவனாயிருத்தலை, அடைகின்றான். (அங்ஙனமவனுக்குத், தான் நிர்குண ப்ரஹ்மமென்பது வெளியாகின்றது. —ஆ.) (19)

அவன் எவ்வாறு அடைகிறான்? என்பது.— கூறுவோம் :

गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देहसमुद्भवान् ।
जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ २० ॥

குணானேதா-னதீத்ய த்ரீன் தேஹீ தேஹ-ஸமுத்பவான் ।
ஜன்ம-ம்ருத்யு-ஜரா-து꞉க்கைர்-விமுக்தோऽம்ருத-மச்னுதே ॥ 20

20 தேகியானவன் உடம்பிற்குக் காரணமான இந்த முக்குணங்களையும் கடந்து, பிறப்பு-இறப்பு மூப்புத் துன்பங்களால் விடப்பெற்றவனாய் சாகாமையைப் பெறுகிறான்.

ஞானியான தேஹியானவன் மாயையாகிய உபாதிவடிவங்களாய் உடம்பு உண்டாதற்கு வித்துக்களான கீழ்க்கூறிய இந்த முக்குணங்களையும் உயிர்வாழும் பொழுதேயே கடந்து, பிறப்பு இறப்பு மூப்புத் துன்பங்களால் உயிர் வாழும் பொழுதேயே விடப்பட்டவனாய்ச் சாகாமையைப் பெறுகிறான் : இவ்வாறாக என் நிலையை அடைகின்றான் என்றபடி. (20)

விடுபட்டவனுடைய அடையாளங்கள்.

உயிரோடிருக்குமளவிலேயே குணங்களைக் கடந்து சாகாமையைப் பெறுகிறான். எனவே, வினாவிற்கு இடம் வாய்க்கப் பெற்று அர்ஜுனன் கூறலாயினன் :

अर्जुन उवाच—

कैर्लिङ्गैस्त्रीन्गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।
किमाचारः कथं चैतांस्त्रीन्गुणानतिवर्तते ॥ २१ ॥

அர்ஜுன உவாச—

கைர்-லிங்கைஸ்-த்ரீன் குணா-னேதா-னதீதோ பவதி ப்ரபோ ।
கிமாசார: கதஞ்-சைதான்ஸ்-த்ரீன் குணா-னதிவர்த்ததே ॥

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

21. பிரபுவே ! இந்த முக்குணங்களையும் கடந்து நிற்பவன் என்ன அடையாளங்களுள்ளவனாகிறான் ? என்ன ஒழுக்கமுடையவன் ? மேலும், எவ்வாறு இந்த முக்குணங்களையும் கடந்துவிடுகிறான் ?

குணங்களைக் கடந்தவனது அடையாளத்தையும். குணங்களைக் கடந்தவனாவதற்கு வழியையும் இச்சுலோகத்தினுள் அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட பகவான் இரண்டு வினாவிற்கும் மறுமொழி கூறலானார். முதலில், "குணங்களைக் கடந்தவன் என்ன அடையாளங்களுள்ளவனாயிருக்கிறான் ?" என்பது எதுவோ, அதனைக் கேட்பாயாக : (21)

श्रीभगवानुवाच—

प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पाण्डव ।
न द्वेष्टि संप्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ २२ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

ப்ரகாசஞ் ச ப்ரவ்ருத்திஞ் ச மோஹமேவ ச பாண்டவ!
ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தானி ந நிவ்ருத்தானி காங்க்ஷதி||

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்ருர் ;

22. பாண்டவ! விளக்கமென, முயற்சியென, மயக்கமென வந்தவற்றை (அவன்) வெறுப்பதில்லை ; போனவற்றை விரும்புவதில்லை.

விளக்கமென்பது-ஸத்துவத்தின் கார்யம். முயற்சியென்பது-ரஜஸின் கார்யம். மயக்கமென்பது-தமஸின் கார்யம். (இவையெல்லாம் ஓரோர் தனித்தனிப்) பொருளாகச் செவ்வனே புலப்பட்ட வழி இவற்றை வெறுப்பதில்லை. மெய்யுணர்வில்லாமயிஞலன்றே "எனக்குத் தாமஸமான எண்ணம் உண்டாயுள்ளது. அதனுல் நான் மயங்கியுள்ளேன்; அவ்வாறே, எனக்கு ராஜஸமான முயற்சி துன்ப வடிவமாய் உண்டாகியள்ளது, அந்த ரஜஸினுல் நான் அசைக்கப்பெற்று தன் நிலையினின்றும் இந்தத் தவறுதல் எதுவோ, (அது) எனக்குத் தொல்லையாயிருக்கின்றது; அவ்வண்ணமே, பிரகாச வடிவமான ஸாத்விக குணமானது என்னைப் பகுத்தறிவுடையனுகச் செய்வதோடு இன்பத்தையும் பற்றச் செய்வதாய்க் கட்டுறுத்துகின்றது" என (ஒருவன்) அவற்றை வெறுக்கிருன். ஆகவே. குணங்களைக் கடந்தவன் வந்தவற்றை இவ்வாறு வெறுப்பதில்லை. அன்றியும், ஸாத்விகன் [ஸத்துவ குணமுள்ளவன்] முதலான புருஷன், ஸத்துவகுணம் முதலியவற்றின் கார்யங்களாய் ஆத்மாவிற்குக் காட்டி மறைந்தவற்றை விரும்புமாறு போல, குணங்களைக் கடந்தவன் போனவற்றை விரும்புவதில்லை என்பது பொருள்.—இந்த அடையாளம் பிறர்க்குத் தெரிவதன்று. மற்றென்னவெனின்,—தனக்குத் தெரியுமாதலால் தனக்காகத் தான் இவ்வடையாளமென்க. தன்னைப் பற்றிய வெறுப்பையாயினும், விருப்பையாயினும் பிறனெருவன் தெரியமாட்டானன்றே. [ஒருவனிடத்துள்ள வெறுப்பு விருப்புக்களை வேறெருவன் உணர முடியாதன்றே]. (22)

விடுபட்டவனுடைய வாழ்க்கையின் நடக்கை.

இனி இப்பொழுது 'குணங்களைக் கடந்தவன் என்ன ஒழுக்கமுடையவன் ?' என்னும் வினவிற்கு மறுமொழி அருளிச் செய்கிருர் :

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।
गुणा वर्तन्त इत्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥ २३ ॥

உதாஸீனவதாஸீனோ குணைர்-யோ ந விசால்யதே !
குணா வர்த்தந்த இத்யேவ யோऽவதிஷ்ட்டதி நேங்கதே ॥

23. எவன் உதாஸீனன்போல வீற்றிருப்பவனாய்க் குணங்களால் அசைக்கப்பெறுவதில்லையோ, எவன் "குணங்கள் செய்கின்றன" என்றே உறுதியாக நிற்கின்றானோ, அசைவதில்லையோ, (அவன் குணங்களைக் கடந்தவன்).

உதாஸீனன் [உபேக்ஷையுள்ளவன்] என்பான் ஒருவனது பக்கத்தையும் சாராதவாறு போல, ஆத்மாவை அறியும் துறவியான இவன், குணங்களைக் கடந்தவனாவதற்கு ஸாதனமான வழியிலே [மெய்யுணர்விலே] நிலைத்து வீற்றிருப்பவனாய் விவேகப் பார்வையான நிலையினின்றும் குணங்களால் அசைக்கப்படுவதில்லை. அந்த இதனை விளக்குகிறார்:—உடம்பு, இந்திரியங்கள், இந்திரிய விஷயங்கள் என்றவற்றின் வடிவங்களாய் வேறுபட்டு நிற்கும் குணங்கள் (தம்முள்) ஒன்றிலொன்று தொழிற்படுகின்றன எனக்கொண்டு உறைத்து நிற்கிறான், அசைவதில்லை, தன் நிலையிலுள்ளவனாகவே இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.— **अवतिष्ठति** *என்பதை - சுலோகம் இடர்ப்படுதலஞ்சி பரஸ்மை பதத்தில் வழங்கலாயிற்று.—"அநுஷ்டிக்கிறான்" என்றும் வேறோர் பாடம். (இங்கே. அநுஷ்டானமென்பது - மெய்யறிவினால் தள்ளுண்டுபோன போலிக் கர்மத்தை யென்க. உதாஸீன திருஷ்டாந்தமானது - ஆத்மாவை அறிபவன் "ஆத்மா நிர்விகாரி" என்னும் அறிவினால் தன்னைக் கர்மங்கட்குக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளாது, தான் தொழிற்படுதலின்றி நிற்கும் தனி நிலையை விளக்குகின்றது.—ஆ.)* (23)

அன்றியும்,

समदुःखसुखः स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ २४ ॥

ஸம-து:க்க-ஸுக: ஸ்வஸ்த்த: ஸம-லோஷ்டாச்ம-காஞ்சன: ।
துல்ய-ப்ரியாப்ரியோ தீரஸ்-துல்யநிந்தாத்ம-ஸம்ஸ்துதி: ॥ 24

24. (இவன்) இன்ப துன்பங்களை ஸமமாகக் கொண்டவன்: தன்னிடத்து வாழ்பவன்: மண்ணாங்கட்டி, கல், தங்கம் இவற்றை ஸமமாகக் கொண்டவன்: வேண்டியதையும், வேண்டாததையும் ஸமமாகக் கொண்டவன்: ஞானமுள்ளவன்; இகழ்ச்சியையும் தற்புகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக் கொண்டவன்.

இந்த யதியானவன் தன்னிடத்து வாழ்பவன், ஆத்மாவினிடத்து நிற்பவனாய்த் தெளிந்துள்ளவன் [தன் நிலையினின்றும் தவறாது அவிகாரியாயிருப்பவன்.—ஆ.] (24)

மற்றும்,

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ।
सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ २५ ॥

மானாபமானயோஸ்-துல்ய்ஸ்-துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: ।
ஸர்வாரம்ப-பரித்யாகீ குணாதீத: ஸ உச்யதே ॥

25. மானாவமானங்களில் ஒப்பநிற்பவனாய், நண்பரது பக்கத்திலும், பகைவரது பக்கத்திலும் ஒப்ப நிற்பவனாய், எல்லா முயற்சிகளையும் துறக்கின்ற அவன் "குணாதீதன்" [குணங்களைக் கடந்தவன்] எனப்படுகிறான்.

ஒப்ப நிற்பவன் - *மாறுபாடில்லாதவன் [தாக்கப்படாதவன்]. சிலர் தமது கருத்தின்படி உதாஸீனர்களாயிருந்தாலும், பிறர் கருத்தின்படி நண்பரது பக்கத்திலாயினும், பகைவரது பக்கத்திலாயினும் இருக்கிறவர்கள் போல(க் காணப்படுகிறார்கள்); என அருளிச் செய்கிறார். இவன் இம்மை மறுமைக்கான எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டொழியும் தன்மையன் ; உடம்பைக்கொண்டு செலுத்துதற்கு மாத்திரம் காரணமானவை [உடம்பு நிற்றற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மங்கள்] நீங்கலாக எல்லாக் கர்மங்களையும் துறந்து நிற்பவன் என்பது பொருள்.*

பகவத்பக்தி முக்திக்கு ஸாதனம்.

குணங்களைக் கடந்தவனாதற்கு "எவன்" (14-23) என்பது முதல் "குணங்களைக் கடந்தவன் எனப்படுகிறான்" (14-25) என்பது வரை கூறப்பட்ட ஸாதனங்கள் எவ்வளவு காலத்தில் முயற்சியால்

ஸாதிக்கக்கூடியவையோ, அவ்வளவு காலம் ஸந்யாஸியினால், மோக்ஷத்தை நாடும் துறவியினால் அநுஷ்டிக்க வேண்டியவை: ஆனால், உறுதியாக நிலைப்பட்டுத் தானே உணரக்கூடியவளவிலே [தன் அநுபவத்தில் முயற்சியின்றி அவை தாமாகவே இயல்பாய் அமைந்திட்ட பொழுது], குணங்களைக் கடந்து நிற்கும் யதிக்கு அடையாளங்களாகின்றன. (ஞானாதிகாரியானவன் தனக்கு ஆத்ம அறிவு பிறத்தற்கு முன் உதாஸீநனாயிருத்தல் முதலிய இவ்வொழுக்கங்களை யெல்லாம் முயற்சியோடு அநுஷ்டித்துச் சாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், ஆத்ம ஞானம் உதித்தவுடன் ஜீவன்முக்தனான அவனுக்கு அவையெல்லாம் உறுதியாக நிலைப்பட்டு அநுபவத்தில் அமைந்து, அவனுக்கு லக்ஷணங்களாக நிற்கின்றன.—ஆ.)

இனி, "முக்குணங்களையும் எப்படி கடந்துவிடுகிறான்?" என்னும் இவ்வினாவிற்கு மறுமொழி அருளிச் செய்கிறார் :

मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान्समतीत्यैतान्ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २६ ॥

மாஞ் ச யோऽவ்யபிசாரேண பக்தியோகேன ஸேவதே।
ஸ குணான் ஸமதீத்யைதான் ப்ரஹ்ம-பூயாய கல்பதே ||

26. மேலும், எவன் பிறழாத பக்தி யோகத்தினால் என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவன் இக்குணங்களைச் செவ்வனே கடந்து, ப்ராஹ்மமாயிருந்ததற்குத் தக்கவனாகிறான்.

எந்தத் துறவி [யதி] யானவன், அல்லது கர்மியானவன் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தினுள் தங்கியுள்ள நாராயணனாகிய ஈச்வரனான என்னைப், பிறழாத பக்தி யோகத்தினால், ஒருகாலும் தவறாத பக்தியென்னும் யோகத்தினால்- பகுத்தறியும் உணர்வாகிய பக்தியோகத்தினால் தொழுகின்றானோ, அவன் கீழ்க் கூறிய இக்குணங்களை நன்றாகக் கடந்து' ப்ரஹ்மமாயிருத்தற்குத் தகுந்தவனாகிறான், மோக்ஷத்தையடைய உரியவனாகிறான். அந்த பக்தி யோகமானது பகவானது அநுக்கிரகமென்னும் அருளினாலன்றோ உண்டாவதாயுள்ளது. (பக்தியோகமென்பது - பரமப் பிரேமையாகிய பேரன்பு யென்னும் யோகம். பக்தி யோகத்தால் பகவானைத் தொழுதலென்பது - வெளியே சித்தத்தை விடாது

எப்பொழுதும் பகவானை இடைவிடாது தியானித்தல் பகவானுடைய அநுக்கிரகத்தால் மெய்யுணர்வு பிறக்கின்றது; பிறக்கவே, ஞானி உயிரோடிருக்கும் பொழுதேயே மோக்ஷத்தை அடைந்துவிடுகிருன்.—ஆ.) (26)

ஆத்மா ஒன்றுதான்.

இது [ஞானி ப்ரஹ்மமேதான் என்பது] எதனுல்? என்பது.—கூறுவோம்;

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥ २७ ॥

ப்ரஹ்மணே ஹி ப்ரதிஷ்டாஹ-மம்ருதஸ்-யாவ்யயஸ்ய ச ।
சாஸ்வதஸ்ய் ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச ॥ 27

27. ஏனெனில், யான் இறவாததாய் வேறுபாடில்லாதாய், சாச்வதமான தருமமும் தவருத இன்பமுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இருப்பிடம்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே வியாஸர் அருளிச் செய்த நூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீயைகளாக உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்திலே குணரத்ய விபாகயோகம் என்னும் பதினன்காம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஏனெனில், உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவான நான் ப்ரஹ்மமான பரமாத்மாவிற்கு இருப்பிடம் [ப்ரஹ்மம் என்னைக் காட்டிலும் வேறன்று, நான் ப்ரஹ்மமான ஆத்மாதான் என்றபடி].—அவி எத்தகைய ப்ரஹ்மத்திற்கு?—அழியுந்தன்மையில்லதாய், காரியாய், நித்யமான தருமமாய் (அதாவது) ஞானயோகமென்னும் தருமத்தால் அடையத்தக்கதாய், தவருத இன்ப வடிவமான (ப்ரஹ்மத்திற்கு). சாகாமை முதலிய இயல்பானதாய்ப் பேரானந்த வடிவமான பரமாத்மாவிற்கு உள்ளேயுள்ள ஆத்மா இருப்பிடம்; (ஆகவே, அது) பரமாத்மாவாக மெய்யறிவினுல்

நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால், இந்த (உண்மைதான்) "ப்ரஹ்மமாயிருத்ததற்குத் தக்கவனுகிருன்"(14-26) எனக் கூறப் பட்டது.

ப்ரஹ்மம் எந்த ஈச்வர சக்தியால் பக்தர்களை அநுக்கிரகித்தல் முதலியவற்றிற்காக அமைந்து தலைப்படுகின்றதோ, அந்த சக்தி ப்ரஹ்மமேயான நான்தான்; ஏனெனில் சக்தியும் சக்தியையுடைய பொருளும் வேறல்ல [ஒன்றுதான்], என்பது கருத்து.

அல்லது, இவ்வாறு கொள்ளினும், அமையும். ஸகுண ப்ரஹ்மமே) ப்ரஹ்ம மென்னும் சொல்லால் சொல்லக் கூடிய தாதலால், ப்ரஹ்மமென்பது ஸவிகல்பமான [ஸகுண] ப்ரஹ்ம மென்க. சொல்ல முடியாத நிர்விகல்பமான [நிர்க்குணமான] யான் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு இருப்பிடம், தங்குமிடம்,—எப்படிப் பட்ட (அந்த ப்ர்ஹ்மத்திற்கு)? —சாகுந்தன்மையில்லாதாய் விகாரமில்லாததற்கு. மேலும், ஞான நிஷ்டை என்னும் ஸாதன தருமத்திற்கும். அதனின்று பிறப்பதாய்த் தவருது அமைகின்ற ஆனந்தத்திற்கும் "யான் இருப்பிடம்" எனத் தொடர்கின்றன.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்தில் பதினான்காம்
அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

புருஷோத்தம யோகம்

ஸம்ஸார விருக்ஷம்.

பிராணிகளது கர்மத்தின் பயனும், ஞானிகளது ஞானத்தின் பயனும் என்னைச் சார்ந்து நிற்பனவாதலால், எவர்கள் என்னைப் பக்தி யோகத்தால் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் எனது அநுக்கிரகத்தினால் ஞானத்தையடைதல் வழியாகக் குணங்களைக் கடந்தவராய் மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறார்கள். ஆத்மாவினுடைய உண்மையையே நேராக அறிகிறவர்களைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? என்க. ஆகவே, பகவான், அர்ஜுனனால் வினவப் படாததாயினும் [அவன் கேட்காமலிருந்தாலும்] ஆத்மாவினது உண்மையை விவரிக்கக் கருதியவராய் "சந்தஸ்கள் எதற்கு" (15-1) என்பது முதலியவற்றை அருளிச் செய்யலானார் :

இனி முதலில், விருக்ஷமாக உருவகஞ் செய்து [ஞானமென்னும் கோடரியினால் வெட்டக்கூடியதாதலால், மரமாக ரூபகாலங்காரப்படுத்தி], வைராக்கியம் பிறக்கும் பொருட்டு ஸம்ஸாரம் இன்னதென்பதை விரித்துரைக்கிறார்; ஏனெனில்,— பகவானுடைய உண்மையை அறிவதிலே - ஸம்ஸாரத்தினின்றும் ஆசை நீங்கியவனுக்கு அதிகாரமேயன்றி மற்றையோனுக்கு இல்லை என்று.

श्रीभगवानुवाच—

ऊर्ध्वमूलमधःशाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।
छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

ஊர்த்த்வ-மூல-மத:சாக-மச்வத்தம் ப்ராஹு-ரவ்யயம் |
ச்சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ||　　1

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. சந்தஸ்கள் எதற்கு இலைகளோ (அந்த) அச்வத்தத்தை – மேலே வேரும், கீழே கிளைகளும் உடையதாக, அழிவற்றதாகக் கூறுகிறார்கள். எவன் அதனை அறிகிறானோ, அவன் வேதங்களை அறிபவன்.

அவ்யக்தமென்னும் மாயா சக்தியுடைய ப்ரஹ்மமானது 'காலத்தால் நுண்ணியதும், காரணமும், நித்யமும், பெரிதும் [எங்குமுள்ளதும்] ஆதலால், "மேல்" எனக் கூறப்படுகின்றது. (கூடஸ்தமான [நிர்விகாரியான] ப்ரஹ்மம் காரணமாகாதாத லால், மாயாசக்தியுடைய ப்ரஹ்மமென்றார். அது நித்யப் பொருளாய் எல்லாக் காரியங்கட்கும் நியதமாய் முன்நிற்கும் காரணமாதலால் காலத்தால் நுண்ணியதென்க.—ஆ.) "மேலே வேரும், கீழே கிளைகளும் உடைய இந்த அச்வத்தம் என்று முள்ளது". (கட-3-2-1) என்னும் சுருதியினாலுமென்க. புராணத் திலும் "ப்ரஹ்ம விருக்ஷமானது ப்ரஹ்மம் தங்கியுள்ள விருக்ஷ மானது அவ்யக்தமாகிய வேரைப் பிறப்பிடமாகப் பெற்றது : அதனது வலிமையினாலேயே ஓங்கி வளர்ந்துள்ளது : புத்தியாகிய அடிமரமாகவே உள்ளது : இந்திரியத் துவாரங்களாகிய பொந்து களையும், (நிலம், நீர் முதலிய) மஹாபூதங்களாகிய பலகொப்புக் களையும், விஷயங்களாகிய இலைகளையும் களைகளையும், நல்வினை தீவினைகளாகிய அழகிய புஷ்பங்களையும், இன்ப துன்பங்களாகிய பழமுண்டாதலையும் உடையது: எல்லாப் பிராணிகட்கும் பிழைப் பைத் தருவது: (ஞானத்தாலன்றி பிறவற்றால் வெட்ட முடியாதது அதலால்) என்றுமுள்ளது. இது ப்ரஹ்மத்திற்குத் தங்குமிடம். அது அந்த ப்ரஹ்ம விருக்ஷத்தின் (ஸாரம். ப்ரஹ்மத்திற்குப் புறம்-பாக ஸம்ஸாரத்திற்கு நிலைப்பு இல்லை என்றபடி,—ஆ). ஞான மாகிய வலிய கோடரியினால் இதனை வெட்டி பிளந்து, பின்பு, ஆத்ம ஆனந்தத்தைப் பெற்று அதனின்று மீண்டும் திரும்புவ தில்லை." என்பது முதலியவற்றை(க் காண்க). மயக்கமயமான ஸம்ஸாரத்தை மேலே வேருடைய விருக்ஷமாகக் கூறுகிறார்கள். மஹத், அஹங்காரம், தன்மாத்திரங்கள் முதலியவை இதனது கிளைகள் போலக் கீழே உள்ளன. அச்வத்தம் - நாளைக்குக்கூட

நில்லாதது, கணப்பொழுதுள் அழியுந்தன்மையது ; (ஆகவே, ஸம்ஸாரமாயை
ஸம்ஸாரத்தை) அச்வத்தம் என்கிறார்கள். ஸம்ஸாரமாயை
அநாதி காலமாகத் தலைப்பட்டுள்ளமையால், அந்த இச்சம்ஸார
விருக்ஷம் அழிவற்றதென்க. ஏனெனில், அது முதலும் முடிவும்
இல்லாததாகிய உடம்பு முதலியவற்றின் தொடர்ச்சியைச் சார்ந்
திருப்பதாக (யாவர்க்கும்) தெரிந்துளது. அதே ஸம்ஸார
விருக்ஷத்திற்கு இது வேறோர் விசேஷணம்:— "சந்தஸ்கள் எதற்கு
இலைகளோ" (என்பது) ரிக் யஜுஸ் ஸாமமென்னும் சந்தஸ்கள்
மறைத்தலால் பாதுகாத்தலால் ஸம்ஸார விருக்ஷத்திற்கு இலைகள்
போன்றுள்ளன. இலைகள் மரத்தைப் பாதுகாத்தற்காக இருக்கு
மாறுபோல, வேதங்கள் [கர்ம காண்டங்கள்] ஸம்ஸாரமரத்தைப்
பாதுகாத்தற்காக உள்ளன; நல்வினைகளையும், தீவினைகளையும்
அவற்றின் காரணங்களையும், பயன்களையும் உணர்த்தும்
பொருட்டுள்ளனவாதலின் என்க. (இலைகள் மரத்திலுள்ள
குற்றத்தை மறைத்து, மரத்தைப் பாதுகாப்பதுபோல, கர்ம
காண்டங்கள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள குற்றத்தை மறைத்து,
ஸம்ஸாரத்தைப் பாதுகாக்கின்றன.—ஆ.) கீழ்உரைத்தபடி ஸம்
ஸார விருக்ஷத்தை வேரோடு எவன் அறிகின்றானோ, அவன் வேதங்
களை அறிந்தவன், வேதங்கள் உபதேசிக்கும் பொருளை அறிந்தவன்
என்பது பொருள். நிச்சயமாக, இந்த ஸம்ஸார விருக்ஷத்தைக்
காட்டிலும், அதனது வேரைக் காட்டிலும் அறிய வேண்டிய
பொருள் வேறு அணுவளவுங்கூட மிச்சமில்லை : ஆகவே, எல்லா
வேதப் பொருளையும் அறிந்தவன், முற்றுமுணர்ந்தவன் என
ஸம்ஸார விருக்ஷத்தை வேரொடு அரிதலைப் புகழ்கின்றார். (கங்கை
நதிக்கரையிலே காற்றினால் வேர்ப்பிடுங்காகப் பிடுங்கித் தலை
கீழாகச் சாய்க்கப்பெற்ற ஒரு பெரிய அரசமரத்தை உபமான
மாகக் கொண்டு இவ்வுருவகம் செய்யப்பட்டது.—ம. "அழகிய
கையாகிய மலரினையும், அடியாகிய தளிரினையும், கண்ணாகிய
வண்டினையும்.........உடையதாய் ஓர் கொடி உளது" என்ற
விடத்து, பெண் என்று வெளிப்படையாகக் கூறாமல் கொடி என்று
மாத்திரம் கூறியிருப்பதுபோல, ஸம்ஸாரமென்று கூறாமல்
அச்வத்தம் என்று மாத்திரம் கூறப்பட்டது.) (1)

அதே ஸம்ஸார விருக்ஷத்தின் உறுப்புக்கட்கு வேறு கற்பனை
சொல்லப்படுகின்றது [அதனுடைய உறுப்புக்களை வேறு வகை
யாக வர்ணிக்கிறார்] :

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखा गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।
अधश्च मूलान्यनुसंततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ २ ॥

அதஸ்-சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்-தஸ்ய சாகா:
குண-ப்ரவ்ருத்தா விஷய-ப்ரவாலா: ।
அதஸ்ச மூலான்-யனுஸந்ததானி
கர்மானுபந்தினி மனுஷ்யலோகே ॥ 2

2. அதனுடைய கொப்புக்கள் கீழேயும் மேலேயும் பரவியுள்ளன குணங்களால் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன. விஷயங்களாகிய தளிர்களை யுடையன. கீழேயும் மனுஷ்ய உலகிலே, வேர்கள் கர்மத்தை விளைப்பன வாய்த் தொடர்ச்சியாக விரிந்துள்ளன.

கீழ் என்பது - மத்யமனான மனுஷ்யன் முதலாக அதமமான ஸ்தாவரம் ஈருகவுள்ளது. மேல் என்பது - அந்த மத்யமனை மனுஷ்யன் முதலாக உத்தமனை ப்ரஹ்மா ஈருகவுள்ளது) (மனுஷ்யன் முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலும், (அந்த மனுஷ்யன் முதல்) பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் ப்ரஹ்மாவின் இருப்பிடம் என்ற இதுவரையிலும் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு. ஞானத்திற்குத் தக்கவாறு, கர்மத்தின் பயனுகவும் ஞானத்தின் பயனுகவும் (எந்தப் பிறவிகள் உள்ளனவோ, அவை) அந்த மரத்தின் கிளைகள் போல விரிந்துள்ளன ; முதற்காரணமான ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களால் ஸ்தூலமாகி [பருத்து] உள்ளன. ஓசை முதலிய விஷயங்கள் கர்மத்தின் பயனுன உடம்பு முதலிய கிளைகளினின்றும் தளிர்கள் போல முளைக் கொள்ளுகின்றன போலும் ; ஆகவே, விஷயங்கள் கிளைகளின் தளிர்களென்க.— ஸம்ஸார விருக்ஷத்திற்கு முதற் காரணமான ஆணிவேர் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இனி இப்பொழுது கர்மத் தின் பயனுலானவையாய் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவற்றைப் பற்றிய வாஸனைகள் நல்வினை தீவினைகளிற் செல்லுதற்குக் காரணமாய் இடையில் [பக்கத்தில்] வெடிக்கும் வேர்கள் போல (க் கூறப்படுகின்றன). தேவர் முதலானேர்களை நோக்கக் கீழே யுள்ள மனுஷ்ய உலகிலே, அந்த வேர்கள் ஒன்ருேடொன்று தொடர்ந்து விரிந்துள்ளன, ஒன்றிலொன்று புகுந்து கிடக்கின்றன நல்வினை தீவினையாகிய கர்மமானது எவை உண்டாதலை ஒட்டி

நிகழ்கின்றதோ, அந்த தேவர்கள் மனுஷ்ய லோகத்திலே, மனித சரீரத்திலே கர்மத்தைப் பின்பு விசேஷமாக விளைவிக்கின்றன; ஏனெனில், மனுஷ்யர்களுக்குக் கர்மத்திலே அதிகாரம் இங்கே அமைந்துள்ளது. (2)

மரத்தை வெட்டி மேலான கதியை நாடுக.

மற்று, (இங்கு) வர்ணிக்கப்பெற்ற இந்த ஸம்ஸார விருக்ஷம் எதுவோ,

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिर्न च संप्रतिष्ठा ।
अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसङ्गशस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ॥ ३ ॥

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन्गता न निवर्तन्ति भूयः
तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ ४ ॥

ந ரூப-மஸ்யேஹ ததோபலப்யதே
நாந்தோ ந சாதிர் ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா ।
அச்வத்த-மேனம் ஸுவிரூடமூலம்
அஸங்க-சஸ்த்ரேண த்ருடேன சித்வா ॥ 3

தத: பதம் தத் பரிமார்கிதவ்யம்
யஸ்மின் கதா ந நிவர்த்தந்தி பூய: ।
தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ ॥ 4

3. அதனுடைய உருவம் அவ்வாறு இங்கு காணப்படவில்லை; முடிவு (காணப்பட)வில்லை; முதலும் (காணப்பட)வில்லை: இருப்பு(க் காணப்பட)வில்லை, நன்கு வேரூன்றிய இந்த அச்வத்தத்தை, பற்றின்மையென்னும் திண்ணிய கோடரியினால் வெட்டி,

4. அதற்கு மேலே,—எதனுள் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லையோ, அந்த நிலையைத்தேட வேண்டும். "(ஸம்ஸார விருக்ஷம்) தொன்று தொட்டு தலைப்பட்டு வருதல் எவனிடத்தினின்றும் தோன்றிற்றோ அந்த முதல்வனை புருஷனையே அடைக்கலமாக அடைகின்றேன்" (என நாடவேண்டும்);

கீழே வருணித்தபடி இதனது உருவம் இங்கே புலப்பட வேயில்லை, கனவோடும், கானல் நீரோடும், இந்திர ஜாலத்தாலான ஆகாச பட்டணத்தோடும் ஒப்ப நிற்றலின். ஏனெனில், அது பார்க்கும் பொழுதேயே அழியுந்தன்மையதாம் என்க. ("ஸம் ஸார விருக்ஷமானது விருப்பு முதலியவற்றால் தலைப்பட்டு அநாதி யாயிருப்பதனால் தானே அழியமாட்டாது; அன்றியும், ஒருவ ராலும் வெட்ட முடியாதது" என்னும் சங்கை வர,— அவ்விருக்ஷ மானது கீழே வருணித்தபடி பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரியா விட் டாலும் சாஸ்திரத்தால் அனுமானிக்கப்படுகின்றது எனவும், ஆகவே ஞானத்தால் வெட்டக் கூடியது எனவும் அருளிச் செய்தனர்.—ஆ) ஆதலால், முடிவு இல்லை, எல்லை இல்லை. (மயக்கமும், வாஸனையும், கர்மமும் ஒன்றையொன்று கிளப்பிக் கொண்டிருத்தலால், ஞானமில்லாது இவற்றிற்கு முடிவு இல்லை.—ஆ.) அவ்வாறே, "இது முதல் இது தலைப்பட்டது.' என ஒருவராலும் முதலும் அறியப்படவில்லை. இன்னும், இதனுடைய இருப்பும், நிலைப்பும், நடுவும் ஒருவனாலும் அறியப் படவில்லை. நன்றாக வேரூன்றிய கீழ்க்கூறிய இந்த அச்வத்த மென்னும் ஸம்ஸார விருக்ஷத்தை - பரமாத்ம நோக்க உறுதியி னால் திண்மையாக்கப் பெற்றதாய், விவேகப் பயிற்சியென்னும் சாணைக்கல்லிலே அடிக்கடி தீட்டப்பட்டதாய், மக்கள் செல்வம் உலக வாழ்க்கை என்ற இவற்றின் மேல் ஆசையைத் துறத்த லாகிய பற்றின்மையென்னும் கோடரியினால் வேரொடு வெட்டிப் பிடுங்கித் (தொலைக்க வேண்டும். ஸம்ஸாரத்தின் வேர் மிக்க உறுதியானது; ஆகவே, வைராக்கியத்தைப் பயிற்சி செய்தல் வழியாகத் துறவைச் சார்ந்து, அவ்வேரை அறுக்க மிகுந்த முயற்சி செய்ய வேண்டும்.) (3)

அதற்கு [ஸம்ஸார விருக்ஷத்திற்கு] மேலேயுள்ள எங்குமுள்ள பொருளின் நிலை எதுவோ, எந்த இடத்தில் புகுந்தவர்கள் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லையோ, அதனைத் தேட வேண்டும், அறியவேண்டும் என்பது பொருள்.—எவ்வாறு தேட வேண்டும்? என்பது.—கூறுகிறார்: நிலை என்னும் சொல்லால் கூறப்பெற்றவன் எவனோ, அந்த முதல்வனான புருஷனை அடை கின்றேன் என இவ்வாறு தேடவேண்டும், அவனையே தஞ்சமாகக் கொண்டு (அறியவேண்டும்) என்றபடி.—இப்புருஷன் யார்? என்பது.— கூறுவோம்: இந்திர ஜாலக்காரனிடத்தினின்று

(பொய்த்தோற்றங்கள் வெளிப்படுவது) போல, ஸம்ஸாரமாயா மரம் தலைப்படுதல் எந்தப்புருஷனிடத்தினின்று தொன்று தொட்டு வெளிப்பட்டிருக்கின்றதோ, (அந்தப் புருஷன்.) (4)

எங்குமுள்ள பொருளை அடையும் வழி.

எப்படிப்பட்டவர்கள் அந்நிலையை அடைகிறார்கள்? என்பது. கூறுவோம் :

निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।
द्वन्द्वैर्विमुक्ताः सुखदुःखसंज्ञैर्गच्छन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ ५ ॥

நிர்-மானமோஹா ஜித-ஸங்க-தோஷா
அத்த்யாத்ம-நித்யா விநிவ்ருத்த-காமா: ।
த்வந்த்வைர் விமுக்தா: ஸுகதுக்க-ஸம்ஜ்ஞைர்
கச்சந்த்-யமூடா: பதமவ்யயம் தத் ॥ 5

5. செருக்கும் மயக்கமும் நீங்கியவராய், பற்றென்னும் தீங்கை வென்றவராய், ஆத்மாவினிடத்து எப்பொழுதும் வாழ்பவராய், முற்றும் ஆசையொழிந்தவராய், இன்ப துன்பமென்னும் பெயருடைய த்வந்த்வங்களால் விடப்பெற்றவராய் மயங்காதவர்கள் அந்த அழிவிலா நிலையை அடைகிறார்கள்.

செருக்கு - (நான் என மதிக்கும் அஹங்கார முனைப்பு). மயக்கம் - (அவிவேகம்). ஆத்மாவினிடத்து எப்பொழுதும் வாழ்பவர்- பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஆலோசிப்பதிலே எப்பொழுதும் உள்ளவர், அதிலேயே கருத்துடையவர். முற்றும் ஆசையொழிந்தவர் - ஆசைமுழுதும் கசடற நீங்கியவர், யதிகள், துறவிகள். த்வந்த்வங்களால்- வேண்டியது வேண்டாதது முதலியவற்றால். மயங்காதவர்கள் - மயக்கமில்லாதவர்கள் [மெய்யறிவு கூடியவர்கள்- ஆ.] அந்த - கீழ்க்கூறிய. (5)

அந்த நிலை எங்குமுள்ள பொருளின் ஸ்வரூபம்.

அதே நிலையை மீண்டும் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் :

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ ६ ॥

ந தத்–பாஸயதே ஸூர்யோ ந சசாங்கோ ந பாவக: ।
யத் கத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்–தாம பரமம் மம ॥ 6

6. அதனை ஸூர்யன் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை : சந்திரன் (பிரகாசிக்கச் செய்வது) இல்லை : தீ (பிரகாசிக்கச் செய்வது) இல்லை. எதனை அடைந்து திரும்ப வருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்.

__तद्धाम__ என ஒதுங்கி நிற்கும் __धाम__ என்பதனோடு இயையும் ஸூர்யன் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்ய வல்லமையுடையவனாயினும், ஒளிவடிவான அந்த இடத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை, அவ்வண்ணமே, சந்திரனும் தீயும் (அதனைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை). எங்குமுள்ள பொருளினுடைய எந்நிலையை அடைந்து திரும்பி வருதலில்லையோ, மேலும் ஸூர்யன் முதலானோர்கள் எதனைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லையோ, அது-எங்குமுள்ள பொருளான எனது மேலான இடம். (6)

உபாதியினால் ஜீவன் பரம்பொருளினுடைய அம்சம் போலும்

"எதனை அடைந்து திரும்பிவருதலில்லையோ" (15-6) *எனக் கூறப்பட்டது. ஆயின், போக்கு என்பதெல்லாம் வரவை முடிவாகக் கொண்டதன்றோ; சேர்க்கைகள் பிரிவுகளை முடிவாகவுடையவை என்பது (யாவர்க்கும்) தெரிந்திருக்கின்றது. "அந்த இடத்தைச் சென்றவர்கட்குத் திரும்பி வருதலில்லை" என எப்படிக் கூறப்படுகின்றது?—அதில் காரணத்தைக் கேட்பாயாக :*

ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।
मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ ७ ॥

மமைவாம்சோ ஜீவ-லோகே ஜீவபூத: ஸநாதன: ।
மன:ஷஷ்டானீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதி-ஸ்த்தானி கர்ஷதி ॥ 7

7. என்னுடையதேயான அம்சமானது ஜீவர்களுடைய உலகில் ஜீவனாகி எப்பொழுதுமுள்ளது ; மனத்தை ஆறுவதாகக் கொண்டவையாய் பிரகிருதியில் தங்கி நிற்கும் இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது.

அம்சம், பாகம், அவயவம் [உறுப்பு], ஏகதேசம் என்பன வெவ்வேறு பொருளில்லாதவை [ஒரே பொருளுள்ளவை]. பரமாத்மாவான நாராயணனாகிய என்னுடையதேயான அம்சமானது ஸம்ஸாரத்திலே தொன்றுதொட்டுவரும் ஜீவனாகியுள்ளது, கர்த்தா [செய்பவன்] போக்தா [அநுபவிப்பவன்] என (உடம்புதோறும்) அமைந்துள்ளது. எப்படி நீரில் பிரதிபலித்த ஸூர்யனை ஸூர்யாம்சமானது, (உண்மை) ஸூர்யனுடைய அம்சமானது நீராகிய காரணம் போனவழி ஸூர்யனையே சென்று அவனிடத்தினின்றும் திரும்பிவருவதில்லையோ; அல்லது, எப்படி குடம் முதலிய உபாதிகளால் வரையறுக்கப்பட்டதான குடம் முதலியவற்றின் ஆகாசமானது ஆகாசத்தின் அம்சமாய் நின்று, குடம் முதலிய காரணம் போனவழி, ஆகாசத்தை அடைந்து திரும்பி வருவதில்லையோ; அப்படிப்போல. (1. நீரில் பிரதிபலிக்கும் ஸூர்யன்கள் விண்ணிலுள்ள ஸூர்யனது அம்சங்கள். நீரில்லாமற்போனவழி, அவை ஸூர்யனைச் சென்று அவனிடத்தினின்று மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லை; அதாவது, அவை அந்த ஸூர்யனாகவே இருக்கின்றன. 2. குடம் முதலியவற்றின் ஆகாசங்கள் மஹாகாசத்தின் அம்சங்கள். குடம் முதலியன உடைந்தவழி, அவை மஹாகாசத்தை அடைந்து அதனினின்று மீளவும் திரும்பி வருவதில்லை: அதாவது, அவை மஹாகாசமாகவே இருக்கின்றன. இவைபோல, ஜீவனுக்கும் உபாதியில்லாமற்போனவழி, அது-உபாதியற்ற தன் நிலையை, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்து அதனின்று மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லை; அதாவது, அது ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கின்றது.) ஆகவே, "எதனை அடைந்து திரும்பி வருதலில்லையோ" (15-6) எனக் கூறியது நேரென்க.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், உறுப்புக்களில்லாத பரமாத்மாவிற்கு உறுப்பென்பது, ஏகதேசமென்பது, அம்சமென்பது ஏது? உறுப்புகளையுடையதாயின், உறுப்புக்கள் பிரிந்திடுவதனால் அழிவு வரவேண்டும்.

(ஸமாதானம்) :—இது குற்றமன்று (இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை); ஏனெனில், அவித்யையினாலான உபாதியினால் வரையறுக்கப்பட்ட ஏகதேசமானது, அம்சம் போல (மனத்தால்) எண்ணிவைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. (குடத்தால் வரையறுக்கப்பெற்ற ஏகதேசமான ஆகாசத்தை மஹாகாசத்தின் அம்சம்போல மனத்தாற் கற்பித்துக்கொள்ளுமாறு போல என்க).

அன்றியும், இவ்விஷயமானது க்ஷேத்ர (13-ஆம்) அத்தியாயத்தினுள் விரிவாகக் காட்டப்பட்டது (ஜீவன் உண்மையிலே பரம்பொருளினுடைய அம்சமில்லையென்றும், ஜீவன் உண்மையிலே ப்ரஹ்மம் தான் என்றும் காட்டப்பட்டன.—ஆ).

ஜீவன் உடம்பினுள் வாழும் விதமும், அதனை விட்டுப்போகும் வகையும்.

எனது அம்சமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட அந்த ஜீவன் எவ்வாறு (உலகத்து) வாழ்கிறான்? (அதனை) விட்டும் செல்கிறான்? என்பது· [ஜீவன் பரமாத்மாவாயின், அவனை ஸம்ஸாரி என்றலும்' இவ்வுலகை விட்டுப்போகிறான் என்றலும் எப்படி?—ஆ.]—கூறுவோம் : மனத்தை ஆறாவதாகக் கொண்டவையாய், தமது இருப்பிடமான காதுத்துவாரம் முதலிய பிரகிருதியில் தங்கி நிற்கும் செவி முதலிய இந்திரியங்களைச் சுற்றிலும் இழுக்கின்றது [ஜீவன் மனத்தோடு கூட இந்திரியங்களையும் கவர்ந்து செல்கிறான்]. (7)

எப்பொழுது (அவன் அவற்றைக் கவர்ந்திடுகிறான்)?

शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।
गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥ ८ ॥

சரீரம் யதவாப்னோதி யச்சாப்-யுத்க்ராம-தீச்வர: ।
க்ருஹீத்வைதானி ஸம்யாதி வாயுர்-கந்தானிவாசயாத் ॥ 8

8. (உடம்பு முதலியவற்றை) ஆளுபவன் வெளியிற் செல்லும் பொழுது, (கவர்ந்திடுகிறான். அவன் வேறோர்) உடம்பைப் பெறும் பொழுது, காற்று நாற்றங்களை (அவற்றது) இருப்பிடத்தினின்றும் (எடுத்துக் கொண்டு போவது) போல, இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போகிறான்.

உடம்பு முதலியவற்றினுடைய சேர்க்கையின் சொந்தக்காரனான ஜீவன் எப்பொழுது வெளியிற் செல்கின்றானோ, அப்பொழுது (அவன் மனத்தையும், இந்திரியங்களையும்) "கவர்ந்திடுகிறான்" எனச் சுலோகத்தின் இரண்டாம் பாதத்தை அர்த்தத்தின் வலிமையினால் முதலில் ஒட்டுக. (அவன்) எப்பொழுது முந்தின சரீரத்தினின்றும் வேறு சரீரத்தை அடைகின்றானோ, அப்பொழுது, மனத்தை ஆறாவதாகக் கொண்ட இந்திரியங்களைப் பற்றிக்

கொண்டு செவ்வனே செல்கிறான்.—எதுபோல? என்பது.—கூறுகிறார் : காற்று நாற்றங்களை (அவற்றது) இருப்பிடமான புஷ்பம் முதலியவற்றினின்றும் (கவர்ந்து செல்வது) போல. (8)

அங்ஙனம் அவை யாவை? என்பது –

श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ ९ ॥

ச்ரோத்ரஞ் சக்ஷு: ஸ்பர்சனஞ்ச ரஸனம் க்ராணமேவ ச ।
அதிஷ்ட்டாய மனஸ்சாயம் விஷயானுபஸேவதே ॥ 9

9. இவன் செவி, கண், மெய், நாக்கு, மூக்கு என்பவற்றையும் மனத்தையும் சார்ந்து விஷயங்களை நுகர்கின்றான்.

உடம்பொடு நிற்பவன் ஆறாவதான மனத்தை, தனித்தனியே (ஒவ்வொரு) இந்திரியத்தோடுங்கூட சார்ந்து ஓசை முதலிய விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றான் (9)

ஆத்மா ஞானகண்ணுக்குத்தான் புலப்படும்.

இவ்வாறு உடம்பிலுள்ளவனும், உடம்பினின்று

उत्क्रामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।
विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुषः ॥ १० ॥

உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாபி புஞ்ஜானம் வா குணான்விதம் ।
விமூடா நானுபச்யந்தி பச்யந்தி ஜ்ஞான-சக்ஷுஷ: ॥ 10

10. வெளியிற்செல்பவனும், (உடம்பினுள்) தங்கி நிற்பவனும், அநுபவிப்பவனும், குணங்களோடு கூடியவனுமான (இவனை), மயங்கியவர்கள் அறிவதில்லை. ஞானக் கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

முன் எடுத்த உடம்பை விடுபவனையும், உடம்பினுள் வாழ்பவனையும், ஓசை முதலிய விஷயங்களை நுகர்பவனையும், இன்பம் துன்பம் மயக்கம் என்னும் பெயர்களையுடைய குணங்களோடு அமைந்தவனையுமுள்ள (ஜீவனை அஜ்ஞானிகள் அறிவதில்லை).

பார்வைக்கு விஷயமாதலை முற்றும் பெற்று இவ்வாறிருந்தாலும் [ஜீவன் எல்லா நிலைமைகளிலும் இவ்வாறு பார்க்கக்கூடியவனும் மிகவும் ஸமீபத்திலிருந்தாலும்], இம்மை மறுமைகளிலேயுள்ள விஷய போகத்தின் வன்மையினுல் மனம் கவரப்பெற்றுப் பல வாறு மயங்கியுள்ளவர்கள் இவனை உணர்வதில்லை [இன்னு னென்று அறிவதில்லை].—ஆ! (இஃதென்ன) கஷ்டமாயிருக் கின்றது! என பகவான் இரங்குகிருர்.—ஆனுல், ஞானக்கண் எவர்கட்கு பிரமாணத்தினுல் உண்டாகியுள்ளதோ அந்த ஞானக் கண்ணுடையோர்கள், அதாவது பகுத்தறியும் பார்வையுள்ள வர்கள் இவனைப் பார்க்கிருர்கள் [இன்னுனென்று அறிகிருர்கள்].

யோகமில்லாது ஆத்ம அறிவு இல்லை.

(ஞானக்கண் என்பது - அறிவிற்குக் கருவியாய், யுக்தி பொருந்திய சாஸ்திரம். ஆகவே, யுக்தியோடமைந்த அந்தக் கேவல சாஸ்திரத்தினுல் மாத்திரம் ஆத்மாவைக் காணமுடியு மோ? எனின்—முடியாது என அருளிச் செய்கிருர்.—ஆ.) ஆனுல், சில

यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।
यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥ ११ ॥

யதந்தோ யோகினஸ்சைனம் பச்யந்யாத்மன்-யவஸ்த்திதம் ।
யதந்தோऽப்யக்ருதாத்மானோ நைனம் பச்யந்த்-யசேதஸ: ॥ 11

11. முயலும் யோகிகள் தம்மிடத்திலுள்ள இவனைக் காண்கிருர் கள். புத்தி திருந்தாத அவிவேகிகள் முயல்பவராயினும், இவனைக் காண்பதில்லை.

(சிரவண மனனமென்னும்) முயற்சியைச் செய்கின்றவராய்ச் சித்தம் ஒரு நிலைப்பட்டவர்கள் பிரகிருதத்தில் பேசி வருகின்ற இவனை, தம் புத்தியிலுள்ள ஆத்மாவை "இதோ நானிருக்கிறேன்" என உணர்வதில்லை. தவத்தாலும் இந்திரிய வெற்றியாலும் மனந் திருந்தாதவராய், தீயொழுக்கத்தினின்றும் ஒழியாதவராய், செருக்கடங்காதவரான அவ்விவேகிகள் சாஸ்திரம் முதலிய பிரமாணங்களால் முயற்சி செய்பவராயினும் இவனைக் காண்ப

தில்லை. (புத்தி சுத்தமாகாத அவிவேகிகட்கு சிரவணம் முதலியன இருந்தாலும், பயன்படா என்பதாம்.—ஆ.) (11)

பகவான் - யாவற்றையும் விளங்கச் செய்கின்ற சைதன்ய ஒளி

நெருப்பு, ஸூர்யன் முதலிய ஒளிகள் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்வனவாயினும், எந்த நிலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லையோ; மேலும், எதனை அடைந்த முமுக்ஷுக்கள் [ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புவோர்கள்] மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தை நோக்கித் திரும்புவதில்லையோ; அன்றியும், கடாகாசம் முதலியன மஹாகாசத்தினது (அம்சங்களாயிருப்பது) போல பற்பல [அந்தந்த] உபாதிகட்குத் தக்கவாறு அமைந்துள்ள ஜீவன்கள் எந்த நிலையினுடைய அம்சங்களாய் உள்ளனவோ; அந்த நிலையானது [ப்ரஹ்மமானது] எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மா எனவும், எல்லா வியவகாரங்கட்கும் அடி ஆதாரம் எனவும் சொல்லக் கருதியவராய்ப் பகவான் விபூதியின் சுருக்கத்தை [தாம் எங்கும் வெளிப்பட்டு நிற்றலைச் சுருக்கமாய்] நான்கு சுலோகங்களால் அருளிச் செய்கிறார்:

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम्
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १२ ॥

யதாதித்ய-கதம் தேஜோ ஜகத்-பாஸயதேऽகிலம் ।
யச்-சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத்-தேஜோ வித்தி மாமகம் ॥ 12

12. எந்த ஒளி ஸூர்யனைச் சார்ந்து நின்று, உலகையெல்லாம் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றதோ; எது சந்திரனிடத்தும், - எது தீயினிடத்தும் உள்ளதோ; அந்த ஒளியை என்னுடையதாகத் தெரிந்து கொள்.

எது ஸூர்யனைச் சார்ந்துள்ளதோ, அது யாது?— ஒளி காந்தி, பிரகாசம்.

அல்லது, "ஒளி = அறிவு வடிவான ஜ்யோதிஸ்" (எனவும்) கொள்ளலாம்).

(ஆக்ஷேபம்):— ஆயின், அறிவு வடிவான அவ்வொளி ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் ஒருநிகராக உள்ளது. ஆகவே, "எது சூரியனைச் சார்ந்து நின்று," என்பது முதலான இவ் விசேஷணம் (பொருந்துமாறு) எப்படி?

(ஸமாதானம்) :— இது குற்றமில்லை (இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை ; ஸூர்யன் முதலியவற்றில்) ஸத்துவ்குணம் மிகுதியாயிருத்தலால், (அறிவு வடிவான ஒளி அவற்றில்) நிரம்பப் புலப்படுதல் அமையுமாதலின் ஸூர்யன் முதலானவற்றிலன்றோ ஸத்துவகுணம் மிகத் துலக்கமாயுள்ளது, மிகப் பளபளப்பாயுள்ளது. ஆதலால், அவற்றில்தான் ஒளி நிரம்பப் புலப்படுகின்றது; எனவே, அது விசேஷித்துக் கூறப்படுகின்றது. மற்று, அது]ஒளி] அவற்றுள்தான் அதிகமாயுள்ளது என்று அன்று. உதாரணமாக, உலகத்திலே, முகவடிவம் ஒன்ருயிருந்தாலும், முகமானது மரம், சுவர் முதலியவற்றுள் தோன்றுவதில்லை; மற்று துலக்கமாயும், அதிகத் துலக்கமாயுமுள்ள கண்ணுடி முதலியவற்றுள் ஏற்றத் தாழ்ச்சியாக [அவற்றது சுத்தத்திற்குத் தக்கபடி] தோன்றுகின்றது. அதுபோல என்க. (12)

பகவான் எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிற்கிருர்.

மேலும்

गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसा ।
पुष्णामि चौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १३ ॥

காமாவிஸ்ய ச பூதானி தாரயாம்–யஹ-மோஜஸா ।
புஷ்ணுமி சௌஷதீ: ஸர்வா: ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: ॥ 13

13. யான் பூமியைப் புகுந்து வலிமையினுல் பொருள்களைத் தாங்குகிறேன் ; அன்றியும் வடிவமான சந்திரனுகி பயிர்களெல்லாவற்றையும் வளர்க்கின்றேன்.

யான் பூமியினுள் புகுந்து பிரபஞ்சத்தை வலிமையினுல் தாங்குகிறேன். அவ்வலிமை காமமும் விகாரமும் அற்றது, ஈச்வரனுடையது, பிரபஞ்சத்தைத் தாங்கும் பொருட்டுப் பூமியினுள் சென்றிருப்பது; பாரமான பூமியானது அதனுல் (மண்ணுங்கட்டி போலக்) கீழே விழுவதில்லை, (மணல்போல) உதிர்ந்திடுவதும் இல்லை. அவ்வண்ணமே, மந்திரவர்ணம் ''விசாலமான விண்ணும், மண்ணும் எதனுல் உறுதியாகத் தாங்கப்பட்டுள்ளனவோ'' (தை-ஸம்-4-1-8) எனக் (கூறுகின்றது; "அவன் பூமியை உறுதியாகத் தாங்கினுன்.'' (தை-ஸம்-4-1-8) என்பது

முதலானதும் (அதற்கு இணங்க உள்ளது). அன்றியும், சுவை வடிவினனாய் ரஸத்தன்மையுள்ள சந்திரனாகி, பூமியில் முளைக்கும் நெல், கோதுமை முதலிய பயிர்களையெல்லாம் வளமும் ருசியும் பொருந்தியவையாகச் செய்கிறேன். சந்திரன் சுவைகட்கெல்லாம் இருப்பிடம். எல்லாச் சுவைவடிவினனான அவனன்றோ எல்லாப் பயிர்களையும் தனது ரஸத்தைச் செலுத்தி வளர்க்கின்றான். (13)

பகவான் பிராணிகளுள் ஜீரணிக்கும் அக்னியா யிருக்கிறார்.

அன்றியும்,

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।
प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥ १४ ॥

அஹம் வைச்வானரோ பூத்வா ப்ராணினாம் தேஹ-மாச்ரித: ।
ப்ராணாபான-ஸமாயுக்த: பசாம்-யன்னம் சதுர்விதம் ॥ 14

14. யான் வைச்வாநரனாகி, பிராணிகளுடைய உடம்பைச் சார்ந்து, பிராணன் அபானன் இவற்றோடு கூடி நால்வகையான உணவைச் செரிக்கின்றேன்.

வைச்வாநரன் - வயிற்றிலுள்ள தீ; "இந்த நெருப்பு வைச்வாநரன்; அந்த இது மனிதனுள்ளே இருக்கின்றது; அதனால் இவ்வுணவு செரிக்கப்படுகின்றது" (பி-5-9-1) என்பது முதலான சுருதியினாலென்க. சார்ந்து – புகுந்து, கூடி - (பிராணன் அபானன் இவற்றால் கொளுத்தப் பெற்று—ஆ.) நால்வகை உண்டியாவன - (சோறு முதலிய) உண்டலும், (கறி முதலிய) தின்றலும், (நீர் முதலிய) பருகலும், (தேன் முதலிய) நக்கலுமாம். "உண்பவன் வைச்வானரனென்னும் அக்நி; இந்த அக்நியால் உண்ணப்படும் உணவு ஸோமன் [சந்திரன்]; அந்த இவ்விரண்டுமாகிய எல்லாம் அக்நி ஸோமர்கள்" எனப் பார்ப்பவனுக்கு உணவின் குற்றம் ஒட்டுவதில்லை. (போஜன காலத்திலே "உண்பவனும் உண்ணப்படுவதுமாகிய உலகெல்லாம் அக்நி ஸோமர்கள்" என உண்பவனை வைச்வாநரனாகவும், உண்ணப்படுவதை ஸோமனாகவும் கொண்டு தியானிப்பவனாய் உண்பவனுக்கு, உணவினாலான கெடுதி இல்லை. என, இடையே நேர்ந்த இந்தத் தியானத்தைப் பயனைக் கூறி உணர்த்துகிறார்,—ஆ.) (14)

பகவான் எல்லாருடைய ஹிருதயத்துள்ளும் வஸிக்கின்றார்.

மற்றும்,

सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ
மத்த: ஸ்ம்ருதிர்-ஜ்ஞான-மபோஹனம் ச ।
வேதைஸ்ச ஸர்வை-ரஹமேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் ॥ 15

15. யான் எல்லாருடைய ஹிருதயத்தினுள்ளும் தங்கியிருப்பவன்; நினைவும், அறிவும், (அவற்றின்) கேடும் என்னிடமிருந்து (வருகின்றன); எல்லா வேதங்களாலும் அறிய வேண்டியவன் நானே; வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும், வேதங்களை அறிந்தவனும் நானே.

நான் எல்லாப்பிராணிகளுடைய புத்தியினுள்ளும் ஆத்மாவாய்த் தங்கியுள்ளவன் [அவர்களது ஹிருதயத்திலே நல்லதாயிருப்பதையும், தீயதாயிருப்பதையும் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன்]. ஆகவே, நினைவும் அறிவும் அவற்றின் கேடும் எல்லாப் பிராணிகட்கும் ஆத்மாவாகிய [கர்மங்களை யெல்லாம் மேற்பார்த்து வருபவனாய், பிரபஞ்சமாகிய யந்திரத்தின் ஸூத்ரதாரனாகிய] என்னிடமிருந்து (வருகின்றன. நினைவு - சென்ற பிறவிகளில் அநுபவித்ததின் நினைவு. அறிவு-இடம், காலம், இயற்கை என்றவற்றால் தூரத்திலுள்ள பொருள்களை அறிதல். அவற்றின் கேடு-நினைவும் அறிவும் போய் விடுதல்.—ஆ.) நல்வினையுடைய அவர்களது நல்வினைக்குத் தக்கபடி அறிவும் நினைவும் உண்டாகின்றன; அவ்வாறே, தீவினையுடையவரது தீவினைக்குத் தக்கபடி நினைவும் அறிவும் போய் விடுதலாகின்றது. எல்லா வேதங்களாலும் அறிய வேண்டியவன் பரமாத்மாவான நானே, வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும், அதாவது, வேதாந்த விஷய ஸம்பிரதாயத்தைச் செய்தவனும் [வேதாந்த உபதேசத்தை அமைத்துப் பரம்பரையாக வரச் செய்தவனும்] வேதப் பொருளை அறிந்தவனும் நானே. (15)

பகவான் - அழியும் பிரபஞ்சத்திற்கும், அழியாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அப்பால் உள்ளவர்.

நாராயணனென்னும் திருநாமமுடைய ஈச்வரனான பகவானுக்குச் சிறந்த உபாதிகளால் [ஸூர்யன் முதலியவற்றால்.—ஆ.] ஆன பெருமையானது "எந்த ஒளி" (15-12) என்பது முதலியவற்றால் சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. இனி, இப்பொழுது, அதுவே அழிவதும் அழியாததுமான உபாதிகளைக் காட்டிலும் முற்றும் வேறுபட்டுள்ளமையால் நிருபாதிகமான (உபாதியில்லாத அத்) தனிப் பொருளின் உண்மையை இன்னதென்று நிச்சயிக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தோடு பின்வரும் சுலோகங்கள் தொடங்கப்படுகின்றன. அங்ஙனம், சென்ற அத்தியாயங்களிலும் வரும் அத்தியாயங்களிலும் உணர்த்திய விஷயங்களெல்லாவற்றையுமே மூவகையாக ராசிப்படுத்தி [மூன்று வகுப்பாகப் பிரித்து] அருளிச் செய்கிறார் :

द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ १६ ॥

த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஸ்-சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூதானி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே ॥ 16

16. க்ஷரம் [அழிவது] எனவும், அக்ஷரம் [அழியாதது எனவும் உலகில் இவ்விரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள் ; க்ஷரமென்பது - எல்லாப் பொருள்களுமாம் ; கூடஸ்தம் - அக்ஷரம் எனப்படுகின்றது.

இரு வகுப்பாகத் தனித்தனி பிரிக்கப்பட்டுள்ள இவ்விரண்டு (பொருள்களு)ம் ஸம்ஸாரத்தில் "புருஷர்கள்" எனப்படுகின்றன. (இவை புருஷனை சைதந்யத்திற்கு உபாதிகளாதலால், "புருஷர்கள்" எனக் கூறப்படுகின்றன.—ஆ.) அழிவதென்பது ஓர் வகுப்பு; மற்றொன்று அழியாதது : அதற்கு [முந்தினதற்கு மாறானது : (அதாவது) பகவானுடைய மாயா சக்தி : க்ஷரமென்னும் பெயருடைய புருஷன் உண்டாதற்கு வித்து : பிறந்திறந்து உழலும் பல பிராணிகளுடைய ஆசை கர்மம் முதலியவற்றின் வாஸனைகட்குத் தங்குமிடம் : அக்ஷரமான புருஷன் எனப்படுகின்றது.— அவ்விரு புருஷர்களும் யார்? என்பது.—

பகவான் தாமே அருளிச் செய்கிறார் : க்ஷரமென்பது - எல்லாட பொருளுந்தான், விகாரக் கூட்டமான ஸகலமுந்தான் என்றபடி குவியல் போல உள்ளது - கூடம். அல்லது, கூடம், மாயை வஞ்சனை, கோணல், வக்கிரம் என்பன-ஒரு பொருளுள்ள சொற் கள். கூடஸ்தம் - மாயை வஞ்சனை முதலாகப் பலவிதமாயுள்ளது. ஸம்ஸார விதைக்கு முடிவில்லையாததால் [அவ்விதை ப்ரஹ்ம ஞானத்தாலன்றி அழியாததலால்.—ஆ.], (மாயா சக்தி வடிவ மான காரணோபாதியான) அழியாதது எனப்படுகின்றது. (16)

வேறொருவன் இந்த க்ஷர-அக்ஷரங்களினும் வேறானவனாய், *க்ஷரம் அக்ஷரம் என்னும் இரு உபாதிகளுடைய தீங்கினால் கலக்கப்படாதவனாய், இயல்பாகவே நித்யனாய் சுத்தனாய் புத்தனாய் முக்தனாய் (இருக்கிறான் என அருளிச் செய்கிறார்).*

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥ १७ ॥

உத்தம: புருஷஸ்த்-வன்ய: பரமாத்மேத்-யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரய-மாவிச்ய பிபர்த்-யவ்யய ஈச்வர: ॥ 17

17. மற்று, எந்த நிர்விகாரியான ஈச்வரன் மூவுலகையும் புகுந்து தாங்குகின்றானோ, (அந்த) வேறொருவன் "மேலான புருஷன்" "பரமாத்மா" எனக் கூறப்படுகிறான்.

ஆனால், (எல்லாவற்றினும்) மேம்பட்ட புருஷன் இவற்றைக் *காட்டிலும் முற்றும் வேறானவன், பரமாத்மா,* இவன் *அவித்யை யினாலான [அஜ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட].* உடம்பு *முதலிய ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் மேலானவன்; ஆத்மா,* எல்லாப் *பிராணிகட்கும் உள்ளேயுள்ள அறிவுப்பொருள்; ஆகவே வேதாந் தகளில் [உபநிஷத்துக்களில்] "பரமாத்மா" எனக் கூறப்படு கிறான். அவனையே சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் : அவன் பூலோகம், புவர்லோகம், ஸ்வர்லோகம் என்னும் பெயருடைய மூவுலகையும் [பிரபஞ்ச மனைத்தையும்] சைதன்ய வலிமையிலுள்ள சக்தியினால், தனது மாயையினால் புகுந்து ஸ்வரூபத்தினுடைய கேவல இருப் பினால் [தன்னுடைய வெறும் இருப்பினால்] தாங்குகிறான். இவன்*

விகாரமில்லாதவன்.—யார்?—ஈச்வரன், முற்று முணர்ந்தவன், நாராயணனென்னும் திருநாமமுடையவன், ஆளுந்தன்மையன்.

கீழ் விரித்துரைக்கப்பட்ட ஈச்வரனுக்கு "புருஷோத்தமன்' என்னும் இப்பெயர் பிரஸித்தமாயுள்ளது. அவனுடைய பெயரின் சொல்லிலக்கணமும் அர்த்தமும் (யாவருக்கும்) தெரிந்துள்ளதனால், (அப்) பெயர் அர்த்தமுள்ளது எனக்காட்டிப், பகவான் "யான் (யாவற்றினும்) மேலான ஈச்வரன்" எனத்தன்னை உணர்த்துகிறார்:

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।
अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ १८ ॥

யஸ்மாத் க்ஷர-மதீதோऽஹ-மக்ஷராதபி சோத்தம: ।
அதோऽஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ॥ 18

18. யான் க்ஷரத்தைக கடந்தவன்; அன்றியும், அக்ஷரத்தினும் மேலானவன்; ஆகவே, உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனுகப் பிரஸித்தனுயுள்ளேன்.

நான் அச்வத்தமென்னும் பெயருடைய ஸம்ஸார மாயா மரத்தைக் கடந்துள்ளவன்; அன்றியும், ஸம்ஸாரமாயாமரத்தின் வித்தாயுள்ள அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் மேலானவன்; அல்லது, அதற்கு மேலேயுள்ளவன். ஆதலால், (நான் உத்தமனுன புருஷன்). அந்த க்ஷர அக்ஷரங்களினும் உயர்ந்தவனுதலால், உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று பிரஸித்தனுயிருக்கின்றேன். பக்த ஜனங்கள் என்னை இவ்வாறு அறிகிறார்கள். மற்றும், கவிகளும் காவ்யம் முதலியவற்றுள் இப்பெயரை அமைக்கிறார்கள்.

ஆத்ம அறிவின் பெருமை.

இனி இப்பொழுது, கீழே விரித்துரைக்கப்பட்ட ஆத்மாவை எவன் அறிகின்றுனே, அவனுக்கு இப்பயன் கூறப்படுகின்றது:

यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।
स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥ १९ ॥

யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் ।
ஸ ஸர்வவித்-பஜதி மாம் ஸர்வபாவேன பாரத ॥ 19

19. எவன் புருஷோத்தமனான என்னை, மயங்காதவனாய் இவ்வாறு அறிகின்றானோ, அவன், பாரத ! எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாய் முழு மனத்தோடு என்னைத் தொழுகிறான்.

எவன் கீழ்க்கூறிய விசேஷணங்களையுடைய ஈச்வரனாகிய புருஷோத்தமனான என்னை, மயக்கமில்லாதவனாய் "யான் இதோ இருக்கின்றேன்" எனக் கீழ்க்கூறியவாறு அறிகின்றானோ, அவன் முற்றும் உணர்ந்தவனாகி, ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான (என்னிடத்துப் பதிந்த) மனத்தோடு என்னைத் தொழுகிறான். (19)

இவ்வத்தியாயத்தினுள், "பகவானது உண்மையைப் பற்றிய அறிவிற்கு மோக்ஷம் பயன்" எனக் கூறிப், பின்பு, இங்ஙனம் அதனைப் புகழ்கின்றார் :

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयानघ।
एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ॥ २० ॥

இதி குஹ்யதமம் சாஸ்த்ர-மித-முக்தம் மயானக ।
ஏதத்-புத்த்வா புத்திமான் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத ॥ 20

20. பாவமற்றோனே ! மிக ரஹஸ்யமான இந்த சாஸ்திரம் என்னால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. பாரத ! (ஒருவன்) இதனை அறிந்து அறிவுள்ளவனாகவும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாகவும் ஆவான்

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்ம பர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே புருஷோத்தம யோகம் என்னும் பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

இது மிகவும் ரஹஸ்யமானது.—அது யாது?—சாஸ்திரம். கீதையென்னும் பெயருடைய (நூல்) முழுதும் "சாஸ்திரம்" எனப்படுவதாயினும்: இதே அத்தியாயத்தைப் புகழும் பொருட்டு இங்கு "சாஸ்திரம்" எனக் கூறுகிறார்; பிரகிருத விஷயத்தினால் (இவ்வாறு கொள்க). கீதா சாஸ்திர விஷய மனைத்துமன்றோ இவ்வத்தியாயத்தினுள் சுருக்கமாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. கேவலம் கீதாசாஸ்திர விஷயம் மாத்திரம் அன்று; மற்று, எல்லா வேதப்பொருளும் இங்கு முடிந்துள்ளது. "எவன் அதனை அறிகின்றானோ அவன் வேதப்பொருளை அறிந்தவன்" (15-1), "எல்லா வேதங்களாலும் அறிய வேண்டியவன் நானே" (15-15) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. (ஒருவன்) கீழ் உணர்த்தப் பெற்ற விஷயங்களுடைய இச்சாஸ்திரத்தை உணர்ந்து அறிவுள்ளவனாவன்; வேறுவிதமாக (அப்படி) ஆகமாட்டான்; செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாகவும் ஆவன்; உயர்ந்த பிறவி யில் பிறந்த பிராமணனால் செய்ய வேண்டியது எதுவோ, அஃதெல்லாம் பகவானுடைய உண்மையை அறிந்தவளவிலே செய்யப்பட்டதாகும் என்றபடி. ஒருவனால் செய்ய வேண்டியது வேறுவிதமாக முடிவு பெறாது என்பது கருத்து. "(ஒன்று கூட) மிச்சமில்லாத எல்லாக் கர்மமும், பார்த்த! ஞானத்தினுள் முடிந்துளது" (4-33) என்றும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், "இதுதான் ஜன்மத்தை நிறைவேற்றுதல், விசேஷ மாகப் பிராமணனுக்கு; ஏனெனில், த்விஜன் [இரு பிறப்பாளன்] இதனை அடைந்து செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாகிறான்; வேறு விதமாக ஆகமாட்டான்" (12-93) என்பது மநுவின் திருவாக்கு.

இந்தப் பரமார்த்த உண்மையை என்னிடமிருந்துக் கேட்டி ருக்கின்றாய் ஆதலால், பாரத! நீ கிருதார்த்தன் [பேறு பெற்ற வன்] என்க. (20)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ षोडशोऽध्यायः ॥

பதினாறும் அத்தியாயம்

தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்

ஞானமார்க்கத் தன்மை.

பிராணிகளது இயல்புகள் தைவமென, ஆஸுரமென, ராக்ஷஸமென, ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தினுள் (9-12,13) குறிப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றை விரிவாக எடுத்துக்காட்ட, "பயமின்மை, மனத்தூய்மை" (16-1) என்று தொடங்கும் அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. (கர்மத்தால் குறிக்கப் படுவனவாய், ஸம்ஸார மரத்தினுடைய பக்க வேர்களாய் (15-2) முந்தின கர்மத்திற்கேற்ப மனுஷ்ய சரீரத்திலே வெளிப்படுகின்ற ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னும் வாஸனைகள் - முறையே தைவத்தன்மை, ஆஸுரத்தன்மை, ராக்ஷஸத்தன்மை எனப்படுகின்றன, ஆ.) "அவற்றுள் தெய்வத்தன்மை, ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நீங்குதற்காவது; ஆஸுரமும், ராக்ஷஸமுமான தன்மை (அதனுள்) கட்டுண்டு கிடத்தற்காவது" என கைப்பற்றுதற்குத் தைவத்தன்மையும், கைவிடுதற்கு மற்றையவற்றையும் உணர்த்துதலை அருளிச் செய்கிறார் :

श्रीभगवानुवाच—

अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।
दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

அபயம் ஸத்த்வ-ஸம்சுத்திர்-ஜ்ஞான-யோக-வ்யவஸ்த்திதி: ।
தானம் தமஸ்ச யஜ்ஞஸ்ச ஸ்வாத்த்யாயஸ்-தப ஆர்ஜவம் ॥

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர் :

1. பயமின்மை, மனத்தூய்மை, ஞானத்திலும் யோகத்திலும் உறைத்து நிற்றல், ஈகை, அடக்கம், நற்செய்கை, தன்னுடையதை ஓதுதல், தவம், நேர்மை.

பயமின்மை - பயமில்லாத் தன்மை [சாஸ்திரம் உபதேசித்த விஷயத்திலே சிறிதும் ஸந்தேகமில்லாது அதனை அநுஷ்டிப் பதிலே உறுதியாக நிற்றல்,—ஆ. அல்லது, "நான் யாதொரு உடையும் இல்லாதவனுய்த் தனியே எப்படி வாழ்வேன்" என்னும் பயமின்மை,—.] மனத்தூய்மை - அகக்கரணத்தின் பரிசுத்தம் [மனத்தின் மாசற்ற தன்மை] ; நடக்கைகளில், பிறரை வஞ்சித் தல், கள்ளம், பொய் முதலியவற்றை விட்டிடுதல் ; சுத்தத்தன்மை யோடு [யோக்கியமாக, நியாயமாக] ஒழுகுதல் ஒன்றபடி. (பிறரை வஞ்சித்தல் - கபடமாகப் பிறரை வசப்படுத்தல், கள்ளம்-மனத்தி லொரு விதமும், வெளியிலொரு விதமுமாக வியவகரித்தல்.—ஆ.) ஞானமென்பது - சாஸ்திரத்தினின்றும், ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ஆத்மா முதலிய பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல், யோக மென்பது - தெரிந்துகொண்டவற்றைத் தன்னுல் உணரப்படுவன வாகச் [செய்துகொள்ளுதல், இந்திரியம் முதலியவற்றை ஒதுக்கி ஒருமுகப்பட்டுத் தனது அநுபவத்திற்கு வருமாறு செய்துக் கொள்ளுதல், அந்த ஞான யோகங்களிலே உறைத்து நிற்றல் – அவற் றில் உறுதியாக நிற்றல், இது [பயமின்மையும், மனத்தூய்மையும், ஞானயோகங்களில் நிலைத்து நிற்றலும்] முதன்மையானது, தைவத்தன்மையென்பது, ஸாத்விகத் தன்மையென்பது, எதிலே உரிமையுள்ள எவர்கட்கு எந்தத் தன்மை உள்ளதோ, (அதிலே அவர்கட்கு) அது ஸாத்விகத் தன்மை எனப்படுகின்றது. (தைவத் தன்மை யென்பனவற்றுள், சில - ஞான யோகிகட்கே உரியவை ; சில – கர்ம யோகிகட்கே உரியவை ; சில இருவர்க்கும் பொது வானவை, என்பதை ஆராய்க.) ஈகை - உண்டி முதலியவற்றைச் சக்திக்கு ஏற்ப பகுத்துக் கொடுத்தல். அடக்கம் - வெளி இந்திரி யங்களை அடக்குதல் ; அகக்கரண அடக்கத்தைக் கூறுவர். (16-12) நற்செய்கை - வேதத்தில் விதித்த அக்நிஹோத்ரம் முதலியவையும் ஸ்மிருதியில் விதித்த தேவயஜ்ஞம் முதலியவையுமென்க. தன்னு டைய (வேதத்)தை ஓதுதல் - மறுமைக்காக ரிக்வேதம் முதலிய வற்றை ஓதுதல். தவம் - சரீரத்தைப் பற்றியது முதலாக இனிக் கூறப்படுவது. நேர்மை – எப்பொழுதும் நேரான தன்மை [விச்வா சத்தோடு கேட்பவரிடத்துத் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை மறை யாமை,—ம.] (1)

மேலும்,

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।
दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम् ॥ २ ॥

அஹிம்ஸா ஸத்ய-மக்ரோதஸ் த்யாக: சாந்தி-ரபைசுனம் |
தயா பூதேஷ்-வலோலுப்தவம் மார்தவம் ஹ்ரீ-ரசாபலம் ||

2. ஹிம்ஸியாமை, உண்மை, கோபமின்மை, துறவு, ஒழிப்பு, புறங்கூறாமை, பிராணிகளிடத்துக் கருணை, அவாவின்மை, மென்மை, நாணம், சேஷ்டையின்மை.

ஹிம்ஸியாமை - *பிராணிகளை வருத்துதலில்லாமை,* உண்மை - *அப்பிரியமாகவும், பொய்யாகவும் உள்ளதை நீக்கி நடந்த செய்தியைப் பார்த்தபடி கூறுதல்.* கோபமின்மை - *பிறரால் வையப் பெற்றவன், அல்லது அடிக்கப் பெற்றவன் (தனக்கு) வந்த கோபத்தை தணித்துக்கொள்ளுதல். முன்னர் ஈகையைக் கூறியுள்ளமையால், "த்யாகம் - துறவு" என்க, புறங்கூறுதலென்பது — பிறனுக்குப் பிறனது குற்றங்களை வெளிப்படுத்தல், (காணாத வழி இகழ்ந்துரைத்தல்); அஃதின்மை* - புறங்கூறாமை. கருணை — *துன்புற்ற பிராணிகளின்மேல் இரக்கம்.* அவாவின்மை - விஷயங்களுடைய முன்னிலையிலே இந்திரியங்கட்கு விகாரமின்மை. மென்மை — மெல்லிய தன்மை, வெடு வெடுப்பின்மை, கடுமையின்மை. நாணம் - (*தனக்கு ஒவ்வாத இழிந்த கர்மங்களில் நாணுதல்*). சேஷ்டையின்மை - *பயனில்லா வழி, வாய் கை கால் முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்தாமை.* (2)

அன்றியும்,

तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।
भवन्ति संपदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥ ३ ॥

தேஜ: க்ஷமா த்ருதி: சௌச-மத்ரோஹோ நாதிமானிதா |
பவந்தி ஸம்பதம் தைவீ-மபிஜாதஸ்ய பாரத ||

3. ஒளி, பொறுமை, பரிசுத்தம், துரோகமின்மை, தருக்கின்மை,— பாரத ! (இவையெல்லாம்) தைவத் தன்மையைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு நிகழ்கின்றன.

ஒளி யென்பது - திட்பம், திண்மை, ஆண்மை, ஆளுந்தன்மை [மாதர் சிறுவர் முதலிய மூடர்களால் தாக்கப் பெறுமை—ம]; ஆனால், மெய்யிலுள்ள [உடம்பிலுள்ள] காந்தியன்று. பொறுமை - வையப்பெற்றவனுக்கு, அல்லது அடிக்கப்பெற்றவனுக்கு மனக் கலக்கமுண்டாகாமை. "கலக்கமுண்டானவிடத்துத் தணிதல் - கோபமின்மை" எனக் கூறியுள்ளோம். இவ்வாறாகப் பொறு மைக்கும், கோபமின்மைக்கும் வேறுபாடென்க. நிறை - உடம்பும் இந்திரியங்களும் சோர்வுற்றவளவில், அதனை [அச்சோர்வை]ப் போக்குகின்ற ஓர்வகை அகக்கரணப்போக்கு: அதனால் உடம்பும், இந்திரியங்களும் தாங்கப்பெற்றுத் தளர்ந்திடுவதில்லை. பரிசுத்தம் - இருவகைத்து, மண்ணினாலும், நீரினாலுமாவது - வெளிப்பரி சுத்தம்; உள் பரிசுத்தமென்பது - மனமும், புத்தியும் மாசற்று நிற்றல்; கள்ளமும், காமமும், முதலிய கலக்கமில்லாமை. இவ் வாறாகச் சுத்தமென்பது இருவகைத்தாம். துரோகமின்மை - பிற ரைக் கெடுக்கக் கருதாமை, கெடுதி செய்யாமை. தருக்கின்மை - (தன்னை) மிக்கு மதித்தலின்மை; (யாவரும்) தன்னை உயர்த்தி மதிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமில்லாமை என்றபடி.—பய மின்மை முதலாக இதுவரையிலுள்ளவைகள் தன்மையைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு உண்டாகின்றன.— எத்தகைய தன் மையை?—தேவர்கட்குரிய தன்மையை. பாரத! தேவர்களது தன்மை எதுவோ, அதனைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு, அதாவது தேவப் பெருமைக்கு உரியவனாய் இனிமேல் மங்களமுண்டாகப் பெறும் (மனிதனுக்கு இவை உண்டாகின்றன.) (3)

அஞ்ஞான மார்க்கத்தன்மை

இனி இப்பொழுது ஆஸுரத் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்:

दम्भो दर्पोऽतिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।
अज्ञानं चाभिजातस्य पार्थ संपदमासुरीम् ॥ ४ ॥

தம்போ தர்போऽதிமானஸ்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச |
அஜ்ஞானம் சாபிஜாதஸ்ய பார்த்த ஸம்பத-மாஸுரீம் || 4

4. டம்பமும், செருக்கும், (தன்னை) மிக்கு மதித்தலும், கோபமும், துடுக்கும், அறிவின்மையும் பார்த்த! ஆஸுரத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு (இருக்கின்றன).

டம்பம் - நற்குண நற்செய்கையுள்ளவனுகக் கள்ளமாய் நடித்தல், செருக்கு - கல்வி, பொருள், தன் ஜனங்கள் முதலானோராலாகும் கொழுப்பு. (தன்னை) மிக்கு மதித்தல் - முன்கூறப் பட்டது. துடுக்கு - கொடுஞ்சொல்; உதாரணமாக, குருடனைக் கண்ணுடையவனெனவும், அவலட்சணமுடையவனை அழகுள்ளவனெனவும் இழி பிறப்புடையவனை உயர் பிறப்புடையவனென வும், பிறவற்றையும் நேரே துடுக்காகப் பேசுதல். அறிவின்மை-பகுத்துணர்வின்மை, செய்ய வேண்டிய விஷயம் முதலியவற்றைத் தவருகக் கொள்ளுதல், பார்த்த! கொண்டு பிறந்தவனுக்கு (இவை இருக்கின்றன).— எதனைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு? என்பது — கூறுகிருர்: அஸுரரது தன்மையினைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு என்க.

இவ்விரு தன்மையின் பயன்கள்.

இவ்விரு தன்மைகளுடைய பயனைக் கூறுகிருர்:

दैवी संपद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता ।
मा शुचः संपदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव ॥ ५ ॥

தைவீ ஸம்பத்–விமோக்ஷாய நிபந்த்தாயாஸுரீ மதா ।
மா ஸுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோऽஸி பாண்டவ ॥ 5

5. தைவத்தன்மை விடுபடுதற்காகவும், ஆஸுரத்தன்மை கட்டுண்டு கிடத்தற்காகவும் கருதப்பட்டுள்ளன.[பாண்டவ! வருந்தாதே; தைவத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்திருக்கிருய்.

தைவத்தன்மை எதுவோ, அது ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுதற்காவதென்க. அஸுரத்தன்மை (ஸம்ஸாரத்தினுள்) தவருது கட்டுண்டு கிடத்தற்காவதென்க. அவ்வாறே ராக்ஷஸத் தன்மையுமென்க. அங்ஙன மிவ்வாறுள்ள வளவிலே, "நான் அஸுரத்தன்மையுடையவனே? அல்லது தைவத்தன்மை யுடையவனே?" என இவ்வாறு ஆலோசித்தலாகிய அர்ஜுனனுடைய உள்ளேயுள்ள கருத்தைக் கண்டு பகவான் அருளிச்செய்கிருர்:— பாண்டவ! வருத்தத்தைக் கொள்ளாதே; தைவத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்திருக்கிருய், உனக்கு இனிமேல் மங்களமுண்டாகும் என்றபடி. (5)

द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव च ।
दैवो विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे शृणु ॥ ६ ॥

த்வெள பூத-ஸர்க்கௌ லோகேடஸ்மின் தைவ ஆஸுர ஏவ ச ।
தைவோ விஸ்தரச: ப்ரோக்த ஆஸுரம் பார்த்த மே ச்ருணு ॥ 6

ஆஸுரத்தன்மையர்கள்

6. இவ்வுலகிலே மனுஷ்ய ஸிருஷ்டிகள் தைவமாகவும், ஆஸுரமாகவும் இரண்டென்க. தைவ(ஸிருஷ்டி) விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; பார்த்த ! ஆஸுர (ஸிருஷ்டியை) என்னிடமிருந்து கேள்.

இவ்வுலகிலே, அதாவது ஸம்ஸாரத்திலே மனிதர்களது ஸிருஷ்டி இரு வகைத்து: மனிதர்களே படைக்கப்படும்பொழுது தைவத்தன்மையும், ஆஸுரத் தன்மையும் பொருந்தியவர்கள் என மனித ஸிருஷ்டி இரண்டு எனக் கூறப்படுகின்றது; "பிரஜாபதியினால் படைக்கப்பட்டவர்கள் தேவர்களாகவும் அஸுரர்களாகவும் இரு வகுப்பினரன்றோ" (பிரு-1-3-1) என்னும் சுருதியினாலென்க; யாவர்க்கும் இரு வகையே [ஏதாவதொன்றே] அமையுமாதலால் (மனித ஸிருஷ்டி இரு வகைத்து, ஆஸுரத்தன்மையினுள் ராக்ஷஸத் தன்மை அடங்கியதென்றறிக. — இரு திறமான) அம்மனித ஸிருஷ்டி யாவை? என்பது.—கூறுவோம்: பிரகிருதத்தில் பேசி வருகின்ற தைவமும், ஆஸுரமும் தான், சொன்னவற்றையே மீண்டும் சொல்வதர்க்குப் பயன் கூறுகிறார்; மனிதர்களுடைய தைவ ஸிருஷ்டியானது "பயமின்மை, மனத்தூய்மை" (16-1) என்பது முதலாக விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்று, ஆஸுர (ஸிருஷ்டி கூறப்பட) வில்லை என்பதாம். ஆகவே, பார்த்த! அதனை நீக்க ஆஸுரத்தை விரிவாய்க் கூறுகிறேன்; என் வார்த்தையினால் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். (6)

அத்தியாய முடிவுரை ஆஸுரத்தன்மையை (சில) மனிதர்களுடைய விசேஷணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்; (ஏனெனில் அவர்களிடத்து அதனை) நேராகக் கண்டவிடத்தன்றோ அதனை விட்டிடுதலைச் செய்யக்கூடுமென்று:

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुराः ।
न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥ ७ ॥

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திம் ச ஜநா ந விதுராஸுரா: ।
ந ஸௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே ॥ 7

7. அஸுரத்தன்மையுள்ள ஜனங்கள், செய்வதையும் தவிர்வதையும் அறிவதில்லை; அவர்களிடத்துச் சுத்தமில்லை: ஒழுக்கமுமில்லை: உண்மை இல்லை.

செய்வது என்பது - புருஷார்த்தத்திற்காக [தான் விரும்பியதைப் பெறுதற்காக]ச் செய்யவேண்டிய எந்த ஸாதனத்தைச் செய்தல் (வேண்டுமோ, அது: அதாவது, விதிக்கப்பட்ட தர்மம்). தவிர்வது என்பது - இதற்கு [செய்வதற்கு] மாறுனது, தீங்கிற்குக் காரணமான எதனைத் தவிர்க்க வேண்டுமோ, அது: (அதாவது, விலக்கப்பட்ட அதர்மம். இவ்விரண்டினையும்) அஸுரத் தன்மையரான ஜனங்கள் அறிவதில்லை. அவர்கள் கேவலம் செல்வது தவிர்வது என்பவற்றை மட்டும் அறிவதில்லையென்பதில்லை; அவர்களிடத்துப் பரிசுத்தமில்லாதவர், நல்லொழுக்கமில்லாதவர், கள்ளமுடையவர், பொய் பேசுபவர் எனப் பிரஸித்தமன்றே. (7)

உலகத்தைப் பற்றி நாஸ்திகர் கொண்ட கொள்கை.

மற்றும்,

असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ।
अपरस्परसंभूतं किमन्यत्कामहैतुकम् ॥ ८ ॥

அஸத்ய-மப்ரதிஷ்டந் தே ஜக-தாஹுரநீஸ்வரம் ।
அபரஸ்பர-ஸம்ப்பூதம் கிமன்யத் காம-ஹைதுகம் ॥ 8

8. "உலகம் உண்மையில்லது; அடி ஆதாரமில்லது; ஆளுபவனில்லது; ஒருவரோடொருவர் சேர்வதனு லுண்டானது: காமத்தால் வந்திருப்பது; வேறு என்ன?" (என) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

"நாம் பொய்மயமாகவே இருக்குமாறுபோல, இவ்வுலகெல்லாம் பொய்ம்மையாயுளது. இதற்கு தர்மமும் அதர்மமும் ஆதாரமாயில்லை; ஆதலால் இது ஆதாரமில்லாதது. (வரைமுறைக்குக் காரணமான தர்மம் அதர்மம் என்னும் ஒழுங்கு இல்லை.) அன்றியும் தர்ம அதர்மங்களைச் சார்ந்து இதனை

ஒழுங்கு செய்து ஆள்பவன் இல்லை; ஆதலால், உலகம் ஆள்பவனில்லாததாம். மேலும் இவ்வுலகெல்லாம் - காமத்தால் தூண்டப் பெற்ற ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவரோடொருவர் புணர்வதனால் உண்டானது; காமத்தையே காரணமாகக் கொண்டது, காமத்தாலேயே வந்திருப்பது. ஜகத்திற்கு வேறு காரணம் என்ன? ஜகத்திற்கு வேறு காரணமில்லை, (இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படாத தருமம் அதருமம் முதலிய காரணமொன்றுமில்லை." என்று ஆஸுரத்தன்மையரான ஜனங்கள் கூறுகிறார்கள்.—"உயிருள்ள பிராணிகட்குக் காமமே தான் காரணம்" என்ற இது லோகாயதிகரது [இந்திரியங்கட்குப் புலப்படுவதை மாத்திரம் ஒத்துக் கொள்கின்ற நாஸ்திகரது] கொள்கை. (8)

एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।
प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिताः ॥ ९ ॥

ஏதாம் த்ருஷ்டி-மவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மானோऽல்ப-புத்தய: ।
ப்ரபவந்த்-யுக்ரகர்மாண: க்ஷயாய ஜகதோऽஹிதா: ॥ 9

நாஸ்திகருடைய வாழ்க்கை

9. இக்கொள்கையைப் பிடித்துக் கெட்ட ஆத்மாக்களான அற்ப புத்திகள் கொடுந் தொழிலுள்ள சத்துருக்களாக உலகத்தைக் கெடுக்க கிளம்புகிறார்கள்.

கெட்ட ஆத்மாக்களான—மறுமைக்கான ஸாதனங்களை இழந்த, **அற்ப புத்திகள்** - விஷயங்களைப்பற்றிய அற்ப புத்தியுள்ளவர் [கண்டதைக் கண்டபடி செய்பவர்.—ஆ.] **கொடுந்தொழிலுள்ள** - ஹிம்ஸிக்கும் தன்மையுள்ள. **உலகத்தைக் கெடுக்க** "**கிளம்புகிறார்கள்**" என இயையும், **சத்துருக்களாக** - உலகத்திற்குப் பகைவராக என்றபடி. (9)

மேலும், அவர்கள்

काममाश्रित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।
मोहाद्गृहीत्वासद्ग्राहान्प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः ॥ १० ॥

காம—மாச்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்ப-மான-மதான்விதா: ।
மோஹாத் க்ருஹீத்வாஸத்க்ராஹான் ப்ரவர்த்தந்தேऽசுசி
வ்ரதா: ॥ 10

10. நிரப்ப முடியாத அவாவினைக் கைப்பற்றி டம்பமும், கர்வமும், செருக்கும் உடையவராகித் தீய கொள்கைகளை மயக்கத்தால் பிடித்து அசுத்தமான விரதங்களைக் கொண்டவராய் (உலகில்) தலைப்படுகிறார்கள்.

மயக்கத்தால் - அவிவேகத்தால், பகுத்தறிவின்மையால், (அசுத்தமான விரதங்கள் - வேதத்தில் விதிக்கப்படாத அசுத்தச் செய்கைகள்; அவை - சுடுகாட்டிற்சென்று அற்ப தேவதையை ஆராதித்தல், வாமாகமத்தைத் தழுவி கள் குடித்தல், அதனால் பிறனும் பிறன் மனைவியும் மதிமயங்கிக் கூடுதல் முதலியன.) (10)

அன்றியும், (அவர்கள்)

चिन्तामपरिमेयां च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।
कामोपभोगपरमा एतावदिति निश्चिताः ॥ ११ ॥

சிந்தா-மபரிமேயாம் ச ப்ரலயாந்தா-முபாச்ரிதா: ।
காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிஸ்சிதா: ॥ 11

11. சாவினையே முடிவாகப் பெற்ற அளவிட வொண்ணாத கவலையை யுடையவர்: காம நுகர்ச்சியையே மேலாகக் கொண்டவர்: இவ்வளவு தான் என நிச்சயித்தவர்.

(கவலையென்பது - ஆசை அளவிறந்த பொருள்களின் மேல் செல்லுதலால் தான் அவற்றைத் தேடுதலையும், இவற்றிற்கான வழிகளையும் ஆலோசித்தல்.—ஆ.) அளவிட வொண்ணாத கவலையை யுடையவர் - *இவ்வளவென்று அளவிட முடியாத கவலையினுள் எப்பொழுதும் அழுந்திக்கிடப்பவர் என்றபடி.* காம நுகர்ச்சி - *விரும்பப்படுகின்ற ஓசை முதலிய விஷயங்களை அநுபவித்தல் (அவர்கள்) "காம நுகர்ச்சியென்பது எதுவோ, (அந்த) இதுவே தான் யாவற்றிலும் மேம்பட்ட புருஷார்த்தம் [அடையவேண்டிய பொருள்]" எனத் தமக்கு இவ்வாறு நிச்சயம் வந்தவர்கள்.* இவ்வளவுதான் என்று. *("இக்காம நுகர்ச்சியேதான் இன்பத்திற்கு முடிந்த எல்லை; மற்று மறுமை இன்பமென்பது இல்லை" என்று).* (11)

आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ।
ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ॥ १२ ॥

ஆசாபாச-சதைர்-பத்தா: காமக்ரோத-பராயணா: ।
ஈஹந்தே காமபோகார்த்த-மன்யாயேனார்த்த-ஸஞ்சயான் ॥ 12

12. (அவர்கள்) ஆசையென்னும் நூறு கயிறுகளால் கட்டுண்டு, காமத்தையும் கோபத்தையுமே சிறந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டு, காமநுகர்ச்சிக்காகப் பணக்குவியல்களை அநியாயத்தால் தேட முயல்கிறார்கள்.

அவர்கள், ஆசைகளென்னும் பல கயிறுகளால் கட்டப்பெற்று இங்குமங்கும் இழுக்கப்படுகிறார்கள். காமநுகர்ச்சிக்காக - தரும கார்யத்திற்காக அன்றென்க. அநியாயத்தால் - பிறர் பொருளைக் கொள்ளையடித்தல் முதலியவற்றால் என்றபடி. (12)

அஸுரத்தன்மையருடைய நோக்கங்கள்.

அவரது கருத்து இப்படிப்பட்டது,

इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।
इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १३ ॥

இத-மத்ய மயா லப்த்த-மிதம் ப்ராப்ஸ்யே மனோரதம் ।
இதமஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புனர்த்தனம் ॥ 13

13. "இப்பொழுது இது என்னால் அடையப்பட்டது. இவ்விருப்பத்தைச் (சீக்கிரம்) பெறுவேன்; இது (என் வீட்டில்) இருக்கின்றது; இனி இந்தப் பணமும் எனக்கு வந்து சேரும்.

இது - திரவியம் [நிலம், தங்கம் முதலியன]. இவ்விருப்பத்தை மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்கின்ற வேறொன்றை. இனி வரும் வருஷத்தில் இந்த பணம் என்னுடையதாகும்; அதனால் நான் பணமுள்ளவனாகப் பிரஸித்தனாவேன். (13)

असौ मया हतः शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ।
ईश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवान्सुखी ॥ १४ ॥

आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ।
यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञानविमोहिताः ॥ १५ ॥

அஸௌ மயா ஹத: சத்ருர்-ஹனிஷ்யே சாபரானபி ।
ஈஸ்வரோऽஹ-மஹம் போகீ ஸித்தோऽஹம் பலவான் ஸுகீ ॥ 14

ஆட்யோऽபிஜனவா-னஸ்மி கோऽன்யோऽஸ்தி ஸத்ருசோ மயா ।
யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்ய இத்-யஜ்ஞான-விமோஹிதா:॥ 15

14. "இவன் என்னால் கொல்லப்பட்டான்; இனி மற்றையோர்களையும் கொன்று விடுவேன்; நான் ஆளுபவன்; நான் அநுபவிப்பவன்: (எல்லாம்) அடையப்பெற்றவன்; நான் வலிமையுள்ளவன்; இன்பமுடையவன்.

15. "செல்வமுடையவனும், உயர்குலமுடையவனுயும் இருக்கின்றேன். என்னோடு ஒப்பானவன் வேறு எவன் இருக்கிறான்? யாகஞ் செய்வேன்; கொடுப்பேன்; மகிழ்வேன்" என (ஆஸுரத்தன்மையர்) அறிவின்மையால் பலவாறு மயங்கியுள்ளார்.

நான் கொன்றுவிட்டேன். வெல்லுதற்கரிய இப்பகைவனை, தேவதத்தனென்னும் பெயருடைய இவனை யென்க. இனி மற்றையோர்களையும் கொன்றுவிடுவேன். எளியவரான இவர்கள் என்ன செய்யக் கூடும்? எவ்வாற்றாலும் எனக்கு ஒப்பானவன் இல்லை—எப்படி?—நான் ஆளுபவன். நான் அநுபவிப்பேன்; நான் எவ்விதத்தாலும் (எல்லாம்) அமையப்பெற்றவன்; மக்களையும், பேரன் பேத்திகளையும் உடையவன்- நான கேவலன் [ஸாதாரணமான] மநுஷ்யனல்லேன். நானொருவன்தான் வலிமையுள்ளவன், இன்பமுடையவன். (14)

செல்வமுடையவன் - *பணத்தால் செல்வமுள்ளவன்.* **உயர்குலமுடையவன்,** *ஏழு தலை முறையாக சுரோத்திரியர்கள் (வேதங்களை கற்றறிந்தவர்கள்] என்பதையும் மற்றுமிது போன்றவற்றையும் உடையவன். அதனாலும் எனக்கு ஒப்பானவன் ஒருவனுமில்லை. மேலும், நான் யாகத்தாலும் பிறர்களைக் கீழ் படுத்துவேன்; கூத்தாடி முதலியவர்கட்குங் கொடுப்பேன்: மிக்க மகிழ்ச்சியுறுவேன். [(அவர்கள்) இவ்வாறு பலவிதமான அவிவேகத்தன்மையை அடைந்தவர்கள்.* (15)

अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः ।
प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ १६ ॥

அனேக-சித்த-விப்ப்ராந்தா மோஹஜால-ஸமாவ்ருதா: ।
ப்ரஸக்தா: காம-போகேஷு பதந்தி நரகேऽஸுசௌ ॥ 16

16. பல எண்ணங்களால் பலவாறு மயங்கியவராய் மயக்கமென்னும் வலையினுல் மூடப்பெற்றவராய் [அதனுள் சிக்கிக் கொண்டவராய்], காம நுகர்ச்சிகளுள் அழுந்தியுள்ள (அவர்கள்) அருவருப்பான நரகத்தினுள் வீழ்கிறுர்கள்.

பல எண்ணங்களால்-(கீழ்க்)கூறியபடியுள்ள அனேக எண்ணங்களால், மயக்கமென்பது-விவேகமின்மை, அறிவின்மை, (மோக்ஷத்தினுடைய வழி) யடைப்பு வடிவமாயுள்ளதனுல், அதுவே [மயக்கமே] வலை போலும். (அவர்கள்) விஷய அநுபவங்களில் பற்றுக் கொண்டவராய், அவற்றுள்ளேயே சாய்ந்து கிடப்பவராய், அதனுல் பாவமேறப் பெற்றவராய் வைதரணீ முதலிய அருவருப்பான நரகத்தினுள் வீழ்கிறுர்கள். (16)

आत्मसंभाविताः स्तब्धा धनमानमदान्विताः ।
यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥

ஆத்மஸம்ப்பாவிதா: ஸ்தப்த்தா தன-மான-மதான்விதா: ।
யஜந்தே நாம-யஜ்ஞைஸ்-தே தம்பே-னுவிதி-பூர்வகம் ॥ 17

அஸுரத்தன்மையுடைய யாகங்கள்.

17. தம்மாலேயே மதிக்கப் பெற்றவராய், இறுமாந்தவராய், பணத்தினுலான கர்வத்தோடும் செருக்கோடும் கூடிய அவர்கள் பெயர் மாத்திரமான யஜ்ஞங்களை விதிப்படியில்லாது செய்கிறுர்கள்.

தம்மாலேயே மதிக்கப்பெற்றவர்—எல்லா நற்குணமும் பொருந்தியவராகத் (தம்மைத்) தாமே மதித்துக் கொண்டவர்; (ஆனுல், அவ்வாறு) நல்லோர்களால் மதிக்கப்பெருதவர். இறுமாந்தவர்-வணங்கா இயல்பினர். விதிப்படியில்லாது - விதிகளால் விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களும், செய்யவேண்டிய முறைகளும் இல்லாதது.

(பணத்தினாலான கர்வம்-பணத்திமிரினால், தன்னை உயர்ந்தோனாகக் கொள்ளுதல், பணத்தினாலான செருக்கு-பணத்திமிரினால், பெரியோரையும் தாழ்ந்தோராகக் கொள்ளுதல். அவர்கள் பெயருக்காக, ஸோமயாஜி யென்னும் பெயர் முதலியவற்றைப் பெறுதற்காக உண்மையல்லாத நற்செய்கைகளைச் சிரத்தையில்லாது கள்ள எண்ணத்தோடு செய்கிறார்கள் என்பது கருத்து.) (17)

अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं च संश्रिताः ।
मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयकाः ॥ १८ ॥

அஹங்காரம் பலம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதம் ச ஸம்ச்ரிதா: |
மாமாத்ம-பர-தேஹேஷு ப்ரத்விஷந்தோ அப்ய ஸூயகா: || 18

பகவானுடைய கட்டளைகளை ஆஸுரத் தன்மையர் அசட்டை செய்தல்.

18. (இவர்கள்) அகந்தையையும், வலிமையையும், மேட்டிமையையும், காமத்தையும், கோபத்தையும் உடையவர், தமது சரீரங்களிலும் பிறரது சரீரங்களிலுமுள்ள என்னைப் பகைக்கிறவர். இடக்குப் பேசுகிறவர்.

அகந்தை-அஹங்கரித்தல், அஹங்காரம். 'நான் உயர்ந்த ஆத்மா' என உள்ள குணங்களாலும், தன்னிடத்து ஏற்றிக்கொள்ளப்பட்ட இல்லாத குணங்களாலும் (தன்னை) மதித்துக்கொள்வது (எதுவோ), அது அஹங்காரமென்பது, அவித்யையெனப்படுவது: (நீக்குதற்கு) மிகக் கஷ்டமானது: எல்லாக் குற்றங்கட்கும், எல்லாத் தீங்குச் செய்கைகட்கும் அடிக்காரணமானது. அவ்வாறே வலிமையென்பது-பிறரைக் கீழ்ப்படுத்தக் காரணமாய்க் காமத்தோடும் காதலோடும் கூடி நிற்பது. மேட்டிமை யென்பது-எது உண்டான வழி (ஒருவன்) அறத்தை மீறுகின்றானோ, அது. இது, அகக்கரணத்தில் தங்கியுள்ள ஓர்வகைக் குற்றம். காமம்-பெண்டிரைப் பற்றியது. கோபம்-வேண்டாதவரைப் பற்றியது. (அவர்கள்) இப்பெரிய குற்றங்களையும், இன்னும் வேறு பெரிய குற்றங்களையும் உடையவர், மேலும், அவர்கள் தமது சரீரங்களிலும், பிறரது சரீரங்களிலும் அவர்களது நினைப்பிற்கும் செய்கைகட்கும் ஸாக்ஷியாயுள்ள ஈச்வரனாகிய என்னைப் பகைக்கிறவர்கள். பகைத்தல்-எனது கட்டளையை மீறி நடத்தல். (கட்டளையென்பது-

சுருதியும் ஸ்மிருதியுமாம். மீறி நடத்தல்-அவற்றின் பொருளை அறியவும், அநுஷ்டிக்கவும் மனமில்லாதிருத்தல்.—ஆ.) இடக்கு பேசுகிறவர்-நல்வழி நிற்பவருடைய நற்குணங்களைப் பெருதவர். (18)

तानहं द्विषतः क्रूरान्संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १९ ॥

தானஹம் த்விஷத: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதமான் ।
க்ஷிபாம்-யஜஸ்ர-மசுபா-ளஸுரீஷ்வேவ யோனிஷு ॥ 19

ஆஸுரத் தன்மையர் சீரழிந்து வீழ்தல்.

19. பகைப்பவரும், கொடியவரும், தீயவருமாயுள்ள அக் கடைப் பட்ட மனிதர்களை யான் உலகங்களிலே அஸுரருடைய யோனிகளிலே எப்பொழுதும் தள்ளுகின்றேன்.

பகைப்பவர்—நல்வழிக்கு எதிரிகளாய் நல்லோரைப் பகைப்ப வர். உலகங்களிலே-பல நகரங்களில் உழன்று திரியும் ஸம்ஸார வழிகளிலேயே தீவினையென்னும் குற்றமுடையவராதலால், கடைப் பட்ட மனிதரென்க. தீயவர்-தீய தொழில்களைச் செய்பவர். யோனிகளிலே-கொடுமையான புலி, சிங்கம் முதலான பிறவிகளிலே யோனிஷு என்பது - க்ஷிபாமி என்பதனோடு இயையும். (19)

आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ २० ॥

ஆஸுரீம் யோனி-மாபன்னா மூடா ஜன்மனி ஜன்மனி ।
மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்-யதமாம் கதிம் ॥ 20

20. ஆஸுரயோனியை அடைந்தவர்கள் பிறவி தோறும் மயங்கிய வராய் என்னை அடையாமலேயே கௌந்தேய ! அதனினின்றும் கீழ்மை யான நிலையை அடைகிறார்கள்.

ஆஸுர யோனியை அடைந்தவர்கள் ஒவ்வொரு ஜன்மத்தி லும் விவேகமற்றவராய், தமோகுணம் மிகுந்த பிறவிகளிலேயே பிறந்து கீழே செல்லுகிறார்கள்; ஈச்வரனாகிய என்னை அடையா

மலே மிகவும் இழிந்த நிலையைப் பெறுகிறார்கள். என்னை அடையா மலே-என்னை அடையும் விஷயத்திலே யாதொரு சங்கையும் இல்லை யாதலால், நான் உபதேசித்த நல்வழியைச் செல்லாமலே" என்ற படி. (ஆஸுரத் தன்மை எல்லா நன்மைகட்கும் விரோதியாத லால் ஒருவன் சுதந்திரனாய் இருக்கும் பொழுதேயே, ஒன்றிற்குப் பரவசப்படுமாறு செய்கின்ற பிறவியைப் பெறுதுள்ளவளவி லேயே, அவ்வாஸுரத் தன்மையை நீக்கவேண்டும்.—ஆ. அல்லாக் கால், விலங்கு முதலியவற்றின் உடம்புகளைப் பெற்றவழி முக்தி ஸாதனங்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதி இல்லையாதலால், ஆஸுரத் தன்மையினின்றும் நீங்குதல் ஒரு காலும் இயலாதென்க.—ம) (20)

நரகத்தினுடைய மூன்று வாசல்களையும் மிதிக்கக்கூடாது.

எல்லா ஆஸுரத்தன்மையின் சுருக்கமான இதனைக் கூறு கிறார்: ஆஸுரத் தன்மையின் பேதமெல்லாம் அளவிறந்தன வாயினும், மூவகைத்தான அதனுள் அடங்கி நிற்கின்றன, மேலும் எதனை நீக்குவதனால் (ஆஸுரத்தன்மை) நீக்கப்பட்ட தாகின்றதோ, எது எல்லாத் தீங்குகட்கும் அடிக்காரணமோ, அந்த இதனை அருளிச் செய்கிறார்:

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः ।
कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥ २१ ॥

த்ரிவிதம் நரகேஸ்யேதம் த்வாரம் நாசன-மாத்மன: ।
காம: க்ரோதஸ்-ததா லோபஸ்-தஸ்மா-தேதத் த்ரயம் த்யஜேத் ॥ 21

21. நரகத்தினுடைய இவ்வாசல், ஆத்மாவைக் கெடுப்பதாய் காமம், கோபம், உலோபம் என்னும் மூவகைத்தானது. ஆதலால், இம் மூன்றனையும் விட்டொழிய வேண்டும்.

நரகத்தினுடைய வாசல் - நரகத்தை அடைதற்கு **வாசல். அவ் வாசலைப்** புகுந்தே **ஆத்மா** கேடுறுகிறான்; ஒரு புருஷார்த்தத்திற் கும் [ஒரு நன்மையையாயினும் பெறுதற்கு] தக்கவனாகிறானில்லை, ஆதலால், "**வாசல் ஆத்மாவைக் கெடுப்பது**" எனக் கூறப்படு கின்றது.—அது யாது?—காமமும், கோபமும், உலோபமும்

என்க. ஆகவே, இம்மூன்றனையும் நீக்கவேண்டும். இவ்வாசல் ஆத்மாவைக் கெடுப்பதாதலால், காமம் முதலிய மூன்றனையும் விட்டிட வேண்டும். (21)

இது (அவற்றைத்) துறந்திடுதலின் புகழ்ச்சி :

एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।
आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ २२ ॥

ஏதைர்-விமுக்த: கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்-த்ரிபிர்-நர: ।
ஆசரத்-யாத்மன: ஸ்ரேயஸ்-ததோ யாதி பராங் கதிம் ॥ 22

22. கௌந்தேய! நரகத்தினுடைய இம் மூன்று வாசல்களாலும் விடப் பெற்ற மனிதன் தனக்கு நன்மையைச் செய்து கொள்கிறான்: அதனால், உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான்.

நரகத்தினுடைய - துன்ப மயக்க வடிவமான நரகத்தினுடைய, வாசல்கள் - காமம் முதலியன. (இவற்றின் நீங்கியவன்) எதனை அநுஷ்டிக்கிறான் ?—தனக்கு நலத்தை எதனால் தடுக்கப்பெற்று முன் (தனக்கு நலத்தைச்) செய்து கொள்ளாதிருந்தானோ, அது தொலைந்துவிட்டமையால் (அந்நலத்தைச்) செய்து கொள்கிறான். அதனைச் செய்துகொள்வதனால் மோக்ஷத்தையும் பெறுகிறானென்க. (உம்மையினால் - இம்மை இன்பத்தையும் பெறுகிறான் என்றபடி.—ஆ.) (22)

சாஸ்திரம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி.

ஆஸுரத் தன்மையை நீக்கிக் கொள்ளலும், நன்மையை நாடிக் கொள்ளலுமாகிய இவையனைத்திற்கும் சாஸ்திரம் காரணம். சாஸ்திரப் பிரமாணத்தினால் இரண்டனையும் செய்யக் கூடும்; வேறுவிதமாயன்று. ஆகவே,

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ २३ ॥

ய: சாஸ்த்ரவிதி-முத்ஸ்ருஜ்ய வர்த்ததே காம-காரத: ।
ந ஸ ஸித்தி-மவாப்னோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம்॥ 23

23. எவன் சாஸ்திர ஒழுங்கை விட்டிட்டு, காமத்தைச் செய்து [இஷ்டப்படி] நடக்கின்றானோ, அவன் ஸித்தியைப் பெறுவதில்லை இன்பத்தை(ப் பெறுவது) இல்லை. மேலான கதியைப் பெறுவது இல்லை.

சாஸ்திரம் - வேதம்; அதனது ஒழுங்கை - செய்வன தவிர்வன வற்றை அறிவிப்பதாய் விதி விலக்குக்களென்னும் பெயருடைய (வேதக் கட்டளையை) காமத்தைச் செய்து – காமத்தால் தூண்டப் பட்டவனாகி ! - ஸித்தியை புருஷார்த்தத்தைப் பெறத் தகுதியின் மையை இன்பத்தை—இவ்வுலகத்திலே இன்பத்தை. மேலான கதியை – ஸ்வர்க்கத்தை, அல்லது மோக்ஷத்தை. (23)

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥ २४ ॥

தஸ்மாச் சாஸ்த்ரம்-ப்ராமணம் தே
கார்யாகார்ய-வ்யவஸ்த்திதௌ ।
ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ரவிதானோக்தம்
கர்ம கர்த்து-மிஹார்ஹஸி ॥ 24

24. ஆகவே, செய்வன தவிர்வனவற்றை அமைப்பதிலே (நிர்ண யிப்பதிலே] உனக்கு சாஸ்திரம் பிரமாணம். இனி, சாஸ்திர விதியினால் கூறப்பட்ட கர்மத்தை அறிந்து செய்யக்கடவாய்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச்செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே தைவாஸுர ஸம்பத்விபாக யோகம் என்னும் பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றும்.

பிரமாணம் - அறிவிற்குக் கருவி. சாஸ்திரமே தான் - விதி, " செய்ய வேண்டும், செய்யக்கூடாது " என இத்தகைய கட்டளை, அதனால் உபதேசிக்கப்பட்ட (யுத்தம் முதலிய) ஸ்வகர்மம் எதுவோ, அதனை நீ, ஆதலால் [சாஸ்திரம் பிரமாணமாதலால்] செய்ய வேண்டும், ''இனி'' என்பது - (அர்ஜுனனுடைய) கர்மத் திற்குரிய நிலைமையைக் காட்டுவதற்காக என்க. (24)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே பதினாறுவது அத்தியாயம் முற்றும்.

॥ सप्तदशोऽध्यायः ॥

பதினேழாம் அத்தியாயம்

ச்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்

அறியாதவராயினும், நம்பிக்கையுடையவர்.

"ஆதலால், உனக்கு சாஸ்திரம் பிரமாணம்" (16-24) என்னும் பகவானுடைய திருவாக்கினால் வினவிற்கு இடம் பெற்ற அர்ஜுனன் கூறலாயினன்; (சாஸ்திரத்தை' அறிந்து அதனை நம்புகின்ற ஆஸ்திகரது கதி இன்னதென்றும், அவ்வாறே அறிந்து அதனை நம்பாத நாஸ்திகரது கதி இன்னதென்றும் கூறப்பட்டன. இனி, சாஸ்திரத்தை அறியாத ஆஸ்திகரது கதி இன்னது என்பதை அறிய அர்ஜுனன் வினவலாயினன்.—ஆ.)

अर्जुन उवाच—

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

யே சாஸ்த்ரவிதி-முத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ச்ரத்தயான்விதா: ।
தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்வ-மாஹோ ரஜஸ்தம: ॥ 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

1. எவர்கள் சாஸ்திர விதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழுகிறார்களோ, கிருஷ்ணா ! அவர்களது நிலைமை என்ன ? ஸத்துவமா ? அல்லது ரஜஸா ? தமஸா ?

எவர்கள் - இன்னாரென்று குறிக்கப்படாத சிலர்கள். எவர்கள் சுருதி ஸ்மிருதி என்னும் சாஸ்திரக் கட்டளையை விட்டிட்டு நம்

பிக்கையோடு, ஆஸ்திக்யபுத்தியோடு மறுமை உண்டென்னும் எண்ணத்தோடு கூடியவராய்த் தேவர் முதலானோரைப் பூஜிக்கிறார்களோ; எவர்கள் சுருதியாகவாயினும் ஸ்மிருதியாகவாயினுமுள்ள சாஸ்திரவிதி ஒன்றும் அறியாதவராய், பெரியோரது ஒழுக்கங்களைக் பார்ப்பதனாலேயே நம்பிக்கையோடு கூடி தேவர் முதலானோரைப் பூஜிக்கிறார்களோ; அவர்கள் இங்கே "எவர்கள் சாஸ்திரவிதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழுகிறார்களோ" என இவ்வாறு கொள்ளப்படுகிறார்கள். மற்று, எவர்கள் சாஸ்திரவிதி ஒன்றை அறிந்து கொண்டே அதனை விட்டிட்டு விதிப்படியில்லாது தேவர் முதலானோர்களைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் இங்கு "எவர்கள் சாஸ்திர விதியை வுட்டுத் தொழுகிறார்களோ" எனக் கொள்ளப்படவில்லை.— எதனால்?— "நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்" என்னும் விசேஷணத்தினால், (அவர்கள்) தேவர் முதலானோர்களது பூஜாவிதியைப் பற்றிய சாஸ்திரமொன்றைத் தெரிந்து கொண்டே, நம்பிக்கையில்லாததனால் அதனை விட்டிட்டு, அதனுள் விதிக்கப்பட்டதான தேவர் முதலானவரது பூஜையை நம்பிக்கையோடு கூடிச் செய்கிறார்கள் எனக் கொள்வது ஏலாததலால் [சாஸ்திரத்திற் கூறிய விதியை அறிகிறவராயினும், தமது இஷ்டப்படி தேவபூஜை முதலியவற்றைச் செய்கிறவர் ஆஸுரத் தன்மையரில் அடங்குகிறார்கள் எனச் சென்ற அத்தியாயத்தினுள் அமைந்துள்ளது. ஆகவே, ஆஸ்திகரது அதிகாரத்திலே அவர்களைப் பற்றிப் பேசுதற்கு இடமில்லையாதலால்—ஆ.], முன் கூறப்பட்டவர்கள்தான் [சாஸ்திரத்தை அறியாதவராய்ப் பெரியோரது ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்தான்] இங்கு "எவர்கள் சாஸ்திர விதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழுகிறார்களோ" எனக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். கிருஷ்ணா ! இப்படிப்பட்ட அவர்கட்கு ஸத்துவ குணம் நிலையா? அல்லது ரஜோகுணமா ? தமோகுணமா ? —இது கூறப்பட்டதாகின்றது:— அவர்கள் தேவர்கள் முதலானோர்களைப் பற்றிப் பூஜித்தல் எதுவோ, அது ஸாத்துவிகமா ? அல்லது தாமஸமா ? என்பது. (1)

மூவகையான நம்பிக்கை

பொதுவான விஷயத்தைப்பற்றிய வினாவானது பிரிவுபடாது மறுமொழியை ஏற்காது என்று [சிறப்பு வாய்பாட்டால் கூறவேண்டிய விடையைப் பொது வாய்ப்பாட்டால் கூற இயலாது. எனக் கொண்டு] ஸ்ரீ பகவான் அருளிச் செய்கிறார் ;

श्रीभगवानुवाच—

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

த்ரிவிதா பவதி ச்ரத்தா தேஹினும் ஸா ஸ்வபாவஜா ।
ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ச்ருணு ॥ 2

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர் :

2. உடம்போடு நிற்பவர்கட்கு இயல்பினுல் பிறந்த அந்த நம்பிக்கை ஸாத்துவிகமெனவும், ராஜஸமெனவும், தாமஸமெனவும் மூவகைத்தா யுளது. அதனைக் கேட்பாயாக.

எந்த நிலையைப் பற்றி [நம்பிக்கையோடு கூடிய எந்தச் செய்கையைப் பற்றி—ஆ.] நீ வினவுகின்றனையோ, அது உடம்பொடு நிற்பவர்கட்கு இயல்பினுல் பிறப்பது. சென்ற பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட நல்வினை முதலியவற்றின் வாஸனையானது இறந்திடும் தருணத்தில் வெளிப்பட்டதாய் "ஸ்வபாவம், இயல்பு இயற்கை" எனப்படுகின்றது. ஸாத்துவிகம் - ஸத்துவகுணத் தாலானது, தேவர் பூஜை முதலியவற்றைப் பற்றியது. ராஜஸம் - ரஜோகுணத்தாலானது. யக்ஷர் ராக்ஷஸர் ஏன்ப வரை பூஜித்தல் முதலியவற்றைப் பற்றியது. தாமஸம் - தமோ குணத்தாலானது, பிரேதங்கள் பிசாசங்கள் இவற்றைப் பூஜித்தல் முதலியவற்றைப் பற்றியது. இவ்வாறு மூவகைத்தாய்க் கூறப் படுகின்ற அந்த நம்பிக்கையை, சிரத்தையைத் தெரிந்துகொள் (2)

அது இவ்வாறு மூவகையா யுள்ளது.

सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥ ३ ॥

ஸத்வானுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி பாரத ।
ச்ரத்தாமயோऽயம் புருஷோ யோ யச்–ச்ரத்த: ஸ ஏவ ஸ: ॥ 3

3. பாரத! நம்பிக்கையானது ஒவ்வொருவனுடைய இயற்கைக்கு ஏற்ப உள்ளது. இப் புருஷன் நம்பிக்கை மிகுந்தவன். எவன் எந்த நம்பிக்கையுடையவனோ, அவன் அவனேதான்.

பிராணிகளெல்லாவற்றினுடைய நம்பிக்கையானது (அவ் வவற்றிற்குச்) சிறப்பாயுள்ள வாஸனைகளோடு கூடிய அகக் கரணத்திற்குத் தக்கவாறு அமைகின்றது.—இப்படியானால் அங்ஙன மாவதென்ன? என்பது கூறுவோம்: பிறந்திறந்து உழலுகின்ற இந்த ஜீவனுக்கு எது நம்பிக்கையோ, அந்த ஜீவன் அவனேதான். அந்த நம்பிக்கைக்கு ஏற்றவனே தான் [அதற் குத் தக நடப்பவனே தான்]. (3)

ஆகவே, ஸத்துவம் முதலியவற்றில் நிலைத்தலானது [ஸாத்து விக சிரத்தை முதலானது], தேவர் முதலானோர்களைப் பூஜித்த லென்றும் கார்யமாகிய குறியினால் அநுமானிக்கப்படும் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

यजन्ते सात्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ ४ ॥

யஜந்தே ஸாத்விகா தேவான் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: ।
ப்ரேதான் பூதகணாம்ச்சான்யே யஜந்தே தாமஸா ஜனா: ॥ 4

4. ஸாத்துவிகர்கள் தேவர்களையும், ராஜஸர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் தொழுகிறார்கள்; தாமஸர்களான மற்றை ஜனங்கள் ப்ரேதங்களையும் பூதங்களையும் தொழுகிறார்கள்.

தொழுகிறார்கள் - *பூஜிக்கிறார்கள்.* ஸாத்துவிகர்கள் – *ஸத்துவ குணத்தில் நிலைத்தவர்கள்.* பூத கணங்களையும்-*ஏழு மாதிருகைகளை யும். (தேவர்-வஸு முதலானோர். யக்ஷர் - குபேரன் முதலானோர். ராக்ஷஸம் - நைர்ருதன் முதலானோர். தமது ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுவிய பிராமணர் முதலானோர், உடம்பு மாய்ந்த பின்பு காற்று-ருவமான சரீரத்தைப் பெறுகிறார்கள்; அவர்கள் பிரேதங்க ளென்க. இவர்களெல்லாரும் தம்மை ஆராயப்பவர்கட்கு அவர-வரது விருப்பங்களைக் கொடுக்கிறார்கள் எனத் தெரிந்து கொள்க.—ஆ,)* (4)

ராஜஸ நம்பிக்கையுடையவரும், தாமஸ நம்பிக்கையுடையவரும்.

இவ்வாறு ஸாத்துவிக நிஷ்டை [ஸாத்விக நம்பிக்கை] முதலியன சாஸ்திரத்தின் பொது விதியினால் கார்யத்தைக் கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டன. அங்ஙனம் தேவபூஜை முதலிய வற்றிற் கருத்துடையவனாய் ஸத்துவ குணத்தில் நிலைத்தவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன் தான் இருக்கிறான். மற்றும், பிராணிகள் பெரும்பான்மையாக ரஜோகுணத்தில் நிலைத்தவரும், தமோ குணத்தில் நிலைத்தவரும், இருக்கிறார்கள்.—எப்படி?—

अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपोजनाः ।
दम्भाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥

कर्शयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः ।
मां चैवान्तःशरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान् ॥ ६ ॥

அசாஸ்த்ர-விஹிதம் கோரம் தப்யந்தே யே தபோ-ஜனா: ।
தம்பாஹங்கார-ஸம்யுக்தா: காம-ராக-பலான்விதா: ॥ 5

கர்சயந்த: சரீரஸ்த்தம் பூதக்ராம-மசேதஸ: ।
மாம் சைவாந்த:சரீரஸ்த்தம் தான் வித்த்யாஸுர-நிஸ்-
சயான் ॥ 6

5. எந்த ஜனங்கள், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கொடிய தவத் தைப் புரிகிறார்களோ, (அவர்கள்) கள்ளமும் அஹங்காரமும் உடையவர். காம ஆசைத் திறமையுள்ளவர் :

6. சரீரத்திலுள்ள எல்லாப் பூதங்களையும், சரீரத்தினுள் உள்ளே யுள்ள என்னையும் மெலிவுறச் செய்கின்ற அவிவேகிகள். அவர்களை அஸுர உறுதியுள்ளவராகத் தெரிந்துகொள்

கொடிய - தனக்கும், (மற்றைப்) பிராணிகட்கும் துன்பத்தைச் செய்கின்ற.

புரிகிறார்கள் - செய்து முடிக்கிறார்கள். காம ஆசைத் திறமை யுள்ளவர் – காமத்தாலும், ஆசையினாலுமான வலிமை உடையவர்; அல்லது காமத்தையும், ஆசையையும், வலிமையையும் உடைய வர், (5)

பூதங்களை - இந்திரியங்களை - என்னை - அவர்களது செய்கைகட்கும் எண்ணங்கட்கும் ஸாக்ஷியாயுள்ள நாராயணனை. என்னை மெலிவுறச் செய்தலென்பது-எனது கட்டளையைச் செய்யாதிருத்தலேதான். அவர்களை, நீக்கும் பொருட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும், என்பது (அர்ஜுனனுக்கு ஓர்) உபதேசம் (6)

மூவகையான உண்டியும், யக்ஞமும், தவமும், தானமும்.

இனி, சுவையுள்ளனவும், நெய்யுள்ளனவும் முதலிய உண்டி வகைகளின் மீது தனக்கு (மிகவும்) பிரிய மிகுதியாகிய குறியினால் (தன்னை) ஸாத்துவிகனாகவோ, ராஜஸனாகவோ, தாமஸனாகவோ, அறிந்து கொண்டு, ரஜஸ்-தமோ குணங்களின் குறிகளாகிய [ராஜஸ தாமஸமான] உண்டிகளைத் தள்ளுதற்காகவும், ஸத்துவ குணத்தின் குறிகளான [ஸாத்துவிகமான] உண்டிகளைக் கொள்ளுதற்காகவும்.—,'சுவையுள்ளனவும், நெய்யுள்ளனவும் முதலாக மூன்று வகுப்பாக வேறுபட்ட உண்டிகள் முறையே ஸாத்துவிக மனிதர்கட்கும். ராஜஸ மனிதர்தட்கும். தாமஸ மனிதர்கட்கும் பிரியமானவை'' என எடுத்துக் காட்டுதலை இங்கே அருளிச் செய்கிறார். அவ்வண்ணமே, "ராஜஸ தாமஸங்களை அறிந்து எப்படித் தள்ளக்கூடும்? ஸாத்துவிகங்களையே எப்படி அனுஷ்டிக்கக் கூடும்?'' என்ற இதற்காக [ராஜஸதாமஸங்களைத் தெரிந்து அவற்றைத் தள்ளக்கூடிம விதத்தையும், ஸாத்துவிகங்களைத் தெரிந்து அவற்றை அநுஷ்டிக்கக்கூடிய விதத்தையும் காட்டுவதற்காக] "யஜ்ஞம் முதலானவையும் ஸத்துவம் முதலிய குணங்களின் பேதத்தால் மூவகைப்பட்டவை'' என உணர்த்துதலை இங்கே அருளிச் செய்கிறார்:

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।

यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥

ஆஹாரஸ்-த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய: ।

யஜ்ஞஸ் தபஸ்-ததா தானம் தேஷாம் பேத-மிமம் ச்ருணு ॥ 7

7. இனி ஒவ்வொருவர்க்கும் பிரியமான உண்டியும் மூவகைத்தாயுள்ளது ; அவ்வண்ணமே, யஜ்ஞமும், தவமும், தானமுமென்க. அவற்றினுடைய இந்த வேற்றுமையைக் கேட்பாயாக.

ஒவ்வொருவர்க்கும் - *உண்கின்ற எல்லாப் பிராணிகட்கும்.* *அவற்றினுடைய,* **இந்த**-*இனிக் கூறப்படுகின்றன.* (7)

உண்டியின் மூன்று வகை

आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः ।
रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ ८ ॥

ஆயு:ஸத்வ-பலாரோக்ய-ஸுகப்ரீதி-விவர்த்தனா: ।
ரஸ்யா: ஸ்நிக்த்தா: ஸ்த்திரா ஹ்ருத்யா ஆஹாரா:
ஸாத்விகப்ரியா: ॥ 8

8. ஆயுளேயும், ஊக்கத்தையும், வலிமையையும், நோயின்மையை யும், இன்பத்தையும், ருசியையும் வளர்ப்பவையாய், சுவையோடுகூடி நெய்யோடமைந்து, ஸாரம் நிலேத்தவையாய், மனோரம்யமாயுள்ள உண்டி கள் ஸாத்துவிகனுக்குப் பிரியமானவை.

ஸாரம் நிலேத்தவையாய்-உடம்பில் நெடிது காலம் நிற்பவை யாய். (8)

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

கட்வம்ல–லவணாத்யுஷ்ண-தீக்ஷ்ண-ரூக்ஷ-விதாஹின: ।
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா துக்:க-சோகாமய-ப்ரதா: ॥

9. கசாப்பும், புளிப்பாயும், உப்பாயும், மிகச் சூடாயும், உறைப்பா யும், வறட்சியாயும், உஷ்ணத்தைச் செய்வனவாயும், வருத்தம், கவலே, வியாதி என்றவற்றைத் தருவனவாயுமுள்ள உண்டிகள் ராஜஸனுக்குப் பிரியமானவை.

कट्वम्ल......विदाहिनः *என்பதிலுள்ள* **अति** *என்னும் சொல்லே.* **कटु** *முதலிய எல்லாவற்றையும்* **अतिकटुः** *[மிகக்கசப்பாயும்],"* **अतितीक्ष्णः** *[மிக உறைப்பாயும்]" என இவ்வாறு கூட்டிக் கொள்க.* (9)

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥

யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ।
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜனம் தாமஸ-ப்ரியம் ॥ 10

10. ஊசினதும், ரஸம் போனதும், நாற்றமுடையதும், பழைய தும், கழிபட்டதும், அசுத்தமும் ஆன உண்டி எதுவோ, (அது) தாமஸ னுக்குப் பிரியம்.

ஊசினது - பாதி சமைந்தது. பதக்கேடுள்ளது, பழுது பட்டது; ஸாரமற்றதானது - "ரஸம் போனது" என்னும் சொல்லி னுல் கூறப்பட்டுள்ளமையின். (யாதயாமல்-ஒரு யாமஞ்சென்றது; ஒரு யாமற்திற்கு முன் சமைக்கப்பட்டது: ஊசினது: ஸாரம் போனது. गतरसं என்பதற்கும் - "ஸாரம் போனது" என்பது பொருள். ஆகவே, கூறினது கூறல் வாராததற்காக, யாதயாமம் என்பதற்கு-"பாதி சமைந்தது" எனப் பொருள் கொள்க.) பழை யது-சமைந்த பின்பு ஓரிரவு தங்கியிருந்தது. கழிபட்டது-உண்டு மிகுந்தது. அசுத்தமானது-பூஜைக்குத் தகாதது. இத்தகைய உண்டி தாமஸனுக்குப் பிரியமென்க. [10)

யஜ்ஞங்களின் மூன்று வகை.

இனி, இப்பொழுது மூவகையான யஜ்ஞங்களையும் அருளிச் செய்கிறார்:

अफलाकाङ्क्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥ ११ ॥

அபலாகாங்க்ஷிபிர் யஜ்ஞோ விதி-த்ருஷ்டோ ய இஜ்யதே ।
யஷ்டவ்ய-மேவேதி மன: ஸமாதாய ஸ ஸாத்விக: ॥ 11

11. பயனை வேண்டாதவரால் விதிப்படி அறியப்பட்ட எந்த யஜ்ஞ மானது "யாகத்தைச் செய்ய மாத்திரம் வேண்டும்" என மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்துவிகம்.

விதிப்படி - சாஸ்திர விதிப்படி. அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ- செய்து முடிக்கப்படுகின்றதோ, "யாகத்தைச் செய்ய மாத்திரம் வேண்டும்" என யஜ்ஞம் இன்னது என்பதை அநுஷ்டிக்க மாத்திரம் வேண்டும் என்று, மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி-"எனக்கு இதனுல் புருஷார்த்தத்தைச் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை" என இவ்வாறு நிச்சயித்து, (இத்தகைய யஜ்ஞம்) ஸாத்துவிக யஜ்ஞம் எனப்படுகின்றது. (21)

अभिसंधाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत् ।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १२ ॥

विधोहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥

அபிஸந்த்தாய து பலம் தம்ப்பார்த்த-மபி சைவ யத் ।
இஜ்யதே பரதஸரேஷ்ட தம் யக்ஞம் வித்தி ராஜஸம் ॥ 12

விதிஹீன-மஸ்ருஷ்டான்னம் மந்த்ரஹீன-மதக்ஷிணம் ।
ஸ்ரத்தா-விரஹிதம் யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥ 13

12. ஆனால், பயனை எதிர் நோக்காது டம்பத்திற்காகவும் எது அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, பரதரிற் சிறந்தோனே ! அந்த யஜ்ஞத்தை ராஜஸமாகத் தெரிந்து கொள். (12)

13. முறையில்லாதும், அன்னமிடாததும், மந்திரமில்லாதும், தக்ஷிணையில்லதும், சிந்தனையில்லதுமான யஜ்ஞத்தை தாமஸம் என்கிறார்கள்.

முறையில்லது-(சாஸ்திரத்தில்) விதித்த ஒழுங்கிற்கு மாறானது. அன்னமிடாதது-பிராமணர்கட்கு அன்னங் கொடுக்கப் பெறாதது. மந்திரமில்லது-உச்சரிப்பும், எழுத்தும் அமையாதது. தக்ஷிணையில்லது-(சாஸ்திரத்தில்) கூறிய தக்ஷிணையில்லாதது, தாமஸம்-தமோ குணத்தாலானது. (13)

மெய்யினுல் செய்யப்படும் தவம்.

இனி. இப்பொழுது, மூன்று வகையான தவங்களையும் கூறுகிறார் :

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥

தேவ-த்விஜ-குரு-ப்ராஜ்ஞ-பூஜனம் சௌச-மார்ஜவம் ।
ப்ரஹ்மசர்ய-மஹிம்ஸா ச சாரீரம் தப உச்யதே ॥ 14

14. தேவர், பிராமணர், பெரியோர், கற்றறிந்தோர் என்றவரைப் பூஜித்தலும், பரிசுத்தமும் நேர்மையும், ப்ரஹ்மசர்யமும், ஹிம்ஸியாமையும் "சாரீர தபஸ்" எனப்படுகின்றன.

ப்ரஹ்மசர்யம்-(விலக்கப்பட்ட கலவியைத் தவிர்த்தல்.—ம.) சாரீர|தபஸ்-சரீரத்தால் செய்யப்படும் தவம்; (இது), சரீரத்தை தலைமையாகவுடைய கர்த்தா முதலிய எல்லாவற்றாலும் ஸாதிக்கத் தக்கது; ஏனெனில், "இவ்வைந்தும் அதற்கு காரணங்களாம்". (18-15) எனக் கூறுவர். (14)

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥

அனுத்வேக-கரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரிய-ஹிதம் ச யத் ।
ஸ்வாத்த்யாயாப்ப்யஸனம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே ॥ 15

மொழியினால் செய்யப்படும் தவம்.

15. மனக் கொதிப்பைச் செய்யாததும், உண்மையும், இனியதும், இதமுமான வார்த்தை எதுவோ, (அதுவும்), ஓதுதலை அப்யஸித்தலும் "வாங்மய தபஸ்" எனப்படுகின்றன.

மனக் கொதிப்பைச் செய்யாது-பிராணிகட்கு வருத்தத்தைக் விளைக்காதது. இனியது - பார்க்கப்பட்ட பயனுள்ளது [கேட்பதற்குத் தற்காலத்தில் இன்பமாயிருப்பது); இதம் - பார்க்கப் படாத பயனுள்ளது [முடிவிலே நலமானது]. "மனக் கொதிப்பைச் செய்வது" முதலான தன்மைகளால் வார்த்தையானது விசேஷிக்கப்படுகின்றது. உம்மை - விசேஷத் தன்மைகளை ஒருங்கு சேர்க்கும் பொருளது. பிறர்க்கு உறுதி உண்டாம் பொருட்டு வழங்கியதாய் மனக் கொதிப்பைச் செய்த வார்த்தையானது

உண்மை இனிமை இதம் என்றவற்றுள் ஏதாவதொன்றேனும். இரண்டேனும், மூன்றேனும், இல்லாக்கால், வாங்மயதபஸ் ஆகாது. அவ்வாறே, உண்மை வார்த்தையானது மற்றைய வற்றுள் எதாவதொன்றேனும், இரண்டேனும், மூன்றேனும் குறைந்தவழி, வாங்மயதபஸ் ஆகாது. அங்ஙனமே, இனிய வார்த்தையும் மற்றையவற்றுள் எதாவதொன்றேனும், இரண்டேனும், மூன்றேனும் இல்லாவிடத்து, வாங்மயதபஸ் ஆகாது, அவ்வண்ணமே, இதவார்த்தையும் மற்றையவற்றுள் எதாவதொன்றேனும். இரண்டேனும், மூன்றேனும் குறைந்த வளவிலே, வாங்மயதகஸ் ஆகாது.—ஆனால். அந்த தபஸ் என்பது யாது?—எது உண்மையும். மனக் கொதிப்பைச் செய்யாததும், இனியதும், இதமுமான வார்த்தையோ, அது வாங்கமயதபஸ் என்க. உதாரணமாக, ''குழந்தாய்! அமைந்தவனாய் இருக்க: ஓதுதலையும், யோகத்தையும் அநுஷ்டிக்க. அவ்வாறு, உனக்கு நலமுண்டாம்'' என்பது. ஓதுதலை - விதிப்படி ஓதுதலை. (வாங் மயம்–வார்த்தையை அதிகமாகவுடையது, அதனைப் பிரதானமாகக் கொண்டது என்றபடி.—ஆ.) (15)

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १६ ॥

மன:ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம் மௌன-மாத்மவிநிக்ரஹ: ।
பாவ-ஸம்சுத்தி-ரித்யேதத் தபோ மானஸ-முச்யதே ॥ 16

மனத்தால் செய்யப்படும் தவம்.

16. மனத்தெளிவு, நன்மனமுடைமை, மௌனம், தன்னடக்கம், ஹிருதய பரிசுத்தம் என்ற இது மானஸதபஸ் எனப்படுகின்றது.

மனத்தெளிவு - மனத்தினது அமைதி. தெளிவென்பது-ஸ்வச்சப்படுத்தல். (ஸ்வச்சமென்பது - கலக்கமின்மை, கவலையின்மை.—ஆ) நன்மனமுடைமை – எதனை நன்மனமுடைமை என்கிறார்களோ, (அது; அதாவது, நல்ல மனத்தை உடையவனாதல்; யாவர்க்கும் ஹிதத்தை விரும்புதலும், அஹிதத்தை நினையாமையுமாம்.—ஆ, இது.) முகத் தெளிவு முதலியவற்றால் ஊகிக்கக் கூடிய அகக்கரணப் போக்கு. வாயடக்கம் மனஅடக்

கத்தை முன்னிட்டு நிகழ்கின்றது என்று கார்யத்தால் காரணம் கூறப்படுகிறது. (அதாவது கார்யம் காரணத்திற்கு ஆனமையால்) "மௌனம் – மன அடக்கம்" என்க. தன்னடக்கம்-எங்கும் ஸாதாரணமான மன அடக்கம், மௌனமென்பது-வார்த்தையைப் பற்றியதேயான மனத்தின் அடக்கம் என வேறுபாடு காண்க. ஹிருதய பரிசுத்தம் - பிறரொடு வியவகரிக்கும் பொழுது கள்ளமில்லாமை. (16)

தபஸானது குணத்தால் மூவகைப்படுதல்.

கீழ்க் கூறிய காயிகம் வாசிகம் மானஸம் என்னும் தவமானது மனிதர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாகி ஸத்துவ குணம் முதலிய பேதத்தால் எவ்வாறு மூவகைத்தாயுள்ளது? என்பது.— கூறுவோம்:

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥

ச்ரத்தயா பரயா தப்தம் தபஸ் தத் த்ரிவிதம் நரை: ।
அபலாகாங்க்ஷிபிர்-யுக்தை: ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே ॥ 17

17. பயனை வேண்டாத ஒரு நிலைப்பட்ட மனிதர்களால் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு அநுஷ்டிக்கப்பட மூவகைத்தான அந்த தபஸை ஸாத்துவிகம் என்கிறார்கள்.

நம்பிக்கையோடு - ஆஸ்திக்ய புத்தியோடு. (சாஸ்திரத்தில் கூறிய விஷயங்கள்) உண்டு என்னும் எண்ணத்தோடு, அந்த - பிரகிருதத்தில் பேசி வருகின்ற, மூவகைத்தான - மெய், மொழி, மனம் என்னும்) மூன்று இருப்பிடங்களையுடைய. மனிதர்களால் - அநுஷ்டிப்பவரால். அது இத்தகைய தவமோ, அதனை ஆன்றோர்கள் ஸத்துவ குணத்தாலானதாகக் கூறுகிறார்கள். (17)

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १८ ॥

ஸத்கார-மான-பூஜார்த்தம் தபோ தம்பேன சைவ யத் ।
க்ரியதே ததிஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சல-மத்ருவம் ॥ 18

18. எந்தத் தபஸானது உபசாரத்திற்காகவும், மதிப்பிற்காகவும், வழிபடுதற்காகவும் கள்ளமாகவே செய்யப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸம் எனப்பட்டது; இங்கே (தான் பயனுள்ளது) சஞ்சலமானது, உறுதி யற்றது.

உபசாரத்திற்காக - "இவன் தவமுடைய நல்ல பிராமணன்" என்பதற்காக, (இவ்வாறு பிறர் தன்னைக் கொண்டாடுவதற்காக). மதிப்பு - மதித்தல்; இருக்கையெழுதல், வணங்கல் முதலியன. அவற்றிற்காக - (இவ்வாறு தன்னைப் பிறர் மதித்தற்காக). வழி படுதல் – காலலம்பல், பூஜித்தல், விருந்திடுதல் முதலியன. அவற் றிற்காக - (பிறர் இவ்விதமாகத் தன்னைத் தொழுதற்காக). சஞ்சல மானது - (சிறிது காலம் நிற்கும் பயனுள்ளது.—ம.) எதோ ஒரு காலத்துப் பயனுடையதனால், உறுதியற்றது – (சிறிது காலம் நிற்கின்ற அந்தப் பயனையும் கொடுப்பதென்பதும் நிச்சயமில் லாதது). (18)

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥

மூட-க்ராஹேண-ஆத்மனோ யத் பீடயா க்ரியதே தப :!
பரஸ்யோத்ஸாதனார்த்தம் வா தத்-தாமஸ-முதாஹ்ருதம்|| 19

19. முரட்டுப் பிடியினால் எந்தத் தவமானது தன்னை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு செய்யப்படுகின்றதோ, அல்லது பிறனைக் கெடுத்தற்காகச் (செய்யப்படுகின்றதோ), அது தாமஸமாகக் கூறப்பட்டது.

முரட்டுப்பிடியினால் - *பகுத்தறிவில்லா உறுதியினால். அது - தவம்.* (19)

தானங்களின் மூன்று வகை.

இனி, தானத்தினுடைய மூன்று வகைகளையும் கூறுகிறார் :

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् । २० ॥

தாதவ்ய-மிதி யத்தானம் தீயதேऽனுபகாரிணே।
தேசே காலே ச பாத்ரே ச தத்தானம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம்|| 20

20. எந்தத் தானமானது உதவி புரியாதவனுக்கு, (உரிய) இடத்திலும் (உரிய) காலத்திலும் யோக்கியனிடத்திலும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கொடுக்கப்படுகின்றதோ அந்தத் தானம் ஸாத்துவிகம் எனப் படுகின்றது.

கொடுக்கவேண்டுமென்று – *(கொடுக்கவேண்டியது தனது கடமை யென்று) இவ்வாறு மனங்கொண்டு.* உதவி புரியாதவனுக்கு- *பதிலுபகாரத்தைச் செய்யமுடியாதவனுக்கு; (அல்லது அதனைச் செய்யக்கூடியவனுக்கு; என்றும் கொள்ளலாம், ஏனெனில், அவன் பதிலுபகாரத்தைச்) செய்யக்கூடியவனுயிருந்தாலும், (அதனை) எதிர்பாராது (அவனுக்குத்தானம்) கொடுக்கப்படுகிறது.* இடத்தில் - *புண்ய பூமியான குருக்ஷேத்திரம் முதலியவற்றில்,* காலத்தில் – *கிரகணம் முதலியவற்றில்,* யோக்கியனிடத்தில் - *ஆறு சாஸ்திரங்களையும் அறிந்து வேதங்களைக் கரைகண்டவன் முதலானோரிடத்தில்.* (20)

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ २१ ॥

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திச்ய வா புன:।
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தானம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ 21

21. மற்று, எது பதிலுபகாரத்திற்காயினும், அல்லது பயனைக் கருதியாயினும், அல்லது வருத்தத்தோடாயினும் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அந்தத் தானம் ராஜஸம் எனப்படுகின்றது.

எது - *தானம்.* பதிலுபகாரத்திற்காக - *“இவன் எனக்குச் சமயத்தில் பதிலுதவி செய்வான்” என்பதற்காக.* பயனை - *இந்தத் தானத்திற்கு எனக்கு மறுமைப்பயன் உண்டாகும் என்பதை.* வருத்தத்தோடு – *(ஆ! இவ்வளவு செலவு ஆகிவிட்டதே!) என்னும் (மன)வருத்தத்தோடு-* (21)

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

அதேச-காலே யத்தான-மபாத்ரேப்யஸ்ச தீயதே :
அஸத்க்ருத-மவக்ஞாதம் தத்தாமஸ-முதாஹ்ருதம் ॥ 22

22. எந்தத் தானமானது அதேசத்திலும், அகாலத்திலும் அயோக்யர் கட்கும், உபசரிக்கப்படாததாகவும், அவமதிக்கப்பட்டதாகவும் கொடுக் கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸமாகக் கூறப்பட்டது.

அதேசத்தில் -புண்யஸ்தலமல்லதாய், மிலேச்சர்கள் அசுத்தங் கள் முதலியின கலந்து கிடக்கும் இடத்தில், அகாலத்தில் - புண் யத்தை விளைப்பதாக (புண்ய காலமாக)ப் பிரசித்தமாயில்லாத காலத்தில்(கிரகணம் முதலிய விசேஷங்களில்லாத காலத்தில், அயோக்யர்கட்கு – மூர்க்கர், திருடர் முதலானோர்கட்கு. உபசரிக்கப் படாததாக – இதம் முதலியன அமைந்திருந்தாலும் [புண்யஸ்தல மாயும் புண்யகாலமாயிருந்தாலும்], இனிய சொல்லும் காலலம்ப லும் பூஜித்தலும் முதலியன இல்லாததாக, அவமதிக்கப்பட்டதாக - யோக்யர்களை அவமதித்தலோடமைந்ததாக. (22)

குற்றங்குறை நேர்ந்த கர்மங்களைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றும் வகை.

யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலியவற்றைப் பூர்ணமாய் நிறை வேற்ற இவ்வுபதேசம் அருளிச் செய்யப்படுகின்றது:

ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ २३ ॥

ஓம்-தத்-ஸதிதி நிர்த்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்–த்ரிவித-ஸ்ம்ருத: ।
ப்ராஹ்மணாஸ்-தேன வேதாஸ்ச–யஜ்ஞாஸ்ச விஹிதா: புரா॥ 23

23. ஓம் தத் ஸத் என்பது-ப்ரஹ்மத்தின் மூன்று விதமான பெய ராகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது அதனால் பிராமணர்களும், யஜ்ஞங் களும் முன்பு படைக்கப்பட்டார்கள்.

கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது-ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களால் உப நிஷத்துக்களில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (யஜ்ஞம் முதலியவற்றில் குற்றங் குறைகள் நேர்ந்தனவாகத் தெரிந்தவளவிலே, ஓம் தத் ஸத் என்னும் மூன்று பெயரினுள் ஏதாவ தொன்றை உச்சரிப்பதனால், அவை குற்றங்குறை நீங்கிப் பூர்ண மாய் நிறைவேறுகின்றன என்பது கருத்து.—ஆ.) "அந்த மூன்று விதமான பெயரினால் பிராமணர்களும், வேதங்களும், யஜ்ஞங் களும் முன்பு (சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் பிரஜாபதியினால்) படைக்கப்பட்டார்கள்" என்பது-(அப்)பெயரைப் புகழ்தற்காகக் கூறப்படுகின்றது. (23)

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥

தஸ்மா-தோமித்-யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞ-தான-தப:க்ரியா: |
ப்ரவர்த்தந்தே விதானோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதினாம் || 24

24. ஆகவே, வேதத்தைக் கூறும் இயல்பினரால் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தவம் என்னும் கர்மங்கள் எப்போதும் "ஓம்" என்று உச்சரித்துத் தொடங்கப்படுகின்றன.

யஜ்ஞம், தானம் தவம், என்னும் கர்மங்கள்-யஜ்ஞம் முதலிய வடிவமாயுள்ள செய்கைகள். (24)

तदित्यनभिसंधाय फलं यज्ञतपःक्रियाः ।
दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ २५ ॥

ததித்-யனபிஸந்த்தாய பலம் யஜ்ஞதப:க்ரியா: |
தானக்ரியாஸ்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: || 25

25. முக்தியைத் தேடுவோர்களால் யஜ்ஞம், தபஸ் என்னும் கர்மங்களும், பல்வகையான தானமென்னும் கர்மங்களும் பயனை எதிர்நோக்காது "தத்" என்று செய்யப்படுகின்றன.

"தத்" என்று-ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய தத் என்பதை உச்சரித்து. பயனை-யஜ்ஞம் முதலிய கர்மத்தின் பயனை. தானமென்னும் கர்மங்கள்-நிலம், தங்கம் இவற்றைக் கொடுத்தல் முதலாகியவை. முக்தியைத் தேடுவோர்களால்-மோக்ஷத்தை நாடி, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தப்ப விரும்புவோர்களால். (25)

"ஓம்" "தத்" என்னும் சொற்களை உபயோகித்தல் கூறப்பட்டது. இனி, இப்பொழுது, "ஸத்" என்னும் சொல்லை உபயோகித்தல் கூறப்படுகின்றது :

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते ।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते ॥ २६ ॥

ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே ।
ப்ரசஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே ॥ 26

26. "ஸத்" என்பது - "உள்ளது" என்னும் பொருளிலும், "நல்ல தன்மை" என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே, பார்த்த! "ஸத்" என்னும் சொல்லானது–"மங்களமான கார்யம்" என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படுகின்றது.

"உள்ளது" என்னும் பொருளிலும், இல்லாதவற்றின் இருப்பிலும், உதாரணமாக (ஒருவனுக்கு முன்பு) இல்லாத மகன் பிறந்தவளவிலே (அவனுக்கு மகன் "இருக்கிறான்" என்பதிலும்), அவ்வாறே "நல்ல தன்மை" என்னும் பொருளிலும், நல்லொழுக்கமுடைமையிலும், (உதாரணமாக, தீயொழுக்கமுள்ளவனாய்த் தீயோனாயிருந்த இவன், இப்பொழுது நல்லவன், நல்லொழுக்கமுடையவன், "நல்ல தன்மையன்" என்பதிலும்) ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய இந்த "ஸத்" என்பது உபயோகப்படுகின்றது. அன்றியும், "ஸத்" என்னும் சொல்லானது-விவாஹம் முதலிய மங்கள கார்யத்திலும் உபயோகப்படுகின்றது. (26)

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

யஜ்ஞே தபஸி தானே ச ஸ்த்திதி: ஸதிதி சோச்யதே ।
கர்ம சைவ ததர்த்தீயம் ஸதித்–யேவாபிதீயதே ॥ 27

27. யஜ்ஞத்திலும், தவத்திலும், தானத்திலும் நிலைத்து நிற்றல் "ஸத்" எனக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், அவற்றைப் பற்றிய கர்மமும் "ஸத்" என்றே கூறப்படுகின்றது.

யஜ்ஞத்தில் - *யஜ்ஞகர்மத்தில்,* கூறப்படுகின்றது - *அறிந்த ஆன்றோர்களால் சொல்லப்படுகின்றது.* அவற்றை - *யஜ்ஞம் தானம் தவம் என்றவற்றை. அல்லது.* " **तदर्थीयम्** = *எவனுடைய மூன்று பெயர்களும் பிரகிருதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவனைப் பற்றிய; ஈச்வரார்ப்பணமான என்றபடி* " *என்க.*

இந்த யஜ்ஞம் தானம் தவம் முதலிய அக்கர்மமான துஸாத்துவிகமில்லாததாகவும், குற்றங்குறையுள்ளதாகவும் இருந்தாலும்

ப்ரஹ்மத்தினுடைய மூன்று பெயர்களையும் நம்பிக்கையோடு உபயோகிப்பதனால் பூர்ணமாய் நிறைவேறியதாகவும், ஸாத்துவிகமாகவும் ஆகின்றது என்க.

சிரத்தையில்லாத காரியம் வீணும்

அவை எல்லாவற்றின் மேலும் சிரத்தையை முக்கியமாகவுடைமையினுல் [அவற்றை விசேஷ நம்பிக்கையோடு செய்தால்] எல்லாம் (பூர்ணமாக) நிறைவேறுவனவாகின்றன. ஆதலால்,

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥ २८ ॥

அச்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்-தப்தம் க்ருதஞ் ச யத் ।
அஸதித்-யுச்யதே பார்த்த ந ச தத் ப்ரேத்ய நோ இஹ ॥ 28

28. சிரத்தையில்லாது ஹோமம் செய்ததும், கொடுத்ததும், அநுஷ்டித்த தவமும், செய்த (மற்றைக் கர்மமும்) எதுவோ, பார்த்த! (அது) - "அஸத்" என்று கூறப்படுகின்றது; அது மறுமைக்காவதில்லை, இம்மைக்காவதில்லை.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச் செய்த நூறுயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே. பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ச்ரத்தாத்ரய-விபாக யோகம் என்னும் பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

கொடுத்தது-நம்பிக்கையில்லாது, பிராமணர்களுக்குத் தானங் கொடுத்தது. செய்த (மற்றைக்கர்மம்) - நம்பிக்கையில்லாது செய்த ஸ்தோத்திரம், நமஸ்காரம் முதலியன. அவையெல்லாம் என்னை யடைதற்கு ஸாதனமான வழிக்குப் புறம்பே உள்ளமையினுல் "அஸத்" எனப்படுகின்றன. அது [சிரத்தையில்லாத கர்மம்]

சிரமம் மிகுந்ததாயினும், மறுமைக்குப் பயன்படுவதில்லை; நல்லோர்களால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்டமையினால், இம்மைக்கும் பயன்படுவதில்லை என்பதாம். (28)

(இவ்வத்தியாயத்தினுடைய தேர்ந்த பொருளாவது:—நம்பிக்கையுடையவர்கள் சாஸ்திரத்தை அறியாதவராயினும், தமது நம்பிக்கைக்குத் தக்கபடி ஸாத்துவிகராகவோ, ராஜஸராகவோ, தாமஸராகவோ இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ராஜஸதாமஸ ஆஹாரம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு ஸத்துவகுணத்தை வளர்க்கவேண்டும். யஜ்ஞம் தானம் முதலியவற்றிலே குற்றங் குறை நேர்ந்தவிடத்து, அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஓம் தத் ஸத் என்னும் பெயரினைக் கூறி அவற்றைப் பரிகரிக்கிறார்கள்; அங்ஙனம் அக்கர்மங்கள் பூர்ணமாய் நிறைவேறுகின்றன. அவர்கள் இவ்வாறாகப் புத்தி கசடறத் திருந்தியவராய் சிரவணம் முதலியவற்றிற் சென்று, உண்மையினைத் தாமே நேரே கண்டுணர்ந்து, ஸம்ஸாரத்தினின்றும் தப்புகிறார்கள் என்பதாம்.—(ஆ.)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்தில் பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अष्टादशोऽध्यायः ॥

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்

ஸந்யாஸத்தையும். த்யாகத்தையும் பகுத்துக்காட்டல்

இவ்வத்தியாயத்தினுள் கீதா சாஸ்திரம் முழுவதின் பொருளை யும், வேதப் பொருள் முழுவதையும் சுருக்கி முடித்துக் கூற வேண்டும் என்பதன் பொருட்டாய் இவ்வத்தியாயம் தொடங்கப் படுகின்றது. சென்ற அத்தியாயங்களுள் உரைக்கப்பட்ட விஷய மனைத்துமன்றோ இவற்றினுள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், அர்ஜுனன் "ஸந்யாசம்" "த்யாகம்" என்னும் சொற்களுடைய அர்த்தத்தின் வேறுபாட்டையே அறியக் கருதியவனாய்க் கூற லாயினன் :

अर्जुन उवाच—

संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १ ॥

அர்ஜுன உவாச—

ஸந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்வ-மிச்சாமி வேதிதும் ।
த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேச ப்ருதக் கேசிநிஷூதன ॥ 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் ;

1. மஹாபாஹோ ! "ஸந்யாஸம்" என்பதனுடைய உண்மை யையும், கேசியைக் கொன்ற ஹ்ருஷீகேச! "த்யாகம்" என்பதனுடைய (உண்மையை)யும் தனித் தனியாய் அறிய விரும்புகிறேன்.

"ஸந்யாஸம்" என்பதனுடைய - "ஸந்யாசம்" என்னும் சொல்லின் அர்த்தத்தினுடைய என்றபடி. உண்மை - தத்துவம், அதனது தன்மை, உள்ளபடியிருக்கும் நிலை என்றபடி. "த்யாகம்" என்பதனுடைய - "த்யாகம்" என்னும் சொல்லின் அர்த்தத்தினுடைய என்றபடி. தனித்தனியாய் - ஒன்றை மற்றொன்றினின்றும் பிரித்து. கேசியென்னும் பெயருடையவன் ஓர் அஸுரன்; அவனை வஸுதேவ மகன் பகவான் கொன்றனர்; அதனால், அந்த ஹ்ருஷீகேசன், கேசிநிஷூதனன் எனும் பெயரைக்கொண்டு அர்ஜுனனால் விளிக்கப்படுகிறார் என்க. (1)

"ஸந்யாஸம்" "த்யாகம்" என்னும் சொற்கள் சென்ற அத்தியாயங்களுள் ஆங்காங்கு வழங்கப்பட்டன; (ஆனால், இன்னதென்று அவற்றின்) பொருள் தெளிவாய் வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆகவே, பகவான் வினவிய அர்ஜுனனுக்கு அவற்றை நிச்சயிக்க அருளிச்செய்கிறார் :

श्रीभगवानुवाच—

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः ।
सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

காம்யானும் கர்மணும் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது: |
ஸர்வகர்ம-பல-த்யாகம் ப்ராஹுஸ்-த்யாகம் விசக்ஷணு: || 2

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

2. காம்ய கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை அறிவுடையோர் ஸந்யாஸமாக அறிகிறார்கள்; கர்மங்களெல்லாவற்றினுடைய பயனையும் விட்டிடுதலை ஞானிகள் த்யாகமாகக் கூறுகிறார்கள்.

அச்வமேத யாகம் முதலிய காம்ய கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை, (ஒரு பயனை நோக்கி) அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாய் வந்ததை அனுஷ்டியாமையை - "ஸந்யாஸம்" என்னும் சொல்லின் பொருளாகச் சில பண்டிதர்கள் அறிகிறார்கள். அநுஷ்டிக்கப்படுகின்ற நித்ய

நைமித்திக கர்மங்களெல்லாவற்றினுடைய (பயனும் செய்பவனைத் தொடருமாதலால், அவ்வாறு) தன்னைத் தொடர்ந்து வரும் பயனை விட்டிடுதலை, "த்யாகம்" என்னும் சொல்லின் பொருளாக ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்.

காம்ய கர்மங்களையும் விட்டிடுதலையும், (கர்மங்களின்) பயனை விட்டிடுதலையும் அர்த்தமாக உரைக்கவேண்டும்: வேண்டவே, எவ்வாற்றாலும் "ஸந்யாஸம்" "த்யாகம்" என்னும் சொற்களுக்கு விட்டிடுதல் மாத்திரமாகிய ஒரே அர்த்தந்தான்; "குடம்" "ஆடை" என்னும் சொற்கள் போல. (அவை) வெவ்வேறு வகுப்பான அர்த்தமுள்ளவையல்ல. "குடம்" "ஆடை" என்னும் சொற்கட்கு அர்த்தத்தில் முற்றும் வேறுபாடிருப்பதுபோல, "ஸந்யாஸம்" "த்யாகம்" என்னும் சொற்களுக்கு அர்த்தத்தில் முற்றும் வேறுபாடு இல்லை. ஏதோ சிறிது வேறுபாடு இருப்பதை நோக்கிக் கொள்க.—ஆ.)

(ஆட்க்ஷேபம்) :—ஆயின், நித்ய நைமித்திக கர்மங்கட்குப் பயனே இல்லை எனக் கூறுகிறார்கள். அவற்றின் பயனை விட்டிடுதலென்பது எவ்வாறு கூறப்படுகின்றது? மலடி, மகனை விட்டுதல் போல் என்க.

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று [இந்த ஆட்க்ஷேபத்துக்கு இடமில்லை] ; நித்ய (நைமித்திக) கர்மங்கட்கும் பயனுண்டு என்பது, பகவானது கொள்கையாதலின். "வேண்டாததும், வேண்டியதும்" (18-12) எனவும், "துறவிகட்கு இல்லை" (18-12) எனவும் பகவான் அருளிச்செய்வரன்றோ. ஸந்யாஸிகட்கே மாத்திரந்தான் கர்மத்தின் பயன் தொடராமையைக் காட்டி, ஸந்யாஸிகளல்லாதவர்கட்கு நித்ய (நைமித்திக) கர்மங்களின் பயன் வந்திடுதலை" (கர்மங்களை) விடாதவர்க்கு இறந்த பின்பு உண்டு" (2) (18-12) என உணர்த்துகிறார்.

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமா? விடவேண்டுமா?

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः ।
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥

த்யாஜ்யம் தோஷவதித்-யேகே கர்ம ப்ராஹுர்-மனீஷிண: ।
யஜ்ய-தான-தப:கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே ॥ 3

3. கர்மத்தை–தீங்கு(ள்ளது)எனத் தள்ளவேண்டும் என்று அறிஞர் சிலர் கூறுகிறார்கள்; யஜ்ஞம், தானம், தவம் என்னும் கர்மங்களை விடக் கூடாது என மற்றையோர்கள் (கூறுகிறார்கள்),

தீங்குள்ளதைக் கைவிடவேண்டும். — அது யாது?—(ஸம்ஸார) பந்தத்திற்குக் காரணமாதலால், கர்மமெல்லாந்தான். அல்லது— ஸாங்கியர் [கபிலர்] முதலானோரது கொள்கையைக் கொண்ட அறிஞர் சிலர், ஆசை முதலிய தீங்குகளை விட்டிடுமாறு போல, (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ள கர்மிகளுங்கூடக் கர்மத்தை விட்டிட வேண்டும்" எனக் கூறுகிறார்கள் என்பது. மற்றையோர்கள் "அவர்களது [கர்மத்திலுள்ளவர்களது] விஷயத்தில் மாத்திரம் யஜ்ஞம், தானம், தவம் என்னும் கர்மங்களை விடக்கூடாது' (என்கிறார்கள்).

கர்மிகள்தான் (இங்குப்) பேசிவரும் விஷயமாயுள்ளவர். அவர்களைக் குறித்து இந்த(க் கொள்கை) வேறுபாடுகளாம்; ஆனால் உலகவாழ்க்கையினை விட்டு ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்கும் துறவிகளைக் குறித்தல்ல. ஸாங்க்யர்கட்கு ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையானது முன் என்னால் கூறப்பட்டது" (8-3) என எவர்கள் கர்மத்திலுள்ள உரிமையைக்காட்டிலும் மேலே உயர்த்திவைக்கப் பட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களைப்பற்றி (இங்கே) கவலை இல்லை.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், கர்மயோகத்தால் (கர்ம)யோகிகட்கு" (3-8) என (இன்னதென்று தமது) நிலை முன் வேறுபடுத்தப்பெற்றிருந்தும். இங்கே சாஸ்திரவிஷயமனைத்தையும் முடிக்கின்ற பிரகரணத்திலே, (கர்மத்தில்) உரிமையுள்ளவர்கள் எப்படி விசாரிக்கப்படுகிறார்களோ (அவர்களைப்பற்றி எப்படி ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றதோ], அப்படி ஞானநிலையுள்ள ஞானிகளும் விசாரிக்கப்படலாம் [இவர்களைப்பற்றியும் இங்கு ஆராய்ச்சி செய்யலாம்] என்க.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று: அவர்கள் (கர்மத்தை) விட்டிடுதலானது மயக்கத்தாலும் துன்பத்தாலும் வருவதென்று அமையாததலின், ஞானிகள் உடம்பு வருத்தத்தாலாகும் துன்பத்தை ஆத்மாவிடத்துக் காண்பதில்லை; ஆசை முதலியன க்ஷேத்ரத்தினது தன்மையாகவே உணர்த்தப்பட்டமையின் (18-5) ஆகவே, அவர்கள் மெய்வருத்தம் துன்பம் என்றிவற்றின் பயத்தி

ணல் கர்மத்தை விடுவதில்லை' அன்றியும், அவர்கள் கர்மங்களை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பதில்லை; அதனல் [அவற்றை ஆத்மா வினிடத்துக் காணக்கூடுமாயின், அவர்கள் அப்பொழுதன்றோ], நித்ய கர்மத்தை மயக்கத்தால் விட்டிடக்கூடும். உண்மையிலே அவர்கள் "கர்மம் குணங்களைச் சேர்ந்தது" "நான் ஒன்றும் செய் வதே இல்லை" (5-1) எனக் கொண்டு கர்மங்களைத்) துறந்திடு கிறார்கள். உண்மையறிந்தவன் (கர்மங்களைத்) துறந்திடும் வித மானது "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து" (5-13) என்பது முதலியவற்றால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, கர்மத் திலுரிமையுள்ள மற்றைய எவர்கள் ஆத்மாவை அறியாதவர் களோ, வேலும் (கர்மத்தை) விட்டிடுதலானது எவர்கட்கு மயக் கத்தினலும் மெய்வருத்தத்தின் பயத்தினலும் நிகழக்கூடுமோ, அவர்களே தான் தாமஸத் துறவிகளென்றும் ராஜஸத் துறவி களென்றும் இகழப்படுகிறார்கள். ஆத்மாவையறியாத கர்மிகள் கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுவதனைப் (பகவான்) புகழ்தற்காக என்க. மற்றும், குணங்களைக் கடந்தவனுடைய லக்ஷணங்களைக் கூறுமிடத்து, உண்மைத் துறவியை "முயற்சிகளெல்லாவற்றை யும் விட்டொழிபவன்.........மௌனமுடையவன், எதனலும் ஸந் தோஷித்தவன், மனையில்லாதவன், புத்தி நிலைத்தவன்" (12-16, 17, 18) எனச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளதனல், (அவனை இகழ்தல் ஏலாது).

இன்னும் "ஞானத்தினுடைய முடிந்த நிலை எதுவோ" (18-50) எனக் கூறுவர், ஆதலால், இங்குச் சொல்லக்கருதியவர், ஞானநிலையுள்ள துறவிகளல்லர். கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுதலே தான் – தாமஸம் முதலியவற்றை நோக்க, ஸாத்துவிகமென்னும் குணத்தினல் துறவு எனப்படுகின்றது; முக்கிய ஸந்யாஸமன்று, ஸகல கர்மங்களையும் துறந்திடுதலாகிய முதன்மையான துறவு அன்று.

(ஆக்ஷேபம்):—ஸகல கர்மங்களையும் துறந்திடுதல் நிகழாது என்னும் விஷயத்திலே "உடம்பையுடையவனல்" (18-11) எனக் காரணத்தைக் கூறும் திருவாக்கினல், முதன்மையானதே தான் (இங்குச் சொல்லக்கருதிய துறவு) எனின்.—

(ஸமாதனம்):—அப்படியன்று; காரணத்தைக் கூறும் திரு வாக்குப் புகழ்ச்சியின் பொருட்டாய் நிற்றலின், உதாரணமாக, "விடுதலால் உடனே ஒழிவு வருகின்றது" (12–12) என்பது கர்மத்

தின் பயனை விடுவதின் புகழ்ச்சியேதான்: கீழ்க்கூறிய அநேக வழிகளை அநுஷ்டிக்கத் திறமையில்லாத அர்ஜுனனுென அஜ்ஞானியைக் குறித்து விதித்தனுலென்க. அவ்வாறே, "உடம்பையுடையவனுல்" (I8-11) என்ற இதுவும் கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுவதைக் கொண்டாடுவதன் பொருட்டாய் நிற்பதென்க. "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஒன்றையும்) செய்யவே செய்யாதவனுய், செய்விக்காதவனுய் வீற்றிருக்கின்றுன்" (5-13) என்ற இந்நியாயத்திற்கு விலக்கைக் காட்ட ஒருவனுலும் இயலாது. ஆகவே, கர்மத்திலுரிமையுள்ளவர்களைக் குறித்துத்தான். "ஸந்யாஸம்" "த்யாகம்" என்றவற்றினுடைய இவ்(வபிப்பிராய) வேறுபாடுகள். மற்றும், எவர்கள் உண்மையினைக் காண்கும் ஞானிகளோ, அவர்கட்கு ஸகல கர்மங்களையும் துலந்திடுதலாகிய ஞானநிலையிலேதான் அதிகாரம்; மற்றையவற்றிலன்று: எனவே, அவர்கள் (இவ்வபிப்பிராய) வேறுபாட்டிற்கு விஷயமாகார். மேலும், அதனை நாங்கள் "எவன்" (2-21) என்ற இவ்விடத்திலும் மூன்றும் அத்தியாயத் தொடக்கத்திலும் நிரூபித்துள்ளோம். (3)

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது பகவான் தீர்ப்பு

இனி, இந்த வெவ்வேறு கொள்கை பேதங்களில்,

निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।
त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः संप्रकीर्तितः ॥ ४ ॥

நிஸ்சயம் ச்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம ।
த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ 4

4. பரதரில் நிரம்ப நல்லோனே! அந்தத் துறவைப்பற்றி எனது நிர்ணயத்தைக் கேள். மனிதரில் சிறந்தோனே! துறவு மூவகைத்தாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

"த்யாகம்" "ஸந்யாஸம்" என்றவற்றைப்பற்றிய கீழ்க்கூறிய கொள்கை பேதத்திலே எனது வார்த்தையினுல் நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொள்,—"த்யாகம்" "ஸந்யாஸம்" என்னும் சொற்களால் கூறப்படும் பொருள் எதுவோ, அது ஒன்று தான் எனக் கொண்டு "துறவு" என அருளிச் செய்கிருர் ["த்யாகம்"

"ஸந்யாஸம்" இரண்டிற்கும், பொதுவாக ஒரே அர்த்தமாதலால் இவ்விரண்டு சொற்களுக்குமாக "த்யாகம்" என்ற ஒரு சொல்லையே வழங்கியுள்ளாரென்க. துறவானது தாமஸம் முதலியவைகளால் மூவகைப்பட்டதாகச் சாஸ்திரங்களில் செவ்வனே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. "த்யாகம் ஸந்யாஸம் என்னும் சொற்களால் கூறப்படுவதாய், தாமஸம் முதலிய பேதத்தால் மூவகைத்தான துறவானது (கர்மத்தில்) உரிமையுள்ள கர்மியான அநாத்மஜ்ஞனுக்குத்தான், ஆத்மாவை அறியாதவனுக்குத்தான் நிகழக்கூடுமேயன்றி, உண்மையைக் காண்பவனுக்கு இல்லை" என்னும் இவ்விஷயமானது அறிதற்கு அரிதாதலால், இதிலே உண்மை உரைத்தற்கு (என்னைக்காட்டிலும்) வேறொருவன் ஸமர்த்தனல்லன். ஆகவே, சாஸ்திரத்தினுடைய உண்மையான உபதேசத்தைப் பற்றி எனது நிர்ணயத்தை, ஈச்வரனது தீர்ப்பைக் கேட்டுக்கொள். (4)

அங்ஙன மிந்த நிர்ணயம் யாது? என்பது—அருளிச்செய்கிறார்:

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ॥ ५ ॥

யஜ்ஞ-தான-தப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் ।
யஜ்ஞோ தானம் தபஸ்சைவ பாவநானி மனீஷிணாம் । **5**

5. யஜ்ஞம், தானம், தவம் என்னும் கர்மங்களை விடக்கூடாது: அவற்றைச் செய்யவேண்டும். ஏனெனில், யஜ்ஞமும் தானமும் தவமுந் தான் விவேகிகட்குத் தூய்மையைச் செய்பவை.

இம்மூவகைக் கர்மங்களையும் விட்டிடாது அவசியம் செய்யவே வேண்டும்.—ஏன்? (அவை தான்) விவேகிகட்கு, அதாவது பயனை எதிர்நோக்காதவர்கட்குப் பரிசுத்தத்தைச் செய்கின்றவை. (5)

एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ ६ ॥

ஏதான்யபி து கர்மாணி ஸங்கம்-த்யக்த்வா பலானி ச |
கர்த்தவ்யானீதி மே பார்த்த நிஸ்சிதம் மத-முத்தமம் || 6

பற்றும் பயனுமில்லாது நித்யகர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

6. ஆனால், பற்றையும் பயன்களையும் விட்டு இந்தக் கர்மங்களையும் செய்ய வேண்டும்; என்பது பார்த்த! எனது நிச்சயமான உயர்ந்த கொள்கை.

யஜ்ஞமும் தானமும் தவமும் பரிசுத்தப்படுத்துவனவாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றின் மேல் பற்றை [நானன்றோ இவ்வாறு செய்கின்றேன் எனத் தான் கர்த்தாவாயிருத்தலாகிய முனைப்பை பிடிப்பை] ஒழித்து, அவற்றின் பயன்களையும் விட்டு (அவற்றை) அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பது—எனது நிச்சயமான உயர்ந்த கொள்கை.

"அதிலே எனது நிச்சயத்தைக் கேள்" (18-4) என்பதை மேற் கொண்டு, பரிசுத்தப்படுத்துவதை ஹேதுவாகக் கூறி' "இந்தக் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும்" என்பது-மேற்கொண்ட விஷயத்தை "நிச்சயமான உயர்ந்த கொள்கை" என முடிப்பதே தான். "இந்தக் கர்மங்களையும்" என்னும் திருவாக்கானது புதியதோர் விஷயத்தைக் கொண்டதில்லை; பிரகிருதத்திற்கு அருகிலுள்ள விஷயமே பொருந்துமாதலின், "பற்றுள்ளவனாய்ப் பயனை வேண்டுகிறவனுக்குப் பந்தத்தை விளைவிக்கின்ற இவற்றை யும் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோன் செய்ய வேண்டும்" என்பது-அபி என்னும் சொல்லின் அர்த்தமாம். ஆனால் (யக்ஞம், தானம் முதலியவற்றைக் காட்டிலும்) வேறான கர்மங்களைக் குறித்து "இவற்றையும் [இந்தக் கர்மங்களையும்]" எனக் கூறப்படவில்லை.

ஆனால், சிலர் விவரிக்கிறார்கள்:—நித்ய கர்மங்கட்குப் பயன் இல்லாமையினால், "பற்றையும். பயன்களையும் விட்டு" என்பது பொருந்தாது. ஆகவே, "இவற்றையும்" என்றதனால், "எவை காம்ய கர்மங்களோ, நித்ய கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறான வையோ, (அந்த) இவற்றையும் செய்யவேண்டும்; யஜ்ஞம், தானம், தவம் என்றவற்றையும் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ!" என்பதாம்.

இது நேரன்று : நித்ய கர்மங்களுக்குக் கூடப் பயன் உண்டு என இங்கு ''யஜ்ஞமும், தானமும், தவமும் பரிசுத்தமாக்குபவை'' (18-5) என்பது முதலான திருவாக்கினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையின். பந்தத்திற்குக் காரணமெனச் சங்கித்து நித்ய கர்மங்களைக்கூடத் துறக்க விரும்புபவனாய் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தப்பக்கருதுபவன் காம்ய கர்மங்களில் தலைப்படுதல் ஏது? [இல்லை.] ''(காம்ய) கர்மம் மிகவும் தாழ்ந்தது'' (2-49) என இகழ்ந்துரைக்கப்பட்டமையாலும்' ''யஜ்ஞத்திற்கான'' (3-9) எனக் காம்ய கர்மங்கள் பந்தத்திற்குக் காரணமானவை என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டவையாலும். ''வேதங்கள்'' (2-45) ''மூன்று வேதங்களையும்'' (9-20), 'பாவம் தேய்ந்த பொழுது'' (9-21) என(க்காம்ய கர்மப் பிரகரணமானது வெகு) தூரத்தில் ஒதுங்கி நிற்பதனாலும். ''இவற்றையும்'' என்பது-காம்ய கர்மங்களைக் குறிப்பதன்று. (6)

தாமஸமான கர்மத்துறவும், ராஜஸமான கர்மத்துறவும்.

ஆகவே, (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ளவனாய் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பும் அஜ்ஞானிக்கு.

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।
मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ ७ ॥

நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே ।
மோஹாத்-தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ: பரிகீர்த்தித: ॥ 7

7. மற்று, நித்ய கர்மத்தை விட்டிடுதல் அடாது : மயக்கத்தால் அதனை விட்டிடுதல் தாமஸமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(நித்ய கர்மமானது) அஜ்ஞானிக்குப் பரிசுத்தத்தைச் செய்வது என்பது கொள்கையாதலின், (அவன் அந்த) நித்ய கர்மத்தை விட்டிடுதல் தகாது. ''அவச்யம் செய்யவேண்டியது. விடப்படுகின்றது'' என்பது-(தன்னுள்) மாறானதாம். ஆகவே. அறிவின்மையினாலாகும் துறவு தாமஸம் எனப்படுகின்றது, அறிவின்மையென்பது தமஸ் ஆதலின். (7)

மேலும்,

दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥ ८ ॥

து:க்க-மித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேச-பயாத் த்யஜேத் ।
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥ 8

8. துன்பமென்றே நினைத்து, உடம்பு வருத்தத்தின் பயத்தினால் (அஜ்ஞானி) கர்மத்தை விட்டிடுவது எதுவோ, (அது ராஜஸம் எனப்படுகின்றது). அவன் ராஜஸத் துறவைச் செய்து துறவின் பயனைப் பெறுவதில்லை.

ராஜஸம்—ரஜோகுணத்தாலாவது. துறவின் பயனை—ஞானம் அமையப்பெற்று ஸகல கர்மங்களையும் விட்டிடுதலின் பயனாகிய மோக்ஷமென்பதை. (8)

ஸாத்துவிகத் துறவு.

மற்று, ஸாத்துவிகத் துறவி யாது? என்பது—கூறுகிறார்:

कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ ९ ॥

கார்ய-மித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேர்஽ஜுன ।
ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ॥ 9

9. செய்யவேண்டுமென்றே (அறிந்து), பற்றையும் பயனையும் விட்டு, அர்ஜுன! நித்ய கர்மத்தைச் செய்வது எதுவோ, அது ஸாத்துவிகத் துறவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

நித்ய கர்மங்கட்குப் பயனுண்டு என்னும் விஷயத்திலே பகவானுடைய இந்த ("பயனையும் விட்டு" என்னும்) திருவாக்கைப் பிரமாணமாகக் கூறியுள்ளோம்.—அல்லது, (இவ்வாறு கொள்ளலாம்.)—"நித்ய கர்மத்திற்குச் சுருதியினுள் பயன் கூறப்படவில்லையாயினும், நித்ய கர்மமானது செய்யப்பட்டவளவிலே தன்னை

[செய்பவனை]ச் சீர்படுத்துதலாகிய பயனையாவது, குற்றத்தை செய்யாமையினுலாகும் [பாவத்தை]ப் போக்குதலாகிய பயனை யாவது, தனக்குச் செய்கின்றது" என அஜ்ஞானி எண்ணவே எண்ணுகிருன். அங்கு அவ்வெண்ணத்தையும் "பயனை விட்டு" என்பதனுல் விளக்குகிருர். ஆகவே, 'பற்றையும் பயனையும் விட்டு" என நன்கு கூறப்பட்டது. அந்தத் துறவானது, நித்ய கர்மங் களின் மேல் பற்றையும் பயனையும் விட்டிடுதலானது ஸத்துவ குணத்தாலானது எனக் கொள்க.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானுல், கர்மத்துறவானது மூவகைத் தான 'ஸந்யாஸம்' (18-7) எனப் பிரகிருதத்தில் பேசப்பட்டு வருகிறது. அவற்றுள், தாமஸத்துறவும், ராஜஸத்துறவும் கூறப் பட்டன. பற்றையும் பயனையும் விட்டிடுதல் இங்கு மூன்ருவதாக எப்படி கூறப்படுகின்றது? "மூன்று பிராமணர்கள் வந்தார்கள்; அவர்களில் இருவர் ஆறு சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்; மூன்ருமவன் க்ஷத்ரியன்" என்பது எப்படியோ, அதுபோல.

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று [இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை]; (இப்பிரகரணத்தின் கருத்தானது) துறவுப் பொதுமையினுல் (பயனை விட்டிடுதலை) கொண்டாடும் பொருட் டாய் நிற்றலின், கர்மத்தை விட்டிடுதற்கும் பயனை எதிர்நோக்கு தலை விட்டிடுதற்கும் விட்டிடுதலென்னும் பொதுமை உள்ள தன்ருே. ஆகவே, கர்மத்தை விட்டிடுதலை ராஜஸமாகத் தாமஸமாக இகழ்ந்துரைப்பதனுல், கர்மத்தின் பயனை எதிர் நோக்குதலை விட்டுடிதலானது—"அது ஸாத்துவிகத் துறவாகக் கொள்ளப்பட்டிகின்றது" என ஸாத்துவிகமாகப் பாராட்டப்படு கின்றது.

பயனை எதிர்நோக்காது செய்தல் ஸகலகர்மத்துறவைத் தந்திட, ஞானநிஷ்டை கூடுகின்றது.

இனி, (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ள எவன் பற்றையும், பயனை எதிர் நோக்குதலையும் விட்டு, நித்ய கர்மத்தைச் செய்கின்ருனே, அவனது அகக்கரணமானது பயன் மீதுள்ள ஆசை முதலிய வற்ருல் கலக்கப்படுவதாகாது, நித்ய கர்மங்களால் சீர்படுத்தப் படுவதாய்த் திருந்துகின்றது. அது திருந்தித் தெளிந்ததாகி ஆத்மாவை ஆலோசிக்கத் தகுந்ததாகின்றது. நித்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனுல் அகக்கரணம் திருந்தியவனுய் ஆத்மஞானத்

திற்கு எதிர்முகப்பட்டு நிற்கும் [ஆத்ம அறிவைத் தேடுதற்குச் சித்தனாயுள்ள] அவனுக்குப் படிப்படியாக அந்த [ஆத்மஞான] நிஷ்டை எவ்வாறு வருமோ, அதனைக் கூறவேண்டும் என அருளிச் செய்கிறார் ;

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १० ॥

ந த்வேஷ்ட்-யகுசலம் கர்ம குசலே நானுஷஞ்ஜதே ।
த்யாகீ ஸத்வ-ஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ ச்சின்னஸம்சய: ॥ 10

10. (பயனை) விட்டிடுதலையுடையவனாய், ஸத்துவம் நிறைந்தவனாய், அறிவுள்ளவனாய், ஸம்சயமற்றவன் நலமல்லாத செய்கையை வெறுப்பதில்லை ; நலமான (செய்கையின் மேல்) பற்றுக்கொள்வதில்லை.

நலமல்லாததை, உடம்பை உண்டாக்குதல் மூலமாய் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான காம்ய கர்மத்தை, "இதனால் என்ன?" என வெறுப்பதில்லை. நலமானதிலே, நித்திய கர்மத்திலே, "மனந்திருந்துதல், ஞானமுண்டாதல், அதிலே நிலைத்து நிற்றல் என்பனவற்றைத் தருவதனால் இது முக்திக்குக் காரணம்" எனப் பற்றுக் கொள்வதில்லை, பிரியத்தைச் செய்வதில்லை என்றபடி.— மற்று, (இவ்வாறு செய்யாத) இவன் யார்?—முன் கூறிய துறவினால், பற்றையும் பயனையும் விட்டிடுவதனால் அதனை [விட்டிடுவதை] யுடையவன்; எவன் கர்மத்தின் மீது பற்றையும், அதன் பயனையும் விட்டு நித்ய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவனோ, அவன்.—நலமல்லாத கர்மத்தை இவன் எப்பொழுது வெறுப்பதில்லை? நலமான கர்மத்தின் மீதும் பற்றுக்கொள்வதில்லை? என்பது—கூறுவோம்; ஆத்ம அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் உணர்வைத் தருகின்ற ஸத்துவத்தோடு [மனத்தினது பெருந் தன்மையோடு] கூடியபொழுது என்க. அதனால்தான் [ஸத்துவம் அமைவதனால்தான்], ஆத்மஞானமென்னும் அறிவுள்ளவனாகிறான் அறிவுள்ளவனாதலால் தான், அவித்யையிலான ஸம்சயப்பெறுகிறான்; "ஆத்ம வடிவமாக(த் தன்னிலையில்) நிற்பது தான் உறுதியான மேலான நன்மை; (மெய்யுணர்வுதான் அதற்கு) வழி; வேறோர் (வழி) இல்லை.—(ஆ.)" என இவ்வாறான நிச்சயத்தினால் ஸம்சயமற்றவனாகிறான்.

அதாவது - (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ள எந்த மனிதன் முற் கூறியவாறு கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனுல் வரவரச் சித்தம் சீர்திருத்தப் பெற்றவனுகி, பிறப்பு முதலிய விகாரங்களின்மையால் கர்மமில்லா ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மவாக அறிந்து கொண்டிருக்கின் ருனே, அவன் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் மனத்தால் துறந்து (ஒன்றையும்) செய்யவே செய்யாது, செய்விக்காது வீற்றிருப்பவ னய் நைஷ்கர்ம்யமென்னும் ஞான நிஷ்டையை, கர்மமற்ற நிலை யாகிய ஞான யோகத்தைப் பெறுகிருன் என்பது முன்கூறிய கர்ம யோகத்திற்கு இதே சுலோகத்தினுல் பயன் கூறப்பட்டது. (10)

பயனை விட்டிடுதல் மாத்திரந்தான் அஜ்ஞானிகளால் செய்யக்கூடும்.

ஆனல், எவன் (கர்மத்திற்கு) உரியவனுய், உடம்பையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளமையால் உடம்பைச் சுமந்து கொண் டிருப்பவனே, அஜ்ஞானியோ, "ஆத்மா-கர்த்தா" என்னும் அறிவு தள்ளுண்டு போகாமையினுல் "நான் கர்த்தா" என்னும் எண் ணத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவனே, அவனுக்கு - கர்மம் யாவற்றையும் விட்டிடுதல் இயலாதாதலால், கர்மத்தின் பயனை விட்டு(க் கர்மத்தை செய்வதிலேதான்), விதித்த கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேதான் அதிகாரம்; அவற்றை விட்டிடுவதில் அன்று என்ற இவ்விஷயத்தை உணர்த்த அருளிச் செய்கிருர்:

न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥

ந ஹி தேஹப்ருதா சக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யசேஷத: ।
யஸ்து கர்மபல-த்யாகீ ஸ த்யாகீத்-யபிதீயதே ॥ 11

11. உடம்பையுடையவனுல் கர்மங்களை மிச்சமில்லாது விட்டிட இயலாது ஆதலால், எவன் மற்றுக் கர்மத்தின் பயனை விடுபவனே, அவன் "த்யாகீ [விடுபவன்]" எனக் கூறப்படுகிருன்.

உடம்பே ஆத்மா என்னும் எண்ணமுள்ளவன் - உடம்பைச் சுமப்பவன், உடம்பையுடையவன், எனப்படுகிருன்; விவேகி உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பகுத்தறிபவன் உடம்பைச் சுமப் பவன்] அல்லன்; ஏனெனில், " எவன் " (2-21) என்பது முதலிய வற்றுல் கர்த்தாவென்னும் அதிகாரத்தினின்றும் [அதனோடு கூடிக்

கர்மத்தைச் செய்தலினின்றும்] அவன் நீக்கப்பட்டான். ஆகவே (பிரகிருகத்தின் பொருள் வருமாறு):—உடம்பையுடைய அந்த அஜ்ஞானியினால் கர்மங்களை மிச்சமில்லாது அனைத்தையும் துறந்திட முடியாது. ஆகவே, (கர்மத்திற்கு) உரிய எந்த அஜ்ஞானியானவன் நித்ய கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது கர்மத்தின் பயனை எதிர் நோக்குதலை மாத்திரம் துறந்திடுபவனோ, அவன் கர்மியாயிருந்தாலும், "த்யாகீ [துறப்பவன்]" என்று சொல்லப்படுகிறான். என்பது புகழ்ச்சிக் கருத்தாலென்க [இவ்வாறு சொல்லுதல் கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுதலைப் புகழும் பொருட்டென்க]. ஆகவே, கர்மங்களனைத்தையும் துறந்திடுதலானது உடம்பைச் சுமக்காதவனால், உடம்பே ஆத்மா என்னும் எண்ணமில்லாதவனால், உண்மையைக் காண்பவனால்தான் செய்ய முடியும். (11)

இருவகைத் துறவிற்கும் இறந்த பின்பு வரும் பயன்கள்.

இனி, ஸகல காமத்துறவினால் [கர்மத்தைச் செய்தாலும், அதன் பயனை எதிர் நோக்குதலை விடுவதனால்.—ஆ.] எது வருமோ, அந்தப் பயன் யாது? என்பது—கூறுவோம்:

अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥

அனிஷ்ட-மிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம் ।
பவத்-யத்யாகினாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸினாம் க்வசித் ॥ 12

12. தீயதென, நல்லதென, கலந்ததெனக் கர்மத்தின் மூவகையான பயனும் துறவிகளல்லாதவர்கட்கு உண்டாகின்றன; மற்றுத், துறவிகட்கு ஒரு காலத்துமில்லை.

தீயது - நரகம், விலங்கு முதலாகியது நல்லது - தேவர் முதலாகியது. கலந்தது - நல்லதும் தீயதும் சேர்ந்தது, மனிதராகியது கர்மத்தின் - நல்வினை தீவினை என்றவற்றின், (இவற்றின்) பயனானது வெளியிலுள்ள பல காரகங்களின் [கர்த்தா, கருவி முதலியவற்றின்] செய்கைகளால் விளைந்திடுவதாய், அவித்யையின் தொழிலாய், இந்திர ஜாலத்திற்கு ஒப்பானது; பெரிய மயக்கத்தைச்

செய்வது; உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை அணுகியிருப்பது போன்றுள்ளது. (பயனனது) ஸாரமில்லாததாய் லயத்தை, காணுமையை, மறைதலை அடைகின்றது என்பது - फल -என்னும் சொல்லுக்கு அவயவப் பொருள். துறவிகளல்லாதவர்கட்கு, பரமார்த்த ஸந்யாசிகளல்லாத [கர்மத்தின் பயனை விட்டிருந்தாலும், கர்மத்தைச் செய்தலை விடாத] கர்மிகளான அஞ்ஞானிகட்கு இத்தகைய அந்த மூவகைத்தான இப் பயன் உடம்பு மாய்ந்த பின்பு உண்டாகின்றது; மற்றும், பரமார்த்த ஸந்யாஸிகளான பரமஹம்ஸத் துறவிகட்கு, ஞானத்தில் மாத்திரம் நிலைத்தவர்க்கு(க் கீழ்க்கூறிய பயன்) எங்குமில்லை. கேவல மெய்யறிவு நிஷ்டையானது [வேறொன்றையும் சாராது, கேவல மெய்யுணர்வில் மாத்திரம் உறைத்து நிற்றலானது] அவித்யை முதலான ஸம்ஸார விதையை அழிக்காதென்பது ஒருகாலும் இல்லையன்றோ என்பது பொருள். (12)

ஆதலால், உண்மையைக் காண்பவனுக்குத்தான் கர்மமனைத்தையும் துறந்திடுதல் நிகழ்கின்றது; செயலும், செய்பவனும், பயனும் ஆத்மாவினிடத்து அவித்யையினால் ஏற்பட்டுள்ளமையின். ஆனல், செயலும் செய்பவனும் (செய்து முடிக்கின்ற மற்றை)க் காரணங்களுமாகிய உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மாவாகக் காண்கும் அஞ்ஞானிக்குக் கர்மமனைத்தையும் துறந்திடுதல் நிகழமாட்டாது. ஆகவே, இ(வ்விஷயத்)தைப் பின்வரும் சுலோகங்களால் எடுத்துக் காட்டுகிறார் :

पञ्चैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे ।
सांख्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १३ ॥

பஞ்சைதானி மஹாபாஹோ காரணானி நிபோத மே ।
ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தானி ஸித்தயே ஸர்வ-
கர்மணும் ॥ 13

ஒரு தொழில் உண்டாகி முடிவுபெறுதற்குக் காரணங்கள்.

13. உயர்தோள ! கர்மமுடிவுள்ள ஸாங்க்யத்திலே கூறப்பட்டனவையாய், ஓரோர் தொழிலும் நிறைவேறுதற்கான இவ்வைந்து காரணங்களையும் என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்.

இந்த - இனிக் கூறப்படுகின்ற காரணங்கள் - (ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிப்பவைகள் "என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்" என, மேல் வருவனவற்றிலே (கேட்பவனது) மனத்தை ஒருப்படுத்தற்காகவும், (அப்) பொருள்களின் வேற்றுமையைக் காட்டுவதற்காகவும், அக்காரணங்களை அறிய வேண்டிய பொருள்களாகப் பாராட்டுகிறார். ஸாங்க்யம் - அறியவேண்டிய பொருள்கள் எந்த நூலினுள் உணர்த்தப்படுகின்றனவோ, அது: வேதாந்தம் [உபநிஷத்து].

ருத எனக் கர்மம் உணர்த்தப்படுகின்றது. "நீர் நிலையில்" (2-46), "கர்மமெல்லாம் பார்த்த ! ஞானத்தினுள் மிச்சமில்லாது முடியப் பெறுகின்றன" (4-33) என்பது-ஆத்ம அறிவு பிறந்தவுடன் கர்மங்களெல்லாம் ஒழித்திடுதலைக் காட்டுகின்றது. ஆகவே, ஆத்ம அறிவைக் கொடுக்கின்ற அந்த வேதாந்தமானது, ஞான சாஸ்திரமானது கர்மமுடிவுள்ளது. கர்மம் முடியப்பெறுவது என்க. அதனுள் கூறப்பட்ட ஐந்தும், ஒரொன்று செய்கையும் நிறைவேறுவதற்கு'க் காரணங்களாம் என்றறிக). (13)

அவை யாவை ? என்பது.—கூறுவோம் :

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥ १४ ॥

அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் ।
விவிதாஸ்ச ப்ருதக்-சேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் ॥ 14

14. இடமும், அவ்வாறே கர்த்தாவும், பலவகையான கருவியும், தனித்தனியான பலவகைச் செய்கைகளுமாம்: இவற்றினுள், தைவமும் ஐந்தாவது.

இடம்-விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், அறிவு முதலியன வெளிப்படுதற்கு இடமாயுள்ள உடம்பு, கர்த்தா - உபாதியினுடைய தன்மைகளையுடையவன் [புத்தி முதலியவற்றை அநுசரித்து அவற்றின் தன்மைகளை ஆத்மாவிடத்துக் காண்பவன்.—ஆ.], பலவகையான கருவி - ஓசை முதலியவற்றை உணர்தற்கான செவி முதலியவை; அவை ஞானேந்திரியங்கள் - 5, கர்மேந்திரியங்கள் - 5; மனம் - 1, புத்தி - 1, ஆகப்) பன்னிரண்டு.

இவற்றினுள் - இந்நான்கினுள். தைவம் - கண் முதலியவற்றிற்கு அருள் புரிகின்ற ஆதித்யன் முதலியவை,(இந்திரியங்கள் எந்தெந்த தேவதைகளின் உதவியினால் தம் தம் தொழில்களை நடத்துகின்றனவோ, அந்த தேவதைகள் என்றபடி). (14)

शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ॥ १५ ॥

சரீர-வாங்-மனோபிர்-யத்-கர்ம ப்ராரபதே நர: ।
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: ॥ 15

15. மனிதன், நேரானதாக அல்லது மாறானதாகவுள்ள எந்தச் செய்கையை மெய்மொழி மனங்களால் செய்கின்றானோ, அதற்கு இந்த ஐந்தும் காரணங்களாம்.

நேரானது - தருமம் பொருந்தியது, சாஸ்திரத்திற் கூறப் பெற்றது. மாறானது - சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானது, அதருமம் பொருந்தியது. உயிர் வாழ்வின் காரணமான இமை கொட்டல் முதலியன எவையோ, அவையும் முன் செய்யப்பட்ட தரும அதருமங்களின் செய்கையேயாதலால், "நேரானது, மாறானது" என்றமையினாலேயே கொள்ளப்பட்டன [குறிக்கப்பட்டன]. இந்த - கீழ்க்கூறிய. அதற்கு - கர்மமனைத்திற்குமே.

(ஆக்ஷேபம்).—ஆயின், இந்த இடம் முதலியன (18-13, 14) எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்து முடிப்பவை. "மெய்மொழி மனங்களால் எந்தச் செய்கையைச் செய்கின்றானோ" என எவ்வாறு கூறப் படுகின்றது? (இடம் முதலிய ஐந்தும் கர்மமெனப்படுகின்ற கர்மங்களெல்லாவற்றிற்குமே காரணமாதலால், காயிகம் வாசிகம் மானஸிகம் என்னும் மூவகைக் கர்மத்திற்கும் காரணங்களாம் என்றல் பொருந்தவில்லை.)

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று [இந்த ஆட்சேபத்திற்கு இடமில்லை]. விதி விலக்குகளாகிய எல்லா கர்மங்களும் மெய் முதலிய மூன்றினுள் (ஒன்றை) முக்கியமாகவுடையவை; உயிர் வாழ்வின் குறியாகிய பார்த்தல் கேட்டல் முதலியனவும் அவற்றின் துணையாகவுமுள்ளவை. (ஆகவே, எல்லாக் கர்மங்களும்) மூவகையாகவே வகுக்கப்பட்டு "மெய் முதலியவற்றால் செய்யப்படு

கின்றன " எனக் கூறப்படுகின்றன. பயன் அநுபவிக்கும் காலத்திலும், அவற்றை நிலைமையாகவுடைய கருவிகளைக் கொண்டே (ஒரு கர்மத்தின் பயனானது) அநுபவிக்கப்படுகின்றது என ஐந்துமே காரணங்களாமென்பது முரண்படாதென்க, (மன மொழி மெய்கள் முக்கியமானவை; கண், செவி, முதலியன அவற்றிற்கு அங்கமானவை. ஒரு தொழிலைச் செய்யுமிடத்து, மன-மொழி-மெய்களுள் ஏதாவதொன்று தலைமையாய் நின்று அதனை நடத்துகின்றது. உயிர் வாழ்வதனால் இயல்பாய் அமையும் பார்த்தல் கேட்டல் முதலிய கர்மங்கள் அப்பொழுது முந்தின முதல் வினையினுள் துணை வினைகளாய் அடங்குகின்றன. ஆதலால், கர்மங்களனைத்தைம் மூவகையாகப் பிரித்தது விரோதமில்லை. இனி, மன-மொழிமெய்களால் செய்யப்படுகின்ற மூவகைக் கர்மத்தினுள்ளும் கர்ம்மெனப்படுகின்ற யாவையும் அடங்குமாறு போல, கர்மத்தைச் செய்யும் பொழுதும் அதனது பயனை அநுபவிக்கும் பொழுதும் உண்டாகின்ற காரணங்களனைத்தும், அந்த இடம் முதலிய ஐந்தினுள்ளும் அடங்குதலைக் கண்டு கொள்க.) (15)

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः ॥ १६ ॥

தத்ரைவும் ஸதி கர்த்தார-மாத்மானம் கேவலம் து ய: ।
பச்யத்-யக்ருத-புத்தித்வாந் ந ஸ பச்யதி துர்மதி: ॥ 16

ஆத்மா வினைக்குக் கர்த்தா என்பது வெறும் மயக்கம்.

16. அவை இவ்வாறிருக்க, மற்று எவன் சுத்தமான ஆத்மாவை (தன்) அறிவு சீர்திருத்தப் பெருமையினால் கர்த்தாவாகக் காண்கிறானோ, அந்தத் தாறுமாறான புத்தியன் காண்கிறானில்லை.

" அவை " என்பது - பிரகிருதத்தில் பேசி வரும் (கர்மத்தோடும்) இயையும். இவ்வாறிருக்க - கர்மமானது இவ்வாறு கீழ்க்கூறிய ஐந்து காரணங்களாலும் செய்யப்படுவதாயிருப்பதனால், " அவை இவ்வாறிருக்க " என்பது - தாறுமாறான புத்தியுடைமைக்குக் காரணமாக இயையும். இனி அவற்றை ஆத்மாவினும் வேறல்லவையாக [ஆத்மாவாகவே] அவித்யையினால் கற்பித்து நிற்கும் அஜ்ஞானியானவன் அவற்றால் செய்யப்படுகின்ற செய்கைக்கு " நான் தான் கர்த்தா " என, பரிசுத்தமான

ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்கிறான்.—எதனால்? –வேதாந்தத்தால் புத்தி பயிற்றப்பெறாதவன், ஆசார்யனது உபதேசத்தால் புத்தி சீர்திருத்தப்படாதவன், யுக்திகளால் புத்தி செம்மையாக்கப் படாதவன் ஆதலால், அன்றியும், எவன் "ஆத்மா உடம்பு முதலிய வற்றினும் வேறு" என உரைப்பவனாய், சுத்தமான ஆத்மாவையே கர்த்தாவாகக் காண்கிறானோ, அவனுங்கூடப் புத்தி சீர்திருத்தப் பெறாதவனே என்க. ஆதலால், புத்தி சீர்திருத்தப் பெறாமையினால் அவன் ஆத்மாவினது உண்மையையாயினும், கர்மத்தினது உண்மையாயினும் காண்கிறானில்லை என்பது பொருள்; ஆகவே [அவ்வுண்மையினைக் காணாமையினால்], தியதாகி தாறுமாறாகிப் பொல்லாததாய் என்றும் பிறப்பைப் பெறுதற்குக் காரணமான புத்தியை யுடையவன் என்க. திமிரமென்னும் கண் நோயுடையவன் அநேக சந்திரன்களை(க் காண்பது) போலவும், அல்லது மேகங்கள் ஓடும் பொழுது சந்திரனை ஓடுவதாக(க் காண்பது) போலவும், அல்லது ஊர்தி மேல் உட்கார்ந்திருப்பவன் பிற பொருள்கள் [தன்னைச் சுமந்து ஓடும் வண்டி முதலியன] ஓடும் போது தன்னை ஓடுகிறவனாக(க் காண்பது) போலவும், அவன் காண்பவனாயினும் காண்கிறானில்லை. (கண் நோயுள்ளவன் அநேக சந்திரன்களைக் காண்பவனாயினும், சந்திரனை உண்மையாய்க் காண்பதில்லை. அது போல, பொல்லாத புத்தியுள்ளவன் ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்பவனாயினும், ஆத்மாவை உண்மையாய்க் காண்பதில்லை.—ஆ.) (16)

ஆத்மாவை அகர்த்தாவாகக் கண்டு உணர்ந்தவனை, கர்மத்தின் பயன் தொடராது.

இனி, எவன் நேராகக் காண்கிறானோ, (அந்த) நற்புத்தியுள்ளவன் யார் என்பது.—கூறுவோம்:

यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वापि स इमाँल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते । १७ ॥

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர்-யஸ்ய ந லிப்யதே ।
ஹத்வாபி ஸ இமான் லோகாந் ந ஹந்தி ந நிபத்த்யதே ॥ 17

17. அஹங்கரித்த எண்ணம் எவனுக்கு இல்லையோ எவனுடைய புத்தி கறைப்படுத்த [அழுக்கடைய]ப் பெறுவதில்லையோ, அவன் இப்

பிராணிகளைக் கொன்றாலும், கொல்கிறானல்லன், கட்டப்படுகிறானல்லன்.

அஹங்கரித்த எண்ணமானது, "யான் (வினைகளைச்) செய்பவன்" என்னும் இவ்வாறாகிய நினைப்பானது, சாஸ்திரத்தினாலும் ஆசார்யனது உபதேசத்தினாலும் யுக்திகளினாலும் மனம் சீர்திருத்தப் பெற்றவனுக்கு இல்லை. அவன், "அவித்யையினால் ஆத்மாவினிடத்துக் கற்பிக்கப்பட்ட உடம்பு முதலிய இவ்வைந்துந்தான் வினைகளையெல்லாம் செய்பவை; நான் அல்லன். நானோ அவற்றின் செய்கைகட்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளவன், 'மூச்சில்லாதவன்' மனமில்லாதவன், பரிசுத்தமானவன், அழிவில்லாத மேலான பொருளிலும் மேலானவன்' (மு-2-1-2) தனியானவன், விகாரமற்றவன்" என இவ்வாறு கொள்கிறான் என்றபடி. என்னுடைய புத்தியானது, ஆத்மாவின் உபாதியான அந்தக்கரணமானது வருந்துவதில்லையோ, "நான் இதனைச் செய்தேன்; அதனால் நான் நரகத்தை அடையப்போகிறேன்" என இவ்வாறு எவனுடைய புத்தி அழுக்கடைவதில்லையோ, அவன் நற்புத்தியுள்ளவன், அவன் நேராகக் காண்கிறான். அவன் இந்த எல்லாப் பிராணிகளையும் கொன்றாலும், கொலைத் தொழிலைப் புரிகிறானல்லன்; அன்றியும், அதனால் விளையும் தீவினைப் பயனினாலும் பற்றப்படுகிறானல்லன்.

(ஆக்ஷேபம்) :— *அப்படியானால், புகழ்ச்சியாயிருந்தாலும்* **"கொன்றாலும், கொல்கிறானல்லன்"** *என மாறாகக் கூறப்படுகின்றது.*

(ஸமாதானம்) :— *இது குற்றமன்று ; உலக நோக்கையும், உண்மை நோக்கையும் நோக்க அவை பொருந்துமாதலின் என்க. உடம்பு முதலியவையே ஆத்மா என்னும் எண்ணத்தினால் "கொல்பவன் நான்" என்னும் உலக நோக்கைக் கொண்டு, "கொன்றாலும்" என்கிறார், கீழ்க்காட்டிய உண்மை நோக்கைக் கொண்டு "கொல்கிறானல்லன், கட்டப்படுகிறானல்லன்" என்கிறார். இவையிரண்டும் இவ்வாறாகப் பொருந்தவே பொருந்துகின்றன.*

(ஆக்ஷேபம்):— *ஆயின், ஆத்மா உடம்பு முதலியவற்றோடு ஒருங்கு சேர்ந்து செய்யவே செய்கின்றது ; "சுத்தமான ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்கிறான்" (18-16) என "சுத்தமான" என்னுஞ்சொல்லை வழங்கியதனாலென்க.*

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; ஏனெனில், ஆத்மாவிற்கு விகாரமின்மை இயல்பாதலால், உடம்பு முதலியவற்றோடு ஒழுங்கு சேர்தல் ஏலாது. விகாரமுடையதற்கன்றோ பிறவற்றோடு ஒருங்கு சேர்தல் நிகழக்கூடும்; ஒருங்கு சேர்ந்தன்றோ கர்த்தாவாதலாகும். ஆனால் விகாரமில்லாத ஆத்மாவிற்கு ஒன்றினோடும் ஒருங்கு சேர்தல் செல்லாதாதலால், ஒருங்குசேர்ந்து கர்த்தாவாதல் அமையாது. ஆகவே, தன்னந்தனிமையானது ஆத்மாவினுடைய இயல்பாதலால். "சுத்தமான" என்னுஞ்சொல் அநுவாத மாத்திரந்தான் (அவ்வியல்பினைக் குறிப்பது தான்) என்க. மேலும், ஆத்மா அவிகாரியென்பது சுருதிகளினாலும், ஸ்மிருதிகளினாலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. "இது விகாரப்படாதது" (2-25), "குணங்களாலேதான் வினைகள் செய்யப்படுகின்றன" (3,27). "உடம்பிலுள்ளதாயினும், செய்வதில்லை" (13-31) என்பன முதலியவை, முதலில் கீதையிலேயே ஒரு முறைக்குப் பலமுறை உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. "தியானிப்பது போலும், அசைவது போலும்" (பி-6-3-7) என இது முதலான சுருதிகளிலும், (ஆத்மாவிற்கு விகாரமில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது). மற்றும் யுக்தியினாலும் (அது மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது):—ஆத்மா என்னும் உண்மைப்பொருள் உறுப்புக்களில்லாதது, வேறொன்றைச் சாராதது [சுதந்திரமானது], விகாரமில்லாதது" என்பது-ராஜ மார்க்கம் [விவாதமில்லா விஷயம்]. ஆத்மாவிற்கு விகாரம் உண்டு எனக் கொண்டாலும், தன்னுடைய விகாரந்தான் தனக்கு நிகழக்கூடும்; உடம்பு முதலியவற்றின் செய்கைகட்கு ஆத்மா கர்த்தாவாக மாட்டாது. ஒருவனது செய்கையானது பிறனால் செய்யப்படாததாய் (அவனுக்கு) வர முடியாதன்றோ [ஒருவன் செய்த செய்கையானது, அதனைச் செய்யாத பிறனொருவனைச் சேர மாட்டாதன்றோ], மற்று, அவித்யையினால் அடைவிக்கப்பட்டது. எதுவே, அது அதனுடையதாகாது: இப்பி வெள்ளியாகாதவாறு போல; அல்லது, சிறுவர்களால் அவித்யையினால் ஏற்றப்பட்ட தளமும், அழுக்குடைமையும் ஆகாசத்தினுடையதாகாதவாறு போல, அவ்வாறே, உடம்பு முதலியவற்றினது விகாரமும் அவற்றினுடையதே தான்; ஆத்மாவினுடையதன்று. ஆதலால், "அஹங்கரித்தலும், புத்தி அழுக்குறுதலும் இல்லாமையினால் ஞானி கொல்கிறானல்லன், கட்டப்படுகிறானல்லன்" எனக் கூறியது நேரென்க.

"இது கொல்வதன்று, கொல்லப்படுவதன்று" (2-19) என மேற்கொண்டு, "பிறப்பதில்லை" (2-20) என்பது முதலாகக்

காரணத்தைக் கூறும் திருவாக்கினால், ஆத்மாவிற்கு விகாரமில்லை எனக்கூறி, ஞானிக்குக் கர்மத்திலே அதிகாரம் ஒழிதலை நூல் தொடக்கத்தில் "எவன்" (2-21) எனச் சுருக்கமாய்க் கூறி, இடையே ஆங்காங்கு பிரசங்கம் செய்து விரிக்கப்பட்ட (அதனை அக்கர்ம ஒழிவை), "அறிந்தவன் சொல்கிறானல்லன், கட்டப்படு கிறானல்லன்" என இங்கே நூலின் உபதேசங்களைத் திரட்டி வைக்கும் பொருட்டு முடிக்கிறாரென்க. இவ்வாறானவளவிலே, உடம்பையுடையவன் என்னும் எண்ணம் அமையாதிருக்க, அவித்யையினாலான கர்மங்களெல்லாவற்றையும் துறந்திடுதல் கூடுமாதலின், துறவிகட்குக் கர்மத்தின் பயனானது, தீயது முத லாக (18-12) மூவகைப்பட்ட பயனானது இல்லை என்பது பொருந் தியது; அன்றியும், "அதற்கு மாறானது மற்றவையோர்கட்கு உண்டு" என்பதும் விலக்க முடியாதது. என்ற இந்த கீதா சாஸ்திர உபதேசமானது முடிக்கப்பட்டுளது. ஆகவே, எல்லா வேதங்களும் உபதேசிக்கின்ற உபதேசங்களுடைய இந்த ஸாரத்தை, தேர்ந்த அறிவுள்ள ஞானிகள் ஆராய்ந்து உணர வேண்டும் என்று ஆங்காங்கு பிரகரணங்களைப் பிரித்து சாஸ் திரத்திற்கும் யுக்திக்கும் இணங்க நாம் (இவ்விஷயத்தைக் காட்டி யுள்ளோம்) (17)

தொழிலுக்குத் தூண்டுகோல்.

இனி, இப்பொழுது, கர்மங்களைத் தூண்டுவதைக் கூறுகிறார்.

ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।
करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥ १८ ॥

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்ம-சோதனா ।
கரணம் கர்ம கர்த்தேதி த்ரிவித: கர்ம-ஸங்க்ரஹ: ॥ 18

18. கர்மத்தைத் தூண்டும் பொருளானது அறிவு, அறியப்படும் பொருள், அறிபவன் (என) மூவகைத்து. கர்மத்தினுடைய தங்குமிட மானது கருவி, செயப்படுபொருள், செய்பவன் என மூவகைத்து.

* அறிவு எனப் பொதுவாக எல்லாவற்றையும் பற்றிய அறிவு உணர்த்தப்படுகின்றது. அவ்வாறே, அறியப்படும் பொருள் எனப் பொதுவாகவே எல்லாப் பொருளும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

அறியவன்-உபாதியினது தன்மையையுடையவன், (புத்தி முதலிய உபாதிகளைப் பின்பற்றி, அவற்றின் தன்மைகளை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பவன்), அவித்தையினால் கற்பிக்கப்பட்டவன், அநுபவிப்பவன், என மூவகைத்தான். இம்மூன்றும் பொதுவாக கர்மங்களெல்லாவற்றையும் கிளப்புகின்றவை. அறிவு முதலிய மூன்று சேர்ந்தவிடத்தன்றோ (ஒன்றைத்) தள்ளுதற்காகவும், கொள்ளுதற்காகவும், பிறவற்றிற்காகவும் ஒரு செய்கையைச் செயலாகும். ஆகவே, (கர்மமானது) உடம்பு முதலிய ஐந்தினாலும் செய்யப்பட்டு. மொழி, மனம், மெய், என்னும் இடங்களின் பேதப்படி மூன்று வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டு, கருவி முதலிய மூன்றினுள்ளும் தங்கி நிற்கின்றது என்பதைக் கூறுகிறார்:—புறக்கருவி-செவி முதலியன, அகக்கருவி-புத்தி முதலியன. செயப்படு பொருள் அடையக்கருதியவற்றுள் மிகவும் விரும்பியது. கர்த்தாவினுடைய செய்கையினால் வியாபிக்கப்படுவது, (அல்லது அடையப்படுவது), செய்பவன்-கருவிகளைத் தொழிற்படுத்துபவன், உபாதியினுடைய தன்மையைக் கொண்டவன், கர்மமானது இம்மூன்றினுள்ளுந் தான் தங்கி நிற்கின்றது. ஆகவே கர்மத்திற்கு இத்தங்குமிடம் மூவகைத்தாம் என்க.

குணங்கட்குத் தக்கபடி, தூண்டுகோல் மூவகைத்து

இனி, இப்பொழுது, செய்கையும் செய்யும் பொருள்களும் பயனுமாகிய எல்லாம் குணவடிவமாயிருப்பதனால், ஸத்துவம் ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்களின் பேதத்தால் மூவகையான பேதத்தை உணர்த்தவேண்டும் எனத் தொடங்குகிறார்:

ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १९ ॥

ஜ்ஞானம் கர்ம ச கர்த்தா ச த்ரிதைவ குணபேதத:।
ப்ரோச்யதே குண–ஸங்க்க்யானே யதாவச்-ச்ருணு தான்யபி॥ 19

19. அறிவும், செயலும், செய்பவனும் குணசாஸ்திரத்தினுள் குணங்களின் பேதத்தால் மூவகையாகவே கூறப்படுகின்றது. அவற்றையும் உள்ளவாறு கேட்டுக்கொள்.

கர்மம்-செய்கை: தொழில். வினை; பரிபாஷையான காரகமன்று. அடையக் கருதியவற்றுள் மிகவும் விரும்பியதான செயப்

படுபொருளன்று. செய்பவன்-செய்கைகளைச் செய்து முடிப்பவன். ("மூவகையாகவே" என்னும்) தேற்றமானது-குணங்கட்குப் புறம்பான வேறு வேற்றுமை இல்லை [அறிவு முதலியவற்றுள், குணங்களாலான பேதத்தைத் தவிர வேறுவிதமான பேதமில்லை] என்பதை விளக்குதற்காக என்க. குணங்கள்-ஸத்துவம் முதலியன. குணசாஸ்திரத்தினுள் – கபிலருடைய நூலினுள். குணங்களை உணர்த்துகின்ற அந்நூலும் குணங்களது விஷயத்திலும்; (அவற்றை) அநுபவிப்பவனது விஷயத்திலும் பிரமாணந்தான், "மெய்ப்பொருள்-ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான்" என்னும் விஷயத்திலே அது மாறுபடுகின்றது என்றாலும், கபிலரைப் பின்பற்றியவர்கள் குணங்களது செய்கைகளையும் உணர்த்துவதிலே தேர்ந்தவர்கள் என்று, இனிக் கூறப்படும் விஷயத்தைப் புகழும் பொருட்டாய் அந்நூலும் கொள்ளப்படுகிறது என விரோதமில்லை. அறிவு முதலியவற்றையும், குணங்களின் பேதத்தாலான அ(ந்த அறிவு முதலிய)வற்றின் பேதங்களெல்லாவற்றையும் சாஸ்திரத்திற்கு இணங்க யுக்திக்குப் பொருந்துமாறு கேள், இனிக்கூறப்படுகின்ற விஷயத்திலே மனம் அலையாது நிற்றலைச் செய்து கொள் என்றபடி. (19)

ஸாத்விக அறிவு.

இனி, அறிவு மூவகையாயுள்ளதை முதலில் உணர்த்துகிறார்.

सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ २० ॥

ஸர்வபூதேஷு யேனைகம் பாவ-மவ்யய-மீக்ஷதே ।
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞானம் வித்தி ஸாத்விகம் ॥ 20

20. (ஒருவன்) எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் ஒரே பொருளை, திரிபில்லாததை, வேறு வேறுயுள்ளனவற்றில் வேறு வேறுயிராததை எதனால் காண்கின்றானோ, அந்த அறிவை ஸாத்துவிகமாகத் தெரிந்து கொள்.

எல்லாப்பொருள்களுள்ளும்- அவ்யக்தம் முதலாக ஸ்தாவரம் ஈறாக உள்ள பொருள்களில், எதனால்-அறிவினால். என்னும் சொல்-பொருளென்பதை உணர்த்துவது. ஒரே பொருளை—ஒன்றான

ஆத்மா என்னும் பொருளை என்றபடி, திரிபில்லாததை-தானாக வாயினும், தனது இயல்பினாலாயினும் மாறுபடாததை: கூடஸ்தமானதை, விகாரமற்றதை என்றபடி. அந்த ஆத்மப்பொருளானது - வேறு வேறான உடம்புகளுள் வேறு வேறாயிராதது. உடம்பு தோறும் வேறுபடாதது, ஆகாசம் போல இடையீடில்லாதது என்று பொருள். அத்வைதமான ஆத்மாவைப் பற்றிய அந்த நேரான மெய்யறிவை ஸாத்துவிகமென்று அறிந்துகொள் (20

ராஜஸ அறிவும் தாமஸ அறிவும்.

(தருக்க சாஸ்திரம் முதலிய) த்வைத நூல்கள் எவையோ. அவை நேரானவையல்ல, ராஜஸமானவை. தாமஸமானவை; எனவே, ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைப்பதற்கு ஆகமாட்டா :

पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान्पृथग्विधान् ।
वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २१ ॥

ப்ருதக்த்வேன து யஜ்-ஜ்ஞானம் நாநாபாவான் ப்ருதக்-விதான் ।
வேத்தி ஸர்வேஷு பூதேஷு தஜ்-ஜ்ஞானம் வித்தி ராஜஸம் ॥ 21

21. மற்று, எந்த அறிவானது எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் வெவ்வேறு விதமான பல ஆத்மாக்களை வேற்றுமையாக அறிகின்றதோ, அந்த அறிவை ராஜஸமாகத் தெரிந்துகொள்.

வேற்றுமையாக-பேதமாக, உடம்பு தோறும் வேறாக, பல-வேறான, வெவ்வேறு விதமான-வேறு வேறு தன்மையுள்ள என்றபடி. அறிகின்றதோ-அறிவு கர்த்தாவாதல் செல்லாமையால், ,'எந்த அறிவினால் (ஒருவன்) அறிகின்றானோ" எனப் பொருள் (கொள்க. விறகு சமைக்கின்றது என்பது போல, உபசார வழக்கென்க.) ராஜஸம்-ரஜோகுணத்தாலானது. (21)

यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये सक्तमहैतुकम् ।
अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

யத்து க்ருத்த்ஸ்னவத்-ஏகஸ்மின் கார்யே ஸக்த-மஹைதுகம் ।
அதத்வார்த்தவ-தல்பம் ச தத்-தாமஸ-முதாஹ்ருதம் ॥ 22

22. ஆனால், எது ஒரே கார்யத்தின் மேல் (அது தான் ஸகலமும் போலப்) பற்றுக்கொண்டதாய், யுக்தியில்லாததாய், உண்மைப் பொருள் இல்லாததாய், அற்பமாயுள்ளதோ அந்த (அறிவு) தாமஸமாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றது

(கார்யங்கள்- பூதவிகாரங்கள் பலவாயிருக்க), ஒரே கார்ய மான உடம்பின் மேல், அல்லது வெளியிலே விக்கிரகம் முதலிய வற்றின் மேல், ''இவ்வளவு தான் [உடம்பு எவ்வளவோ, அவ் வளவுதான்] ஆத்மா: அல்லது, இவ்வளவுதான் [விக்கிரகம் எவ்வளவோ, அவ்வளவுதான்] ஈச்வரன்: இதற்கு மேலில்லை, எனக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பற்றியதாய்ப் பரிபூர்ணமாயிருப்பது போலத் தாமஸ அறிவு அழுந்திக்கிடப்பது. உதாரணம், ',உடம் பினுள் உள்ள ஜீவன் உடம்பு அளவினன்'' என்பது-ஆடையில்லா வெற்றுடம்பினராகிய ஜைனரது (கொள்கை). அல்லது, "ஈச்வரன், விக்கிரகவடிவமாயுள்ள) கல், மரம் முதலியவையே தான்" (என்பது-சிலர் கொள்கை). இவ்வாறாகத் தாமஸ அறிவு ஒரே காரியத்தின் மேல், பூதவிகாரத்தின் மேல் பற்றுக்கொண் டது: யுக்திக்குப் பொருந்தாதது: உண்மைப் பொருளில்லாதது. அறிய வேண்டியதை உள்ளபடி அறியாதது: யுக்திக்குப் பொருந் தாமையினாலே தான் அற்பமானது, செல்லக்கூடிய இடமா[illegible] சொற்பமாயிருத்தலால் அற்பமானது, அல்லது அற்பம[illegible] யுடைமையினால் அற்பமானது என்க. பகுத்தறி[illegible] தாமஸப் பிராணிகட்கன்றோ இத்தகைய அறிவு [illegible]கின்றது. [22)

[illegible] துவிகச் செய்கை.

இனி, இப்பொழுது கர்மம் மூவகையாயிருப்பதை உணர்த்து கிறார்:

नियतं सङ्गरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ २३ ॥

நியதம் ஸங்க-ரஹித-மராக-த்வேஷத: க்ருதம் ।
அபல-ப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்-தத் ஸாத்விக-முச்யதே ॥ 23

23. பயனையடையக் கருதாதவனால் பற்றின்றி, விருப்பும் வெறுப்பு மின்றிச் செய்யப்பட்ட நித்ய கர்மம் எதுவோ, அது ஸாத்துவிகம் எனப் படுகின்றது.

விருப்பும் வெறுப்புமின்றி - விருப்பினுலும், வெறுப்பினுலும் தூண்டப்பெருது. பயனைக்கருதாதவனல்-பயனிலே அவாவில்லாத கர்த்தாவினுல் (23)

यत्तु कामेप्सुना कर्म साहंकारेण वा पुनः ।
क्रियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २४ ॥

யத்து காமேப்ஸுனு கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புன: ।
க்ரியதே பஹுலாயஸம் தத்-ராஜஸ-முதாஹ்ருதம் ॥ 24

ராஜஸ செய்கையும், தாமஸச் செய்கையும்

24. மற்று, சிரமம் மிக்கதான எந்தக் கர்மமானது காமங்களை யடையக் கருதுவோனுலாவது, அஹங்காரமுடையவனுலாவது செய்யப் படுகின்றதோ. அது ராஜஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

காமங்களை - கர்மங்களின் பயன்களை- "அஹங்காரமுடைய வனுல்" என்றது-மெய்யுணர்வைக்குறித்தன்று.—மற்று, என்ன?— செருக்கில்லாத ஸாதாரண சுரோத்திரியனை [வேதங்களைக் கற் றறிந்தவனை]க் குறித்து என்க. ஏனெனில். எவன் சுத்தமாம் அஹங்காரமில்லாதவனே, ஆத்மாவை அறிந்தவனே, அவன் காமங்களைப்பெற விரும்புவோனுதலும், பிரயாஸம் மிக்க கர்மங் களைச் செய்வோனுதனும் செல்லா. ஆத்மாவை அறியாதவன் ஸாத்துவிக கர்மத்தையுங் கூட அஹங்காரத்தோடு செய்பவன்: ராஜஸ தாமஸ (கர்ம)ங்களைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! உலகத்திலே சுரோத்திரியன் ஆத்மாதை அறியாதவனுயினும், அஹங்காரமில்லாதவன் எனப்படுகிருன்; "இப்பிராமணன் அஹங்காரமில்லாதவன்" என்பதை (உலக வழக்கினுள் காண்க). ஆகவே. அவனைக் குறித்தே "அஹங்காரமுடையவனுலாவது" எனக் கூறப்பட்டது. (24)

अनुबन्धं क्षयं हिंसामनपेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ॥ २५ ॥

அனுபந்தம் க்ஷயம் ஹிம்ஸா-மனபேக்ஷ்ய ச பௌருஷம் ।
மோஹா-தாரப்ப்யதே கர்ம யத்தத் தாமஸ-முச்யதே ॥ 25

25. விளைவதையும், நஷ்டத்தையும், கெடுதியையும், திறமையை யும், ஆலோசிக்காது மயக்கத்தாலே எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படு கின்றதோ, அது தாமஸம் எனப்படுகின்றது.

பின்னால் வரும் பொருள் எதுவோ, அது விளைவது எனப்படு கின்றது; (இங்கே தீங்கான பயனென்க). நஷ்டம் - எந்தக் கர்மத் தைச் செய்யுங்கால், வலிமைக்காயினும், பொருளுக்காயினும். குறைவு வருமோ. (அந்த கர்மத்தாலாகும் அக்குறைவு) கெடுதி- பிராணிகட்கு ஹிம்ஸை: திறமை-''இக்கர்மத்தை முடிக்க வல் லேன்'' என்ற இத்தகையதான தனது சாமர்த்தியம். மயக்கத் தாலே-பகுத்தறிவின்மையாலே. தாமஸம்-தமோகுணத்தாலானது. (25)

ஸாத்துவிக கர்த்தா

இப்பொழுது, செய்பவருடைய பேதத்தைக் கூறுகிறார் :

मुक्तसङ्गोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः ।
सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥

முக்தஸங்கோऽனஹம்-வாதீ த்ருத்-யுத்ஸாஹ-ஸமன்வித: ।
ஸித்த்யஸித்த்யோர்-நிர்விகார: கர்த்தா ஸாத்விக உச்யதே ॥ 26

26. பற்றை விட்டவனாய், ''நான்'' என்று கூறுவதனாய், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவனாய், நிறைவேறுவதிலும் நிறைவேறாமையிலும் மாறுபாடில்லாத கர்த்தா ஸாத்துவிகன் எனப்படுகிறான்.

''நான் என்று கூறுபவன்'' -(''*இதனை நான் செய்தேன், நான் செய்தேன்'' என்பவன் இவ்வாறு, சொல்லுந்தன்மையன்*). நிறை *வேறுவது-செய்யப்படுகின்ற ஒரு காரியத்தின் பயன் கைக்குக்* கிடைப்பது. *எவன் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தினால் மாத்திரம் தூண்டப்பட்டவனோ [''சாஸ்திரமே எனக்குப் பிரமாணம்: ஆகவே, அது கூறுகிறபடி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்'' என்ப தனால் மாத்திரம் கர்மத்தைச் செய்ய தூண்டப்படுகிறானோ]. பயனிலே உள்ள ஆசையினாலும் பிறவற்றாலும் தூண்டப்படாத வனோ, அவன் மாறுபாடில்லாதவன், திரிபில்லாதவன் எனப்படு கிறான். இவ்வாறான கர்த்தா எவனோ. அவன் ஸாத்துவிகன் எனப்படுகிறான்.* (26)

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७ ॥

ராகீ கர்மபல-ப்ரேப்ஸுர்-லுப்த்தோ ஹிம்ஸாத்மகோ஽சுசி: ।
ஹர்ஷசோகான்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: ॥　　27

ராஜஸ கர்த்தாவும், தாமஸ கர்த்தாவும்.

27. காமமுடையவனாய், கர்மத்தின் பயனைப் பெற விரும்புபவனாய் கடும் பற்றுள்ளவனாய், ஹிம்ஸிக்குந் தன்மையனாய், அசுத்தமானவனாய், மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் உள்ள கர்த்தா ராஜஸனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

கர்மத்தின் பயனைப்பெற விரும்புபவன்-*கர்மத்தின் பயனை வேண்டுபவன் என்றபடி*. கடும் பற்றுள்ளவன்-*பிறருடைய பொருள்களின் மேல் ஆசையுண்டாகப் பெற்றவன், யோக்கியர் முதலானோர் கட்குத் தனது பொருளை ஈயாதவனுமாம் என்க*. ஹிம்ஸிக்குந் தன்மையன்-*பிறர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யும் இயல்பினன்*. அசுத்தமானவன்-*வெளிப்பரிசுத்தமும், உள் பரிசுத்தமும் இல்லாதவன்*. மகிழ்ச்சி-*வேண்டியது கிடைத்தவளவிலே மகிழ்தல்*. வருத்தம்-*வேண்டாதது வந்த விடத்தும், வேண்டியது போனவிடத்தும் வருந்துதல், அ(ப்படிப்பட்ட)வனுக்கே, தர்மம் நிறைவேறுதலால் மகிழ்வும், தவறுவதனால் வருத்தமும் வரும். அவற்றையுடைய கர்த்தா எவனோ (அவன்) ராஜஸன் எனப்படுகிறான்*. (27)

अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः शठो नैकृतिकोऽलसः ।
विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस उच्यते ॥ २८ ॥

அயுக்த: ப்ராக்ருத: ஸ்தப்த்த: சடோ நைஷ்க்ருதிகோ஽லஸ: ।
விஷாதீ தீர்க்கஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே ॥　　28

28. ஒருநிலைப்படாதவன், கசடனாயுள்ளவன், விறைப்புள்ளவன், கள்ளமுடையவன், பொல்லாதவன், சோம்புதலுடையவன், ஏக்கமுள்ளவன், காலதாமதம் செய்பவன் —(இத்தகைய) கர்த்தா தாமஸன் எனப்படுகிறான்.

கசடன்-சிறிது கூடப்புத்தி திருந்தாதவன், குழந்தைக்கு ஒப்பானவன். விறைப்புள்ளவன்-தடிபோல, ஒருவனுக்கு வணங்க மாட்டான். கள்ளமுடையவன் - வலிமையை மறைப்பவன். பொல்லாதவன்–(ஒருவரோடு ஒருவர் சேராவண்ணம்) பிறரைப் பிரித்திடுவதிலே கருத்துடையவன். சோம்புதலுடையவன்-செய்யவேண்டியவற்றிலும் செல்லுதலில்லாத் தன்மையன். ஏக்கமுள்ளவன்-எப்பொழுதும் அயர்ந்த இயல்பினன். காலதாமதஞ்செய்பவன்-செய்யவேண்டியவற்றிற்குக் காலத்தை நீட்டிடுபவன். எப்பொழுதும் மந்தத் தன்மையன்: இன்றைக்காயினும், நாளைக்காயினும் செய்யவேண்டியது எதுவோ, அதனை ஒரு மாசத்திலுங்கூடச் செய்வதில்லை. எவன் இத்தகைய கர்த்தாவோ, அவன் தாமஸன் எனப்படுகிறான். (28)

बुद्धेर्भेदं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।
प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनंजय ॥ २९ ॥

பத்தேர்-ப்பேதம் த்ருதேஸ்-சைவ குணதஸ்–த்ரிவிதம் ச்ருணு ।
ப்ரோச்யமான-மசேஷேண ப்ருதக்த்வேன தனஞ்ஜய ॥ 29

குணங்கட்குத் தக்கபடி, புத்தியும், உறுதியும் மூவகைத்து.

29. குணங்கட்கு ஏற்ப புத்தி தைரியங்களையுடைய மூவகைத்தான பிரிவை (நான்) குறைவில்லாது தனித்தனியே சொல்ல, தனஞ்சய! கேட்டுக்கொள்.

"ஸத்துவம் முதலிய குணங்கட்குத் தக்கபடி, புத்தியினுடைய மூவகைப் பிரிவையும், தைரியத்தினுடைய மூவகைப் பிரிவையும் கேள்" என்பது (அதாவது, இச்சுலோகத்தின் முதற்பாதியானது, இனி கூறப்படுவதற்கு) ஸூத்ரமாய் நிற்பது. குறைவிலாது-முழுதும் உள்ளபடி யென்க. தனித்தனியே-தெளிவாக. அர்ஜுனன் திக்விஜயத்திலே மனிதர்களுடைய மிகுந்த செல்வத்தையும், தேவர்களுடைய மிகுந்த செல்வத்தையும் ஜயித்து வந்தான்; அதனால், இவன் தனஞ்ஜயன் என்க. (29)

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ।
बन्धं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥

ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே ।
பந்த்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த
ஸாத்விகீ ॥ 30

ஸாத்துவிக புத்தி

30. பிரவிருத்தியையும் நிவிருத்தியையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும், பயத்தையும், பயமின்மையையும், பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் எது அறிகின்றதோ, பார்த்த! அந்தப் புத்தி ஸாத்துவிகமானது.

பிரவிருத்தி யென்பது - (ஸம்ஸாரக்) கட்டுக்குக் காரணமான கர்மவழி: நிவிருத்தி யென்பது - (அதனினின்றும்) தப்புவதற்குக் காரணமான துறவு வழி, பந்த மோக்ஷங்களோடு ஒரே வாக்கியத்தை யுடைமையினால் [இவற்றைக் கூறியுள்ள வாக்கியத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளமையால்], பிரவிருத்தி கர்மவழி எனவும், நிவிருத்தி துறவு வழி எனவும் தெரிய வருகின்றன. **கார்யத்தையும், அகார்யத்தையும் -** *விதிக்கப்பட்டதையும், விலக்கப்பட்டதையும் : செய்ய வேண்டியதையும், செய்யலாகாததையும் : செய்தலையும், தவிர்தலையும் என்றபடி—எவற்றை—?—இடம் காலம் முதலியவற்றிற்கு ஏற்ப இம்மை மறுமைக்கான கர்மங்களை.* **பயத்தையும், பயமின்மையையும் -** *இம்மை மறுமைப் பயத்திற்கும், அஃதின்மைக்கும் காரணமானவற்றை என்றபடி.*—**பந்தத்தையும்** *(இதனையும், இதனது) காரணங்களையும்.* **மோக்ஷத்தையும் -** *(இதனையும், இதனது) காரணங்களையும் அறிவென்பது புத்தியின் விருத்தி [போக்கு]; மற்று, புத்தி யென்பது விருத்திகளையுடையது. தைரியமென்பதும் புத்தியினுடைய ஓர் வகை விருத்தியேதான் என்க. (18-20, 21,-22-ல் கூறிய அறிவிற்கும், இங்குக் கூறிய புத்திக்கும் இவ்வாறு வேற்றுமை காண்க.)* (30)

यया धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ।
अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ ३१ ॥

யயா தர்ம-மதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥ 31

ராஜஸ புத்தியும், தாமஸ புத்தியும்.

31. (ஒருவன்) எதனால் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும் உள்ளபடியல்லாது அறிகின்றானோ, பார்த்த அந்தப் புத்தி ராஜஸமானது.

தர்மத்தை - சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதை. அதர்மத்தை விலக்கப்பட்டதை. கார்யமும் அகார்யமும் முன் (18-30) கூறப்பட்டவையேதான். உள்ளபடியல்லாது - ஒன்றும் நிச்சயமின்றி. (இங்குக்கூறிய தர்மமும். அதர்மமும் அபூர்வத்தைக் குறிக்கின்றன. அபூர்வம் - கர்மங்கள் செய்யப்பெற்ற பின்பு, தமது பயன் வெளிப்படும்வரை தாம் நிற்கின்ற நிலை. கார்யம் அகார்யம் என்பன - கர்மங்களைச் செய்தலையும், செய்யாமையையும் குறிக்கின்றன. ஆகவே, கூறினது கூறல் இல்லையென்க—ஆ) (31)

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ ३२ ॥

அதர்மம் தர்மமிதி யா மன்யதே தமஸாவ்ருதா ।
ஸர்வார்த்தான் விபரீதாம்ஸ்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ ॥ 32

32. எது இருளால் மூடுண்டு, அதர்மத்தை தர்மமென்று எல்லாப் பொருள்களையும் மாறுகவே கொள்கின்றதோ, பார்த்த! அந்தப் புத்தி தாமஸமானது.

அதர்மத்தை - மறுக்கப்பட்டதை, தர்மம் - விதிக்கப்பட்டது. கொள்கின்றதோ - அறிகின்றதோ. எல்லாப்பொருள்களையும் - அறியப்படுகின்ற ஒவ்வொரு பொருளையுமே. (32)

धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।
योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३३ ॥

த்ருத்யா யயா தாரயதே மன:ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா: ।
யோகேனுவ்யபிசாரிண்யா த்ருதி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ ॥ 33

ஸாத்துவிக உறுதி

33. (ஒருவன்) யோகத்தைத் தவருத எந்த உறுதியினுல் மனம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள், என்றிவற்றின் செய்கைகளை அமர்த்துகின்றுனே, பார்த்த ! அந்த உறுதி ஸாத்துவிகமானது.

अव्यभिचारिण्या என்பதை - (धृत्या என) ஒதுங்கி நிற்பதனேடு ஒடுக்க. (ஒருவன்) உறுதியினுல் அமர்த்துகின்றுன்.—எவற்றை?

—மனம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள் இவற்றின் செய்கைகளை. சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான வழியிற் செல்லுதலினின்றும் அவன் அவற்றை மறித்து நிறுத்துகிறான். உறுதியினால் மறித்து நிறுத்தப்படும் பொழுதன்றோ அவை சாஸ்திரத்திற்கு விரோத மான வழியைப் பற்றமாட்டா. யோகத்தை - ஸமாதியை, ஒருநிலையை. தவறாத - (விட்டு நீங்காத), எப்பொழுதும் ஸமாதியைத் தொடர்ந்துள்ள என்றபடி,—இது கூறப்பட்டதாகின்றது: தவறாத உறுதியினால் மனம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள் இவற்றின் செய்கைகளை அடக்குவோன் யோகத்தால் (அவற்றை) அடக்குகிறானென்க. (இச்செய்கைகளை அடக்குகிறவன் யோகத்தை, ப்ரஹ்மத்தினிடத்து ஸமாதியை, அதிலே ஒருமுகப் படுதலை விட்டு நீங்காத உறுதியினால் அவற்றை அடக்குகிறானென்பதாம். அல்லாக்கால், அந்த யோகத்தை விட்டு நீங்காமை இல்லாக்கால், அவற்றை அடக்குதல் தவறி விடுமென்ற வாறு.—ஆ.) எது இத்தகைய உறுதியோ, அது ஸாத்துவிக மானது (33)

यया तु धर्मकामार्थान्धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
प्रसङ्गेन फलाकाङ्क्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ ३४ ॥

யயா து தர்மகாமார்த்தான் த்ருத்யா தாரயதேऽர்ஜுன ।
ப்ரஸங்கேன பலாகாங்க்ஷீ த்ருதி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥ 34

ராஜஸ உறுதியும், தாமஸ உறுதியும்

34. ஆனால், அர்ஜுன! பற்றினால் பயனை வேண்டுவோன் தருமத்தையும், காமத்தையும், பொருளையும் எந்த உறுதியினால் கொள்கின்றானோ, பார்த்த! அந்த உறுதி ராஜஸமானது.

ஒருவன், அறம் பொருள் இன்பங்களை அவச்யம் தேட வேண்டியவையாக மனத்தில் நிச்சயித்துக் கொள்கின்றான்; அறம் முதலியவற்றுள் எதெதைச் செய்ய வேணுமென்று மனத்திற் கொள்ளுதலாகுமோ, அதை ஒட்டிப் பயனை வேண்டுகிறவனும் ஆகிறான். அ(ப்படிப்பட்ட)வனுடைய உறுதி எதுவோ, அது ராஜஸமானது. (34)

यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिः सा तामसी मता ॥ ३५ ॥

யயா ஸ்வப்னம் பயம் சோகம் விஷாதம் மதமேவ ச ।
ந விமுஞ்சதி துர்மேதா த்ருதி: ஸா தாமஸீ மதா ॥ 35

35. மடையனானவன் உறக்கத்தையும், அச்சத்தையும், வருத்தத்தையும், சோர்ந்து கிடத்தலையும், காமக் கொழுப்பையும் எதனால் விடுவதில்லையோ, பார்த்த, அந்த உறுதி தாமஸமானது.

மடையன் தனது காமநுகர்ச்சியை மிக்கு மதிப்பவன்: கள் குடித்தவன் போன்றிருப்பவன்: உறக்கம் முதலியவற்றை எப்பொழுதுமே செய்யவேண்டுமென்று மனத்திற்கொள்பவன், அ(ப்படிப்பட்ட)வனுடைய உறுதி தாமஸமென்க. (35)

குணங்கட்குத் தக்கபடி ஸுகம் மூவகைத்து

செய்கைகட்கும், செய்யும் பொருள்கட்கும் குணங்களினுடைய வேறுபாட்டால் மூவகைப்பேதம் கூறப்பட்டது. இனி, இப்பொழுது, (அவற்றின்) பயனாகிய ஸுகத்திற்கு மூவகைப் பேதத்தைக் கூறுகிறார் :

सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।
अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखान्तं च निगच्छति ॥ ३६ ॥

ஸுகம் த்விதானீம் த்ரிவிதம் ச்ருணு மே பரதர்ஷப ।
அப்யாஸாத் ரமதே யத்ர து:க்காந்தம் ச நிகச்சதி ॥ 36

36. இனி (ஒருவன்) பழக்கத்தினால் எதிலே இன்புறுகின்றானோ துன்ப முடிவையும் நிச்சயமாய்ப் பெறுகின்றானோ, (அது-ஸுகமென்பது) பரதரிற் சிறந்தோனே! (அந்த) மூவகைத்தான ஸுகத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள்.

கேட்டுக்கொள் - *(கேட்பதிலே மனம்) ஒருப்படுதலைச் செய்து கொள் என்றபடி.* பழக்கத்தினால் – *வழக்கப்பட்டிருப்பதனால், அடிக்கடி ஊடாடுவதனால், அடுத்தடுத்துச் செய்வதனால்.* எதிலே *ஸுகஅனுபவத்திலே.* முடிவை - *ஒழிவை.* (36)

यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।
तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ ३७ ॥

யத்த-தக்ரே விஷமிவ பரிணாமே஽ம்ருதோபமம் ।
தத்ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்த-மாத்மபுத்தி-ப்ரஸாதஜம் ॥ 37

ஸாத்துவிக ஸுகம்

37. எது முதலில் விஷம் போலவும், முடிவில் அமிருதம் போலவும் உள்ளதோ, அந்த ஸுகம் ஸாத்துவிகம் எனப்பட்டது; அது தன் புத்தித் தெளிவினாலாவது,

முதலில் செல்லும்போது, ஞானம், வைராக்கியம், தியானம். ஸமாதி என்றிவற்றைச் செய்யத் தொடங்கும்போது மிகுந்தப் பிரயாஸத்தோடு கூடியதனால் [அவற்றைக் கொண்டு செலுத்துதல் மிகப் பிரயாஸமாயிருத்தலால்], அந்த ஸுகம் விஷம் போல முதலில் துன்பவடிவாயுள்ளது. முடிவிலே ஞான முதிர்ச்சியாலும், (இவை போன்ற) பிறவற்றாலும் வருகின்ற ஸுகமானது அமிருதத்திற்கு ஒப்பானது. அறிவுடையோர் அந்த ஸுகத்தை ஸாத்துவிகம் என்கிறார்கள். தெளிவு - அழுக்கின்மை, ஜலம் போல ஸ்வச்சமாயிருத்தல். தன் புத்தித் தெளிவினாலாவது - அகக்கரணத் தெளிவினால் வருவது; அல்லது, ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு மிகச் சுத்தமாகத் தெளிவதனால் வருவது என்க. ஆகவே [இவ்வாறு வருவதனால்]. அந்த ஸுகம் ஸாத்துவிகமாம். (37)

विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।
परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८ ॥

விஷயேந்த்ரிய-ஸம்யோகாத் யத்த-தக்ரே஽ம்ருதோபமம் ।
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ 38

ராஜஸ ஸுகம்

38. எது விஷயேந்திரியச் சேர்க்கையினால் முதலில் அமிருதம் போலவும், முடிவில் விஷம் போலவும் உள்ளதோ, அந்தப் பிரஸித்தமான ஸுகம் ராஜஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் சேர்வதனால் எந்த ஸுகம் உண்டாகின்றதோ அந்த ஸுகம் முதல் க்ஷணத்தில் அமிருதத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது; முடிவிலே விஷம் போன்றது: சக்தி, வீரியம், அழகு, அறிவு, மேதை, பொருள், ஊக்கம் என்றவற்றை அழிப்பதனாலும், அதர்மத்திற்கும் அதனாலான நரகம் முதலியவற்றிற்கும் காரணமாதலாலும் அநுபவிப்பு ஒய்ந்த முடிவிலே விஷம் போன்றுள்ளது. (சக்தி—சரீரேந்திரிய ஸாமர்த்யம். வீரியம்-பராக்கிரமத்தாலான புகழ். அறிவு - கேட்டதைக் கிரஹிக்கும் சக்தி. மேதை - கிரகித்ததை மறவாது வைத்துக் கொள்ளும் திறமை. பொருள் - பொன், நிலம் முதலியன.— ஆ.) (38)

यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः ।
निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

யதக்ரே-சானுபந்த்தே ச ஸுகம் மோஹன-மாத்மன: ।
நித்ராலஸ்ய-ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸ-முதாஹ்ருதம் ॥ 39

தாமஸ ஸுகம்

39. எந்த ஸுகமானது முதலிலும் முடிவிலும் தன்னை மயக்குவதாய், தூக்கம், சோம்பல், அசட்டை என்றிவற்றினாலுண்டாவதோ, அது தாமஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

முடிவில்-முடிவிற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில், மயக்குவது-மயக்கத்தைச் செய்வது. (39)

எந்த அநாத்மப் பொருளும் குணமில்லாததாய் இல்லை

இனி-இப்பொழுது பேசிவரும் விஷயத்தை முடிக்கும் பொருட்டாய்ச் சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது:

न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ ४० ॥

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புன: ।
ஸத்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்-முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத் த்ரிபிர்குணை: ॥ 40

40. பிரகிருதியினின்று பிறக்கின்ற இந்த முக்குணமும் இல்லாததாய் எது இருக்கலாமோ, அந்தப் பொருள் மண்ணிலாயினும், மறுபடி தேவர்களுள் விண்ணிலாயினும் இல்லை.

மண்ணில்-மனிதர் முதலானோர்களில், பொருள்-உயிருள்ள எல்லாப் பொருளும், உயிரில்லாத மற்றைப் பொருளும் என்க. குணம்-ஸத்துவம் முதலியன: यस्मात् என்பதை न तत् अस्ति என முந்தினதோடு கூட்டுக. (40)

செய்கைகளாகவும், செய்யும் பொருள்களாகவும், பயன்களாகவும் காணப்படுவதாய், ஸத்துவம். ரஜஸ், தமஸ் என்னும் கிணங்களினது வடிவமாயுள்ள தாய், அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரமனைத்தும் அதனது வேரோடு தீங்காகக் கூறப்பட்டது, அன்றியும், விருக்ஷமாக உருவகஞ்செய்து. "மேலே வேரும்" (15-1) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்டது. "பற்றின்மையாகிய உறுதியான கோடரியினால் அதனை வெட்டிப், பின்பு, அந்நிலையைத் தேட வேண்டும்" (15-3, 4) எனவும் அருளிச் செய்யப்பட்டது. அ(ந்த ஸம்ஸாரத்)திலே ஸகலமும் முக்குணவடிவமாயிருத்தலால், ஸம்ஸார காரணம் நீங்குதலென்பது அமையாது (என்னும் சங்கை) வரவே, அது நீங்குதல் எவ்வாறு அமையுமோ அதனைக் கூற வேண்டும் என்னுங்கருத்தோடும் கீதா சாஸ்திரப் பொருள் முழுவதையும் முடிக்கவேண்டும் என்னுங்கருத்தோடும், "எல்லா வேதப்பொருளும் எல்லா ஸ்மிருதிப் பொருளும் இவ்வளவுதான்; புருஷார்த்தத்தை விரும்புவோர்களால் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதும் இவ்வளவுதான்" என்பதை (எடுத்துக்காட்டும்) கருத்தோடும் "பரந்தப!" (18-41) என்பது முதலியவை தொடங்கப்படுகின்றன:

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परंतप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

ப்ராஹ்மண-க்ஷத்ரிய-விசாம் சூத்ராணாம் ச பரந்தப ।
கர்மாணி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவ-ப்ரபவைர்-குணை: ॥　　41

நான்கு வர்ணங்கட்கும் குணங்கட்குத் தக்கவாறு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள்

41. பரந்தப ! பிராமண க்ஷத்திரிய வைச்யர்கட்கும், சூத்திரர்கட்கும்

ஸ்வபாவத்தாலுண்டாகும் குணங்கட்கு ஏற்ப கர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு பிறப்பாளர் [உபநயமில்லாதோர்] ஆதலால், சூத்திரர்கட்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லை; ஆகவே, (மற்றையோர்களோடு இவர்களை) ஒரே தொகையில் கூறாமையென்க. கர்மங்கள் ஒன்றற்கொன்று வெவ்வேறாகப் பகிர்ந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.—எவற்றிற்குத் தக்கபடி?—ஸ்வபாவத்தினாலுண்டாகும் குணங்கட்குத் தக்கபடி. ஸ்வபாவமென்பது-ஈச்வரனுடைய பிரகிருதி. முக்குணவடிவமான மாயை. அதைப்பிறப்பிடமாகக்கொண்ட குணங்கட்கு ஏற்ப, அமைதி முதலிய கர்மங்கள் பிராமணர் முதலானோர்கட்குப் பிரித்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அல்லது (இவ்வாறு கொள்ளலாம்);—பிராமண இயல்பிற்கு ஸத்துவகுணம் காரணம். அவ்வாறே க்ஷத்திரிய இயல்பிற்கு ஸத்துவம் கீழ்ப்படிந்த ரஜோ குணம் காரணம். வைச்ய இயல்பிற்கு தமஸ் கீழ்ப்படிந்த ரஜோகுணம் காரணம். சூத்திர இயல்பிற்கு ரஜஸ் கீழ்ப்படிந்த தமோகுணம் காரணம், ஏனெனில், நான்கு (வகுப்பிற்கும் முறையே) அமைதியையும், ஆட்சியையும், முயற்சியையும். மயங்கிய தன்மையையும் காண்கிறோம்,

அல்லது (இவ்வாறு கொள்ளலாம்):—ஸ்வபாவமென்பது சென்ற பிறவிகளிற் செய்து கொள்ளப்பட்டதாய். பிராணிகட்கு இப்பொழுதுள்ள பிறவியிலே தனது பயனை விளைக்கத் தலைப்பட்டு நிற்கும் வாஸனை. குணங்கள் அதனைக் காரணமாகவுடையவை; குணங்கள் வெளிப்படுவதற்குக் காரணமில்லாதிருத்தல் பொருந்தாதாதலின் வாஸனை காரணமென ஓர் வகைக் காரணத்தைக் கொள். (குணங்கள் வெளிப்படுதற்கு, பிரகிருதி-முதற்காரணம்: வாஸனை-துணைக்கரணம் என்பதாம்-ஆ.) இவ்வாறாக, வாஸனையைத் துணைக்காரணமாகவும், பிரகிருதியை முதற் காரணமாகவும் உடைய ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்கட்கு ஏற்ப, தமது செய்கைக்குத் தக்கவாறு அமைதி முதலிய கர்மங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், பிராமணர் முதலானோர்கட்கு அமைதி முதலிய கர்மங்கள் சாஸ்திரத்தினால் வகுக்கப்பட்டு சாஸ்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்டவை; "ஸத்துவம் முதலிய குணங்கட்குத் தக்கப்படி வகுத்தமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்று எவ்வாறு கூறப்படுகின்றது?

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று: பிராமணர் முதலானோர் கட்கு அமைதி முதலிய கர்மங்கள் ஸத்துவம் முதலான ஓரோர் குணத்தை நோக்கித் தான் சாஸ்திரத்தினுலும் வகுத்தமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன: குணங்களை நோக்காமலே (விதிக்கப்பட) இல்லை, ஆகவே கர்மங்கள் சாஸ்திரத்தினுல் வகுத்தமைக்கப் பட்டிருந்தாலும், குணங்கட்கு ஏற்ப வகுத்தமைக்கப்பட்டிருக் கின்றன எனக் கூறப்படுகின்றது. (41)

மற்று, அக்கர்மங்கள் யாவை?—என்பது—கூறுவோம்:

शमो दमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥ ४२ ॥

சமோ தமஸ்-தப: சௌசம் க்ஷாந்தி-ரார்ஜவ-மேவ ச ।
ஜ்ஞானம் விஜ்ஞான-மாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம் ॥ 42

42. அமைதியும், அடக்கமும், தவமும், சுத்தமும், பொறுமையும், நேர்மையும், அறிவும், அநுபவமும், ஆஸ்திகத்தன்மையும் ஸ்வபாவத்தா லாகின்றவையான பிராமண ஜாதியின் கர்மங்கள்.

''அமைதியும்'', ''அடக்கமும்'' - கீழ் (16-1, 2) அர்த்தம் விவரிக்கப் பெற்றவை. தவம் - கீழ்க்கூறிய (17-14, 15, 16) சாரீர தபஸ் முதலியன. சுத்தம் - (கீழ்) விவரிக்கப்பட்டது. ஆஸ்திகத் தன்மை - சாஸ்திர விஷயங்களில் நம்பிக்கையுடைமை. ''ஸ்பாவத் தாலாகும் குணங்கட்கு ஏற்ப வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன'' (18-41) என எது உரைக்கப்பட்டதோ, அதுவேதான் ''ஸ்வபாவத்தாலா கின்றவையான'' எனக் கூறப்பட்டது. (42)

शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् ।
दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ ४३ ॥

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்-தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம் ।
தான-மீஸ்வரபாவஸ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் ॥ 43

43. சூரத்தன்மையும், துணிபும், திட்பமும், கூர்மையும், போரில் ஓடாமையும், கொடையும், ஆட்சியும் ஸ்வபாவத்தினுலாகின்றவையான க்ஷத்திரிய ஜாதியின் கர்மங்கள்.

திட்பம் - எந்தத்திண்மையினால் தாங்கப் பெற்றவனுக்கு எந்த நிலைமையிலும் அயர்ந்திடாமை இருக்கின்றதோ, (அந்தத் திண்மை) கூர்மை - சுறுசுறுத்தவன் தன்மை சடக்கென்று நேர்ந்த காரியங்களிலே மயங்காது செல்லுதல். போரில் ஓடாமை எதிரி கட்குப் புறங்கொடாமை. கொடை - பொருள்களின்மேல் கையிறுக்கமில்லாமை. ஆட்சி - ஆளுபவன் தன்மை: ஆளப்படுகிற வரிடத்துப் பிரபு சக்தியை வெளிப்படுத்தல், ஆளுந்திறமையை நடத்துதல். க்ஷத்திரிய ஜாதியின் கர்மங்கள் - க்ஷத்திரிய ஜாதிக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள். (43)

कृषिगोरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।
परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ ४४ ॥

க்ருஷி-கோரக்ஷ்ய-வாணிஜ்யம் வைச்யகர்ம ஸ்வபாவஜம் ।
பரிசர்யாத்மகம் கர்ம சூத்ரஸ்யாபி ஸ்வபாவஜம் ॥ 44

44. வேளாண்மையும், பசுக்களைப் பரிபாலித்தலும், வியாபாரமும் ஸ்வபாவத்தினாலாகின்றவையான வைச்யஜாதியின் கர்மங்கள். மற்றும், சூத்திர ஜாதியின் கர்மமானது ஸ்வபாவத்தாலாகின்றதாய், ஊழியத் தன்மையதாயுள்ளது.

வேளாண்மை - நிலத்தை உழுதல், வியாபாரம் - வாங்கல், விற்றல் முதலாகிய வாணிகர் தொழில். (44)

தம் தம் கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் ஸித்தியைத் தரும்

(அந்தந்த) வர்ணத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை நேராக அநுஷ்டித்த பொழுது, இயற்கையினால் [விதிக்கப்பட்டவை என்றதனாலேயே, மோக்ஷ நோக்கு இல்லாது கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனால்—ஆ.] ஸ்வர்க்கத்தையடைதல் இவற்றின் பயனும்; "வர்ணத்தாரும், ஆச்ரமத்தாரும் தமது கர்மங்களில் அமர்ந்தவராய், மறுமையிலே கர்மத்தின் பயனை அநுபவித்து, பின்பு, (அக்கர்ம) மிச்சத்திற்குத் தக்கபடி சிறந்த நாடு, குலம், தருமம், ஆயுள், கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், இன்பம், அறிவு இவற்றையுடையவராய் பிறவியைப் பெறுகிறார்கள்" (ஆ-2-2-2-3) என்பது முதலான ஸ்மிருதிகளினாலென்க; மேலும், புராணத்தில், வர்ணத்தார்க்கும் பல உலகங்களையும் பல பயன்களையும் சிறப்பித்துக் கூறுவதனாலுமென்க. ஆனால் இனிக் கூறப்படு

இன்ற இப்பயனுனது வேறோர் காரணத்தால் [மோக்ஷ நோக்கோடு கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனுல்—ஆ.) ஆவதாம்:

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥ ४५ ॥

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: ।
ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு ॥　　45

45. மனிதன் தன்தனக்குரிய கர்மத்தில் அமர்ந்தவனுய் ஸித்தியைப் பெறுகிறுன். தன் கர்மத்தில் அமர்ந்தவன் எவ்வாறு ஸித்தியைப் பெறுகின்றுனோ, அதனைக் கேள்.

தன்தனக்குரிய-கீழ்க்கூறிய லக்ஷணத்தையும் வேற்றுமையையும் உடைய, **ஸித்தியை** - தனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்வதனுல் அழுக்குத்தேய்ந்த வழி, உடம்பும் இந்திரியங்களும் ஞானத்திலே நிலைபெறுதற்கு, ஞானநிஷ்டைக்குத் தகுந்தவையாதலை. **மனிதன்** -(கர்மத்திற்கு) உரிய புருஷன்.—தனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்வதனுலேயே ஸித்தி நேரே (கைகூடுமோ?—வினவுவோன், ஸித்தி என்னும் சொல்லிற்கு மோக்ஷமென்னும் அர்த்தத்தைக் கொண்டு இங்கு இவ்வாறு ஸந்தேகிக்கிறுன்.—ஆ.)—இல்லை—அப்பொழுது எப்படி?— தனக்குரிய கர்மத்திலமர்ந்தவன் எவ்விதத்தால் ஸித்தியைப் பெறக்கூடுமோ, அதனைக் கேள்:　　(45)

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ ४६ ॥

யத: ப்ரவ்ருத்திர்-ப்பூதானும் யேன ஸர்வமிதம் ததம் ।
ஸ்வகர்மணு தமப்ப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ: ॥　　46

46. பொருள்கட்கு எவனிடத்தினின்றும் பிரவிருத்தி (வருகின்றதோ), எவனுல் இதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவனை-மனிதன் தனக்குரிய கர்மத்தால் பூஜித்து ஸித்தியைப் பெறுகிறுன்.

பிரவிருத்தி - உற்பத்தி. அல்லது முயற்சி, **எவனிடத்தினின்றும்** - அந்தர்யாமியான [உள்ளே இருந்து ஆள்பவனுன] ஈச்வரனிடத்தி

ணின்றும். பொருள்கட்கு - பிராணிகட்கு. எவனை - ஈச்வரனை. இதெல்லாம் - பிரபஞ்சமெல்லாம், தனக்குரிய கர்மத்தால் - ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கும் கீழ்க்கூறியுள்ள கர்மத்தால். மனிதன் தனக்குரிய கர்மத்தால் ஈச்வரனைத் தொழுது, ஞான நிஷ்டைக்கு, ஞானத்திலே நிலைத்தற்குத் தகுந்தவனாதல் மாத்திரமாகிய ஸித்தியைப் பெறுகிறான் என்க.

இவ்வாறிருப்பதனால்,

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वभावनियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ ४७ ॥

ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்ட்டிதாத் ।
ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந் ஆப்னோதி கில்பிஷம் ॥ 47

47. தனக்குரிய கர்மம் நலமில்லா(தாயினும், தான்) நன்றாய் அநுஷ்டித்த பிறரது கர்மத்தினும் மிகவும் நல்லது. ஸ்வபாவத்தாலமைந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்.

"நலமில்லாததாயினும்" என "ஆயினும்" என்னும் சொல்லை (வருவித்துக்) காண்க. "ஸ்வபாவத்தாலாகின்ற" (18-42, 43, 44) எனக்கூறியது எதுவோ அதுதான். "ஸ்வபாவத்தாலமைந்த" எனக் கூறப்பட்டது. விஷத்திற் பிறந்த புழுவிற்கு விஷம் தீங்கைச் செய்யாதவாறுபோல, ஸ்வபாவத்தாலமைந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவன் பாவத்தையடையானென்க.

தனக்குரிய கர்மத்தை விடக்கூடாது

விஷத்தில் பிறந்த புழுவானது (விஷத்தாலாகும் இறப்பை அடையாதவாறு) போல, ஸ்வபாவத்தாலமைந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவன் பாவத்தை யடையமாட்டான் எனக் கூறப்பட்டது: மேலும், பிறரது தருமம் பயத்தை விளைப்பது எனவும் (கூறப்பட்டது): அன்றியும், ஆத்மாவை அறியாதவன் எவனும் கணப்பொழுதாயினும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாய் இருக்கமாட்டான் எனவும் (கூறப்பட்டது). ஆகவே,

सहजं कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत् ।
सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥ ४८ ॥

ஸஹஜங் கர்ம கௌந்தேய ஸதோஷ-மபி ந த்யஜேத் ।
ஸர்வாரம்பா ஹி தோஷேண தூமேனாக்னி-ரிவாவ்ருதா: ॥ 48

48. கௌந்தேய! தீங்கொடு கூடியதாயினும், உடன்பிறந்த கர்மத்தை விடக்கூடாது. ஏனெனில், தீ புகையினால் (சூழப்படுவது) போல, எல்லாக் கர்மங்களும், தீங்கினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன.

உடன் பிறந்தது - *பிறவியோடு கூடவே உண்டானது.—அது யாது ?—கர்மம்,* தீங்கொடு கூடியதாயினும் - முக்குணவடிவாயிருத்தலால், கேடுள்ளதாயினும். ,' எல்லாக் கர்மங்களும் '' என்பதற்கு - '' *தனக்குரிய தருமமாக யாதொரு செய்கை உளதோ, பிறர்க்குரிய தருமமாக யாதொரு செய்கை உளதோ, பிறர்க்குரிய தருமமாகவும் யாதொரு செய்கை உளதோ, அவையெல்லாம்* '' என, *பிரகரணத்தினால்,* பேசிவரும் விஷயத்தினால் (பொருள் கொள்க). இதிலே [*கர்மங்கள் கெடுதியுள்ளவையாயிருப்பதற்கு*] முக்குணவடிவமா*யிருத்தல் காரணம்.* எல்லாச் செய்கைகளும் முக்குணவடிவமா*யிருப்பதனால்* தீங்கினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன; உடன் பிறந்த புகையினால் நெருப்பு சூழப்படுவது போல, ஸ்வதர்மமென்னும் பெயருடைய உடன் பிறந்த கர்மத்தைவிட்டு, பிறரது தர்மத்தை அநுஷ்டித்தாலும், தீங்கினின்றும் நீங்கவே மாட்டான்; மேலும், பிறரது தருமம் பயத்தைத் தருவது; மற்றும், அஞ்ஞானியால் கர்மம் முழுவதையும் விட்டிடமுடியாது; ஆதலால், (கர்மத்தை) விடக்கூடாது என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் நிகழக்கூடுமா?

கர்மம் முழுவதையும் விட்டிடுதல் அரிது என்பதனால், (அதனை) விட்டிடக் கூடாதா ? அல்லது உடன் பிறந்த கர்மத்தை விட்டிடுவதிலே குற்றம் [சாஸ்திரத்தில் விதித்த கர்மத்தை விட்டிடுவதனால் பிரத்தியவாயம்] வரும் என்பதனால் அதனை விட்டிடக் கூடாதா ? (என ஆராய்வோம்) :

(ஆக்ஷேபம்) :—*இதனால் என்ன? [இவ்வாராய்ச்சியினாலாவதென்ன ?]*

(ஆக்ஷேபம்) :—முதலில், முழுவதையும் விடுதல் அரிது என்றதனால், உடன் *பிறந்த கர்மத்தை விடக்கூடாதாயின்,* அப்பொழுது இவ்வாறு முழுவதையும் விட்டிடுவதிலே மேன்மையேதான் ஆகும் என *அமைந்துள்ளது. (கடலைக் கையிலெடுத்து ஒரே வாயால்*

மடுத்தல் அரிதாதலால், இதனைச் செய்த அகஸ்தியருக்கு மேன்மை பிரஸித்தமாயுள்ளது என்பதை உதாரணமாக நோக்கிக் கொள்க. இதனால் இவ்வாராய்ச்சி பயனுடைய தென்க.—ஆ-)

ஸாங்கிய பௌத்த வைசேஷிகருடைய கொள்கைகள்.

(ஆக்ஷேபம்) :—இவ்வாறு உண்மை; (கர்மம் முழுவதையும் விட்டிடுதல் மேன்மையுடைத்து; ஆயினும்) முழுமையும் விட்டிடு தலே அமையாது என்றால்—ஸாங்கியர்கட்கு (ஸத்துவம் முதலிய) குணங்கள் போல, ஆத்மா எப்பொழுதும், அசைந்து கொண் டிருக்குந் தன்மையதா? அல்லது, பௌத்தர்கட்கு, கணந்தோறும் அழிகின்ற ஸ்கந்தங்கள் போல, செய்கையே செய்யும் பொருளா (ஆத்மாவா)? இருவகையிலும், கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் நிகழமாட்டாது. (ஏனெனில், ஆத்மாவினது இயல்பு கெடும், விகாரப்படும் என்க.—ஆ,)

இனி, மூன்றும் கோட்பாடு (வருமாறு) :—பொருள் [ஆத்மா] எப்பொழுது, செய்கின்றதோ, அப்பொழுது செய்கையுடைத்து; எப்பொழுது செய்யவில்லையோ அப்பொழுது செய்கையில்லது அதுவே. அது இவ்வாறுள்ள வழி, கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் இயலாது. ஆனால் இக்கோட்பாட்டினுள், இது வித்தியாசம் :—பொருள் [ஆத்மா] எப்பொழுதும் அசைந்து கொண்டிருப்ப தன்று: அன்றியும், செய்கையேதான் செய்யும் பொருள் [ஆத்மா] அன்று.—அங்ஙனமென்ன? நிலையுள்ள பொருளான (ஆத்மாவி னிடத்து, உண்டாதற்கு முன்) இல்லாத செய்கை உண்டாகின்றது இருக்கின்ற செய்கையும் அழிகின்றது. அப்பொருள் சுத்தமான தாய் (செய்கையில்லாததாய், ஆனால், முயற்சிக்கு, செய்கைக்குக் காரணமான) சக்தியுடையதாய் நிற்கின்றது. எனவும், இவ்வாறாக அதுவேதான் செய்யும் பொருள் எனவும் கணாதரைப் பின்பற்றிய வர்கள் கூறுகிறார்கள், இக்கோட்பாட்டிலே என்ன குற்றம் ? என்பது—

(ஸமாதானம்):—மற்று, இக்கொள்கையானது பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறாயிருப்பதனால், ஏன் ! இதுவேதான் குற்ற மாம்.—எவ்வாறு அறியப்படுகின்றது ? [உனக்கெப்படித் தெரியும் ?]—ஏனெனில், பகவான் "இன்மைக்கு உண்மை இல்லை" (2-16) என அருளிச் செய்துள்ளார். கணாதரைப்பற்றியவர்க் கன்றோ இன்மைக்கு உண்மையும் உண்மைக்கு இன்மையும்

உண்டு; எனவே, இக்கொள்கை பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறுனது.

(ஆக்ஷேபம்):—(அது) பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறுனதாயினும், யுக்தி பொருந்தியதாயின், யாது குற்றம் ? எனில்—

(ஸமாதானம்):—எல்லாப் பிரமாணத்தோடும் முரணுவதால், இது குற்றமுடைத்தோன்.—எப்படி?—(த்வ்யணுகம் - இரண்டு அணுக்களாலானது.) இனி, த்வயணுகம் முதலிய பொருளானது உண்டாதற்கு முன்னர் முற்றுமே [சுத்தமாய்] இல்லாததனுல் உண்டான பொருளும் சிறிது காலம் நின்று மீண்டும் முற்றுமே இல்லாத் தன்மையை யடைகின்றதனுல்,—அவ்வாறுள்ளவளவிலே, இன்மையே உண்மையாகின்றது; உண்மையே இன்மை யாதலைப் பெறுகின்றது; இல்பொருள் உள்பொருளாகின்றது: உள்பொருளும் இல்பொருளாகின்றது. என்பது (வைசேஷிகரது கொள்கை). அதிலே, இல்பொருள் (உள்பொருளாக) உண்டாகும் போது, உண்டாவதற்கு முன்னர் முயற்கொம்பு போன்றது ; ஸமவாயி, அஸமவாயி, நிமித்தம் என்னும் பெயருடைய காரணங்களைச் சார்ந்து உண்டாகின்றது என்பதாம். மற்று, “இவ்வாருக இல்பொருள் உண்டாகின்றது ; காரணத்தையும் வேண்டு கின்றது ” எனக் கூறுதல் செல்லாது; இல்பொருளான முயற்கொம்பு முதலியவற்றைக் காணுமையின், உண்டாகின்ற குடம் முதலியவை உள்பொருள் வடிவினவாயின், தோன்றுதற்கு மாத்திரம் ஒரு காரணத்தை நாடி உண்டாகின்றன எனத் தெரிந்து கொள்ளலாகும்.

அன்றியும், இன்மைக்கும் உள்ள தன்மையும் உண்மைக்கும் இல்லாத் தன்மையும் உள்ளவளவிலே, பிரமாணத்தினுடைய வியவகாரத்திலும் (பிரமாணத்தால் நிச்சயிக்கப்படும்) பொருள்களினுடைய வியவகாரத்திலும் ஓரிடத்தும் ஒருத்தனுக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகாது; “உண்மை உண்மையாகவே இருக்கும், இன்மை இன்மையாகவே இருக்கும்” என்னும் நிச்சயம் அமையாதாதலின்.

மற்றும், உண்டாகின்றன என த்வ்யணுகம் முதலிய பொருளுக்குத் தன் காரணங்களோடும் உள்ள தன்மையோடும் ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிருர்கள் (ஒரு பொருள் ஒரு கார்யமாக உண்டாகும் போது தன் காரணங்களோடு கூடி, உள்ளதாய், உள்பொருளாய்

ஆகின்றது என்கிறார்கள் வைசேஷிகர்கள்). அப்பொருள் உண்டாவதற்கு முன்னர் இல்லாததாய்ப், பின்னர் தன் காரணங்களுடைய செய்கையைத் தழுவி, தன் காரணங்களான பரமாணுக்களோடும் உள்ள தன்மையோடும் ஸமவாயமாகிய [நீக்கமின்றி நிற்றலாகிய] ஸம்பந்தத்தால் சேரப் பெறுகின்றது; சேரப் பெறவே, காரணங்களோடு ஒற்றித்து நிற்பதாய், உள்ளதாய் ஆகின்றது.—அதிலே சொல்லவேண்டும் [இவ்வினுக்களைக் கேட்க வேண்டும்]: இல்லாததற்குத் தன் காரணமென்பது எப்படி இருக்கும்? அல்லது, ஒன்றனோடு தொடர்பாவது எப்படியாகும்? மலடி மகனுக்குத் தன் காரணத்தையாயினும் (அவன் பிறத்தற்குரிய ஏதுவையாயினும், அவனுக்கு) ஒன்றனோடு ஸம்பந்தத்தையாயினும் பிரமாணத்திற்கு ஏற்பக் கொள்ள முடியாதன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்):—ஆயின், இவ்வாறாக வைசேஷிகர்களால் இல்பொருளுக்குச் சம்பந்தம் கொள்ளப்படவில்லை. தம் காரணத்தோடு ஸமவாயமாகிய ஸம்பந்தமானது த்வ்யணுகம் முதலிய பொருள்களான உள்பொருள்கட்கேயன்றோ கூறப்படுகின்றது என்பதாம்.

(ஸமாதானம்): -அப்படியன்று; ஸம்பந்தத்திற்கு முன்னர் (அவை) உள்ளனவாகக் கொள்ளாமையின். குடம் முதலியன-குயவன், தடி, சக்கிரம் முதலியவற்றினது செய்கைக்கு முன்னர் உள்ளனவாக வைசேஷிகர்களால் கொள்ளப்படவில்லையன்றோ. மேலும், மண்ணே குடம் முதலிய உருவத்தை யடைதலைக் கொள்வதில்லை. ஆகவே, பரிசேஷப் பிரமாணத்தால், இல்பொருளுக்கே தான் ஸம்பந்தம் கொள்ளப்பட்டதாகின்றது.

(ஆக்ஷேபம்):—ஆயின், இல்பொருளுக்கும் ஸமவாயமாகிய ஸம்பந்தம் விரோதப்படாது.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; மலடி மகன் முதலியவற்றைக் காணாமையின். (அபாவம்-இன்மை, இல்பொருள்.) "அபாவமென்பது ஸமமாயிருந்தாலும், குடம் முதலியவற்றினது முன்னபாவத்திற்குத்தான் தன் காரணத்தோடு ஸம்பந்தமாகின்றது; மலடி மகன் முதலியவற்றிற்கு இல்லை" . என்றால், (ஒரு அபாவத்தினின்றும் மற்றோர்) அபாவத்திற்கு வேற்றுமை கூற வேண்டும். ஒன்றின்மை, இரண்டின்மை, எல்லாமின்மை, முன்னபாவம், அழிவுபட்டபாவம், ஒன்றினொன்றபாவம், முழுதுமபாவம் என்றவற்றிற்கு வேற்றுமையைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட

ஒருவனாலும் இயலாது. வேற்றுமை இல்லாவளவிலே, "குடத்தினுடைய முன்னபாவந்தான் குயவன் முதலிய பொருள்களால் குடமாதலைப் பெறுகின்றது; கபாலம் [ஓடு] என்னும் பெயருடைய தன் காரணமான உள் பொருளோடு சேரப்படுகின்றது; சேரப் பெற்றதாய் (உண்டாதல் முதலிய) எல்லா வியவகாரங்கட்கும் தக்கதாகின்றது; ஆனால், (இரண்டும்) அபாவமாயிருந்தாலும், குடத்தினுடையதேயான அழிவுபாட்டபாவம் (அப்படி) இல்லை (அதாவது - குடத்தினுடைய முன்னபாவமும் அழிவுபாட்டபாவமுமாகிய இரண்டும் அபாவமாயிருக்க, அவற்றுள், முந்தினது-குடமாகின்றது, காரணத்தோடு சேரப்படுவதில்லை, உண்டாதல் முதலிய வியவகாரங்கட்குத் தக்கதாயில்லை)" என்பது ஒவ்வாதது. "அழிவுபாட்டபாவம் முதலிய அபாவங்கள் (உண்டாதல் முதலிய) வியவகாரங்கட்கு எவ்விடத்தும் உரியவையில்லை; த்வ்யணுகம் முதலாக வழங்கப்படும் பொருள்களினுடைய முன்னபாவமே தான் உண்டாதல் முதலிய வியவகாரங்கட்கு உரியதானது', என்பது ஒவ்வாதது; அபாவமாயிருத்தற்கு வேற்றுமையின்மையால், முழுதுமபாவமும் அழிவுபாட்டபாவமும்போல, (முன்னபாவமானது அழிவுபாட்டபாவம் முதலியன போல, தானும் அபாவமாயிருத்தலால், உண்டாதல் முதலிய வியவகாரங்கட்கு உரியதாகாது என்றபடி.– ஆ.)

(ஆக்ஷேபம்),—ஆயின், நாங்கள் முன்பாவத்திற்கு பாவம் வருவதாகச் சொல்லவே இல்லை [இல்லாதது இருப்பதாவதாகக் கொள்வதில்லை].

(ஸமாதானம்);—அப்பொழுது, இருப்பதுதான் இருப்பதாகின்றது என்க; உதாரணமாக, குடம் குடமாகின்றது; ஆடை ஆடையாகின்றது. இதுவும, இல்லாதது இருப்பதாவது போல, பிரமாணங்கட்கு முரணாகும்.

பரிணாமவாத மறுப்பு

ஸாங்கியனுடைய பரிணாமக்கொள்கையும் எதுவோ, அதுவும்-முன்னில்லாத தன்மை உண்டாதலையும், (இருக்கின்ற தன்மை) அழிதலையும் கொள்வதனால், வைசேஷிகனுடைய (ஆரம்பக்) கொள்கையினும வேறுபடுவதில்லை. தோற்ற மறைவுகளைக் கொள்ளுமிடத்தும், தோற்றம் உள்ளதெனவும் மறைவு இல்லதெனவும் ஆராயுங்கால், முன்போலவே பிரமாணங்கட்கு விரோத

மாம். (இக்கொள்கையிலும், உள்ளது இல்லதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுமாகிய விரோதத்தை ஊகித்துப் பார்க்க,)

இதனுல், "உண்டாதல் முதலான நிலைமைகள் காரணத்திற்குத் தான் இருக்கின்றன" என்பதும் மறுக்கப்பட்டது. இருக்கின்ற நிலைமை கெட்டு வேருேர் நிலைமை வந்தவழி, உள்ளது இல்லதாதலையும் இல்லது உள்ளதாதலையும் நோக்கிக் கொள்க.)

பகவானுடைய விவர்த்தக்கொள்கை

பரிசேஷ ப்ரமாணத்திஞல்,—"உண்மைப் பொருளான ஒரே பொருள் தான், நடன் போல, உண்டாதல் அழிதல் முதலிய தன்மைகளோடு, (விகாரங்களோடு கூடிய பல பொருள்களாக) அவித்யையிஞல் பலவாறு கற்பனை செய்யப்படுகின்றது" என்பதாம். உள்ளதென்னும் உணர்வு பிறழாமையிஞலும், மற்றைய உணர்வுகள் பிறழ்வதஞலும் (உண்மைப் பொருள் ஒன்றுதான் உள்ளது). என்னும் பகவானுடைய இக்கொள்கையானது, 'இன்மைக்கு உண்மை இல்லை' (2–16) என்ற இச்சுலோகத்தினுள் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஞானிகள் தான் கர்மத்தை முற்றும் துறந்திடக்கூடும்

(ஆக்ஷேபம்):—அங்ஙனம், ஆத்மா விகாரமில்லாததாயிருக்கையில், கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் ஏலாதென்பது எப்படி ?

(ஸமாதானம்):—குணங்கள் மெய்ப்பொருளாயினும் ஆகுக ; அல்லது, அவித்யையிஞல் கற்பிக்கப்பெற்றவையாயினும் ஆகுக; அவற்றினது தன்மை கர்மமென்பது, செய்கையென்பது, தொழிலென்பது. அது ஆத்மாவினிடத்து அவித்யையிஞல் ஏற்றப்பட்டதே தான். ஆகவே, அஜ்ஞானியான "எவனும் கணப்பொழுதாயினும் (கர்மத்தை) முற்றும் விட்டிடமாட்டுவானில்லை" (3-5) எனக் கூறப்பட்டது. மற்று, ஞானியோ, வித்யையிஞல் அவித்யை நீங்கியுள்ளமையால் கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடமாட்டுவான் தான் ; அவித்யையிஞல் ஏற்பட்டதனுடைய சேஷம் செல்லாதாதலின் [அதனுடைய மிச்சம் இராதாதலின்]. திமிரமுள்ள கண் பார்வையிஞல் ஏற்பட்ட இரண்டு சந்திரன் முதலியவற்றினுடைய சேஷமானது திமிரம் நீங்கியுள்ள பொழுதும் நில்லாதன்றே. இவ்வாறுள்ளவளவிலே, "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து" (5-13) என்பது முதலான இத்திருவாக்குப் பொருந்தியது. "மனிதன் தன் தன் கர்மத்திலமர்ந்தவனுய் ஸித்தியைப்

பெறுகிறான்" (18-45), "மனிதன் தனக்குரிய கர்மத்தால் அவனைப் பூஜித்து ஸித்தியை யடைகிறான்" (18-46) என்பனவும் (பொருந்தியனவாம்).

கர்மயோகஸித்தி ஞானயோகஸித்தியைத் தரும்

கர்மத்திலாகின்ற எந்த ஸித்தியானது, ஞானத்திலே நிலைத்தற்குத் தகுந்த நிலைமையாகிய ஸித்தியானது கூறப்பட்டதோ, அதனது பயனான நைஷ்கர்ம்யஸித்தியை, கர்மம் நீங்கிய நிலையை, ஞான நிஷ்டையாகிய ஸித்தியைக் கூறவே வேண்டும் என (இச்) சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது :

असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।
नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ ४९ ॥

அஸக்த-புத்தி: ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விகத-ஸ்ப்ருஹ: ।
நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம் ஸந்யாஸேனாதிகச்சதி ॥ 49

49. எவ்விடத்தும் புத்தி பற்றாதவனாய் அகக்கரணத்தை வென்று ஆசைபோயுள்ளவன் மேலான நைஷ்கர்ம்யஸித்தியை, கர்மம் நீங்கிய நிலையை ஸந்யாஸத்தால் அடைகிறான்.

பற்றுக்குக் காரணமான மக்கள் மனைவி முதலானோர் மீது அக்கரணம் பற்றாதவனாய், அந்தக்கரணத்தை வசப்படுத்தி, உடம்பின் மேலும் உயிர் வாழ்க்கையின் மேலும் போகத்தின் மேலும் ஆசை நீங்கியவனாய் எவன் இவ்வாறுள்ளவனோ, ஆத்மாவை அறிபவனோ, அவன் நைஷ்கர்ம்யமாகிய ஸித்தியைப் பெறுகிறான். கர்மமில்லா ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உணர்கின்ற எந்த மெய்யுணர்வினால் கர்மங்கள் நீங்குகின்றனவோ, அது நிஷ்கர்மம்; அதனது தன்மை-நைஷ்கர்ம்யம். அல்லது, "நைஷ்கர்ம்யம் - கர்மமில்லா ஆத்ம வடிவாய் நிற்றலாகிய நிஷ்கர்மநிலை, கர்மம் நீங்கி நிற்கும் நிலை" என்க. அதனுடைய ஸித்தியானது, அது கைகூடுதலானது - மேலானது, கர்மத்தாலாகும் ஸித்தியினும் வேறானது, உடனே விடுபட்டு நிற்கும் நிலையென்பது. (இதனை அவன்) ஸந்யாஸத்தினால், மெய்யறிவினால், அல்லது அதனோ [மெய்யறிவோ] டமைந்த ஸகலகர்மத் துறவினால் அடைகிறான். அவ்வண்ணமே, "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஒன்றையும்) செய்யவே

செய்யாதவனாய் செய்விக்காதவனாய் வீற்றிருக்கின்றான் " (5-13) எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. (49)

ஈச்வரனைத் தொழுதலாகிய மூற்கூடிய ஸ்வகர்மாநுஷ்டானத்தினால், தனக்குரிய செய்கையைச் செய்வதனால் வருவதாய் முன்பு (18-49) லக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ள ஸித்தியைப் பெற்று ஆத்ம விவேக உணர்வு உண்டானவனுக்கு நைஷ்கர்ம்யமாகிய ஸித்தியானது, கர்மம் நீங்கிய நிலையானது, சுத்தமான ஆத்மாவினுடைய அறிவிலே நிலைத்தலானது எம்முறையினால் உண்டாகுமோ, அதனைக் கூறவேண்டும் என அருளிச் செய்கிறார் :

सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ ५० ॥

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததாப்நோதி நிபோத மே।
ஸமாஸேனைவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஜ்ஞானஸ்ய யா பரா॥ 50

50. ஸித்தியைப் பெற்றவன் எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறானோ, அவ்விதத்தைச் சுருக்கமாகவே கௌந்தேய ! என்னிடமிருந்து அறிந்துகொள். அறிவினுடைய முடிந்த எல்லை எதுவோ, (அது அவ்விதத்தை அறிந்து அநுஷ்டிப்பதனாலாகும்.)

ஸித்தியை - தனது கர்மத்தால் ஈச்வரனைத் தொழுது அவனது அருளினாலாவதாய், உடம்பும் இந்திரியங்களும் ஞானநிஷ்டைக்கு உரியனவாதலாகிய ஸித்தியை. "ஸித்தியைப்பெற்றவன்"என அதனை [ஸித்தியை] அநுவதித்தல் பின்வரும் விஷயத்திற்கென்க.—அநுவதித்தல் எதற்காக உள்ளதோ, அந்தப் பின்வரும் விஷயம் யாது ?—கூறுவோம் : (அவன்) ஞானநிஷ்டையாகிய எந்த விதத்தால் பரமாத்மாவை அடைகின்றானோ, அந்த விதத்தை, ஞானத்திலே நிலைபெறுவதின் முறையை எனது வார்த்தையினால் அறிந்து கொள், நிச்சயமாக இன்னதென்று தெரிந்துகொள் என்றபடி.—விரிவாக (அது சொல்லப்படுமோ)?—அன்று எனக் கூறுகிறார் : 'சுருக்கமாகவே (சொல்லப்படும்)."

ப்ரஹ்மத்தை அடைதலே ஆத்ம ஞான முடிவு.

" எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றானோ, அவ்விதத்தை அறிந்துகொள்" என்ற இதனால் எது, ப்ரஹ்மத்தை அடைதலானது

மேற்கொள்ளப்பட்டதோ, அதனை இன்னதென்று உணர்த்து வான் "எது ஞானத்தினுடைய முடிந்த எல்லையோ" என்கிறார். நிஷ்டை - எல்லை. முடிபு என்பது.—எதனுடைய?—ப்ரஹ்ம ஞானத்தினுடைய.—(இதனது) முடிந்த எல்லை எதுவோ, அது எத்தகையது?—ஆத்ம அறிவு எத்தகையதோ, (அத்தகையது)—அது எப்படிப்பட்டது?—ஆத்மா எப்படிப்பட்டதோ, அப்படிப் பட்டது.)—அது எப்படிப்பட்டது?—பகவானால் எப்படிப்பட்ட தாக அருளிச் செய்யப்பட்டும், உபநிஷத் வாக்யங்களால் எப்படிப் பட்டதாக உரைக்கப்பெற்றும், (அவரது திருவாக்குகளிலுள்ள) யுக்திகளினால் எப்படிப்பட்டதாக (நிர்ணயிக்கப்பட்டும் உள் ளதோ, அப்படிப்பட்டது).

ஆத்ம அறிவு நிகழக்கூடுமா?

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், அறிவு அறியப்படும் பொருளி னது உருவத்தைக் கொண்டது. ஆத்மாவோ அறிவினால் அறியப் படும் பொருளாகவும், உருவமுள்ளதாகவும் ஓரிடத்தும் கொள்ளப் படவில்லை. (அறிவு அறியப்படும் பொருளினது உருவத்தைக் கொள்வதனாலும், ஆத்மா அறியப்படும் பொருளாகாமையினாலும், அதற்கு உருவமின்மையினாலும் அதனுடைய வடிவ ஞானமானது செல்லாது என இவ்வாக்ஷேபம் எழுந்ததென்க.—ஆ.)

(ஸமாதானம்):— ஏன்! "ஸூர்யன் போன்ற நிறமுடையது" (ச்வே - 3-8) "ஒளிவடிவானது" (சா-3-14-2). "ஸ்வயம்பிரகாச மானது" (பி-4-3-9) என ஆத்மாவிற்கு உருவமுண்டென்று சுருதிகளிற் கூறப்படுகின்றதே!

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியன்று; (ஆத்மா) 'இருள் வடிவினது' என்பதை மறுத்தல் அவ்வாக்கியங்கட்குப் பொருளாதலின், ஆத்மாவிற்குத் திரவியம் குணம் முதலியவற்றினது உருவங்களை விலக்க, (அங்ஙன மதற்கு) இருள் வடிவமுண்டு என்று வர, அதனை மறுத்தற்பொருட்டாய் "ஸூர்யன் போன்ற நிறமுடையது" என்பது முதலான வாக்கியங்கள் உள்ளனவென்க. மேலும், "உருவமில்லாதது" (கட-3-15) என உருவத்தைச் சிறப்பாக மறுத்தலாலும் (ஆத்மாவிற்கு உருவமில்லை. மற்றும், அறிவிற்கு விஷயமாகாமையினாலும், (அறிவு ஆத்மாவைப் பற்றாது); "இதனது உருவம் (நமது) பார்வைக்கு விஷயமாய் நிற்பதில்லை, இதனை ஒருவனும் கண்ணால் பார்க்க முடியாது" (ச்வே-4-20)

செய்யாதவனாய் செய்விக்காதவனாய் வீற்றிருக்கின்றான்" (5-13) எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. (49)

ஈச்வரனைத் தொழுதலாகிய முற்கூடிய ஸ்வகர்மாநுஷ்டானத்தினால், தனக்குரிய செய்கையைச் செய்வதனால் வருவதாய் முன்பு (18-49) லக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ள ஸித்தியைப் பெற்று ஆத்ம விவேக உணர்வு உண்டானவனுக்கு நைஷ்கர்ம்யமாகிய ஸித்தியானது, கர்மம் நீங்கிய நிலையானது, சுத்தமான ஆத்மாவினுடைய அறிவிலே நிலைத்தலானது எம்முறையினால் உண்டாகுமோ, அதனைக் கூறவேண்டும் என அருளிச் செய்கிறார் :

सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ ५० ॥

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததாப்னோதி நிபோத மே |
ஸமாஸேனைவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஜ்ஞானஸ்ய யா பரா|| 50

50. ஸித்தியைப் பெற்றவன் எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறானோ, அவ்விதத்தைச் சுருக்கமாகவே கௌந்தேய ! என்னிடமிருந்து அறிந்துகொள். அறிவினுடைய முடிந்த எல்லை எதுவோ, (அது அவ் விதத்தை அறிந்து அநுஷ்டிப்பதனாலாகும்.)

ஸித்தியை - தனது கர்மத்தால் ஈச்வரனைத் தொழுது அவனது அருளினாலாவதாய், உடம்பும் இந்திரியங்களும் ஞானநிஷ்டைக்கு உரியனவாதலாகிய ஸித்தியை. "ஸித்தியைப்பெற்றவன்" என அதனை [ஸித்தியை] அநுவதித்தல் பின்வரும் விஷயத்திற்கென்க.— அநுவதித்தல் எதற்காக உள்ளதோ, அந்தப் பின்வரும் விஷயம் யாது ?—கூறுவோம் : (அவன்) ஞானநிஷ்டையாகிய எந்த விதத்தால் பரமாத்மாவை அடைகின்றானோ, அந்த விதத்தை, ஞானத்திலே நிலைபெறுவதின் முறையை எனது வார்த்தையினால் அறிந்து கொள், நிச்சயமாக இன்னதென்று தெரிந்துகொள் என்றபடி.— விரிவாக (அது சொல்லப்படுமோ)?—அன்று எனக் கூறுகிறார் : 'சுருக்கமாகவே (சொல்லப்படும்).'

ப்ரஹ்மத்தை அடைதலே ஆத்ம ஞான முடிவு.

"**எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றானோ, அவ்விதத்தை அறிந்துகொள்**" என்ற இதனால் எது, ப்ரஹ்மத்தை அடைதலானது

மேற்கொள்ளப்பட்டதோ, அதனை இன்னதென்று உணர்த்துவான் "எது ஞானத்தினுடைய முடிந்த எல்லையோ" என்கிறார். நிஷ்டை - எல்லை. முடிபு என்பது.—எதனுடைய?—ப்ரஹ்ம ஞானத்தினுடைய.—(இதனது) முடிந்த எல்லை எதுவோ, அது எத்தகையது?—ஆத்ம அறிவு எத்தகையதோ, (அத்தகையது)—அது எப்படிப்பட்டது ?—ஆத்மா எப்படிப்பட்டதோ, அப்படிப் பட்டது.)—அது எப்படிப்பட்டது ?—பகவானால் எப்படிப்பட்டதாக அருளிச் செய்யப்பட்டும், உபநிஷத் வாக்யங்களால் எப்படிப் பட்டதாக உரைக்கப்பெற்றும், (அவரது திருவாக்குகளிலுள்ள) யுக்திகளினால் எப்படிப்பட்டதாக (நிர்ணயிக்கப்பட்டும் உள்ளதோ, அப்படிப்பட்டது).

ஆத்ம அறிவு நிகழக்கூடுமா?

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், அறிவு அறியப்படும் பொருளினது உருவத்தைக் கொண்டது. ஆத்மாவோ அறிவினால் அறியப் படும் பொருளாகவும், உருவமுள்ளதாகவும் ஓரிடத்தும் கொள்ளப் படவில்லை. (அறிவு அறியப்படும் பொருளினது உருவத்தைக் கொள்வதனாலும், ஆத்மா அறியப்படும் பொருளாகாமையினாலும், அதற்கு உருவமின்மையினாலும் அதனுடைய வடிவ ஞானமானது செல்லாது என இவ்வாக்ஷேபம் எழுந்ததென்க.—ஆ.)

(ஸமாதானம்):—ஏன் ! "ஸூர்யன் போன்ற நிறமுடையது" (ச்வே - 3-8) "ஒளிவடிவானது" (சா-3-14-2). "ஸ்வயம்பிரகாச மானது" (பி-4-3-9) என ஆத்மாவிற்கு உருவமுண்டென்று சுருதிகளிற் கூறப்படுகின்றதே !

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியன்று; (ஆத்மா) 'இருள் வடிவினது' என்பதை மறுத்தல் அவ்வாக்கியங்கட்குப் பொருளாதலின், ஆத்மாவிற்குத் திரவியம் குணம் முதலியவற்றினது உருவங்களை விலக்க, (அங்ஙன மதற்கு) இருள் வடிவமுண்டு என்று வர, அதனை மறுத்தற்பொருட்டாய் "ஸூர்யன் போன்ற நிறமுடையது" என்பது முதலான வாக்கியங்கள் உள்ளனவென்க. மேலும், "உருவமில்லாதது" (கட-3-15) என உருவத்தைச் சிறப்பாக மறுத்தலாலும் (ஆத்மாவிற்கு உருவமில்லை. மற்றும், அறிவிற்கு விஷயமாகாமையினாலும், (அறிவு ஆத்மாவைப் பற்றாது); "இதனது உருவம் (நமது) பார்வைக்கு விஷயமாய் நிற்பதில்லை, இதனை ஒருவனும் கண்ணால் பார்க்க முடியாது" (ச்வே-4-20)

"ஓசையில்லது, ஸபர்சமில்லது" (கட-3-15) என்பது முதலிய வற்றாலென்க. ஆகவே, ஆத்ம வடிவமான அறிவு நிகழுமென்பது செல்லாது.

அப்பொழுது [இவ்வாறுள்ளவளவிலே], ஆத்மாவை அறிதல் எவ்வாறு கூடும்? எந்த அறிவு எவ்விஷயத்தைப் பற்றியதோ, அஃதெல்லாம் அதனது [அவ்விஷயத்தினது] உருவமுடையதாய் உள்ளது. ஆத்மாவோ உருவமில்லாதது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அறிவு ஆத்மா இரண்டிற்கும் உருவமில்லையாயின், அதனுடைய தியான நிஷ்டையானது, (ஆத்ம அறிவினுடைய) தியான முடிவானது, ஆத்மாவை நேரே கண்டுணர்ந்து தேறுதலானது—ஆ.) எவ்வாறு அமையும்? என்பது—

ஆத்மா புத்தியில் வெளிப்படுகின்றது.

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று: ஆத்மா மிக நிர்மலமாயும், மிக ஸ்வச்சமாயும், மிக நுண்மையாயுமிருத்தல் கூடுமாதனின். புத்தியும் ஆத்மாபோல நிர்மலமாயிருத்தல் முதலியன கூடுமாதலால், (அப்புத்தி) ஆத்மாவினுடைய அறிவு வடிவத்தின் சாயலைக் கொள்ளுதல் அமையுமென்க- புத்தியினுடைய சாயலுடைத்து மனம்: அதனது சாயலுடையவை இந்திரியங்கள்: இந்திரியங்களுடைய சாயலுடைத்து உடம்பு என்க. (ஆத்மாவிற்கும் புத்திக்கும் நிர்மலமாயிருத்தல், ஸ்வச்சமாயிருத்தல் முதலிய ஒப்புமை இருப்பதனால், ஆத்ம சைதன்ய சாயலால் வியாபிக்கப்பெற்று, அறிவின் விகாரத்தையுடையது புத்தி; அந்த ஆத்மா அறிவுச்சாயலோடமைந்த புத்தியினால் வியாபிக்கப் பெற்றது மனம்: அந்த ஆத்ம அறிவுச்சாயலோடமைந்த மனத்தினால் வியாபிக்கப் பெற்றவை இந்திரியங்கள்; அந்த ஆத்ம அறிவுச்சாயலோடமைந்த இந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்பெற்றது ஸ்தூல உடம்பு; எனக் கண்டு கொள்.—ஆ.) ஆதலால் ஸாமாந்ய ஜனங்களாவார், உடம்பில் மட்டுமே ஆத்ம நோக்கைச் செய்கின்றார்கள். ஆத்ம நோக்கானது உடம்பில் மட்டும் காணப்படுதலால், அதனுள் சைதன்யச்சாயல் வியாபித்தலானது இந்திரியங்களின்வழியாகக் க்கொள்ளப்படுகின்றது; இந்திரியங்களுள்ளும் ஆத்ம நோக்கமானது காணப்படுதலால், சைதன்யச்சாயலுடைமை மனத்தின் வழியாக அமைகின்றது: மனத்தினுள்ளும் ஆத்ம நோக்கானது காணப்படுதலால், சைதன்யச்சாயலுடைமை புத்தியின் வழியாகப் பெறப்படுகின்றது; புத்தியினுள்ளும் ஆத்ம நோக்கானது காணப்படுத

லால், அஜ்ஞானத்தின் வழியாக அமைகின்றது,—ஆ.) உடலையே அறிவென வாதிக்கும் லோகாயதிகர்கள் "அறிவுடைய உடம்பு தான் ஆத்மா" எனக் கூறுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே, சிலர் இந்திரியங்களையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் மனத்தையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் புத்தியையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் அதனினும் (புத்தியைக்காட்டிலும்) உள்ளேயுள்ளதாய், அவ்யாக்ருதம் என்னும் பெயருடையதாய் அவித்யாவிலமைத் தான அவ்யக்தத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டவர். புத்தி முதலாக உடம்பு ஈறாகவுள்ள எங்குமே ஆத்ம அறிவுச்சாயலுடைமையானது. (புத்தி முதலியனவே) ஆத்மா என மயங்குதற்குக் காரணமாம்: எனவே, ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவை விதிமுகத்தால் உணர்த்தவேண்டா.—அங்ஙனம் (செய்யவேண்டியது) என்ன?—பெயர் உருவம் முதலிய அநாத்மாக்களை, ஆத்மா அல்லாதவற்றைத் தள்ளுதலேதான் செய்யவேண்டியது; ஆத்மசைதன்ய உணர்ச்சியைச் செய்யவேண்டாம்: ஏனெனில், (அவ்வுணர்ச்சி) அவித்யையினால் ஏற்பட்ட எல்லாப் பொருள்களினுடைய உருவங்களோடு கூடவே சேர்ந்து உணரப்படுகின்றது. ஆதலால் தான், விஜ்ஞானவாதிகளான (எல்லாம் உணர்ச்சிகளெனக் கூறும்] பௌத்தர்கள் "உணர்ச்சிகளைத் தவிர வேறு பொருளே இல்லை" எனக்கொண்டவர்; (அவ்வுணர்ச்சிகள் தமக்குத்) தாமே அறியப்படுகின்றவை எனக்கொண்டு அதனால் "(அவற்றிற்கு) வேறு பிரமாணம் வேண்டியதில்லை" எனவும் கொண்டவர். ஆகவே, ப்ரஹ்மத்தினிடத்து அவித்யையினால் ஏற்பட்டவற்றைத் தள்ளுதல் மாத்திரம் செய்யவேண்டுமேயன்றி ப்ரஹ்மத்தை உணர்வதிலே முயற்சி செய்யவேண்டாம்: மிகப் பிரஸித்தமாயிருத்தலின் (ப்ரஹ்மமானது யாவர்க்கும் நன்கு தெரிந்திருப்பதாதலால் என்க. இது யாவர்க்கும்) நன்கு தெரிந்திருப்பதாயும், எளிதில் அறியக்கூடியதாயும், மிகச் சமீபத்திலுள்ளதாயும் ஆத்மாவாயும் [ஒருவனுக்குத் "தான்" என்பது எதுவோ, அதுவாயும்] இருந்தாலும், அவிவேகிகட்கு, பகுத்தறிவில்லாதவர்க்கு, அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட பெயர் உருவம் என்பவற்றினுடைய பல தோற்றங்களால் புத்தி கவரப்பெற்றவர்க்கு, தெரியாததாகவும் அறிதற்கு அரியதாகவும் வெகுதூரத்திலிருப்பதாகவும் வேறு பொருள்போலத் தோற்றுகின்றது. மற்று வெளித்தோற்றங்களினின்றும் புத்தி நீங்கியவராம் ஆசார்யனது அருளையும், மனத்தினது தெளிவையும் பெற்றவர்க்கு இன்பமாயும், நன்கு தெரிந்ததாயும், எளிதில் அறியக்கூடியதாயும், மிகச் சமீபத்திலுள்ளதாயும் இருப்பது - இதனினும் [ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்]

வேறொன்று இல்லை. அவ்வண்ணமே, "(ஆத்ம அறிவு உடனே) நேரே அறியப்படுவது, தருமத்தின் நீங்காதது" (9-2) என அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, தம்மைப் பண்டிதராக மதித்துக்கொண்ட சிலர் "(ஆத்மாவிற்கு; உருவம் இல்லையாதலால் புத்தியானது (அந்த) ஆத்மப் பொருளைப் பற்றாது) ஆகவே, மெய்யறிவு நிஷ்டையானது சாதிக்கத்தக்கதன்று" எனக் கூறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு உண்மை; குருஸம்பிரதாயமில்லாதவராய், வேதாந்த நூல்களைப் படித்துணராதவராய், வெளிவிஷயங் களிலே புத்தி முற்றும் அழுந்தியவராய், நேரான பிரமாணங் களிலே பயிற்சி செய்யாதவர்க்கு (அது அமையாது), மற்று, அவர்கட்கு மாறானவர்க்கோ [குரு ஸம்பிரதாயத்தையும், மற்று மிது போன்றவற்றையும் உடையவர்க்கோ] உணரப்படுவதும் உணர் வதுமாகிய உலகப்பொருளிலே த்வைதப் பொருளிலே புத்தி யானது [த்வைதம் மெய்யென்னும் எண்ணமானது] சிறிதும் அமையாது; ஆத்ம அறிவைத் தவிர வேறோர் பொருளையும், காணாமையின். "இது இப்படித்தான், வேறுவிதமாயன்று [அத்வைதமேதான் மெய்ப்பொருள், த்வைதமோ அவித்யையினால் ஆனது]" என்ற வகையைக் கூறியுள்ளோம். பகவானும் "பிராணிகள் எதில் தூங்குகின்றனவோ, அது (உண்மையைக்) காண்கும் முனிவனுக்கு இரவு" (2-69) என அருளிச் செய்துள் ளார். ஆகவே, வெளித்தோற்றங்களுடைய பேத புத்தியைத் தவிர்தலே ஆத்மவடிவத்தைப் பற்றுதற்குக் காரணமாம். ஆத்மா என்பது ஒருவனுக்கும் ஒரு பொழுதாயினும் தெரியாத பொரு ளன்று, அடையவேண்டிய பொருளன்று, தள்ளவேண்டிய பொருளன்று, அல்லது கொள்ளவேண்டிய பொருளன்று. அந்த ஆத்மா தெரியாத பொருளாயின், தனது நலத்திற்கான எல்லாச் செய்கைகளும் வீணாகிவிடுமன்றோ.— மேலும், உணர்வில்லாத உடம்பு முதலியவற்றினது நலத்திற்காக எனவும் கொள்ளுதல் செல்லாது. அன்றியும், "இன்பம் இன்பத்திற்காக. துன்பம் துன்பத்திற்காக" (எனவும் கொள்ள முடியாது. இன்னும் யஜ்ஞம் முதலியன) எல்லா வியவகாரங்கட்கும் முடிவான ஆத்ம அறிவிற்குப் பயன்படுவதனாலும், (ஆத்மா யாவர்க்கும் பிரஸித்த மாயுள்ளது). ஆகவே, தனது உடம்பை அளந்தறிய வேறு பிர மாணம் வேண்டியதில்லைபோல, ஆத்மா அதனினும் உள்ளே

உள்ளமையால் (உடம்பைக் காட்டிலும் மிகச் சமீபத்திலிருப்பத ஞல்) அதனை அறியும் விஷயத்திலே வேறு பிரமாணம் வேண்டிய தில்லை. எனவே, இவ்வாருக ஆத்மஞான நிஷ்டையானது, ஆத்ம அறிவிலே கலைத்தலானது விவேகிகட்கு, பகுத்தறிவுள்ளவர்க்கு எளிதே அமைவதெனப் பெறப்பட்டது.

அறிவும், அறிவுப் பொருளும் வெளிப்படையா யுள்ளன.

எவர்கட்கு அறிவு உருவமில்லாததோ, பிரத்தியக்ஷமாய் இல்லாததோ [அறிவிற்கு உருவமில்லை, அது பிரத்தியக்ஷமாயில்லை என எவர்கள் கொள்கிருர்களோ], அவர்கட்கும் கூட அறிவின் வழியாகத்தான் அறியப்படும் பொருளை அறிதலாகின்றது; ஆத லால், இன்பம் முதலியது போலவே, அறிவு மிக நன்ருய் அறியப் படுவது என (அவர்களும்) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்க.

மற்றும், (அறிவை) அறியப்புகுதலென்பது பொருந்தாதாத லால், அறிவானது யாவர்க்கும் தெரிந்ததாயிருப்பதாம். அறிவு தெரியாததாயிருப்பின், அறியப்படும் பொருள் போல, அறியப்பட வேண்டியதாகும். குடம் முதலாகிய அறியப்படும் பொருளை அறிவிஞல் அறியவேண்டியதென்று (அக்குடம் முதலியதை அறிவிஞல்) எட்ட முயலுமாறுபோல், அறிவையும் வேருேர் அறிவிஞல் அறியவேண்டுமென்று (அவ்வறிவை வேருேர் அறிவி ஞல்) பற்ற முயலவேண்டும். ஆஞல், இது [அறிவை வேருேர் அறிவிஞல் அறியவேண்டுமென்பது] இல்லை. ஆதலால், அறிவென் பது (யாவர்க்கும்) மிக நன்ருய்த் தெரிந்துள்ளது; ஆதலால்தான், அறியும் பொருளும் தெரிந்ததாயுளது [வெளிப்படையாயுளது] என்பதாம்.

ஆகவே, (ஆத்ம) அறிவிலே முயற்சி செய்ய வேண்டாம்; மற்று அநாத்மாக்களிலே ஆத்ம புத்தியை [ஆத்மா அல்லாத உடம்பு முதலியனவே ஆத்மா என்னும் எண்ணத்தை]த் தவிர்ப்பதிலே தான் முயற்சி செய்யவேண்டும். ஆதலால், ஞான நிஷ்டையானது எளிதே தேடிக் கொள்ளத்தக்கதாம். (50)

ப்ரஹ்மமாதற்கு வழி.

பிரசித்தமான இந்த உயர்ந்த ஞானநிஷ்டையானது (எளிதே தேடிக்கொள்ளக்கூடியது எனக்) கூறப்படுகின்றதே, எப்படித் தேடிக்கொள்ளக்கூடியது? அதற்கு வழி என்ன? என்பது—

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं नियम्य च ।
शब्दादीन्विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ ५१ ॥

புத்த்யா விசுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாத்மானம் நியம்ய ச ।
சப்தாதீன் விஷயான்ஸ் த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ
வ்யுதஸ்ய ச ॥ 51

51. தெளிந்த புத்தியோடு கூடியவனும் தன்னை உறுதியினுல் அடக்கியும், ஓசை முதலிய விஷயங்களை விட்டும், விருப்பு வெறுப்புக்களை அகற்றியும் (நிற்பவன் ப்ரஹ்மமாதற்கு உரியவன்.)

புத்தியினுல்—*(ப்ரஹ்மமே ஆத்மா என்னும்)* நிச்சயமாகிய *புத்தியினுல்.* தெளிந்த—*கள்ளமில்லாத, ஐயம் திரிபற்ற.* தன்னை அடக்கி—*உடம்பு இந்திரியங்களினது சேர்க்கையை வசப்படுத்தி.* ஓசை முதலிய விஷயங்களை விட்டு *என்பதற்கு - தகுதியினுல் [விஷயங்களெல்லாவற்றையும் முற்றும் விட்டிடுங்கால், உடம்பு நிலைபெறுதல் செல்லாமையின், ஆத்மஞானநிஷ்டை அமையாதாதலால்] "சரீரம் நிலைத்தற்கு மட்டும் வேண்டிய பொருள்களை மாத்திரம் தவிர, அவற்றினும் அதிகமான போகப் பொருள்களைத் தள்ளி"* என்று பொருள் கொள்க. விருப்பு வெறுப்புக்களை அகற்றி—*சரீரம் நிலைத்தற்கு வேண்டியவையாகக் கிடைத்தவற்றின் மேலும் விருப்பு வெறுப்புக்களை விட்டு.* (51)

பின்பு (அவன்)

विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमानसः ।
ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥ ५२ ॥

விவிக்தஸேவீ லக்வாசீ யத-வாக்-காய-மானஸ: ।
த்த்யானயோக-பரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாச்ரித: ॥ 52

52. தனிமையை நாடுபவனுய், இலகுவாக உண்பவனுய், மொழி மெய் மனங்களை அடக்கியவனுய், எப்பொழுதும் தியானத்திலும் யோகத்திலும் கருத்துள்ளவனுய், வைராக்கியத்தை அடைந்தவனுய் (ப்ரஹ்மமாதற்குத் தக்கோனுகிறுன்;)

தனிமையை நாடுபவன்-காடு ஆற்றுமணல் மலைக்குகை முதலிய தனிமையான இடங்களை நாடுந்தன்மையன். இலகுவாக உண்பவன்-(அளவாயும், பின்னர் நலத்தைச் செய்வதாயும், சுத்தமாயும் உள்ள) உணவை உண்பவன். தனிமையை நாடுதலும், இலகுவாக உண்ணலும் தூக்கம் முதலிய கெடுதிகளை விலக்குவனவாதலால் மனந்தெளிதற்கு காரணமாம்; ஆகவே, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டாரென்க. ஞானநிஷ்டையுள்ள யதியானவன் மொழியையும் உடம்பையும் மனத்தையும் அடக்கியவனாய் இருக்கவேண்டும்; இவ்வாறு இந்திரியங்களனைத்தும் ஒய்ந்தவனாய் எப்பொழுதும் தியானத்தையும் யோகத்தையும் மேன்மையாகக் கொண்டு செய்ய வேண்டும். தியானம்-ஆத்ம வடிவத்தை ஆலோசித்தல் யோகம்-ஆத்ம விஷயத்திலே ஒருப்படுதல். "எப்பொழுதும்" என்றது-மந்திரம் ஜபம் முதலிய மற்றைய செய்யவேண்டியன இல்லாமையை உணர்த்துதற்காக. வைராக்கியத்தை அடைந்தவன்—இம்மை மறுமைப் பொருள்களிலே எப்பொழுதுமே ஆசையில்லாத் தன்மையைச் செவ்வனே உடையவன் என்றபடி. (52)

இன்னும்,

अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् ।
विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥

அஹங்காரம் பலம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் ।
விமிச்ய நிர்மம: சாந்தோ ப்ரஹ்ம-பூயாய கல்பதே ॥ 53

53. அஹங்காரத்தையும், வலிமையையும், செருக்கையும், காமத்தையும், உடைமையையும், துறந்து, எனதென்னும் (எண்ணம்) நீங்கியவனாய் ஒழிந்துள்ளவன் ப்ரஹ்மமாதற்கு உரியவனாகிறான்.

அகங்காரத்தை - உடம்பு முதலியவற்றிலே அகங்கரித்தலை [அவையே நான் எனக்கொள்ளுதலை]. வலிமையை - காமஆசையுள்ள வன்மையை; (இது இங்கே)உடம்பு முதலியவற்றினுடைய மற்றைய வலிமையன்று; ஏனெனில், இயல்பாகவே உள்ளமையினால், அதனை [உடம்பு முதலியவற்றின் வலிமையை]த் துறந்திடுதல் ஏலாது. செருக்கு என்பது-களிப்பிற்குப் பின்னர் நிகழ்வதாய அறத்தை மீறச்செய்யும் எக்களிப்பு; "களிப்புள்ளவன் எக்களிக்கிறான்; எக்களித்தவன் அறத்தை மீறுகிறான்" (ஆ-1-13-4

என்னும் ஸ்மிருதியினுலென்க. காமத்தை-விருப்பத்தை, கோபத்தை பகையை, (அல்லது வெறுப்பை). இந்திரியங்களையும், மனத்தையும் பற்றிய குற்றங்களை அறத்துறந்திட்டாலும், சரீரத்தைக்கொண்டு செலுத்தலாகிய விஷயத்திஞலேனும், தருமத்தை அநுஷ்டித்தல் காரணமாகவாயினும் வெளிஉடைமை வந்து சேரும்: (தனக்கு ஆசையில்லாவிடினும், பிறர் கொணர்ந்து கொடுக்கின்ற படுக்கை முதலியவற்றையும்,தருமத்தை அனுஷ்டித்தற்காக வேண்டிய பூணூல் முதலியவற்றையும், தனக்குச் சொந்தமானவையாகக் கொள்ளவேண்டி வரும்; வரவே,) அவற்றையும் முற்றத் துறந்து, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகனென்னும் உயர்ந்த துறவியாகி,உடம்பு வாழ்க்கையில் மாத்திரங் கூடத் தானென்னும் எண்ணம் நீங்கியவனுய்[தனது உடம்பினுடைய உயிர் வாழ்க்கையைக் கூடத் தன்னுடையதாகக் கருதாதவனுய்], ஆகவே ஒழிந்து நிற்பனுய்க் களிப்பும் கவலையும் தொலைத்தவன் எவனே, (அந்த) ஞான நிஷ்டனுன யதியானவன் ப்ரஹ்மமாதற்கு [ப்ரஹ்மத்தை நேரே கண்டுணர்ந்து தேறி அதுவாயிருத்தற்குத்] தகுந்தவனுகிருன். (53)

பக்தியினுல் ஞானத்தைப் பெறுதல்.

(19,51, 52, 53 சுலோகங்களுள் கூறிய) இந்த முறைப்படி,

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।
समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ ५४ ॥

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸன்னுத்மா ந சோசதி ந காங்க்ஷதி ।
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம்॥ 54

54. ப்ரஹ்மமானவனுய்த் தான் தெளிந்தவன் வருந்தமாட்டான்; விரும்பமாட்டான்; எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஸமமானவனுய் என்னிடத்து மேலான பக்தியைப் பெறுகிருன்.

ப்ரஹ்மமானவனுய், ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவனுய் [உயிர் வாழும்பொழுதேயே தீங்குகளனைத்தும் நீங்கி, யாவற்றினும் மேம்பட்ட பேரின்பமாகிய ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக அநுபவிப்பவனுய்—ஆ.] உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவினிடத்துக் தெளிவு பெற்றவன் [அநர்த்தங்களெல்லாம் நீங்கினமையால் ஆத்மாவினிடத்து பரமானந்தம் உண்டாகப்பெற்ற ஜீவன்முக்தன்—ஆ.]

(தனக்கு) ஒருபொருளின் குறையையாயினும், தனது குற்றத்தை யாயினும் குறித்து மனம் புழுங்கி வருந்துவதில்லை. (அவனுக்கு அடைய வேண்டியதொன்றும் இல்லாமையினால் குறை இல்லை, நீக்கவேண்டியதொன்றும் இல்லாமையினால், குற்றமுமில்லை.) அடையாத பொருளை வேண்டுதலென்பது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த வனுச்கு அமையாதன்றோ. ஆகவே, இது, "வருந்தமாட்டான், விரும்பமாட்டான் என ப்ரஹ்மமானவனுடைய இயல்பை உறுதிப்படுத்துகின்றது. "மகிழமாட்டான்" என்பது வேறோர் பாடம். எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் ஸமமானவன் - தனக்கு ஒப்பாக பொருள்களெல்லாவற்றின்மேலும் இன்பத்தையும் துன்பத்தை யும் ஸமமாகவே (அவை தன்னைத் தாக்குவதுபோலவே பிறரையும் தாக்குமெனக்) காண்கிறான் என்றபடி. (இங்குச் சொல்லக் கருதியது எல்லாவற்றிலும்) ஒரே ஆத்மாவைப் பார்த்தலன்று; அதனை "பக்தியினால் என்னை அறிகின்றானே' (18-55) என இனிக் கூறப்போகின்றமையின். எவன் இவ்வாறான ஞான நிஷ்டனோ, ஞானத்திலே நிலைகொண்டவனோ. (அவன்) பரமேச்வரனான என் மீது உயர்ந்த நான்காவதான பக்தியை, ஞானமாகிய பக்தியைப்பெறுகிறான்; ஏனெனில், "நால்வகையான (மனிதர்) என்னைத் தொழுகிறார்கள்" (7-16) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. (54)

பின்பு (அவன்) ஞானமாகிய.

भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः ।
ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥ ५५ ॥

பக்த்யா மாமபிஜானாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்வத: ।
ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததனந்தரம் ॥ 55

55. பக்தியினால் என்னை அறிகின்றான்; நான் எவ்வளவினனாக இருக்கின்றேனோ, யாராகவும் இருக்கின்றேனோ, (அவ்வளவினனான அந்த) என்னை உண்மையாய் அறிகின்றான்; அங்ஙனம் என்னை உண்மை யாய் அறிந்து உடனே என்னைப் புகுகின்றான்.

உபாதிகளினாலான பல விசேஷங்களால் யான் எவ்வளவினனாக இருக்கின்றேனோ, (அவ்வளவினன் என்று, அப்படிப்பட்டவன் என்று, எங்குமுள்ளவன் என்று, அவன், ஞானமாகிய) பக்தியினால்

என்னை அறிகின்றான்: இன்னும், எந்த நான் உபாதிகளினது வேற்றுமையெல்லாம் அற்றவனாய், உத்தம புருஷனாய், ஆகாசம் போன்றவனாய் இருக்கின்றேனோ, அந்த என்னை (அதாவது, மெய்ப்பொருளை) அத்வைதமாக, அறிவு மாத்திரமான ஒரு தன்மைத்தாக, புறவாததாக மூப்பில்லாததாக. இறவாததாக, பயமில்லாததாக, கேடில்லதாக உண்மையாய் அறிகிறான்; அங்ஙன மிவ்வாறு என்னை உண்மையாய் அறிந்து அறிவு (பெற்ற) வுடன் என்னையே புகுகிறான் [ப்ரஹ்மமாய் நிற்கிறான்].

"அறிந்து உடனே புகுகிறான்" என, அறிதலும் புகுதலுமாகிய வினைகள் வெவ்வேறானவையாக இங்குக் கருதப்படவில்லை.—அங்ஙனம் (புகுதலென்பது) என்னை?—ஞானமே தான்; ஏனெனில் (ஞானத்திற்குத் தன்னையல்லாது)வேறு பற்றில்லை; "என்னை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாகவும் அறிந்து கொள்" (13-2) என உபதேசித் துள்ளமையினா லென்க.

(ஆக்ஷேபம்):– ஆயின், "எது ஞானத்தினுடைய உயர்ந்த நிஷ்டையோ. அதனால் என்னை அறிகிறான்" என்றஇது விரோத மாய்க் கூறப்பட்டது. எவ்வாறு விரோதமெனில், கூறுவோம்:— (அறிபவனுக்கு) எப்பொழுது எந்தப் பொருளைப்பற்றி அறிவு எழுகின்றதோ, அப்பொழுதேயே, அந்த க்ஷணத்திலேயே அப் பொருளை, அறிபவன் அறிந்துவிடுகிறான்; ஆகவே ஞானத்தின் ஆவிருத்தியாகிய [ஞானத்தை அடுத்தடுத்துச் செய்தலாகிய] ஞான நிஷ்டையை வேண்டி நிற்கிறானில்லை என்பது(வாதிப் பிரதி வாதிகளான நம்மிருவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஒரு பொருளைப்பற்றி அறிவு எழும் பொழுதேயே அப்பொருள் விளங்க, அங்ஙனமே அறிபவன் அதனை அறிந்துவிடுகிறான்; ஆகவே, ஒரு பொருளை அறிதற்கு-ஞானத்தின் ஆவிருத்தியாகிய ஞான நிஷ்டையானது. பயிற்சியினால் அறிவு அடுத்தடுத்து வருவதாகிய ஞானநிலை யானது வேண்டியதில்லை). ஆதலால், "அறிவினால் அறிகிறானில்லை; மற்று, அறிவு அடுத்தடுத்து வருதலாகிய ஞான நிஷ்டையினால் அறிகிறான்" என்பது (விரோதமாம்.)

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; தான் [அறிவு] உண்டா வதற்கும், முதிர்ந்து பழுத்ததற்கும் காரணமானவற்றை யுடையதாய் இடையூறில்லாத ஞானத்தின் முடிவாகிய ஆத்ம அநுபவ நிச்சயம் எதுவோ, அதனை-நிஷ்டை என்னும் சொல்லால் வழங்குவதனா லென்க. சாஸ்திரம் ஆசார்யன் இவர்களது

உபதேசத்தினுல் அறிவு பிறத்தற்கும் (அது) முதிர்ந்து பழுத்தற்கும் காரணமாயும், (அந்த உபதேசத்திற்குத்) துணையாயுமுள்ளவையான புத்தித்தெளிவு (18-51) முதலியவற்றையும், பணிவு (13-7) முதலியவற்றையும் நாடி (அவ்வுபதேசத்தால்) பிறந்த அறிவானது, 'க்ஷேத்ரஜ்ஞனும். பரமாத்மாவும் ஒன்று'' என்னும் ஞானமானது கர்த்தா முதலான செய்பொருள்களைப் பற்றிய பேத புத்தியினுல் அமைகின்ற எல்லாக்கர்மங்களையும் துறந்திடுதலோடு கூடி தன் ஆத்ம அநுபவ நிச்சய வடிவமாய் நிற்றல் எதுவோ, அது மேலான ஞானநிஷ்டை எனக் கூறப்படுகின்றது. துயருற்றவன் முதலானவரது பக்தியை (7-16) நோக்க, அந்த இஞ்ஞானநிஷ்டையானது மேலானதாகிய நான்காவதான பக்தி (7-17) என அருளிச்செய்யப்பட்டது, (ஞானுதிகாரியாவான்). அந்த மேலான பக்தினுல் பகவானை உண்மையில் அறிகிருன்; அறிந்த உடனேயே, ஈச்வர க்ஷேத்ரஞர்களிடத்துப் பேதபுத்தியானது ஈசுவரன் வேறு க்ஷேத்திரஜ்ஞன் வேறு'' என்னும் எண்ணமானது முற்றும் ஒழிகின்றது. ஆகவே, ஞானநிஷ்டையாகிய பக்தியினுல்'' என்னை அறிகிருன்'' என்னும் திருவாக்கானது விரோதப் படவில்லை.

முக்திக்குக் கர்மத்துறவு இன்றியமையாதது.

அங்ஙனமன்ரே. ஒழிவை விதிக்கின்ற உபநிஷத்துக்களும், இதிஹாஸங்களும், புராணங்களும், ஸ்மிருதிகளுமாகிய சாஸ்திர மனைத்தும் அர்த்தமுள்ளவை யாகின்றன [பொருளுடைத்தவாகின்றன]: ''(அதனை) அறிந்து, (உலக வாழ்க்கையினைத்) துறந்து, பிச்சையெடுத்துத் திரிகிருர்கள்'' (பி - 5-5-2), 'ஆதலால், இத்தவங்களுள் துறவினைச் சிறந்ததாகக் கூறுகிருர்கள்'' (யா-உப- கர்மங்களைத் துறந்திடுதல்'' ''வேதங்களையும், இவ்வுலகத்தையும், மறுமை யுலகத்தையும் துறந்து'' (ஆ - 2-23-13), ''தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும் விட்டிடு'' என்பன முதலியனவும் (சாத்திர வசனங்களாம்). இங்கேயும் (கீதையினுள்ளும் அதே கருத்துடைய 5-12 முதலிய) வாக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. அவ்வசனங்கட்கு அர்த்தமில்லையென்பது ஏலாது; (அவை) அர்த்தவாதமென்பதும் ஒவ்வாது; தமது பிரகரணத்தினுள் [துறவைக்கூறும் இயலினுள்] உள்ளமையாலென்க.

மேலும், மோக்ஷமென்பது - உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவினுடைய நிர்விகார வடிவத்திலே நிலைகொள்ளுதலாதலால், (துறவு அவச்யம் வேண்டியதாம்.) கீழ் ஸமுத்திரத்தைச் செல்லக்

கருதியவனுக்கு. (தனக்கு) மாறாக மேல் சமுத்திரத்தைச் செல்லக் கருதியவனோடு ஒரேவழியைக் கொள்ளுதல் நிகழாதன்றோ. அன்றியும், ஞானநிஷ்டையென்பது-உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றிய உணர்வினது தொடர்ச்சியைச் செய்வதிலே மிகுந்த ஊக்கம்; அது கர்மத்தோடு உடன் நிகழ்வதென்றால், மேல் சமுத்திரத்தைச் செல்வதுபோல் முரணுகின்றது. (ஞானத்திற்கும் கர்மத்திற்கும்) விரோதமானது, மலைக்கும் கடுகுக்கும்போல, இடையீடுள்ளதாகப் பிரமாண வித்துக்களால், பிரமாணங்களை அறிந்தவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.(மலைக்கும். கடுகுக்கும் உள்ள வேற்றுமை எவ்வளவோ, அவ்வளவென்க ஞானத்திற்கும் கர்மத்திற்குமுள்ள வேற்றுமை.) ஆகவே, கர்மங்களனைத்தையும் முற்றத்துறந்திடுவதினாலேதான் ஞான நிஷ்டையைச் செய்ய வேண்டும் என முடிந்தது. (55)

கர்மத்தால் பகவானைத் தொழுதல்

தனக்குரிய கர்மத்தால் பகவானைப் பூஜித்தலாகிய பக்தி யோகத்திற்குப் பயன் - (மனந்திருந்துதலாகிய) ஸித்தியைப் பெறுதல், ஞானநிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதியுடைமை. அதனால் வரும் ஞானநிஷ்டையானது மோக்ஷமாகிய பயனை முடிவாகக் கொண்டது. அந்த பகவத்பக்தியோகமானது, பகவானைத் தொழுதலென்னும் யோகமானது சாஸ்திர உபதேசத்தை முடிக்கின்ற (இப்)பிரகரணத்திலே, சாஸ்திர உபதேசத்தினுடைய நிச்சயம் உறுதிப்பட இங்ஙனம் காட்டப்படுகின்றது.

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥ ५६ ॥

ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்-வ்யபாச்ரய: ।
மத்-ப்ரஸாதா-தவாப்னோதி சாச்வதம் பதமவ்யயம் ॥ 56

56. எல்லாக் கர்மங்களையும் எப்பொழுதும் செய்கிறவன் என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய், குறைவிலாத சாச்வதமான நிலையை எனது அருளினால் அடைகின்றான்.

எல்லாக் கர்மங்களையும், விலக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் கூடச் செய்கின்றவனாய், ஈச்வரனாகிய வாஸுதேவனான என்னைத் தஞ்சமாகக் கொண்ட, அதாவது, எல்லா எண்ணங்களையும்

என்னிடத்து வைத்த அவனும் கூட குறைவில்லாத நித்தியமான நிலையை, எங்கும்முள்ள பொருளின் நிலையை, ஈச்வரனுன எனது அனுக்கிரகத்தாலே அடைகின்றான் என்க.

இவ்வாறுள்ளதனால்,

चेतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥ ५७ ॥

சேதஸா ஸர்வ-கர்மாணி மயி ஸந்யஸ்ய மத்பர: ।
புத்தியோக-முபாச்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ ॥ 57

57. எல்லாக் கர்மங்களையும் மனத்தால் என்னிடத்துத் துறந்து, என்னை மேலாகக் கொண்டவனுய், புத்தி யோகத்தை நாடி என்னிடத்தேயே சித்தமுடையவனுய் எப்பொழுதும் இருக்கக் கடவாய்.

மனத்தால் - விவேக புத்தியால் [பகவான் அருளினுல் கிடைத்த மெய்யுணர்விலுலே தான் முக்தி கைகூடுகின்றது ; வெறுங்கர்மத்தாலன்று என்னும் அறிவினுல்—ஆ.] எல்லாக் கர்மங்களையும்-இம்மை மறுமைக்கான எல்லாக் கர்மங்களையும். என்னிடத்துத்' துறந்து-"எதனைச் செய்கின்றனையோ, எதனை உண்கின்றனையோ" (9-27) என்று கூறிய நியாயப்படி ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்து. என்னை-வாஸுதேவனை. புத்தி யோகத்தை-ஒருநிலைப்பட்ட புத்தியுடைமையை. நாடுதல்-வேறொன்றைத் தஞ்சமாகக் கொள்ளாமை. நாடி-(வேறொன்றைச் சாராது புத்தி யோகத்தையே அடைக்கலமாகக் கொண்டு என்றபடி). (57)

मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ चेत्त्वमहंकारान्न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥ ५८ ॥

மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத்-தரிஷ்ஸ்யஸி ।
அத சேத் த்வ-மஹங்காராந்ந ச்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ॥ 58

58. என் மீது சித்தம் பொருந்திய நீ, கடத்தற்கரிய எல்லாவற்றையும் எனது அருளினுல் கடந்துவிடுவாய், மற்று, அஹங்காரத்தால் கேளாயாயின் கெடுவாய்.

கடத்தற்கரிய எல்லாவற்றையும்-பிறந்திருந்து உழலுதற்குக் காரணமான (அவித்யையினால்) உண்டானவையாய், கடத்தற் கரியனவாயுள்ள ஸகல (ஸங்கடங்களையும்). நீ யான் கூறியதைக் கேளாயாயின், "நான் [அர்ஜுனன்] பண்டிதன்" என்னும் செருக்கினால் எடுத்துக்கொள்ளாயாயின், அங்ஙனம் நீ கெடுவாய். (58)

"நான் ஸ்வதந்த்ரமானவன்; பிறன் கூறியதை நான் ஏன் செய்ய வேண்டும்?" என்ற இதனையும் நீ நினைக்கக்கூடாது:

यदहंकारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ।
मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ ५९ ॥

யத்யஹங்கார-மாச்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மன்யஸே ।
மித்யைஷ வ்யவஸாயஸ்-தே ப்ரக்ருதிஸ்-த்வாம்
நியோக்ஷ்யதி ॥ 59

59. (நீ) அஹங்காரத்தைப் பாராட்டி "போர் புரியமாட்டேன்" எனக் கொள்கின்றனையாயின், உன்னுடைய இவ்வுறுதி வீண் என்க; ஸ்வபாவ மானது உன்னைக் கட்டாயப்படுத்தும்.

நீ அஹங்காரத்தைக்கொண்டு, "போர் செய்யமாட்டேன்" என எண்ணுகின்றனையாயின், உறுதியைச் செய்கின்றனையாயின், உன்னுடைய இவ்வுறுதி வீணாம்; ஏனெனில், க்ஷத்திரிய இயல் பானது உன்னை(ப் போர்புரிய)க் கட்டாயப்படுத்தும். (59)

இன்னும், ஏனெனில்

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥ ६० ॥

ஸ்வபாவஜேன கௌந்தேய நிபத்த: ஸ்வேன கர்மணா ।
கர்த்தும் நேச்சஸி யன்-மோஹாத் கரிஷ்யஸ்-யவசோऽபி தத் ॥60

60. கௌந்தேய! இயல்பினாலான தன் கர்மத்தால் இறுக்கிக் கட்டப்பெற்ற (நீ) மயக்கத்தால் எதனைச் செய்ய விரும்புகின்றனை யில்லையோ, அதனைப் பரவசனாகவே செய்வாய்.

இயல்பினால் - இங்குக் கூறிய (18-43) சூரத்தன்மை முதலிய வற்றால். எதனை - கர்மத்தை. மயக்கட்தால் - அவிவேகத்தால், அதனை - கர்மத்தை. (60)

ஏனெனில்.

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥ ६१ ॥

ஈச்வர: ஸர்வபூதானும் ஹ்ருத்தேசேऽர்ஜுன திஷ்டதி ।
ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராரூடானி மாயயா ॥ 61

61. அர்ஜுன, ஈச்வரனானவன் எல்லாப் பிராணிகளையும் யந்திரத்தில் ஏறினவை (போல்) மாயையினால் ஆட்டுவித்துக்கொண்டு, எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதய ஸ்தானத்தினுள் தங்கி நிற்கின்றான்.

ஈச்வரன் - ஆளும்தன்மையுள்ள நாராயணன். அர்ஜுனா! - வெண்மையுள்ளவனே! உள்ளத்தின் இயல்பு சுத்தமானவனே! அகக்கரணம் தெளிந்தவனே!; "பகல் கருமையாயுளது; பகல் வெண்மையாயுளது" (ரிக்வேதம்-6-9-1) என (வழங்கியிருத்தலைக்) காண்பனவென்க. தங்கி நிற்கிறான் - நிலைபெறுகிறான்.—அவன் எவ்வாறு தங்கி நிற்கிறான்? என்பது.—கூறுகிறார்: யந்திரத்தில் ஏறின(மரப்பாவைகளைப்போல), மரத்தால் செய்த ஆள் முதலிய (பொம்மைகளைப்)போல, எல்லாப்பிராணிகளையும் யந்திரத்தில் ஏறினவை போல் மாயத்தால் கூத்தாடும்படி செய்துகொண்டு தங்கி நிற்கிறான் என்க. யந்திரத்தில் ஏறினவைபோல் என, போல் என்னுஞ்சொல்லை இங்கு (வருவித்துக்) கண்டு கொள்க.— **मायया भ्रमयन् तिष्ठति** எனக்கூட்டுக. (61)

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥ ६२ ॥

தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேன பாரத ।
தத்-ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தானம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாச்வதம் ॥ 62

62. பாரத! அவனையே அடைக்கலமாக எவ்வாற்றாலும் அடைந்து கொள்; அவனது அருளினால் உயர்ந்த ஒழிவை(யும்), நித்தியமான நிலையை(யும்) அடைவாய்.

ஸம்ஸாரத்தொல்லையினைத் தொலைக்க அந்த ஈச்வரனையே அடைக்கலமாக எவ்விதத்தினாலும், [மனத்தினாலும், மொழியினாலும், மெய்யினாலும்] நாடிக்கொள். அப்பொழுது ஈச்வரனது அருளினால் உயர்ந்த ஒழிவையும், எங்குமுள்ள பொருளான எனது பரமபதமாகிய சாச்வதமான நிலையையும் அடைவாய். (62)

इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥

இதி தே ஜ்ஞான-மாக்க்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருச்யைத-தசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு ॥ 63

63. இவ்வாறாக, ரஹஸ்யத்தினும் ரஹஸ்யமான ஞானம் உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டுள்ளது; இதனை முற்றும் ஆராய்ந்து பின்பு எவ்வாறு இஷ்டப்படுகிறாயோ, அவ்வாறு செய்க.

என்னால் - முற்றுமுணர்ந்த ஈச்வரனால். இதனை - *கீழ்க்கூறிய (கீதா) சாஸ்திரத்தை,* முற்றும் - *கீழ் உபதேசிக்கப்பட்ட உபதேச மனைத்தையும்.* (63)

கர்ம யோகியாவான் பகவானிடத்து பக்தி செய்யவேண்டும்.

மீண்டும் நான் கூறுவதைக் கேள்:

सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ ६४ ॥

ஸர்வ-குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: ।
இஷ்டோஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் ॥ 64

64. எல்லாவற்றினும் மிக்க ரஹஸ்யமான எனது அருமைத் திருவாக்கை மீண்டும் கேட்பாயாக; "(நீ) எனது நண்பனாக நெருங்கியுள்ளாய்" என, அதனால் (நான்) உனக்கு நலத்தைக் கூறுவேன்.

எல்லாவற்றினும் - எல்லா ரஹஸ்யங்களினும். மீண்டும் - அடிக்கடி கூறப்பட்டிருந்தும். பயத்தினாலாயினும், பொருளுக்காக வாயினும் (நான் உனக்கு நலத்தைக்) கூறப்போகிறேனல்லேன்.— மற்று, என்ன?—நீ எனக்குப் பிரியனாகப் பிறழா திருக்கிறாய் எனக்கொண்டு, அது காரணமாக நான் உனக்கு உயர்ந்த நன்மையை, ஞானத்தைப் பெறுதற்கு ஸாதனத்தைக் கூறுவேன். அதுவன்றோ நன்மைகளெல்லாவற்றினும் மிக்கமேலான நன்மை? (64)

அஃதென்ன? என்பது—அருளிச்செய்கிறார் :

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥ ६५ ॥

மன்மனா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே ॥ 65

65. (நீ) என்னிடத்து மனமுடையவனாக, என்னிடத்துப் பக்தி யுள்ளவனாக, என்னைப் பூஜிப்பவனாக இருக்க வேண்டும். என்னை வணங்க வேண்டும் (இவ்வாறாக, நீ) என்னையே அடைவாய், உனக்கு உண்மை யாக உறுதி சொல்லுகின்றேன்; எனது நண்பனாயிருக்கிறாய் (ஆதலின்).

என்னிடத்து மனமுடையவனாக - என்னை நினைப்பவனாக. பூஜிப் பவனாக – பூஜிக்குந்தன்மையனாக. என்னை வணங்கவேண்டும் – நமஸ்காரத்தையும் எனக்கே செய்யவேண்டும். இனி, இவ்வா றிருப்பவனாய், ஸாத்தியப்பயனையும் ஸாதனப்பயனையும் வாஸு தேவனிடத்திலேயே அர்ப்பித்தவனாய் என்னையே வந்தடைவாய்; நீ எனது நண்பனாயிருக்கிறா யாதலால், உனக்கு நான் உண்மை யான உறுதி சொல்லுகிறேன்; இவ்விஷயத்திலே ஸத்தியமான பிரதிஜ்ஞை செய்கின்றேன், ஸத்தியமான உறுதி வார்த்தை சொல்லுகின்றேன் என்றபடி. இவ்வாறாக பகவானுடைய உறுதி மொழியை ஸத்தியமாக உணர்ந்து, பகவத்பக்திக்கு அவச்யமுண்டாகின்ற மோக்ஷமாகிய பயனைத் தெளிவாக நிச்சயித்து, பகவானையே அடைக்கலமாவும் உயர்ந்த ஒரே கதி யாகவும் கொண்டவனாய் இருக்கவேண்டும் என்பது (இப்)பிர கரணத்தின் (தேர்ந்த) பொருள்.

துறவும், மெய்யுணர்வும்.

கர்மயோக நிஷ்டையினுடைய பரமாஹஸ்யமானது ஈச்வரனை அடைக்கலமாகப் புகுதல் என முடித்து, இனி, இப்பொழுது, எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் விதிக்கப்பட்டதாம். கர்மயோக நிஷ்டையின் பயனை மெய்யுணர்வை உரைக்கவேண்டும் என அருளிச் செய்கிறார்:

सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥

ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வ-பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: ॥ 66

66. (நீ) எல்லாத்தர்மங்களையும் துறந்து, என்னையொருவனையே அடைக்கலமாக நாடிக்கொள். நான் உன்னை எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன்; வருந்தாதே.

தர்மமென்னும் சொல்லினால், இங்கு அதர்மமும் கொள்ளப் படுகின்றது; நைஷ்கர்ம்யத்தை, கர்மம் நீங்கிய நிலையை உபதேசிக்கக் கருதியுள்ளமையின்; "தீயொழுக்கத்தினின்றும் ஒழியாதவன் (ஆத்மாவையடைய)மாட்டான்" (கட-1-2-24) "தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும் துறந்திடு" என்பன முதலிய சுருதி ஸ்மிருதிகளினாலென்க. எல்லாத் தர்மங்களையும் துறந்து – எல்லாக் கர்மங்களையும் துறந்து என்றபடி. என்னையொருவனையே. "எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாய் எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் ஒப்ப நிற்கின்ற ஈச்வரன் நானே தான்" என இவ்வாறு அடைக்கலமாக நாடிக்கொள்; என்னையல்லாது வேறு இல்லை எனத் தெளிவாக நிச்சயித்துக்கொள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள் இவ்வாறு புத்தி நிச்சயிக்கப்பெற்ற உன்னை, ஸகல தர்ம-அதர்மக் கட்டுக்களாகிய எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன், (உள்ளபடியான) ஆத்ம இயல்பை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விளங்கச் செய்து (என்னை உனது ஆத்மாவாக வெளிப்படுத்தி) விடுவிப் பேன்; "அகக்கரண விருத்தியினுள் தங்கியவனாய், ஒளிர்கின்ற ஞான விளக்கைக் கொண்டு (அஜ்ஞான இருளை) அழிக்கின்றேன்" (10-11) எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகவே, வருந்தவேண்டாம், துயரமுறவேண்டாம் என்ற வாறு. (66)

முக்திக்கு ஸாதனம் யாது?

இந்த கீதாசாஸ்திரத்தினுள், உறுதியான நன்மைக்கு உயர்ந்த ஸாதனம் யாது நிச்சயிக்கப்பட்டது? — ஞானமா? அல்லது கர்மமா? அல்லது இரண்டுமா? என்பது.

ஏன் ஸம்சயம் ?

"எதனை அறிந்து சாகாமையைப் பெறுகின்றனே" (13-12) "அப்பொழுது என்னை உண்மையாய் அறிந்து உடனே என்னைப் புகுகிறான்" (18-55) என்பன முதலிய வாக்கியங்கள் ஞான மொன்றினாலேயே உறுதியான நன்மையைப் பெறுதலை உணர்த்து கின்றன. "உனக்குக் கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்" (4-47) "கர்மத்தையே செய்ய வேண்டும்" (4-15) என்னும் இவை போன்ற (வாக்கியங்கள்) கர்மங்களை அவச்யம் செய்யவேண்டும் என உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறாக, ஞான - கர்மமிரண்டையும் செய்ய வேண்டும் என உபதேசிப்பதனால், இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்தும் உறுதியான நன்மையைத் தருபவை எனவும் ஆகலாம்; என்றுஸம்சயம் உண்டாகும்.

மற்று, இதிலே ஆராய்ச்சியின் பயனென்ன?

ஏன்! இதுவே தான்—(ஞானம், கர்மம் ஒருங்குக் கூடிய ஞானகர்மம் என்ற) இவற்றினுள் எதாவதொன்றை உறுதியான நன்மைக்கு உயர்ந்த ஸாதனமாக இன்னது தான் என்று நிச்சயிப் பதுதான். ஆகவே, இவ்விஷயம் மிகவும் விரிந்ததாகி ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியதாய் உள்ளது.

ஆத்ம அறிவு ஒன்றே முக்திக்கு ஸாதனம்.

ஆத்ம அறிவு ஒன்றே உறுதியான நன்மைக்கு ஸாதனமாம்; பேத உணர்ச்சியை நீக்கி, கைவல்யமெனும் பயனில் தீர்வதனா லென்க, அவித்யையென்பது - செய்கை, செய்பொருள்கள், பயன் என்னும் பேதபுத்தியான வேற்றுமையுணர்வு. (அது) ஆத்மாவி னிடத்து எப்பொழுதும் தங்கியுள்ளது. "செய்கை என்னுடையது; செய்பவன் நான்: இப்பயனுக்காக இச்செய்கை யைச் செய்யப்போகிறேன்" என்ற இந்த அவித்யையானது

அநாதிகாலமாகத் தலைப்பட்டிருப்பது. இந்த அவித்யையைத் துடைப்பது - "அகர்த்தாவாய், கர்மமில்லாதவனாய், பயனில்லாதவனாய், தனிப்பொருளாய் இதோ நான் இருக்கின்றேன். என்னைக் காட்டிலும் வேறொருவன் எல்லை" என இத்தகையதாக உண்டாகும் ஆத்ம அறிவு; கர்மத்திற் செல்லுதற்குக் காரணமான பேத உணர்ச்சியைப் போக்குகின்றமையின்.—(602 - ஆம் பக்கத்தில் 6-ஆம் வரியில் "ஆத்ம அறிவு ஒன்றே" என்பதிலுள்ள) "ஏ" என்னும் சொல் - மற்றைய இரண்டு) பக்ஷங்களையும் விலக்கும் பொருட்டென்க: உறுதியான நன்மையைப் பெறுதல் "வெறும் கர்மங்களினாலன்று; ஒருங்கு சேர்ந்த ஞானகர்மங்களினாலுமன்று" என இரண்டு பக்ஷங்களையும் (அந்த ஏகாரம்) நீக்குகின்றது. அன்றியும், உறுதியான நன்மையென்பது காரியமல்லாததனால் [கர்மத்தினால் ஸாதித்துக்கொள்ளப்படும் பயனல்லாததனால்] கர்மம் ஸாதனமாதல் ஏலாது. நித்தியப்பொருளானது கர்மத்தினாலாயினும், ஞானத்தினாலாயினும் செய்துகொள்ளப் படுவதில்லையன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்பொழுது, சுத்தமான அறிவுங்கூடப் பயனில்லாததாம்?

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; அவித்யையை நீக்குவதனால் கைவல்யமென்னும் பயனிலே முடிவதாகக் காணப்படுகின்றமையின். அவித்யையாகிய இருளை அகற்றுகின்ற அறிவிற்கு கைவல்யமென்னும் பயன் முடிபெனக் காணப்படுகின்றது; கயிறு முதலான விஷயத்திலே, பாம்பு முதலான அஜ்ஞான இருளை நீக்கும் விளக்கு வெளிச்சம் போல என்க. பாம்பென்னும் வேற்றுமை யுணர்ச்சி நீங்கிய கயிற்றை மாத்திரம் முடிவாகக்கொண்டதன்றோ வெளிச்சத்தின் பயன்? அவ்வாறே, அறிவென்க. (வெளிச்சத்தின் பயனானது பாம்பென்னும் மயக்கத்தை நீக்கி அதனால் கயிறு மாத்திரம் தனிப்படுவதில் தீர்ந்து விடுகின்றது; அதுபோல, அறிவின் பயனானது அவித்யையினை நீக்கி அதனால் ஆத்மா மாத்திரம் தனிப்படுவதில், கைவல்யத்தில் தீர்ந்து விடுகின்றது என்பதாம்.)

ஞானம் கர்மத்தோடு ஒருங்கு கூடாது.

இனி, பயன் காணப்படுகின்ற அறுத்தல், தீக்கடைதல் முதலிய செய்கைகளில்) கர்த்தா முதலிய காரகங்கள் சென்றிருக்கும்

போது, இரண்டாக்குதல் தீக்காணுதல் முதலிய பயன்களைக் காட்டிலும் வேறு பயனுள்ள வேறோர் செய்கையிலே (அக்கர்த்தா முதலியன அதே காலத்துச்) செல்லுதல் ஏலாதவாறு போல, பயன்காணப்படுகின்ற ஞானநிஷ்டையாகிய செய்கையில் அறிபவன் முதலிய காரகங்கள் சென்றிருக்கும்போது, ஆத்ம கைவல்யமாகிய பயனைக்காட்டிலும் வேறுபயனுள்ள வேறோர் செய்கையிலே (அவ்வறிபவன் முதலியன அதே காலத்துச்)செல்லு தல் ஏலாது; ஆதலால், ஞானநிஷ்டை கர்மத்தோடு கூடி அமையாது.

(ஆக்ஷேபம்);—உண்ணுதலும் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய செய் கையும்போல ஆகலாம் எனில் (உண்ணுதலென்னும் உலகச் செய்கையோடு அக்நிஹோத்ரம் முதலிய வேதச்செய்கையைக் கூட அநுஷ்டிப்பதுபோல, அக்நிஹோத்ரம் முதலிய செய்கை யோடு ஞானநிஷ்டையென்னும் செய்கையைக் கூட அநுஷ்டிக்க லாம் எனில்)—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; கைவல்யம் பயனுள்ள ஞான மிருக்க, கர்மத்தின் பயனை வேண்டுதல் ஒவ்வாமையின் (ஒருவன் திருப்தியாகப் புசித்தாலும், அதாவது உண்ணுவதின் பயனாகிய திருப்தியைப் பெற்றவிடத்தும், அவன் ஸ்வர்க்கம் முதலிய வற்றையும் அவற்றை யடைதற்கும் காரணமான அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றையும் விரும்புகிறபடியால், அவன் விஷயத்திலே உண்ணுதலையும் அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்தல் பொருந்தும். அவ்வாறு, முத்தியைக் கொடுக்கும் ஞான நிஷ்டையைப் பெற்றவிடத்து ஸ்வர்க்கத்தையேனும், அதனை யடைதற்குக் காரணமான கர்மத்தையேனும் ஞானி விரும்புதல் இல்லை ஆதலால், ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கு கூடா என்பதாம்). எங்கும் பெருகிநிற்கும் நீர்ப்பெருக்குள்ளவிடத்து கிணறு குளம் முதலியவற்றை கட்டுவதன்பயனை வேண்டாமைபோல, கைவல்யப்பயனுள்ள ஞானத்தைப்பெற்றவழி வேறோர் பயனை யாயினும், அதற்கு ஸாதனமான கர்மத்தையாயினும் வேண்டுதல் அமையாது. ராஜ்யத்தைப் பெறுவதான பயனுள்ள கர்மத்திற் சென்றிருப்பவனுக்கு ஒரு சிறு வயலை மாத்திரம் பெறுவதான பயனில் செல்லுதலாயினும், அதனைப்பற்றிய விருப்பமாயினும் அமையாதன்றே. ஆதலால், கர்மம் உறுதியான நன்மைக்கு

ஸாதனமன்று. ஞான கர்மம் ஒருங்கு சேர்தலும் ஒவ்வாது. அன்றியும் கைவல்யப்பயனுள்ள ஞானத்திற்குக் கர்மத்தின் உதவி வேண்டுவதில்லை; அவித்தையை நீக்குவதனால் விரோதமாதலின். இருள் இருளை நீக்கமுடியாதன்றோ. ஆகவே, ஞானமொன்றே தான் உறுதியான நன்மைக்கு ஸாதனமென்க.

கர்மத்தினாலேயே மோக்ஷம் என்னும் கொள்கையின் மறுப்பு.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியன்று; நித்யகர்மங்களைச் செய்யாதிருக்கத் தீங்கு வருவதனாலும், கைவல்யம் நித்யமாதலாலும் என்க. (அதாவது)- 'கைவல்யத்தைப் பெறுதல் ஞானமொன்றினாலே தான்' என்ற இது எதுவோ, அது நேரன்று; ஏனெனில், சுருதியினுள் கூறப்பட்டாத நித்ய கர்மங்களைச் செய்யாவிடில்,நரகம் முதலியவற்றை யடைதலாகிய தீங்கு வரும்.

(எதிராக்ஷேபம்) :—ஆயின், இவ்வாறாக அப்பொழுது, கர்மங்களால் மோக்ஷமில்லையெனவே, மோக்ஷத்தைப் பெறுதலே இல்லையாகும்.

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; மோக்ஷம் நித்யமாதலின். நித்திய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனால், தீங்கு தருதலில்லை: விலக்கிய கர்மங்களைச் செய்யாமையினால், வேண்டாத உடம்பும் உண்டாதலில்லை: காம்ய கர்மங்களைத் தவிர்ப்பதனால், வேண்டிய உடம்பும் அமைவதில்லை: இப்பொழுதுள்ள உடம்பை உண்டாக்கியுள்ள கர்மத்தின் பயனுடைய அநுபவமும் கழியுமளவிலே இவ்வுடம்பு மாண்டு போகவும், வேறோர் உடம்பு உண்டாவதற்குக் காரணமின்மையாலும், (ஒன்றன் மேலும்) ஆசை முதலியவற்றைச்செய்யாமையினாலும், தான் தன்வடிவதாக நிற்றலேதான் முயற்சியின்றி அமையும் கைவல்யம் என்பது.

(எதிராக்ஷேபம்):—சென்ற பல வேறு பிறவிகளிற் செய்யப்பட்டவையாம், ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலியவற்றை யடைதலைப் பயனாகக்கொண்டவையாய், (இன்னும் தமது) பயனைக்கொடுக்கத் தலைப்படாத கர்மங்களை அநுபவித்தல் அமையாமையின் (அக்கர்மங்கள்) கழிந்துபோகவில்லை எனில்.—

(எதிர்மறு மொழி):—அப்படியன்று; நித்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலே சிரமத்தையும், வருத்தத்தையும் அநுபவிப்பதானது

அக்(கர்மங்களின்) பயனை அநுபவிப்பதாக அமையுமாதலின்: அல்லது, நித்யகர்மங்கள், பிராயச்சித்த கர்மங்கள் போல, முன் செய்யப்பட்ட பாவங்கள் தேய்ந்திடுதற்கு ஆவனவாதலின். (தமது பயனை இன்னும் கொடுக்கத்)தலைப்படாத கர்மங்கள் அநுபவத்தினாலேயே கழிந்து போனமையினாலும், புதிய கர்மங்களைச் செய்யாமையினாலும் கைவல்யம் முயற்சியின்றி அமைவதென்க.

(மறுப்பு):—அப்படியன்று; "அதனையே அறிந்து சாகாமையைக் கடந்து விடுதலைப் பெறுகிறான்; (அந்த) நிலைக்கு வேறுவழி இல்லை" (ச்வே – 3-8) என்னும் சுருதியினால், மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி இல்லை என்பது. தோலைப்போல, ஆகாசத்தைச் சுருட்டுதல் நிகழாததுபோல (ச்வே - 6-20), அஜ்ஞானிக்கு மோக்ஷம் நிகழமாட்டாது என்னும் சுருதியினாலும், 'ஞானத்தினால் கைவல்யத்தைப் பெறுகிறான்" என்னும் புராணமாகிய ஸ்மிருதியினாலும் என்க.

அன்றியும், பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத புண்யகர்மங்கள் கழிந்துபோதலென்பது முடியாததாதலால், (கர்மத்தால் மோக்ஷம் அமையாது.) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத பாவகர்மங்கள் எவ்வாறு நிகழ்தலாகுமோ, அவ்வாறு, பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத புண்யகர்மங்களும் நிகழ்தலாகும். இனி, அவை வேறோர் உடம்பினை உண்டாக்காது கழிந்திடுதல் இயலாததாதலின், மோக்ஷம் அமையாது.

மற்றும், தர்மம் அதர்மங்கட்குக் காரணமான விருப்பு வெறுப்பு மயக்கங்களை அறுத்தல் ஆத்மஞானத்தாலன்றி ஏலாததாதலின், தர்ம அதர்மங்களை அறுத்தல் அமையாது. மேலும், "நித்யகர்மங்களுக்குப் பயன் - புண்யம்" என்னும் சுருதியினாலும், "வர்ணத்தாரும் ஆச்ரமத்தாரும் தமது கர்மங்களில் நிலைத்தவராய்" (ஆ-2-2 2, 3) என்று தொடங்கும் ஸ்மிருதியினாலும் கர்மம் கழிந்துபோதல் அமையாது.

நித்யகர்மம் மறுப்பிறப்பைத் தராதென்னும் கொள்கையின் மறுப்பு.

இனி, எவர்கள் "நித்யகர்மங்கள் துன்பவடிவாயிருத்தலால், முன் செய்யப்பட்ட பாவகர்மங்களின் பயனேதான்; அவற்றிற்குத் தம்மைத் தவிர வேறுபயனில்லை; சுருதியினுள் கூறப்படாமையின்;

அன்றியும், உயிர்வாழ்தல் முதலியன காரணமாக (அவற்றை) விதித்தலின்'' எனக் கூறுகிறார்களோ, (நித்ய கர்ம துன்பமாயிருத்தலால், முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன் எனவும்; சுருதியினுள் நித்ய கர்மத்திற்குப் பயன் கூறப்படாமையால் அதற்கு அதுவே தான் பயன், அதாவது நித்ய கர்மத்திற்குத் தனியாக வேறோர் பயனில்லை எனவும்; நித்ய கர்மத்தைச் செய்தற்கு ஒருவன் உயிர் வாழ்தல்தான் காரணம், அதாவது உயிரோடிருந்தால் அதனைச் செய்துவரவேண்டுமென்று அது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதென வும் கூறுகிறார்களோ. அவர்கள் கூறுவது.)

அப்படியன்று; ஏனெனில், (இன்னும் தமது கார்யத்தைச் செய்யத்) தலைப்படாத கர்மங்கள் பயனைக் கொடுத்தல் நிகழாது; மேலும், துன்பப்பயனிலே வித்தியாசமும் இருக்க முடியாது.

(அதாவது):—''முந்தின பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட பாவ கர்மங்களின் பயனானது நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமாகவும் துன்பமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகின்றது'' என எது கூறப்பட்டதோ, அது நேரன்று. சாகுந்தருணத்திலே பயனைக் கொடுக்க முனைக்கொள்ளாத [தலைப்படாத] கர்மத்தின் பயனானது வேறோர் கர்மத்தால் தொடங்கப்பட்ட பிறவியிலே அநுபவிக்கப் படுகின்றது என்பது பொருத்தமில்லையன்றோ. அல்லாக்கால், ஸ்வர்க்கப்பயனை அநுபவிக்க அக்நி ஹோத்ரம் முதலிய கர்மங் களால் தொடங்கப்பட்ட பிறவியிலே நரகப்பயனை அநுபவித்தல் கூடாமை யாகாது.

மற்றும், அதற்கு [நித்ய கர்மத்திற்கு] பாவ கர்மத்தாலான ஓர் வகைத் துன்பமானது பயனாதலென்பது செல்லாது. வெவ் வேறு துன்பங்கட்குக் காரணமான பயன்களையுடைய பல பாவ கர்மங்கள் நிகழக்கூடியவையாயிருக்க, (அப் பாவகர்மங்கள்) நித்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தையும் துன்பத்தை யும் மாத்திரம் பயனாகக்கொண்டவை எனக்கொள்ளுங்கால், (ஒரு வனை விருப்பு-வெறுப்பு முதலிய) த்வந்த்வங்களும் நோய்களும் மற்றுமிவை போன்றவையும் பீடித்தற்குக் காரணமில்லையெனவும்; நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமுந்தான் முன் செய்த பாவகர்மப்பயன், தலையால் கற்களைச் சுமத்தல் முதலிய துன்பம் (முன்செய்த பாவகர்மப்பயன்) அன்று, எனவும்

கொள்ளுதல் (வேண்டும்; வேண்டவே, அவ்வாறு கொள்ளுதல்) அடாதன்றோ.

அன்றியும் "நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமும் - முன் செய்த பாவகர்மத்தின் பயன்" என்ற இது பிரகிருதமல்லாததாகக் கூறப்படுகின்றது.—எப்படி ?—பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத முன் செய்த பாவகர்மம் கழிந்திடாது என்பதன்றோ பிரகிருதம்? அதிலே, நீ, "நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமுமாகிய பயனானது, பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்பட்ட கர்மத்திற்கேயன்றி பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத கர்மத்திற்கு இல்லை" எனக் கூறுகின்றனை. இனி, நீ, முன் செய்யப்பட்ட பாவகர்மங்களெல்லாமே பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்பட்டவைதான் எனக் கொள்கின்றனையாயின், அங்ஙனம் "நித்யகர்மங்களைச் செய்வதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமுந்தான் - (பயனைக் கொடுக்கத்தலைப்படாத பாவ கர்மங்களின்) பயன்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பொருந்தாது. (605-ஆம் பக்கத்தில் 1 ஆம் வரியைப் பார்க்க.) மேலும், நித்யகர்மங்களை விதித்தல் வீணாதல் வேண்டும்; ஏனெனில். பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்பட்ட பாவ கர்மமானது அநுபவத்தினால்தான் கழிந்திடக்கூடும்.

இன்னும், வேதத்தினுள் விதிக்கப்பட்ட நித்யகர்மத்திற்கு வருத்தம் பயனாயின் அவ்வருத்தம் நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தினாலேயே (உண்டாகுமெனக்) காணப்படுகின்றது; சிலம்பப் பயிற்சி முதலியவற்றில் (உள்ள சிரமத்தினால் வருத்தம் காணப்படுவது) போல. ஆகவே, அது வேறு (கர்மத்தின் பயன்) எனக்கொள்வது கூடாது.

பின்னும், உயிர்வாழ்தல் முதலியன காரணமாக நித்யகர்மங்களை விதிப்பதனால், (அவை) பிராயச்சித்த கர்மங்கள் போல, முன் செய்த பாவகர்மத்தின் பயனென்பது செல்லாது. எந்தப் பாவ கர்மம் காரணமாக எந்தப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டதோ, அந்தப் பாவகர்மத்திற்கு அது பயனாகாதன்றோ? இனி, அந்தப் பாவகர்மமாகிய காரணத்திற்குத்தான், பிராயச்சித்த (கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தினலாகும்) துன்பம் பயனாயின், உயிர்வாழ்தல் முதலியன காரணமாக (விதிக்கப்பட்ட) நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தினலாகும் துன்பமும் உயிர்

வாழ்தல் முதலிய காரணத்திற்குத்தான் பயனாகவேண்டும்; நித்ய கர்மம் பிராயச்சித்தகர்மம் இரண்டும் (முறையே ஒரோர் சிறப்புக்) காரணத்தாலாகின்றவை என்பதிலே பேதமின்மையின் (பிராயச் சித்த கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதினாலாகும் துன்பமானது அப் பிராயச்சித்த கர்மத்திற்குக் காரணமான பாவகர்மத்தின் பயனாதல் பொருந்தாதவாறுபோல, நித்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப் பதனாலாகும் துன்பமானது அநித்யகர்மத்திற்குக் காரணமான உயிர்வாழ்தல் முதலியவற்றின் பயனாதல் பொருந்தாதென்பதாம்.)

இன்னும், வெறொன்று வருமாறு:—நித்யகர்மமான அக்நி ஹோத்ரம் முதலியவற்றிற்கும், காம்யகர்மமான அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றிற்கும் அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்கள் ஸமமாயிருத்தலால் - "நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்கள்தான் முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன், காம்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்க ளல்ல" என்கிறதற்கு வேற்றுமை இல்லை [ஓர் சிறப்புக் காரணத் தையும் காணோம்]: எனவே, அவையும் [காம்யகர்மத்தை அநுஷ் டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமும்] முன்செய்த பாவகர்மப் பயன் என்றல் வேண்டும். அவ்வாறனவளவிலே, வேதத்தினுள் நித்யகர்மங்கட்குப் பயன் கூறாமையினால் அவற்றை விதித்தல் வேறுவிதமாகப் பொருந்தாதிருக்க, நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப் பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமும் - முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன் என அர்த்தாபத்தி [பொருள்] பிரமாணத்தினாற் கொள்ளுத லும் ஒவ்வாது. இவ்வாறாக நித்யகர்ம விதியானது பொருந்தாத தாயிருப்பதனால், நித்யகர்மங்கட்கு அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்களைக்காட்டிலும் வேறோர் பயன் உண்டென்று அநுமானிக்கவும் வேண்டும்.

மேலும், (நித்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் பாவகர்மப் பயனை அநுபவித்தலென்பது கூடாது); விரோதத்தாலென்க. இது விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது: அநுஷ்டிக்கபபடுகின்ற நித்யகர்மத்தால் வேறோர் கர்மத்தின் [பாவகர்மத்தின்] பயன் அநுபவிக்கப்படுகின்றது என ஏற்றுக்கொள்ளுமிடத்து, அதே அநுபவந்தான் நித்யகர்மத்தின் பயன் என்பது, நித்யகர்மத்திற் குப் பயனில்லை எனவும் (பிரதிவாதியினால்) முரணைக் கூறப்படு கின்றது.

அன்றியும், காம்யமான அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றைச் செய்யும்பொழுது, நித்யமான அக்நிஹோத்ரம் முதலியவையும் ஒன்றுயுள்ள முறையினாலேயே செய்யப்பட்டனவாகின்றன; எனவே, அந்த ஆயாஸத் துன்பத்தினாலேயே காம்யமான அக்நி ஹோத்ரம் முதலியவற்றின் பயன் கழிந்திட்டதாகும்; அதேமுறை யுடைத்தாதலின், (காம்யமான அக்நிஹோத்ரத்திற்கும் நித்யமான அக்நிஹோத்ரத்திற்கும் செய்கையிலே பேதமின்மையால், முந்தி னதைச் செய்கின்ற அக்காலத்தே, அதாவது ஒரே காலத்தே, பிந்தினதும் செய்யப்பட்டதாகும். இவ்வாறாக, காம்யானுஷ்டான மும் நித்யானுஷ்டானமும் ஒருங்கே உள்ளமையின், நித்யானுஷ் டானத்திலேயுள்ள ஆயாஸத் துன்பத்தினால் முன்செய்த பாவ கர்மப்பயனை அநுபவிப்பதுபோல, காம்யப்பயனும் அநுபவிக்கப் பட்டதாகு மென்க.—ஆ.) இனி, கர்மாக்நிஹோத்ரம் முதலியவற் றின் பயன் வேறுதான், ஸ்வர்க்கம் முதலிய (வேறு பயனேதான்). ஆயின், அவற்றை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பமும் வேறாதல் வேண்டும். ஆனால், அஃதில்லை; விரோதம் காணப்படு வதனால் என்க. நித்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத் துன்பமானது காம்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத் துன்பத்தைக் காட்டிலும் வேறாகக் காணப்படவில்லையன்றோ.

இன்னும், வேறோர் (காரணமுண்டு):—விதிக்கப்படாத கர்ம மும், விலக்கப்படாத கர்மமும், தற்காலப்பயனுள்ளவை [உடனே பயனைத் தந்திடும்]; மற்று, சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மமும், விலக்கப்பட்ட கர்மமும் தற்காலப் பயனுள்ளவை யல்ல. (தற்காலப் பயனுள்ளவை)யாயின், அங்ஙனம், காணப் படாத பயனை வேண்டி ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றிலும் [அவற்றை யடையும் விஷயத்திலும்] முயற்சியுண்டாகாது. கர்மத்தின் இயல்பிலே பேதமில்லாதிருக்க அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றையே நித்யமாக (அநுஷ்டிக்குங்கால்), அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத் துன்பமாத்திரத்தினாலேயே (வேறு பயனில்லாது அவை) கழிந்து போதலும், ஆனால் காம்யமாக (அவற்றையே அநுஷ்டிக்குங்கால்), உறுப்புக்களும் செய்யவேண்டிய முறைகளும் மற்றுமிவை போன்றவைகளும் அதிகமில்லாதிருக்க, பயனை விரும்புதல் மாத் திரத்தினாலேயே ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலான பயன் (வருதலு மாகிய இப்பாகுபாட்டிற்குப் பிரமாணமில்லை). ஆகவே, காணப்

படாத பயன் நித்யகர்மங்கட்கு இல்லையென்பது ஒருபொழுதும் ஒவ்வாது.

கர்மநெறியும், ஞானநெறியும் வெவ்வேருன இருதிறத்தார்க்கு

ஆகவே, [காம்யகர்மம் பயனைத் தருவதுபோல, நித்யகர்மமும் பிதிருலோகத்தையடைதல் முதலிய பயனைத் தருகின்றமையின் பாவத்தை நீக்கமாட்டாததாதலால்], வித்யையேதான், ஞானமேதான், அவித்யையிஞலான நல்வினையையும் தீவினையையும் முற்றும் அழித்தற்குக் காரணம், நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதன்று. ஏனெனில், கர்மங்களெல்லாவற்றிற்குமே அவித்யையும் கர்மமும் [அறியாமையும், ஆசையும்] விதையென்க. அவ்வாறே, கர்மயோகம் அஜ்ஞானியைப்பற்றியது எனவும், ஸகலகர்மத் துறவோடு கூடிய ஞானநிஷ்டை ஞானியைப் பற்றியது எனவும் நிருபிக்கப்பட்டுள்ளன:—"இருவரும் அறிவதில்லை" (2-19), "அழியாததாக நித்யமாக அறிகிருன்" (2-21), "ஞான யோகத்தால் ஸாங்க்யர்கட்கும், கர்மயோகத்தால் கர்மயோகிகட்கும்" (3-3), "கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகட்கு" (3-26), "உயர்தோள! உண்மையுணர்ந்தவனே 'குணங்கள் குணங்களிலே செல்லுகின்றன' எனக்கொண்டு பற்றுக்கொள்வதில்லை" (3-28), "ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து வீற்றிருக்கிருன்" (5-13), "ஒருநிலைப்பட்டு உண்மையுணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ்செய்யவே இல்லை' எனக்கொள்கிருன்" (5-8) அஜ்ஞானி "நான் செய்கிறேன்" என(க் கொள்கிருன். புத்தித் தெளிதலை) அடைய விரும்புவோனுக்குக் கர்மம் ஸாதனம்; (அதனை) அடைந்து ஞானயோகத்தில் நிற்பவனுக்கு ஒழிபே ஸாதனம் (6-3). அஜ்ஞானிகள் மூவரும் மேலானவர்கள்; ஆனுல், "ஞானி நானேதான்; (இது) என் கொள்கை' (7-18). அஜ்ஞானிகளான கர்மிகள் விஷயங்களை விரும்புபவராய்ப் போதலையும் வருதலையும் பெறுகிருர்கள் (9-21). "அன்னியரல்லாதவராய், ஆகாசம் போன்ற கீழ்க்கூறிய ஆத்மாவாகிய என்னைத் தியானிப்பவராய்த் தொழுகிருர்கள்" (9-22). "அவர்கள் எதனுல் என்னை அடைகிருர்களோ, அந்த ஞான யோகத்தைக் கொடுக்கிறேன்" (10-10). கர்மிகளான அஜ்ஞானிகள் என்னை அடைவதில்லை யென்பது, பொருளினுல் அர்த்தாபத்தியினுல் (விளங்குகின்றது). பகவானுக்காகக் கர்மத்தைச் செய்கின்ற எவர்கள் மேலான யோகிகளாயினும் கர்மிகளான

அஜ்ஞானிகளே, அவர்கள் பயனை விட்டிடுதல் வரையுள்ள பிந்தின தாழ்ந்த ஸாதனத்தைக் கொண்டவர் (12-6, 7, 8, 9, 10, 11). ஆனால், குறிப்பிட்டு உணர்த்த முடியாத அழியாப்பொருளைத் தொழுபவரோ "எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவனாய்" (12-1) என்பது முதலாக அத்தியாய முடிவு வரை கூறப்பட்ட ஸாதனங்களையும். க்ஷேத்திராத்தியாயம் முதலிய மூன்று அத்தியாயங்களுள்ளும் கூறப்பட்ட ஞானஸாதனங்களையும் உடையவர் (13-7. 8. 9, 10. 11; 14-22, 23, 24, 25, 26; 15-3, 4, 5) இடம் முதலிய ஐந்தினாலும் (18-14) உண்டாகின்ற எல்லாக்கர்மங்களையும் துறந்து "ஆத்மா ஒன்றுதான் அகர்த்தாதான்" என்னும் அறிவுடையோராகி, மேலான ஞான நிஷ்டையிலே இருப்பவராய், பகவானது உண்மையினை உணர்ந்து, "பகவத்ஸ்வரூபமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான்" என்பதை அடைக்கலமாகப்பெற்ற பரமஹம்ஸத்துறவிகட்கு, தீய பயன் முதலிய கர்ம பயன் மூன்றும் (18-12) ஒழிவதில்லை; துறவிகளல்லாத மற்றையோர்கட்கு, அஜ்ஞானிகளான கர்மிகட்கு வரவே வருகின்றது. இவ்வாறாக. இது - கீதாசாஸ்திரத்தினுள் உபதேசிக்கப்பட்ட செய்யவேண்டிய கடமையின் பாகுபாடாம்.

கர்மம் அவித்யையினால் விளைகின்றது.

(ஆக்ஷேபம்):—எல்லாக்கர்மங்களும் அவித்யையினால் உண்டாவதென்பது அமையாது எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று ; ப்ரஹ்மஹத்யை [பிராமணனைக் கொல்லுதல்] முதலியன போல.—நித்ய கர்மமானது சாஸ்திரத்தினுள் உபதேசிக்கப்பட்டதாயினும், அவித்தையுள்ளவர்க்கே உரித்தாயுளது. ப்ரஹ்மஹத்யை முதலாகிய கர்மமானது சாஸ்திரத்தினுள் தீங்கிற்குக் காரணமாக மறுத்து உபதேசிக்கப்பட்டதாயினும், அவித்யை காமம் முதலிய குற்றங்களுடையவனுக்கு எப்படி உரித்தாயுளதோ (அவன் அதனை எப்படிச் செய்கின்றானோ)—அல்லாக்கால், (அவன் அதிற்) செல்லுதல் பொருந்தாமையின்—அப்படியே, நித்ய நைமித்திக காம்ய கர்மங்களும் (அவனுக்கே உரித்தானவை) என்பதாம்.

(ஆக்ஷேபம்):— உடம்பினும் வேறாக ஆத்மாவை அறியாத வழி, நித்யகர்மம் முதலிய கர்மங்களை மேற்கொள்ளுதல் பொருந்தாது எனில்—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று: அநாத்மாவில் (ஆத்மா அல்லாததினால், உடம்பு முதலியவற்றால்] செய்யப்படுகின்ற அசைதல் வடிவான கர்மத்தை "நான் செய்கின்றேன்" எனக் கொண்டு (ஒருவன் கர்மத்திற்) செல்லுதலைக் காண்பதனு லென்க.

(ஆக்ஷேபம்):—உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையிலே நான் என்னும் எண்ணமானது உபசார வழக்கினுலாவது; அது மயக்கமன்று எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; அதனது செய்கைகளும் உபசார வழக்கினுலானவை என அமையுமாதலின்.

(ஆக்ஷேபத்தின் விவரணம்) :—ஆத்மாவிற்குச் சொந்தமான உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையிலே நான் என்னும் எண்ண மானது உபசார வழக்கினுலாவது; "நீதானே (உனது) மகன் எனப்படுகிறவனு யிருக்கிறாய்" எனத் தனது மகனிடத்து(த் தந்தையினுடைய நான் என்னும் எண்ணத்தைச் சுருதியானது உபசார வழக்கினுல் கூறுவது)போல : உலகத்தினுள்ளும் "இப்பசு எனது உயிரே தான்" என (வழங்கப்படுகின்றது); அதுபோல என்க. இவ்வாறு மயக்க எண்ண மன்று, மயக்க எண்ணமோ, வேற்றுமையறியப்படாத தூண்மனிதர்களது விஷ யத்திலே (நிகழ்கின்றது. தூணிற்கும் மனிதனுக்கும் வேற்றுமை யை உணராவழி, தூண் மனிதனுக மயங்கப்படுகின்றது).

(ஸமாதான விவரணம்) :—உபசார வழக்கினுலான எண்ண மானது முதன்மையான காரியத்திற்குப் பயன்படாது [வாஸ்தவ மான பயனைத் தரமாட்டாது]; உவமையுருபு தொக்கி நிற்பதனுல், இடத்தை [எடுத்துக்கொண்ட பொருளை]ப் புகழும் பொருட்டாய் நிற்றலின். உதாரணமாக, "தேவதத்தன் சிங்கமாயிருக்கிறான்", "மாணுக்கன் நெருப்பாயிருக்கின்றான்", என்றல் - சிங்கம்போலக் கொடுமையும் நெருப்புப்போல பொன்மை நிறமும், மற்றுமித்தன்மையதுமான ஒப்புமை யினுல், (கொடுமைக்கு) இடமாயுள்ள மாணுக்கனையும் புகழும் பொருட்டேதான். ஆனுல், உபசார வழக்கினுலாகும் சொல்லும் எண்ணமும் காரணமாக வாஸ்தவ சிங்கத்தினது கார்யமொன்று யினும், வாஸ்தவ நெருப்பினது காரியமொன்றாயினும் சாதிக்கப் படுவதில்லை. மற்று, மயக்க எண்ணத்தின் பயனுன தீங்கை (ஒருவன்) அநுபவிக்கிறான் என்பதாம்.

மேலும், உபசார வழக்கினாலாகும் எண்ணத்தினால் குறிக்கப் படும் (தேவதத்தனையும் மாணக்கனையும் பிறனொருவன்) "இவன் சிங்கமில்லை", "இவன் நெருப்பில்லை" என அறிகிறான். (ஆத்மா விற்கும் உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கைக்கும் பேதமிருந்தும், அஜ்ஞானியாவான் இந்தத் திருஷ்டாந்தத்திற்போல், உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையை "இது ஆத்மா இல்லை" என்று அறிகிறானில்லை ; ஆகவே, அச்சேர்க்கையினிடத்து நான் என்னும் சொல்லும், நான் என்னும் எண்ணமும் உபசார வழக்கினா லானவையல்ல என உணர்க.) அவ்வாறே, உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையாகிய கௌண ஆத்மாவினால், உபசார வழக்கினாலாகும் ஆத்மாவினால் செய்யப்பட்ட செய்கையானது நான் என்னும் எண்ணத்தினால் குறிக்கப்படும் வாஸ்தவ ஆத்மாவினால் செய்யப் பட்டதாகாது. உபசார வழக்கினாலாகும் சிங்கத்தாலும், உபசார வழக்கினாலான நெருப்பினாலும் செய்யப்பட்ட செய்கையானது வாஸ்தவ சிங்கத்தாலும் வாஸ்தவ நெருப்பினாலும் செய்யப்பட்ட தாகாதன்றோ. (இவ்வாறாக, உண்மையான கர்த்தாவால் முதலி யன இல்லை என்க.) அன்றியும், (தேவதத்தனது) கொடுமையி னாலும், (மாணக்கனது) பொன்மை நிறத்தினாலும் வாஸ்தவ சிங்கத்திற்கும் வாஸ்தவ நெருப்பிற்கும் ஒரு காரியமும் செய்யப் படுவதில்லை ; புகழும் பொருட்டாய்த் தீர்ந்து போனமையின்.

இன்னும், (தேவதத்தனையும் மாணக்கனையும்) புகழும் பொழுது, "நான் சிங்கமில்லை", "நான் நெருப்பில்லை" எனவும், "சிங்கத்தினது செய்கை என்னுடையதில்லை" "நெருப்பினது செய்கை என்னுடையதில்லை" எனவும் (அவர்கள்) அறிகிறார்கள். அவ்வாறாக, ("உடம்பு முதலியவற்றினது) சேர்க்கையின் செய்கை யானது என்னுடையதில்லை; உண்மையாத்மாவினுடையதில்லை" என்பதுதான் மிகப்பொருந்தியதாகும்; "மற்று, நான் செய்பவன், என்னுடையது செய்கை" என்பதன்று.

இனி, "ஆத்மா தனது நினைவும், இச்சையும், முயற்சியும் காரணமாக (வாஸ்தவமாகவே) கர்மத்தைச்செய்கின்றது" என்று எதனைக் கூறுகிறார்களோ, (அந்தக் கொள்கை) சரியன்று ; அவை மயக்கவுணர்வினா லாகின்றமையின். நினைவு, இச்சை, முயற்சி முதலியன - மயக்க உணர்வு காரணமாக வேண்டியதாகவும் வேண்டாததாகவும் அநுபவிக்கப்பெற்ற கர்மப்பயனினாலான வாஸனையினால் வருபவையன்றோ? எவ்வாறு இந்த ஜன்மத்திலே தர்ம அதர்மங்களும் அவற்றின் பயனை அனுபவித்தலும் - உடம்பு

முதலியவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாகக் கொள்வத ஞலும், விருப்பு வெறுப்புக்களாலும், மற்றுமித்தன்மையவற்று லும் ஆனவையோ, அவ்வாறே சென்ற பிறவியிலும் அதற்கு முன் சென்ற பிறவியிலுமாம் ; எனவே, சென்றதும் வருவதுமான ஸம்ஸாரமானது ஆதியில்லாததாய் அவித்யையினுலானதாக அநுமானிக்கத்தக்கது. ஆதலால், ஸம்ஸாரமானது ஸகல கர்மத் துறவோடமைந்த ஞான நிஷ்டையினுலே முற்றும் அற ஒழித லாகின்றது என அமைந்தது.

மேலும், உடம்பை நான் எனக்கொள்ளுதல் அவித்யாவடிவின தாதலால். அவ்வவித்யை நீங்குமளவிலே உடம்பு அமையாத தாதலின் ஸம்ஸாரம் அமையாது. உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையை ஆத்மாவாகக்கொள்ளுதல் அவித்யாவடிவினது. உலகத்திலே, "நான் ஆ முதலியவற்றினும் வேருனவன்; ஆ முத லியனவும் என்னைக்காட்டிலும் வேருனவை" என அறிகின்ற எவனும் அவற்றை "நான்" எனக்கொள்வதில்லை. ஆனுல், அறியாதவனே, தூணை மனிதனுக உணர்வது போல, பகுத்தறி வின்மையால் உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையிலே நான் என்னும் எண்ணத்தைச் செய்கிருன்;பகுத்தறிவோடு அறிகிறவன் (அவ்வாறு செய்வது) இல்லை.

இனி, "நீதானே (உனது) மகன் எனப்படுகிறவனுயிருக்கி ருய்" என மகன் மீது நான் என்னும் எண்ணம் எதுவோ, அது பிறப்பிக்கப்படுவதும் பிறப்பிப்பதுமாகிய ஸம்பந்தத்தாலானது, உபசார வழக்கினுலானது. உபசார வழக்கினுலான ஆத்மாவினுல் வாஸ்தவ ஆத்மாவின் காரியமானது செய்யமுடியாது ; (தகப்ப னுக்காக மகன்) உண்ண முடியாதவாறுபோல, உபசார வழக்கினு லான சிங்கமாகிய (தேவதத்தனுலும்), உபசார வழக்கினுலான நெருப்பாகிய (மாணுக்கனுலும்) வாஸ்தவ சிங்கத்தின் கார்யமும், வாஸ்தவ நெருப்பின் கார்யமும் (செய்ய முடியாதவாறு)போல.

(ஆக்ஷேபம்):—தெரியாத [மனிதஅறிவிற்கு எட்டாத] விஷயங் களிலே சாஸ்திரம் பிரமாணமாதலால், ஆத்மா செய்யவேண்டிய (கர்மமானது) உபசார வழக்கினுல் ஆத்மாவாகக் கூறப்படும் உடம்பு இந்திரியங்கள் முதலியவற்றுல் செய்யவே செய்யப்படு கின்றது எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; அந்த ஆத்மாக்கள் அவித்யை யினுலானமையின். உடம்பு இந்திரியங்கள் உபசார வழக்கினுல்

ஆத்வாகக் கூறப்படுவனவல்ல.—மற்றென்ன ?—அநாத்மாக்களாய் ஆத்மா அல்லாதவையாய் இருப்பவை—மயக்கத்தினுலேயே ஆத்மாக்களாக ஆக்கப்படுகின்றன ; அஃதுள்ள வழி உள்ளமையாலும், அஃதில்லா வழி இல்லாமையாலு மென்க. (உடம்பு முதலியன ஆத்மா அல்லாதவையாயிருக்க, மயக்கத்தால் அவை ஆத்மாவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன ; மயக்கமிருக்கும் வரை அவை ஆத்மா என்று எண்ணப்படுகின்றது ; மயக்கம் தீர்ந்த மாத்திரத்திலே அவ்வாறு எண்ணுதலில்லை.) பகுத்தறிவில்லாத சிறுவர்க்கன்றே அறிவில்லாக்காலத்திலே "நான் நெடியவன்", "நான் பொன்மை நிறமுள்ளவன்" என உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையிலே நான் என்னும் எண்ணம் காணப்படுகின்றது. ஆனல், "உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையினின்றும் நான் வேருனவன்" என அறியும் விவேகிகட்கு அக்காலத்திலே உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையில் நான் என்னும் எண்ணம் நிகழ்வதில்லை. ஆதலால், (உடம்பு முதலியவற்றிலே நான் என்னும் எண்ணமானது) மயக்கமில்லா வழி இல்லாமையால், அதனுல் [மயக்கத்தால்] ஆனதேதான் ; உபசாரவழக்கினு லானதன்று. சிங்கமும் தேவதத்தனும், அல்லது நெருப்பும் மாணுக்கனும் ஆகிய இவரது வேற்றுமையையும் ஒப்புமையையும் உணர்ந்தவிடத்தன்றே. ("தேவதத்தன் சிங்கமாயிருக்கிருன் ; மாணுக்கன் நெருப்பாயிருக்கிருன்"என மனத்திற்)கொள்ளுதலும், சொல்லால் வழங்குதலும் உபசார வழக்கினுலாகும் ; இரண்டு பொருள்கட்குள்ள) வேற்றுமையையும் ஒப்புமையும் உணரப்படாவிடத்து இல்லை.

இனி, "சாஸ்திர விதி பிரமாணமாதலால்" என எது கூறப்பட்டதோ, அது நேரன்று ; ஏனெனில், அது பிரமாணமாதல் தெரியாத [மனித அறிவிற்கு எட்டாத] விஷயத்திலென்க. பிரத்தியக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் உணரப்படாத விஷயத்திலே, அக்கிஹோத்ரம் முதலிய கருவிகட்கும் அவற்றது பயன்கட்குமுள்ள ஸம்பந்தத்திலே சுருதி பிரமாணமாயிருக்கின்றது; பிரத்தியக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் அறியப்படும் விஷயத்திலன்று; பிரமாணமென்பது தெரியாததைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டாதலின். ஆகவே, உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையிலே, மயக்க அறிவினுலானதாகக் காணப்படும் நான் என்னும் எண்ணத்தை-உபசார வழக்கினுலானதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. "தீ சீதளமானது" அல்லது "தீ வெளிச்சமில்லாதது, இருண்டது" என நூறு சுருதிகள் கூறுவனவாயினும், பிரமாணமாதலைப்

பெறமாட்டா வன்றோ [அவையெல்லாமே அவ்விஷயத்தில் பிரமாணமாகமாட்டா என்க,] "தீ சீதளமானது" அல்லது "இருண்டது" எனக் கூறுமாயின்,—அப்படியிருந்தாலும், வேறு அர்த்தத்தைச் சுருதி சொல்லக் கருதியதாகக் கொள்ளவேண்டும்; (சுருதி) பிரமாணமாதல் வேறு விதமாகப் பொருந்தாமையின்;—மற்று, வேறோர் பிரமாணத்திற்கு விரோதமாகவாயினும், தனது வார்த்தைக்கு [சுருதி கூறியதற்கு] விரோதமாகவாயினும் (அந்த அர்த்தத்தைக்) கொள்ளக் கூடாது.

அவித்யைக்கொள்கையானது கர்மகாண்டத்தோடு மாறுகொள்வதில்லை.

(ஆக்ஷேபம்):—மயக்க அறிவுள்ளவனே கர்மத்தைச்செய்பவனுதலால், (மெய்யறிவினுல் அம்மயக்க அறிவு நிங்கியவுடன், கர்மத்தைச்) செய்பவன் இல்லாமையின், சுருதி பிரமாணமாதலில்லை எனின்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று: ப்ரஹ்மவித்யையிலே (சுருதி இன்னும்) பயன்படுவதாயிருத்தல் கூடுமாதலின்.

(ஆக்ஷேபம்):—கர்மத்தை விதிக்கும் சுருதி போல, ப்ரஹ்ம வித்யையை உணர்த்தும் சுருதியும் பிரமாணமாகாமை வேண்டும் எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; (ப்ரஹ்ம வித்யையை) நீக்கும் எண்ணம் அமையாதாதலின், ப்ரஹ்ம வித்யை உணர்த்தும் சுருதியினுல் ஆத்மாவை அறிந்த வழி, உடம்பு முதலியவற்றின் சேர்க்கையிலே நான் என்னும் எண்ணமானது எப்படித் தள்ளுண்டு போகின்றதோ, அப்படியே, ஆத்மாவினிடத்தே ஆத்ம அறிவானது எப்பொழுதும் எதனுலும் எவ்விதத்தாலும் தள்ளுண்டு போதல் இயலாது; அறிவுப் பயனைக் காட்டிலும் [அறியாமை நீங்குவதைக் காட்டிலும்] வேறன்ருதலின்; "தீ உஷ்ணமாயும், பிரகாசமாயுமிருக்கின்றது" என்னும் (அறிவு) போல.

மற்றும், இவ்வாருக கர்மத்தை உணர்த்தும் சுருதியானது பிரமாணமாதலில்லை என்பதில்லை; முந்தின முந்தின முயற்சிகளைத் தடுத்து, பிந்தின பிந்தின புதிய முயற்சிகளைப் பிறப்பிப்பது உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை எதிர்ப்படும் முயற்சியை உண்டாக்கப் பயன்படுவதாதலின் (கர்மகாண்ட சுருதியானது அநாதிகாலமாக வரும் ஸ்வபாவ முயற்சி தோன்றுதலைத் தடுத்து, யஜ்ஞம் முதலிய

நற்செய்கைககளிலே முயற்சி தோன்றுதலைப் பிறப்பிக்கின்றது; பிறப்பிக்கவே, அது புத்தி திருந்துதல் வழியாக, உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை எதிர்நோக்கிச் செல்லும் ஊக்கத்தைத் தருகின்றது; எனவே, கர்மகாண்ட சுருதியானது இவ்வாறு பரம்பரையாகப் பிரமாணமாதலைக் காண்க.) கருவி - போலியாயிருந்தாலும், பயன் உண்மையாயிருப்பதனுல் (கருவியும்) உண்மையேயாகும்; விதிக்குத் துணையாயுள்ள அர்த்தவாதங்கள் போல: உலகத்திலுள்ளாரும், பாலன் பித்தன் முதலானோரைப் பால் முதலியவற்றைக் குடிக்கச்செய்ய வேண்டும்போது, (பால் குடித்தால்) குடுமி வளரும் என்பது முதலிய வார்த்தைகள் (காணப்படுகின்றன.)— அல்லது, வேறு வகையிலேயுள்ள (ஆத்ம அறிவு பிறத்தற்கு ரந்தின நிலையிலேயுள்ள கர்மகாண்ட சுருதிகள்) நேரேயே பிரமாணமாதல் அமைந்துளது; உடம்பு அபிமானத்தாலாகும் பிரத்தியக்ஷம் முதலியன ஆத்ம அறிவை(ப் பெறுதற்கு) முன்பு பிரமாணமாயிருத்தலைப் போலென்க.

ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் ஆத்மா கர்த்தாவாகாது.

(வேறோர் கொள்கை):—இனி, "ஆத்மா, தான் தலைப்படாததாயினும், ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் செய்கின்றது; அதேதான் - ஆத்மா வாஸ்தவமான கர்த்தாவாதலென்பது. உதாரணமாக, போர்வீரர்கள் போர் செய்யும்பொழுது அரசன், தான் போர் செய்யாமலிருந்தாலும். ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் [போர்க்களத்தில் இருப்பது மாத்திரத்திரத்தால்] போர்புரிகிறுனென்பது பிரஸித்தமாயுளது. அவ்வாறே, சேனுதிபதி வெறும் வார்த்தையினுல் செய்கிறுன். செய்கையின் பயன் சேர்வதோ அரசனுக்கும், சேனுதிபதிக்கும் காணப்படுகின்றது. மற்றோர் உதாரணம்: ரித்விக்கினுடைய செய்கை யஜமானனுடையதாகின்றது. அவ்வண்ணமே, உடம்பு முதலியவற்றின் செய்கை ஆத்மாவினுல் செய்யப்பட்டதாகும்; பயன் ஆத்மாவைச் சேர்கின்றமையின். அல்லது, வேறோர் உதாரணம்: ஊசிக்காந்தம் இரும்பைச் சுற்றச் செய்கின்றமையின், (தொழிலில்) தலையிடாத பொருளேதான் வாஸ்தவமேயான கர்த்தா ஆகின்றது. அவ்வாறே ஆத்மா என்க" என எது கொள்ளப்படுகின்றதோ,

(மறுமொழி):—அது நேரன்று; ஏனெனில், செய்யாதபொருள் செய்வதாதல், காரகமாதல் வேண்டும்: (காரகம்-செய்கையைச் செய்வது.)

(பிரதிவாதி):—காரகம் பலவகைத்து எனில்,—

(வாதி):—அப்படியன்று; அரசன் முதலானோர்கள் நேரான கர்த்தாவாயிருத்தலையும் கௌணபதமுலென்பட முதலில், அரசன் தனது செய்கையினாலும் [தானே நேராக] போர் புரிகிறான்; போர் வீரர்களைப் போர் புரிய ஏவுதலிலும், கூலி கொடுப்பதிலும், அவ்வண்ணமே, வெற்றி தோல்விகளின் பயனை அநுபவிப்பதிலும் வாஸ்தவமேயான கர்த்தாவாகிறான். யஜமானனும் பிராதர் ஹவிஸைக் கொடுப்பதிலும், தக்ஷிணையைக் கொடுப்பதிலும் வாஸ்தவமேயான கர்த்தாவாகிறான். ஆகவே, (தொழிலில்) தலையிடாத பொருளைக் கர்த்தாவாக ஏற்றிக்கூறுதல் எதுவோ, அது உபசார வழக்கினாலாவதெனத் தெரிகின்றது. தன் செய்கையாகிய வாஸ்தவ கர்த்திருத்துவமானது, தொழிற்பட்டிருத்தலானது, அரசன் யஜமானன் முதலானோர்கட்குக் காணப்படவில்லையாயின், அங்ஙனம் ஸந்நிதி மாத்திரத்தாலும் கர்த்தாவால் வாஸ்தவமாகக் கொள்ளவேண்டும்; ஊசிக் காந்தம் இரும்பைச் சுற்றும்படி செய்வதனால்போல, அரசன் யஜமானன் முதலானோர்கட்குத் தமது செய்கையானது அவ்வாறு காணப்படவில்லையென்பதில்லை; ஆகவே, ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் கர்த்தாவாதல் கௌணமேதான், வாஸ்தவமன்றேதான். அவ்வாறுள்ளவளவிலே, அதனுடைய பயனின் சம்பந்தமும் கௌணமே [வாஸ்தவமன்றே]யாகும். கௌணமான கர்த்தாவினால் வாஸ்தவமான காரியம் செய்து முடிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே, இது—"தொழிற்படுதலில்லாத ஆத்மாவானது உடம்பு முதலியவற்றினது செய்கையினால் கர்த்தாவும் போக்தாவும் [செய்வதும், அநுபவிப்பதும்] ஆகும்" என்பது தவறாகவே கூறப்படுகின்றது.

அவித்யைக் கொள்கையின் முடிபு.

மற்று, மயக்கம் காரணமாக எல்லாம் பொருந்துகின்றன; கனவிலும், செப்பிடி வித்தைக்காரனுடைய இந்திர ஜாலத்திலும் போல. அன்றியும், செய்பவனாயிருத்தலும், அநுபவிப்பவனாயிருத்தலும் இன்னுமிவை போன்ற தீங்குகளும் - உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மாவாகக் கொள்ளும் மயக்கத்தின் தொடர்ச்சி அறுந்துபோயுள்ள உறக்கம் ஸமாதி முதலியவற்றில் காணப்படவில்லை. ஆதலால், மயக்க அறிவினாலானதே தான் இந்த ஸம்ஸார மயக்கம்; ஆனால், உண்மையன்று.

எனவே, (இம்மயக்கமானது) மெய்யறிவினால் முற்றுமே அறத் தொலைத்திடுதல் ஆகின்றது என அமைந்தது.

கீதையை உணர்தற்கு வேண்டிய உரிமை.

இவ்வத்தியாயத்தினுள் கீதா சாஸ்திரப் பொருள் முழுவதையும் முடித்து, சாஸ்திரப் பொருள் (புத்தியில்) திடப்படுதற்காக இங்கு முடிவிலே (அதனை) விசேஷமாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறி முடித்து, இனி, இப்பொழுது சாஸ்திர ஸம்பிரதாய முறையை, சாஸ்திரத்தைப் பிறர்க்கு உரைக்கும் ஒழுங்கை அருளிச் செய்கிறார் :

इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசன ।
ந சாசுச் ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்ப்சஸூயதி ॥ 67

67. உனக்கு (உபதேசிக்கப்பட்ட) இது, தவமில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும் சொல்லத்தக்க தன்று: பக்தனல்லாதவனுக்கன்று; கேட்க விருப்பமில்லாத [பணிவிடை செய்யாத]வனுக்கு மன்று; அன்றியும், எவன் என்னை இடக்குப்பேசுகின்றனோ, (அவனுக்குமன்று).

இந்த சாஸ்திரமானது உனது நலத்திற்காக, ஸம்ஸாரம் அறுதற்பொருட்டு என்றல் உரைக்கப்பட்டது. अतपस्काय என்பதை - न वाच्यं என ஒதுங்கி நிற்பதனோடு கூட்டுக.—தவமுள்ளவனயினும், குருவினிடத்தும் பகவானிடத்தும் பக்தியில்லாதவனுக்கு எந்த நிலைமையினும் (இச் சாஸ்திரத்தைச்) சொல்லக் கூடாது. பக்தியும் தவமும் உள்ளவனயினும, எவன் பணிவிடை செய்யாதவனய் இருக்கின்றனோ, அவனுக்கும் (இச் சாஸ்திரத்தைச்)சொல்லக்கூடாது. எந்த அறியாதவன் என்னை வஸுதேவன் மகனை ஸாமான்னிய மனிதனக நினைத்து, தற்புகழ்ச்சி முதலிய குற்றங்களை (என்மீது) ஏற்றி, எனது ஈச்வரத் தன்மையை ஒத்துக்கொள்கிறனில்லையோ, நான் ஈச்வரன் என்பதற்கு இடங் கொடுப்பதில்லையோ, அவனும் தகுதியில்லாதவன்; அவனுக்கும் (இச் சாஸ்திரத்தைச் சொல்லக்கூடாது. சாஸ்திரமானது – பகவானிடத்து இடக்குப் பேசுதலில்லாது, தவமும் பக்தியுமுள்ளவனய்ப் பணிவிடை செய்பவனுக்குச் சொல்லத்தக்கது என, (ச்லோகத்திலுள்ள நான்கு நகரங்களினது) வலிமையினல் தெரிகின்றது. இனி "மேதாவிக்காவது தவஸ்விக்காவது (சாஸ்

திரத்தைச் சொல்லலாம்' என இவ்விருவருள் விகற்பத்தை [மேதையுடைமை தவமுடைமை என்றவற்றுள் ஏதாவதென்று அதிகாரிக்கு வேண்டியதாக]க் காண்பதால் பணிவிடையையும் உடைய தபஸ்விக்காவது, அவற்றையுடைய மேதாவிக்காவது (சாஸ்திரத்தைச்) சொல்ல வேண்டுமென்க. (தபஸ்வி - தவமுள்ளவன்; மேதாவி - மேதை யுள்ளவன். தவம் - தனது கர்மத்தைச் செய்தல் முதலியன. மேதை - சொன்னதைக் கிரகித்து உள்ளத்து அமைத்துக் கொள்ளும் திறம். (பணிவிடையும் பக்தியுமில்லாது தபஸ்விக்குச் சொல்லக்கூடாது; (அவையில்லாத) மேதாவிக்கும் சொல்லக் கூடாது, எல்லா நற்குணங்களும் பொருந்தியவனாயினும், பகவானிடத்து இடக்குப் பேசுதலுடையவனுக்குச் சொல்லக் கூடாது. குருவிற்குப் பணிவிடை செய்தலையும் பக்தியையும் உடையவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று இது, சாஸ்திர ஸம்பிரதாயத்தின் முறையாம். (67)

கீதையைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவதனாலாகும் பயன்.

இனி, ஸம்பிரதாயத்தைச் செய்பவனுக்கு பயனை அருளிச் செய்கிறார்.

य इमं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ ६८ ॥

ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத்-பக்தேஷ்-வபிதாஸ்யதி ।
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்-யஸம்சய: ॥ 68

68. எவன் என்னிடத்து மேலான பக்தி செய்து இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தை எனது பக்தர்கட்கு உரைப்பானோ, (அவன்) என்னை அடையவே அடைகிறான்; ஸம்சயமில்லை.

உயர்ந்த உறுதியான நன்மைக்குப் பயன்படுவதாய், கேசவன் அர்ஜுனன் இவரது சம்பாஷணையாகிய மிக்க ரஹஸ்யமான கீழ்க்கூறிய இந்நூலை, என்மீது பக்தியுள்ளவரிடத்து எவன் உரைப்பானோ, அதாவது, நூலையும், நூற்பொருளையும் நான் உன்னிடத்து (உணர்த்தி நிலைப்படுத்திய)போல, (எனது பக்தரிடத்து உணர்த்தி) நிலைப்படுத்துவானோ, (அவன் முக்தியைப் பெற்றான். मद्भक्तेषु என) பக்தியைப் பின்னும் கூறியதனால் -

(ஒருவன்) சாஸ்திரோபதேசத்தைப் பெறுதற்கு பக்தி ஒன்று மாத்திரத்தாலே தக்கோனுகிறான் எனத்தெரிகின்றது.—எவ்வாறு உரைப்பான்? என்பது.—கூறுவோம்:— "(நான் பகவானுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடையானது கீதையையும் கீதாபொருளையும் பகவத் பக்தர்கட்கு உணர்த்த வேண்டுமமென்பது. ஆகவே,) பரமகுருவான பகவானுக்கு நான் (அந்தப்) பணிவிடையைச் செய்கிறேன்" என இத்தகைய மேலான பக்தியை என்னிடத்துச் செய்து என்க. அவனுக்கு இது பயன்:— என்னை அடையவே அடைகிறான். (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தப்பவே தப்புகிறான் (என்பது). இதிலே ஸம்சயம் கொள்ளவேண்டாம். (68)

மேலும்,

न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।
भविता न च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ ६९ ॥

ந ச தஸ்மான் மனுஷ்யேஷு கஸ்சின்மே ப்ரியக்ருத்-தம: ।
பவிதா ந ச மே தஸ்மா-தன்ய: ப்ரியதரோ புவி ॥ 69

69. மனிதரில் அவனைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்பவன் ஒருவனும் இல்லை; அன்றியும், அவனைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன் வேறு ஒருவனும் பூமியிலே இருப்பானில்லை.

அவனைக்காட்டிலும் - சாஸ்திர ஸம்பிரதாயத்தைச் செய்பவனைக் காட்டிலும். மனிதரில் - இப்பொழுதுள்ள மனிதரில். இருப்பானில்லை வருங்காலத்திலும் இல்லை; பிரியமானவன் - பிரியமான கார்யத்தைச் செய்பவன். பூமியிலே - இவ்வுலகிலே. (69)

கீதா பாராயணத்தின் பயன்

மற்றும், எவன் (கீதைக்கு அர்த்தம் தெரியாதவனே.)

अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः ।
ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टः स्यामिति मे मतिः ॥ ७० ॥

அத்த்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்ம்யம் ஸம்வாத-மாவ்யோ: ।
ஜ்ஞானயஜ்ஞேன தேனாஹ-மிஷ்ட: ஸ்யாமிதி மே மதி: ॥ 70

(70) தர்மத்தினின்றும் தவறாததான நம்மிருவருடைய இந்தச் சம்பாஷணையை எவன் படிப்பானோ, அவனால் "நான் ஞானமாகிய யஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனாவேன்" என்பது எனது கொள்கை.

சம்பாஷணையை - சம்பாஷணையாகிற இந்நூலை. அவனால் இது [ஞானயஜ்ஞம்], செய்யப்பட்டதாகின்றது. ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது - விதி, ஜபம், உபாம்சு, மானஸம் என்ற யஜ்ஞங்களுள் மானஸமாதலால் மிகச் சிறந்தது. ஆகவே, கீதா சாஸ்திரத்தைப் படித்தலானது அந்த ஞானயஜ்ஞமாகப் பாராட்டப்படுகின்றது. விதி யஜ்ஞம் - சரீரத்தால் செய்யப்படும் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாதிகளால் தொழுதல். ஜப யஜ்ஞம் - உரத்து உச்சரிக்கப்படும் பாராயணாதிகளால் தொழுதல். உபாம்சு யஜ்ஞம்-பிறர்க்குக் கேளாதபடி வாய்க்குள்ளாகவே உச்சரிப்பதனால் தொழுதல், மானஸ யஜ்ஞம்-மனத்தால் தியானித்துத் தொழுதல்,)

அல்லது, (இத்திருவாக்கானது) பயனை விதிப்பதாகவே (அமையும் யாதெனின்,) ஒரு தெய்வம் முதலியவற்றைப் பற்றிய ஞான யஜ்ஞத்தினுடைய, அத்தெய்வம் முதலியவற்றை உபாஸிப்பதனுடைய பயனுக்குச் சமமான (பயன் கீதா சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதனால்) இவனுக்கு உண்டாகின்றது என்பது. கொள்கை - நிச்சயம். (70)

கீதாசாஸ்திரத்தைக் கேட்பவனுக்குப் பயன்.

இனி, கேட்பவனுக்கு இது பயனாம்:

श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥

ச்ரத்தாவா-னனஸூயஸ்ச ச்ருணுயா-தபி யோ நர: ।
ஸோऽபி முக்த: சுபான் லோகான் ப்ராப்னுயாத் புண்ய-
கர்மணாம் ॥ 71

71. எந்த மனிதன் நம்பிக்கையுள்ளவனாய, இடக்குப்பேசலில்லாதவனாய் (இந்நூலை)க் கேட்கவாவது செய்வானோ, அவனுங்கூட விடுபட்டவனாய் நல்வினையுள்ளவருடைய நல்ல யோகங்களை யடைவான்.

"ஆவது" என்னும் சொல்லினால், அர்த்தஞானமுள்ளவனைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ என்க. விடுபட்ட - பாவத்தினின்றும்

நீங்கிய. நல்வினையுள்ளவருடைய - அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்தருடைய,   (71)

தமது உபதேசத்தை அர்ஜுனன் கிரஹித்துக்கொண்டானோ என்று பகவான் நிச்சயித்தல்.

மாணுக்கன் நூற்பொருளை உணர்ந்ததையும், உணராமையையும் தெளிவாய் அறியவேண்டி வினவுகின்றார். ஆனால், அதனை உணராமையை அறிந்தால் வேறோர் வழியாலும் உணர்த்துவேன் என்பது, வினவுவோன் கருத்து. அன்றியும், வேறோர் முயற்சி கொண்டு சிஷ்யனைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்யவேண்டும் (மாணுக்கன் நூற்பொருளை அறிந்து ஈடேறுமாறு ஆசிரியன் மறுபடியும் முயலவேண்டும்) என குருவின ஒழுக்கம் காட்டப் பெற்றதாகின்றது :

कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ।
कच्चिदज्ञानसंमोहः प्रणष्टस्ते धनंजय ॥ ७२ ॥

கச்சிதேதச்ச்ருதம் பார்த்த த்வயைகாக்ரேண சேதஸா ।
கச்சி-தஜ்ஞான-ஸம்மோஹ: ப்ரணஷ்டஸ்-தே தனஞ்ஜய ॥ 72

72. பார்த்த ! உன்னால் இது, ஒருப்பட்ட மனத்தோடு கேட்கப்பட்டதா? தனஞ்ஜய ! உனது அஜ்ஞான மயக்கம் தீர்ந்திட்டதா?

பார்த்த ! யான் கூறியதை, ஒரு பட்ட ஒரே கருத்தோடு தடுமாற்றமில்லாது கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனையா ? அறிவின்மையினலான மயக்கமானது, பகுத்தறிவின்மையானது, இயற்கையாயுள்ள அவிவேகமானது உனக்கு அழிந்திட்டதா ? அ(து தொலை)தற்காகவன்றோ, நூலைக் கேட்பதிலே உனக்கு இப்பிரயாஸமும், உபதேசிப்பதிலே எனக்கு இப்பிரயாஸமும் ஆகியுள்ளன.   (72)

अर्जुन उवाच—

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥

அர்ஜுன உவாச—

நஷ்டோ மோஹ: ஸம்ருதிர்-லப்த்தா த்வத்-ப்ரஸாதான்மயாச்யுத!
ஸ்த்திதோऽஸ்மி கத-ஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ ॥ 73

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்.

73. மயக்கம் தீர்ந்துளது; அச்யுத ! உமது அருளினாலே என்னால் நினைவு கூர்தலும் அடையப்பெற்றுளது. (நான்) நிலைத்தவனாய், ஸந்தேகம் போனவனாய் இருக்கின்றேன்; உமது திருவாக்கைச் செய்வேன்.

மயக்கம் - அஜ்ஞானத்தாலானது, ஸம்ஸார அனர்த்தங்கட்கெல்லாம் காரணமானது, கடல்போல கடத்தற்கு அரியது. நினைவு கூர்தல் - எதனைப் பெறுவதனால் நெஞ்சத்து முடிச்சுக்களெல்லாம் முற்றும் அவிழ்ந்திடுதலாகின்றதோ, (அது); ஆத்ம உண்மையினைப்பற்றிய நினைவு. என்னால் - உமது அருளைப் பெற்றவனால்.—மயக்கம் தீர்தலைப்பற்றிய இவ்வினா-விடைகளால்—"நூற்பொருள் முழுவதையும் அறிதற்குப் பயன் இவ்வளவே தான்" என முடிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது; (அதாவது) - அந்த அறிவினால் " மயக்கம் தீர்தலும், ஆத்மாவை நினைவு கூர்தலைப் பெறுதலும் " என்பது. அவ்வாறே, சுருதியினுள் " ஆத்மாவையறியாதவனாய் வருந்துகின்றேன் " எனத் தொடங்கி, ஆத்ம அறிவினால் முடிச்சுக்களெல்லாம் முற்றும் அவிழ்ந்திடுதல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது (சா-7-1-3, 26-2). "நெஞ்சத்து முடிச்சுத்தெறித்திடுகின்றது " (மு - 2-2-8), ''ஒன்றாயுள்ளதைக் காண்பவனுக்கு அங்கு மயக்கமேது? வருத்தமேது ?'' (ஈ - 7) என்பதும் மந்திர வர்ணமாம். இனி, நான் இப்பொழுது உமது கட்டளையில் நிலைத்தவனாய் ஸம்சயம் நீங்கியவனாய் இருக்கின்றேன். உமது திருவாக்கைச் செய்வேன்: நான் உமது அருளினால் கிருதார்த்தனாக (வாழ்க்கையின் பயனை அடைந்தவனாக) இருக்கின்றேன்; நான் செய்யவேண்டியது இல்லை என்பது கருத்து. (73)

பகவானையும், அவரது உபதேசத்தையும் ஸஞ்ஜயன் கொண்டாடுதல்.

நூற்பொருள் முடிவுற்றது. இனி, இங்ஙனம் கதைத் தொடர்ச்சியைக் காட்ட ஸஞ்ஜயன் கூறலாயினன் :

संजय उवाच—

इत्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।
संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ ७४ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மன: ।
ஸம்வாத-மிமமச்ரௌஷ-மத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ 74

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

74. இவ்வாறு நான் வாஸுதேவனுக்கும் பெருந்தகைமையுள்ள பார்த்தனுக்கும் (நடந்த) இந்த அத்புதமான மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

இந்த - *கீழ்க்கூறிய* அத்புதமான - *மிக்க ஆச்சரியத்தை விளைக்கின்ற* (74)

இனி, அந்த இதனை (நான் எதனால் கேட்டிருக்கின்றேன் எனில்)—

व्यासप्रसादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यतमं परम् ।
योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम् ॥ ७५ ॥

வ்யாஸ-ப்ரஸாதாச்-ச்ருதவானேதத் குஹ்ய-தமம் பரம் ।
யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் கதயத:
ஸ்வயம் ॥ 75

75. வியாஸரது அருளினால், கேட்டிருக்கின்றேன்: யோகேச்வரனான கிருஷ்ணனிடத்தினின்றும் மிக்க ரஹஸ்யமான இந்த மேலான யோகத்தைத் தாமே சொல்ல (நான்) நேரே கேட்டிருக்கின்றேன்.

வியாஸரது அருளினால் - *அவரிடத்தினின்றும் திவ்யமான கண்ணைப் பெற்றதனால்,* யோகத்தை - *சம்பாஷணையை; (கர்ம யோகம் முதலிய) யோகத்தைத் தருவதனால், நூலும் யோகம் எனப்பட்டது. அல்லது, இந்த சம்பாஷணையை (சித்த விருத்தி*

களைத் தடுப்பதாகிய) யோகமாகவே (கொள்ளலாம்; அதற்கு இது துணையாதலின், யோகேச்வரன் - யோகத்தை ஆளுபவன்; அவனது அருளினாலன்றோ கர்மயோகம் முதலியனவும், அவற்றது பயன்களும் கைகூடும்.—ஆ.) தாமே: (நான் கேட்டிருப்பது கர்ண) பரம்பரையாக அன்று. (75)

राजन्संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतम् ।
केशवार्जुनयोः पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥

ராஜன் ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாத-மிம-மத்புதம் ।
கேசவார்ஜுனயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹுர்-
முஹு: ॥ 76

76. அன்றியும், அரசனே ! கேசவார்ஜுனர்களுடைய இந்த அத்புதமான புண்ய சம்பாஷணையை நினைந்து நினைந்து அடுத்தடுத்து மகிழ்கின்றேன்.

அரசனே - திருதராஷ்டிரனே! நினைந்து நினைந்து - ஒரோர் க்ஷணமும் நினைத்து நினைத்து. புண்ய - கேட்டல் மாத்திரத்தாலே பாவத்தைப் போக்குகின்ற. இதனைக் கேட்டுக் கணந்தோறும் மகிழ்வுறுகின்றேன். (76)

तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपमत्यद्भुतं हरेः ।
विस्मयो मे महान्राजन्हृष्यामि च पुनः पुनः ॥ ७७ ॥

தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூப-மத்யத்புதம் ஹரே: ।
விஸ்மயோ மே மஹான் ராஜன் ஹ்ருஷ்யாமி ச புன: புன: ॥ 77

77. இன்னும், ஹரியினுடைய அந்த அத்புதமான வடிவையும் நினைந்து நினைந்து எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாகின்றது; அரசனே! மீண்டும் மீண்டும் மகிழ்கின்றேன்.

வடிவை - விச்வரூபத்தை.

அதிகமாக (விரித்துரைப்பதனால்) என்ன ?

यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥

யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ தனுர்த்தர: ।
தத்ர ஶ்ரீர் விஜயோ பூதிர்-த்ருவா நீதிர்-மதிர்-மம ॥ 78

78. எங்கே யோகேச்வரனான கிருஷ்ணன் இருக்கின்றானோ, எங்கே வில்லை ஏந்திய பார்த்தன் இருக்கின்றானோ, அங்கே லக்ஷ்மியும், வெற்றியும், ஆக்கமும், நீதியும் நிலைத்தவை: (என்பது) எனது எண்ணம்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே வ்யாஸர் அருளிச்செய்த நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பீஷ்ம பர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம் என்னும் பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

எங்கே - எந்தப் பக்கத்திலே. யோகேச்வரன் - எல்லா யோகங்களையும் ஆளுபவன்; யோகங்களெல்லாவற்றினுடைய விதையானது அவனிடத்தினின்றும் உண்டாகின்றமையால் என்க [ஞானயோகம் முதலிய யோகங்களெல்லாவற்றிற்கும் வித்துக்களாகிய ஞானம் வைராக்கியம் முதலியன அவனது அருளினாலன்றி அமையமாட்டாவாதலால் என்றபடி]. வில்லையேந்திய - காண்டீவமென்னும் வில்லையுடைய. அங்கே - பாண்டவருடைய அப்பக்கத்திலே. ஆக்கம் - லக்ஷ்மியின் பெருக்கம். நிலைத்தவை - பிறழாதவை.—எனது அபிப்பிராயம் இப்படிப்பட்டது என்க. (78)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து :

ஓம் தத் ஸத்.

(கீதாசாஸ்திரம் முற்றுப்பெற்றது)

❋❋

அநுபந்தக் குறிப்பு

(312, 313, 352 - ஆம் பக்கங்களில் குறிக்கப்பட்ட யோக மானது, விசாரத்தோடமைந்து தியான யோகத்தைப் பெரும் பான்மையும் தழுவிய ஞான நிஷ்டையாம். சிரவணம் முதலியவற் றைச் செய்பவனுயினும், பரிசுத்தமான புத்தி நுட்பமில்லாதவன் இதனைக் கைக்கொள்கிருனென்க. இனி ஆசார்யன் உபதேசித்த பொருளைக் கேட்டு, அதனைத் தனது புத்தியினுல் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டாது, நம்பிக்கையோடு கூடி, அஷ்டாங்க யோகத்தை நாடி, அந்த நிர்க்குணப் பொருளை, பஞ்சதசியினுள் தியான தீபத் துள் கூறியவாறு தியானித்தலாகிய யோகமார்க்கமானது, உபாஸனையாம்; ஞானநிஷ்டையன்று. யோகப்ரஷ்ட னென்பான்- ஞானநிஷ்டையினின்றும் தவறியவன்; உபாஸையினின்றும் தவறி யவன் அல்லன். ஏனெனில். உபாஸனை வேறு; ஞானம் வேறு. எனவே, விசாரத்தோடமைந்த யோகமார்க்கத்திற்கும், அஃதில் லாத வெறும் யோகமார்க்கத்திற்கும் இவ்வாறு வேறுபாடு கண்டு கொள்க. இதனை வேதாந்த போதினிப் பதிப்பு பஞ்சதசியினுள் தியான தீபத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.)

— — —

